

Chia sẻ

✦

ĐỀ

CỬU

TA
LA
LAD
NGU

Mục lục

- [Chương 1: Tiên Nữ Tinh](#)
- [Chương 2: Thiếu Niên Nào Mà Không Đa Tình](#)
- [Chương 3: Trốn Mau](#)
- [Chương 4: Hòn Đá Nhỏ Màu Xám](#)
- [Chương 5: Kiếp Trước Của Bản Thân](#)
- [Chương 6: Dãy Núi Nguyên Thủy](#)
- [Chương 7: Cây Cầu Gỗ Thần Bí](#)
- [Chương 8: Vong Xuyên Tự](#)
- [Chương 9: Ta Là Ai](#)
- [Chương 10: Trâm Tử Ngữ](#)
- [Chương 11: Tiên Nữ Tinh Thần Bí](#)
- [Chương 12: Địch Gia Thất Đạo](#)
- [Chương 13: Tại Sao Phải Kết Hôn](#)
- [Chương 14: Vẽ Một Dấu Chấm Hết](#)
- [Chương 15: Bằng Hữu](#)
- [Chương 16: Viện Võ Thuật Đại Học Lạc Bắc](#)
- [Chương 17: Sống Khỏe Mạnh Người Không Muốn](#)
- [Chương 18: Đệ Nhất Đạo](#)
- [Chương 19: Võ Vương Chi Bí](#)
- [Chương 20: Giúp Đỡ](#)
- [Chương 21: Đại Hành Môn Lục](#)
- [Chương 22: Sinh Gia](#)
- [Chương 23: Vây Giết](#)
- [Chương 24: Sự Thay Đổi Của Tô Du](#)
- [Chương 25: Rời Khỏi Đàm Hạnh Đường](#)
- [Chương 26: Sự Cố](#)
- [Chương 27: Công Việc An Tĩnh Mới](#)
- [Chương 28: Đốt Giấy Tại Nhà Xác](#)
- [Chương 29: Ngũ Âm Lục Dương Thủ](#)

Chương 30: Sự Kiện Gây Chấn Động Bệnh Viện
Chương 31: Người Thừa Kế Dược Phẩm Địch Thị
Chương 32: Đến Tận Cửa Cầu Cảnh
Chương 33: Sự Nguy Hiểm Của Tiên Nữ Tinh
Chương 34: Giả Bất Liễu
Chương 35: Đi Bắt Địch Cừ
Chương 36: Đêm Khuya Gặp Khách Đi Hóa Duyên
Chương 37: Hai Cô Gái Bị Bắt
Chương 38: Nếu Rơi Vào Trong Tay Ta
Chương 39: Ngôi Canh Ở Yến Đại
Chương 40: Viện Võ Thuật Yến Đại
Chương 41: Con Có Thể Bái Ta Làm Thầy
Chương 42: Người Này Thật Là Mạnh
Chương 43: Kẻ Âm Sát
Chương 44: Chửi Ầm Lên
Chương 45: Thần Y Đệ Nhất Hoa Hạ
Chương 46: Đệ Nhất Thiên Kiêu Tăng Bắc Tử
Chương 47: Nhân Phẩm Là Cái Gì
Chương 48: Hãn Chính Là Thần Y
Chương 49: Đệ Tam Đạo Chân Chính
Chương 50: Trong Người Có Bảo Vật Mà Không Biết
Chương 51: Hang Ổ Của Giả Bất Liễu
Chương 52: Giả Bất Liễu, Ta Đã Tới Rồi
Chương 53: Hai Đạo
Chương 54: Chuẩn Bệnh Cho Mọi Người
Chương 55: Tiên Tới
Chương 56: Đồ Của Giả Bất Liễu
Chương 57: Chiêu Sinh Đặt Biệt Của Tiên Nữ Tinh
Chương 58: Thông Qua Khảo Hạch
Chương 59: Mười Thê Đánh Bạc
Chương 60: Ta Là Tới Thắng Tiên
Chương 61: Người Ăn Gian

[Chương 62: Đánh Cược](#)
[Chương 63: Khó Mà Làm Tốt Được](#)
[Chương 64: Uy Hiếp](#)
[Chương 65: Hội Đấu Giá Bắt Đầu](#)
[Chương 66: Ba Viên Ngọc Giản](#)
[Chương 67: Giá Chiếc Nhẫn Càng Cao Hơn](#)
[Chương 68: Tri Thức Là Vô Giá](#)
[Chương 69: Tên Điên Ở Hội Đấu Giá](#)
[Chương 70: Nhẫn Trữ Vật](#)
[Chương 71: Lời Trăn Trối](#)
[Chương 72: Đi Đến Tiên Nữ Tinh](#)
[Chương 73: Thịnh Trả Lại Ba Viên Ngọc Giản](#)
[Chương 74: Một Thanh Dao Phay Dài](#)
[Chương 75: Tinh Anh Ban 5](#)
[Chương 76: Vô Đề](#)
[Chương 77: Giao Dịch Với Tăng Đông Lăng](#)
[Chương 78: Nguy Hiểm Của Tiên Nữ Tinh](#)
[Chương 79: Thay Đổi Phương Thức Thí Luyện](#)
[Chương 80: Cầu Phú Quý Trong Nguy Hiểm](#)
[Chương 81: Năm Chắc Thời Cơ](#)
[Chương 82: Động Phủ Yêu Thú](#)
[Chương 83: Anh Không Nhịn Được!](#)
[Chương 84: Tín Hiệu Cầu Cứu](#)
[Chương 85: Tiểu Thụ Nhân](#)
[Chương 86: Đạo Pháp Của Địch Cửu](#)
[Chương 87: Đồ Vật Của Tiểu Thụ Nhân](#)
[Chương 88: Ủy Khuất Của Tiểu Thụ Nhân](#)
[Chương 89: Dọa Sợ Tiểu Thụ Nhân](#)
[Chương 90: Nguy Cơ Trên Quảng Trường](#)
[Chương 91: Người Cũng Như Tên](#)
[Chương 92: Thiên Cương Cung](#)
[Chương 93: Tai Nạn Ở Quảng Trường Tiên Nữ Tinh](#)

Chương 94: Kịch Biến

Chương 95: Ở Rể

Chương 96: Đăng Tiên Môn

Chương 97: Kiểm Tra Linh Căn

Chương 98: Đây Là Linh Căn Gì

Chương 99: Gia Nhập Tinh Hà Phái

Chương 100: Tinh Hà Quyết

Chương 101: Mạt Song Bị Đánh

Chương 102: Sư Huỳnh Bênh Vực Kẻ Yếu

Chương 103: Hai Con Châu Chấu Nhỏ

Chương 104: Đâm Hải Sâm Lâm

Chương 105: Người Mới Tu Luyện

Chương 106: To Gan Lớn Mật

Chương 107: Trốn Vào Rừng Rậm Chiều Hải

Chương 108: Thích Gia Nguyên Hồn Lão Tổ

Chương 109: Lừa Giận Của Cường Giả Nguyên Hồn

Chương 110: Hai Đệ Tử Thiên Tài

Chương 111: Thu Hoạch

Chương 112: Núi Non Liên Miên, Cuồng Phong Bạo Nộ

Chương 113: Thực Lực Tăng Mạnh

Chương 114: Cứng Rắn Tiếc Nuối Của Sư Tử Đàm Lầy Cấp Ba

Chương 115: Trở Về Chiều Hải Trấn

Chương 116: Chiến Đấu Với Tu Sĩ Kim Đan

Chương 117: Kế Hoạch Điên Cuồng

Chương 118: Thì Ra Là Người

Chương 119: Tuyệt Đối Có Vấn Đề

Chương 120: Vật Ông Già Lưng Còng Muốn Lấy

Chương 121: Lão Gù Âm Hiểm

Chương 122: Trở Về Tông Môn

Chương 123: Sinh Cơ Liếm Tức

Chương 124: Bọ Hung

Chương 125: Tổ Đội

Chương 126: Gặp Chuyện Không May
Chương 127: Tiên Nhân Khiêu Và Thiên Dao Tinh Kim
Chương 128: Chuyện Này Chi Vừa Mới Bắt Đầu Thôi
Chương 129: Thật Thật Giả Giả
Chương 130: Nơi Động Thủ
Chương 131: Thực Lực Chiến Đấu Của Dịch Cửu
Chương 132: Độn Thuật
Chương 133: Bom Hẹn Giờ
Chương 134: Người Quen
Chương 135: Tu Sĩ Phách Lối
Chương 136: Thiên Mạc Mở Ra
Chương 137: Tôn Tại Đáng Sợ
Chương 138: Thế Giới Thứ
Chương 139: Thì Ra Đây Là Tử Sa Sa
Chương 140: Dao Thứ Sáu
Chương 141: Lam Quang Phúc Thiên
Chương 142: Dưới Núi Không Còn Đường Sống
Chương 143: Ao Xanh
Chương 144: Phá Sát Trận
Chương 145: Một Đánh Năm
Chương 146: Đỏ Mắt
Chương 147: Hẳn Không Xong Rồi
Chương 148: Chạy Trốn
Chương 149: Tu Sĩ Có Tên Là Dịch Cửu
Chương 150: Ẩn Ký Phụ Cốt
Chương 151: Ngọn Lửa Xanh Trên Đỉnh Núi
Chương 152: Cứ Đi Như Thế Sao
Chương 153: Di Chi Tông Môn Từ Thời Thượng Cổ
Chương 154: Vô Tâm Xen Vào
Chương 155: Cấp Bày – Vương Trận Sư
Chương 156: Thiên Dao Tông
Chương 157: Cường Giả Thích Gia Trở Về

Chương 158: Đạo Hòa

Chương 159: Quang Minh Tinh Không

Chương 160: Ác Hồn Trì

Chương 161: Rơi Vào Ác Hồn Trì

Chương 162

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngủ

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tiên Nữ Tinh

Ngày 11 tháng 3 năm 2038.

Đó chính là ngày mà tất cả nhân loại trên Địa Cầu đều không thể quên được. Bởi vì khi ấy, bên cạnh Địa Cầu bỗng nhiên xuất hiện một tinh cầu lạ. Dù là quay quanh mặt trời hay là tự quay quanh trục, thì nó cũng đều rất giống với Địa Cầu. Rất có thể đây cũng là một tinh cầu có sự sống.

Nói cách khác, hệ mặt trời đột nhiên có thêm một hành tinh, khoảng cách của nó còn gần với Địa Cầu hơn Sao Hoả rất nhiều. Trước đó Sao Hoả là hành tinh thứ tư trong hệ mặt trời, kể từ khi tinh cầu mới này xuất hiện, thì Sao Hoả đã trở thành hành tinh thứ năm.

Sau khi tinh cầu này được phát hiện, hầu hết các quốc gia có tiềm lực trên Địa Cầu đều phái các nhà khoa học cùng với đội ngũ phi hành gia giỏi nhất, đi tới để thăm dò nó.

Một năm sau, khi mà rất nhiều phi hành gia và khoa học gia ưu tú đã phải bỏ mạng tại nơi này, rốt cuộc thì nhân loại cũng xác định được đây là một viên tinh cầu có sự sống.

Tinh cầu đột ngột xâm nhập hệ mặt trời này có khoảng cách rất gần với Địa Cầu. Nếu muốn đi tới tinh cầu mới, chỉ cần ngồi phi thuyền Lượng Tử Không Thiên, trực tiếp xuyên qua tầng khí quyển là có thể đến được đó.

Mà cách đây bốn năm, Hoa Hạ đã thành công chế tạo phi thuyền Lượng Tử Không Thiên, thậm chí hiện nay tốc độ của nó có thể đạt tới gần 60 lần vận tốc âm thanh.

Lúc ban đầu, sở dĩ tồn thất nhiều nhà khoa học và phi hành gia trong việc thăm dò như vậy, là bởi vì tinh cầu này rất cổ quái. Muốn đi vào được thì nhất định phải xuyên qua một nơi không gian đặc biệt, nếu không lập tức sẽ bị lực lượng đặc thù bên ngoài viên tinh cầu này xoắn nát.

Loại lực lượng bên ngoài này rất là kỳ quái, nó có chút giống nam châm, nhưng lại hoàn toàn khác biệt. Dù là ở gần Địa Cầu như vậy nhưng do sự tồn tại của lực lượng mặt ngoài ấy, mà Trái Đất với tinh cầu này đều không hề chịu ảnh hưởng một chút nào.

Người đầu tiên đặt chân lên tinh cầu này, chính là một nhà khoa học của Hoa Hạ, cũng chính hắn đã phát hiện ra cửa bí mật để đi vào bên trong.

Nghe nói khi vừa tiến vào tinh cầu này, ngoại trừ một mảnh cây cối xanh tươi, thì thứ làm cho người ta chú ý nhất, chính là pho tượng tiên nữ đổ một nửa xuống đất, cũng bởi vậy mà tinh cầu này được mệnh danh là Tiên Nữ tinh.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngủ

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Thiếu Niên Nào Mà Không Đa Tình

Trước cửa ra vào Minh Châu học viện, một thiếu niên áo xanh mang theo vẻ mặt chờ đợi nhìn chăm chăm cửa chính của học viện. Khi chuông báo kết thúc tiết học âm nhạc vang lên, cửa học viện được mở ra thì một đám thiếu niên nam nữ chạy ra cửa.

Thiếu niên áo xanh nhìn đám người này, trong ánh mắt lóe lên một tia hâm mộ. Ánh mắt này rất nhanh liền bị hắt che giấu, sau đó hắt đưa mắt nhìn về phía sau đám người như tìm kiếm cái gì đó.

Một lát sau ánh mắt hắt sáng lên, hắt bước nhanh tới trước mặt một thiếu nữ tóc dài trên người mặc bộ quần áo màu tím hoa, đem bó hoa trong tay đưa tới nói:

- Mạn Mạn, cái này tặng cho người.

Thiếu nữ ngừng lại, khi nàng ngẩng đầu nhìn về phía thiếu niên, dung nhan xinh đẹp kia lập tức để cho đám nam nữ chung quanh mất đi ánh sáng. Dùng từ hạc giữa bầy gà hình dung cũng không thích hợp, nhưng thiếu nữ này đứng ở nơi này, hoàn toàn để cho những người chung quanh phai mờ đi.

Cho dù là bây giờ khuôn mặt của nàng nhìn còn có chút ngây ngô, nhưng dáng người hoàn mỹ kia đã có chút thành hình, có thể tưởng tượng qua vài năm, nàng sẽ trở thành một mỹ nhân. Toàn bộ người trong học viện đều nhận biết nàng, đó là đệ nhất mỹ nữ Minh Châu thành Chân Mạn.

Chân Mạn nhìn thiếu niên trước mắt, cũng không có nhận đóa hoa trong tay hẳn mà trầm mặc mười mấy giây mới nhu hòa nói.

- Địch Cửu, hôm nay ta vừa mới vượt qua Võ Sĩ cảnh, chẳng mấy chốc sẽ rời khỏi Tế quốc, người hãy bảo trọng về sau nếu hữu duyên chúng ta sẽ gặp lại.

Tay Địch Cửu run lên, bó hoa tươi kia từ trong tay rơi xuống, tán loạn trên mặt đất.

Sao hẳn có thể không hiểu rõ lời nói của Chân Mạn, hẳn biết tư chất Võ Đạo của Chân Mạn như thế thì sớm muộn cũng sẽ rời khỏi Tế quốc, chỉ là không có nghĩ đến lại nhanh như vậy mà thôi. Tu luyện Võ Đạo, chỉ cần ở trước 20 tuổi bước vào Võ Sĩ cảnh giới, thì có thể rời khỏi Tế quốc tiến về Lô Nguyên đế quốc.

Hôm qua hẳn vừa mới hoàn thành khảo thí Võ Đạo 16 tuổi, vẫn là thất bại, tin tức này đừng nói là Chân Mạn, có lẽ toàn bộ Minh Châu thành đều biết.

-Thật xin lỗi!

Chân Mạn cúi đầu nhỏ giọng nói ba chữ, trong lòng thở dài một tiếng rồi vòng qua Địch Cửu rất nhanh liền đi xa.

Không phải là nàng không cho hẳn cơ hội, nàng đã đợi Địch Cửu nhưng đáng tiếc hẳn khảo thí Võ Đạo lần thứ ba vẫn thất bại. Trên thực tế nếu Địch Cửu khảo thí ra võ căn dù có kém một chút thì nàng cũng sẽ không rời Tế quốc nhanh như vậy.

...

Vô luận Á Luân đại lục hay là Tế quốc, võ đạo cực thịnh. Nơi này trình độ khoa học kỹ thuật phi thường cao, nhưng ở đây chỉ có luyện võ

mới là vương đạo. Mọi nhân tài khoa học kỹ thuật đều là để phục vụ Võ Đạo, người thống trị ở các quốc gia đều là cường giả Võ Đạo.

Á Luân đại lục muốn học võ nhất định phải có võ căn, không có võ căn hoặc là võ căn chưa xuất hiện, cho dù người có cố gắng bao nhiêu đi nữa cũng chỉ có thể cường thân kiện thể, mà không cách nào trở thành cường giả Võ Đạo chân chính.

Thời gian xuất hiện võ căn mỗi người đều không cố định, khảo thí võ căn có mấy cấp độ tuổi, lần thứ nhất khảo thí võ căn là lúc 5 tuổi. Lúc này nếu như khảo thí ra võ căn, bình thường đều là võ căn cực giai.

Lần khảo thí thứ nhất chưa ra võ căn thì cũng không có nghĩa là không thể luyện võ, cũng có một số người lúc 12 tuổi mới xuất hiện. Nếu 12 tuổi còn chưa xuất hiện võ căn, như vậy chỉ có thể đợi đến năm 16 tuổi khảo nghiệm võ căn lần cuối cùng.

Nếu đến 16 tuổi khảo thí còn không có võ căn, vậy liền đại biểu không thể luyện võ, toàn bộ Á Luân đại lục vẫn chưa từng nghe nói sau 16 tuổi có thể xuất hiện võ căn. Địch Cửu từ nhỏ đã cực kỳ thông minh, từng được ca tụng là đệ nhất thần đồng Tế quốc. Cha hắn Địch Sam càng đem trách nhiệm chấn hưng Võ Đạo Địch gia ký thác trên người Địch Cửu.

Có một câu: hi vọng to bao nhiêu thì thất vọng lớn bấy nhiêu, lần khảo thí thứ nhất Địch Cửu không có võ căn, không có võ căn liền đại biểu cho không thể luyện võ.

Nhìn xem người cùng tuổi đều đang cố gắng học võ, những người cùng trang lứa thời gian dần trôi qua đều đem chính mình hết ra, Địch Cửu chỉ có thể đem tất cả tinh lực toàn bộ đặt vào trong học tập, hẳn tin tưởng võ căn của mình sẽ xuất hiện, chẳng qua là trẻ hơn người khác mà thôi.

Giáo dục của Tế quốc không chỉ có tri thức lý luận, mà là khoa học kỹ thuật kết hợp với lý luận. Trước năm 12 tuổi, Địch Cửu dùng thời gian tám

năm, gần như học hết những thứ mà người khác phải dùng hai ba mươi năm mới học xong. Thậm chí thiết kế ra phi hành khí kiểu mới.

Nhưng mà lần khảo thí 12 tuổi, Địch Cửu vẫn không có võ căn.

Lúc này không chỉ là Địch Cửu mà chính phụ thân của Địch Cửu đều sốt ruột. Địch Cửu cũng triệt để mất đi hứng thú tiếp tục học tập văn hóa khoa học kỹ thuật, lúc trước hẳn cố gắng học tập kiến thức khoa học kỹ thuật vì chưa thể tập võ như những người khác mà thôi. Sau hai lần liên tục khảo thí không có võ căn, hẳn làm gì còn có tâm tình đi học?

Phụ thân của Địch Cửu nói với hẳn là không nên gấp gáp, còn có lần khảo thí thứ ba năm 16 tuổi nữa.

Nhưng mà Địch Cửu không nguyện ý chờ đợi tìm vận may này, hẳn bắt đầu học y.

Tại Á Luân đại lục nhân tài khoa học kỹ thuật có địa vị thấp nhất, Y Đạo lại lại gần với Võ Đạo. Nếu có thành tích ở trên Y Đạo, so với cường giả Võ Đạo bình thường còn được người tôn kính hơn.

Địch Cửu học y không phải là bởi vì địa vị của Y Đạo gần với Võ Đạo, mà là hẳn lo lắng lần khảo thí năm 16 tuổi vẫn không có võ căn.

Tể quốc Y Đạo đại sư Tiết Đà nói qua, cấp cao nhất Y Đạo tông sư có thể thông qua thủ đoạn, để võ giả không có võ căn có thể tu luyện. Địch Cửu học tập Y Đạo, chính là để cho chính mình lưu một con đường lùi. Vận nhất khi 16 tuổi, hẳn vẫn không có võ căn, hẳn muốn thông qua Y Đạo vì chính mình mở một đầu con đường Võ Đạo.

Loại lời này hẳn căn bản cũng không có nói với bất luận người nào, bởi vì loại lời này một khi nói ra, chỉ có thể để cho người ta chế nhạo mà thôi.

Một Y Đạo tông sư có thể làm cho người không có võ căn cũng có thể tu luyện, đó là tồn tại so với Tể quốc vương còn tôn quý vô số lần, toàn bộ Á Luân đại lục không nhất định có, Tiết Đà nói cũng chỉ là truyền thuyết mà thôi.

Địch gia vốn là cực kỳ phú quý, Địch Sam lại là đệ nhất Chiến Thần Tể quốc, đệ nhất tướng quân. Địch Cửu lại là con độc nhất của Địch Sam, hẳn muốn loại sách y học nào mà không có?

Thời gian bốn năm, Địch Cửu gần như đem tất cả sách y học mà Địch gia có thể thu được toàn bộ đọc hiểu toàn bộ, càng là bá các đại y sư Tể quốc Tiết Đà, Vạn Xuyên, Phương Tích Lâm làm sư phụ. Tăng thêm Địch Cửu vốn đã cực kỳ thông minh, thời gian bốn năm học y, để trình độ Y Đạo của hắn thậm chí trình độ so với mấy cái đại y sư Y Đạo còn cao hơn.

Khi Địch Cửu 15 tuổi, hắn thích một nữ hài, là đệ nhất mỹ nữ Minh Châu thành Chân Mạn.

Lần thứ nhất trông thấy Chân Mạn, Địch Cửu đã yêu Chân Mạn đến tận xương tủy. Vô luận là bởi vì thiếu niên đa tình, hay là bởi vì Chân Mạn thật sự xinh đẹp, từ thời điểm trông thấy Chân Mạn, hắn không có cách nào quên Chân Mạn.

Ngay cả mục đích mình học tập Y Đạo cũng không nói cho phụ thân Địch Cửu, hắn lại đem chuyện mình thích Chân Mạn nói cho phụ thân, hẳn hi vọng phụ thân có thể đi Chân gia làm mai cho hắn.

Mặc dù Địch Sam có sáu đứa con trai, thế nhưng là năm đứa con trai đều chết trong chiến trường, chỉ còn lại một mình Địch Cửu. Đừng bảo là Địch Cửu một mực ham học, coi như Địch Cửu ăn chơi, coi trọng con gái nhà ai, hắn cũng sẽ tự mình đến cửa cầu thân.

Địch Sam là đệ nhất tướng quân Tể quốc, khống chế trên bảy phần quân đội Tể quốc. Có thể nói là dưới một người trên vạn người. Hẳn tự

mình đi Chân gia cầu thân, có thể nói là cho mặt mũi.

Đối mặt Địch Sam cầu thân, Chân gia không đáp ứng cũng không có cự tuyệt, chỉ nói là để hài tử trước qua lại với nhau.

Đối với Địch Cửu truy cầu, Chân Mạn đồng dạng cũng không có cự tuyệt cũng không có tiếp nhận, chỉ là bình thường tới gần một chút mà thôi.

Đảo mắt một cái, Địch Cửu đã đến 16 tuổi, lo lắng của hắn cũng thay trở thành hiện thực, lần khảo thí Võ Đạo thứ ba võ căn của hắn vẫn không xuất hiện. Tin hot

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Trốn Mau

Chân Mạn đi rồi, mặc dù Địch Cửu rất muốn phấn chấn lên, thế nhưng khi hắn vừa nghĩ tới dung nhan xinh đẹp của nàng, còn cả câu “Thật xin lỗi” lúc rời đi, thì bản thân lại không có nửa điểm ý chí.

Nếu như không có Khúc Tiểu Thụ, có lẽ Địch Cửu vẫn sẽ một mực chán chường như vậy.

Sau khi Địch Cửu trở thành tay ăn chơi nổi tiếng khắp Minh Châu thành thì Khúc Tiểu Thụ chính là bằng hữu duy nhất của hắn. Khúc Tiểu Thụ có võ căn, nhưng lại không thích tập võ, cả ngày lang thang khắp Minh Châu thành cùng một kẻ không có võ căn như Địch Cửu.

Tuy Địch Cửu không có ý định làm ác bá, nhưng trên thực tế tại Minh Châu thành, cũng không có người nào dám chọc vào hắn. Dưới tình huống bình thường, chỉ cần trông thấy Địch Cửu và Khúc Tiểu Thụ đến gần là tất cả mọi người đều tranh thủ thời gian nhường đường.

Thẳng đến hai năm sau lúc 18 tuổi, vào một ngày đẹp trời, Địch Cửu và Khúc Tiểu Thụ đang say khướt tại một tòa tửu lâu thì hắn bỗng thấy Chân Mạn trở về Minh Châu thành thăm người thân. Đi bên người Chân Mạn, còn có một thanh niên anh tuấn mặc áo trắng, lưng đeo một thanh trường kiếm.

Chân Mạn 18 tuổi so với hai năm trước thì càng thanh lệ thoát tục. Nàng bước trên đường phố Minh Châu thành, cái dáng người phiêu dật như tiên tử kia làm cho cả Minh Châu thành đều bị lu mờ. Trong mắt nàng,

dường như ngoài thanh niên kia thì không còn bất cứ thứ gì khác. Giây phút này, Địch Cửu chợt nhận ra trong lòng Chân Mạn sớm đã không có chút bóng dáng nào của hắn.

Nàng và thanh niên áo trắng kia sánh bước bên nhau, thật giống như một đôi kim đồng ngọc nữ hết sức xứng đôi. Tất cả những thứ này khiến cho lòng Địch Cửu có chút chua xót.

Cho dù hắn biết rõ mình và Chân Mạn sẽ không có kết quả, thế nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng này, hắn mới phát hiện chính mình chưa bao giờ thôi hy vọng.

- Ha ha, có gì đặc biệt hơn người chứ... A Cửu... Nếu như người cũng có võ căn, thì 100 Chân Mạn cũng không theo kịp gót chân của người... Đến đây, chúng ta uống rượu...

Khúc Tiêu Thụ say khướt đến mức hai mắt gần như đã nhắm lại, hắn tiếp tục bưng một chén rượu lên uống cạn rồi líu lười nói ra.

Địch Cửu không uống rượu, hắn nghĩ tới mục đích mình học y. Lúc trước hắn học y cũng là vì lo lắng lúc khảo thí 16 tuổi mình không có võ căn, hắn muốn thông qua Y Đạo để tìm kiếm võ căn. Vì sao sau khi khảo thí không có võ căn, hắn lại quên hết toàn bộ quyết tâm lúc trước?

Không chỉ như thế, hắn còn lang thang hai năm tại Minh Châu thành. Mặc dù phụ thân chưa từng trách móc hắn bất cứ lời nào, thế nhưng hắn há có thể không biết trong lòng phụ thân đang vô cùng thất vọng sao?

Lúc trước hắn học y bốn năm, là vì cái gì? Tiêu Thụ nói không sai, nếu như hắn có võ căn, Địch Cửu hẳn chắc đã kém gì Chân Mạn.

Nhìn bóng lưng Chân Mạn đang dần dần đi xa, Địch Cửu bỗng đứng lên, đem rượu trong ly uống một hơi cạn sạch, rồi ném cái chén trong tay thẳng vào tường.

Từ hôm nay trở đi, thiếu niên đa tình kia sẽ không còn tồn tại nữa.

- Chuyện gì?

Khúc Tiểu Thụ mơ mơ màng màng ngẩng đầu hỏi một câu, về phần tiểu nhị đang đứng bên ngoài, coi như là Địch Cửu phá hủy cả căn phòng này thì hẳn cũng không dám có ý kiến.

Địch Cửu hít một hơi thật sâu:

- Tiểu Thụ, về sau ta sẽ không tiếp tục ra ngoài uống rượu nữa, ta muốn tập trung làm chuyện của mình.

Khúc Tiểu Thụ đã ngáy o o, căn bản là không nghe rõ những lời vừa rồi của Địch Cửu.

...

Địch Cửu nói được thì làm được, hẳn lần nữa bắt đầu không ngừng nghỉ nghiên cứu y học.

Tại Tế quốc, đã không còn người nào có đủ tư cách để làm lão sư của hắn, việc này đối với Địch Cửu mà nói cũng không trọng yếu.

Lại thêm ba năm qua đi, trong ba năm này, Địch Cửu đã thử qua vô số dược liệu, thí nghiệm qua vô số phương thuốc.

Cứ việc trong ba năm này, hắn không tìm được phương pháp mở ra võ căn, nhưng lại thu được ba phương thuốc có tác dụng trợ giúp võ giả tu luyện.

Những phương thuốc này bất cứ cái nào cũng có thể khiến cho người luyện võ điên cuồng, nhưng Địch Cửu lại không hề công bố một cái nào ra ngoài.

Mấy ngày nay, Địch Cửu lại điên cuồng đào thuốc tại Tích Bắc sơn. Bởi vì hãn vừa tìm được một đơn thuốc mới có khả năng mở ra võ căn, dược liệu chủ yếu của đơn thuốc mới này chính là Tạng Địa Ma.

Một hòn đá?

Địch Cửu cúi người đào bùn đất, rồi nhặt hòn đá đen tròn này lên.

Rõ ràng là hãn đào dọc theo rễ cây Tạng Địa Ma, thế nhưng không đào ra Tạng Địa Ma, mà lại đào ra một hòn đá.

Hãn vốn định vứt hòn đá này đi, thế nhưng khi nắm lấy hòn đá thì hãn lại thấy có cảm giác lạnh buốt truyền vào tay. Địch Cửu cho rằng hòn đá này không phải là một hòn đá tầm thường.

Nói không chừng đây là một viên Băng Ngọc Thạch, Băng Ngọc Thạch giá trị bao nhiêu tiền, Địch Cửu thật đúng là không để ý. Cứ việc toàn bộ Minh Châu thành đều biết hãn chẳng được cái gì nhưng chí ít thì hãn không thiếu tiền dùng.

Phụ thân hãn Địch Sam chính là Tể quốc khai quốc công thần, là huynh đệ với Tể quốc quân Minh Dịch Vương. Năm vị ca ca của hãn, có bốn người hi sinh vì nước, một người vì bảo hộ Tam hoàng tử mà chết. Hai vị tỷ tỷ đều đã được gả vào hoàng thất Minh Dịch, có thể nói tại toàn bộ Tể quốc, Địch gia hãn đã là phú quý đến cực hạn.

Xuất thân như vậy, Địch Cửu há có thể thiếu tiền dùng?

- Nếu quả thật đây Băng Ngọc Thạch, cả ngày hôm nay cũng coi như đáng giá...

Địch Cửu tự giễu cười cười, xoa xoa hòn đá dính đầy bùn đất trong tay. Hãn không để ý đến tiền, mà là ngày hôm nay vất vả nhưng chí ít cũng có thu hoạch.

Không đợi Địch Cửu cất hòn đá vào trong túi thì "Két" một tiếng, một thanh âm xé trời bỗng vang lên ở trên không trung. Địch Cửu kinh hãi ngẩng đầu, hấn hoảng sợ khi trông thấy trên bầu trời xanh thẳm bỗng xuất hiện một vết nứt màu đen.

Một tia chớp màu vàng nhạt đánh xuống từ trong vết nứt màu đen kia, trực tiếp lao về phía đỉnh đầu của hấn.

Xong!!!

Địch Cửu theo bản năng nhắm mắt lại, sắc mặt có chút tái nhợt.

Giống như bị một thùng nước đá mang theo dòng điện tươi lên đỉnh đầu, toàn bộ thân thể Địch Cửu đều phát lạnh, còn mang theo một loại cảm giác tê tê.

Không có việc gì?

Địch Cửu ngẩng đầu, xa xa trên trời, vết nứt màu đen kia vẫn còn ở đó. Hấn theo bản năng nhìn một chút hòn đá đen xì trong tay. Hấn ngay lập tức giật mình khiếp sợ, viên đá vốn đen xì lúc này đã có thêm một đường màu vàng nhạt mỏng như sợi tơ.

Đâu không phải chính là tia chớp màu vàng nhạt mà mình vừa trông thấy sao? Hình dạng cũng giống y hệt, sao nó lại thu nhỏ rồi rơi vào trong hòn đá này? Hấn nhớ rõ lúc trước khi mình vừa mới đào được hòn đá này, ở giữa viên đá không hề có tơ mỏng màu vàng. Không đúng, còn cả tay của mình nữa...

Cổ tay và cánh tay đều thấm thấu ra từng tia màu đen dơ bẩn, hấn cũng lập tức cảm giác được toàn thân trên dưới của mình đều có một loại biến hóa không cách nào diễn tả thành lời. Dường như đại não cũng trở nên vô cùng rõ ràng. Địch Cửu vẫn biết mình rất thông minh, hấn khẳng định lúc trước, đầu óc của hấn tuyệt đối không có rõ ràng như hiện tại.

Hòn đá màu xám này chắc chắn là đồ tốt. Ngay cả sợi tơ mỏng màu vàng nhạt trong hòn đá cũng không đơn giản. Xem ra tia chớp màu vàng lúc nãy không phải rơi vào người hãn, mà là rơi vào hòn đá này, sau đó bị hòn đá hấp thu.

Giờ phút này Địch Cửu đâu còn tâm tư tiếp tục đào dợt liệu, hãn muốn nhanh chóng mang hòn đá màu xám này về cho phụ thân nhìn xem đến cùng đây là cái gì. Đồng thời hãn cũng muốn thông báo cho Minh Dịch Vương biết nơi này xuất hiện một vết nứt màu đen, hãn không thể ra chiến trường như mấy vị ca ca, nhưng nếu có thể báo tin nơi này xuất hiện một vết nứt hư không, cũng coi như đã vì quốc ra mà cống hiến một phần nhỏ bé.

Một khi Minh Dịch Vương để hãn đưa ra yêu cầu, hãn nên chọn cái gì mới tốt đây? Đúng rồi, hãn hãn là rời đi Tề quốc, đi Lô Nguyên đế quốc nhìn xem một chút.

- A Cửu, mau trốn đi...

Trong lúc Địch Cửu còn đang mãi tự sướng thì bên tai bỗng truyền đến một giọng nói đầy lo âu.

- Tiểu Thụ, đã có chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao ta phải chạy trốn chứ?

Địch Cửu kinh dị nhìn người bạn tốt Khúc Tiểu Thụ đang bước nhanh tới, hãn hoàn toàn không hiểu có chuyện gì xảy ra. Phụ thân hãn Địch Sam là tướng quân dưới một người trên vạn người tại Tề quốc, có chuyện gì có thể khiến Địch Cửu hãn phải trốn đây?

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngủ

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Hòn Đá Nhỏ Màu Xám

Khúc Tiểu Thụ mập lùn đã vọt tới trước mắt, hãnh thở gấp mấy hơi rồi nôn nóng nói:

- Vương Thượng muốn giết toàn tộc Địch thị của ngươi, móc đôi mắt tử tử ngươi Địch Địch...

- Cái gì?

Địch Cửu thừ ra chốc lát, ngay sau đó nắm lấy vạt áo Khúc Tiểu Thụ, tay hắn có chút run rẩy, thậm chí là không hỏi được một câu nào hoàn chỉnh. Trong đầu hắn hiện giờ chỉ có hai chữ tại vờn quanh.

“tại sao?”

Khúc Tiểu Thụ giọng hòa hoãn lại, hãnh nhìn chăm chăm Địch Cửu nói:

- Ngươi không nên hỏi ta làm sao biết được tin tức này, ngươi nhất định phải lập tức chạy trốn, ta khẳng định nhiều nhất chỉ trong thời gian nửa nén nhang nữa thôi, sẽ có người tới đây bắt ngươi.

- Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Địch Cửu rốt cuộc đã có thể mở miệng, hãnh vẫn không cách nào để cho giọng nói chính mình trở nên bằng phẳng.

- Vương Thượng vì Minh Châu công chúa mà mời đế quốc y đạo tông sư Cái Y tới chẩn đoán qua rồi, chỉ có đôi mắt tiểu Địch tử mới hợp với

Minh Châu công chúa, có thể hoán đổi cho Minh Châu công chúa. Vương Thượng vì quá yêu Minh Châu, muốn tiểu Địch...

Khúc Tiểu Thụ một mực ái mộ Địch Địch, nói tới chỗ này lệ đã rơi đầy mặt không nói được nữa.

- Ô Phách Hồ!

Con người Địch Cửu đỏ bừng, gân xanh lộ ra trên trán, tức giận đến cả người run rẩy.

Giờ khắc này, hãn chỉ muốn đem Tế quốc Vương Thượng Ô Phách Hồ từng tấc từng tấc xé nát.

- Bá phụ không đồng ý, người vọt thẳng lên trên vương điện chỉ vào Vương Thượng chửi ầm lên. Vương Thượng giận dữ, muốn đem phụ thân người ra chém... rốt cuộc thế mà không có ai đứng ra cầu xin tha thứ, Vương Thượng sau khi giết phụ thân người, lập tức hạ lệnh giết cửu tộc Địch gia, lúc này toàn bộ Minh Châu thành đang lùng bắt người Địch gia cả người. Nếu như không phải là người rời Minh Châu thành đi đến Tích Bắc sơn đào thuốc, thì người đã...

Khúc Tiểu Thụ không cần nói tiếp, Địch Cửu đã hoàn toàn hiểu được. Hãn không phải rời đi Minh Châu thành thì lúc này hãn hãn đã không còn mạng. Hãn đi đến bắc sơn đào thuốc, chỉ có một mình Khúc Tiểu Thụ biết rõ. Nếu không phải Khúc Tiểu Thụ đối với y đạo đã không còn hứng thú, thì lúc này cũng đã ở đây cùng nhau đào thuốc với hãn.

Địch Cửu muốn cưỡng ép chính mình tỉnh táo lại, nhưng mà căn bản là hãn không có cách nào tỉnh táo lại, thậm chí ngay cả lời đều không nói ra được. Từ nhỏ đến lớn, hãn chưa từng gặp qua loại biến cố này. Nếu như phải nói gặp được đả kích gì, đả kích lớn nhất chắc chắn khi Châu Mạn rời đi.

- A Cửu, người đi nhanh lên, bọn họ rất nhanh sẽ tìm tới nơi này.

Khúc Tiểu Thụ lắc lắc Địch Cửu.

- Chạy, đi tới chỗ nào?

Địch Cửu tự lẩm bẩm, sau khi cơn phản nộ qua đi, hắn mới hiểu được sau khi mất đi sự che chở của phụ thân, bản thân đã không còn đường để đi.

Ô Phách Hồ muốn giết hắn thì căn bản là không còn chỗ có thể trốn.

- Người ngồi phi hành khí của người, chạy còn có một tia hi vọng, nếu như không đi, một chút hy vọng người cũng không có.

Khúc Tiểu Thụ chỉ vào phi hành khí màu bạc của Địch Cửu điệu cách đó không xa.

Địch Cửu tay vẫn run run, cả người run rẩy, hắn cũng không làm như lời Khúc Tiểu Thụ khẩn trương dùng phi hành khí chạy trốn.

- A Cửu, người không phải nói người không nên sống dưới sự che chở của phụ thân người sao? Cho nên người tới học y nói. Bây giờ cửu tộc Địch gia người bị diệt, rất có thể chỉ còn sót lại một mình người, chẳng lẽ người không muốn báo thù sao? Nếu là Chân Mạn cũng sẽ không thích một tên hèn nhát.

Khúc Tiểu Thụ bắt lấy cánh tay Địch Cửu lớn tiếng la lên.- Báo thù, báo thù...

Địch Cửu tự lẩm bẩm mấy lần câu báo thù, hắn ánh mắt lúc này có chút điên cuồng.

Mặt đất truyền tới một chấn động nhỏ, Khúc Tiểu Thụ vội vàng nói

- Bọn họ tới rồi, A Cửu, người đi nhanh lên.

- Tiểu Thụ, ta đi nha.

Địch Cửu rút cuộc bình tĩnh lại, cầm trong tay hòn đá giấu kỹ trong mình, xoay người xông về phi hành khí.

Hắn không có nói cảm ơn đối với Khúc Tiểu Thụ, hắn biết rõ cảm ơn là dư thừa, chuyện này rất có thể sẽ liên lụy đến Khúc Tiểu Thụ, thậm chí sẽ liên lụy đến Khúc gia. ân tình của Khúc Tiểu Thụ, hắn sẽ ghi nhớ.

Hắn chỉ hy vọng người khác không biết là Khúc Tiểu Thụ mật báo với hắn.

Trông thấy Địch Cửu dùng phi hành khí chạy đi, Khúc Tiểu Thụ khẽ thở phào nhẹ nhõm. Ngay sau đó hắn kinh hãi khi trông thấy Địch Cửu cưỡi phi hành khí thể mà không hề hướng về phương xa chạy đi, ngược lại xông về một đạo vết nứt màu đen trên bầu trời.

Tận đến giờ phút này, hắn mới phát hiện, nơi đây còn có một đạo vết nứt quý dị.

Sau khi Địch Cửu cưỡi phi hành khí vọt vào vết nứt, đạo vết nứt màu đen kia mới chậm rãi biến mất không còn tăm hơi.

...

Địch Cửu mở to mắt, trên đầu có chút lạnh lạnh, hắn theo bản năng đưa tay lên trên đầu mình sờ một chút, lòng bàn tay sền sệt, dựa vào chút ánh sáng mở nhật nhìn một chút, toàn bộ đều là máu.

Rất nhanh Địch Cửu cũng nhớ tới chuyện lúc trước, sau khi biết Địch gia bị Tể quốc Vương tiêu diệt, hắn không phi hành khí bay tiến vào hư không vết nứt đột ngột xuất hiện.

Ánh mắt Địch Cửu rơi vào màn hình theo dõi trên phi hành khí, phía trên là một vùng tăm tối, không có bất kỳ thông tin gì. Hắn gắng gượng bò dậy, lục lọi mở ra cửa phi hành khí.

Phương xa truyền đến thanh âm chim tước, Địch Cửu đi ra phi hành khí, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, nơi này hình như là trong một cái thung lũng. Trong thung lũng rậm rạp bấy rập chông gai, thỉnh thoảng còn có một hai vật không biết tên gọi từ trước mắt hắn xẹt qua, Địch Cửu cũng biết nơi đây hẳn là rất ít người địa địa phương lui tới.

Địch Cửu không hề lập tức đi tìm đường ra, hắn ngẩng đầu nhìn mưa lất phất trên không trung, gắt gao siết chặt quả đấm mình. Bởi vì năm quá chặt năm đấm, móng tay đều đâm lủng lòng bàn tay.

Vô luận bây giờ mình tới nơi nào, tương lai nếu như có thể trở về lần nữa, hắn nhất định phải đem Tế quốc Ô gia chém tận giết tuyệt. Cho dù không thể tu luyện, hắn cũng muốn thông qua phương thức khác tiêu diệt Ô gia.

Bất kể như thế nào, hắn bây giờ hẳn là đã trốn thoát được. Bất luận hiện tại hắn đến chỗ này là nơi nào, hắn lựa chọn tiến vào cái vết nứt hư không đột ngột xuất hiện kia là chính xác. Nếu lúc ấy hắn không tiến vào vết nứt, lúc này có lẽ hắn đã sớm bị Ô Phách Hồ chặt đầu xuống.

Sau một hồi lâu, Địch Cửu mới chậm rãi xoay người, hắn muốn tìm một chút vải đem vết thương trên trán xử lý một chút. Vết thương hẳn là sau khi phi hành khí vọt vào vết nứt, chấn động kịch liệt làm trán hắn đụng vào nơi nào đó tạo thành.

Khi hắn lấy ra một chiếc gương, sau khi hướng về phía gương lau khô vết máu trên trán, hắn khiếp sợ phát hiện trán mình có một vết thương, chỉ có điều vết thương đó dường như cũng không có chảy máu ra.

Không phải máu của mình, vậy máu này là từ nơi nào đến? Ngay sau đó Địch Cửu mở lòng bàn tay mình ra, hẳn phát hiện vết thương vừa mới bị móng tay bóp cũng ngừng chảy máu. Vết thương vẫn còn, tốc độ hồi phục lại rất nhanh.

Chuyện gì đã xảy ra? Địch Cửu cảm giác da đầu mình có chút tê dại, chuyện này quá mức quý dị. Hắn chợt nhớ tới mấy ngày trước bấp chân mình cũng rách ra một vết thương, hẳn khăn trương kéo ống quần lên nhìn một chút, vết thương rõ ràng nhỏ hơn rất nhiều.

Chẳng lẽ mình bị hòn đá màu xám thay đổi thân thể một chút, thì có loại năng lực tự lành vết thương này?

Nghĩ tới đây, Địch Cửu đem hòn đá màu xám giấu kỹ trong người lần nữa nằm trong lòng bàn tay, hòn đá này tựa hồ so với lúc vừa mới có được nhỏ hơn không ít.

Hắn cẩn thận nhìn chăm chăm trong hòn đá màu xám có một đạo kim sắc hoa văn, có thể hay không bởi vì thân thể chính mình bị hòn đá thay đổi qua, cho nên mới có năng lực tự lành?

Có lẽ thân thể của hắn không liên quan, thuần túy tác dụng của viên đá này. Địch Cửu dứt khoát từ bên trong phi hành khí lấy ra dao găm, sau đó đem hòn đá để dưới đất, đồng thời dùng dao găm quẹt một cái trên cánh tay của mình. Máu tươi chảy xuống, thời gian mấy chục hơi thở trôi qua, Địch Cửu cũng không nhìn thấy vết thương trên cánh tay mình tự động khép lại.

Địch Cửu đem hòn đá màu xám trên mặt đất cầm lên lần nữa, nằm trong lòng bàn tay. Lần này hắn cảm giác rõ ràng, giống như có một dòng chảy nhỏ mát lạnh như có như không cuốn qua vết thương trên cánh tay.

Đem máu bên ngoài vết thương lau đi, Địch Cửu nhìn thấy vết thương trên cánh tay mình vẫn còn nhưng máu đã ngừng chảy.

Quả nhiên là do này hòn đá này, Địch Cửu năm chặt hòn đá, lão Thiên chung quy cũng không hề hoàn toàn vứt bỏ hẳn.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Kiếp Trước Của Bản Thân

Địch Cửu gói kỹ hòn đá này lại rồi đeo nó lên cổ, hẳn quyết định sẽ luôn mang theo nó bên mình. Sau đó mới bắt tay đi sắp xếp lại đồ vật bên trong phi hành khí.

Địch Cửu cố gắng khởi động lại phi hành khí, nhưng mà dù hẳn có làm thế nào thì phi hành khí cũng vẫn không thể khởi động. Không còn cách nào khác nên hẳn đành phải tìm một cái ba lô, chọn lấy một vài vật dụng mà hẳn cho là hữu dụng và chiếm ít diện tích nhất nhét vào trong túi.

Về phần chiếc phi hành khí như đã chết kia, hẳn chỉ có thể cắt một đồng cỏ bụi gai ở bên cạnh che lấp cẩn thận cho nó.

Bất kể sau này hẳn có còn cơ hội để tới lấy lại chiếc phi hành khí này hay không, thì hẳn lúc trước cũng đã bỏ ra rất nhiều kim tệ cho nó rồi, hơn nữa những bộ phận quan trọng đều do chính tay hẳn thiết kế ra, bởi vậy hẳn cũng coi chiếc phi hành khí này như một đứa con của mình.

Sau khi Địch Cửu xử lý xong mọi việc, đang trên đường tìm kiếm lối ra, thì hẳn lại nhìn thấy ở cách đó không xa có một người nằm nghiêng bên đường, từ phía sau lưng hẳn là một người đàn ông.

Hẳn vốn cho rằng địa phương này là nơi vắng vẻ, chắc là đến chim còn chẳng thèm ị huống chi là có người xuất hiện, ai mà ngờ hiện giờ đột nhiên trông thấy người, đã thế còn nằm im bất động như thế, càng khiến cho Địch Cửu sợ thót cả tim.

Nhìn kiểu dáng quần áo người này mặc bên ngoài rất là cổ quái, dường như hẳn chưa từng thấy qua bao giờ. Ở bên cạnh cách đó không xa còn có một cái ba lô to bụi màu xanh da trời. Trong tay của người đàn ông vẫn đang nắm một cây thuốc, thoạt nhìn giống như là một đóa hoa.

Địch Cửu từng bước cẩn thận đi đến bên cạnh người nọ, sau khi xác định anh ta hẳn là đã chết rồi. Hẳn mới đi vòng tới phía đối diện người đàn ông này. Giây phút mà hẳn nhìn rõ tướng mạo của người trước, thời gian như chết lặng vậy, ba lô trong tay rơi xuống đất lúc nào không hay, hẳn thì thào lẩm bẫm, âm thanh phát ra có hơi run rẩy:

- Chẳng lẽ...Mình đã chết rồi sao?

Phải mất một lúc sau Địch Cửu mới ngộ ra, hẳn khẳng định mình vẫn còn sống và đang khoẻ mạnh đây. Thế nhưng mà cái người đàn ông đã chết rồi kia rất giống hẳn nha, không đúng, không phải là rất giống thôi đâu mà là hoàn toàn y hệt như cùng một khuôn đúc vậy.

Địch Cửu cúi người xuống, định lật người đàn ông này nằm ngửa lại. Nhưng khi tay của hẳn vừa mới đụng vào thân thể người này thì dường như viên đá màu xám ở trước ngực hơi nóng lên, một loại cảm giác kì dị xông lên đầu của hẳn, không hiểu vì sao trong ý thức của Địch Cửu loé lên một loại cảm ứng, có lẽ người con trai ở trước mặt này chính là hẳn của kiếp trước.

Không chỉ như thế, thậm chí vừa rồi hẳn còn mơ hồ nhận lấy được một ít trí nhớ từ người đàn ông kia. Hay nói cách khác là vì chạm vào người nọ, nên mới làm cho trí nhớ kiếp trước của hẳn thoáng hiện lên một chút gì đó.

Địch Cửu cẩn thận tháo viên đá được gói kĩ càng từ trên cổ xuống, đặt ở trong lòng bàn tay kiểm tra tỉ mỉ nhiều lần.

Hắn xuyên qua vết nứt không gian, rồi sau đó xuất hiện ở nơi này, rồi tận mắt nhìn thấy thi thể đã chết của mình kiếp trước, không những thế khi chạm vào còn có thể nhớ lại kí ức đã vùi sâu của kiếp trước, đây nhất định không phải là sự trùng hợp ngẫu nhiên.

Địch Cửu hoài nghi tất cả những chuyện này, đều là do viên đá màu xám này dẫn dắt, hắn mới có thể gặp chính mình của kiếp trước.

Thời gian trôi qua được một lúc, Địch Cửu mới lại đeo viên đá lên, giấu kín trong ngực.

Chỉ là một khoảng thời gian ngắn thôi, nhưng hắn đã phải nếm trải qua rất

nhiều sự tình. Nào là xuyên qua vết nứt không gian đến một nơi xa lạ chưa từng biết, thu được viên đá màu xám, sau đó tận mắt thấy dáng vẻ khi chết đi của mình ở kiếp trước.. Còn có cái gì bi thương và không hợp với lẽ thường hơn nữa hay không cơ chứ?

Sau khi trải qua nhiều sự tình như vậy, hắn hôm nay đã không còn là Địch Cửu luôn si tình với Chân Mạn, nhớ mãi không quên kia nữa rồi.

Địch Cửu thở dài một tiếng, sau đó hắn với tay mở cái túi ba lô to bự màu xanh da trời của người đàn ông này ra.

Chỉ thấy ở trong có một vài bộ quần áo để thay đổi, một vài công cụ phụ trợ cho đi dã ngoại du lịch, cùng một ít lương khô, nước, bản đồ, la bàn. Ngoài ra còn có một cái bóp da và vài cuốn sách, cùng một cái túi ngủ, một cuốn da màu nâu.

Địch Cửu mở bóp da ra, trong đó có mấy tờ tiền của Hoa Hạ. Trước kia hắn chưa bao giờ thấy qua loại tiền giấy như thế này, hiện tại vừa nhìn thấy đã có ý niệm về nó. Không chỉ có thế, chữ in bên trên tờ tiền giấy kia,

hắn cũng nhận thức được toàn bộ, xem ra giây phút chạm vào người đàn ông nọ, hắn thật sự đã tìm lại một vài kí ức của chính mình kiếp trước rồi.

Ngoại trừ mấy tờ tiền Hoa Hạ ra thì trong bóp da còn có mấy tấm thẻ, một tấm ảnh, một cái chìa khóa cùng biên lai thanh toán tiền nhà. Mấy tấm thẻ là thẻ ngân hàng, mật mã của nó thì mặc cho Địch Cửu có cố gắng như thế nào thì cũng đều không nhớ nổi. Còn có một thẻ căn cước, tên gọi Địch Tử Mặc.

Địch Cửu lấy tấm ảnh từ trong ví ra, nó là ảnh chụp chung, người bên trái trong ảnh đúng là hắn của kiếp trước Địch Tử Mặc, phía bên phải chính là một cô gái cực kỳ thanh lệ xinh đẹp. Chẳng qua là tấm hình chụp chung này đã từng bị xé, sau đó hắn là lấy băng dính gắn lại. Theo đánh giá của Địch Cửu, xem ra dung mạo của cô gái này không thua kém gì Chân Mạn mà hắn yêu.

Chỉ là hắn cố gắng mấy lần nương theo trí nhớ của kiếp trước, nhưng vẫn không thể nhớ ra cô gái này là ai.

Địch Cửu buồn phiền cắt tấm ảnh vào lại trong bóp da, xem ra ở kiếp này hắn còn không bằng kiếp trước.

Kiếp trước ít nhất còn có một người con gái xinh đẹp như thế làm bạn, mà ở kiếp này, hắn xuất thân Tế quốc Địch gia, lão ba ra mặt cũng không cách nào làm cho hắn có được sự đồng thuận từ Chân Mạn.

Địch Cửu bỏ cái bóp da vào túi của mình, không chỉ nói riêng cái này vốn là đồ vật kiếp trước của hắn, dù cho không phải thì hắn cũng không ngại ngừng mà coi như nhặt được của rơi tạm thời đút túi đâu.

Còn lại cuốn da nhỏ màu nâu, Địch Cửu mở ra, lập tức đập vào mắt hắn là ba chữ “Đơn ly hôn.”

Địch Cửu vuốt vuốt mái tóc của mình, vô luận là kiếp trước hay kiếp này, người con gái mà hấn yêu, đều coi như có duyên mà không có phận với nhau lâu dài a.

Hấn rầu rĩ thở dài một tiếng, rồi sau đó sửa soạn lại tất cả những vật này cho tốt, bỏ vào trong ba lô của mình.

Địch Cửu lại tìm một nơi nhìn vừa mắt, đào một cái hố. Mặc kệ như thế nào, thì hấn cũng phải chôn cất tử tế cho thân thể kiếp trước của mình.

Lúc mà Địch Cửu mang thân thể đến miệng hố, rốt cuộc hấn nhìn thấy vết thương trí mạng, nguyên nhân dẫn đến cái chết của người đàn ông này. Là một mảnh đá nhọn sắc bén dài chừng một tấc đâm sâu vào bên hông của Địch Tử Mặc. Không chỉ có thế, mà trên người của Địch Tử Mặc còn bị gãy xương ở nhiều nơi khác nhau.

Địch Cửu ngẩng đầu nhìn vách đá phía trước, hấn đoán hấn là người này lăn từ trên đó xuống mới bị thương đến vậy.

Tự mình chôn cất cho mình, chỉ nghe thôi đã rất hoang đường rồi, nhưng cũng bi đát chẳng kém.

Như khi ở tại Tế quốc, kiếp trước đối với người ta mà nói cũng chỉ là một loại ký thác sinh mạng. Mà bây giờ nó lại thực sự phát sinh ở trên người hấn.

Địch Cửu cầm lấy một bộ quần áo, số quần áo còn lại và điện thoại thậm chí cả cái ba lô to kia nữa, hấn đều cho xuống hố, sau đó lấp đất lại.

Cuối cùng Địch Cửu mới cầm đoá hoa kia lên, kiếp trước của hấn sắp chết những vẫn cố nắm nó trong tay, hấn là có điều gì đó đặc biệt.

Chẳng qua là sau khi Địch Cửu cầm bông hoa này lên, sắc mặt của hấn lập tức trở nên cổ quái.

Theo như sự hiểu biết của hắn thì đây chính là Hồng Mộc Huyết hoa. Ở tại Tế quốc nó căn bản chính là vật báu vô giá, nếu như khi ấy con gái của quốc vương Ô Bá Hồ là Ô Minh Châu, có được một gốc Hồng Mộc Huyết hoa như vậy thì hắn là đôi mắt của nàng đã có thể phục hồi lại rồi, cũng không cần lấy đi con mắt của Địch Địch tỷ tỷ của hắn để đổi rồi.

Địch Cửu ngây ngẩn cả người, trong tay nắm chặt bông hoa này một hồi lâu, lúc này mới hoàn tỉnh lại. Rồi hắn cất nó vào trong ba lô của mình. Đã từng trải qua thảm cảnh cả tộc bị diệt, Địch Cửu sẽ không bao giờ ngây thơ như trước kia nữa. Hắn khẳng định Địch thị cứu tộc bị diệt, không là vì cha hắn mạng Ô Bá Hồ một trận.

Mà là vì vốn dĩ Ô Bá Hồ đã muốn lấy đi con mắt của Địch Địch, ngoài vì con gái yêu Ô Minh Châu của hắn ra, thì hắn còn cố ý chọc giận Địch Sam cha của Địch Cửu, sau đó lấy cớ gán tội để tiêu diệt Địch gia.

“Nói như vậy, sự tình năm người anh của hắn đã chết kia, chắc chắn có uẩn khúc rồi. Rất có thể là vì Địch gia nắm trong tay bảy phần quân đội của Tế quốc, mới dẫn tới con rùa già nghi kỵ, bày mưu tính kế hãm hại năm người anh trai của hắn trước.”

“Ô Bá Hồ con rùa già này, quả nhiên là bụng dạ đen tối tới cực điểm. Nếu như ở kiếp này hắn còn có cơ hội trở lại Á Luân đại lục, hắn nhất định phải diệt trừ tận gốc cả nhà Ô gia. Nếu không hắn thực có lỗi với toàn tộc Địch thị đã bị Ô Bá Hồ tiêu diệt rồi.”

“Đúng rồi, Khúc Tiểu Thụ từng nói Ô Bá Hồ con rùa già này, muốn giết cha hắn, nhưng lại không có ai cầu tình, đây tuyệt đối là điều không có khả năng. Lấy uy vọng của cha hắn, làm sao có thể không có người cầu tình chứ?”

“Với lại coi như là cha của hắn mạng Ô Bá Hồ đi thì tính sao? Ô Bá Hồ dám động tới cha của hắn sao? Dù gì ông cũng là một Đại Võ Sư cường

giả, càng là người chưởng khống quân đội của Tế quốc. Lấy tính cách của cha hắn, bởi vì ngu trung mà cam tâm chịu trói, đó tuyệt không có khả năng. Trừ phi...”

Địch Cửu nghĩ tới đây bỗng nhiên rung mình một cái, trừ phi có người đã khống chế tất cả những người giao hảo với cha hắn, thậm chí chủ động ra tay chế trụ cha hắn cùng người bên cạnh, nhưng ai lại không sợ lực lượng phía sau của cha hắn chứ.

“ Ô Bá Hồ thật sự có bản lĩnh này sao? Người có loại năng lực ấy chỉ có thể là Võ Vương, thế nhưng mà Võ Vương thật sự lợi hại đến thế ư? Nếu quả thật là như vậy thì liền nói rõ cừu nhân của hắn không chỉ có riêng Ô Bá Hồ, mà còn có một tồn tại còn lợi hại hơn cả con rùa già này nữa.”

Địch Cửu hít vào một hơi thật sâu, bất kể cừu nhân của hắn là Lô Nguyên đế quốc đi nữa, thì chỉ cần hắn có thể trở về, hắn cũng nhất định phải báo thù này

Hãy nhấn like ở mỗi chương để ủng hộ tinh thần các dịch giả bạn nhé!

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Dãy Núi Nguyên Thủy

Hẻm núi này vào thì dễ mà ra lại khó, không đúng, phải nói là vào đã khó ra còn khó hơn. Địch Cửu có thể khẳng định, nếu như không phải hấn ở trong phi hành khí, lại bị vết nứt hư không cổ quái kia đưa đến nơi này, nói không chừng kết cục của hấn so với lúc trước cũng chẳng khác hơn là bao.

Hấn cẩn thận đi qua đủ loại bụi gai, trong lúc đó đã không biết bao nhiêu lần hấn thụ thương. Cho dù trên người hấn có một hòn đá có thể cầm máu, nhưng sau nửa ngày, hấn vẫn là thương tích đầy mình.

Vừa đi vừa nghỉ, trọn vẹn mất hai ngày thời gian, Địch Cửu mới leo ra khỏi hẻm núi. Thế nhưng hấn vẫn không thể xác định phương hướng mình cần đi.

Cũng nhờ tia sáng màu vàng kia mà thị lực của hấn so với trước đó đã được tăng cường gấp mấy lần nhưng đứng từ chỗ này nhìn ra bốn xung quanh vẫn chỉ thấy một mảnh sương mù mịt mờ.

Thật không biết lúc trước hấn tiến đến như thế nào, tại sao lại đi vào nơi này. Có lẽ lúc trước hấn tới đây, chính là vì cây Hồng Mộc Huyết Hoa kia.

Tùy tiện lựa chọn một phương hướng, Địch Cửu lại đi gần một ngày thời gian, cuối cùng dừng lại bên một cái hồ nhỏ.

Trong khoảng thời gian đi lại ba ngày này, Địch Cửu ngoại trừ ăn một chút quả dại ra thì chỉ có thể ăn lương khô. Nếu không phải bên trong phi

hành khí có một bình nước thì ngay cả nước hần cũng không có mà uống.

Hiện tại gặp được hồ nước, Địch Cửu tự nhiên là muốn bổ sung thể lực một chút, ít nhất cũng phải bắt mấy con cá hoặc là tìm một chút thịt dã thú nướng.

Sau hai giờ, Địch Cửu bắt được hai con cá quả dài hơn một thước.

Rửa sạch rồi nướng chín, dù là không có muối, nhưng vào lúc này thì đây cũng là mỹ vị. Sau hơn mười phút, Địch Cửu liền ăn sạch hai con cá quả này.

Hai đầu cá nướng vào trong bụng, Địch Cửu liền cảm thấy thể lực được bổ sung dồi dào trở lại, lương khô làm sao có thể so với cái này được chứ.

Nghỉ ngơi ở bên hồ gần một giờ, Địch Cửu đong đầy nước sạch vào hai cái ấm, sau đó chuẩn bị tìm một địa phương tốt để ngủ một đêm. Hai ngày vừa qua, hần gần như là chưa có được một giấc ngủ sâu nào. Ngay lúc này, hần thể mà loáng thoáng nghe được tiếng khóc thút thít.

- Có người?

Địch Cửu đột nhiên đứng lên, nắm chặt dao găm trong tay. Chỗ này tuyệt đối là hoang sơn dã lĩnh, thậm chí là rừng rậm nguyên thủy dãy núi, đi ba ngày cũng không nhìn thấy một bóng người, theo lý thuyết thì đây là địa phương ít ai lui tới, tại sao lại có tiếng khóc được chứ? Hơn nữa lúc này đã là chạng vạng tối.

Qua mấy phút, lại có vài tiếng nức nở truyền đến, lần này Địch Cửu nghe được rõ ràng, đích thật là có người đang nức nở, chỉ là cách hần khá xa, vì thính lực của hần rất tốt nên mới có thể nghe được.

Địch Cửu tranh thủ thời gian chạy tới chỗ phát ra tiếng khóc, hơn mười phút sau, hần ngừng lại.

Phía trước thật sự có người, là hai cô gái, một người mặc áo màu đỏ nhạt đang đưa lưng về phía hần thấp giọng nức nở, một cô gái khác thì nằm trên mặt đất dường như có chút vấn đề.

- Đây, có cần ta hỗ trợ gì hay không?

Địch Cửu nói ra không còn là ngôn ngữ của Tế quốc nữa, hần nói câu này có chút không quá trôi chảy, nhưng vẫn có thể hiểu được.

- A...

Cố gái đang ngồi khóc kia đột nhiên quay người lại, sau đó ngã ngồi trên mặt đất, rồi nhìn Địch Cửu với ánh mắt tràn đầy hoảng sợ.

Địch Cửu thấy ánh mắt của cô nàng thì biết đối phương đã bị hần dọa sợ, hần vội vàng lên tiếng:

- Ta chỉ là tới đây để thám hiểm, người không cần phải sợ hãi.

Qua một hồi lâu, cô gái này mới tỉnh hồn lại. Có lẽ là bởi vì lời nói vừa rồi của Địch Cửu, sự sợ hãi trong mắt nàng đã giảm đi một chút, nàng có chút không chắc chắn hỏi lại:

- Người thật sự là người sao?

Cô khuôn mặt hơi tròn, có thể xem như là dễ nhìn.

Địch Cửu đầu tóc rối bời, quần áo toàn thân đều giống như vải rách. Lộ hết cả da thịt, khắp người đều là vết máu. Tại loại địa phương như Vong Xuyên sơn mạch này trông thấy người như hần, không tưởng lầm là dã nhân mới là chuyện lạ.

Địch Cửu có chút im lặng nhìn Cô gái này một lát, sau đó mới lên tiếng giải thích:

- Ta chỉ là ăn mặc rách nát một chút, đầu tóc cũng rối loạn một chút, người cũng không thể nói ta như vậy a. Huống chi, ta cảm thấy hiện tại người có phải là nên đứng dậy để cho ta nhìn xem cô bé trúng độc này một chút hay không?

- Không, không phải như vậy.

Cố gái mặc áo màu đỏ nhạt vội vàng khoát tay nói, nàng đã tỉnh táo lại, xác định Địch Cửu không phải là dã nhân cũng không phải nhân vật nguy hiểm gì thì lập tức liền nhớ tới đồng bạn, nàng gấp gáp đứng lên, hoảng sợ nói:- Du Mộc bị răn cắn, nơi này căn bản là không có huyết thanh giải độc...

Cô nàng áo đỏ tránh ra một bên, lúc này Địch Cửu mới nhìn rõ người bị răn cắn.

Cố bé này mặc một chiếc áo rộng thùng thình màu tím, quần jean thì có mấy vết rách. Sắc mặt nàng có chút tái nhợt, bờ môi khô phát tím, nằm hôn mê trên mặt đất.

Mặc dù như thế, Địch Cửu vẫn có thể thấy được đây là một người con gái vô cùng xinh đẹp. Hắn cúi người, lật con mắt của cố ấy ra nhìn một chút.

- Đại ca, Tiểu Mộc còn có thể cứu được sao?

Cô gái áo đỏ thấy Địch Cửu cúi người, vội vàng hỏi, trong mắt có chút thấp thỏm lo âu.

- Có thể cứu được.

Địch Cửu gật gật đầu, thiếu nữ áo tím này trúng độc đã rất sâu, với trí nhớ kiếp trước của Địch Cửu, trúng độc nặng như vậy trừ phi là đang ở bệnh viện, nếu không thì chỉ có một con đường chết. Thế nhưng nàng lại may mắn gặp hãn, trúng độc như vậy căn bản không phải là vấn đề.

Y thuật của hãn tại Tế quốc căn bản là không ai có thể vượt qua, nếu như không phải là hãn vì tìm kiếm phương thuốc mở ra võ căn, không có chân chính đi hành nghề y thì Địch Cửu hãn đã sớm nổi tiếng toàn bộ Tế quốc rồi, thậm chí còn trở thành Tế quốc Y Đạo tông sư.

Cô gái kia bị rắn cắn vào bắp chân trái, ống quần đã được cuốn lên, có một vết rắn cắn tím thâm. Nhìn dáng vẻ hãn là bị tụt một tầng máu độc.

Địch Cửu dùng chủy thủ vạch hai cái trên vết thương, rồi lấy tay gạt đi một chút máu đen, sau đó hãn lập tức lấy ra vài cọng dược liệu từ trong ba lô ra, rồi trực tiếp nhai thành bã vụn đắp lên miệng vết thương.

Sau đó hãn lại lấy ra kim châm, đâm vào mấy chỗ huyết vị trên người Cô gái áo tím này.

Chỉ sau không đến năm phút đồng hồ, Địch Cửu đã thu hồi chủy thủ và kim châm, đồng thời nói ra:

- Nàng đã ổn rồi, đợi mấy phút nữa là có thể tỉnh lại.

- A...

Cô nàng mặt tròn có chút nghi ngờ nhìn Địch Cửu, nàng do dự một chút rồi lên tiếng:

- Thế nhưng mà đại ca, ta thấy miệng vết thương kia còn chưa được lấy sạch máu độc ra a.

Nàng tận mắt nhìn thấy Địch Cửu đắp thảo dược cho Du Mộc khi máu độc còn chưa triệt để thanh trừ.

- Không sao, ta đã dùng biện pháp khác giúp nàng đưa máu độc ngấm vào thảo dược rồi...

- Phương Tuyết...

Địch Cửu còn chưa dứt lời thì Cô gái áo tím đã tỉnh lại. Sau khi nàng gọi một tiếng Phương Tuyết thì cũng nhìn thấy Địch Cửu đứng ở một bên giống như đã nhận vậy, lời muốn nói lập tức nuốt trở lại.

Nếu như không phải nàng nhìn thấy Phương Tuyết trước rồi mới nhìn thấy Địch Cửu, nói không chừng nàng đã giống như Phương Tuyết kêu ầm lên.

- Du Mộc, người thật sự không có việc gì rồi, như vậy thì thật sự là quá tốt rồi...

Cô gái có tên Phương Tuyết mừng rỡ không thôi, nàng còn chưa dứt lời thì liền nhớ tới Địch Cửu vừa cứu Du Mộc, vội vàng nói:

- Du Mộc, là người đại ca này đã cứu người.

Địch Cửu cũng nhìn ra trong mắt hai người còn có một chút lo lắng và đề phòng, hần vội vàng nói:

- Ta cũng là đến đây du lịch, nhưng lại bị lạc đường ở trong này đã lâu, cho nên mới biến thành bộ dáng như hiện tại.

Nghe thấy Địch Cửu cũng là người du lịch, Du Mộc nhẹ nhàng thở ra một hơi, nàng vội vàng cố gắng ngồi dậy:

- Cám ơn ân cứu mạng của đại ca, ta bị rắn độc cắn, nếu như không có đại ca ra tay giúp đỡ, ta khẳng định đã sớm mất mạng, y thuật của người

thật là cao siêu.

Du Mộc cũng học y, bản thân trúng phải độc rắn gì, nàng so với bất luận kẻ nào đều rõ ràng. Lúc đầu nàng cho là mình hẳn phải chết không nghi ngờ, không nghĩ tới ở loại địa phương này thế mà lại được cứu vớt, có thể thấy được y thuật của người trước mắt này không tầm thường chút nào.

Địch Cửu khoát tay áo:

- Ta chỉ là ngẫu nhiên nhìn thấy người khác làm vậy nên cũng học lỏm được một chút, y thuật thì không dám đàm luận. Đúng, các người có bản đồ không?

Trong ba lô của hẳn cũng có một tấm bản đồ, chỉ có điều hẳn căn bản là không biết xem bản đồ mà thôi.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Cây Cầu Gỗ Thần Bí

- Vật dụng ở trong ba lô... chúng ta đều đã làm mất hết rồi.

Phương Tuyết mặt đỏ lên, sờ dĩ nang và Du Mộc rơi xuống loại tình trạng này, hoàn toàn là do nang gây ra.

Địch Cửu nhíu mày, hẳn cũng không tiếp tục hỏi thăm xem tại sao Du Mộc và Phương Tuyết lại xuất hiện ở nơi này.

Trông thấy Địch Cửu nhíu mày, Phương Tuyết vội vàng lên tiếng:

- Ta với Du Mộc và hai người bạn nữa cùng đi du ngoạn Vong Xuyên tự. Không hiểu có chuyện gì xảy ra mà ta lại đột nhiên nhìn thấy một cây cầu gỗ kỳ lạ. Ta cũng đã tới Vong Xuyên tự mấy lần, nhưng chưa từng nhìn thấy loại cầu gỗ này.

Ta tưởng rằng đây là điểm du lịch mới, liền nhảy lên cầu gỗ. Không nghĩ tới ta vừa mới nhảy lên cầu thì đã nhìn thấy vài con sói xám, ta sợ quá nên lập tức bỏ chạy...

Du Mộc tiếp lời Phương Tuyết nói ra:

- Ta nhìn thấy Phương Tuyết bỏ chạy thì cũng vội vàng đuổi theo. Phương Tuyết nói có mấy con sói xám, mặc dù ta không hề nhìn thấy, nhưng vẫn tin tưởng Phương Tuyết. Kết quả là trên đường bỏ chạy chúng ta đều đánh mất điện thoại, hiện tại cũng triệt để lạc đường, mấy ngày nay toàn phải ăn quả dại và rễ cây, còn có mấy khối chocolate nữa.

- Người quả thực đã nhìn thấy sói?

Địch Cửu hơi nghi hoặc một chút, theo lý thuyết nếu Vong Xuyên tự là điểm du lịch, vậy thì không có khả năng đồng thời xuất hiện mấy con sói xám a.

Phương Tuyết do dự một chút rồi nói:

- Lúc ấy ta khẳng định đã nhìn thấy sói, về sau ta cũng có chút hoài nghi mình đã nhìn lầm. Vong Xuyên tự nằm ở ngoài cùng Vong Xuyên sơn mạch, cách rất xa những địa phương nguy hiểm khác của Vong Xuyên sơn mạch, tại sao lại có sói được chứ?

- Vậy các người đã bị lạc mấy ngày rồi?

- Chắc khoảng hai ba ngày rồi, mấy ngày nay chúng ta một mực chạy trốn trong sợ hãi, cụ thể đã qua bao lâu cũng không quá rõ...

Sau khi Phương Tuyết trả lời vấn đề của Địch Cửu, nàng do dự nhìn Địch Cửu một chút rồi hỏi:

- Đại ca, người cũng lạc đường giống như chúng ta sao?

Địch Cửu gật gật đầu:

- Đúng vậy, ta cũng bị lạc. Ta gọi Địch Cửu, về sau hai người có thể trực tiếp gọi tên ta. Cách đây không xa có một cái hồ, trước tiên chúng ta đến bên hồ ở một đêm, làm chút gì đó để ăn, rồi ngày mai trời sáng lại tiếp tục tìm đường.

- A...

Địch Cửu vừa dứt lời thì Phương Tuyết lại lần nữa a một tiếng, hoảng sợ nói ra:

- Ta lại nhìn thấy cầu gỗ rồi, nó ở đằng kia kìa.

Địch Cửu và Du Mộc đồng thời nhìn về phương hướng mà Phương Tuyết chỉ, làm gì có cây cầu nào chứ, nơi đó chỉ có một khóm bụi gai.

Du Mộc cũng cảm thấy có gì đó không đúng, sắc mặt tái nhợt đứng lên. Mặc dù nàng không trông thấy cầu gỗ, nhưng lại mơ hồ nhìn thấy có một cái bóng biến mất sau khóm bụi gai.

Địch Cửu một phát bắt được cổ tay Phương Tuyết, hăn lập tức cảm thấy lạnh buốt. Địch Cửu vội vàng lấy ra một gốc dược liệu rồi đưa cho Phương Tuyết:

- Người mau nhai nát nó rồi nuốt xuống. Du Mộc, người giúp ta nhìn tấm bản đồ này.

Địch Cửu vốn dĩ định nghỉ ngơi một đêm, giờ phút này đã thay đổi ý định. Hăn nhận thấy nơi đây có chút quý dị, hăn cũng không tin Phương Tuyết lại vô cớ nhìn khóm bụi gai thành cầu gỗ.

Chỉ cần Du Mộc có thể nhận biết phương hướng trên bản đồ thì hăn thà rằng đi đường suốt đêm cũng không ở lại đây.

Địch Cửu lấy ra một tấm bản đồ du lịch, phía trên mặc dù có đánh dấu đông nam tây bắc, thế nhưng là Địch Cửu lại không nhận ra bất cứ rừng rậm, vách núi, sơn cốc nào trên bản đồ du lịch này.

- Ta biết, chúng ta chỉ cần đi qua vùng rừng rậm này là tới Vong Xuyên tự...

Trông thấy Địch Cửu lấy ra bản đồ du lịch, Du Mộc mừng rỡ kêu lên. Nhưng nàng cũng chỉ vui mừng trong chốc lát rồi nhanh chóng thất lạc nói:

- Đáng tiếc chúng ta lại không có la bàn, chỉ có thể chờ đến ngày mai rồi tính.

Phương Tuyết nuốt một gốc dứa liệu cũng đã dần dần bình tĩnh lại, nàng cũng hòa theo:

- Đúng vậy, chúng ta cũng chỉ có thể nghỉ ngơi một ngày, Du Mộc đã rất mệt rồi, căn bản là không đi được a.- Ta có la bàn, đi không được thì để ta công, nhất định phải đi ngay lập tức. Nếu như các người không đi, ta đi trước.

Địch Cửu lấy ra la bàn, không chút do dự nói.

Sau khi nói xong, Địch Cửu lại lấy ra hai gói mì tôm, đưa cho Phương Tuyết và Du Mộc.

Bởi vì hắn cũng đồng dạng nhìn thấy bóng dáng cây cầu gỗ kia. Hiện tại hắn có thể khẳng định Phương Tuyết không gặp phải ảo giác. Đứng ở nơi này, từ đầu đến cuối hắn luôn có một loại cảm giác không thích hợp.

- La bàn!!!

Du Mộc và Phương Tuyết đều kích động nhìn chăm chăm vào la bàn trong tay Địch Cửu, chỉ cần có la bàn và bản đồ, bọn hắn chắc chắn có thể đi ra ngoài.

- Đa tạ Địch đại ca.

Dù đây là lần đầu tiên bọn họ gặp Địch Cửu, nhưng Du Mộc biết, lúc này ngoại trừ để Địch Cửu công nàng, căn bản là không còn biện pháp nào khác. Hơn nữa Địch Cửu còn đưa mì tôm cho hai nàng, đó càng là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Địch Cửu công Du Mộc lên rồi trực tiếp đi về phía Vong Xuyên tự.

Công Du Mộc lên, Địch Cửu liền cảm nhận được hai khối mềm mại đè lên lưng, trong lòng không khỏi có một loại mừng rỡ cùng ngạc nhiên. Hẳn ngạc nhiên không phải là vì hai khối mềm mại phía sau, mà là vì thể lực của mình.

Bởi vì không thể tập võ, Địch Cửu vẫn luôn học tập các loại kiến thức khoa học kỹ thuật, học tập Y Đạo, thể lực tự nhiên rất kém cỏi. Lần này hẳn công Du Mộc, lại không cảm thấy chút khó khăn nào. Hiện tại xem ra, thể lực của hắn không chỉ tăng lên gấp đôi. Địch Cửu cúi đầu nhìn lồng ngực của mình một chút, hẳn khẳng định thứ mang đến biến hóa cho mình, vẫn là hòn đá màu xám kia.

Chẳng trách lúc mình bò lên từ dưới vách núi kia lại không cảm thấy mất bao nhiêu sức.

- Địch đại ca người cũng là du lịch tới đây sao?

Xung quanh quá mức an tĩnh, Du Mộc chủ động hỏi một câu.

- Đúng thế.

Địch Cửu thuận miệng đáp lại một câu cụt ngủn rồi lập tức im lặng không nói gì thêm.

Thấy Địch Cửu không có hứng trò chuyện, Du Mộc và Phương Tuyết ăn xong mì tôm cũng không dám nói nữa. Trong rừng rậm ngoài ánh trăng le lói ra thì chỉ còn lại tiếng bước chân gấp gáp.

Mặc dù thể lực của Địch Cửu so với trước đó đã tốt hơn rất nhiều, nhưng cứ liên tục công Du Mộc chạy như vậy thì cũng cảm thấy có chút không chịu đựng nổi.

Ba người vừa đi vừa nghỉ, may mắn là một đêm này cũng không có phát sinh chuyện gì. Thẳng đến sáng ngày thứ hai, khi những tia nắng đầu

tiên trong ngày chiếu xuống, ba người mới ra khỏi rừng rậm, xuất hiện tại trên một đỉnh núi.

- Đến nơi này rồi mà vẫn không nhìn thấy bất kỳ vật gì a.

Phương Tuyết nhìn sương mù mông lung một mảnh ở phía xa, có chút lo lắng nói ra.

Du Mộc cũng không nhìn thấy bất kỳ vật gì, hai người chỉ có thể chờ Địch Cửu nói chuyện. Cho dù các nàng đều biết theo bản đồ Vong Xuyên sơn mạch thì chỉ cần đi hết rừng rậm là tới Vong Xuyên tự nhưng cả hai đều chưa từng đi qua a.

Địch Cửu lúc này còn đang rung động vì thị lực của mình. Phương Tuyết và Du Mộc đều không nhìn thấy bất kỳ vật gì, nhưng hẳn lại có thể mơ hồ nhìn thấy vài tòa nhà ẩn hiện ở rất xa. Hẳn khẳng định trước đây thị lực của mình không tốt như vậy, có thể thấy được sau khi hẳn bị tia chớp màu vàng nhạt kia bổ trúng, thân thể đã được cải tạo lại toàn bộ.

Chẳng qua là lúc thân thể hẳn vừa mới được cải tạo thì Khúc Tiểu Thu đã mang tới tin tức hải hùng kia, sau đó hẳn phải vội trốn khỏi Tế quốc nên mới không nhận ra.

...

Vừa rời khỏi rừng rậm, loại cảm giác toàn thân không thoải mái kia liền biến mất.

- Chúng ta nghỉ ngơi ở đây nửa ngày, sau đó lại tiếp tục lên đường.

Liên tục di chuyển một đêm, Địch Cửu đã sớm mệt không chịu được.

- Địch đại ca, cảm ơn người, nếu như không phải người cứu ta, ta khẳng định đã chết trong Vong Xuyên sơn mạch.

Du Mộc nghỉ ngơi một đêm trên lưng Địch Cửu, lúc này đã miễn cưỡng có thể đứng lên.

Địch Cửu cười cười:

- Ta vừa vận học qua một chút y thuật, lại vừa may biết được biện pháp giải độc của loại rắn này.

- Địch đại ca, người tốt nghiệp Học Viện Y sao?

Phương Tuyết có chút mong đợi hỏi Địch Cửu, nàng và Du Mộc đều là sinh viên của Học Viện Y. Nhưng khi hai người đối mặt loại độc rắn kia, đều bó tay toàn tập. Địch Cửu trị liệu cho Du Mộc, nhìn như rất là đơn giản.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngủ

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Vong Xuyên Tự

Ký ức kiếp trước của Địch Cửu không được hoàn chỉnh. Thế nhưng hẳn mơ hồ nhớ ra mình ở Địa Cầu hình như cũng không có học đại học. Nên khi nghe Phương Tuyết hỏi thăm, hẳn do dự một chút mới lên tiếng:

- Ta học y thuật từ một người hái thuốc tên Tiết Đà, chứ chưa từng học tại Học Viện Y.

Thật ra Tiết Đà chính là đại y sư giỏi nhất ở Tế quốc, vậy mà giờ qua miệng Địch Cửu lại trở thành một kẻ chuyên đi hái thuốc.

- Tiểu Mộc...

Một giọng nói kích động xen lẫn ngạc nhiên bỗng vang lên. Chỉ thấy một người đàn ông trung niên cùng với bốn năm nhân viên cứu hỏa mặc trang phục bảo hộ đang chạy về phía này.

Từ nét mặt mệt mỏi và sương sớm còn dính trên quần áo, có thể đoán được mấy người này đã tìm kiếm cả một đêm ở bên ngoài.

- Cha.

Du Mộc kích động muốn chạy qua, thế nhưng nàng vừa mới bước ra được một bước thì liền ngã bệch ra đất.

Người đàn ông trung niên vội vàng xông tới đỡ lấy Du Mộc.

Thấy thế, Địch Cửu liền thở phào nhẹ nhõm. Tuy hẳn có thể loáng thoáng trông thấy Vong Xuyên tự ở phía xa, nhưng bọn họ muốn tới được

chỗ đó cũng không phải việc đơn giản. Hiện tại đã có người tìm tới nơi này, chỉ ít là hẳn không cần phải công Du Mộc nữa.

- Cha, Địch Cửu đại ca chính là người đã cứu con, còn công con chạy suốt đêm tới nơi này.

Du Mộc ngay lập tức liền kể cho cha cô biết Địch Cửu đã cứu mình như thế nào.

Người đàn ông trung niên cực kỳ yêu thương nữ nhi của mình, nên lập tức đi tới trước mặt Địch Cửu, nắm lấy tay hắn và luôn miệng nói:

- Cảm ơn, cảm ơn cậu đã cứu con gái tôi.

Nhìn vẻ mặt đầy kích động của người này, Địch Cửu tin rằng ông ta thật lòng biết ơn mình.

- Cha, Địch đại ca cũng học y, lúc trước con bị rắn độc cắn, chính Địch đại ca đã giải độc cho con.

Du Mộc đứng bên cạnh vội vàng bổ sung thêm một câu.

Thấy con gái nói như vậy, người đàn ông kia lại càng tỏ ra mừng rỡ:

- Tôi là Du Kiến Phu, viện trưởng bệnh viện Ái Bác thành phố Lâm Xuyên. Nếu như cậu Địch đây muốn tới bệnh viện làm việc, thì bất cứ lúc nào cũng có thể đến gặp tôi.

Vừa nói, Du Kiến Phu vừa rút ra một tấm danh thiếp, đồng thời cầm bút viết mấy chữ nho nhỏ lên phía trên, sau đó mới đưa tấm danh thiếp này cho Địch Cửu:

- Cậu Địch, khi nào cậu muốn thì chỉ cần cầm tấm danh thiếp này tới bệnh viện Ái Bác là có thể lập tức đi làm.

Hắn cũng không nói sẽ sắp xếp cho Địch Cửu làm công việc gì, vì bệnh viện Ái Bác có rất nhiều vị trí công tác còn bỏ trống. Thu xếp một công việc cho Địch Cửu thì hẳn hoàn toàn có thể làm được. Địch Cửu có thể giải độc dưới loại điều kiện này, chứng tỏ y thuật của cậu ta cũng không tệ.

- Cảm tạ Du viện trưởng.

Địch Cửu không khách sáo tiếp nhận danh thiếp. Hắn vừa mới tới đây, nếu như tương lai không tìm thấy chỗ để đi, đến bệnh viện Ái Bác làm việc cũng coi như không tệ.

Có người dẫn đường, tất nhiên là Địch Cửu sẽ không tiếp tục nghỉ ngơi. Đoàn người phải đi đường núi hơn nửa ngày thời gian, mãi cho tới khi trời chạng vạng tối mới ra đến đường lớn.

Trên đường đi, Du Kiến Phu đã hỏi Địch Cửu rất nhiều vấn đề, thế nhưng Địch Cửu chỉ trả lời qua loa cho xong chuyện.

Còn về việc cứu Du Mộc, Địch Cửu cũng chỉ nói là trùng hợp, hẳn vừa vận biết phương pháp giải độc của loài rắn này.

Dư Kiến Phu không biết rằng chính bản thân Địch Cửu cũng chẳng nhớ rõ quá khứ của mình trong kiếp này. Hắn còn tưởng rằng Địch Cửu không muốn nói nhiều, nên không tiếp tục hỏi nữa.

Một chiếc xe buýt đã sớm chờ ở ven đường, sau khi lên xe Địch Cửu liền bắt đầu ngủ. Xe buýt quẹo trái rẽ phải, nghiêng nghiêng ngả ngả trên đường núi suốt hơn tám giờ mới dừng lại trước cổng một ngôi chùa.

Xe buýt vừa dừng thì Địch Cửu liền tỉnh lại, còn Phương Tuyết và Du Mộc thì vẫn đang ngủ.

Dư Kiến Phu lo lắng cho sức khỏe của con gái, hẳn hỏi Địch Cửu có muốn cùng về Lâm Xuyên với hắn luôn không.

Sau khi Địch Cửu cự tuyệt, hắn cũng không nói thêm gì nữa. Nghỉ ngơi một chút ngay bên ngoài chùa, rồi lần nữa khởi động xe buýt, tiến về thành phố Lâm Xuyên.

...

Sau khi xe buýt trời đi, Địch Cửu cũng ra khỏi bãi đỗ xe. Hắn đứng trước cửa một ngôi chùa lớn. Bên ngoài có một tấm biển khắc ba chữ lấp lánh màu vàng rất lớn: “Vong Xuyên Tự”.

Hiện giờ mới là rạng sáng, xung quanh không có bất kỳ ai. Dưới ánh trăng, ba chữ Vong Xuyên Tự làm cho người ta có cảm giác thần bí khó mà diễn tả bằng lời.

Địch Cửu ngồi dựa vào một pho tượng bằng đá trước cửa chùa, chỉ chốc lát sau hắn đã ngủ thiếp đi.

Chẳng biết qua bao lâu, một loạt thanh âm huyền ảo đã đánh thức Địch Cửu. Hắn mở to mắt ra nhìn, lúc này mới phát hiện nơi đây đã sớm đầy người qua lại.

Vong Xuyên tự nằm sâu trong Vong Xuyên sơn mạch, đông đúc như vậy thật đúng là không phải chỉ dùng để trưng cho đẹp.

Rất đông du khách hoặc là tín đồ kết đội đến đây dâng hương, một vài du khách tốt bụng trông thấy Địch Cửu một thân quần áo cũ nát, đầu tóc rối bời, sau lưng đeo một cái bao vải, liền cho hắn một chút bánh mì và nước uống.

- Địch Tử Mặc...

Một thanh âm kinh ngạc bỗng vang lên khiến Địch Cửu đang ăn cũng phải ngừng lại. Hắn ngẩng đầu lên thì nhìn thấy một cô gái trẻ mặc váy liền

thân, lưng đeo một cái ba lô in hình nhân vật hoạt hình. Cô ta nhìn hẩn chăm chăm như thể không tin vào mắt mình.

Phía sau cô gái trẻ này là một thiếu niên còn nhỏ tuổi hơn. Cậu ta đeo một cái ba lô du lịch lớn sau lưng, mặc một bộ quần áo thể thao màu đen.

Nhờ tảng đá màu xám kia mà Địch Cửu thu được một phần trí nhớ của kiếp trước, nhưng nó cũng không hoàn chỉnh. Chí ít thì hẩn cũng không nhận ra một nam một nữ trước mắt này.

- Địch Tử Mặc, ông không nhận ra tôi sao? Tôi là Lương Thiến đây, cùng học cấp ba với ông đấy...

Lương Thiến bỗng dừng lại không nói nữa, cô nghĩ tinh thần Địch Tử Mặc đã gặp phải đả kích rất lớn nên hiện tại mới có chút mơ mơ màng màng. Bằng không hẩn cũng chẳng đến nơi xa xôi như Vong Xuyên sơn mạch này, lại còn trở nên lôi thôi như vậy nữa chứ. Cô thầm than một tiếng trong lòng, nếu chuyện như vậy thì cô cũng không thể giúp được gì.

- Đây là 1000 đồng, ông cứ cầm lấy mà dùng đi, tôi cũng không có nhiều hơn để giúp ông.

Lương Thiến lấy tiền từ trong túi ra, đếm đúng mười tờ rồi đưa cho Địch Cửu.

- Tôi cũng có mấy trăm.

Thanh niên đứng sau Lương Thiến cũng nhanh chóng rút ra mấy trăm tiền lẻ đưa cho Địch Cửu.

Địch Cửu nhét nốt cái bánh bao cuối cùng vào miệng, rồi đứng lên khoát tay nói:

- Cám ơn cậu, Lương Thiến. Tạm thời tôi cũng không cần tiền, chỉ là có một số việc cần cậu hỗ trợ.

- A...

Lương Thiến a lên một tiếng, lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm nói:

- Địch Tử Mặc, tôi còn tưởng rằng bởi vì chuyện tình cảm với Tử Ngữ mà tinh thần cậu xảy ra vấn đề chứ.

Dù nói như thế nhưng trong lòng Lương Thiến vẫn còn hơi nghi ngờ. Bởi vì cô thấy được trong mắt Địch Tử Mặc dường như có một thứ gì đó không thể nói rõ, mà trước đây cô chưa từng thấy những điều ấy trong mắt hẳn.

Cái tên Tử Ngữ này thì Địch Cửu cũng có ấn tượng, cô ta chính là người vợ đã ly hôn của hẳn ở kiếp trước, tên đầy đủ là Thẩm Tử Ngữ.

Hiện tại, Địch Cửu không có tâm tình đi quản Tử Ngữ là ai. Mấy ngày qua, hẳn đã hiểu ra một điều, muốn sống sót ở nơi này, hẳn nhất định phải dựa vào thân phận của mình kiếp trước.

Thế nhưng trí nhớ hẳn lấy được từ kiếp trước cũng không hoàn chỉnh, cho nên khi gặp phải một người quen của chính mình tại kiếp trước, hẳn thật sự muốn dò hỏi một ít sự tình.

- Cậu cứ nói đi, chỉ cần tôi có thể giúp một tay...

Lương Thiến vừa nói đến đây thì bỗng dừng lại một chút, rồi do dự nói tiếp:

- Địch Tử Mặc, nếu như là chuyện của ông với Tử Ngữ thì tôi thực sự không giúp được gì, huống hồ.. huống hồ...

Địch Cửu cười cười:

- Quả thật chuyện với Tử Ngữ đã từng khiến tôi canh cánh trong lòng rất lâu. Nhưng sau khi trải qua rất nhiều chuyện, tôi đã sớm quên đi tất cả. Việc mà tôi muốn nhờ cậu hỗ trợ là một chuyện khác cơ.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngủ

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Ta Là Ai

Địch Cửu có được trí nhớ kiếp trước chủ yếu tập trung ở ngôn ngữ và cái thế giới này ra sao, đối với rất người người và sự việc trước kia thì trí nhớ cực kỳ mờ nhạt. Hẳn cũng không biết kiếp trước là thích Thẩm Tử Ngữ hay ghét cô ấy chỉ có thể dùng từ mơ hồ để hình dung..

- Tốt lắm A..aaa, ta cùng An Lang đi thắp nhang trước, người đi cùng chúng ta đi rồi sau đó cùng nhau quay về khách sạn luôn.

Sau khi biết được không phải là chuyện về Thẩm Tử Ngữ thì lòng Lương Thiến nhẹ nhõm hẳn đi như được đặt xá trước hạn.

Lương Thiến là một người bạn cấp 3 rất nhiệt tình, đó là ấn tượng của Lương Thiến để lại trong kí ức của Địch Cửu

...

Từ vong xuyên Tụ đến khách sạn trong huyện thành chỗ Lương Thiến ở phải đi xe hơn một tiếng đồng hồ, Bởi vì dáng vẻ Địch Cửu thoát nhìn chẳng khác gì một tên ăn mày nên dẫn tới hấp dẫn đông đảo ánh mắt tò mò của những người trên xe.

Lương Thiến cũng chẳng xa lạ gì đối với Địch Tử Mặc, không phải chỉ vì Địch Tử Mặc cùng nàng là bạn từ thờ cấp 3 mà là bởi vì hai năm trước nàng cũng có tham gia hôn lễ của Thẩm Tử Ngữ cùng Địch Tử Mặc..

Mặc dù Lương Thiến không thể hiểu được một người ưu tú như Thẩm Tử Ngữ như vậy vì sao lại kết hôn cùng cùng Địch Tử Mặc, nhưng đối với

việc Địch Tử Mặc cùng Thẩm Tử Ngữ ly dị thì nàng cũng không cảm thấy quá bất ngờ. Đơn giản vì hai người nhìn thế nào cũng không cùng một cấp độ, bất kể là nguyên nhân kết hôn là gì thì hai người bọn họ không ly hôn mới là chuyện lạ.

Điều làm Lương Thiển cảm thấy có chút kỳ quái là Địch Tử Mặc so với trước kia dường như thay đổi rất nhiều.

Trước kia Địch Tử Mặc tạo cho người ta cảm giác không muốn nói chuyện, tính cách hướng nội có chút hèn yếu. Vậy mà hôm nay cùng ngồi xe với Địch Tử Mặc hai giờ liền, Địch Tử Mặc hỏi han liên tiếp chưa có dấu hiệu dừng lại, giống như không có gì để nói cũng tìm chuyện để nói, nhưng lại giống như là thật lâu rồi không có ai để nói chuyện muốn đem toàn bộ nói ra một lần cho hết.

- Địch Tử Mặc, người có cần gì ta hỗ trợ?

Sau khi trở lại khách sạn Chân Uyển thì Lương Thiển liền hỏi thẳng vào vấn đề chính, thật ra nàng không thể chịu đựng nổi Địch Cửu nói nhiều như vậy, thật sự là hần rất dài dòng, chẳng lẽ ly hôn lại làm cho tính cách một người thay đổi nhiều như vậy sao?

- Các người trò chuyện, ta đi mua giúp Tử Mặc ca mấy bộ quần áo đây.

An Lang chủ động nói với Lương Thiển, giống như không muốn xen vào cuộc đối thoại của Địch Cửu và Lương Thiển.

Địch Cửu tươi cười đáp lời.

- Cám ơn cậu An Lang học đệ, quần áo thì đợi một chút chính ta sẽ đi mua sau.

- Địch Tử Mặc, thật không nghĩ tới bây giờ người thay đổi lớn như vậy. An Lang không phải là học đệ đâu, hẳn học khoa máy tính đấy, năm nay là năm hai, tính ra là sư huynh của chúng ta. Người nói là cần chúng ta trợ giúp chuyện gì mau nói ra đi, nhưng mà có lẽ chúng ta cũng không giúp được việc gì.

Lương Thiển tức giận liếc Địch Cửu một cái rồi nói ra.

Trước đó nàng còn có chút đồng tình với Địch Cửu, nhưng bây giờ sau khi ngồi chung xe với hắn quay về khách sạn, nàng coi như là thấy được rõ ràng rồi, cái tên Địch Cửu này tuyệt đối không cần nàng đồng tình, cũng không có một chút gì giống như là bị trầm cảm cả.

Địch Cửu hoàn toàn không có để ý tới thái độ của Lương Thiển mà tiếp tục nói.

- Lương Thiển, sau này ta đổi tên thành Địch Cửu rồi, cái tên Địch Tử Mặc này đại biểu cho quá khứ cùng kiếp trước của ta. Địch Cửu là đời này của ta, là sự khởi đầu mới.

- Được rồi, Địch Cửu, người tốt cuộc là muốn ta giúp người cái gì nào?

Lương Thiển thờ dãi không biết phải làm sao cho tốt, còn có Kiếp trước với Kiếp này nữa. Dưới cái nhìn của nàng thì không có cố gắng mãi mãi vẫn sên như thế mà thôi.

Địch Cửu cười to một tiếng.

- Người cũng biết dạo gần đây ta ra bên ngoài du lịch, nhưng mà có một lần ta không cẩn thận tại một nơi nguy hiểm bị đá đập vào đầu đầu, mặc dù nhạt về được cái mạng nhỏ nhưng rất nhiều trí nhớ của ta đều có chút mờ nhạt. Chẳng hạn như lúc vừa mới nhìn thấy người, thiếu chút nữa

không hề nhận ra người, bây giờ người có thể hay không kể lại đầu đuôi cho ta một chút hay không?

- A..aaa...

Lương Thiến cùng An Lang đồng thời sợ a lên một tiếng, hai người đều bị lời nói của Địch Cửu làm cho kinh sợ.

Một lúc lâu sau Lương Thiến có hơi nghi hoặc hỏi:

- Khó trách ta cảm thấy người hiện tại cùng trước đây có hơi khác nhau, hóa ra là như vậy, người không sao chứ có cần phải đi bệnh viện kiểm tra lại không?

Địch Cửu cười tự giễu.

- Người cũng biết, bây giờ đi bệnh viện thì điều đầu tiên và là quan trọng nhất chính là tiền, bây giờ ta cũng không có nhiều tiền như vậy, hưởng chi như bây giờ cũng không tệ lắm, chí ít ta quên đi một số sự việc không nên nhớ tới. Đây cũng xem như đối với ta và đối với vài người mà nói thì cũng là chuyện tốt. Giống như là đồng tình với lời nói của Địch Cửu nên Lương Thiến không tự chủ gật đầu.

- Vậy muốn ta nói cho người biết cái gì chứ?

- Người có kể những chuyện có liên quan đến ta. Những chuyện không liên quan ta sớm để xuống rồi, quá khứ cũng đã là quá khứ, sở dĩ muốn người kể ra một chút cũng là muốn chứng minh ta hoàn toàn có thể buông xuống được.

Địch Cửu từ đầu đến cuối đều nói theo kiểu lặt lờ nước đôi.

Cũng may Lương Thiến cũng không hề để ý đến giọng điệu của Địch Cửu, nàng thở dài một tiếng rồi kể ra.

- Ta và người cùng học chung chỉ có 2 năm cấp 3 mà thôi nên cũng biết rất ít về người. năm ấy người chuyển trường vào lớp 11 rồi học cho đến khi đến tốt nghiệp cấp 3. Lúc ở trường học thì người tương đối trầm mặc có thể nói là tương đối hướng nội, không nói nhiều liên miên không dứt như bây giờ.

Sau khi tốt nghiệp ta lên đại học còn người không thi đậu nên rời khỏi trường học. Cho đến hai năm trước ta đi dự hôn lễ Thẩm Tử Ngữ, thì mới biết người kết hôn cùng Thẩm Tử Ngữ lại là bạn cùng lớp thời cấp 3 chính là người. Về sau ta lại nghe nói Thẩm Tử Ngữ ly dị với người, sau đó đã không còn nghe tin tức gì nữa..."

Nói tới chỗ này Lương Thiến lại có chút nghi ngờ nhìn lại Địch Cửu, theo lý thuyết có thể cùng Thẩm Tử Ngữ kết hôn thì hoàn cảnh gia đình cũng phải khá giả. Vậy tại sao Địch Cửu sau khi không thi đậu đại học cũng không thi lại? Giờ nghĩ lại thì Địch Cửu từ khi học chung với nàng cũng rất thần bí, chỉ ít nàng không biết Địch Cửu đến từ nơi nào, người nhà làm gì, phụ mẫu là ai.

Địch Cửu đưa tay sờ mũi, hẳn thật không ngờ mình và Lương Thiến chỉ là bạn học hai năm thời cấp 3. Căn cứ vào lời nói của Lương Thiến, vậy chỉ có thể nói là quen thuộc hơn người qua đường một chút.

Đến tin tức hẳn muốn có cũng không được là bao.

- Cám ơn người rất nhiều, Lương Thiến.

Địch Cửu đứng lên.

- Người dự định quay về Lạc Tân sao?

Thấy Địch Cửu đứng lên dứt khoát như vậy thì Lương Thiến không nhận được buộc miệng hỏi ra:

Địch Cửu vươn vai một cái cười nói,

- Đúng vậy, ta sẽ về Lạc Tân nhìn nhăm một chút, dù sao cũng tốt hơn là phiêu bạt khắp nơi.

Hắn biết rõ là ở Lạc Tân hẳn còn có chỗ để đi vì trong bóp da có hóa đơn tiền phòng đơn, phía trên còn ghi rõ là ở Lạc Tân.

- Địch tử... Địch Cửu... Ta cảm thấy được người bây giờ so với trước kia càng cởi mở hơn, quá khứ qua đi rất nhanh không nên suy nghĩ nhiều làm gì.

Lương Thiển không đành lòng nên tiếng khuyên bảo.

Địch Cửu ngấn đầu cười ha ha.

- Đúng vậy, dù chết thì trứng phải hướng lên trên, đã là như vậy thì ta còn có cái gì phải sợ chứ. Nếu ta tức tặc chán chường thì chỉ để cho những kẻ kia hả hê mà thôi.

- Vậy hiện giờ người có tính toán gì hay không?

- Mấy năm nay ta theo một người hái thuốc học kiến thức về dược liệu, để ta tìm xem có công việc nào kiên quan đến dược liệu. Lần này cảm ơn người vì đã đưa ta về.

Địch Cửu nói xong câu đó thì đã đi ra khỏi phòng của Lương Thiển.

Chuyện báo thù còn rất xa xôi, việc đầu tiên bây giờ là sống sót. Dư Kiến Phu cho một tấm danh thiếp, nếu vạn bất đắc dĩ thì hẳn sẽ phải đi bệnh viện Bác Ái ở Lâm Xuyên tìm một công việc. Nhưng trước hết phải đi Lạc Tân nhìn thử chỗ ở lúc trước đã.

...

Từ huyện Vong Xuyên ngồi xe đến Lạc Tân tốn hơn bốn giờ, dù trí nhớ Địch Cửu có chút mơ hồ, nhưng sau khi hẳn đến Lạc Tân thì trong lòng không khỏi cảm thán, Lạc Tân so với Minh Châu thành thì đông đúc hơn nhiều.

Chẳng những nhiều người hơn mà còn cực kỳ phồn hoa. Nếu như nhất định phải so sánh thì kém Minh Châu thành ở chỗ là Lạc Tân không hề các loại phi hành khí, có lẽ nơi đây trình độ khoa học kỹ thuật còn kém với Minh Châu thành một chút.

Địch Cửu móc hóa đơn mượn phòng ra, phía trên chỉ ghi là số 601-hẻm số 22- khu Học Hồ Lộ 726- Lạc Tân -Võ Xuyên. Bởi vì còn có một cái tên Địch Tử Mặc nên Địch Cửu khẳng định địa chỉ này là nơi kiếp trước hẳn đã ở.

Phòng hẳn nằm trên lầu 6 cũng là tầng cao nhất, vừa mở cửa ra Địch Cửu đã bị mùi ẩm mốc phả vào mặt. Ngẩng đầu nhìn nhìn trần nhà đều bị nước mưa thấm ướt một mảng, chắc là lầu cuối nên chống thấm làm không được tốt lắm.

Thấm nước hay không thấm gì thì Địch Cửu cũng có tâm tư quản tới, chuyện hẳn làm đầu tiên là tắm rửa cho sạch sẽ rồi phóng lên giường đánh một giấc.

Từ khi đào được viên đá màu xám, rồi đến một tia chớp màu vàng giúp hẳn thay đổi thân thể, từ lúc nghe được tin dữ của Địch gia từ Khúc Tiểu Thụ, đến chạy vào vết nứt hư không, đi tới chỗ này...

Trong toàn bộ quá trình này tinh thần của Địch Cửu đều liên tục trong trạng thái căng thẳng. Đến cả khi trên xe Du Kiến Phu đến bên ngoài chùa Vong Xuyên, hẳn cũng chỉ là mơ màng ngủ không dám ngủ sâu, cho tới bây giờ mới thật sự có cảm giác an toàn.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngủ

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Trầm Tử Ngữ

Đại học Lạc Bắc, tuy rằng không được xếp hạng cao cả nước, nhưng tại thành phố Lạc Tân thì đại học Lạc Bắc vẫn có chút địa vị.

Giờ phút này có một nam một nữ đang đứng trước cửa đại học Lạc Bắc, người nam mặc một thân đồng phục nhãn hiệu nổi tiếng, dáng người cao hơn 1m8, ngoại trừ đôi mắt hình tam giác ra thì cả khuôn mặt có thể tính là đẹp trai.

Cô gái kia cao khoảng 1m7, chỉ cần nhìn bóng lưng thướt tha yếu điệu của cô ấy thì cũng biết đây là một mỹ nữ hiếm thấy.

Trên thực tế đúng là như vậy, bởi vì nàng đã từng là hoa khôi bậc nhất của trường đại học Lạc Bắc, Trầm Tử Ngữ.

Nhắc đến Thẩm Tử Ngữ thì ở đại học Lạc Bắc không ai không biết. Cho dù chưa từng thấy qua Thẩm Tử Ngữ nhưng chỉ cần là sinh viên đại học Lạc Bắc thì đều biết cô ấy là ai.

Thẩm Tử Ngữ lúc đi học tại đại học Lạc Bắc chẳng những là hoa khôi của trường mà còn làm ra một chuyện mà tất cả mọi người đều không nghĩ đến. Đó chính là nàng còn chưa tốt nghiệp mà đã thôi học, mà mục đích thôi học của nàng làm toàn bộ những nam sinh ái mộ nàng lâm vào tuyệt vọng, đó chính là đi kết hôn.

Đúng vậy, một nữ sinh có gia thế tốt, dung mạo xinh đẹp, lại hiếu học như vậy, lại thôi học khi chưa tốt nghiệp đại học để đi kết hôn cùng một

người không học đại học. Cũng là bởi vì sảy chuyện này mà Thẩm Tử Ngữ nổi danh ở đại học Lạc Bắc.

- Tử Ngữ, nàng cũng biết là Tiên Nữ tinh hoàn toàn mở ra sẽ mang ý nghĩa như thế nào mà. Ở tương lai không xa thì võ học sẽ là kỹ năng sinh tồn cơ bản của chúng ta. đại học Lạc Bắc ở Lạc Tân cũng không tệ lắm, Nhưng mà so với những trường cao cấp như đại học Yến Kinh, đại học Thanh Hà vẫn có chênh lệch rất lớn.

- Huống chi võ học viện của đại học Lạc Bắc vừa mới mở, Yến đại cùng Thanh đại đã mở học viện từ lúc mới phát hiện ra Tiên Nữ tinh rồi, hiên giờ có rất nhiều học sinh võ học viện tiến vào Tiên Nữ tinh, cùng còn các quốc gia khác..."

Giọng điệu của người con trai này rất thành khẩn, hẳn chưa kịp nói hết liền bị Thẩm Tử Ngữ cắt lời.

- Dung Đào, ta vốn là học sinh của Lạc Bắc, năm đó còn chưa tốt nghiệp, bây giờ chỉ là trở lại trường cũ tiếp tục học tập mà thôi."

- Tử Ngữ...

Mới vừa xuống xe taxi, Lương Thiến có chút không hoài nghi gọi một tiếng.

Thẩm Tử Ngữ quay đầu lại, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp gần như hoàn mỹ trước mắt Lương Thiến. Lương thiến vốn dáng dấp không xấu xí nhưng so sánh cùng Thẩm Tử Ngữ thì dường như có vẻ hơi quá tầm thường.

- Thật là người A..aaa, Tử Ngữ.

Lương Thiến rất là vui mừng.

- Ta nghĩ người sẽ không bao giờ trở về Lạc Tân rồi, không nghĩ tới còn có thể trông thấy người ở đây.

Sau khi Địch Cửu rời đi, Lương Thiến cùng An Lang lại lang thang ở hội chùa vong xuyên hết một ngày, cho tới hôm nay mới trở lại đại học Lạc Bắc.

Thẩm Tử Ngữ cười một tiếng nói.

- Ta chẳng phải trở về rồi sao, còn phải ở chỗ này ngày ngày gốc rất lâu đây.

- Tại sao?

Lương Thiến hơi ngậy ra, theo bản năng hỏi.

- Có thể ở tương lai không xa, Tiên Nữ tinh sẽ hoàn toàn mở ra đối với tất cả mọi người. Ngoại trừ học sinh võ học viện của các trường cao đẳng và đại học toàn thế giới, không phải là võ học hệ học sinh cũng sắp có cơ hội đi Tiên Nữ Tinh, chỉ cần có thể thông qua khảo sát của liên minh Địa Cầu hoặc là giao nộp một khoản chi phí nhất định. hiện tại Lạc Đại mở ra võ học viện, ta là hưởng ứng trường cũ, trở về tiếp tục học tập.

Thẩm Tử Ngữ giọng nói rất là trong trẻo, những lời của nàng làm những học sinh xung quanh khi đi ngang qua phải dừng lại nghe ngóng.

Vốn Thẩm Tử Ngữ xinh đẹp vô cùng, bây giờ đứng ở cửa trường học nói ra một tin kinh động lòng người như thế, gần như khiến toàn bộ học sinh biết được tin tức ai nấy đều kích động.

Tiên Nữ tinh sẽ mở ra đối với tất cả mọi người!

Lạc Đại mở ra Võ học viện!

- Tử Ngữ, người nói Lạc Đại mở ra Võ học viện? Tiên Nữ tinh thật sẽ mở ra hoàn toàn? Tất cả đều là sự thật phải không?

Lương Thiển cũng cảm giác được giọng chính mình có chút run rẩy.

Nàng hiểu rất rõ tin tức này đối với những học sinh Lạc Đại sẽ mang ý nghĩa như thế nào. Có thể đi Tiên Nữ tinh hay không, khảo sát không phải dựa vào văn hóa mà là tố chất thân thể cùng thực lực đánh nhau. Cho đến hiện tại, căn bản những người có thể đi Tiên Nữ tinh đều là học sinh đại học hệ võ học.

Cho dù mới vừa rồi nghe Thẩm Tử Ngữ nói ra tin không phải học sinh hệ võ học, cũng có cơ hội đi Tiên Nữ tinh. Những lời này căn bản không có ai để trong lòng, bởi vì cho đến bây giờ những người có thể thông qua khảo sát của liên minh đi Tiên Nữ tinh đều xuất thân từ các võ học viện lớn trên thế giới.

Căn cứ vào điều lệ của liên minh Địa Cầu, bất kỳ một trường cao đẳng hay đại học ở quốc gia nào muốn mở hệ võ học đều phải được sự đồng ý của liên minh Địa Cầu. Sau đó liên minh Địa Cầu sẽ phái ra cường giả võ học chân chính đến giảng bài, hơn thế nữa những đồ vật truyền thụ cũng không phải là hàng thông thường mà có được từ Tiên Nữ tinh.

Tiên Nữ tinh hoàn toàn mở ra thì không chỉ riêng sinh viên đại học Lạc Bắc kích động. Bất luận người nào sau khi nghe được tin tức này cũng sẽ kích động cho dù có thể đi Tiên Nữ tinh hay không.

Nhân loại truy cầu tiền tài, đối với những người tiến vào Tiên Nữ tinh người mà nói thì đó chỉ là điều nhỏ nhặt không đáng kể.

Tại Tiên Nữ tinh người không những có thể đạt được tài sản cùng danh vọng. Cho dù là người muốn trải nghiệm thời tuổi trẻ, thậm chí mắc phải bệnh nan y muốn khôi phục chỉ cần đến Tiên Nữ tinh sẽ có cơ hội.

- Đúng vậy, chuyện này đúng là sự thật, cho nên ta đã trở về đây.

Thẩm Tử Ngữ khẳng định nói.

Nàng đến từ Yến kinh nên một khắc sau đại học Lạc Bắc đạt được tư cách mở võ học viện thì nàng đã biết được tin tức. Tốc độ nàng đạt được tin tức thậm chí còn nhanh hơn so với lãnh đạo đại học Lạc Bắc một chút.

Từ trong kích động bình tĩnh lại, Lương thiên tựa hình như nhớ ra cái gì đó bèn bước đến gần Thẩm Tử Ngữ nhỏ giọng nói.

- Tử Ngữ, hôm trước ta nhìn thấy Địch tử mặc... Đúng rồi hẳn bây giờ đổi tên thành Địch Cửu.

Thẩm Tử Ngữ vẻ mặt trở nên cứng đờ, ngay sau đó thản nhiên trả lời.

- Ta cùng hẳn đã không còn quan hệ gì nữa, hiện tại hẳn là hẳn, ta là ta.

- Tử Ngữ, người đã muốn học ở đại học Lạc Bắc, nếu vậy ta cũng chuyển tới được không.

Dung Đào đứng ở một bên hiển nhiên đã nhìn ra Thẩm Tử Ngữ cũng sẽ không về lại Yến kinh, nên chủ động nói ra.

Hẳn đã nghĩ thông suốt, Thẩm Tử Ngữ sợ dĩ không muốn ở lại Yến kinh học võ còn một nguyên nhân khác, cũng là bởi vì ở Yến kinh người vây bên người nàng thật sự là quá nhiều, dĩ nhiên là hẳn cũng là một trong số người đó. Hiện nay Thẩm Tử Ngữ từ Yến kinh đi tới Lạc Tân, nếu như hẳn theo tới cùng thì sẽ bớt đi một đồng đối thủ cạnh tranh.

- Tử Ngữ, lúc ta nhìn thấy Địch Cửu, hẳn thiếu chút nữa đã chết rồi...

Lương Thiên hiển nhiên biết rõ Dung Đào vì sao phải chuyển tới đại học Lạc Bắc, Dung Đào thoạt nhìn rất là đẹp trai, nhưng nàng trong lòng

vẫn đứng về phía Địch Cửu cũng bởi vì Địch Cửu là bạn học của nàng.

- Cái gì?

Thẩm Tử Ngữ luôn luôn rất là bình tĩnh bỗng bước chân dừng lại, ngay sau đó không đợi Lương Thiến nói chuyện mà tiếp tục hỏi.

- Hắn ở đâu?

- Hai ngày trước ta cùng An Lang bắt gặp gấn ở vong xuyên Tự, ta nghĩ rằng chắc hẳn không có chỗ để đi, rất có thể trở lại Lạc Tân...

Lương Thiến đáp.

- Tử Ngữ...

Lần này không đợi Dung Đào nói ra, Thẩm Tử Ngữ đã cắt ngang.

- Dung Đào, người muốn học võ ở chỗ nào đó là chuyện của bản thân người không cần phải nói cho ta biết. Ta bây giờ còn bận một số việc, ta đi trước đây.

Nói xong Thẩm Tử Ngữ lại vội vã chào hỏi Lương Thiến, xoay người nhanh chóng đi xa.

...

Địch Cửu bị một tràng tiếng gõ cửa làm cho tỉnh giấc, còn không chờ hẳn đi mở cửa thì đã nghe được khóa cửa vang lên một tiếng, hình như có người đi vào.

Địch Cửu giật mình bò dậy, đây là người nào A..aaa, làm sao lại có chìa khóa nơi này? Chẳng lẽ đây không phải là chỗ ở kiếp trước của hắn?

Một cô gái vóc dáng thước tha bước nhanh vào, khi nàng đứng lại ở cửa gian phòng, Địch Cửu trong lòng thầm khen một tiếng, một cô gái thật là xinh đẹp.

- Người không có việc gì chứ?

Thẩm Tử Ngữ đứng tại cửa gian phòng hết sức ngạc nhiên nhìn Địch Cửu ở trần bò dậy, trong lòng thầm nghĩ Địch Tử Mặc thoát nhìn rất gầy nhưng ngược lại trên người cũng có chút cơ bắp.

- Người là ai? Tại sao chưa có sự đồng ý của ta mà vào nhà của ta?

Địch Cửu chau mày, giọng điệu hơi khó chịu.

sau khi nói ra những lời này, Địch Cửu cảm giác có chút gì đó không đúng, cô gái này tại sao có cảm giác hơi quen thuộc? nhưng mà ngay lập tức Địch Cửu liền tỉnh ngộ, cô gái này chính là cô gái trên ảnh để trong bóp da của hắn. Nếu như hắn đoán không sai thì cô gái này chính là người đã ly hôn với hắn, Thẩm Tử Ngữ.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngủ

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Tiên Nữ Tinh Thần Bí

- Người không nhận ra ta sao?

Thẩm Tử Ngữ nhìn Địch Cửu với ánh mắt không thể tin nổi, nàng không thể tin rằng Địch Cửu nhận ra nàng. Nhưng mà tại sao Địch Cửu lại phải dùng loại thái độ như vậy nói chuyện với nàng?

Cô gái này quả nhiên là Thẩm Tử Ngữ, may thay Địch Cửu đã kịp phản ứng.

- Ta với người có quan hệ gì đó cũng là chuyện lúc trước, sau khi ly dị thì đã không chút quan hệ nào nữa thì tại sao phải nhận ra cô?

Bị một người xa lạ không hiểu tại sao lại xông vào phòng, Địch Cửu trong lòng đã cảm thấy không thoải mái. Tuy hẳn đối với Thẩm Tử Ngữ cũng không có ấn tượng gì xấu, suy cho cùng thì nàng cũng là người cùng giường với kiếp trước của hắn. theo suy nghĩ của Địch Cửu thì kiếp trước hắn cùng Thẩm Tử Ngữ ly hôn tuyệt đối là bị Thẩm Tử Ngữ đá, hiện tại hắn và Thẩm Tử Ngữ là hai người xa lạ.

Thẩm Tử Ngữ bình thản nhìn Địch Cửu, dùng giọng nói thản nhiên đáp lại.

- Đúng là như vậy, người đã từng một cước đá văng ta thì hiển nhiên cũng có thể không quen biết ta, là ta hiểu lầm người. Tiên Nữ tinh sắp hoàn toàn mở ra, cách ngăn nhất đơn giản nhất để tiến vào Tiên Nữ tinh phải được liên minh Địa Cầu thừa nhận là học sinh võ hệ của một trường đại

học. Lạc Đại vừa mở ra võ học viện đây là một cách chứng minh tốt nhất hiện giờ, nếu như muốn đi Lạc Đại học võ, có thể dùng cái này đi ghi danh.

Nói xong Thẩm Tử Ngữ đem đồng giấy in màu lam đặt trên bàn phủ đầy tro bụi rồi xoay người rời đi. Vốn là nàng còn muốn nói với Địch Cửu một số chuyện, nhưng nhìn thái độ này Địch Cửu thì nàng không còn tâm tư gì nữa.

Cho đến khi vang lên tiếng đóng cửa thì Địch Cửu mới hiểu ra rằng hẳn cùng Thẩm Tử Ngữ ly dị, hình như không phải là Thẩm Tử Ngữ đá hẳn, mà là hẳn vứt bỏ Thẩm Tử Ngữ.

Đưa tay xoa trán vài cái, Địch Cửu cảm giác kiếp trước hẳn dường như có những quyết định không đúng chút nào. Cô gái xinh đẹp như Thẩm Tử Ngữ vậy mà hẳn nói quăng thì quăng ngay.

Nhưng cô ấy nói là Tiên Nữ tinh hoàn toàn mở ra là ý gì?

Bất kể Tiên Nữ tinh hoàn toàn mở ra có chuyện gì xảy ra đi nữa thì hẳn cũng không quan tâm đến, việc quan trọng trước mắt là nên giải quyết vấn đề của bạn dạ dày trước đã, ngủ cả một ngày Địch Cửu thấy đói bụng đến nỗi có thể nuốt cả con bò.. à không con gà. Cũng may thân thể hiện tại của hẳn cũng không tệ lắm, cũng không bị di chứng chóng mặt váng đầu gì.

Thu dọn nhà cửa qua loa một chút, tắm rửa sạch sẽ, sau đó Địch Cửu mới cuốc bộ ra ngoài tìm cái gì bỏ bụng.

Đi tới đầu đường Lạc Tân thì Địch Cửu mới hiểu được cái gì gọi là Tiên Nữ tinh. Giờ khắc này gần như mỗi một người trong thành phố Lạc Tân đều đang bàn tán hai chuyện, đầu tiên là Tiên Nữ tinh sắp mở ra hoàn toàn, chuyện thứ hai Lạc Đại đã mở ra võ học viện.

Vừa nghe vừa hỏi thì sau khi ăn xong một bữa cơm, Địch Cửu đã hoàn toàn hiểu rõ hai chuyện này có ý nghĩa như thế nào với mọi người rồi.

Tiên Nữ tinh xuất hiện vào năm năm trước, gần như lúc Tiên Nữ tinh xuất hiện thì gần như tất cả quốc gia liền nhận được tin tức xác nhận.

Trên thực tế thì Tiên Nữ tinh cũng coi như là một hành tinh trong thái dương hệ, còn hành tinh này là thế nào đến được đây thì không ai có thể lý giải. Chỉ biết là năm năm trước bỗng dưng thái dương hệ nhiều thêm một hành tinh, cái hành tinh ấy chính là Tiên Nữ tinh.

Để cho người trở nên kích động không phải là thái dương hệ đột ngột nhiều thêm một hành tinh, mà là người ta phát hiện ra Tiên Nữ tinh là tinh cầu có sự sống và quan trọng là khoảng cách giữa nó và trái đất rất gần. Muốn từ Địa Cầu đi đến Tiên Nữ tinh thì chỉ cần ngồi tử là được, hành trình cũng chỉ có bốn mươi giờ.

Mà kỹ thuật phi thuyền không gian lượng tử, là sản phẩm của Tung Cua, phát minh ra trước khi Tiên Nữ tinh xuất hiện, Có thể bay xuyên qua tầng khí quyển, tốc độ bay có thể đạt sáu mươi lần tốc độ âm thanh. Việc Tiên Nữ tinh là một hành tinh có sự sống thì cũng không cần thông qua số liệu của bất cứ nhà khoa học nào chứng minh, chỉ cần không phải là một người ngu ngốc khi bước xuống tinh cầu này thì đều có thể thấy được khắp nơi đều là cây cối xanh tươi, đủ loại dã thú kỳ lạ hăng hãn ở khắp nơi.

Không ai có thể tính toán điện tích của Tiên Nữ tinh, Rất nhiều nhà khoa học đến Tiên Nữ tinh cũng không có cách nào đạt được tư liệu gì.

Có hai điều làm các nhà khoa học phải đầu đầu đó chính là hỉ có thể tiến vào Tiên Nữ tinh từ 1 thông đạo. Ngoại trừ đường vào này ra thì mọi thứ vào bằng những đường khác đều bị xé nát, bất luận là phi thuyền làm bất liệu gì cũng không thể tránh khỏi. Còn điều thứ hai là tinh cầu này gần Địa Cầu như vậy, nhưng Địa Cầu lại hoàn toàn không bị ảnh hưởng chút gì.

Không chỉ như thế mà bên trong không gian của hành tinh này cũng chỉ có một số khoảng không gian có thể bay được. Ngoại trừ những cùng

không gian đó ra thì những chỗ khác không có gì có thể bay qua được, cho dù là phi thuyền không gian lượng tử đi chẳng nữa. Đây là quy luật mấy năm qua, vô số khoa học gia cùng nhà thám hiểm dùng máu tươi cùng sinh mạng mới tìm ra được.

Sau đó kết hợp với những tư liệu tìm được trên Tiên Nữ tinh cùng một chút huyền học của Trung Quốc thì các học gia nghiên cứu cho là bên ngoài Tiên Nữ tinh rất có thể bị một loại đồ vật thần bí bảo vệ, để Tiên Nữ tinh xoắn nát tất cả mọi thứ đến gần nó. Loại đồ vật bảo vệ Tiên Nữ tinh này làm cho tinh cầu vẫn quay quang Thái Dương hệ, nhưng cũng độc lập với thái dương hệ. Thứ này có thể là một loại hộ trận, dù rằng nghe qua khó có thể tưởng tượng nổi, nhưng trên thực tế tại trung quốc đã từng có những tài liệu ghi chép về những truyền thừa này.

Vì thăm dò Tiên Nữ tinh, đông đảo khoa học gia ưu tú cùng nhà thám hiểm đã phải bỏ mạng, Nhưng tất cả đối với Trái đất đều đáng giá. Nơi này có vô số thực vật quý hiếm, chỉ cần một gốc thực vật này thôi có thể làm cho người mắc bệnh nan y bình phục. Căn cứ vào những người đã đến Tiên Nữ tinh thì không cần làm bất cứ việc gì thì những vết thương nhỏ cũng sẽ vô duyên vô cớ biến mất. Chỉ cần một điểm này thôi thì Tiên Nữ tinh cũng đáng để nhân loại sinh sống hơn trái đất.

Ngoài ra nơi đây cũng có vô số dã thú hung hãn. Những người chết trên Tiên Nữ tinh phần lớn là bị dã thú hung mãnh cắn xé.

Địa Cầu ô nhiễm ngày càng nghiêm trọng, tài nguyên càng thiếu thốn, lúc này sự xuất hiện của Tiên Nữ tinh đã trở thành sự cứu tinh của nhân loại. Vì Tiên Nữ tinh mà tất cả các quốc gia trên địa cầu cùng nhau thành lập một liên minh Địa Cầu. Mục đích của cái liên minh này chính là vì bảo vệ Tiên Nữ tinh, tất cả ngừng người tiến vào Tiên Nữ tinh đều không cho phép dùng bất kỳ vũ khí nóng có tính phóng xạ nào.

Thời kì đầu tất cả những người đến Tiên Nữ tinh nhất định phải là học sinh đại học võ học hệ Địa Cầu .

Sau khi Tiên Nữ tinh mở ra, mỗi trường đại học toàn thế giới đều muốn mở võ học hệ. Nhưng thật sự muốn mở hệ võ học cũng không có đơn giản như vậy, đầu tiên phải xin ý kiến của quốc gia đó, sau đó báo cáo lên liên minh Địa Cầu, chỉ có sau khi liên minh Địa Cầu khảo sát hợp cách mới có thể mở hệ võ học.

Đại học Lạc Bắc tại trung quốc cũng không phải là đại học cao cấp gì, đại học hạng nhất cũng không bằng, nhưng vì đại học Lạc Bắc có thể mở võ học, chỉ cần dựa vào điểm này thôi thì nó đã vượt qua rất nhiều đại học ở quốc nội.

Có thể tưởng tượng cả nước thậm chí toàn thế giới sẽ có bao nhiêu người sẽ chạy đến Lạc Đại, muốn ghi danh vào võ học hệ học tập cơ chứ.

Đến lúc này thì Địch Cửu mới biết hôm nay Thẩm Tử Ngữ cho hẳn giấy chứng minh ghi danh võ học hệ qua bao nhiêu khó khăn mới có được.

Địch Cửu lắc đầu thở dài, theo trí nhớ của hắn thì võ thuật trên trái đất so với Á Luân đại lục thì thực sự kém quá xa, hưởng chi thân thể của hắn vốn là không thể tu võ.

bước đầu tiên tu luyện Địch thị thất đao là đã thông huyết quan trùng trong mạch Thủ thiếu dương, huyết quan trùng nằm trong mạch Thủ thiếu dương căn bản là không cách nào cảm ứng được thiên địa nguyên khí.

Không thể cảm ứng thiên địa nguyên khí đồng nghĩa với việc không thể luyện võ, nếu như cưỡng chế luyện tập, cho dù dùng nhiều được vật phẩm bổ đi chẳng nữa cũng không có kết quả, có khi thân thể còn bị ảnh hưởng.

Địch Cửu vừa mới vừa nghĩ tới đây, một tia khí tức yếu ớt trong kinh mạch Thủ thiếu dương từ huyết tam tiêu chảy vào huyện quan trùng, hần đột nhiên đứng lên thì tia khí tức kia biến mất không còn tăm hơi nữa.

Địch Cửu xúc động bật dậy, nhìn mình chăm chăm ngón áp út trên tay trái. Hần cảm ứng được nguyên khí, không thể tin được là hần cảm ứng được nguyên khí.

Từ sau khi ra đời đến giờ hần cách nào tu luyện. Ở một nơi như Á Luân đại lục nếu không thể tu luyện thì chỉ được xem như phế vật. Nếu như có thể, thà rằng hần bỏ thân phận công tử Địch gia cũng muốn tu luyện muốn tu luyện. nguyên nhân Chân Mạn vứt bỏ hần cũng là bởi vì hần không có võ căn, không thể tu luyện.

Nếu như không phải hần yêu Chân Mạn tận xương tủy thì hần cũng sẽ không hần gượng lại mà đi học y.

Không nghĩ tới lúc gần như từ bỏ tu luyện thì hần lại có thể luyện võ.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Địch Gia Thất Dao

Còn chuyện gì có thể khiến hãn kích động hơn chuyện này nữa đây?

Đối với Địch Cửu mà nói, Tiên Nữ tinh có xuất hiện hay không đã không còn quan trọng. Điều duy nhất hãn quan tâm lúc này là bản thân đã có thể luyện võ.

Nếu đã có thể luyện võ, vậy thì hãn cần phải kiếm một khoản tiền lớn để mua một vài dược liệu phục vụ tu luyện.

Trước đó, trên người Địch Cửu chỉ có mấy trăm đồng, nhưng hãn cũng chẳng thèm để ý. Hiện tại Địch Cửu bỗng nhiên cảm thấy ưu tiên hàng đầu bức thiết nhất của hãn vào lúc này là nhanh chóng kiếm thật nhiều tiền.

Đúng rồi, Thâm Tử Ngữ còn đưa hãn một tấm thẻ báo danh tại khoa Võ Học của Lạc Đại.

Với sự hấp dẫn của Tiên Nữ tinh vào thời điểm hiện tại, chắc chắn thứ này có thể đổi được một khoản tiền không nhỏ.

Hiện tại hãn đã có thể tu luyện, được đi Tiên Nữ tinh hay không cũng chẳng còn quan trọng.

Địch Cửu chạy về chỗ ở của mình bằng tốc độ nhanh nhất có thể, sau đó vội vàng đổ toàn bộ đồ đạc trong ba lô của mình ra sàn nhà.

Ngoại trừ một đồng dược liệu chưa được xử lý mà hãn đào được lúc trước ra, thì trong số rất nhiều đồ vật linh tinh rơi trên sàn nhà, có hai cuốn

sách cũng rất quan trọng với hãn.

Trên bìa cuốn sách thứ nhất có bốn chữ: Địch Gia Thất Dao.

Nó chính là môn võ học gia truyền của Địch gia, được vô số người ở Tế quốc ao ước và hâm mộ. Bởi vì võ học của Địch gia chỉ truyền nam không truyền nữ, cho nên dù Địch Cửu không có võ căn, nhưng sau khi năm người anh trai của hãn lần lượt ngã xuống thì Địch Sam vẫn truyền bản Địch Gia Thất Dao này cho Địch Cửu chứ không phải là ba người chị gái của hãn.

Địch Cửu không có võ căn nên không cách nào tu luyện. Cũng chính vì vậy mà hãn mới chỉ xem qua trang thứ nhất của cuốn sách này, đó là Địch gia đao thứ nhất.

Hiện tại hãn đã có thể tu luyện, tất nhiên là phải tu luyện Địch Gia Thất Dao rồi.

Toàn bộ tinh túy võ đạo của Địch gia đều được tổng kết trong cuốn Địch Gia Thất Dao. Thoạt nhìn thì dường như nó chỉ là một loại đao pháp. Nhưng trên thực tế, nó là tổng hợp kinh nghiệm sinh tử của rất nhiều cao thủ Địch gia. Trải qua bao thế hệ mới tạo thành cuốn Địch Gia Thất Dao nổi tiếng cả Tế quốc như hiện tại.

Địch Gia Thất Dao còn có phương pháp vận khí riêng buộc phải dùng trong lúc tu luyện. Sử dụng phương pháp vận khí này chẳng những tăng lên nội khí tu vi mà đồng thời còn có thể tu luyện đao kỹ.

Đây cũng là lý do tại sao người của Địch gia trên chiến trường đều đánh đâu thắng đó.

Tuy hiện giờ Địch Cửu vẫn chưa kiếm được một thanh đao cho riêng mình, nhưng hãn vẫn quyết định tu luyện Địch Gia Thất Dao ngay từ bây giờ.

Địch Cửu cẩn thận để Địch Gia Thất Dao qua một bên, sau đó lại cầm lấy cuốn sách thứ hai. Cuốn này có vẻ mỏng hơn Địch Gia Thất Dao một chút.

Trên bìa cuốn sách này có bốn chữ: Võ Vương Chi Bí.

Tác giả của cuốn sách này chính là cường giả Võ Vương duy nhất của Địch gia - Địch Dực.

Địch Cửu không biết Á Luân đại lục có bao nhiêu Võ Vương. Thế nhưng hẳn biết rõ Tế quốc không có bất kỳ một cường giả Võ Vương nào.

Người có tu vi cao nhất Tế quốc là Trữ Tông Tán cũng mới chỉ đạt đến Đại Võ Sư đỉnh phong, chỉ còn một bước ngắn nữa là có thể mở ra khí hải đột phá cảnh giới Võ Vương.

Vì không thể luyện võ nên Địch Cửu cũng chưa từng mở cuốn Võ Vương Chi Bí này ra xem một lần nào.

Địch Cửu biết rõ, dù hiện giờ mình đã có thể luyện võ, nhưng ngay cả cảnh giới Võ Giả hẳn cũng chưa đạt đến, nên bây giờ hẳn có đọc cuốn Võ Vương Chi Bí này cũng chả có tác dụng gì.

Sau khi cất kỹ hai cuốn sách này, Địch Cửu mới thu dọn toàn bộ đồng dược liệu trên sàn rồi đặt chung một chỗ. Những dược liệu này có một phần là hẳn đào được ở Tế quốc, phần còn lại thì hẳn thu thập được ở Vong Xuyên sơn mạch trong mấy ngày qua.

Sau khi thu xếp lại toàn bộ đồ đạc, thì trên sàn chỉ còn sót lại một thanh chủy thủ và một gốc dược liệu màu đỏ.

Thanh chủy thủ này dài hơn hai mươi phân. Hẳn tình cờ đoạt được nó trong một hội đấu giá tại Minh Châu thành. Trên cán của thanh chủy thủ này có khắc hai chữ: Tàn Na.

Địch Cửu có thể khẳng định trên Địa Cầu tuyệt đối không có loại vũ khí cao cấp như thế này, hẳn cần thận lau chùi thanh chủy thủ này một lần rồi đặt sang một bên.

Cây dược liệu kia chính là Hồng Mộc Huyết Hoa. Hồng Mộc Huyết Hoa quá mức trân quý, đáng tiếc là hiện tại hẳn lại không có tiền. Nếu như có tiền, hẳn chắc chắn sẽ mua một cái hộp ngọc bảo để cất giữ cây Hồng Mộc Huyết Hoa này.

Rất có thể là bởi vì cây Hồng Mộc Huyết Hoa này nên kiếp trước của hẳn mới chết trong hẻm núi kia. Địch Cửu thở dài một hơi, sâu trong thâm tâm hẳn biết chuyện này có lẽ không phải trùng hợp.

Chỉ cần hẳn xuất hiện ở Địa Cầu thì dù cho “kiếp trước” không chết bởi Hồng Mộc Huyết Hoa cũng chắc chắn sẽ chết bởi một nguyên nhân khác. Trừ khi hẳn không đến Địa Cầu thì có lẽ “kiếp trước” mới không phải chết.

Địch Cửu đang định đặt cây Hồng Mộc Huyết Hoa này qua một bên thì bỗng nghe thấy tiếng đập cửa.

Địch Cửu vội vàng cất hết đồ đạc trọng yếu vào trong bao, sau đó mới đi ra mở cửa.- Cô là ai?

Địch Cửu nghi hoặc nhìn người phụ nữ trung niên đang đứng ngoài cửa. Thẩm Tử Ngữ hẳn còn mơ hồ có chút ấn tượng, còn người phụ nữ trước mắt này thì hẳn căn bản là không hề nhận ra.

Người phụ nữ này vô cùng có khí chất, quần áo trên người đều là đồ hàng hiệu, vừa nhìn là có thể đoán được nàng là người có thân phận địa vị.

- Địch Tử Mặc, người trốn cũng giỏi đấy, thế mà lại biến mất hai năm không thấy bóng dáng.

Người phụ nữ trung niên vừa thấy Dịch Cửu thì lập tức trào phúng nói.

Dịch Cửu đứng lên, hẳn chẳng thèm để ý đến người đàn bà này. Hẳn đi đâu là chuyện của hẳn, người này là ai chứ, cứ như cả thế giới đều nằm trong tay bà ta vậy.

- Mau ký vào đây đi, chỉ cần người ký tên lên đó thì sẽ lập tức nhận được một triệu. Trên thực tế, dù người không chịu ký thì kết quả cũng sẽ không thay đổi.

Người phụ nữ này vừa nói vừa đưa một bản hiệp nghị cho Dịch Cửu.

Dịch Cửu nghi ngờ cầm lấy bản hiệp nghị, nội dung trong đó cũng không phức tạp. Hẳn chỉ cần liếc qua một cái liền hiểu đại khái nội dung trong đó.

Bản hiệp nghị này yêu cầu hẳn chủ động từ bỏ toàn bộ quyền thừa kế tập đoàn sản xuất dược phẩm Dịch thị.

Trong đó bao gồm bảy tòa nhà lớn, bốn xưởng thuốc, sáu bệnh viện. Về phần hiệu thuốc, trang viên thì cũng có rất nhiều.

Đây là sao a? Chẳng lẽ kiếp trước hẳn xuất thân từ một đại gia tộc, không những vậy còn có thể thừa kế nhiều tài sản như vậy?

- Mau ký tên đi, cho dù người không ký tên, chỉ cần Tử Hăng chứng minh được huyết thống thì kết quả vẫn như vậy. Đến lúc đó thì ngay cả một đồng người cũng không nhận được. Có biết tại sao Tử Hăng lại cho người một triệu này không? Đó là vì cậu ta nể tình người dù sao cũng là anh trai, không đành lòng để người cứ tiếp tục sống như vậy.

Thanh âm của người phụ nữ trung niên vô cùng hờ hững, như thể khẳng định Dịch Tử Mặc chắc chắn sẽ ký tên.

Chỉ cần không phải là kẻ ngốc thì sẽ lập tức ký tên. Chỉ cần ký một chữ là sẽ được một triệu, không ký thì một đồng cũng không có. Tiền chỉ là việc nhỏ, nếu như không ký thì những điều nghiêm trọng hơn còn ở phía sau.

Địch Cửu không biết đời trước của hắn tại Địa Cầu đến cùng là có thân phận gì. Thế nhưng hắn căn bản là không muốn ký bản hiệp nghị này.

Hắn tiện tay liền ném bản hiệp nghị trong tay cho người phụ nữ trung niên rồi nói:

- Cút đi, nếu ngươi còn không đi thì ta sẽ báo cảnh sát.

- Ngươi...

Hiển nhiên là người phụ nữ trung niên không thể ngờ Địch Cửu sẽ có phản ứng như vậy. Cô ta giận đến sắc mặt trắng nhợt, sau đó lập tức cười ha ha nói:

- Được, được lắm.

Nói xong câu đó, cô ta cúi xuống nhặt bản hiệp nghị trên sàn rồi xoay người rời đi.

Chờ sau khi người phụ nữ trung niên này đi khỏi, Địch Cửu mới bình tĩnh nhìn cô gái đang đứng chợ cách đó không xa.

Thật ra, cô gái này cùng tới với người phụ nữ trung niên kia, có điều ban này nàng một mực không nói gì, chỉ đứng chờ ở một bên mà thôi.

So sánh với người phụ nữ trung niên kia thì cô gái này ăn mặc đơn giản hơn nhiều.

Thấy Địch Cửu nhìn mình, cô gái kia vội vàng nói:

- Địch thiếu gia, Tử Ngữ tiểu thư để cho ta tới truyền lời, nếu như có thể, hy vọng Địch thiếu gia đi gặp Tử Ngữ tiểu thư một chút?

- Có chuyện gì thì cứ việc nói thẳng.

Ngữ khí của Địch Cửu có chút mất kiên nhẫn. Dường như nơi này cũng không phải đất lành. Có vẻ như kiếp trước của hắn cũng dính dáng tới không ít sự tình.

- Tử Ngữ tiểu thư đang ở bệnh viện, nàng có mấy lời muốn nói với người.

Ngữ khí của cô gái này rất là kính cẩn, như thể Địch Cửu thật sự là một vị thiếu gia đầy quyền lực vậy.

Thậm Tử Ngữ nhập viện rồi sao?

Mặc dù không biết tại sao Thậm Tử Ngữ lại phải nằm viện, nhưng Địch Cửu vẫn nói:

- Vậy thì ta đi với người tới đó.

Hắn và Thậm Tử Ngữ đã ly hôn. Mặc kệ là do đời trước của hắn đá hay bị đá thì hắn cũng không có ác cảm gì đối với Thậm Tử Ngữ.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngủ
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Tại Sao Phải Kết Hôn

Bệnh viện Lạc Khang khá gần chỗ ở của Địch Cửu, xe mới chạy được hơn mười phút thì đã dừng lại.

Thẩm Tử Ngữ nằm tại phòng VIP cao cấp nhất. Địch Cửu vừa bước vào phòng liền nhìn thấy cô ấy đang tựa đầu giường bệnh.

Trong tay Thẩm Tử Ngữ đang cầm một quyển sách, nhưng cô lại sững sờ nhìn sang nơi khác.

Tiếng mở cửa đã kéo tâm trí của Thẩm Tử Ngữ về với hiện tại, cô ấy cười với Địch Cửu rồi nói với người phụ nữ dẫn hân tới đây:

- Cám ơn dì Phương, phiền dì ra ngoài một lát, cháu có chuyện riêng muốn nói với Tử Mặc.

- Vâng.

Dì Phương đáp một tiếng, sau đó đi ra ngoài, tiện tay đóng cửa lại.

- Cô bị bệnh sao?

Địch Cửu liếc mắt nhìn Thẩm Tử Ngữ một cái rồi đơn giản hỏi một câu.

- Vẫn là bệnh cũ mà thôi, anh cũng biết mà, chẳng có gì đáng để nhắc tới. Lần này tôi gọi anh đến là muốn anh rời khỏi Lạc Tân...

- Tại sao ta phải rời khỏi Lạc Tân?

Địch Cửu lập tức ngắt lời Thẩm Tử Ngữ hỏi lại.

Thẩm Tử Ngữ thở dài, cô không trả lời mà nhìn Địch Cửu một chút rồi hỏi:

- Tôi nghe Lương Thiển nói anh bị ngã?

- Đúng vậy, cách đây không lâu tôi mới bị ngã tại Vong Xuyên sơn mạch. Não bộ chịu một chút tổn thương nên bị mất một phần trí nhớ. Được rồi, tại sao cô lại muốn tôi rời khỏi Lạc Tân?

Địch Cửu bình thản đáp lại, thuận miệng liền chuyển chủ đề, hiển nhiên là hẳn không muốn nói nhiều về vấn đề này.

Thẩm Tử Ngữ nhìn Địch Cửu rồi nói một cách chân thành:

- Tử Mặc, tôi biết anh rất thích tôi, thậm chí là yêu tôi, nhưng thật có lỗi...

Địch Cửu khẽ cau mày.

Yêu sao?

Trong lòng hẳn thầm nghĩ:

“Mặc dù Thẩm Tử Ngữ rất đẹp nhưng có vẻ như cô ta quá mức tự kỷ rồi. Ta yêu cô ta lúc nào chứ? Cho dù là kiếp trước mình và cô ta ly hôn thì mình cũng là người chủ động mà, nếu không thì Thẩm Tử Ngữ sẽ không nói là mình đá cô ấy.”

Cô gái duy nhất mà Địch Cửu thích là Chân Mạn, nhưng thời điểm hẳn thấy cô ấy sóng vai cùng một thanh niên ở Minh Châu thành thì đã hoàn toàn quên đi đoạn tình cảm đầu đời thiếu niên thiếu nữ này rồi. Trải qua nhiều chuyện như vậy, Địch Cửu đã không còn là thiếu niên si tình năm xưa nữa.

Thích Thâm Tử Ngữ?

Ít nhất là hiện tại trong đầu Địch Cửu không hề có suy nghĩ này.

- Anh thực sự đã quên hết tất cả về chuyện kết hôn của chúng ta?

Thâm Tử Ngữ thấy Địch Cửu cau mày thì nghi ngờ hỏi.

- Đúng vậy, nếu cô không ngại thì hãy kể lại chuyện giữa chúng ta cho tôi nghe đi?

Địch Cửu chờ mong nói. Hắn cũng rất muốn biết có phải kiếp trước, mình thật sự thích cô gái trước mắt này không.

- Anh có còn nhớ thân phận của mình là gì hay không?

Thâm Tử Ngữ nghe hắn nói như vậy thì rất nghi hoặc.

Theo cô thấy thì Địch Tử Mặc vẫn rất bình thường, tại sao hắn lại đột nhiên bị mất trí nhớ chứ?

Địch Cửu lúng túng gãi đầu đáp:

- Tôi chỉ có thể mơ hồ nhớ thân phận của mình có quan hệ với tập đoàn Dược Phẩm Địch Thị, hình như tôi còn là người thừa kế... Tất cả chỉ vậy thôi, những cái khác thì không rõ ràng lắm.

Sở dĩ hắn nói như vậy là bởi vì vừa nãy, có một người phụ nữ cao ngạo, ngang ngược đến gặp hắn và yêu cầu hắn ký tên trên giấy xác nhận quyền thừa kế. Nếu không có chuyện này thì ngay cả Dược Phẩm Địch Thị là gì hắn cũng không biết.

Thâm Tử Ngữ nhận thấy Địch Cửu không nói láo thì liền hít sâu một hơi, cô nhìn hắn với ánh mắt đầy thương hại. Sau khoảng mười giây thì nàng mới chậm rãi lên tiếng:

- Được Phẫm Địch Thị thuộc top năm trăm tập đoàn lớn nhất thế giới. Nếu chỉ xét riêng ngành dược thì hoàn toàn có thể xếp vào top 10. Chủ tịch tập đoàn này là Địch Văn Thành. Ông có hai đứa con trai, một đứa là con ruột, một đứa là con nuôi.- Có phải là tôi và Địch Tử Hằng đúng không?

Địch Cửu nghe tới đó thì giật mình, hấn vội vàng hỏi lại.

Thẩm Tử Ngữ gật đầu đáp:

- Xem ra anh cũng không có mất đi toàn bộ trí nhớ. Đúng vậy, hai người đó chính là anh và Địch Tử Hằng. Hơn nữa anh vẫn được coi là con ruột của Địch Văn Thành còn Địch Tử Hằng là con nuôi. Đây là chuyện mà tất cả mọi người đều biết, chưa từng có ai hoài nghi gì cả.

Nghe được những gì mà Thẩm Tử Ngữ vừa nói, Địch Cửu đã mơ hồ hiểu được một ít.

- Nhưng mà chuyện đời khó lường, anh vô tình có được kết quả kiểm tra DNA của mình và Địch Tử Hằng. Kết quả này cho thấy Địch Tử Hằng mới thật sự là con ruột của Địch Văn Thành. Ban đầu anh còn nghĩ đó là nhầm lẫn. Sau đó anh liên tục đến các trung tâm có tiếng để làm kiểm tra, tất cả đều cho cùng một kết quả, anh thật sự là con nuôi, Địch Tử Hằng mới là con ruột của Địch Văn Thành.

Thẩm Tử Ngữ thở dài nói.

Địch Cửu cũng không để chuyện này ở trong lòng. Đối với hắn thì việc mình không phải con ruột của Địch Văn Thành lại càng khiến hắn tự do tự tại hơn.

Tập đoàn lọt top năm trăm toàn cầu thì rất giỏi sao? Lúc Địch Cửu còn ở Tề quốc, Địch gia chỉ dưới một người mà trên vạn người. Kết quả còn không phải là chỉ chớp mắt đã bị diệt hay sao?

Cho nên hiện tại, Địch Cửu muốn nắm giữ vận mệnh trong tay mình, chứ không phải là dựa vào gia tộc.

Thậm chí hẳn còn đang suy đoán, không biết mình kết hôn với Thẩm Tử Ngữ có phải là bởi vì mình là người thừa kế của tập đoàn Dược Phẩm Địch Thị hay không.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Địch Cửu, Thẩm Tử Ngữ áy náy nói:

- Sỡ dĩ tôi kết hôn với anh cũng là vì Thẩm gia cần sự trợ giúp của tập đoàn Dược Phẩm Địch Thị. Không chỉ là hỗ trợ về mặt tài chính mà còn có một vài phương diện khác nữa.

Nói đến đây, Thẩm Tử Ngữ cười khố:

- Nhưng mà toàn bộ Thẩm gia đều không thể ngờ rằng, khi anh và tôi vừa kết hôn không lâu thì lại phát hiện ra anh không phải là người thừa kế của Địch gia. Xem ra lúc anh bị đưa đến đại học Lạc Bắc thì người trong nhà anh cũng đã sớm mưu đồ việc này. Thế mà Thẩm gia tôi còn tự cho là đúng...

Nói đến đây thì Thẩm Tử Ngữ thoáng dừng lại.

Mưu đồ? Nếu Địch Tử Mặc thực sự không phải con trai ruột của Địch Văn Thành thì chỉ cần lập tức kiểm nghiệm DNA là được rồi, tại sao còn phải đưa Địch Tử Mặc đến tận Lạc Tân.

Địch Cửu bỗng cười rộ lên rồi nói:

- Có phải là Thẩm gia muốn cô ly hôn với tôi để kết hôn với Địch Tử Hằng hay không?

Sắc mặt Thẩm Tử Ngữ bỗng trở nên tái nhợt, cô trầm mặc hồi lâu rồi mới gật đầu đáp:

- Đúng vậy, mặc dù trước giờ tôi chưa từng thích anh, hơn nữa chúng ta cũng chưa từng chân chính trở thành vợ chồng. Nhưng mà sau khi gả cho anh thì trong lòng tôi cũng chưa từng nghĩ tới việc sẽ tái giá với người nào khác.

Địch Cửu thân nhiên nói:

- Có phải là lúc đó tôi cảm thấy nếu không đồng ý ly hôn thì sẽ làm cô khó xử, cho nên tôi mới chủ động đưa ra đề nghị ly hôn, đúng vậy chứ?

Thẩm Tử Ngữ chỉ im lặng gật đầu mà không nói gì thêm. Trong lòng cô hiểu rõ, Địch Tử Mặc vô cùng thích cô, thậm chí là yêu đến tận xương tủy.

Lúc đó, đúng là hẳn đề nghị ly hôn. Theo cô thấy thì hẳn là hẳn không muốn Thẩm gia làm khó cô. Thế nhưng mặc kệ là có sự an bài của gia tộc hay không thì cô cũng chẳng có cảm giác gì với Địch Tử Mặc. Cô biết rõ mình tuyệt đối sẽ không yêu hẳn.

Cho nên, khi thấy Địch Tử Mặc tự giễu thì Thẩm Tử Ngữ cũng chỉ biết yên lặng.

Cả hai cứ trầm mặc như vậy khoảng hai phút thì Thẩm Tử Ngữ mới ngẩng đầu nhìn Địch Cửu rồi nói:

- Tôi bảo anh rời khỏi Lạc Tân cũng là vì lo lắng mẹ của Địch Tử Hằng sẽ tìm anh gây phiền toái.

Địch Cửu lại cười một tiếng:

- Bà ta chính là mẹ chồng tương lai của cô đấy.

Địch Cửu thầm bội phục khả năng phán đoán của Thẩm Tử Ngữ. Quả thực là trước khi hấn tới đây thì đã có người tới tìm hấn rồi.

Thẩm Tử Ngữ thờ dài một tiếng, cô cũng không phản bác lời vừa rồi của Địch Cửu mà lại nói:

- Vốn dĩ, tôi định sau khi tiến vào viện Võ

Học trường Lạc Bắc, chỉ cần anh cũng có thể tiến vào đó thì mọi chuyện cũng sẽ dễ nói.... Chỉ là không ngờ bệnh cũ của tôi lại tái phát, có lẽ tạm thời tôi không thể tiến vào viện Võ Học trường Lạc Bắc.

Địch Cửu rất cuộc cũng đã hiểu, thì ra Thẩm Tử Ngữ cho hấn tẩm thẻ báo danh vào viện Võ Học trường Lạc Bắc là vì lo cho sự an toàn của hấn.

Vừa nghĩ tới đây thì Địch Cửu than thầm một tiếng trong lòng. Bất kể như thế nào thì trong chuyện này, Thẩm Tử Ngữ cũng không có quyền lên tiếng. Có lẽ cô ấy có thể lấy cái chết để bức bách người nhà, thế nhưng hấn còn chưa đủ để cô phải vì hấn mà làm như vậy.

Cô ấy có thể làm được như vậy đã là tốt lắm rồi.

- Nói một chút về bệnh cũ của cô đi! Rất cuộc đó là bệnh gì?

Địch Cửu không muốn tiếp tục đề tài này nên vội nói sang chuyện khác.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Vẽ Một Dấu Chấm Hết

Nghe được Địch Cửu hỏi về mình bệnh tình của mình, Thẩm Tử Ngữ lập tức hiểu ra rằng hãn đã quên đi đoạn kí ức này. Trên thực tế thì Địch Cửu đã biết rõ căn bệnh này, thậm chí còn nói sẽ tìm cho bằng được Hồng Mộc Huyết hoa để trị bệnh cho nàng.

- Bệnh của ta là chứng tim tắc nghẽn...

Thẩm Tử Ngữ nói tới đây, quay lại nhìn hãn rồi giải thích một thêm:

- Cũng chính là tim tôi có thể ngừng đập bất cứ lúc nào. Có đôi khi chỉ trong thời gian ngắn, có ngừng rất lâu. Nếu để ngừng đập quá lâu thì cấp cứu cũng không kịp...

Thẩm Tử Ngữ nói đến đâu thì Địch Cửu đã là hoàn toàn hiểu rõ, căn bệnh của Thẩm Tử Ngữ tại Á Luân đại lục được gọi là chứng bệnh lậu mệnh.

Địch Cửu tại Tế Quốc có thể xem như là y đạo tông sư, tất nhiên biết rõ đây là loại bệnh đáng sợ dường nào.

Chứng bệnh lậu mệnh này cũng được gọi là chứng sinh cơ tán loạn, triệu chứng của bệnh này không chỉ là tim tắc nghẽn. Thẩm Tử Ngữ bị tim tắc nghẽn chỉ là một loại trong các triệu chứng mà thôi. Người bị bệnh này thường không sống được quá 36 tuổi.

Cho dù ở Tế Quốc thì người bị chứng sinh cơ tán loạn cũng chỉ có thể nghe theo mệnh trời. Nếu mai mắn có thể chống đỡ đến 36 tuổi, nếu vận

khí không tốt thì bất cứ lúc nào đều có thể chết. Loại bệnh này Tây y không cách nào chữa trị.

Tại Tế Quốc không có tây y hay trung y gì hết, khoa học kỹ thuật của Tế Quốc vốn tân tiến hơn Địa Cầu. Đối với những bệnh do vi khuẩn gây ra thì có nhiều thủ đoạn chữa trị hơn, chủ yếu dựa vào dược liệu thiên nhiên. Chỉ có điều chứng bệnh lậu mệnh chứng chỉ có thể dùng một loại dược liệu để chữa trị, mà Hồng Mộc Huyết hoa chính là dược liệu trị chứng bệnh lậu mệnh này.

Hồng Mộc Huyết hoa dù có tiền cũng không mua được, cực kỳ trân quý.

Điều duy nhất để Địch Cửu cảm thấy khó hiểu là tại sao kiếp trước của hắn biết rõ Hồng Mộc Huyết hoa là dược liệu trị bệnh này? Loại dược liệu như Hồng Mộc Huyết hoa này, cho dù là ở Tế Quốc cũng chỉ có vài bác sĩ biết được.

Thấy Địch Cửu yên lặng, Thẩm Tử Ngữ lấy ra một tấm thẻ ngân hàng từ trong túi xách để bên mép giường đưa cho Địch Cửu.

- Trong này có một ít tiền, mật mã đều là số một, người trước hết hãy rời khỏi Lạc Tân đi.

- Cám ơn nhiều.

Địch Cửu không hề khách khí tiếp nhận thẻ ngân hàng.

Hắn đã quyết định để lại Hồng Mộc Huyết hoa cho Thẩm Tử Ngữ, hắn không biết trong thẻ ngân hàng này có bao nhiêu tiền, nhưng là hắn khẳng định cho dù là Thẩm Tử Ngữ cho 100 tấm thẻ ngân hàng như vậy, cũng không mua được Hồng Mộc Huyết hoa này của hắn.

Thấy Địch Cửu nhận thẻ ngân hàng thì Thẩm Tử Ngữ hơi ngần ra, vốn nàng cho rằng Địch Cửu sẽ không lấy tấm thẻ ngân hàng. Nàng đã nghĩ trước đủ mọi biện pháp thuyết phục Địch Cửu nhận lấy tấm thẻ ngân hàng này, nhưng thật không ngờ Địch Cửu không chút do dự nhận lấy tấm thẻ.

Có lẽ lúc ấy đối phương đòi ly hôn thì nàng đã hiểu lầm rồi...

Thẩm Tử Ngữ nhớ lại những gì Địch Tử Mặc nói lúc ly hôn, lúc đó khi có kiểm tra kết quả DNA của Địch Tử Mặc, hẳn không phải là con trai Địch Văn Thành và mất đi tư cách thừa kế sản nghiệp Địch thị.

Cho dù Địch Tử Mặc và nàng hay thậm chí rất nhiều người ngoài đều biết, nàng Thẩm Tử Ngữ gả cho Địch Tử Mặc vốn là muốn để Địch thị cứu vớt Thẩm gia đang trong hoàn cảnh cứu ngàn cân treo sợi tóc. Nhưng mà Thẩm Tử Ngữ cũng đã cam chịu số phận, nàng hạ quyết tâm rằng nếu đã gả cho Địch Tử Mặc rồi thì đời này sẽ không gả cho người khác nữa.

Thẩm Tử Ngữ cũng biết Địch Tử Mặc rất thích nàng, cho nên sau khi Địch Tử Mặc bị Địch gia vứt thì nàng cũng chủ động nói cho Địch Tử Mặc, bản thân nàng sẽ không bỏ rơi hắn, bởi vì nàng cũng một bệnh nhân.

Chứng bệnh của nàng là tim tắc nghẽn, trên trái đất hiện tại còn chưa có biện pháp chữa trị.

Đang trong độ tuổi tươi đẹp nhất của đời người thì mắc phải căn bệnh nan y này thì làm sao Thẩm Tử Ngữ có thể cam lòng cho được. Các bệnh viện lớn trên thế giới đều không thể chữa trị được, nàng đến hỏi thăm chủ trì của vong xuyên Tụ là Hồng Trần hòa thượng. Có tin đồn rằng ngài ấy cao nhân đắc đạo, chữa trị qua gia chủ Emma, một gia tộc cao cấp của Italia.

Những việc này chỉ có những gia tộc lớn mới biết được, hơn nữa Hồng Trần hòa thượng quanh năm đều du lịch khắp nơi, nếu chờ đợi ở tại

vong xuyên Tự nhiều năm đi nữa thì cũng không nhất định có thể gặp được Hồng Trần hòa thượng.

Nàng cũng xem như mai mắn vừa đi vong xuyên Tự thế mà lại gặp được Hồng Trần hòa thượng.

Nàng còn nhớ rất rõ Hồng Trần trụ trì chỉ cần nhìn nàng là có thể nói ra chứng bệnh của nàng, không những vậy còn nói cho nàng biết chỉ có Hồng Mộc Huyết hoa mới có thể chữa trị cho nàng.

Hồng Mộc Huyết hoa là hoa gì, từ trước tới nay Thẩm Tử Ngữ chưa từng nghe qua.

Lúc đó nàng còn hỏi thăm đến nơi nào mới có thể tìm được Hồng Mộc Huyết hoa, trụ trì nhắm mắt lại trầm mặc khoảng mười phút mới mở mắt ra nhìn nàng thở dài một tiếng nói.

- Địa Cầu chắc là cũng không còn Hồng Mộc Huyết hoa.

Lúc đó cô cũng không nhớ mình rời khỏi vong xuyên Tự bằng cách nào. Lúc Địch Tử Mặc bị tra ra không phải là người thừa kế Dược phẩm Địch thị, nàng không muốn để anh ta chịu thêm đả kích, nên nàng dứt khoát thẳng thắn nói cho Địch Tử Mặc biết nàng không thích anh ta, chỉ cần Địch Tử Mặc không cùng nàng sinh hoạt cuộc sống vợ chồng, nàng cũng không có ý định ly dị.

Ngoại trừ cái đó ra nàng còn nói cho Địch Tử Mặc rằng nàng mắc chứng bệnh nan y, chỉ có Hồng Mộc Huyết hoa có thể trị khỏi. Mà Hồng Mộc Huyết hoa đã tuyệt chủng trên trái đất, cho nên cô cũng không còn sống được bao lâu nữa. Thẩm gia gả nàng đến Địch gia vốn chỉ là muốn lợi dụng.

Nói cách khác là thì mọi người đều là kẻ lưu lạc, cho nên anh cũng không cần vì mất đi tư cách thừa kế Địch thị mà tuyệt vọng.

Sau khi nghe những lời này vậy mà Địch Tử Mặc ngược lại vẫn kiên quyết ly hôn với nàng.

Thấy Địch Tử Mặc vẫn quyết định ly hôn với mình thì Thẩm Tử Ngữ trong làng rất cảm động. Nàng khẳng định Địch Tử Mặc rất quan tâm nàng cho nên Địch Tử Mặc sau khi biết rõ mình không còn quyền thừa kế và nàng cũng không thích anh ta, nên anh ấy dứt khoát buông tha tha nàng, để nàng được tự do.

Thẩm Tử Ngữ hiểu rất rõ nếu Địch Tử Mặc ly hôn với nàng, nàng sẽ bị Thẩm gia gả cho em trai Địch Tử Mặc là Địch tử hăng. Chỉ có điều, phần tâm ý này của Địch Tử Mặc đã làm nàng rung động.

Sau khi ly hôn, Địch Tử Mặc tự dưng biến mất.

Sau khi Địch Tử Mặc trở về lại không chút do dự nhận thẻ ngân hàng nàng đưa, làm cho nàng nhớ lại lúc Địch Tử Mặc ly hôn với nàng đã nói đùa rằng.

- Chỉ cần ta và nàng ly hôn thì người của Thẩm gia sẽ cho ta không ít tiền. Ta bây giờ không phải là người thừa kế Địch gia rồi, số tiền này đối với ta đúng là rất quang trọng.

Nàng hiểu rất rõ Địch Tử Mặc, anh ta sẽ không vì tiền mà ly hôn với nàng, mà là không để nàng đi theo anh ấy chịu khổ, hoặc là không muốn nàng khó xử mà thôi.

Bây giờ xem ra suy nghĩ lúc đó của mình thật sự sai rồi, những lời Địch Tử Mặc nói lúc có là sự thật.

Hôn nhân của nàng và Địch Tử Mặc chỉ mang tính hình thức, mất đi thân phận người thừa kế của Địch gia nên Địch Tử Mặc vì muốn lấy được tiền của Thẩm gia mà lựa chọn ly hôn với nàng, khả năng này hoàn toàn có thể xảy ra, thật ra mà nói đây mới đúng là lựa chọn đúng đắn.

Về việc Thăm gia có dùng tiền để Địch Tử Mặc ly hôn với nàng hay không, Thăm Tử Ngữ một chút hoài nghi cũng không có. Nàng tại Thăm gia còn chút địa vị với điều kiện tiên quyết là nàng có thể vì Thăm gia hy sinh chính mình.

Đột nhiên trong lòng Thăm Tử Ngữ cảm thấy bế tắc, cho dù là nàng không thích Địch Tử Mặc thì Địch Tử Mặc thích nàng, nàng cũng không bài xích. Bây giờ phát hiện Địch Tử Mặc cũng không phải thích nàng, mà là có ý khác, biết rõ là không nên, nhưng nàng vẫn có cảm giác mất mát khó mà chấp nhận.

- Anh đi trước đi, thứ lỗi không tiền...

Thăm Tử Ngữ tĩnh táo lại, cuâ còn chưa nói hết thì mắt đã tối sầm lại, trực tiếp té xuống.

Địch Cửu vừa mới lấy hộp gỗ ra đã trông thấy Thăm Tử Ngữ hôn mê đi, hần vội vàng bước tới đỡ nàng.

Cảm giác mềm mại cùng mùi hương nhàn nhạt thoang thoảng truyền tới, Lúc ở gần thế này thì Địch Cửu mới có thể thấy rõ khuôn mặt xinh đẹp không tỳ vết của nàng, lại nghĩ tới dáng người hoàn mỹ của nàng thì trong lòng không khỏi cảm khái, khó trách kiếp trước hần vì Thăm Tử Ngữ không tiếc sinh mạng, cô ấy quả thật rất đẹp.

Chỉ có điều yêu say đắm Thăm Tử Ngữ cũng là hần kiếp trước của hần, còn đối với hần không chút quan hệ nào.

Địch Cửu biết rõ Thăm Tử Ngữ hôn mê vì chứng bệnh lậu mệnh phát tác nên hần cũng không có đánh thức nàng, hần mở hộp gỗ ra, vén quần áo Thăm Tử Ngữ lên rồi lấy Hồng Mộc Huyết hoa đặt ở trên lưng nàng. Sau đó một tay đè chặt Hồng Mộc Huyết hoa còn tay kia không ngừng xoa bóp các huyệt vị trên người Thăm Tử Ngữ.

Hồng Mộc Huyết hoa cũng không phải trực tiếp dùng, mà cần phải thông qua dùng châm cứu dẫn dắt thẩm thấu vào cơ thể.

Trình độ y đạo Địch Cửu tương đương với y đạo tông sư, không cần châm cứu mà chỉ cần thông qua xoa bóp là có thể làm Hồng Mộc Huyết hoa thẩm thấu vào trong cơ thể Thẩm Tử Ngữ.

Mới qua mười phút mà Hồng Mộc Huyết hoa đặt trên lưng Thẩm Tử Ngữ đã trở nên khô héo chuyển sang màu xám. Mặc dù Thẩm Tử Ngữ chưa tỉnh lại nhưng sắc mặt vốn tái nhợt của nàng đã trở nên ửng hồng.

Địch Cửu đem Hồng Mộc Huyết hoa đã khô héo vứt trên đất, hẩn giúp nàng sửa sang lại quần áo, đỡ nàng nằm xuống.

Dùng gốc Hồng Mộc Huyết hoa mà kiếp trước của hẩn lấy được để cứu Thẩm Tử Ngữ coi như giúp kiếp trước vẽ ra một dấu chấm hết cho đoạn nhân duyên này. Sau khi rời khỏi căn phòng này thì hẩn cùng Thẩm Tử Ngữ sẽ không còn bất cứ quan hệ gì.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngủ

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Bằng Hữu

Địch Cửu cũng không về chỗ ở lúc đầu, không phải vì đó là nhà mượn mà vì bây giờ hắn không muốn dây dưa cùng Địch Tử Hằng cùng Địch gia. Được phẩm Địch thị, nghe qua thì có vẻ rất trâu nhưng Địch Cửu cũng không để vào mắt. Huống chi, hắn biết rõ chính mình cùng Địch Văn Thành không có bất cứ quan hệ nào.

Lại lần nữa đeo ba lô lên đi lang thang giữa chốn Lạc Tân phồn hoa, bây giờ Địch Cửu cũng không biết mình nên đi chỗ nào?

Cũng không biết đi bao lâu rồi, suy nghĩ bao lâu, trong đầu hắn đột nhiên xuất hiện một số điện thoại, hình như mỗi lần kiếp trước gặp khó khăn thì hắn sẽ gọi cho số điện thoại này.

Sau khi điện thoại được bắt máy thì đầu bên kia vang lên giọng một người nam, sau khi đối phương nghe được giọng nói của Địch Cửu thì lập tức vui mừng ngạc nhiên la lên.

- Tử Mặc, người đang ở đâu? Làm gì mà hơn một năm nay ta không tìm được bất kì tin tức gì của người?

Một cái tên quen thuộc bỗng xuất hiện trong đầu hắn 'Du Hồ Ly', đúng là một cái tên kì quái. Rất dễ nhận ra Du Hồ Ly cùng Địch Cửu có quan hệ rất tốt, sau khi vội vàng hỏi chỗ ở Địch Cửu thì đã vội vã cúp máy.

Địch Cửu cũng không phải chờ lâu chỉ nửa giờ thì một chiếc xe taxi đã dừng trước mặt hắn.

Một thanh niên mập lùn từ trên xe bước xuống, thanh niên này tướng bình thường, tóc tai lộn xộn, trên gương mặt tràn đầy vui vẻ xuất phát từ nội tâm. Địch Cửu chỉ nhìn qua là đã biết thanh niên này chính là Du Hồ Ly.

- Tử Mặc, một năm nay người đã đi nơi nào A..aaa, một cú điện thoại cũng không thèm gọi cho ta?

Du Hồ Ly còn chưa đi tới thì đã lớn tiếng la lên.

- Ta đi ra ngoài dạo giải sầu thôi, bây giờ trở về ngay cả chỗ ở cũng không có. Còn nữa, ta đã đổi tên thành Địch Cửu rồi.

Địch Cửu nói.

- Đổi tên gì cũng được A..aaa, đi thôi, về chỗ ta ở đi, chỗ đó rất rộng.

Nơi mà Du Hồ Ly nói rất rộng, thật ra theo Địch Cửu thấy chỉ khoảng 20 mét vuông mà thôi. Nếu đã như vậy thì cũng thôi đi đằng này trong phòng còn có một người con gái.

Cho dù Du Hồ Ly không giải thích thì Địch Cửu cũng đoán được đây chính là bạn gái của hắn. Thoạt nhìn mặt mũi cũng không tệ lắm, vóc dáng cũng rất đẹp.

- Linh nhi, đây chính là anh em tốt Địch Tử Mặc của anh, à không bây giờ hắn đổi tên Địch Cửu rồi.

Nói xong, Du Hồ Ly còn ra vẻ đặc ý nhìn Địch Cửu nói:

- Tiểu Cửu, bạn gái của ta tên là Đăng Linh Nhi, mới dọn đến không bao lâu.

Đăng Linh Nhi cũng không nhiệt tình với Địch Cửu như Du Hồ Ly, nàng thấy Địch Cửu đeo ba lô thì có nghi ngờ hỏi Du Hồ Ly:

- Anh không định để anh ta ở lại nơi này đấy chứ?

- Đúng vậy, chỗ này cũng rất rộng, có thể tìm gì đó ngăn phòng ra..."

Địch Cửu không đợi Du Hồ Ly nói hết ra thì đã chủ động cắt ngang:

- Hồ ly, ta tới đây chủ yếu là xem người sống ra sao thôi, một chút nữa ta phải đi ngay.

Nghe được Địch Cửu nói như thế, sắc mặt Đẳng Linh Nhi trở nên dễ nhìn hơn.

Khi Du Hồ Ly nhìn ra thái độ Đẳng Linh Nhi thì mặt tối sầm lại, còn chưa kịp mở miệng thì điện thoại di động của hắn vang lên. Du Hồ Ly cố kiềm nén cơn tức giận bắt máy, câu đầu tiên vừa mở miệng đã nói:

- Hồ ca, thật xin lỗi A..aaa, hôm nay đệ có việc không có đi làm, đệ sau này không thể đi làm ở dục đường nữa... Vâng, đệ muốn đi Lạc Đại thử vận mai... Được, cảm ơn, cảm ơn.

Sau khi cúp điện thoại, Du Hồ Ly hít vào một hơi quay sang nhìn Đẳng Linh Nhi bằng ánh mắt nghiêm nghị.

Địch Cửu đoán được Du Hồ Ly muốn làm gì, hắn không muốn vì mình mà Du Hồ Ly và Đẳng Linh Nhi cãi nhau. Theo hắn thấy, chắc chắn là Du Hồ Ly theo đuổi Đẳng Linh Nhi. Có lẽ Du Hồ Ly đã tốn không ít công sức mới có được nàng ta, nên đừng bởi vì hắn mà chia tay.

Bước tới ngăn cản trước mặt Du Hồ Ly, Địch Cửu cười ha ha nói:

- Hồ ly, trước đây người làm ở dục đường sao?

- Đúng vậy, người không phải đã đi tới Đàm Hạnh Đường rồi hay sao, ta vẫn luôn làm ở đó A..aaa, hóa ra làm việc lật vật cũng có thể học ít thứ.

Bây giờ Đàm Hạnh Đường đóng cửa, ta thực ra chỉ là một chân giữ cửa mà thôi.

Du Hồ Ly nói.

- Vậy tại sao người lại xin nghỉ?-- Địch Cửu lại hỏi.

Nghe thấy Địch Cửu hỏi thăm, tinh thần Du Hồ Ly trở nên phấn khích, ánh mắt sáng lên nói.

- A Cửu, người biết Tiên Nữ tinh sẽ mở ra đối tất cả mọi người chưa? Không bao lâu nữa thì tất cả mọi người đều có tư cách đi Tiên Nữ tinh, ta không quyền không thế, muốn đi vào Tiên Nữ tinh thì đường tắt duy nhất là tiến vào viện Võ Thuật mới mở của Lạc Đại. Dù cho Đàm Nguyệt Nguyệt là cháu gái của Đàm lão gia tử của Đàm Hạnh Đường đi chăng nữa cũng đã đi viện Võ Thuật Yến Đại rồi, ngay cả Đàm Hạnh Đường nàng cũng bỏ qua.

Nói đến đây Du Hồ Ly hạ thấp giọng nói nhỏ với hân:

- Người có nghe nói trên Tiên Nữ tinh phát hiện rất nhiều dược liệu trân quý cấp khoáng quý vật hiếm chứ? Ta còn nghe nói liên minh Địa Cầu còn phát hiện tu tiên bí pháp trên Tiên Nữ tinh, người biết tại sao toàn bộ đại học mở viện Võ Thuật trên thế giới đều phải được liên minh thừa nhận không? Bởi vì sau khi được liên minh thừa nhận sẽ đem bí pháp tu tiên đó giao cho đại học mở viện Võ Thuật, nếu không người cho rằng mọi người đánh nhau sút đầu mẽ trán để vào viện Võ Thuật là gì?

Địch Cửu cười thầm trong bụng, hân chẳng tin là có tu tiên bí pháp gì. Nhiều nhất cũng chỉ là một chút công pháp võ thuật mà thôi, trên Tiên Nữ tinh có thể phát hiện những thứ này, có thể thấy Tiên Nữ tinh cũng tương tự như tinh cầu của Á Luân đại lục, không biết tại sao lại xuất hiện ở bên cạnh Địa Cầu.

Đối với loại công pháp võ thuật này, Địch Cửu cũng không thêm quan tâm. Địch Gia Thất Dao của hắn dù gì cũng là công pháp võ thuật cao cấp nhất Tế Quốc, bây giờ Địch Gia Thất Dao đang nằm trong balo đeo trên lưng thì hắn cần đi nơi khác tìm kiếm công pháp sao?

- Người nói như vậy cũng đúng, nhưng mà ta nghe nói viện Võ Thuật Lạc Đại cực kỳ khó vào, cho dù có tiền cũng không vào được, người đi cũng uống công A..aaa, tự nhiên bỏ đi công việc hiện tại.

Địch Cửu không hiểu nổi dựa vào cái gì mà Du Hồ Ly cự tin có thể đậu vào viện Võ Thuật Lạc Đại.

Vẽ cuồn nhiệt nhạt dần trên khuôn mặt Du Hồ Ly, thờ dài đáp:

- A Cửu, ta mặc dù không có cơ hội tiến vào giới xã hội thượng lưu nhưng khả năng nhìn ta vẫn có. Ta có thể khẳng định là tương lai Tiên Nữ tinh sẽ hoàn toàn mở ra, cũng không cần tư cách học sinh hệ Võ Thuật, hơn nữa Tiên Nữ tinh rất có thể sẽ trở thành nơi ở mới của nhân loại. Đến khi đó người ta ăn cháo còn chúng ta cả nước cũng không có mà húp, thứ tốt đều bị người khác vơ vét hết, chúng ta đi chỉ có thể xây dựng Địa Cầu mới mà thôi. Nếu như vậy cũng được đi, nhưng ngay cả cơ hội xây dựng Đại Cầu mới chúng ta cũng không.

- Cơ hội vào viện Võ Thuật Lạc Đại của ta rất mỏng manh, dù sao vẫn có cơ hội. Chỉ cần ta vào được Lạc Đại, cho dù làm phục vụ phòng ăn hay bảo vệ cũng được, chỉ cần có thể nghe ngóng một chút tin tức về viện Võ Thuật Lạc Đại, biết đâu ta có thể vào đó thì sao, ta còn có giấy hành nghề đầu bếp sơ cấp.

Những điều mà Du Hồ Ly nói làm Địch Cửu hơi xấu hổ, lúc ở Tế Quốc, Địch gia là tồn tại dưới một người nhưng trên vạn người. với điều kiện như vậy mà sau khi gặp phải đã kích thì hắn chỉ có ngồi ăn chờ chết,

chưa bao giờ có hoài bão giống như Du Hồ Ly. Người không lo xa tất có phiền gần, những lời này quả nhiên không có sai.

Hiện giờ cứu tộc Địch gia của hắn đã bị diệt, bản thân hắn cũng trốn chạy khỏi Á Luân đại lục. hay có thể nói là không nhờ viên đá màu xám cùng với tia chớp màu vàng kia thì trên đời này đã không còn Địch Cửu nữa rồi.

- A Cửu, ta biết người không coi trọng ta...

Địch Cửu vỗ một cái bả vai Du Hồ Ly.

- Hồ ly, ta chẳng những coi trọng người, còn biết người không cần đi làm nấu cơm hay làm bảo vệ gì hết, người lập tức có thể tiến vào viện Võ Thuật ngay.

- A..aaa...

Du Hồ Ly hơi kinh ngạc nhìn Địch Cửu, hắn không hiểu ý Địch Cửu nói là gì.

Địch Cửu mở balo đeo trên lưng ra, rút tấm thẻ màu xanh lam rồi đưa cho Hồ Ly.

- Đây là thẻ chứng minh tư cách tiến vào viện Võ Thuật Lạc Đại, người chỉ cần dùng này là có thể trực tiếp tiến vào viện Võ Thuật.

Du Hồ Ly cầm lấy thẻ chứng minh vào viện Võ Thuật mà Địch Cửu đưa cho giơ lên ánh sáng nhìn một chút, sau đó kích động nói.

- A Cửu, người tại sao lại vật này, vật này ta có nghe nói qua, tấm này của người đúng là hàng thật. Nếu là hàng thật chỉ cần hướng về phía ánh sáng là có thể trông thấy hình ảnh Tiên Nữ tinh trôi lơ lửng.

- Người không cần biết tại sao ta có được, người chỉ cần mang đi ghi danh là được.

Địch Cửu nhìn Du Hồ Ly nghiêm nghị nói.

- Không nên hỏi tại sao ta không cần, bây giờ ta không có hứng thú với nó, tương lai người phát tài thì đừng quên ta là được.

- Đúng là, đúng là...

Du Hồ Ly hoàn toàn không biết mình nên nói cái gì, đây là điều mà hãn hãn mơ ước, nhưng bảo hãn lấy đi tư cách vào viện Võ Thuật của Lạc Đại thì hãn không muốn như vậy. Huống chi giá của thẻ ghi danh này đến hãn cũng không thể nào tưởng tượng được.

Địch Cửu nhẹ nhàng cười một tiếng.

Không nhưng mà gì hết nhưng người có thể giúp ta một chuyện. Ta gần đây ta đang học chữa bệnh, công việc ở Đàm Hạnh Đường người không làm nữa thì có thể giới thiệu cho ta không.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Viện Võ Thuật Đại Học Lạc Bắc

Hiện tại, điều quan trọng nhất đối với Địch Cửu không phải là tiến vào viện Võ Thuật mà là tu luyện Địch Gia Thất Dao. Địch Gia Thất Dao là bí mật của hắn. Đại học Lạc Bắc đông người như vậy không phải nơi thích hợp để hắn có thể an tâm tu luyện.

Du Hồ Ly cảm nhận được sự chân thành của Địch Cửu thì hít vào một hơi thật sâu, rồi cẩn thận nhận lấy thẻ chứng minh thân phận kia, nói:

- A Cửu, sau này tôi chính là người của cậu. Chuyện đi làm ở Đàm Hạnh Đường thì cậu cứ để tôi lo, ông chủ của Đàm Hạnh Đường đối xử với tôi rất tốt. Cho dù ông chủ có đi Yên Kinh nhưng Hồ ca đối với tôi cũng không tệ.

Du Hồ Ly muốn nổi giận với bạn gái mình nhưng lại bị Địch Cửu ngăn lại. Đẳng Linh Nhi đứng bên cạnh đương nhiên không thể không biết. Vốn trong lòng cô còn cảm thấy vô cùng ủy khuất, nhưng khi thấy Địch Cửu không chút do dự đưa thẻ báo danh vào viện Võ Thuật trường đại học Lạc Bắc cho Du Hồ Ly thì ủy khuất trong lòng cô lập tức biến mất. Cô cúi người hành lễ với Địch Cửu rồi nói:

- Cửu ca, anh thật đúng là người anh em tốt nhất của Hồ Ly, ánh mắt của em nhỏ hẹp, hy vọng Cửu ca đừng chấp nhặt với em.

Du Hồ Ly hừ một tiếng:

- Đó là đương nhiên, phụ nữ thật đúng là tóc dài kiến thức ngắn.

Theo Địch Cửu thấy thì Đặng Linh Nhi cũng là một cô gái tốt.

Đàm Hạnh Đường nằm hơi xa khu trung tâm một chút. Diện tích của nó cũng không nhỏ, kiến trúc có vẻ cổ kính. Xem ra nó đã được xây từ rất lâu rồi.

Du Hồ Ly dẫn Địch Cửu đến Đàm Hạnh Đường. Địch Cửu nhận thấy đây chính là nơi mà hắn cần lúc này.

Đàm Hạnh Đường ngoại trừ phòng khám và nhà thuốc ra thì còn có cả phòng giải phẫu và khu nội trú. Thế nhưng nơi này lại không hề có khách, trong tiệm thuốc bắc cũng chỉ có vài cái tủ thuốc trống rỗng mà thôi. Hiện tại, toàn bộ nơi này chỉ có mỗi Hồ ca.

Tuy nói Hồ ca là người phụ trách Đàm Hạnh Đường, nhưng theo Địch Cửu thấy thì thật ra anh ta cũng chỉ là người trông coi nơi này mà thôi.

Du Hồ Ly chỉ nói một câu thì Hồ ca đã lập tức đồng ý cho Địch Cửu làm việc ở chỗ này. Có thể là do Hồ ca rất tín nhiệm Du Hồ Ly, hoặc cũng có thể là do chẳng có ai muốn tới đây làm việc.

Nhiệm vụ của Địch Cửu là mỗi ngày quét dọn toàn bộ nơi này một lần, tiền lương là một tháng bốn ngàn, sinh hoạt tại Đàm Hạnh Đường, cơm nước tự lo. Nói trắng ra thì hắn chính là bảo vệ ở nơi này.

Nếu như không được ở lại Đàm Hạnh Đường thì tiền lương bốn ngàn này thậm chí còn không đủ để Địch Cửu ăn cơm. Đi đến Địa Cầu, có nơi ở an ổn là hắn đã rất hài lòng rồi, huống hồ Đàm Hạnh Đường còn rộng lớn như thế.

Du Hồ Ly nóng lòng muốn đến viện Võ Thuật trường đại học Lạc Bắc báo danh. Sau khi thu xếp ổn định cho Địch Cửu thì hắn liền vội vã rời đi. Có vẻ như Hồ ca cũng không muốn ở lại nơi này, sau khi bàn giao mọi chuyện cho Địch Cửu thì hắn cũng đồng dạng rời đi.

Đàm Hạnh Đường lớn như vậy mà lúc này lại chỉ còn một mình Dịch Cửu. Hãn từng là một vị thiếu gia được người khác hầu hạ. Tuy hiện tại hãn không đến nỗi phải hầu hạ người khác, nhưng mỗi ngày đều phải dọn vệ sinh và canh cổng.

Dịch Cửu cũng không để những việc này trong lòng. Sau khi hãn dọn dẹp qua nơi này một lần thì liền lấy Dịch Gia Thất Dao ra.

Dịch Gia Thất Dao hãn đã xem qua Đệ Nhất Dao và cũng từng thử tu luyện rồi. Chỉ là lúc trước hãn không có võ căn nên luyện mãi chẳng thành.

Hiện tại hãn đã có thể luyện võ, cho nên chẳng bao lâu thì tinh thần hãn đã đắm chìm vào Đệ Nhất Dao.

...

Hiện tại, tất cả mọi người đều biết nơi phồn hoa, náo nhiệt nhất Lạc Tân chính là đại học Lạc Bắc.

Đại học Lạc Bắc không phải là trường đại học duy nhất của thành phố Lạc Tân. Thậm chí nó cũng không phải trường đại học tốt nhất ở thành phố này.

Lý do trường đại học Lạc Bắc bỗng chốc trở nên náo nhiệt như vậy là bởi vì Liên Minh Địa Cầu đồng ý cho đại học Lạc Bắc mở viện Võ Thuật, hơn nữa còn phái một huấn luyện viên võ thuật đến đại học Lạc Bắc. Toàn bộ tỉnh Nam Giang, đại học Lạc Bắc chính là trường đầu tiên có viện Võ Thuật.

Hôm nay là ngày viện Võ Thuật trường đại học Lạc Bắc tổ chức tuyển sinh. So với bình thường thì hiện tại đại học Lạc Bắc đông người hơn nhiều. Nếu như không có bảo vệ ngăn cản ở cổng chính, sợ rằng dù đại học Lạc Bắc có rộng hơn nữa thì cũng bị người ta chen đầy.

Người đến tham gia xét tuyển đến từ khắp các tỉnh thành trên Hoa Hạ quốc, thậm chí ngay cả người ngoại quốc cũng đến tham dự. Tất cả đều muốn tiến vào viện Võ Thuật trường đại học Lạc Bắc.

Tại Hoa Hạ, đại học Lạc Bắc không phải là trường duy nhất mở viện Võ Thuật, thậm chí Lạc Bắc còn chưa được xếp vào top 10 vị trí đầu. Nhưng hiện nay, số lượng viện Võ Thuật trên Địa Cầu còn rất ít, bất kỳ trường nào thành lập viện Võ Thuật thì đều nhận được rất nhiều sự quan tâm từ khắp nơi trên thế giới.

Đừng thấy Dung Đào nói đại học Lạc Bắc không tốt, muốn Thâm Tử Ngữ về Yến Kinh để học mà lầm. Viện Võ Thuật không phải là nơi muốn vào thì vào, lời của Dung Đào chỉ đúng với một số ít người mà thôi.

Để vào viện Võ Thuật trường đại học Lạc Bắc thì cũng có vài phương pháp. Đơn giản nhất chính là mang theo thẻ báo danh. Ngoại trừ thẻ báo danh ra thì viện Võ Học còn nhận những sinh viên ưu tú nhất được các tỉnh hoặc Liên Minh Địa Cầu đề cử. Những danh ngạch còn thừa lại sẽ do đại học Lạc Bắc tổ chức tuyển sinh lựa chọn. Số lượng sinh viên mà đại học Lạc Bắc được tự tuyển chọn là vô cùng ít, toàn bộ số danh ngạch này sớm đã bị đem bán sạch sẽ.

Du Hồ Ly đeo một cái ba lô nhỏ, hai tay nắm thật chặt quai ba lô, chen đến cổng đại học Lạc Bắc. Không đợi bảo vệ đến ngăn cản, hắn đã vội vàng lấy thẻ báo danh ra cho người họ xem.

Trông thấy tấm thẻ báo danh bằng đồng màu xanh trong tay Du Hồ Ly, người bảo vệ lập tức tỏ ra tôn kính, hai tay kính cẩn nhận thẻ báo danh nhìn một chút, sau đó lại dùng hai tay đưa cho Du Hồ Ly, nhìn hắn với ánh mắt hâm mộ.

- Bạn gì ời, bán cho tôi tấm thẻ báo danh kia đi, tôi trả cho cậu năm triệu.

Một âm thanh vang lên phía ngoài cổng trường.

- Nếu như cậu bán cho tôi thì giá cả tùy cậu quyết định.

Âm thanh kia vừa dứt thì lại có một âm thanh khác vang lên.

Du Hồ Ly vội vàng cất thẻ báo danh vào trong ba lô, rồi ôm ba lô trước ngực, dù có cho hẳn thêm mấy cái năm triệu nữa thì hẳn cũng không bán tấm thẻ này. Sâu trong nội tâm, hẳn lại càng thêm cảm kích Địch Cửu, thậm chí còn có chút áy náy. Dù Địch Cửu là huynh đệ sinh tử của hẳn thì hẳn cũng không nên cầm thẻ báo danh của Địch Cửu đi như vậy. Thế nhưng, hẳn quả thực rất muốn gia nhập viện Võ Thuật, đây là ước mơ lớn nhất cả đời hẳn.

Hẳn âm thầm hạ quyết tâm, nếu như tương lai có thành tựu, người đầu tiên hẳn phải giúp chính là Địch Cửu.

Lúc này, đã có người phụ trách đến hướng dẫn Du Hồ Ly, tất cả sinh viên của viện Võ Thuật đều được đại học Lạc Bắc vô cùng quan tâm.

Chỉ sau ba mươi phút, dưới sự hướng dẫn của người phụ trách, Du Hồ Ly đã hoàn tất thủ tục báo danh, sau đó đi đến hội trường lớn.

Thời điểm Du Hồ Ly tới đây thì nơi này đã sớm ngồi hơn hai trăm người.

.....

Thẩm Tử Ngữ lặng lẽ đứng ở một chỗ cách cửa hội trường không xa. Mỗi khi có người bước vào hội trường thì cô lại cẩn thận quan sát khuôn mặt người đó.

Lúc cô tỉnh lại thì Địch Cửu cũng đã đi rồi. Điều kỳ lạ là cô không còn cảm thấy trái tim mình khó chịu nữa, cũng không có triệu chứng của những

bệnh khác. Không chỉ vậy, cô còn cảm thấy cả người mình dường như thoải mái hơn trước nhiều.

Điều này khiến cho tâm tình cô vô cùng vui sướng. Ngay cả khi dì Phương muốn hỏi y tá vì sao trong phòng VIP lại có rác cũng bị cô ngăn lại.

Bệnh tình của cô có chuyển biến tốt, điều đó đồng nghĩa với việc cô có thể đến viện Võ Thuật trường đại học Lạc Bắc báo danh, đồng thời còn có nghĩa là cô đã có thể tự quyết định hôn nhân của mình. So với hôn nhân tự do, những thứ khác cô đều không thêm quan tâm.

Thẩm Tử Ngữ cũng không nghĩ tới một tấm thẻ báo danh vào viện Võ Thuật lại có thể có cái giá trên trời như vậy. Cho dù là cha cô thì cũng chỉ có thể kiếm được hai tấm thẻ báo danh mà thôi, hơn nữa còn phải hy sinh một cái danh ngạch ở viện Võ Thuật Yến Kinh để đổi về. Đưa cho cô hai tấm thẻ báo danh này là muốn cô chấp nhận an bài, lấy chồng một lần nữa mà thôi.

Lại qua gần một giờ, thêm hơn hai mươi người nữa tiến đến nhưng vẫn không trông thấy bóng dáng Địch Tử Mặc, Thẩm Tử Ngữ biết Địch Tử Mặc chắc chắn sẽ không tới. Xem ra Địch Tử Mặc không muốn đến viện Võ Thuật, có lẽ tấm thẻ báo danh kia đã hẳn bị bán đi rồi.

Thẩm Tử Ngữ khẽ lắc đầu, nàng cũng không cảm thấy bất ngờ, chỉ ít cô nghĩ mình đã không còn thiếu nợ Địch Tử Mặc nữa rồi.

Sau khi hội trường lớn đóng cửa, một người đàn ông trung niên không cao không thấp bước lên bục phát biểu.

Đa số sinh viên ngồi trong hội trường đều biết người đàn ông trung niên này chính là hiệu trưởng trường đại học Lạc Bắc, Vương Trấn Kỳ. Từ bước chân dồn dập của ông ta mà mọi người có thể thấy được, trong lòng vị hiệu trưởng này vẫn còn đang kích động.

Hội trường lập tức trở nên yên tĩnh. Vương Trấn Kỳ đảo mắt một vòng nhìn mọi người sau đó mới cầm micro lớn tiếng nói:

- Quả thật tôi cũng không ngờ đại học Lạc Bắc lại có đủ tư cách mở viện Võ Thuật. Còn về phần lý do, với tư cách là hiệu trưởng trường đại học Lạc Bắc, tôi xin được thông báo rõ.

- Bởi vì lão sư Chiêm Triết Trần của đại học Lạc Bắc chúng ta may mắn phát hiện được một cuốn sách dạy võ tại Tiên Nữ Tinh, hoặc có thể gọi là công pháp võ đạo. Bởi vì Chiêm lão sư có cống hiến to lớn với Địa Cầu cho nên đại học Lạc Bắc chúng ta mới lấy được tư cách mở viện Võ Thuật.

- Nhưng điều làm tôi lo lắng là Chiêm lão sư đã mất tích trong lúc tìm kiếm bảo vật tại Tiên Nữ Tinh. Tôi hi vọng trong tương lai, nếu như sinh viên viện Võ Thuật trường đại học Lạc Bắc chúng ta có cơ hội đi Tiên Nữ Tinh thì sẽ không quên tìm kiếm Chiêm lão sư...

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Sống Khỏe Mạnh Người Không Muốn

Địch Cửu hài lòng thu hồi đao gỗ trong tay, hẳn cảm thấy toàn thân mình như sôi trào cả lên. Thật giống như có một luồng khí tức nóng hổi đang lưu động trong cơ thể, luồng khí tức này làm cho hẳn cảm thấy cơ thể mình càng thêm rắn chắc và mạnh mẽ. Địch Cửu biết lúc này hẳn đã chính thức trở thành võ giả sơ kỳ.

Võ học Địch gia chú trọng thực chiến, sau khi đến Đàm Hạnh Đường được sáu ngày thì hẳn cũng coi như đã nhập môn Đệ Nhất Đao trong Địch Gia Thất Đao. Sau khi nhập môn Đệ Nhất Đao thì cũng chân chính trở thành võ giả sơ kỳ.

Trong lịch sử Địch gia quả thật không thể tìm ra người thứ hai có tốc độ tu luyện như vậy.

Theo những gì Địch Cửu biết thì đệ tử ưu tú nhất trong lịch sử Địch gia muốn nhập môn Đệ Nhất Đao cũng phải cần ít nhất ba tháng. Mà hẳn lại chỉ mất có sáu ngày. Hơn nữa trong sáu ngày này hẳn còn không có sư phụ chỉ dạy.

Với lại phẩm chất của dược liệu mà hẳn dùng tương đối kém, năm tuổi của nhân sâm và tuyết liên quá thấp, thậm chí còn có vài dược liệu là do con người trồng. Lúc trước, Địch gia ở Tế quốc là đại thế gia, cho dù là đệ tử chi thứ cũng sẽ không dùng loại dược liệu rác rưởi này.

Những dược liệu này hẳn đều dùng tiền của Thẩm Tử Ngữ để mua về, số tiền hơn ba mươi vạn trong thẻ ngân hàng đã tiêu sạch rồi.

Địch Cửu sờ sờ viên đá màu xám ở trước ngực, trong lòng rất là cảm kích nó. Sở dĩ tư chất luyện võ của hắn bỗng trở nên cường đại như vậy cũng là nhờ viên đá này ban tặng. Không chỉ vậy, ngay cả năng lực lý giải và trí nhớ của hắn cũng tăng vọt lên một cách đáng sợ.

Tuy rằng năng lực lý giải của hắn ngày trước cũng rất mạnh nhưng tuyệt đối không thể đạt tới loại trình độ này.

Điều tiếc nuối duy nhất hiện nay là hắn không có một thanh đao tốt. Thanh đao gỗ mà hắn đang sử dụng là lúc trước hắn tìm một cành cây to trong bó củi rồi tự đẽo gọt thành.

Phải học được Đệ Tam Đao trong Địch Gia Thất Đao thì mới có thể trở thành Võ Sĩ. Học được Đệ Ngũ Đao liền bước vào cảnh giới Võ Sư. Có thể thi triển Đệ Lục Đao vậy đã được coi như một vị Đại Võ Sư, còn nếu như ngộ được Đệ Thất Đao thì đồng nghĩa với việc chân chính trở thành một vị Võ Vương.

Địch gia từ trước tới nay chỉ có lão tổ Địch Dược luyện thành Đệ Thất Đao, đột phá cảnh giới Võ Vương.

Địch Cửu cất thanh đao đi, hắn biết sau khi mình luyện thành Đệ Nhất Đao thì nhất định phải tìm những dược liệu tốt hơn để sử dụng. Địch Gia Thất Đao có yêu cầu rất cao đối với cường độ thân thể. Nếu như không kịp thời sử dụng dược liệu để bù đắp những thương tổn trong quá trình tu luyện thì tương lai chẳng những không cách nào đột phá cảnh giới cao hơn, mà còn có khả năng phải chịu di chứng cực lớn. Đây chính là kiến thức cơ bản mà mỗi đệ tử Địch gia đều cần phải nhớ.

Hắn đã tiêu hết tiền mà Thẩm Tử Ngữ đưa mình. Tấm thẻ bao danh vào viện Võ Thuật trường đại học Lạc Bắc hắn cũng đã cho Du Hồ Ly. Nếu như hắn muốn có tiền thì đành phải nghĩ biện pháp khác.

- Bành bành bành!

Tiếng gõ cửa dồn dập từ bên ngoài truyền đến, Địch Cửu nghi hoặc để đao gỗ trong tay xuống rồi đi về phía hậu viện.

Trong sáu ngày hẩn ở đây, ngoại trừ Hồ ca từng ghé qua một lần thì không thấy bất kỳ bệnh nhân nào cả. Thậm chí ngay cả một con mèo nhỏ cũng chẳng thềm tới chỗ này.

Dù Hồ ca có ghé qua thì cũng sẽ tới vào buổi trưa. Cho nên, hàng ngày Địch Cửu đều dậy luyện võ từ bốn giờ sáng, đến mười giờ mới ra mở cửa. Sau khi mở cửa thì hẩn không tiếp tục luyện võ nữa mà ngồi nghiên cứu Địch Gia Thất Đao. Đến bốn giờ chiều thì hẩn lại đóng cửa rồi tiếp tục đi luyện võ đến mười giờ tối.

Lúc này mới năm giờ sáng mà đã có người tới gõ cửa, đây quả thật là lần đầu tiên.

Sau khi mở cửa ra, Địch Cửu liền thấy một người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi, trên lưng người phụ nữ kia còn cõng theo một người đàn ông xấp xỉ tuổi cô.

Đầu tóc cô ta có chút rối loạn, một vài sợi tóc dính trên mặt cô còn mang theo chút sương sớm. Dáng vẻ của người phụ nữ này rất thanh tú, thấy khuôn mặt cô đầm đìa mồ hôi như vậy có thể đoán được hẩn là cô đã một mình cõng người đàn ông này đến đây.

Có thể cõng một người đàn ông đến đây, mặc kệ là xa hay gần thì người phụ nữ này cũng rất khỏe a.

Không đúng, có mùi máu tanh nhàn nhạt. Địch Cửu dời mắt nhìn xuống liền thấy máu đã thấm đỏ lưng cô gái kia, thậm chí đã thấm thấu cả xuống quần của cô.

Sắc mặt người đàn ông kia tái nhợt, chắc hẩn là đã bị trọng thương.

- Bác sĩ, xin cậu hãy cứu anh ấy...

Cô gái này cũng không để ý đến ánh mắt của Địch Cửu mà vội vàng khẩn cầu.

- Hiện tại nơi này không có bác sĩ, cô nên đưa anh ta đến bệnh viện thì...

Địch Cửu còn chưa dứt lời thì cô gái lại tiếp tục cầu khẩn:

- Xin cậu, van cầu cậu hãy cứu lấy anh ấy, nếu như cậu không chịu cứu thì anh ấy sẽ không qua khỏi mất...

Không cần cô gái này nói, Địch Cửu cũng có thể nhìn ra người đàn ông nằm trên lưng cô sắp không xong rồi, hẳn đã mất quá nhiều máu.

Do dự một chút, Địch Cửu không thể làm gì khác hơn là để cho cô gái đi vào:

- Vậy cô mau đưa anh ta đến phòng giải phẫu đi.

Ông chủ của Đàm Hạnh Đường không có ở đây, cháu gái Đàm Nguyệt Nguyệt của ông ta cũng đã đến học tập ở viện Võ Thuật Yến Kinh. Địch Cửu ở chỗ này chỉ là tên bảo vệ mà thôi.

Cô gái vội vàng bước vào, dưới tình huống khẩn cấp như vậy mà cô vẫn còn nhớ dùng chân đóng cửa phòng khám lại.

Chờ cô gái này đặt người đàn ông nằm xuống bàn mổ thì Địch Cửu đã biết vì sao cô ta không chịu đến bệnh viện mà thậm chí còn tìm đến một tên chả có vẻ gì là giống thầy thuốc như mình giúp đỡ. Người đàn ông này bị trúng đạn, hơn nữa không chỉ bị trúng một phát.

Mặc kệ có phải là cô gái này quá cấp bách nên mới tìm bừa một thầy thuốc hay không, nhưng Địch Cửu có thể xác định người đàn ông này đã

trải qua một phen đấu súng, kết quả bị bắn trọng thương.

Nhờ trí nhớ kiếp trước của mình, nên Địch biết rõ súng ống bị cấm tại Hoa Hạ. Xem ra hai người này đều không phải là người bình thường.

Cô gái này chỉ khẩn trương nhìn chăm chăm vào Địch Cửu mà chẳng làm gì khác. Điều này khiến cho Địch Cửu hoài nghi người đàn ông này có lẽ không phải chồng của cô.

Hai người này có phải là vợ chồng hay không thì Địch Cửu cũng không thèm để ý. Lúc trước ở Tế quốc, hắn cũng đã nhìn thấy không ít người chết. Hắn chẳng thèm hỏi câu nào, chỉ lặng lẽ mặc vào cái áo dài màu trắng, mang khẩu trang lên rồi trực tiếp kéo ra một cái hộp từ trên kệ giải phẫu.

Địch Cửu dùng kim châm cứu cắm vào huyết vị của hai vết thương trên cơ thể người đàn ông, sau khi máu ngừng chảy thì hắn lại tiếp tục lấy ra một con dao giải phẫu. Cầm dao giải phẫu trong tay, Địch Cửu bỗng có một cảm giác kỳ dị, loại cảm giác này tuyệt đối không phải là cảm ngộ trên phương diện y thuật mà là cảm ngộ đối với Địch Gia Thất Dao.

Chỉ dừng lại trong phút chốc, dao giải phẫu trong tay Địch Cửu bỗng rạch một đường, sau đó hắn nhanh chóng dùng nhíp gấp viên đạn ra. Về phần khử trùng hay gâ y tê thì Địch Cửu chẳng thèm làm.

Địch Cửu vốn là y đạo tông sư, sau khi bước vào cảnh giới võ giả thì động tác tay của hắn lại càng thêm vững vàng. Làm một võ giả, Địch Cửu đương nhiên là có thể thi triển chân khí. Tuy chân khí của hắn không cách nào hoàn toàn ngăn cản vi khuẩn lây nhiễm nhưng lại có thể giảm khả năng bị nhiễm trùng tới mức thấp nhất.

Cho dù Địch Cửu có tốn thời gian đi khử trùng thì hiệu quả cũng không tốt hơn bao nhiêu so với việc hắn dùng chân khí. Huống chi, người đàn ông này cũng không có nhiều thời gian để đợi hắn làm như vậy.

Cô gái cũng người đàn ông kia đến đây cũng không có quan tâm nhiều như vậy. Cô đỡ nhìn Địch Cửu dùng tốc độ cực nhanh gấp hai đầu đạn trong cơ thể người đàn ông kia ra rồi ném sang một bên. Lúc cô lấy lại tinh thần thì Địch Cửu đã rắc một chút thuốc bột lên miệng vết thương, hoàn tất quá trình băng bó.

Bột thuốc này là Địch Cửu tự tay làm, dược liệu cũng là hãn tự mình kiếm.

- Xong rồi, cô mau cũng anh ta đi thôi.

Địch Cửu xoa xoa tay. Trên thực tế, sau khi hãn giải phẫu xong thì trên tay cũng không bị dính bao nhiêu máu.

- Cảm ơn, cảm ơn...

Cô gái không ngừng cúi đầu cảm ơn Địch Cửu. Cô đã nhìn ra Địch Cửu tuyệt đối không phải là một người bảo vệ tầm thường. Một người dùng dao giải phẫu chuyên nghiệp như vậy làm sao chỉ có thể là một tên bảo vệ được chứ?

Đây không phải là lần đầu tiên cô thấy người ta lấy đầu đạn ra. Nhưng có thể làm chuyện đó một cách đơn giản, nhanh chóng như Địch Cửu thì lại là lần đầu tiên cô thấy. Cô dám khẳng định loại tốc độ này, cho dù là bác sĩ khoa ngoại lợi hại nhất trên thế giới cũng không thể sánh bằng.

Địch Cửu khoát tay một cái:

- Không cần khách khí.

- Thế nhưng trên người tôi hiện tại không có tiền, chi phí phẫu thuật của cậu...

- Lần sau có tiền rồi mang đến cho tôi cũng được.

Địch Cửu lập tức ngắt lời nữ nhân này, lần giải phẫu ban nãy đã làm cho hãn nhận ra một điều, đó chính là nếu như hãn thay đao gỗ bằng đao thật thì tốc độ tu luyện Địch Gia Thất Đao sẽ tăng lên rất nhiều.

Lần tiểu phẫu này không đáng bao nhiêu tiền, thứ thực sự đáng giá chính là chút thuốc bột kia.

Hiện tại đối với hãn mà nói, điều quan trọng nhất chính là tìm một thợ rèn để chế tạo một thanh đao thép.

- Được, tôi tên Thì Cẩm San, tiền thiếu anh tôi nhất định sẽ mang đến, mong anh đừng kể lại chuyện này cho ông chủ của anh biết.

Cô gái này làm việc cực kỳ dứt khoát, sau khi nói xong thì liền thu hồi hai viên đạn rồi lần nữa công người đàn ông kia lên, sau đó lập tức xoay người rời đi.

Thì Cẩm San mới vừa đi, Địch Cửu còn chưa kịp dọn dẹp phòng giải phẫu cho sạch sẽ thì bỗng có một âm thanh lạnh lẽo đột ngột vang lên:

- Cuộc sống tốt đẹp thì mà không muốn, hết lần này tới lần khác lại muốn tìm chết.

Địch Cửu bỗng xoay người lại, nhìn chăm chăm vào cửa phòng, tay hãn nắm thật chặt con dao giải phẫu ban nãy.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Đệ Nhất Dao

Một người đàn ông mặc đồ màu xám với khuôn mặt xanh xao từ ngoài cửa bước vào. Từ lúc hắn ta bước vào phòng giải phẫu, thì Địch Cửu đã cảm nhận được sự tàn nhẫn toát ra từ trên người hắn ta.

- Ta không quen biết người.

Địch Cửu bình tĩnh lại, hắn có thể cảm nhận được, người đàn ông này thực sự muốn giết hắn ta.

Lúc trước khi chưa tới Địa Cầu, hắn không thể tu luyện, nhưng không phải là chưa từng thấy qua sự đời. Cộng thêm hiện tại hắn đã luyện thành Đệ Nhất Dao trong Địch gia Thất Dao, bước vào hàng ngũ võ giả, huyết khí dâng trào, hắn đã có đủ tự tin. Cho dù đối phương muốn giết hắn, Địch Cửu chỉ cảm thấy khó hiểu, nhưng cũng không sợ hãi.

Hắn nghĩ tới người phụ nữ tìm hắn lúc trước, có thể tên này là do Địch Tử Hằng phái tới thanh trừ hắn phòng ngừa hậu hoạn?

- Để cho người làm quỷ cũng minh bạch, hãy nhớ kẻ giết người là Thời Hà Sơn, người bị giết là do xen vào việc của người khác, cứu người không nên cứu. Sau khi đầu thai không nên xen vào việc của người khác nữa, người người cứu lát nữa ta sẽ giết, nhưng trước hết thì người đi chết trước đã..

Người đàn ông mặc đồ màu xám vừa nói xong đã lao về phía trước, giơ tay lên đánh một quyền về phía Địch Cửu.

Rõ ràng một quyền kia còn cách xa Địch Cửu, nhưng hẳn có thể cảm nhận được một loại sát khí đánh về phía đầu mình.

Một quyền đó từ xa đánh tới, Địch Cửu đã thấy rõ ràng quỹ tích của nó, thậm chí có thể cảm nhận được biến hóa của sát khí.

Đây là một sát thủ, còn từng giết không chỉ một người. Địch Cửu làm theo bản năng tự nhiên bước tới trước một bước nghiêng người né, dao giải phẫu trong tay chém xuống, ra tay là chiêu Địch gia Đệ Nhất Dao.

Dao giải phẫu cũng chỉ dài vài tấc mà thôi, nhưng Địch Cửu lại có cảm giác như cầm một thanh đao dài một thước bố xuống, đao khí của hẳn rõ ràng có thể nắm bắt được.

Đao khí của một dao này giống như là hữu hình có thể chạm vào được, nhưng Địch Cửu biết rõ loại cảm giác này là giả, bởi vì hẳn cầm dao giải phẫu chỉ dài mấy tấc mà thôi. Quái dị chính là sau khi hua ra một dao kia lại có cảm giác chân thật như vậy. Lúc hẳn tu luyện Địch gia Đệ Nhất Dao cũng chưa bao giờ xuất hiện loại tình huống này.

- Làm sao có thể?

Năm đấm của người đàn ông mặc đồ xám nhất thời chậm lại, trong mắt của hẳn tràn ngập hoảng sợ, giống như có một thanh đao màu trắng đánh xuống mi tâm của hẳn, hẳn rất muốn tránh né, nhưng hết lần này đến lần khác đạo đao khí này cứ nhắm vào hẳn.

Theo suy nghĩ của hẳn nếu tiếp tục đánh ra quyền này. Căn cứ vào kinh nghiệm nhiều năm là sát thủ của hẳn, đối với tay mơ như Địch Cửu thì nếu tiếp tục đánh quyền này, Địch Cửu tuyệt đối sẽ bị sát khí của hẳn làm cho sợ hãi, thậm chí muốn kêu cứu cũng không được, sẽ bị hẳn giết một cách dễ dàng.

Trên thực tế sau khi hấn đánh ra quyền này, không những Địch Cửu nhẹ nhàng tránh né mà còn chém ra một đao. Không đúng, rõ ràng trong tay hấn chỉ là con dao giải phẫu dài mấy tấc thôi.

Phụt!

Âm thanh rất nhỏ mang theo huyết quang chậm rãi rơi xuống, trên mi tâm của gã đàn ông áo xám xuất hiện một tia máu, ngay sao đó hấn ngã nhào xuống đất.

Lúc này Địch Cửu hai mắt nhắm lại, dao trong tay vẫn giơ về phía trước.

Giờ khắc này có một gì đó xuất hiện trong tiềm thức của hấn, dường như bị hấn bắt lấy.

Cũng không biết qua bao lâu, Địch Cửu đột nhiên mở mắt, sau đó hấn nhìn gã đàn ông áo xám nằm dưới đất khiếp sợ không thôi.

Dao giải phẫu còn trong tay hấn, mà chỗ gã đó nằm có máu chảy ra. Rất rõ ràng, vừa rồi không phải con dao ngăn ngùn chém trúng mà là hấn chém ra đao khí giết đối phương.

Lúc chém ra một đao đó thì hấn đã hiểu ra. Chờ sqaau khi hấn học được đao thứ tư thì hấn nhất định phải đi Tiên Nữ tinh, thứ hấn cần là thực chiến.

Cúi đầu nhìn dao giải phẫu trong tay mình, Địch Cửu khẳng định Đệ Nhất Đao trong Địch Gia Thất Đao không hề lợi hại như vậy. Trước kia không thể tu luyện nhưng không phải là chưa từng nhìn thấy. Hấn gặp quá nhiều Địch gia đệ tử chém ra Đệ Nhất Đao, không có bất kỳ một đao có thể so sánh với đao hấn vừa chém ra. Đây là hấn dùng dao giải phẫu, nếu như hấn dùng trường đao chân chính thì không biết sẽ thế nào?

Rõ ràng là hãn tu luyện dựa theo Địch Gia Thất Dao, cũng luyện Đệ Nhất Dao, nhưng hãn một đao này chém sau khi ra ngoài, nhưng lại vượt qua cả Đệ Nhất Dao của Địch gia.

Ngay sau đó hãn liền nghĩ đến nguy hiểm vừa qua, vừa rồi hãn chém ra một đao sau đó lâm vào đốn ngộ. Loại này đốn ngộ Địch Cửu cũng biết, hãn đã sớm nghe nói qua, người tu võ có thể lâm vào đốn ngộ Võ Giả toàn là những người có đỉnh cấp tư chất, toàn bộ Tế Quốc cũng chỉ có xuất hiện vài người.

Lần đầu tiên hãn đánh nhau thì đã lâm vào đốn ngộ, nếu hãn đốn ngộ lúc người áo xám ấy chưa chết thì không biết kết quả sẽ là như thế nào?

Địch Cửu lật thi thể người áo xám lại, quả nhiên mi tâm hãn có một vết máu, máu tươi còn đang không ngừng chảy ra.

Địch Cửu biết rõ đây là do đao khí của hãn tạo thành, chỉ có một đường rạch còn không đến mức làm đối phương bỏ mạng. Lúc trước Địch Cửu không thể tu luyện nhưng cũng tìm hiểu mạch lạc vẫn là rất rõ ràng, cộng thêm hãn chính là một y đạo tông sư, hãn khẳng định người áo xám này sở dĩ toi mạng, chắc là rất nhiều mạch lạc bị đao khí của hãn xoắn nát.

Địch Cửu không khỏi thở dài đứng lên, hãn biết rõ mình đã chọn phải phiền toái. Người vừa tới không phải là do em trai hãn phái tới, hãn chỉ là một người chạy vặt, chẳng biết tại sao cứu một người, thậm chí ngay cả một phân tiền xem bệnh cũng không có, vậy mà còn gặp chuyện xui xẻo như vậy.

Hãn rất thích Đàm Hạnh Đường này, thật vất vả tìm được chỗ yên tĩnh như thế. Hãn còn chuẩn bị ở chỗ này đem Địch Thị Thất Dao luyện cho thành thạo, chờ sau khi hãn sửa xong phi hành khí, sau đó đi Tiên Nữ tinh nhìn thử một chút.

Bất luận như thế nào, chuyện cũng đã xảy ra rồi, hãn cũng chỉ có thể đối mặt. Lấy bao bọc thi thể người đàn ông áo xám lại, nhanh chóng mang đi khỏi Đàm Hạnh Đường.

Hơn nửa giờ sau, Địch Cửu đem thi thể người áo xám này chôn trong một đống rác hoang vắng.

Chờ Địch Cửu lại lần nữa trở lại đàm Hạnh Đường, đem tất cả vết tích toàn bộ thanh trừ hết thì đã chín giờ. Lúc này, lại có người đến gõ cửa.

Địch Cửu mở cửa, trông thấy chính là Du Hồ Ly đã đi Lạc Đại báo danh.

- Hồ ly, người tại sao lại tới chỗ của ta?

Địch Cửu không khỏi nghi ngờ hỏi một câu, ngay sau đó hãn đã nhận ra sự thay đổi của Du Hồ Ly.

Chỉ mấy ngày ngắn ngủi không gặp mà cả người Du Hồ Ly đều có thay đổi. Địch Cửu chính là từ Á Luân đại lục nơi võ thuật thịnh hành tới, sao có thể không biết Du Hồ Ly đã bắt đầu học võ.

- A Cửu, cảm ơn người, ta đã vào viện Võ Thuật Lạc Đại và bắt đầu học võ. Lần này ta cố ý qua thăm người một chút, sau này về lại Lạc Đại rồi thì rất lâu mới ra ngoài nữa.

Giọng điệu Du Hồ Ly mang theo xúc động, trong mắt của hãn cũng có chút áy náy.

Hãn tiến vào viện Võ Thuật Lạc Đại bằng danh ngạch của Địch Cửu, hiện tại hãn chiếm dụng danh ngạch này, thì Địch Cửu sẽ không có cơ hội tiến vào viện Võ Thuật Lạc Đại nữa. Cho dù Địch Cửu tự mình nói không thích vào viện Võ Thuật Lạc Đại, hãn cũng cảm thấy có lỗi Địch Cửu.

Địch Cửu đã nhìn ra tâm tư Du Hồ Ly, hần vờ vai Du Hồ Ly.

- Hồ ly, chờ sau khi người tại Tiên Nữ tinh có chút thành tựu, thì mang ta đi Tiên Nữ tinh xem một chút. Bây giờ người hãy về thăm bạn gái người một chút đi, ta ở đây rất tốt, không có vấn đề gì.

- Ta biết, nhưng trước hết ta nên nói cho người một tin tức cơ mật. Đại học Lạc Bắc sở dĩ có thể được liên minh phê chuẩn mở viện Võ Thuật, là bởi vì đại học Lạc Bắc có một lão sư tên là Chiêm Triết Trần ở Tiên Nữ tinh lấy được một quyển công pháp tu võ. Có tin đồn là đại học Yến Kinh có một tên học sinh tu vi bây giờ đã là địa cấp đỉnh phong, thậm chí có cơ hội bước vào tiên thiên...

- chờ một chút...

Địch Cửu cắt đứt Du Hồ Ly mà nói, không hiểu hỏi,

- Địa cấp đỉnh phong là tu vi gì? Tiên thiên lại là ý gì?

Tại Á Luân đại lục, Võ Giả chính là Võ Tu nhập môn, giống như hần bây giờ. Sau Võ Giả mới đến Võ Sĩ, sau đó đến Võ Sư, Đại Võ Sư...

Võ Vương là tước tiêu mà tất cả Võ Giả Tế Quốc theo đuổi, thế mà có thể đạt tới thì chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Du Hồ Ly hạ thấp giọng nói:

- Đây là lý do mà lần này ta về để nói với người, Chiêm Triết Trần lão sư phát hiện ra quyển võ đạo công pháp, chia làm hoàng - huyền - địa - thiên mấy cái cấp bậc, nghe nói vượt qua thiên cấp, còn có cơ hội vẫn đỉnh tiên thiên. Chúng ta muốn đi Tiên Nữ tinh, thì nhất định phải tu luyện tới hoàng cấp mới được.

Địch Cửu khê cau mà, làm sao không giống với đấng cấtu luyện ở Á Luân đại lục? Hãn cũng không có hỏi thăm Du Hồ Ly, cho dù có hỏi thì Du Hồ Ly cũng sẽ không biết.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Võ Vương Chi Bí

Cao ốc Bỉ Hà có tổng cộng hai mươi một tầng. Tại nơi mà những tòa nhà cao tầng hay những xí nghiệp mọc lên san sát như thành phố Lạc Tân thì cao ốc Bỉ Hà cũng không có gì đáng để chú ý cả.

Nhưng trong giới hắc quyền trên thế giới thì tòa nhà này vẫn có chút danh tiếng.

Nhìn bề ngoài, cao ốc Bỉ Hà chính là một trung tâm phức hợp gồm phòng tập thể hình và dịch vụ giải trí. Nhưng trên thực tế, nơi đây chính là một tròng hắc quyền ngầm cao cấp. Nơi này chính là lôi đài Thái Bình – lôi đài hắc quyền nổi tiếng nhất Hoa Hạ.

Hắc quyền ngầm không nhất định phải ở dưới lòng đất, nhưng lôi đài của cao ốc Bỉ Hà lại thực sự được xây dưới tầng hầm.

Lôi đài này chẳng những rộng rãi mà còn có đầy đủ tiện nghi. Ở chỗ này không những có thể xem những trận so tài kịch thích nhất mà còn được hưởng thụ những dịch vụ cao cấp nhất.

Lúc này, trên lôi đài có hai người. Một gã da đen cao to đang đánh nhau với một người thanh niên nhìn có vẻ hơi gầy yếu.

Xung quanh có ít nhất hai, ba trăm người đang điên cuồng hò hét. Trên lôi đài, hai tuyến thủ đang đánh rất kịch tính. Mỗi khi có máu bắn ra thì tiếng reo hò ở phía dưới lại càng trở nên cuồng nhiệt.

Trong một căn phòng ở phía trên lô đài, một người đàn ông mặc áo sơ mi màu vàng đang cau mày nhìn cuộc so tài điên cuồng phía dưới. Trong mắt người khác, đây là một trận đấu mãn nhãn, nhưng hẳn lại thấy trận đấu này không được như mong đợi.

Một gã thanh niên tóc dài đi tới cửa phòng, nhẹ nhàng gõ cửa. Sau khi có sự cho phép, hắn mới cẩn thận đi tới rồi cúi người xuống, hạ giọng nói:

- Sinh gia, Hà Sơn đã mất tích bảy giờ rồi.

Vốn đang cau mày, nhưng sau khi nghe báo cáo thì người đàn ông kia không khỏi ngạc nhiên ngoảnh đầu lại nhìn chăm chăm vào người thanh niên vừa đến, hắn hạ thấp giọng hỏi lại:

- Chẳng phải ta đã phái Hà Sơn đi lấy đồ rồi sao?

- Dạ, lúc được Thời Cẩm San công đi thì Phi Khải cũng đã bị thương nặng, tôi đã dặn hẳn nhất định phải giải quyết sạch sẽ trước sáu giờ, sau đó cầm thứ kia về. Nhưng đã qua sáu giờ mà vẫn chưa liên lạc được với Hà Sơn. Sau khi hẳn mất tích thì tôi đã phái người tìm kiếm khắp nơi, thế nhưng hiện tại vẫn chưa có tin tức gì cả.

Người thanh niên kính cẩn đáp.

- Lập tức dùng danh nghĩa Thái Bình phát lệnh truy nã, nhất định phải tìm được tung tích của Hà Sơn bất kể sinh tử, đồng thời tìm ra hướng đi của Cẩm San lúc đó. Còn nữa, ta muốn thấy đồ vật mà Hà Sơn mang đi phải hoàn chỉnh không sót mẻ gì.

Nam tử đặt ly rượu trong tay xuống bàn, chậm rãi dặn dò.

-Dạ, Sinh gia.

Thanh niên tóc dài khẽ khom người chào rồi vội vàng lui ra ngoài. Hẳn biết rõ giọng nói Sinh gia càng ôn hòa thì trong lòng lại càng phần nộ.

Hà Sơn chính là trợ thủ đắc lực nhất của Sinh Gia. Thế nhưng lần này hẳn lại bỏ trốn với đồ vật mà Cẩm San mang theo. Làm sao Sinh gia có thể không phần nộ được chứ.

Về phần Hà Sơn bị giết, đó căn bản là việc không thể xảy ra. Hà Sơn là trợ tá đắc lực của Sinh gia, nếu như trước đó Phi Khải không bị thương, có lẽ họ còn có thể phối hợp giết Hà Sơn. Nhưng hiện giờ Phi Khải đã trúng đạn trọng thương, Thời Cẩm San muốn một mình đối phó với Hà Sơn thì đúng là trò cười.

...

- Khải ca, anh đã tỉnh rồi sao?

Trong bóng tối, Thời Cẩm San vừa nghe thấy bên cạnh có động tĩnh thì lập tức vui mừng hỏi thăm.

- Đây là nơi nào?

Một giọng nói yếu ớt khàn khàn vang lên.

Thời Cẩm San vội vàng trả lời:

- Nơi này là cống thoát nước bên dưới thành phố Lạc Tân, người của Bì Trịnh Sinh giám sát quá chặt, em không dám rời khỏi Lạc Tân.

- Vết thương của anh...

Người đàn ông theo bản năng sờ lên vết thương của mình.

Thời Cẩm San vội vàng trả lời:

- Chúng ta thật sự là quá may mắn. Em cũng anh đến Đàm Hạnh Đường thì gặp một bác sĩ ngoại khoa tay nghề rất giỏi, chính người đó đã giúp anh lấy đạn ra.

- AAAA... Không xong rồi...

Người đàn ông giống như nhớ ra cái gì đó, hấn lập tức la lên.

- Có chuyện gì thế Khải ca?

Cầm San vội vàng đỡ lấy hấn.

- Người bác sĩ kia đã cứu sống anh, vì vậy rất có thể anh ta đã bị người của Bỉ Trịnh Sinh giết chết.

Hấn ta biết rõ chuyện này đã không thể cứu vãn, giọng nói cũng dần bình tĩnh chỉ còn lại chút áy náy và bất đắc dĩ. Sau khi nói xong câu đó thì anh ta bỗng nhú mày, cảm thấy vô cùng nghi hoặc. Vì sao người đó lại chờ Cầm San tìm được nơi chữa bệnh? Đáng lý ra hấn phải chặn đường, giết chết bọn họ trước khi tìm được nơi chữa bệnh mới phải.

Dù cho đám người kia có ra tay chậm chạp để Cầm San tìm được nơi chữa trị cho hấn, thì đám người kia cũng sẽ giết bác sĩ và đuổi theo giết chết cả hai, làm thế nào bọn họ có thể chạy đến cổng thoát nước được chứ?

- Em cũng không biết nữa, có lẽ lúc chạy trốn chúng ta cũng không bị ai theo dõi, người của Bỉ Trịnh Sinh tuyệt đối không thể biết được.

Thời Cầm San vội vàng giải thích.

Cho dù lúc đó bị hôn mê, nhưng người đàn ông này cũng biết rõ thời điểm Thời Cầm San cũng hấn rời khỏi cao ốc Bỉ Hà thì chắn chắn đã bị người ta theo dõi.

Hấn suy nghĩ một hồi rồi lắc đầu thở dài:

- Em không hiểu Bì Trịnh Sinh rồi, thứ hẳn muốn có là Đại Hành Môn Lục. Từ lúc bước lên lôi đài thì anh đã không nghĩ sẽ sống sót bước ra, vậy mà lại làm liên lụy đến em. Hơn nữa còn liên lụy đến cả vị bác sĩ kia nữa, anh chỉ cảm thấy khó hiểu là tại sao sau khi giết người bác sĩ đó họ lại không tiếp tục truy đuổi em, cũng không cướp đi Đại Hành Môn Lục trên người anh...

Nói đến đây, người đàn ông chợt dừng lại một lát, sau đó như đã hiểu ra nói:

- Anh biết rồi, có lẽ tên này muốn lừa dối Bì Trịnh Sinh lấy đồ trên người anh làm của riêng.

...

Du Hồ Ly vừa rời đi thì Địch Cửu liền lấy ra quyển Võ Vương Chi Bí. Tác giả của cuốn sách này chính là Địch Dực - Võ Vương duy nhất của Địch gia. Địch Cửu dự định sau khi cảm ngộ đến đao thứ sáu thì mới xem quyển sách này.

Thế nhưng sau khi nghe được tin tức từ Du Hồ Ly, hẳn đã quyết định lấy ra trước thời hạn.

Vừa mở cuốn sách này ra, ở trang thứ nhất chỉ có dòng chữ “Nếu không phải con cháu Địch gia xin hãy bỏ quyển sách này xuống. Nếu là con cháu Địch gia thì hãy nhỏ máu để mở sách”.

Địch Cửu lật sang trang kế tiếp thì mới phát hiện ra những trang sau của quyển sách này đều dính liền với nhau, căn bản là không cách nào mở ra được.

Địch Cửu lập tức dùng dao giải phẫu rạch một đường trên ngón tay, sau đó nhỏ một giọt máu lên trang đầu tiên. Trong khoảng khắc đó, Địch Cửu còn tưởng rằng mình hoa mắt, trang thứ nhất thế mà lại phát ra ánh

sáng màu vàng nhạt, sau đó Địch Cửu đã có thể dễ dàng lật sang trang kế tiếp.

- Sau khi ta tình cờ có được Thất Dao thì vẫn luôn cho rằng đây là công pháp võ đạo mạnh nhất Á Luân đại lục, ta đã đặt tên cho nó là “Địch Gia Thất Dao”. Cho đến khi ta luyện được đao thứ bảy rồi bước vào cảnh giới Võ Vương, tại núi Đại Niết vô tình lấy được một quyển công pháp tu đạo, mới biết chính mình là ếch ngồi đáy giếng...

Địch Cửu thầm kinh sợ trong lòng. Hắn cũng biết núi Đại Niết a, nơi đó cách Tế Quốc mấy trăm ngàn dặm. Đó chính là dãy núi nguyên thủy nguy hiểm nhất Á Luân đại lục. Cho dù là Võ Vương vào đó cũng rất khó mà toàn mạng trở lại. Có tin đồn là tổ tiên Địch Dực của Địch gia sau khi đến núi Đại Niết thì đã bị thương nặng, từ đó ông đã mất tích, không còn nghe được bất cứ tin tức gì của ông nữa.

Bây giờ đọc được những gì quyển Vũ Vương Chi Bí này ghi lại, Địch Cửu mới biết, tất cả mọi chuyện đều là sự thật, Địch Dực đúng là đã bị thương nặng tại núi Đại Niết.

- Người tu đạo đến một trình độ nhất định thì có thể bay lên trời chui xuống đất, chỉ cần lật tay một là trời long đất lở, trường sinh bất lão...

Địch Cửu hít vào một hơi khí lạnh, là trường sinh bất lão nha, lại còn không cần phi hành khí mà vẫn có thể bay được. Trong lòng Địch Cửu như có lửa đốt, nếu là trước kia hẳn chắc chắn sẽ không tin. Nhưng hiện giờ hẳn lại hoàn toàn tin tưởng, ngay cả kiếp trước còn tồn tại thì trên đời này có gì không thể xảy ra chứ?

- Ta lấy được công pháp tu đạo tên là Tuyền Hỏa Quyết, muốn tu luyện công pháp này thì bắt buộc phải có hỏa căn. Khảo sát căn cơ thuộc tính hỏa rất đơn giản, chỉ cần tu luyện thành công Địch gia Đệ Nhất Đao, sau đó vận chân khí từ huyệt Trung Thạch chạy một vòng rồi xuất ra bằng

Thái Dương Mạch trên tay, người nào có thể làm được thì người đó có hỏa căn, nếu không thì đừng cố mà tu luyện, vô ích thôi...

Địch Cửu đọc đến đây thì cũng lập tức vận chân khí từ huyệt Trung Trạch, nhưng sau khi chạy hết một vòng, bất kể hãn dùng cách gì đi nữa cũng không thể xuất ra mạch Thái Dương trên tay.

Lòng hãn bỗng chùng xuống, hãn biết rõ mình không có hỏa căn. Theo cách nói của lão tổ Địch Dực thì hãn có cố gắng tu luyện công pháp này thế nào cũng sẽ không có ý nghĩa gì cả.

- Địch Gia Thất Dao uy lực vô cùng, nếu có thể tu luyện Tuyền Hỏa Quyết, thì cũng có thể sử dụng Địch Gia Thất Dao như một kỹ năng phụ trợ. Ta tu luyện Tuyền Hỏa Quyết đến Trúc Cơ thì lưu lại quyền đạo quyết này rồi rời khỏi Địch gia...

Phía sau còn có bức vẽ dạy cách vận khí tu luyện, nhưng Địch Cửu đã không còn tâm tư để xem nữa. Bây giờ, hãn chỉ muốn biết căn cơ của mình là gì. Sau khi biết được tu đạo có thể bay lên trời chui xuống đất, thậm chí có thể trường sinh bất lão, hãn làm sao có thể kiềm chế lại khát vọng cùng dã tâm của mình?

Xem ra công pháp tu luyện này chính là tiên đạo pháp quyết mà Hồ Ly đã nhắc tới. Tiên Nữ tinh cũng có tiên đạo pháp quyết, mình muốn lấy được công pháp tu tiên thì chỉ có thể đi Tiên Nữ tinh mà thôi.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Giúp Đỡ

Địch Cửu còn đang mãi suy nghĩ xem nên làm như thế nào mới có thể tu luyện công pháp thì lại có người đi vào.

Người bước vào là một cô gái, theo Địch Cửu thấy thì cô gái này chưa được 20 tuổi. Thoạt nhìn cực kỳ xinh đẹp, mặc quần jean bó sát màu xanh, bên trên lại mặc chiếc áo T-shirt rộng thùng thình, mang balo lệch vai, tràn đầy sức sống.

- Cô tìm ai vậy?

Địch Cửu đứng lên hỏi.

Thiếu nữ này không trực tiếp trả lời Địch Cửu, mà lại nhìn quanh một vòng đại sảnh phòng khám, sau đó mới quay đầu hỏi Địch Cửu:

- Anh là người mà Hồ ca mới nhận tới sao? Còn cái cậu Hồ Ly kia đâu rồi?

Nghe được câu này, Địch Cửu lập tức hiểu ra:

- Đúng vậy, chắc cô là Đàm Nguyệt Nguyệt phải không?

Đàm Nguyệt Nguyệt chính là cháu gái của Đàm Yết - ông chủ Đàm Hạnh Đường. Nghe nói cô ta là sinh viên của viện Võ Thuật trường đại học Yến Kinh. Đáng lẽ Đàm Nguyệt Nguyệt trở về cũng sẽ không trực tiếp đến đây mới đúng. Hiện tại, Đàm Hạnh Đường ngoại trừ biển hiệu treo phía ngoài ra thì đã sớm không có gì liên quan đến việc chữa bệnh nữa rồi.

Thiếu nữ nở một nụ cười vô cùng đẹp đáp:

- Đúng vậy, tôi chính là Đàm Nguyệt Nguyệt, anh nên gọi tôi một tiếng bà chủ mới đúng.

Nói xong, Đàm Nguyệt Nguyệt bước đến bên cạnh Địch Cửu rồi thả ba lô xuống hỏi:

- Anh tên là gì?

- Địch Cửu.

- Cái tên này cũng không tệ.

Đàm Nguyệt Nguyệt lượn một vòng quanh người Địch Cửu, sau đó lên tiếng:

- Anh còn rất trẻ, không nên lúc nào cũng tỏ ra nghiêm túc nặng nề như vậy? Nên sống thoải mái một chút.

Vừa nói chuyện, Đàm Nguyệt Nguyệt vừa vỗ vai Địch Cửu.

Địch Cửu hơi sửng sốt.

“Mình sống nặng nề ư? Đây căn bản không phải là mình a. Ban đầu, lúc còn ở thành phố Minh Châu, mình sống không có lý tưởng, mỗi ngày đều vụng trộm lãng nhãng, làm cho các cô gái ở đó phải khiếp sợ mỗi khi nhắc tới...”

“Không lẽ là do Địch gia gặp nạn, nên tính cách của mình mới trở nên thâm trầm như vậy? Có lẽ trước đây Chân Mạn trông thấy mình ăn chơi chác táng như thế nên mới nhìn mình không thuận mắt”.

“Nếu Địch gia đã không còn, mình cũng không thể cứ tiếp tục ôm tâm tình nặng nề này mãi a. Cửu hận chỉ cần ghi nhớ trong lòng, không cần

thiết phải thể hiện ra mặt. Còn Chân Mạn thích người như thế nào thì hiện giờ đã không còn chút quan hệ nào với mình nữa.”

Sống ở Tế Quốc nhiều năm như vậy, giờ phút này Địch Cửu bỗng vô cùng nhớ đến quãng thời gian lẩn lộn, sống trụy lạc không chịu gò bó ở thành phố Minh Châu. Hắn cũng nhớ tới khoảng thời gian lẩn lộn cùng Khúc Tiểu Thụ, không biết hiện giờ Khúc Tiểu Thụ sống có tốt không.

- Anh làm sao vậy? Tôi vừa khiến anh nhớ tới chuyện gì à?

Đàm Nguyệt Nguyệt đưa tay lên quơ quơ trước mặt Địch Cửu.

Địch Cửu bỗng nhiên cười ha ha, đưa tay ôm lấy bả vai Đàm Nguyệt Nguyệt.

- Cô nói rất đúng, nếu đã còn sống, tại sao lại không sống vui vẻ một chút chứ...

- Này, anh đừng có mà tranh thủ chiếm tiện nghi của tôi nha.

Đàm Nguyệt Nguyệt hơi chùng bả vai xuống, rồi nghiêng người tránh khỏi cánh tay Địch Cửu.

- Cô tới nơi này làm gì? Hiện giờ nơi đây chỉ còn mỗi người giữ cửa là tôi mà thôi.

Tâm tình của Địch Cửu đã vui lên rất nhiều, hắn vô cùng cảm kích Đàm Nguyệt Nguyệt. Nếu đã sống, nên sống thoải mái một chút.

Đàm Nguyệt Nguyệt lại quan sát Địch Cửu từ trên xuống dưới một lần nữa:

- Bộ dáng chăm chỉ làm việc của anh lúc trước chỉ là giả vờ thôi à? Đây mới là bản tính thật của anh đúng hay không? Yên tâm đi, tôi sẽ không

trừ lương của anh đâu. Lúc này anh nhân cơ hội ăn đậu hũ của tôi, hơn nữa Hồ Ly lại không có ở đây, vậy thì anh giúp tôi một chuyện đi.

- Cô muốn tôi giúp cái gì?

Địch Cửu hỏi.

- Hôm nay tôi có hẹn tham gia vũ hội của một người bạn, chỉ là tôi còn quá nhiều việc chưa làm xong, anh có thể thay tôi đi một chuyến hay không? Anh chỉ cần nói là...

Đàm Nguyệt Nguyệt còn chưa nghĩ ra lý do gì cho tốt thì bỗng có hai người từ cửa bước vào.

Hai người này đeo kính râm, nếu không nhìn kỹ, thì rất khó có thể nhận ra.

Hai người này vừa bước vào thì Địch Cửu đã biết họ là ai. Chính là Thời Cẩm San cùng người đàn ông mà nàng công hôm qua, sắc mặt hẩn lập trở nên khó coi.

Lúc đó hẩn đã cứu người đàn ông kia một mạng, sự thật chứng minh hẩn có lòng tốt mà không được báo đáp. Thời Cẩm San vừa rời đi, hẩn thiếu chút nữa đã bị người ta giết chết. Nếu như hẩn chưa luyện thành Đệ Nhất Dao thì có lẽ đã thực sự bị giết chết.

Mặt hẩn tối sầm lại, trong lòng thì lại đang thắc mắc. Đạn trong người tên kia là do hẩn lấy ra, lúc này mới qua một ngày à? Vậy mà người đàn ông này lại có thể tự mình đi lại, có thể thấy tên này vô cùng khỏe mạnh.

- Anh không sao chứ... Khi Thời Cẩm San vừa trông thấy Địch Cửu thì không khỏi mừng rỡ kêu lên. Ngay sau đó cô cũng cảm giác được giọng điệu của chính mình có chút không thích hợp nên vội vàng ngừng lại.

Sắc mặt Địch Cửu càng trở nên khó coi, xem ra người phụ nữ này biết rõ mình sẽ gặp nguy hiểm, vậy mà lúc đi lại không thềm nhắc nhở một câu.

- Phi Khải ra mắt ân công, đa tạ ơn cứu mạng của ân công.

Tuy sắc mặt của người đàn ông này vẫn còn tái nhợt, nhưng hành động thì lại rất nhanh nhẹn. Anh ta vừa nói chuyện vừa chấp tay khom người thi lễ.

Địch Cửu còn chưa lên tiếng, Đàm Nguyệt Nguyệt đã che miệng cười khúc khích:

- Nè anh là từ cổ đại xuyên không đến đây sao? Tại sao lại chào như vậy chứ?

Phi Khải nghiêm nghị đáp:

- Phi gia ta có tổ huấn, ân cứu mạng thì phải dùng tính mạng báo đáp, ân công có cần gì Phi Khải làm, Phi Khải tuyệt đối sẽ không chối từ.

Nếu như không phải Đàm Nguyệt Nguyệt đang ở bên cạnh, Phi Khải thậm chí còn muốn nói ra lý do vì sao hắn lại mang đến nguy hiểm cho Địch Cửu.

Nhận thấy Phi Khải không phải là người lấy oán báo ân, Địch Cửu âm thầm gật đầu. Hắn ghét nhất chính là bạch nhãn lang. Minh Dịch Vương Ô Phách Hồ của Tế Quốc là điển hình nhất. Đáng tiếc cha hắn quá mức tin tưởng Ô Phách Hồ, vậy mà hắn lại giống như tờ giấy trắng, ngoại trừ võ căn ra thì chỉ nghĩ đến nữ nhân.

Nếu hắn không cả ngày gây chuyện tại thành phố Minh Châu thì đã sớm nghĩ ra cái chết của năm vị ca ca có liên quan tới Ô Phách Hồ.

Đường như cảm nhận được sự chân thành của Phi Khải, Đàm Nguyệt Nguyệt cũng không cười đùa nữa, mà là quay qua hỏi:

- Địch Cửu làm sao mà cứu được anh?

Phi Khải cũng không trả lời Đàm Nguyệt Nguyệt, mà nhìn Địch Cửu thăm dò ý kiến.

Địch Cửu cười ha ha:

- Tôi chỉ băng bó giúp anh ta mà thôi, vị này chính là bà chủ của nơi này.

Nghe thấy Địch Cửu giải thích, Phi Khải mới nghiêm nghị nói:

- Tôi bị trọng thương, chính bác sĩ Địch đã làm phẫu thuật, cứu tôi một mạng.

Theo Phi Khải nghĩ, Địch Cửu làm cái gì thì cũng sẽ báo cáo với Đàm Nguyệt Nguyệt.

- Anh còn biết phẫu thuật sao?

Đàm Nguyệt Nguyệt nhìn Địch Cửu với ánh mắt nghi ngờ, cô vẫn cho rằng Địch Cửu đi làm ở đây chủ yếu là bảo vệ, dọn dẹp vệ sinh, chỉ như vậy mà thôi. Hơn nữa hiện giờ Đàm Hạnh Đường cũng không đủ điều kiện để tiến hành phẫu thuật a.

- Với tôi mà nói thì đó chỉ là tiểu phẫu mà thôi. Tôi thi trượt đại học, may mắn gặp được một vị sư phụ phi thường trâu bò. Theo lời sư phụ nói, người chính là đệ nhất ẩn y ở Hoa Hạ, bất kỳ bệnh nan y nào mà bệnh viện không thể trị liệu, thì ông đều có thể chữa khỏi dễ như trở bàn tay. Tôi đã học được toàn bộ bản lĩnh của sư phụ. Hơn nữa người còn nói tôi là trò giỏi hơn thầy, cái này không thể sai được a.

Địch Cửu vừa mở miệng là liền nói một tràng giang đại hải. Hắn lại trở về với con người không lý tưởng trước đây, miệng lúc nào cũng ba hoa chích chòe như lúc còn ở thành phố Minh Châu.

Thật ra thì hắn cũng không có nói láo, ở Tế Quốc hắn cũng theo học toàn những y sư nổi tiếng, nhưng y thuật của họ hiện giờ đúng là đều không bằng hắn.

Sau khi nghe Đàm Nguyệt Nguyệt khuyên giải, tâm tình của hắn đã nhẹ nhõm đi nhiều. Nếu còn sống, cũng không cần kiếm chế chính mình. So với lúc vừa đến đây luôn nóng lòng trở về giết Ô Phách Hồ thì giờ phút này tâm tính của Địch Cửu đã hoàn toàn khác trước rồi.

- Anh khoác lác như vậy, không phải là muốn lừa tôi đấy chứ? Tôi là sinh viên viện Võ Thuật trường đại học Yến Kinh, anh cũng thật có can đảm a.

Đàm Nguyệt Nguyệt kinh ngạc nhìn Địch Cửu.

Địch Cửu cười hì hì:

- Cô còn kém tiêu chuẩn của tôi không chỉ một hai điểm đâu...

- Da mặt thật là dày a.

Đàm Nguyệt Nguyệt giễu cợt nói. Tại viện Võ Thuật Yến Kinh, dung mạo có thể thắng được cô thì chỉ có Tăng Bắc Tử mà thôi.

- Tay nghề của bác sĩ Địch quả thực là vô cùng suất sắc, tôi chưa từng thấy qua một vị bác sĩ nào giỏi hơn thế.

Thời Cẩm San hết sức chăm chú nói.

- Y thuật của anh thật sự tốt như vậy?

Đàm Nguyệt Nguyệt lại lần nữa khó mà tin nổi quan sát Địch Cửu từ trên xuống dưới.

Địch Cửu khoát tay chặn lại:

- Vấn đề này có gì mà phải bàn cãi nữa chứ. Bây giờ hãy nói về việc cô muốn tôi giúp đi.

Đàm Nguyệt Nguyệt lúc này mới kịp phản ứng:

- Anh đã học qua ngành y thì quá tốt rồi, nếu có người hỏi thì anh cứ nói mình là sinh viên viện Y Học trường Duke mới về nước. Còn nữa, nhớ nói anh là biểu đệ của tôi đấy.

Đàm Nguyệt Nguyệt vừa nói xong thì lập tức lấy ra một cái hộp cùng một tấm thiệp mời từ trong ba lô. Lúc này Địch Cửu chém gió làm cô quên bég đi mất, cũng may cô đã kịp phản ứng lại. Chắc chắn là anh ta đã lừa gạt qua vô số cô gái. Anh ta giỏi như vậy sao lại ở đây làm bảo vệ chứ.

- Tối nay, anh hãy giúp tôi mang lễ vật này đưa cho Tô Du, tiện thể gửi lời chúc mừng sinh nhật cô ấy giúp tôi. Ông nội tôi cũng về Lạc Tân thăm bằng hữu, tôi có chút việc gấp phải đi gặp ông nội một chút, Tiểu Du biết rõ tôi bận việc gì. Nếu không có ai hỏi gì thì anh không cần nhiều lời. Sau khi đưa lễ vật thì anh có thể tìm cái gì ăn tạm rồi trở về. Nhớ kỹ, buổi tiệc sẽ bắt đầu vào tám giờ tối hôm nay tại hội sở Bì Hà.

Đàm Nguyệt Nguyệt nói một hơi hết tất cả mọi thứ, sau đó lại vội vàng nhét mấy thứ vào trong tay Địch Cửu. Từ đầu đến cuối đều không cho Địch Cửu cô hội cự tuyệt. Cuối cùng cô vội vàng nói một tiếng “bái bai” rồi bỏ chạy ra ngoài.

Địch Cửu thật sự có chút bất đắc dĩ. Hắn chỉ có thể nhận lấy đồ vật, ai bảo mình làm công cho người ta chứ. Rõ ràng là bản thân còn lớn hơn Đàm Nguyệt Nguyệt mấy tuổi, vậy mà lại phải làm biểu đệ của cô ta.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Đại Hành Môn Lục

Team dịch: ๓Tà ๓Tu ๓Chi ๓Địa

Dịch: Nam_Ca_Đại_Đế, Bạch Y, Tà Si Vô Diện, Lãnh Minh Hà.

Biên: NhấtLộSátCầu

- Ân công nhất định phải đến cao ốc Bì Hà sao?

Sau khi Đàm Nguyệt Nguyệt đi khỏi, Phi Khải lập tức hỏi lại.

- Hội sở Bì Hà nằm trong cao ốc Bì Hà à? Vậy thì tôi cũng muốn đến đó xem thử.

Địch Cửu theo bản năng trả lời một câu, sau đó mới nhớ ra chắc là Phi Khải và Thời Cẩm San đến để cảm ơn, nên nói thêm:

- Hai người đi nhanh lên, nơi đây không phải là nơi để ở lâu.

Phi Khải bị thương do đạn bắn. Hơn nữa, sau khi mình cứu Phi Khải thì lại bị người tới ám sát, có thể thấy Phi Khải chọc tới người có địa vị không tầm thường. Địch Cửu thực sự không muốn bị cuốn vào.

Phi Khải biết rõ ý định của Địch Cửu, hần lại nói thêm:

- Tôi có lỗi với ân công, mặc dù đã gây phiền phức cho ân công, nhưng chuyện chúng tôi dính vào cũng không nhỏ. Một khi bọn họ biết được anh đã cứu tôi thì nhất định sẽ không bỏ qua cho anh.

Địch Cửu than thầm:

“Tôi đã chọc tới phiền toái rồi còn đâu.”

Thấy Địch Cửu không nói lời nào, Phi Khải lại nói tiếp:

- Nếu như không thực sự cần thiết, tôi kiến nghị ân công không nên đến cao ốc Bỉ Hà.

Nói xong câu đó, Phi Khải không chờ Địch Cửu thắc mắc mà chủ động giải thích:

- Vết thương của tôi là do Bỉ Trịnh Sinh chủ nhân cao ốc Bỉ Hà gây ra, nếu như không phải là đúng lúc đó Cẩm San cũng ở đấy thì chắc tôi đã chết rồi. Ân công đi hội sở Bỉ Hà trong cao ốc Bỉ Hà...

Địch Cửu ngạc nhiên nhìn Phi Khải, theo trí nhớ kiếp trước của hắn, Hoa Hạ rất an toàn, đặc biệt là hệ thống pháp luật cực kỳ hoàn thiện. Huống hồ Đàm Nguyệt Nguyệt đã nhờ hắn đi hội sở Bỉ Hà, mà theo hắn biết thì cao ốc Bỉ Hà là nơi công cộng, tại sao lại có thể không an toàn chứ?

Thời Cẩm San đang đứng ở một bên bỗng lên tiếng:

- Những gì Khải ca vừa nói đều là sự thật, lôi đài Thái Bình nằm dưới cao ốc Bỉ Hà, nếu như những người đó biết anh cứu Khải ca, thì đúng là rất nguy hiểm.

Sắc mặt Địch Cửu bỗng trở nên ngưng trọng, trải qua chuyện gia tộc bị diệt, hắn đã không còn tùy tiện như trước nữa, rất nhiều chuyện hắn phải tìm hiểu trước thật kỹ thì mới làm.

Vừa nghĩ tới đây, hắn lập tức quay sang nói với Thời Cẩm San:

- Thời tỷ, phiền chị ra đóng cửa lại giúp tôi. Phi đại ca, anh không nên gọi tôi là ân công nữa, cứ gọi Địch Cửu là được. Và tôi nghĩ Phi đại ca nên

nói rõ ràng mọi chuyện thì hơn.

Thời Cẩm San đã muốn đóng cửa từ lâu, chỉ là Địch Cửu không lên tiếng nên cô cũng chẳng dám tự tiện. Bây giờ Địch Cửu mở lời, cô lập tức đi đóng cửa Đàm Hạnh Đường.

Chờ sau khi Thời Cẩm San đóng cửa lại, Phi Khải mới lấy ra một quyển sách có phong cách cổ xưa rồi đặt ở trước mặt Địch Cửu, sau đó nói:

- Bì Trịnh Sinh muốn giết tôi, cũng là bởi vì cuốn Đại Hành Môn Lục này...

Địch Cửu nhìn Phi Khải hỏi:

-Tôi có thể xem một chút được không?

Phi Khải không chút do dự gật đầu:

- Ân công cứ xem thoải mái.

Địch Cửu mở quyển sách này ra, chữ trong sách không giống như là dùng mực in vào, toàn bộ đều là chữ viết dọc. Vừa mở ra trang thứ nhất thì đã thấy một bức vẽ giới thiệu về các huyệt vị và kinh mạch, trong đó còn ghi cận kề vị trí và phương thức hành khí qua từng huyệt vị.

“Cái này không phải là công pháp tu võ, mà lại giống như Tuyền Hỏa Quyết, chẳng lẽ quyển sách này cũng là công pháp tu đạo, hay còn gọi là công pháp tu tiên?”

Địch Cửu lập tức vận khí theo lộ tuyến nhỏ trên trang thứ nhất, cảm thấy huyệt bách hội bỗng mát lạnh, một đạo khí tức đang thấm vào đó.

Địch Cửu vội vàng dừng lại, hần khảng định đây không phải là công pháp võ tu mà là công pháp tu tiên giống như Tuyền Hỏa Quyết. Điều làm cho Địch Cửu kích động chính là hẳn có thể tu luyện quyển công pháp này.

Bất kể thế nào, hắn cũng muốn mượn quyển sách này từ hai người họ. Cố nén kích động trong lòng, Địch Cửu buông quyển sách trong tay xuống:

- Anh cứ nói tiếp đi.

Phi Khải lúc này mới tiếp tục nói:

- Quyển Đại Hành Môn Lục này là vật gia truyền của Phi gia, cũng bởi vì một lần say rượu mà con tôi lỡ miệng nói ra chuyện này. Kết quả là Bì Trịnh Sinh biết được. Hắn là ông chủ của cao ốc Bì Hà, cũng là chủ nhân của lô đài hắc quyền Thái Bình.

- Lô đài Thái Bình?

Địch Cửu nghi ngờ hỏi lại.

Phi Khải gật đầu rồi giải thích:

- Đúng vậy, chính là lô đài Thái Bình. Cái lô đài này là lô đài hắc quyền số một trong nước. Nó được xây phía dưới cao ốc Bì Hà, quản lý bởi tập đoàn Bì Hà của Bì Trịnh Sinh. Cao ốc Bì Hà ở giữa thì cho thuê văn phòng, trên có trung tâm thể hình, dưới mở hội sở cao cấp. Nhưng trong thực tế, tất cả chỉ dùng để che giấu lô đài này mà thôi.

- Cái tên này nghe rất kỳ lạ a.

Địch Cửu cũng không lạ gì những lô đài như thế này. Tế Quốc cũng có rất nhiều. Khác biệt là ở Tế Quốc thì đều được công khai, chỉ có số ít là nằm trong tối.

Phi Khải giải thích:

- Sở dĩ lô đài Thái Bình được đặt tên như vậy, là bởi vì hai người trên lô đài luôn chỉ có một người sống sót đi xuống. Cái lô đài này đối với người thua cuộc thì chính là một cái thái bình gian*.

(*) Thái bình gian còn có nghĩa là nhà xác- nơi chứa xác.

- Đấu hắc quyền có thể chết người sao?

Địch Cửu sững sốt, ngay sau đó hấn lập tức nghĩ tới sáng sớm hôm nay hấn đã giết Hà Sơn. Nếu như hấn không giết Hà Sơn thì cũng sẽ bị giết. Đã như vậy thì trên lôi đài Thái Bình xảy ra án mạng cũng chẳng có gì là khó hiểu cả? Chỉ là loại chuyện này không thể làm công khai được thôi.

Phi Khải đáp:

- Đúng vậy, nếu có tranh chấp không thể nào hòa giải, thì có thể đến lôi đài Thái Bình giải quyết. Lôi đài Thái Bình cũng tiếp nhận tổ chức trận đấu đấm bốc, cho nên nơi này là nguồn thu nhập chủ yếu của cao ốc Bỉ Hà. Sau khi Tiên Nữ tinh mở ra, võ học cũng trở nên thịnh hành. Sau khi Bỉ Trịnh Sinh biết được Phi gia tôi có cuốn Đại Hành Môn Lục, hấn đã dùng thủ đoạn dụ dỗ con trai tôi là Phi Thiếu Ngôn đi Las Vegas đánh bạc, kết quả là nó đã nợ một số tiền khổng lồ, sau đó bị bọn chúng giam giữ.

- Có phải là Bỉ Trịnh Sinh yêu cầu anh dùng Đại Hành Môn Lục để đổi người?

Địch Cửu hỏi lại.

Phi Khải lắc đầu đáp:

- Đại Hành Môn Lục là vật tổ truyền của Phi gia, tôi tuyệt đối sẽ không lấy nó ra để đổi lấy con trai mình, hai chuyện này vốn không liên quan gì đến nhau cả. Nhưng năm đó tôi cũng đã hứa với mẹ nó, nhất định phải nuôi dưỡng nó nên người. Chuyện đã như vậy nên tôi cũng chỉ có thể đồng ý với Bỉ Trịnh Sinh một điều kiện khác. Tôi sẽ đánh một trận với người của hấn trên lôi đài Thái Bình, nếu thua thì tôi phải giao ra Đại Hành Môn Lục, còn nếu thắng thì hấn sẽ thả con của tôi ra và không nhắc đến số tiền kia nữa.

- Anh đã thắng đúng không?

Địch Cửu có cảm giác Phi Khải cũng không hề đơn giản, thân thủ của anh ta chắc cũng không kém. Huống chi Phi Khải đã dám lấy Đại Hành Môn Lục ra đặt cược thì chắc chắn đã nắm chắc phần thắng.

Phi Khải cười buồn bã:

- Thắng thì sao chứ? Tôi đã thắng trận đấu đó. Kết quả là trọng tài lại tuyên bố tôi phạm quy.

- Anh làm gì mà lại phạm quy?

- Bởi vì lôi đài Thái Bình có quy định là trận đấu chỉ kết thúc khi có một người mất mạng. Mà tôi chỉ đánh bại đối thủ, lại không giết anh ta, đây chính là lý do bọn họ nói tôi phạm quy. Lúc đó tôi thấy không ổn liền bỏ chạy. Kết quả là tôi đã trúng hai phát súng, nếu không phải là Cẩm San đúng lúc đến đó cứu tôi, lại may mắn tìm được anh làm phẫu thuật thì trên đời đã không còn Phi Khải này nữa.

Phi Khải nói xong thì lại lần nữa cúi chào Địch Cửu.

- Vậy anh còn muốn cứu con mình nữa không?

Phi Khải thở dài lắc đầu, ước chừng qua hai, ba phút mới chậm rãi trả lời:

- Nuôi dưỡng hãn lớn lên, lại dùng mạng của tôi để cứu hãn như vậy cũng đủ rồi. Về sau tôi còn muốn làm cho Phi gia một ít việc.

Thời Cẩm San đã nhìn ra Địch Cửu không hiểu, nên vội vàng giải thích:

- Thật ra nó cũng không phải con ruột của Khải ca, cho nên anh ấy không thể truyền lại Đại Hành Môn Lục cho nó. Vì vậy mà trong lòng luôn

có chút oán hận, tôi hoài nghi là nó cố ý để lộ tin tức về Đại Hành Môn Lục ra ngoài...

- Cẩm San, tôi tin là nó chỉ vô tình để lộ ra ngoài mà thôi.

Phi Khải lên tiếng cắt đứt lời nói của Thời Cẩm San.

Thời Cẩm San ngậm ngừng một chút rồi tiếp tục nói:

- Lần này Khải ca lấy tính mạng ra đặt cược trên lô đài để hẳn có thể sống, như vậy cũng xem như đã trả hết nợ rồi cho mẹ nó rồi.

Qua những lời nói bóng gió vừa rồi thì Địch Cửu cũng đã hiểu ra. Cho dù Phi Khải có thiếu mẹ con họ ân tình nhiều như thế nào đi nữa thì bây giờ cũng đã trả sạch sẽ rồi.

Địch Cửu cũng không hỏi rõ ra mà chỉ vờ vai Phi Khải:

- Tôi cũng sẽ không tới lô đài hắc quyền dưới cao ốc Bì Hà, với lại tới tận bây giờ bọn họ cũng không có đuổi theo, điều đó chứng minh tôi đã an toàn. Bây giờ Phi đại ca và Thời đại tỷ cứ tạm thời ở lại chỗ này, đợi đến tối cảm thấy an toàn thì hãy đi. Nhưng tôi có một yêu cầu hơi quá đáng, tôi muốn mượn quyển Đại Hành Môn Lục này xem một chút...

Phi Khải lập tức đưa quyển sách đang cầm trong tay cho Địch Cửu:

- Địch huynh đệ, anh có ân cứu mạng với tôi. Nếu như quyển sách này không phải là vật tổ truyền của Phi gia, thì tôi đã tặng cho anh rồi. Anh cũng không có lý do gì để hại tôi cả, cứ cầm lấy mà xem, bất kể xem bao nhiêu năm cũng được, chỉ cần tương lai anh trả nó lại cho hậu nhân Phi gia là được.

Địch Cửu biết rõ ý của Phi Khải. Quyển sách này trên danh nghĩa là cho mượn, nhưng cũng chẳng khác gì tặng hẳn. Vì ngại tổ huấn nên Phi

Khải chỉ có thể dùng từ mượn, không thể dùng từ cho hay tặng. Nếu như sau này Phi Khải có con cái, anh ta muốn hẳn giao quyển sách này cho đời sau của anh ta vậy thôi.

Hắn xúc động nhận lấy quyển sách, rồi nói:

- Phi đại ca, tôi chỉ cần mượn một đêm là được rồi.

Quyển sách này cũng không dày, Dịch Cửu tin tưởng chỉ cần một đêm là hẳn có thể học thuộc lòng toàn bộ.

Phi Khải xua tay:

- Dịch huynh Đệ, tôi biết công pháp trong quyển sách này khẳng định không tầm thường. Chỉ có điều công pháp trong đó không thể tu luyện. Phi gia đã nắm giữ nó nhiều năm như vậy, nhưng vẫn không có một người nào có thể tu luyện thành công. Cho nên Dịch huynh đệ muốn trả lúc nào cũng được.

Dịch Cửu thầm nghĩ đây là công pháp rất tốt, hẳn vừa thử một chút là đã có thể cảm ứng được. Nhưng Dịch Cửu rất nhanh đã hiểu ra vấn đề. Những thứ như công pháp tu tiên này chắc chắn sẽ không đơn giản, sở dĩ hẳn có thể dễ dàng cảm ứng được như vậy, chắc chắn là nhờ viên đá màu xám mà hẳn đang đeo trên cổ.

Hãy nhấn like ở mỗi chương để ủng hộ tinh thần các dịch giả bạn nhé!

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngủ

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Sinh Gia

Biên: NhấtLộSátCầu

Phi Khải lựa chọn ở lại Đàm Hạnh Đường không phải bởi vì rời đi vào ban ngày sẽ gặp nguy hiểm, mà quan trọng hơn là nếu làm thế thì sẽ rất dễ bị người của Bỉ Trịnh Sinh phát hiện, như vậy sẽ làm liên lụy đến Địch Cửu.

Sau khi Địch Cửu sắp xếp cho Phi Khải và Thời Cấm San một căn phòng để nghỉ ngơi, thì hẳn lại lấy Đại Hành Môn Lục ra.

- Liên tục vận khí thành một đại chu thiên cho đến khi cảm nhận được linh khí tại huyết bách hội. Nhanh thì một ngày một đêm, chậm thì một tuần nửa tháng. Thông thường cứ mỗi trăm lẻ tám hơi thở thì được nửa chu thiên...

Nường theo một đạo khí tức lạnh lẽo tiến vào từ huyết bách hội, vận chuyển trong cơ thể Địch Cửu thành một vòng chu thiên. Một vòng chu thiên của hẳn, 30 hơi thở cũng chưa tới, chứ đừng nói là một trăm lẻ tám hơi thở mới được nửa chu thiên. Hẳn chỉ dùng mấy hơi thở để cảm ứng được linh khí, ở đâu ra cần một ngày một đêm chứ?

Mới chỉ một chu thiên mà Địch Cửu đã cảm nhận được toàn thân khác lạ. Dường như có thứ gì đó bị thanh lọc ra ngoài, loại cảm giác này khó mà có thể diễn tả thành lời được.

Hoá ra tu tiên là hấp thu linh khí, quyền công pháp này quả nhiên là đồ tốt. Địch Cửu xúc động nắm thật chặt cuốn Đại Hành Môn Lục này. Ban

đầu hẳn dự định học thuộc toàn bộ quyển công pháp. Chuyện tu luyện, chờ sau khi hẳn từ hội sở trở về, đưa Thời Cẩm San và Phỉ Khải đi khỏi đây rồi hãy nói.

Thế nhưng hẳn vừa tu luyện thì đã hoàn toàn nhập tâm, tu luyện một mạch tới hơn bảy giờ tối mới đột nhiên tỉnh lại. Địch Cửu vội vàng dọn dẹp qua loa một chút. Hẳn đã đáp ứng Đàm Nguyệt Nguyệt đến chúc mừng sinh nhật Tô Du, không đi không được a.

Vũ hội bắt đầu lúc tám giờ tối. Khi Địch Cửu đến cao ốc Bỉ Hà thì đã là hơn tám giờ. Hẳn cũng không thèm để ý, nhiệm vụ của hẳn chỉ là đưa lễ vật rồi rời đi mà thôi, tới trễ một chút cũng không ảnh hưởng gì.

Hệ thống an ninh của cao ốc Bỉ Hà rất tốt. Từ lúc Địch Cửu lấy ra thiệp mời thì luôn có người đi theo bên cạnh hẳn, trực tiếp dẫn hẳn đến tầng cao nhất của hội sở.

- Cậu hẳn là Địch Cửu – em họ của Nguyệt Nguyệt đúng không? Nghe nói cậu vừa mới từ nước Mỹ trở về. Tôi là Tô Du.

Địch Cửu vừa mới vừa đi tới cửa thì đã có một giọng nói thanh thúy động lòng người vang lên bên tai.

Hẳn lập tức trông thấy một cô gái cực kỳ thanh tú, mái tóc dài, đôi mắt to, làn da trắng bóng, trông giống như một con búp bê bằng sứ, làm cho người ta vừa nhìn đã có cảm giác yêu thích. Cô mỉm cười nhìn Địch Cửu.

- Đúng vậy, tôi chính là Địch Cửu. Đây là quà Nguyệt Nguyệt gửi tặng, chúc cô sinh nhật vui vẻ.

Địch Cửu mỉm cười lịch sự, rồi lấy ra một cái hộp đưa cho Tô Du. Thứ này là của Đàm Nguyệt Nguyệt, bên trong chứa cái gì thì hẳn cũng không biết.

- Cảm ơn nhiều, chúng ta cùng vào trong ngồi đi.

Tô Du vui vẻ nhận lấy cái hộp, cô dừng một chút rồi lại mang hoạt bát nói:

- A Cửu, đây là quà Nguyệt Nguyệt tặng tôi, cậu vừa từ Mỹ trở về mà không có quà cho tôi sao?

Địch Cửu không hề lúng túng chút nào, hần nhìn thẳng vào khuôn mặt đẹp như búp bê của Tô Du, rồi thở dài một tiếng nói:

- Ban đầu tôi định tặng luôn bản thân mình cho cô, không nghĩ tới cô lại không chấp nhận. Thật xấu hổ, xem ra tôi đành phải đi trước đây.

Mặc dù đó chỉ là một câu nói đùa, nhưng Địch Cửu thực sự muốn lập tức trở về tiếp tục tu luyện Đại Hành Môn Lục.

- Được rồi, tôi nhận lấy còn không được sao?

Tô Du che miệng cười, kéo Địch Cửu đi vào.

- A Cửu, tôi và Nguyệt Nguyệt bằng tuổi nhau, cậu là em họ của Nguyệt Nguyệt thì cũng giống như là em họ của tôi...

Địch Cửu không nói nên lời. Trong lòng hần thầm nghĩ dù nhìn như thế nào thì trông mình cũng lớn hơn Đàm Nguyệt Nguyệt và Tô Du mấy tuổi a.

Tô Du vừa mới dẫn Địch Cửu vào trong, còn chưa kịp tìm một chỗ ngồi xuống thì đã có người tới kéo cô đi. Hôm nay, Tô Du là nhân vật chính của bữa tiệc. Nếu không phải là Địch Cửu thay mặt Đàm Nguyệt Nguyệt tới thì thực sự cô ấy sẽ không tự mình đón tiếp.

Địch Cửu tìm một chỗ ngồi xuống, hần tới tham gia tiệc sinh nhật, không thể vừa đến đã về ngay a.

Ánh đèn sáng lên, thanh âm huyền não trong đại sảnh cũng bắt đầu nhỏ xuống. Một người đàn ông trung niên tươi cười đi tới phía trước vũ đài, bên cạnh ông chính là Tô Du vừa mới đón tiếp Địch Cửu.

- Hôm nay là sinh nhật thứ 20 của con gái tôi. Tôi ở chỗ này để cảm ơn tất cả các bạn đã đến đây chúc mừng sinh nhật nó. Chúc mọi người một buổi tối vui vẻ.

Lời phát biểu của người đàn ông trung niên này được mọi người nhiệt liệt hưởng ứng, chờ tiếng vỗ tay dừng lại, ông ta mới tiếp tục nói:

- Tối nay, tôi ở chỗ này còn để tuyên bố một chuyện vui khác. Đó là Tô Du đã được vào viện Võ Thuật trường đại học Yến Kinh.

Tiếng vỗ tay nồng nhiệt lại lần nữa vang lên.

Tô Du còn chưa tốt nghiệp đại học. Nhưng cô đã có thể vào viện Võ Thuật trường Yến Kinh thì tấm bằng đại học đã không còn quan trọng.

Sau khi Tiên Nữ tinh xuất hiện, trong mắt mọi người, nhân loại rời khỏi Địa Cầu tiến vào Tiên Nữ tinh chỉ là chuyện sớm muộn. Thậm chí còn có tin đồn, người ta đã tìm thấy công pháp tu tiên ở Tiên Nữ tinh. Nói không chừng truyền thuyết tu tiên của Hoa Hạ đúng là sự thật.

.....

Bữa tiệc này được tổ chức tại tầng cao nhất của cao ốc Bỉ Hà. Tối nay, dưới tầng ngầm cũng không huyền não như mọi ngày. Chủ yếu là vì hôm nay không có trận đấu hắc quyền nào, tuy vẫn có rất nhiều khách, nhưng những vị khách này đại đa số là vì phong hoa tuyết nguyệt mà đến.

Sắc mặt Bỉ Trịnh Sinh hơi u ám, một người trung niên mặc trang phục màu nâu kính cần đứng phía sau hắn. Hai bên trái phải cũng ngồi hai người,

bên trái là một người đàn ông hơn sáu mươi tuổi, bên phải là một phụ nữ có vết sẹo trên mặt.

Hắn vừa nhận được tin tức mới nhất từ thủ hạ, Hà Sơn đã mất tích vượt hơn mười hai giờ, cho đến nay vẫn không có tung tích.

- Sinh ca, liệu có phải là Hà Sơn đã cải trang hay không?

Người phụ nữ có vết sẹo trên mặt bỗng mở miệng nói.

Dù trên mặt cô ta có một vết sẹo nhưng vẫn đẹp vô cùng. Nếu như không có vết sẹo này thì không biết cô ta còn xinh đẹp đến nhường nào.

Bỉ Trịnh Sinh khoát tay ngắt lời cô, rồi lạnh lùng nói:

- Xem ra tao đã xem thường cái thằng Phi Khải này rồi, cũng đã xem thường con đàn bà công nó chạy trốn. Nếu như tao không có đoán sai, Hà Sơn hẳn đã bị giết...

- Sinh gia, đã có tin tức.

Một giọng nói háo hức vội vàng truyền vào phòng, theo sau đó là một thanh niên tóc dài xuất hiện trước cửa.

Trịnh Sinh tức sầm mặt lại, hấn lạnh lùng nhìn chằm chằm vào thanh niên tóc dài này rồi quát:

- Cút ra ngoài.

Thanh niên tóc dài cả người run rẩy, vội vàng lui ra ngoài, sau đó cẩn trọng gõ cửa.

- Vào đi.

Lúc này sắc mặt Bỉ Trịnh Sinh mới khôi phục bình tĩnh, dường như vừa rời người quát thanh niên tóc dài kia cút ra ngoài không phải là hấn.

Thanh niên tóc dài lúc này mới cẩn trọng đi tới, khom người thi lễ:

- Sinh gia, đã tìm ra Hà Sơn rồi. Rạng sáng nay lúc sáu giờ, một camera tại bãi rác Loan Bá đã ghi hình được một người thanh niên đem thi thể Hà Sơn đến đây chôn, bây giờ thi thể Hà Sơn đang được mang về.

- Được, được lắm, lại dám giết người của Bỉ Trịnh Sinh ta, rất có khí phách.

Bỉ Trịnh Sinh nói liên tiếp hai chữ "được", giọng điệu lạnh lùng giống như băng vậy.

- Sinh gia, đây là hình của hấn.

Thanh niên tóc dài lấy ra một tấm hình được phóng lớn, kính cẩn đưa cho Bỉ Trịnh Sinh bằng hai tay.

Độ phân giải của camera khá thấp nên tấm hình này đã mờ lại chỉ có thể nhìn thấy một phần khuôn mặt.

- Đây không phải Phi Khải cũng không phải Thời Cẩm San, người này dường như còn rất trẻ.

Người phụ nữ có vết sẹo vừa trông thấy tấm hình thì kinh ngạc thốt lên.

- Ồ!

Người đàn ông lớn tuổi ngồi bên trái cũng ồ lên một tiếng đầy ngạc nhiên. Sau đó hấn không đợi Bỉ Trịnh Sinh hỏi thăm đã lên tiếng:

- Đường như hôm nay tôi đã gặp qua người này. Đúng rồi, lúc mới đến, tôi đã nhìn thấy một người thanh niên đến hội sở Bỉ Ngạn. Nhìn qua thì hẳn ta cũng rất giống với người trong tấm hình này.

Bỉ Trịnh Sinh hít vào một hơi thật sâu rồi chậm rãi nói:

- Thà giết lầm còn hơn bỏ sót, mau mở hình ảnh của hội sở Bỉ Ngạn lên cho tao.

- Vâng.

Người đàn ông trung niên mặc áo nâu vẫn đứng phía sau Bỉ Trịnh Sinh lập tức đáp một tiếng. Sau đó, hẳn nhanh chóng bước đến góc phòng, rồi quay sang chiếc bàn trà bằng gỗ ở gần đó. Tiếp theo, hẳn nhẹ nhàng mở cái bàn gỗ này ra, bên trong lập tức xuất hiện hàng loạt nút ấn tinh xảo.

Mấy chữ “hội sở Bỉ Ngạn” nằm bên cạnh một cái nút trong số đó. Người đàn ông trung niên kia mở máy chiếu lên trước, sau đó mới nhấn vào một cái nút. Một hình ảnh rõ ràng xuất hiện trên bức tường ở phía đối diện Bỉ Trịnh Sinh.

Hình ảnh vừa hiện lên kia đúng là tình huống trong hội sở Bỉ Ngạn lúc này. Nhìn vào đó có thể thấy được rõ ràng từng ly rượu đỏ, chứ đừng nói là người tham gia vũ hội.

Gần như đúng lúc Trịnh Sinh nhìn vào màn hình thì Địch Cửu cũng theo bản năng đứng lên. Hẳn bỗng nhiên cảm thấy không thoải mái, dường như có ai đó đang nhìn trộm hẳn.

- Sinh ca, hẳn kia kìa. Chính là gia hỏa vừa mới đứng lên ở trong góc, hẳn rất giống với người trong tấm hình.

Người phụ nữ mặt sẹo lập tức chỉ vào Địch Cửu đang bưng một ly nước trái cây mà thốt lên.

Tuy nhiên, Bỉ Trịnh Sinh lại không thèm nhìn Địch Cửu mà nhìn chăm chăm vào một cô gái trẻ và hỏi:

- Cô gái này là ai?

- Cô ấy là Tô Du - nhân vật chính của vũ hội ngày hôm nay, cũng là con gái của Tô Mẫn Vũ. Tô Mẫn Vũ mở một công ty nhỏ tại Lạc Tân, chủ yếu làm thiết kế đồng phục.

Người đàn ông ngồi bên trái Bỉ Trịnh Sinh vội vàng trả lời.

- Đúng là một cô gái xinh đẹp như tranh vẽ. Mang cô ta đến đây đi, dẫn theo cả tên thanh niên gần giống với người trong tấm ảnh nữa.

Bỉ Trịnh Sinh gật đầu một cái, nói.

Có lẽ cô ta không phải là cô gái xinh đẹp nhất mà hắn từng gặp. Thế nhưng vẻ đẹp thánh khiết như tranh vẽ kia lại khơi dậy khát vọng chiếm hữu trong lòng Bỉ Trịnh Sinh.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngủ

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Vây Giết

Biên: NhấtLộSátCầu

Mặc dù không phát hiện ra cái gì bất thường nhưng Địch Cửu vẫn muốn rời đi. Có điều hẳn còn chưa kịp ra khỏi chỗ ngồi thì đại sảnh bỗng nhiên tối sầm lại.

- Mất điện rồi!

Có người kêu lên.

Tất cả mọi người đều vô cùng nghi hoặc. Đáng lẽ ra, hội sở cao cấp như Bỉ Ngạn sẽ tuyệt đối không phát sinh loại chuyện như này. Coi như là toàn thành phố mất điện thì cũng phải có nguồn điện dự phòng chứ.

Một vài người đã bắt đầu mở đèn điện thoại lên. Ngay sau đó, một tên bảo vệ của hội sở bỗng xuất hiện ở cửa ra vào và lớn tiếng kêu lên:

- Rất xin lỗi quý khách. Hệ thống điện của hội sở đang gặp sự cố, xin tất cả mọi người lập tức rời khỏi đây.

Sắc mặt của cha Tô Du rất khó coi. Ngay cả những vị khách có mặt tại đây cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Nhưng lại không có ai dám lên tiếng chất vấn. Nghe đồn có một thế lực rất lớn chống lưng cho hội sở Bỉ Ngạn. Nếu như không phải trường hợp bất đắc dĩ thì sẽ chẳng có ai lại đi gây chuyện với hội sở Bỉ Ngạn.

- Các vị khách quý, hôm nay thật sự là xin lỗi rồi...

Tô Mẫn Vũ chỉ có thể xin lỗi những người khách ở đây.

Thế nhưng Địch Cửu lại khẳng định đây không phải là mất điện bình thường. Vừa rồi hẳn đã cảm nhận được có điều gì đó không ổn, giống như hẳn đang bị theo dõi hẳn vậy. Chỉ nháy mắt sau thì nơi này bị mất điện, việc này tám chín phần mười là nhằm vào hẳn rồi.

Xem ra Thời Cẩm San nói không có sai, cao ốc Bì Hà chính là hang ổ của lôì ðài Thái Bình. Chỉ là Địch Cửu nghĩ mãi mà vẫn không hiểu tại sao Bì Trịnh Sinh lại biết hẳn giết tên gia hoả kia?

Địch Cửu hơi cúi người, lấy chủy thủ dắt ở trên ðùi cất vào ống tay áo. Sau đó hẳn không chào hỏi một ai mà ði thẳng ra cửa lớn của hội sở.

Quả nhiên ðúng như hẳn dự ðoán, khi hẳn vừa ra ðến cửa lớn thì lại lập tức cảm nhận ðược có người ðang theo dõi mình.

Xem ra kẻ đó không muốn ðộng thủ trong hội sở, mà muốn dụ hẳn rời ði mới ra tay. Địch Cửu tỉnh táo suy nghĩ lại. Hiện giờ hẳn không biết thực lực của Bì Trịnh Sinh như thế nào, nhưng hẳn có thể khẳng ðịnh, lấy thực lực của bản thân mà muốn ðối phó với Bì Trịnh Sinh thì còn kém quá xa.

Sau đó, Địch Cửu vẫn luôn cảnh giác. Hẳn ði cầu thang thẳng xuống tầng một, mãi ðến khi ra ðến quảng trường của cao ốc Bì Hà mà vẫn không có ai ðộng thủ. Nhưng cái cảm giác bị theo dõi, lại càng ngày càng rõ ràng.

Địch Cửu tăng tốc ðộ. Ước chừng qua hơn mười phút, khi hẳn vừa ði ðến ðầu ðường, thì bỗng có một chiếc xe con màu ðen trực tiếp lao ðến từ phía sau, chặn trước mặt hẳn.

Có bốn người nhảy xuống từ trên xe. Mấy kẻ này lập tức tản ra, vây quanh Địch Cửu, phong kín lối thoát của hẳn.

- Là Bì Trịnh Sinh phái bọn mày tới ðúng không?

Địch Cửu nhìn bốn người phía trước, bình tĩnh hỏi một câu.

Cầm đầu là một gã có mái tóc quăn dài, khuôn mặt sáng sủa. Trên người hắn mơ hồ tỏa ra một luồng sát ý sắc bén như có như không. Nghe thấy Địch Cửu nói như vậy thì hắn hơi kinh ngạc nhìn Địch Cửu một thoáng rồi mới lên tiếng:

- Chẳng trách mà lại dám đi chôn Hà Sơn. Dựa vào phần điền tỉnh này, chỉ cần mà đi cùng bọn tao một chuyến, nói không chừng Sinh gia sẽ lưu lại cho mà một mạng. Còn nếu như mà không đồng ý thì chẳng mấy chốc mà sẽ là người mất tích kế tiếp.

Trong nhận thức của người đàn ông tóc quăn này, Địch Cửu còn chưa đủ năng lực giết Hà Sơn mà chỉ là người đi chôn xác thôi. Địch Cửu hẳn chỉ là một tên tiểu đệ của Phi Khải.

- Ha ha, hôm nay tao vừa đến hội sở Bì Ngạn thì liền mất tích.

Địch Cửu châm chọc một câu.

Người đàn ông nọ thản nhiên đáp:

- Ai nói mà sẽ mất tích vậy? Ngày mai mà sẽ tiếp tục xuất hiện, thậm chí mấy ngày nữa mà còn có thể rời khỏi Lạc Tân, ở cùng chỗ với một cô em xinh đẹp. Đúng rồi, cô em kia hôm nay mà cũng đã gặp rồi đó.

Địch Cửu lập tức hiểu ra, mấy thằng này đều là tay lão luyện, nhất định là đã có biện pháp. Hắn đang tính toán thực lực của đối phương, nếu như đánh không lại thì hắn sẽ lập tức chạy trốn.

- Nếu như bọn mà trả lời một câu hỏi của tao thì có lẽ tao sẽ đi một chuyến.

- Tự tìm cái chết...

Một người đàn ông cường tráng đứng sau lưng Địch Cửu bỗng rút khai sơn đao ra, hấn bước tới trước một bước, rồi vung đao chém về phía Địch Cửu.

(*Khai sơn đao là một loại đoản đao, đao dài 1.5 thước, hình dạng giống sài đao. Bởi vì trong núi không hề có đường, cần dùng đao chặt cành cây, dây leo để tạo thành một con đường trong núi, cho nên được đặt tên là khai sơn đao.)

- Đại Lô, hiện tại chúng ta không nên làm nó bị thương...

Người đàn ông tóc quăn kia chính là kẻ cầm đầu. Nhưng hắn còn chưa nói hết câu thì đã nhìn thấy Địch Cửu xoay người nửa vòng rồi giơ chân lên.

Thấy Địch Cửu dám đánh trả thì người đàn ông tóc quăn cũng không tiếp tục nường tay nữa. Chính hắn cũng nhấc khai sơn đao lên bổ về phía Địch Cửu.

“Răng rắc!”

Lúc này, Địch Cửu đã đạp gãy đầu gối của người đàn ông cường tráng kia. Sau đó hắn mượn thế xoay người, chủy thủ trong tay vạch ngang một cái.

Một tia máu tươi liền bắn ra ngoài, tên còn lại và người đàn ông cường tráng còn chưa kịp động thủ thì người thanh niên gầy gò đã bị dao găm trong tay Địch Cửu cắt đứt cổ họng.

“Ục ục”

Thanh niên gầy gò lấy tay giữ chặt cổ họng mình, hắn nhìn Địch Cửu với ánh mắt không thể tin nổi.

Ngay cả bọn hăn cũng không dám tùy tiện giết người. Dù có bắt Địch Cửu về, cũng sẽ tìm đủ mọi lí do cho việc đối phương mất tích. Thế mà thằng nhóc trước mắt lại ung dung thoải mái giết hăn mà không hề thấy nó có chút gánh nặng tâm lý nào. Thằng này so với Sinh gia bọn hăn còn kinh khủng hơn. Đáng tiếc, hăn đã không thể nào tiếp tục suy nghĩ được nữa rồi.

- Cùng nhau lên đi!

Người đàn ông tóc quăn vừa vung đao vừa quát lên, rồi lại lần nữa đánh về phía Địch Cửu.

Một đạo hàn khí lập tức bổ tới. Địch Cửu bỗng cảm thấy toàn thân không thoải mái. Hăn biết, tên này lợi hại hơn nhiều so với hai tên hăn vừa đánh ngã. Địch Cửu tiến đến một bước, gươm Tàn Na trong tay lên.

(DG: Tàn Na là con dao găm của Địch Cửu từng xuất hiện ở chương 12)

Đình đương một tiếng, thật không ngờ khai sơn đao trong tay người đàn ông tóc quăn lại bị chém gãy.

Người đàn ông tóc quăn ngẩn ra, đao của hăn được chế tạo từ thép cacbon nguyên chất. Dù bề ngoài nó có chút han rỉ, nhưng độ cứng của nó thì không thể nghi ngờ.

Vậy mà đao của hăn lại bị thanh chủ thủ trong tay Địch Cửu một nhát chém gãy, đây là chuyện gì vậy?

Hăn vừa mới nghĩ đến đây, thì bỗng cảm nhận được sự uy hiếp của tử vong. Lúc này hăn mới sợ hãi nhớ ra, bây giờ mình đang liều mạng với người ta.

Thằng nhóc trước mắt giết người không run tay cũng không có chút gánh nặng tâm lý nào, cho nên chắc chắn nó sẽ không lưu tình với mình.

Hắn rút cuộc cũng không có thời gian để ý đến cây đao đã gãy kia nữa, mà lập tức bước sang bên cạnh rồi vội vàng lùi lại.

Một đạo sát khí bỗng dừng bỗng tới, người đàn ông tóc quăn chỉ kịp nghe ‘phập’ một tiếng, sau đó liền thấy tay mình rụng xuống, kèm theo đó là máu tươi phun ra như suối.

Tên cuối cùng rút cuộc cũng kịp phản ứng, khai sơn đao trong tay trực tiếp chém vào lưng Địch Cửu.

Địch Cửu thì lại nhẹ nhàng thở ra. Thực ra người đàn ông tóc quăn kia rất lợi hại, chỉ là tên này không nghĩ tới hắn lại dám giết người, nên mới trở tay không kịp.

Mà tên cuối cùng này, khi đao của hắn bỗng tới thì Địch Cửu chỉ thấy một chút gió, chứ không hề có nửa điểm đao khí nào. Cho nên hiện tại, đối với Địch Cửu mà nói thì tên này căn bản không có sức uy hiếp.

Địch Cửu lại lần nữa chuyển động thân thể, sau đó dùng chân trái đá một cái.

Thanh đao của tên kia mới bỗng xuống được một nửa thì đã bị Địch Cửu đá vào cổ tay, khai sơn đao lập tức rơi xuống đất.

Tên kia còn chưa kịp lùi lại thì Địch Cửu đã tiến lên một bước, chủ thủ trong tay lại lần nữa vạch ra một đường, xong xuôi lại thuận thế lui về phía sau. Một đường máu lập tức bắn ra, cùng lúc đó thì người đàn ông này cũng ngã nhào xuống đất.

Giờ phút này, người đàn ông tóc quăn mới bắt đầu sợ hãi, hắn chắc chắn rằng mình mà còn ở lại đây thì chỉ có thể chờ chết mà thôi. Hắn đã có chút hối hận, biết thế thì nên mang theo một khẩu súng rồi.

Từ trước tới nay, rất ít người có thể trụ được quá ba chiêu của hãn. Cho nên hãn mới trở nên tự tin quá mức như vậy.

Chính sự tự tin ấy, có khả năng sẽ khiến hãn phải chết ở chỗ này ngày hôm nay. Thật ra, nguyên nhân chân chính là hãn không ngờ Địch Cửu lại tàn nhẫn, giết người không chớp mắt như vậy.

Hiện giờ hãn có thể xác định Hà Sơn là bị thanh niên này giết. Đáng tiếc bây giờ có hối hận cũng không kịp nữa rồi.

Trông thấy người đàn ông tóc quăn này xoay người bỏ chạy, Địch Cửu cũng không thèm đuổi theo, mà chỉ xoay chủ thủ trong tay lại, hướng lưỡi dao ra ngoài, sau đó phóng đi.

Phập!!!

Thanh chủ thủ lập tức đâm xuyên qua ót của người đàn ông tóc quăn kia, hãn lão đảo hai cái rồi ngã nhào xuống đất.

Địch Cửu đi tới rút dao găm ra. Lúc này hãn mới quay lại nhìn về phía người đàn ông cường tráng. Đây là người duy nhất còn sống sót trong số bốn người vây quanh hãn, có điều đầu gối của tên này cũng đã bị hãn đá gãy rồi.

Gã thấy thế thì hoảng sợ, nắm lấy khai sơn đao rồi nhìn chăm chăm vào Địch Cửu.

Hãn cũng đã thấy người ta đánh hội đồng rất nhiều rồi. Thường thường là máu tươi bắn tung tóe, nhưng lại rất ít khi xảy ra án mạng.

Còn kẻ tiện tay là giết người như Địch Cửu thì hãn thật sự mới gặp lần đầu.

Địch Cửu cũng không hề có ý định nương tay. Hắn nhấc chân trái lên đạp một cái.

Răng rắc!

Một tiếng vang lên, cổ tay của nam tử kia lập tức bị đạp nát, khai sơn đao của hắn còn chưa kịp rút xuống thì đã bị đá bay sang một bên. Địch Cửu tiến lên bóp cổ họng của tên đàn ông cường tráng này, mỉm cười hỏi:

- Nói ta nghe, tại sao Bỉ Trịnh Sinh lại biết tên ăn hại Hà Sơn kia là do ta xử lý hả?

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Sự Thay Đổi Của Tô Du

Dù là mấy kẻ liều mạng, cũng không thể tàn nhẫn bằng Địch Cửu.

- Nếu mày không chịu nói, vậy thì hãy xuống âm phủ đoàn tụ với đồng bọn của mày đi.

Địch Cửu vung chủy thủ trong tay lên hù dọa tên này.

- Tao nói, tao nói...

Người đàn ông cường tráng kia vội vàng kêu lên:

- Mày đã bị camera quay được một bên mặt...

Nghe thấy vậy thì Địch Cửu mới nhẹ nhàng thở ra một hơi. Ngón tay hắn bỗng nắm chặt lại. Cổ họng người đàn ông cường tráng kia lập tức bị bóp nát.

Có vẻ như Địch Cửu đã đánh giá quá cao năng lực của Bỉ Trịnh Sinh. Thì ra là do hắn đã sơ suất để camera ghi hình nên mới bị họ tìm thấy.

Về phần hắn vừa mới làm thọt bốn người kia có bị camera ghi lại hay không thì Địch Cửu chẳng hề lo lắng.

Hiển nhiên những người này đều là mấy tay giang hồ lão luyện. Bọn hắn đã lựa chọn động thủ tại đây thì có thể khẳng định chắc chắn nơi này không có camera.

Trước đó, có lẽ hắn đã quá cẩn thận rồi. Dù sao thì nơi này cũng là Địa Cầu mà không phải Tế quốc. Hắn bị lời nói của Phi Khải làm cho sợ đầu sợ đuôi. Cứ nghĩ Bỉ Trịnh Sinh cũng giống như mấy tên ngoan độc ở Tế quốc.

Địa Cầu cũng có công pháp đạo tu đỉnh cấp như Đại Hành Môn Lục, nhưng lại rất ít người biết được điều này.

Tuy Phi Khải có được nó nhưng lại không thể tu luyện. Xem ra cái tên Bỉ Trịnh Sinh kia cũng không có loại vật này, cho dù có thì cũng không thể tu luyện.

Địch Cửu có thể tu luyện Đại Hành Môn Lục, chắc là bởi vì tia chớp màu vàng kia, nếu không phải do nó thì cũng là nhờ viên đá màu xám hắn đang đeo trên cổ.

Địch Cửu theo bản năng đưa tay lên ngực sờ sờ viên đá. Hiện tại, địa vị của nó trong lòng hắn đang càng ngày càng cao.

Địch Cửu còn đang miên man suy nghĩ thì tiếng chuông điện thoại bỗng vang lên. Hắn lập tức móc ra một cái điện thoại từ trong túi áo của người đàn ông tóc quăn kia. Trên màn hình hiện lên năm chữ: “Tứ Thối đang gọi tới...”

Xem ra đây chỉ là biệt danh mà thôi.

Địch Cửu lập tức nghe máy. Đầu bên kia liền truyền đến một thanh âm trầm thấp hơi khàn khàn:

- Hoa ca, tình hình bên đó thế nào rồi? Chỗ tao vừa xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn...

- Có vấn đề gì thế?

Địch Cửu giả giọng người đàn ông tóc quăn hỏi lại.

- Con bé họ Tô kia đã bị bọn tao khống chế, chỉ là trong lúc hành động đã vô tình xảy ra án mạng, tao phải làm sao bây giờ?

Thanh âm trong điện thoại có vẻ khá nôn nóng, như vậy thì việc xảy ra án mạng hẳn là sự tình ngoài ý muốn.

“Con bé họ Tô?”

Địch Cửu chỉ cần nghĩ một chút liền đoán được. Xem ra việc cao ốc Bì Hà bỗng dưng bị mất điện, không phải chỉ để đối phó một mình hẳn, mà còn nhằm vào cả Tô Du nữa.

Có lẽ lúc trước tên tóc quăn nói sẽ để hẳn rời khỏi Lạc Tân cùng một cô gái nữa là ám chỉ Tô Du a. Nhiều khả năng là cả hai sẽ bị bắt cóc, sau đó sẽ cho người đóng giả hẳn và Tô Du rời khỏi Lạc Tân.

Địch Cửu nhớ lại khuôn mặt tươi cười như búp bê cùng ánh mắt thanh tịnh không gì sánh được của Tô Du. Cô ấy giống như là tiên nữ không nhiễm bụi trần vậy.

Dù hẳn là người đến cuối cùng nhưng Tô Du vẫn tự mình ra cửa đón tiếp, thậm chí còn đùa giỡn hỏi xem hẳn có mang quà đến không.

- Hoa ca?

Người kia đợi một lúc mà vẫn không thấy ai trả lời thì lập tức thúc dục, thanh âm đã có thêm một chút cảnh giác.

Địch Cửu lại giả giọng tên tóc quăn chậm rãi nói:

- Bọn tao vừa tóm được thằng oắt kia xong thì mày gọi, Đại Lô cũng bị thương nhẹ.

Nghe thấy Địch Cửu nói như vậy, thanh âm của người kia rõ ràng đã thả lỏng:

- Bên này vừa xảy ra một chút chuyện ngoài ý muốn. Tao đã lừa được cha mẹ Tô Du đi khỏi rồi. Theo kế hoạch thì bọn tao sẽ kiếm người giả mạo Tô Du rời khỏi Lạc Tân vào ngày mai. Thế nhưng không hiểu sao lão già Tô Mẫn Vũ kia đã đi rồi mà chỉ hai phút sau lại trở về. Lúc đó bọn tao vừa mới chế trụ Tô Du, còn chưa kịp bỏ trốn.

- Tô Mẫn Vũ thấy thế thì lập lao đến. Trong lúc không cẩn thận thì súng của tao đã cướp cò và thế là...

- Dù sao thì mọi chuyện cũng đã xảy ra rồi, thế nên tao cũng đã giết luôn cả mẹ Tô Du, sau đó để Miêu Tử làm giả hiện trường thành một vụ tai nạn giao thông...

- Đừng vội. Bây giờ mày đang ở đâu? Tao lập tức sẽ tới ngay. Đến lúc đó chúng ta cùng đi giải thích với Sinh gia.

Địch Cửu thầm cảm thán trong lòng.

“Mấy kẻ này thật sự là quá ngoan độc. Đối phó với mình thì không nói làm gì, dù sao mình và Bỉ Trịnh Sinh cũng là tử thù. Thế nhưng bọn này lại còn giết cả người vô tội như Tô Mẫn Vũ. Nếu nói đó chỉ là tai nạn ngoài ý muốn vậy cái chết của vợ ông ta thì sao? Bà ấy chết quá oan uổng a.”

- Bọn tao đang ở đầu phố Ba Đường.

- Mày đợi một chút, tao sẽ lập tức đến đấy.

Địch Cửu nói xong câu đó thì vội vàng cúp máy.

Hắn rất có hảo cảm với Tô Du. Hiện tại, hắn đã giết không ít người của Bỉ Trịnh Sinh, sắp tới chắc chắn sẽ rời khỏi Lạc Tân. Cho nên bất kể vì lý do gì thì trước lúc rời đi, hắn cũng sẽ cứu Tô Du lần này. Về phần Bỉ Trịnh Sinh, Địch Cửu đoán hiện tại mình còn chưa đủ khả năng tìm hắn báo thù. Dù vậy thì Địch Cửu cũng không cảm thấy sốt ruột. Chờ sau khi hắn

luyện thành Đại Hành Môn Lục và Dịch Gia Thất Dao, lúc đó lại quang minh chính đại giết tới cao ốc Bỉ Hà cũng không muộn.

Địch Cửu nhanh chóng nhét thi thể bốn người kia vào trong xe, sau đó lái xe đến một chỗ yên tĩnh, rồi mới gọi taxi đi tới phố Ba Đường.

Bởi vì hắn không biết phố Ba Đường nằm ở chỗ nào nên mới phải gọi taxi.

May mắn là phố Ba Đường cũng khá gần đây. Chỉ hơn mười phút sau, một tấm biển có hai chữ Ba Đường to đùng đã xuất hiện trước mắt Địch Cửu.

Nơi này có một hồ nước, bao quanh hồ là công viên. Trong công viên có một ít máy tập thể hình cùng rất nhiều ghế đá. Trừ mấy thứ đó ra thì còn có một con đường để đi dạo xung quanh.

Ở góc đường có một chiếc xe con màu xám đang đỗ. Địch Cửu khẳng định đó chính là chiếc xe đã bắt cóc Tô Du.

Địch Cửu bước xuống đường rồi dùng tốc độ nhanh nhất tiếp cận chiếc xe con màu xám kia. Hắn không chờ người trong xe kịp phản ứng thì đã trực tiếp mở cửa.

Một thanh đoản đao bất ngờ đâm về phía Địch Cửu. Địch Cửu khẽ đảo cổ tay một cái thì đã tóm được cổ tay đối phương. Nhìn qua thì cứ tưởng tên kia vừa đưa đoản đao cho Địch Cửu vậy.

Địch Cửu khẽ rung tay một cái, đoản đao lập tức vượt qua người tên đàn ông này rồi đâm thẳng vào mi tâm của cô gái ngồi phía sau, khẩu súng trong tay cô ta cũng lập tức rơi xuống.

- Mà y là ai...

Người đàn ông ngồi trong buồng điều khiển vừa bị Địch Cửu đoạt lấy đoản đao chỉ kịp thốt lên ba chữ thì đã bị bóp nát cổ họng.

Tô Du bị bịt miệng ở phía sau đã sớm hôn mê bất tỉnh. Địch Cửu cũng không đánh thức cô ta. Hắn trực tiếp lái xe đến chỗ mình bỏ lại chiếc xe kia lúc trước. Sau đó dừng xe ở bên đường, rồi mới ôm lấy Tô Du rồi cấp tốc rời khỏi chỗ này.

Mấy phút sau, Địch Cửu mới quyết định gọi Tô Du dậy. Trông thấy cô mở mắt nhìn mình thì trong lòng hắn bỗng nhảy lên một cái.

Chỉ cách đây mấy giờ thôi, đôi mắt Tô Du vẫn vô cùng trong trẻo, thanh thúy. Thế nhưng giờ phút này, trong mắt cô chỉ còn lại một mảnh trống rỗng.

Địch Cửu đặt tay lên mấy huyệt vị trên trán Tô Du, rồi truyền một ít chân khí vào đó, sau đó mới lên tiếng:

- Tô Du, cô không sao chứ?

- Anh là... Địch Cửu.

Rốt cuộc thì Tô Du cũng thở ra một hơi, sau đó nói một câu theo bản năng.

Địch Cửu gật gật đầu:

- Đúng vậy, tôi là Địch Cửu đây. Cô vừa bị người của Bỉ Trịnh Sinh bắt cóc, tôi tình cờ trông thấy nên đã cứu cô ra. Nơi này không thể ở lâu, nhà cô ở đâu? Để tôi đưa cô về trước đã rồi hãy nói.

Nghe thấy những gì Địch Cửu vừa nói, Tô Du rốt cuộc cũng hồi tưởng lại chuyện vừa xảy ra. Sau đó cô lập tức "Oa" lên một tiếng rồi khóc âm ỉ.

Địch Cửu vội vàng lên tiếng:

- Tô Du, cái tên Bì Trịnh Sinh kia là một kẻ cùng hung cực ác, chúng ta phải mau chóng rời khỏi đây, nơi này không phải chỗ để khóc.

- Cha mẹ tôi đều đã chết, đúng là lũ ác ma khốn nạn. Bọn chúng lấy điện thoại của Chí Mỹ, rồi giả giọng cô ấy để lừa lừa tôi đến gặp. Sau khi đưa tôi đến đó thì cha tôi cũng phát hiện ra có điều bất thường nên đã vội vàng quay lại, và rồi ông bị bọn hãm hại... Đúng rồi, tôi phải lập tức báo cảnh sát...

Dù đã có thể nói chuyện nhưng trong mắt Tô Du vẫn còn sợ hãi và e ngại.

Bất kể thế nào thì những kẻ này thật sự là quá hung ác. Ngay cả cha mẹ Tô Du cũng không bỏ qua. Có lẽ trong nhà cái cô Chí Mỹ kia cũng không có ai, điện thoại của cô ta còn bị mấy tên này lấy mất.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn như thế mà lại có thể làm được những việc này, chứng tỏ bản sự của đám người kia cũng rất lớn a.

Địch Cửu chỉ có thể thở dài một tiếng rồi nói:

- Tô Du, tôi cũng đã đắc tội với Bì Trịnh Sinh nên không thể tiếp tục ở lại Lạc Tân được nữa. Thế lực ẩn giấu phía sau Bì Trịnh Sinh rất mạnh, hẳn còn mở một lôi đài hắc quyền ở dưới tầng hầm của cao ốc Bì Hà. Nếu như cô thực sự muốn báo thù thì hiện tại tôi khuyên cô không nên báo cảnh sát.

- Cho dù Bì Trịnh Sinh có bị bắt đi chẳng nữa thì hẳn vẫn sẽ mời luật sư. Cuối cùng rất có thể sẽ được phóng thích. Nếu hẳn có bị đi tù mấy năm thì cũng dùng tiền để hưởng thụ trong đó mà thôi.

- Tôi hy vọng bây giờ cô không đi kinh động Bì Trịnh Sinh. Sau này nếu như cô không thể báo thù thì tôi hứa sẽ giúp cô xử lý hẳn...

Địch Cửu không nói gì nữa. Bì Trịnh Sinh là một tên trùm xã hội đen. Nên dù họ có phơi bày chuyện này ra ngoài ánh sáng thì cùng lắm cũng chỉ khiến cho cao ốc Bì Hà đóng cửa mà thôi, chưa chắc đã làm gì được Bì Trịnh Sinh.

Chỉ cần Bì Trịnh Sinh vẫn còn sống, thì cao ốc Bì Hà có đóng cửa hay không, đối với hắn và Tô Du mà nói cũng chẳng có chút ý nghĩa nào cả.

Dù sao thì trong tương lai Địch Cửu nhất định sẽ xử lý Bì Trịnh Sinh. Cho nên hắn hứa sẽ giúp Tô Du báo thù cũng không phải chỉ là lời an ủi.

Dường như Tô Du không thêm để ý đến Địch Cửu mà chỉ cúi đầu khóc thút thít.

Mấy phút sau, khi mà Địch Cửu còn đang không biết nên an ủi thế nào cho phải thì Tô Du bỗng ngừng khóc. Cô dùng ánh mắt đã mất đi sự hồn nhiên kia nhìn chăm chăm vào Địch Cửu và nói:

- Địch Cửu đại ca, cảm ơn anh đã cứu tôi. Nhưng gì anh vừa mới nói tôi đều đã hiểu. Yên tâm đi, tôi sẽ không làm gì ngu ngốc đâu. Chỉ mong anh có thể giúp tôi một việc.

- Cô cứ nói đi, chỉ cần tôi có đủ khả năng, hơn nữa việc đó lại không vi phạm nguyên tắc của tôi là được.

Địch Cửu gật gật đầu.

- Tôi có một người di sống tại Yến Kinh, hy vọng anh có thể giúp tôi lên chuyến bay gần nhất để tới đó.

Tô Du cũng không nói sợ dĩ mình đến đó là vì di của cô có thể giúp cô vào viện Võ Thuật trường đại học Yến Kinh. Còn có một lý do nữa đó là thi thể của cha mẹ cô cũng cần người di này ra mặt xử lý.

Địch Cửu đã nói một câu chạm đến đáy lòng cô. Đó là cô muốn tự tay báo thù cho cha mẹ. Muốn làm được việc này thì cô phải tới được Tiên Nữ tinh để học bản lĩnh.

- Không thành vấn đề.

Địch Cửu không chút do dự gật đầu đồng ý. Về phần thi thể của cha mẹ Tô Du bị mấy tên kia làm thành một vụ tai nạn giao thông, thì Địch Cửu cũng không nói cho cô biết. Tô Du vẫn còn quá nhỏ, có rất nhiều chuyện nếu như biết được sự thật thì cô sẽ chịu không nổi.

Hãy nhấn like ở mỗi chương để ủng hộ tinh thần các dịch giả bạn nhé!

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Rời Khỏi Đàm Hạnh Đường

Dịch: Nam_Ca_Đại_Đế, Bạch Y, Tà Si Vô Diện, Lãnh Minh Hà.

Biên: NhấtLộSátCầu

Phải đến hai giờ sáng thì Dịch Cửu mới về tới Đàm Hạnh Đường. Hắn tính định chào tạm biệt Thời Cẩm San và Phi Khải, đồng thời cũng khuyên họ mau chóng rời đi. Với năng lực của Bỉ Trịnh Sinh thì sớm muộn gì cũng phát hiện ra hắn đang ở Đàm Hạnh Đường, thậm chí là không cần chờ đến khi trời sáng ấy chứ.

Đàm Hạnh Đường còn đang sáng đèn. Thời điểm Dịch Cửu mở cửa tiến vào thì trông thấy Thời Cẩm San, Phi Khải và Đàm Nguyệt Nguyệt đang ngồi ở đại sảnh, vẻ mặt của cả ba người đều rất là nghiêm túc.

Dịch Cửu vừa tiến đến, Đàm Nguyệt Nguyệt liền đứng lên hỏi:

- Tiểu Cửu, tại sao ngay cả một cái điện thoại di động mà anh cũng không có?

- Điện thoại của tôi bị hỏng, sao muộn như vậy rồi mà cô còn tới đây thế?

Lúc này Dịch Cửu không có tâm tư để đùa giỡn với Đàm Nguyệt Nguyệt.

- Tôi vừa xong việc thì lập tức tới cao ốc Bỉ Hà. Nào ngờ bảo vệ ở đó nhất quyết không cho vào. Tôi liền gọi điện cho Tô Du, nhưng cô ấy lại

không bắt máy. Thế là tôi lập tức trở về đây để tìm anh, thử hỏi xem có chuyện gì đã xảy ra, ai ngờ chị Thời lại nói cho tôi biết một chuyện nghe rợn cả người?

Đàm Nguyệt Nguyệt vừa nói vừa nhìn chăm chăm vào Địch Cửu.

Địch Cửu gật gật đầu:

- Xem ra cô cũng đã biết chuyện lô đài Thái Bình nằm ở tầng hầm của cao ốc Bỉ Hà. Đã thế thì tôi cũng kể luôn sự tình tối nay cho cô biết. Đừng nói là Tô Du, mà ngay cả bản thân tôi cũng suýt chút nữa bị người của Bỉ Trịnh Sinh xử lý.

Thiếu chút nữa bị giết, nói vậy thì cũng hơi quá. Thế nhưng Địch Cửu biết đó là do hắn đã luyện thành Đệ Nhất Dao. Còn nếu như hắn vẫn là Địch Cửu hồi mới tới đây thì thật sự đã bị xử lý rồi.

- Mới qua mấy ngày thôi, tại sao Bỉ Trịnh Sinh lại có thể biết anh cứu Khải ca chứ?

Thời Cẩm San kinh hoàng đứng bật dậy, trong lòng cô vẫn còn cảm thấy áy náy. Nếu như Bỉ Trịnh Sinh đã biết mọi chuyện, vậy có nghĩa là từ nay về sau Địch Cửu cũng sẽ giống như bọn họ, chỉ có thể ẩn núp mà sống.

Bỉ Trịnh Sinh là kẻ có lòng dạ ác độc, tâm ngoan thủ lạt. Điều này thì cô là người hiểu rõ hơn ai hết.

Đàm Nguyệt Nguyệt cũng kinh hoàng đứng lên. Thật ra thì lúc trước, khi Thời Cẩm San nói với cô chuyện về lô đài Thái Bình, cô còn bán tín bán nghi. Cô đã sinh sống ở Lạc Tân rất nhiều năm rồi, nhưng vẫn chưa từng nghe nói qua nơi nào là lô đài Thái Bình cả. Trước đây, loại chuyện như thế này đúng là chẳng liên quan gì đến cô hết.

Địch Cửu nói tiếp:

- Đúng vậy, có lẽ Bì Trịnh Sinh chỉ là ngẫu nhiên biết được cho nên hiện tại bọn chúng còn chưa tìm tới nơi này. Tô Du xinh đẹp động lòng người, không biết tại sao cô ấy lại bị Bì Trịnh Sinh nhìn thấy...

Địch Cửu vừa nói đến đây thì đột ngột dừng lại. Hắn bỗng nghĩ tới một chuyện. Bì Trịnh Sinh nhìn thấy Tô Du rất có thể là bởi vì hắn.

Người có địa vị như Bì Trịnh Sinh, tuyệt đối sẽ không lãng phí thời gian quan sát một bữa tiệc sinh nhật. Chắc chắn là vì Bì Trịnh Sinh muốn tìm hắn, nên mới tình cờ nhìn thấy Tô Du. Cô ấy chỉ là bị vạ lây mà thôi.

Sau khi hiểu ra ngọn nguồn sự việc thì Địch Cửu lại càng cảm thấy áy náy. Lúc đầu, hắn dự định cứ như vậy lặng lẽ rời khỏi Lạc Tân, để né tránh Bì Trịnh Sinh.

Nhưng hiện tại Địch Cửu đã thay đổi ý định. Cha mẹ Tô Du đều bị hắn làm liên lụy, cho nên hắn nhất định phải báo thù cho Tô gia.

- Rồi sao nữa?

Tâm tình của Đàm Nguyệt Nguyệt vô cùng khẩn trương, cô nắm chặt tay đến mức ngón tay đều trở nên trắng bệch.

Sau khi biết được sự đáng sợ của Bì Trịnh Sinh - chủ nhân giấu mặt của lô đài Thái Bình, cô mới nhận ra mình đơn thuần đến nhường nào.

Địch Cửu trầm giọng nói tiếp:

- Bì Trịnh Sinh phái người bắt cóc Tô Du, nhưng lại bị cha cô ấy phát hiện. Kết quả là Tô Mẫn Vũ bị bọn chúng giết trong lúc xô xát. Mấy kẻ kia cũng giết luôn mẹ của cô ấy, sau đó cưỡng ép bắt Tô Du đi...

- Bọn súc sinh này...

Đàm Nguyệt Nguyệt nói xong câu đó thì lập tức xoay người muốn đi ra cửa.

Thời Cẩm San vội vàng kéo tay Đàm Nguyệt Nguyệt lại, nói:

- Em đừng đi báo cảnh sát làm gì cho mất công, họ cũng không bắt được hãn đầu. Cho dù hãn có bị bắt thì cũng sẽ thuê luật sư nộp tiền bảo lãnh. Hiện tại Bì Trịnh Sinh đang mang quốc tịch Ý chứ không phải công dân Hoa Hạ.

Địch Cửu thờ dãi đáp:

- Chị Thời nói rất đúng, với năng lực như hiện tại, cô căn bản là không làm gì được hãn. Ngay cả Tô Du cũng hiểu được đạo lý này, tại sao cô lại có thể không biết chứ?

- Đúng rồi, Tô Du đang ở đâu?

Đàm Nguyệt Nguyệt lo lắng cho Tô Du nên vội vàng hỏi.

Địch Cửu đáp:

- Bì Trịnh Sinh phái người đến bắt tôi nhưng lại thất bại. Sau đó tôi dựa vào cuộc đối thoại giữa bọn chúng với nhau mà tìm ra địa điểm Tô Du bị bắt cóc rồi giải cứu cô ấy. Hiện tại Tô Du đã lên máy bay đến Yến Kinh, cô ấy nói muốn đi tìm dì của mình.

Mặc kệ trong lời nói của mình có bao nhiêu sơ hở thì Địch Cửu cũng sẽ nhất quyết không thừa nhận chuyện hãn đã giết mấy tên kia.

Phi Khải và Thời Cẩm San còn có thể tin tưởng được, chứ nếu Địch Cửu để cho Đàm Nguyệt Nguyệt biết chuyện của mình thì khó mà đảm bảo cô ta sẽ không khai lung tung với cảnh sát.

Ban đầu, Địch Cửu định quyết định sẽ rời khỏi Lạc Tân. Thế nhưng sau khi hắn biết mình đã làm liên lụy tới cha mẹ của Tô Du thì hắn quyết định sẽ ở lại báo thù. Chỉ cần lập kế hoạch tỉ mỉ, chu đáo một chút thì xử lý Bỉ Trịnh Sinh cũng không phải là chuyện quá khó khăn gì.

Đàm Nguyệt Nguyệt nghe Địch Cửu kể lại toàn bộ sự việc thì hai vành mắt của cô đều đỏ cả lên. Nhưng cô cũng chỉ có thể vô lực ngồi xuống.

Cô biết những lời Địch Cửu vừa nói không hề sai một chút nào, đặc biệt là từ sau khi Tiên Nữ tinh hoàn toàn mở ra, rất nhiều thứ đều đang âm thầm thay đổi.

- Anh cũng định đi luôn sao?

Đàm Nguyệt Nguyệt nhìn Địch Cửu hỏi.

- Đúng vậy, thật ra là tôi dự định đi khỏi đây, hi vọng mọi người có thể cùng đi với tôi. Sớm muộn gì thì Bỉ Trịnh Sinh cũng sẽ tìm tới nơi này.

Nói xong, Địch Cửu liền lấy Đại Hành Môn Lục ra rồi đưa cho Phi Khải:

- Anh Phi, cái này là của anh.

Hắn còn chưa xem xong quyển sách này, nhưng hiện giờ mọi người phải tách ra, nên hắn dứt khoát trả nó lại cho Phi Khải.

Sớm muộn gì thì Địch Cửu cũng sẽ tới Tiên Nữ tinh, chờ sau khi hắn luyện thành Địch Gia Thất Dao thì nhất định là có thể tìm được một cuốn công pháp tu đạo khác ở trên đó.

Phi Khải đưa tay đẩy quyển sách này quay về phía Địch Cửu:

- Địch huynh đệ, cuốn sách này tôi có giữ bên người cũng chẳng dùng được. Cậu cứ cầm đi, sau này nếu như cậu có gặp hậu nhân của tôi thì hãy trả lại cho họ là được. Tôi và Cẩm San muốn lập tức rời đi. Có duyên chúng ta sẽ gặp lại.

Nói xong, Phi Khải liền xoay người bước ra cửa, Thời Cẩm San cũng chào Địch Cửu một câu rồi nhanh chóng đi theo Phi Khải. Hai người bọn họ đều có kiến thức rộng rãi, làm việc lại càng không dây dề dài dòng.

- Chờ một chút...

Địch Cửu vội vàng gọi Phi Khải, hẳn còn chưa trả lại Đại Hành Môn Lục cho Phi Khải, hẳn cũng hiểu dụng ý của Phi Khải. Mặc dù nói là cho mượn, nhưng chẳng khác nào tặng luôn cả, có lẽ Phi Khải làm vậy là để đền đáp ơn cứu mạng của hắn.

- Đưa điện thoại của cô cho tôi.

Địch Cửu nói xong thì liền móc ra cuốn Địch Gia Thất Dao từ trong ngực.

Thời Cẩm San hơi nghi ngờ nhưng vẫn lấy điện thoại của mình ra rồi đưa cho Địch Cửu. Địch Cửu dùng điện thoại của Thời Cẩm San chụp lại toàn bộ sáu đao đầu trong Địch Gia Thất Dao. Sau đó hắn lại trả điện thoại cho Thời Cẩm San rồi nói:

- Đây cũng là vật gia truyền của tôi, sau này hai người có thể xem thử một chút.

Sở dĩ hắn không chụp đao thứ bảy, là bởi vì cần phải tu luyện xong sáu đao đầu trong Địch Gia Thất Dao, thì mới có thể mở ra đao cuối cùng này. Cho tới hiện tại, Địch gia ngoại trừ Địch Dực, thì vẫn chưa có người nào khác tu luyện thành Đệ Thất Dao.

Phi Khải chờ Thời Cẩm San cầm lại điện thoại, lúc này hẳn mới nói với Địch Cửu:

- Địch huynh đệ, anh thật sự là một hảo hán tử quang minh lỗi lạc, tôi quả thật không có nhìn lầm người, sau này chúng ta sẽ còn gặp lại.

Đàm Nguyệt Nguyệt vẫn luôn ở bên cạnh quan sát Địch Cửu, Phi Khải và Thời Cẩm San từ biệt nhau, chờ sau khi hai người kia đi rồi thì cô mới lên tiếng:

- Địch Cửu, tuy tôi không biết tại sao anh lại tới nhà tôi làm một tên bảo vệ, nhưng tôi có thể khẳng định thành tựu của anh trong tương lai sẽ không tầm thường. Lạc Tân không phải là nơi nên ở lâu, tôi cũng sẽ lập tức rời đi. Chờ sau khi trở lại Yến Kinh thì tôi sẽ nói chuyện này cho ông ngoại ta biết.

Sau khi từ biệt ba người này, Địch Cửu mới sắp xếp đồ đạc của mình lại một chút, rồi đeo ba lô lên, khoá cửa Đàm Hạnh Đường cẩn thận, tiếp đó hẳn cũng nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Lúc đầu, kế hoạch của hắn là sau khi rời khỏi Lạc Tân, thì điểm dừng chân tốt nhất chính là Lâm Xuyên. Hiện tại hắn đã thay đổi chủ ý. Cho dù hắn có rời khỏi đây, thì ít nhất cũng phải xử lý lôi đài Thái Bình cùng Bì Trịnh Sinh trước đã rồi mới tính tiếp.

Mặc dù trước đó Địch Cửu đã xử lý sáu người của Bì Trịnh Sinh, nhưng hắn biết Bì Trịnh Sinh ngoài việc muốn đuổi giết hắn ra, thì căn bản là sẽ không làm cái gì khác. Bởi vì Bì Trịnh Sinh cũng muốn giấu kín chuyện này.

Ngược lại, việc Bì Trịnh Sinh giết cha mẹ của Tô Du, chắc chắn sẽ là chuyện không nhỏ. Còn Bì Trịnh Sinh che giấu như thế nào, thì Địch Cửu không thèm quan tâm, hắn chỉ cần biết mình phải làm như thế nào để xử lý Bì Trịnh Sinh mà thôi.

Hãy nhấn like ở mỗi chương để ủng hộ tinh thần các dịch giả bạn nhé!

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Sự Cố

Team dịch: ๓Tà ๓Tu ๓Chi ๓Địa

Dịch: Nam_Ca_Đại_Đế, Bạch Y, Tà Si Vô Diện, Lãnh Minh Hà.

Biên: NhấtLộSátCầu

Lúc này, trong đại sảnh xa hoa của cao ốc Bì Hà, Bì Trịnh Sinh không lộ một chút biểu cảm nào ra mặt. Trước mắt hắn có sáu cỗ thi thể được xếp thành một hàng. Cả sáu người này đều là thủ hạ của hắn, trong đó còn có Cuồng Hoa – một trong những thủ hạ đặc lực nhất.

Lúc trước, Bì Trịnh Sinh phụng mệnh đến Lạc Tân thành lập lôi đài Thái Bình rồi phát triển nó trở thành lôi đài hắc quyền lớn nhất cả nước, Cuồng Hoa đã đóng góp rất nhiều công sức trong quá trình này. Thế nhưng hiện tại hắn đã trở thành một bộ thi thể.

- Kẻ này rất mạnh, nơi này ngoại trừ Thang Tam gia thì sợ rằng không còn ai có thể đối phó được hắn.

Người phụ nữ có vết sẹo trên mặt lên tiếng phá vỡ sự im lặng.

Bì Trịnh Sinh không có nổi giận như mọi người tưởng tượng mà vẫn bình tĩnh nói:

-Thang Tam cũng không phải là đối thủ của người này. Nếu như tao không làm thì thực lực của người này đã tiếp cận Hoàng cấp trung kỳ.

- A!

Người phụ nữ kia không khỏi kinh ngạc kêu lên một tiếng. Tất cả mọi người trong đại sảnh đều kinh ngạc nhìn Bỉ Trịnh Sinh.

Những người có thể xuất hiện tại đây thì đều là tâm phúc của Bỉ Trịnh Sinh. Mặc dù không có ai trong số họ là võ giả, nhưng tất cả đều biết rõ võ giả Hoàng cấp lợi hại như thế nào. Nói đúng hơn là bọn hắn biết, muốn trở thành một võ giả thì khó khăn cỡ nào.

Sinh gia sở dĩ có thể đặt chân vào giới Hắc Quyền ngầm, cũng là bởi vì hắn là cường giả Hoàng cấp. Đương nhiên còn có một nguyên nhân khác chính là phía sau hắn còn có lực lượng cường đại hơn chống lưng.

Bỉ Trịnh Sinh nhìn mặt từng thủ hạ của mình rồi chậm rãi nói:

- Là sai lầm của tao, đáng lẽ tao phải để Cuồng Hoa mang súng theo. Bây giờ chúng ta đã gây thù với người này, nếu tao không tự mình ra tay thì khó mà có thể giữ chân hắn được. A Hoàn, mày đi chôn cất họ đi. Chờ đấy, sớm muộn gì tao cũng bắt hắn đem đến đây bái tế mấy huynh đệ đã mất.

- Vâng, Sinh gia.

Một tên thanh niên tóc dài lập tức đáp lời. Sau đó, hắn liền đi đến cửa rồi nói nhỏ với bên ngoài. Rất nhanh đã có năm sáu người đi vào chuyển thi thể trong đại sảnh đi.

Vừa dọn xong mấy thi thể kia thì điện thoại của người phụ nữ mặt sẹo đứng kế bên Bỉ Trịnh Sinh bỗng dưng đổ chuông.

Cô ta khẽ nhíu mày, lấy điện thoại ra định tắt đi. Nhưng khi nhìn thấy số điện thoại gọi tới thì sắc mặt của cô ta lập tức thay đổi rồi vội vàng nghe máy.

Hơn mười giây sau, cô ta mới đặt điện thoại xuống bàn, ngưng trọng nhìn Bỉ Trịnh Sinh:

- Sinh gia, Hoàn tiên sinh đột ngột rời khỏi Lạc Tân, chuyện của Tô Mẫn Vũ vẫn chưa được dàn xếp, hội sở Bỉ Ngạn sắp bị niêm phong kiểm tra...

- Chẳng phải Miêu Tử đã làm giả hiện trường thành tai nạn xe cộ rồi sao?

Bỉ Trịnh Sinh ngẩng đầu lên với sắc mặt khó coi, cao ốc Bỉ Hà là hang ổ mà hắn đã kinh doanh rất nhiều năm. Một khi sự tình bị phanh phui thì ngay cả thế lực sau lưng hắn cũng không thể nào giữ lại cao ốc Bỉ Hà được.

Điều này cũng không phải là điều hắn sợ nhất. Thứ mà hắn sợ nhất chính là, hắn phụng mệnh đến đây thành lập lô đài hắc quyền dưới tầng hầm cao ốc Bỉ Hà. Bây giờ bởi vì không cẩn thận nên hắn đã làm liên lụy đến lô đài Thái Bình. Hắn đang lo không biết mình sẽ bị xử phạt như thế nào.

- Sở cảnh sát Lạc Tân vừa tới một người mới. Người này hoàn toàn không nể mặt chúng ta. Hắn tự mình ra tay, tra được Tô Mẫn Vũ là bị bắn chết chứ không phải do tai nạn giao thông. Sau khi Tô Mẫn Vũ rời hội sở Bỉ Ngạn của chúng ta thì bị người ta bắn chết, việc đầu tiên hắn làm là phong tỏa hội sở Bỉ Ngạn. Có lẽ việc Hoàn tiên sinh bỗng dưng rời đi cũng có liên quan tới người này...

Cô ta còn chưa nói hết câu thì màn hình giám sát lớn trên tường đã xuất hiện đồng đảo xe cảnh sát.

- Được lắm!

Bỉ Trịnh Sinh đứng lên, sắc mặt thâm trầm nhìn chăm chăm vào những chiếc xe cảnh sát kia mấy giây, sau đó mới lên tiếng:

- Mọi người rút lui đến biên giới Nam Việt trước, chờ mọi chuyện qua đi rồi hẵng tính.

Giờ phút này Bỉ Trịnh Sinh đã sớm coi Địch Cửu như người chết. Hắn bước chân ra đời làm ăn nhiều năm như vậy, còn chưa bao giờ phải chịu thua thiệt lớn như thế. Hắn mà bắt được Địch Cửu thì chắc chắn sẽ băm Địch Cửu ra thành trăm mảnh, nếu không thì hắn nuốt không trôi cục tức này.

.....

Địch Cửu sớm đã rời khỏi thành phố Lạc Tân, đang ngồi trên xe lửa chạy về Lâm Xuyên. Hắn ngậy người nhìn cảnh vật lướt qua bên cửa sổ.

Mọi chuyện cứ giống như là một giấc mơ vậy. Trong khoảng thời gian ngắn như thế mà lại có quá nhiều chuyện phát sinh ở trên người hắn.

Sau khi có được Đại Hành Môn Lục và Võ Vương Chi Bí thì hắn đã hiểu ra, đối với tu luyện thì hắn chỉ như ếch ngồi đáy giếng mà thôi. Lúc trước hắn dốc lòng học y thuật, mục đích chỉ là tìm kiếm võ căn để có thể luyện võ. Lúc đó hắn không biết rằng trên đời này còn có thứ so với Võ Đạo thì càng thú vị và mạnh mẽ hơn.

Chờ sau khi hắn kiếm được chỗ ở ổn định tại Lâm Xuyên, chuyện đầu tiên hắn muốn làm là kết hợp tu luyện Đại Hành Môn Lục cùng Địch Gia Thất Dao.

Hắn sẽ dùng Đại Hành Môn Lục tụ tập nguyên khí, còn Địch Gia Thất Dao thì dùng để gia tăng thực lực.

Dựa vào hiểu biết của mình thì Địch Cửu đoán Địch Gia Thất Dao không phải công pháp tu luyện, mà là một loại võ kỹ. Có điều những võ kỹ khác yêu cầu võ giả phải có nguyên khí mới tu luyện được, còn Địch Gia Thất Dao thì lại có thể tu luyện cả hai cùng lúc.

Chỉ là chẳng biết tại sao Địch Dực lại không đề cập đến chuyện này. Ngay cả cha hắn cũng không nói cho hắn biết Địch Gia Thất Dao là một môn võ kỹ mà không phải công pháp tu luyện.

Âm thanh báo đến trạm Lâm Xuyên đã đánh thức Địch Cửu. Hắn vội vàng thu hồi suy nghĩ rồi đứng lên, vác bao vải ở dưới chân lên vai, sau đó theo dòng người đông đúc ra khỏi nhà ga.

.....

Vừa ra khỏi nhà ga, thì Địch Cửu liền bắt một chiếc xe taxi đến bệnh viện Ái Bác.

Lúc trước, Du Kiến Phu - viện trưởng của bệnh viện Ái Bác từng đưa cho hắn một tấm danh thiếp, còn viết mấy chữ “có thể an bài đến khoa Phòng Độc thực tập” sau đó kí tên Du Kiến Phu lên danh thiếp.

Hiện tại, Địch Cửu chỉ muốn tìm một chỗ yên tĩnh để tu luyện. Nếu có thể tìm được việc làm càng đơn giản thì càng tốt.

Khoảng cách từ nhà ga đến bệnh viện Ái Bác cũng không xa, mới đi được nửa giờ thì xe taxi đã đến cổng bệnh viện.

Sau khi xuống xe thì Địch Cửu mới thấy bệnh viện Ái Bác vô cùng lớn.

Đứng bên ngoài cổng lớn của bệnh viện, có thể thấy toàn bộ nơi này đều là những tòa nhà cao tầng. Từ khu khám bệnh đến đến khu nội trú, tất cả đều được nối thành một khối.

Địch Cửu không khỏi nhíu mày, nhiều tòa nhà như vậy, chẳng lẽ hắn lại đi từng phòng khám để tìm người sắp xếp công việc?

- Xin hỏi bộ phận nhận sự của bệnh viện nằm ở tòa nhà nào vậy?

Địch Cửu chỉ có thể quay sang hỏi người bảo vệ gác cổng.

Người bảo vệ còn chưa kịp trả lời thì bỗng có một giọng nói vang lên phía sau Địch Cửu:

- Cậu đến phòng nhân sự của bệnh viện làm cái gì?

Vừa hỏi Địch Cửu là một người đàn ông trung trung niên, hảnh mặc áo blouse trắng phía trên có hai chữ Ái Bác. Địch Cửu suy đoán người này hẳn là bác sĩ của bệnh viện Ái Bác.

Thấy có người hỏi mình thì Địch Cửu vội vàng trả lời:

- Trước đây tôi có nộp đơn xin việc ở bệnh viện Ái Bác và đã được nhận, bây giờ tôi muốn đến phòng nhân sự báo danh.

Vị bác sĩ này cũng không suy nghĩ nhiều. Tuy rằng muốn xin vào bệnh viện Ái Bác làm việc là rất khó, nhưng điều đó không có nghĩa là bệnh viện Ái Bác không tuyển người. Bệnh viện lớn như vậy nên thường xuyên có người mới được nhận vào.

- Cậu cứ đi theo tôi, tôi cũng đang tiện đường qua phòng nhân sự.

Vị bác sĩ trung niên kia vừa nghe thấy Địch Cửu nói vậy thì thái độ rất nhiệt tình, ngay lập tức nói.

- Cảm ơn rất nhiều.

Địch Cửu mừng rỡ cảm ơn.

- Cậu học chuyên khoa gì?

Bác sĩ trung niên đi ở phía trước thuận miệng hỏi một câu.

Địch Cửu còn chưa kịp trả lời, thì điện thoại di động của ông ta đã vang lên. Thính lực của Địch Cửu rất tốt, nên lúc vị bác sĩ này nghe điện thoại thì hẳn đã nghe được tất cả. Cuộc điện thoại này là của một y tá gọi tới, bệnh nhân giường số 19 do hẳn phụ trách đột nhiên co giật dữ dội, sắc mặt tím tái, tay chân lạnh như băng.

Sau khi vị bác sĩ trung niên kia biết tin này thì cực kỳ lo lắng. Hẳn vội cúp điện thoại rồi bước nhanh về phía tòa nhà bên trái.

Thế nhưng hẳn vừa đi được mấy bước thì bỗng nhớ ra Địch Cửu, nên vội ngoảnh đầu lại nói:

- Phòng nhân sự ở tầng 5 tòa nhà số 7.

“Người này cũng không tệ a.”

Địch Cửu nhìn bóng lưng vị bác sĩ kia biến mất ở khu nội trú thì trong lòng không khỏi cảm thán.

Hãy nhấn like ở mỗi chương để ủng hộ tinh thần các dịch giả bạn nhé!

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Công Việc An Tĩnh Mới

Team dịch: ๓Tà ๓Tu ๓Chi ๓Địa

Dịch: Nam_Ca_Đại_Đế, Bạch Y, Tà Si Vô Diện, Lãnh Minh Hà.

Biên: NhấtLộSátCầu

Địch Cửu đi lên tầng 5 của tòa nhà số 7, từ xa đã có thể dễ dàng nhìn thấy bảng hiệu phòng nhân sự. Vừa đi đến cửa phòng nhân sự, Địch Cửu liền lấy ra danh thiếp mà Du Kiến Phu đã cho. Lúc đang chuẩn bị gõ cửa thì hần bỗng nghe thấy bên trong có người đang lớn tiếng mắng chửi.

Khiến cho Địch Cửu kinh ngạc là người bị chửi ở đây lại là Du Kiến Phu. Ông ta là viện trưởng của bệnh viện này mà. Tại sao lại có người dám lớn tiếng mắng viện trưởng như thế ở phòng nhân sự chứ?

- Tôi cho các cô một tháng, nhất định phải thanh lọc hết toàn bộ đám sâu mọt vô dụng chỉ biết ăn cho béo thây kia đi. Còn nữa, tìm xem mấy kẻ đó là do ai đề cử, tất cả đều phải chịu trách nhiệm.

Hần vừa dứt lời thì cửa phòng bỗng nhiên bị mở ra. Một thanh niên có thân hình cao lớn, giậm đùng đùng xông ra ngoài.

Người đàn ông này khẽ quét mắt nhìn Địch Cửu một chút, nhưng chẳng thềm nói lời nào mà lại nhanh chóng bỏ đi.

Sau khi người đó đi rồi thì Địch Cửu mới nghe được một giọng nữ truyền ra từ trong phòng:

- Hừ, có giỏi thì đi mà tìm Du viện trưởng, ra oai ở trước mặt chúng ta thì có gì giỏi chứ. Những người đó trước đây cũng đâu phải là chị tự ý nhận vào. Không có ý kiến của những lãnh đạo kia thì làm sao chị dám tùy tiện nhét thêm người vào chứ. Hẳn tưởng rằng mình là ai hả, bà đây sẽ không bao giờ nghe theo đâu nhé.

- Ha ha, chị Mực, chị cứ không đến bệnh viện một tháng, con rùa biển kia mà không thấy bất kỳ ai bị đuổi nói không chừng sẽ tức giận đến ngắt xiú ấy chứ.

Lại có một giọng nữ vang lên, chỉ là âm thanh này nghe trẻ trung hơn nhiều.

Địch Cửu gõ cửa một cái rồi đi vào.

Căn phòng này rất lớn. Địch Cửu đánh giá xung quanh một chút. Nơi này có ít nhất mười mấy chỗ ngồi. Tuy nhiên bây giờ ở đây lại chỉ có hai người, một người phụ nữ trung niên tầm ba mươi tuổi và một cô gái trẻ nhìn qua có vẻ gầy yếu. Có lẽ người phụ nữ ba mươi tuổi này chính là chị Mực kia.

Chị Mực rất xinh đẹp, đặc biệt là dáng người cực kỳ bốc lửa. Cô ta ngồi ở chỗ đó, nổi bật nhất chính là bầu ngực nhô cao, lộ cả ra ngoài cổ áo, lại còn trắng nõn trơn bóng, đẹp mắt vô cùng.

Cô gái hơi gầy yếu kia thì lại trái ngược. Cô ta trẻ hơn rất nhiều so với người phụ nữ kia, nhưng nhan sắc và vóc dáng đều thua xa chị Mực.

- Cậu tìm ai?

Chị Mực khẽ đảo mắt qua người Địch Cửu, giọng điệu vẫn còn khó chịu, có lẽ cơn tức vừa rồi còn chưa kịp nguôi đi.

Địch Cửu lười nói những lời nhảm nhí, hăn lập tức đưa tấm danh thiếp kia cho cô ta xem:

- Chị xem cái này một chút, nếu như có thể bố trí thì bố trí, không được thì thôi vậy.

Mặc dù Địch Cửu không biết tại sao người vừa rời đi có thể mang Du Kiến Phu, nhưng từ những gì chị Mục đã nói thì hăn cũng có thể đoán ra một phần. Hăn là người kia không hài lòng với việc sắp xếp nhân sự của Du Kiến Phu. Cho nên, hăn cũng không hi vọng có thể kiếm được việc ở đây. Có điều đã mất công đến tận đây nên hăn vẫn muốn thử một lần.

Chị Mục nhận lấy danh thiếp từ tay Địch Cửu, sau khi nhìn sơ qua thì lại ném nó lên bàn. Tiếp theo cô ta nhìn thẳng vào Địch Cửu và nói:

- Cậu có biết Du viện trưởng đã bị điều đi rồi không?

Địch Cửu gật gật đầu:

-Hiện giờ thì đã biết.

Nói xong, Địch Cửu liền quay người muốn rời khỏi, xem ra chuyện công việc hăn phải tự nghĩ biện pháp rồi.

-Nếu như cậu không để ý, tôi còn có một công việc tương đối thanh nhàn, nhưng cần phải lớn gan một chút.

Thấy Địch Cửu lập tức muốn bỏ đi thì chị Mục vội vàng lên tiếng.

- Chị Mục, lão Vu vừa nói vậy mà chị còn...

Nữ tử hơi gầy còn chưa kịp nói hết câu thì đã bị chị Mục đưa tay ngắt lời.

- Chị mà còn phải sợ một kẻ giả thần giả quỷ học theo Tây Dương không thành như hăn sao, hưởng chi phần công tác này cũng chỉ là việc vặt.

- Công việc gì vậy?

Địch Cửu hỏi lại một câu với vẻ nghi ngờ, làm việc ở bệnh viện mà cần gan lớn, chẳng lẽ là trợ lý khi phẫu thuật?

Nếu như là công việc này, thật sự hăn muốn cân nhắc lại. Mặc dù rất nhiều y sinh vừa mới vào nghề đều hy vọng có thể đi theo một bác sĩ dày dặn kinh nghiệm để học hỏi thêm. Nhưng điều này lại không thích hợp với hăn chút nào. Địch Cửu chỉ cần một công việc thanh nhàn đủ để nuôi sống bản thân là được. Sau đó, hăn muốn dành tất cả thời gian rảnh cho việc tu luyện Địch Gia Thất Dao và Đại Hành Môn Lục.

- Tầng hầm của tòa nhà số 11 thiếu một người trông coi, tiền lương là 6000, lại có thêm một chút linh tinh khác nữa, chỉ có điều công việc này rất là thanh nhàn...

Chị Mục còn chưa dứt lời thì cô gái hơi gầy kia đã kinh ngạc tròn xoe mắt nói:

- Chị Mục, đó là nhà xác a, Du viện trưởng viết là khoa Chống Độc, điều này...

Tiền lương 6000 ở bệnh viện Bác Ái đã là thấp đến không thể thấp hơn.

Điều khiến cho cô gái hơi gầy này không thể hiểu nổi lại là vị tân viện trưởng vừa nói cần thanh lọc nhân sự không lâu thì chị Mục đã lập tức nhận thêm người mới vào. Chẳng lẽ người này là do Du viện trưởng đề cử đến nên mới vậy.

Chị Mục bắt đắ dĩ nhìn Địch Cửu và nói:

-Thật sự rất xin lỗi, ý tứ lúc trước của Du viện trưởng tôi cũng không muốn làm trái, nhưng hiện giờ vị viện trưởng mới đến kia thanh thế rất lớn, tôi cũng không thể an bài vị trí nào tốt hơn. Chờ cho khoảng thời gian này qua đi, tôi...

Chị Mục thật sự cảm thấy thật có lỗi. Năm ngoái, khi Lâm Xuyên công bố số liệu thu nhập bình quân đầu người thì đã là gần 10,000. Vậy mà tiền lương cô cấp cho Địch Cửu lại chỉ hơn một nửa thu nhập bình quân mà thôi. Nhưng với quyền hạn của mình thì cô cũng chỉ có thể làm được đến như vậy.

Địch Cửu mỉm cười:

- Không sao cả, công việc này thật là tốt, tôi rất thỏa mãn.

Công việc này thật sự khiến hân hân lòng, bởi vì nó rất thanh nhàn. Công việc như này đầu tiên là có thể bảo đảm thời gian tu luyện, thứ hai là bảo đảm nhu cầu thiết yếu của cuộc sống. Địch Cửu cũng không muốn dồn tất cả thời gian cho công việc. Nhà xác thì có sao, chỉ cần yên tĩnh là được rồi.

- Đây là số điện thoại của tôi, cậu mau đưa thẻ căn cước đây, tôi sẽ giúp cậu lập một bộ hồ sơ cá nhân.

Chị Mục tiện tay đưa cho Địch Cửu một tấm danh thiếp.

Trên danh thiếp ghi rõ là trưởng phòng nhân sự Đồng Mục, còn có một dãy số điện thoại.

Địch Cửu không hề thắc mắc gì, Đồng Mục vừa hỏi thông tin cá nhân của Địch Cửu vừa giúp hân làm một bộ hồ sơ. Tốn trọn vẹn hơn một giờ đồng hồ, Đồng Mục mới làm xong hồ sơ nhân sự giúp Địch Cửu.

-Cảm ơn chị Mục.

Địch Cửu nhận lấy hồ sơ đồng thời tranh thủ cảm ơn một câu. Hẳn hiểu rõ, dù Đồng Mục không tình nguyện hỗ trợ, thì cũng chẳng có lỗi gì. Ngay cả Du Kiến Phu cũng không trách được Đồng Mục.

Sở dĩ Đồng Mục đồng ý giúp hẳn chuyện này, có lẽ ngoại trừ nể mặt Du Kiến Phu ra thì còn là vì khó chịu với vị tân viện trưởng vừa đi khỏi kia.

Vị tân viện trưởng này không làm gì được Du Kiến Phu, nên mới tìm một con dê thế tội, trút toàn bộ tức giận lên người Đồng Mục.

- Đi thôi, nhớ kỹ xem như hôm nay cậu đã đi làm, hiện giờ thì cậu có thể đi tìm một chỗ để ở lại. Trong một tháng, nếu có cơ hội thì tôi sẽ giúp cậu đổi sang vị trí tốt hơn. Nếu như không được thì cũng đừng trách tôi.

Đồng Mục khẽ gật đầu với Địch Cửu.

Địch Cửu ra khỏi phòng nhân sự, đúng như Đồng Mục nói, hiện tại hẳn vô cùng cần tìm một chỗ ở yên tĩnh. Lúc làm việc thì có thể tu luyện tại bệnh viện, còn khi trở về thì có thể tu luyện ngay tại chỗ ở. Đây mới chính là phương thức làm việc mà Địch Cửu thích nhất.

Vừa rời khỏi tòa nhà số 7 thì Địch Cửu đã nhìn thấy một đám người vây quanh một tòa nhà ở phía trước. Tiếng khóc, mắng chửi không ngừng vang lên.

Bệnh viện xảy ra chuyện ồn ào thì ở Tế quốc cũng là việc bình thường. Địch Cửu cũng chẳng lạ lẫm gì. Lúc hẳn chuẩn bị bỏ đi lại bỗng nhìn thấy vị bác sĩ trung niên đã dẫn đường cho hẳn.

Đối với vị bác sĩ trung niên này, Địch Cửu rất là có hảo cảm. Lúc ấy, tình huống bệnh nhân của anh ta tương đối khẩn cấp, thế nhưng thời điểm anh ta rời đi vẫn không quên nói cho hẳn biết vị trí của phòng nhân sự. Có

thể thấy được, người này tương đối có uy tín và tốt bụng, cho dù đây là một việc nhỏ xíu xiu.

Giờ phút này, vị bác sĩ trung niên kia đang không hề dễ chịu, áo blouse trắng trên người anh ta đã bị xé rách tả tơi. Khuôn mặt cũng bị cào cấu ra mấy vết máu, mấy người phụ nữ đang điên cuồng xông về phía anh ta. Còn có hai người đàn ông bị bảo an ngăn trở, nếu như hai gã kia không bị ngăn cản, có lẽ vị bác sĩ trung niên này sẽ gặp nguy hiểm tính mạng a.

- Trả mạng con gái lại cho tao, tên lang băm này, đồ lang băm...

Một người phụ nữ trung niên vừa gào khóc vừa lao về phía vị bác sĩ kia.

Địch Cửu thở dài. Xem ra, bệnh nhân nằm giường số 19 của vị bác sĩ trung niên kia đã không qua khỏi, cuối cùng vẫn xảy ra chuyện đáng tiếc a.

Loại chuyện này thì Địch Cửu cũng không thể giúp được gì. Nếu như bệnh nhân kia còn sống thì hẳn vẫn có thể giúp đỡ một chút. Cho dù y thuật của hắn có cao bằng trời thì cũng không thể hồi sinh người chết trở lại.

Địch Cửu khẽ lắc đầu một cái rồi đành phải xoay người bỏ đi.

Hãy nhấn like ở mỗi chương để ủng hộ tinh thần các dịch giả bạn nhé!

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Đốt Giấy Tại Nhà Xác

Địch Cửu cứ nghĩ rằng số tiền mình hiện có cũng không quá ít. Kết quả là hắn đã đi vòng quanh bệnh viện mấy giờ liền mà vẫn không thể thuê được chỗ ở, dù chỉ là một căn phòng rộng vài mét vuông thôi cũng không được.

Đi vòng một vòng mà chẳng làm được gì nên Địch Cửu đành tùy tiện kiếm chút đồ ăn rồi trở lại bệnh viện.

Hắn làm việc tại tầng hầm của tòa nhà số mười một nên muốn xuống đó xem có chỗ để ở lại hay không.

Sau khi xuống tầng hầm, Địch Cửu mới hiểu được là Đồng Mục đã rất chiếu cố mình. Nơi này căn bản là chẳng cần người trực ban, hoặc có thể nói là không cần bảo vệ.

Chỗ duy nhất cần có người trực ở đây có lẽ chính là phòng quan sát ở bên cạnh nhà xác. Căn phòng này trống không. Địch Cửu dùng chìa khoá mở cửa, liền biết đã rất lâu rồi nơi này không có người đến.

Gian phòng rộng hơn mười mét vuông, có một chiếc giường lò xo, một cái bàn công tác và một cái ghế. Trừ những thứ đó ra thì không còn bất kỳ đồ vật nào khác.

Địch Cửu vô cùng hài lòng vì nơi này đủ an tĩnh như hắn mong muốn. Đứng ở đây, ngoại trừ tiếng thông gió ra, thì không còn bất kỳ thanh âm nào khác.

Người bình thường mà đến đây thì chỉ cần trông thấy hai chữ “nhà xác” to tướng kia, đoán chừng sẽ tê dại da đầu. Nhưng Địch Cửu lại không để ý, từ khi tu luyện Võ Đạo thì quanh thân hắn luôn dồi dào nguyên khí nên càng không sợ mấy thứ này.

Sau khi quét dọn đơn giản căn phòng một chút, Địch Cửu liền chuẩn bị bắt đầu tu luyện Đại Hành Môn Lục. Mặc dù có chìa khoá nhà xác, nhưng hắn lại không có dự định vào xem.

Địch Cửu còn chưa có bắt đầu tu luyện thì bỗng gloáng thoáng nghe thấy tiếng bước chân gấp rút. Có vẻ như người này đang kinh hoảng cùng sợ hãi.

Trời đã tối đen thế này sao còn có người đến nhà xác chứ? Thật là kì lạ.

Địch Cửu lập tức ra khỏi phòng. Cũng may là tiếng bước chân này không phải từ nhà xác truyền tới. Nếu không thì đúng là dọa hắn chết khiếp.

Rất nhanh thì có một bóng người xuất hiện dưới ánh đèn. Địch Cửu lập tức nhận ra đó là vị bác sĩ trung niên mà hắn mới gặp ban ngày. Chính anh ta đã chỉ đường cho mình. Về sau, bởi vì bệnh nhân chết nên anh ta đã bị người nhà bệnh nhân gây khó dễ.

Đúng ra thì giờ phút này anh ta hẳn là phải sút đầu mẻ trán mới đúng, làm sao còn có thời gian đến đây chứ.

- Chào anh!

Địch Cửu sợ mình sẽ hù dọa đối phương, nên đã sớm kêu lên một tiếng.

Vị bác sĩ trung niên kia hiển nhiên là một người nhát gan, nghe thấy tiếng Địch Cửu thì liền giật mình lùi lại mấy bước, hoảng sợ nhìn về phía Địch Cửu.

Địch Cửu đứng dậy, cười ha hả nói:

- Anh không nhớ tôi sao? Ban ngày anh còn chỉ đường cho tôi. Anh là bác sĩ thì đúng ra lá gan phải lớn hơn người bình thường chứ.

- Là cậu sao?

Sau khi thấy rõ Địch Cửu thì anh ta liền thở ra một hơi, rồi lại hỏi:

- Tại sao cậu lại ở chỗ này?

Địch Cửu đành phải nói:

- Tôi được viện trưởng Du Kiến Phu giới thiệu tới, vừa vận không may bệnh viện lại thay viện trưởng. Thế nên chị Mục ở khoa nhân sự chỉ có thể an bài tôi làm tại chỗ này.

Hiển nhiên là vị bác sĩ trung niên này cũng biết một chút tin tức về nội bộ bệnh viện, nghe Địch Cửu kể lại thì thở dài nói:

- Cậu đúng là xui xẻo, kỳ thật cậu chỉ cần đến sớm mấy ngày thì có khi đã được an bài đến nơi tốt hơn. Thực ra cậu có thể tới đây làm cũng là nhờ Mục trưởng khoa giúp đỡ. Chứ trước đây nơi này không có người trực ban đâu.

- Tôi biết, chẳng qua là đã muộn như vậy anh còn tới nơi này làm gì?

Địch Cửu vừa nói chuyện, vừa nhìn vào cái túi tiện lợi trong tay anh ta.

Vị bác sĩ trung niên này giơ chiếc túi tiện lợi trong tay lên, anh ta có chút bất đắc dĩ nói:

- Ài, ban ngày tôi chữa bệnh xảy ra chút sự cố, làm một bệnh nhân bị tử vong. Có lẽ chuyện này sẽ không kết thúc đơn giản như vậy, nhiều khả năng tôi sẽ bị đuổi việc. Buổi tối hôm nay tới đây, là muốn đốt mấy tờ giấy vàng cho bệnh nhân của tôi. Đây là truyền thống trước giờ của bệnh viện. Bất kể là người bệnh tử vong do nguyên nhân gì, một khi đã chết ở trên bàn giải phẫu thì ban đêm người bác sĩ phụ trách bệnh nhân đó đều sẽ đến đốt vàng mã cho họ.- Làm sao anh biết bệnh nhân này tử vong là do mình?

Địch Cửu hỏi một câu. Trong lòng thầm khâm phục vị bác sĩ trung niên này. Bình thường khi chữa bệnh, nếu phát sinh sự cố khiến bệnh nhân tử vong, mặc kệ có phải là do bác sĩ hay không thì họ thường sẽ không thừa nhận.

Mà vị bác sĩ trung niên này, lại thẳng thắn thừa nhận là bởi vì hãn nên mới xảy ra vấn đề.

- Lúc ấy sắc mặt bệnh nhân tím tái, toàn thân run rẩy, tôi không nên tiêm thuốc trợ tim cho cô ấy. Cũng bởi vì mũi tiêm kia nên tim cô ấy mới bị quá tải, cuối cùng...

Trong mắt vị bác sĩ trung niên kia toàn là ảo não, giọng nói tràn đầy tự trách.

Địch Cửu không biết thuốc trợ tim là cái gì nên đành phải nói:

- Anh dự định hóa vàng luôn trong này sao?

Sắc mặt của vị bác sĩ này có vẻ không tốt, anh ta nhìn Địch Cửu và nói:

- Tôi là Lâm Ba, là bác sĩ khoa tim mạch. Nếu như cậu có chìa khoá thì có thể giúp tôi mở cửa được không. Tôi muốn vào đó đốt vàng mã.

Ban đầu, Lâm Ba dự định sẽ đốt ở bên ngoài rồi đi. Thế nhưng hiện tại gặp được Dịch Cửu ở chỗ này nên hẳn muốn đi vào trong. Ở sâu trong nội tâm, hẳn vẫn có chút bất an, hẳn cho rằng bệnh nhân này chết ở trong tay mình. Cho nên người nhà bệnh nhân đánh hẳn, mắng hẳn là lang băm thì hẳn cũng không cãi lại một câu nào.

Hiển nhiên là bệnh viện không cho phép đốt vàng mã trong nhà xác. Có điều nếu đốt vào lúc này thì sẽ chẳng có người nào biết.

- Chuyện nhỏ.

Dịch Cửu nói xong thì liền lấy chìa khoá mở cửa nhà xác. Hẳn cũng không quá để ý vấn đề này. Lâm Ba muốn đốt giấy ở chỗ nào, có thể hỗ trợ thì hẳn chắc chắn sẽ tận lực giúp một tay.

Thực ra diện tích nhà xác vô cùng lớn, hơn nữa bên trong cũng không có nhiều thi thể. Bình thường, những thi thể để lâu trong này đều sẽ được đông lạnh. Còn thi thể mới được chuyển tới thì chỉ đặt ở ngoài sảnh mà thôi.

Thời tiết coi như là ấm áp, nhưng vừa tiến vào trong này thì Dịch Cửu liền cảm thấy lạnh cả sống lưng. Không chỉ là do hơi lạnh, mà còn bởi âm khí ở đây rất nặng.

Lâm Ba vừa vào liền bước tới bên cạnh một bộ thi thể, sau đó trực tiếp quỳ xuống, rồi lấy tiền âm phủ từ trong túi ra.

Dịch Cửu cũng đang quan sát cái xác. Lúc này bộ thi thể kia đang bị che kín bởi một tấm vải trắng. Qua mái tóc dài thì có thể đoán đây là một cô gái trẻ.

Thấy Lâm Ba quỳ xuống đất rồi cầm bật lửa trong tay và tự đâm, Địch Cửu không muốn quấy rầy anh ta nên chuẩn bị đi ra ngoài. Đúng lúc này, ánh mắt hần lại quét qua ngón tay của cái xác kia.

Mặc dù ánh đèn trong nhà xác không được sáng cho lắm, thế nhưng thị lực của Địch Cửu lại cực kỳ tốt. Hần không ngờ mình lại trông thấy màu đỏ trên ngón tay của người chết kia.

- Bác sĩ Lâm, chờ một chút...

Địch Cửu vội bước lên trước một bước, rồi lập tức vén tấm vải trắng trên thi thể kia ra.

- Cậu làm cái gì vậy?

Trông thấy Địch Cửu xốc vải trắng lên, Lâm Ba hoảng sợ vội vàng tiến lên ngăn cản.

- Bác sĩ Lâm, cô ấy còn chưa chết. Nếu như anh để tôi ra tay thì còn có thể cứu được.

Địch Cửu trầm giọng nói. Sau khi xốc tấm vải kia lên thì hần lại càng chắc chắn mình không có phán đoán sai.

Từ khi tu luyện Đại Hành Môn Lục, hần cảm thấy các giác quan của mình đang ngày càng cường đại. Cô gái này nhìn như đã chết, thế nhưng trên người nàng vẫn còn có sinh cơ.

Nhắc đến sinh cơ, thuyết pháp này rất huyền ảo, chỉ những bác sĩ đã hành nghề nhiều năm thì may ra mới có thể thông qua giác quan thứ sáu cảm nhận được. Đại đa số các bác sĩ đều không thể cảm nhận được loại vật này.

Mặc dù thời điểm còn ở Tế quốc, y thuật của Địch Cửu đã rất cao minh nhưng hãn cũng không thể xác định được sinh cơ có tồn tại hay không.

Lúc trước hãn không thấy được, nguyên nhân chủ yếu là do hãn còn thiếu kinh nghiệm, thời gian xem bệnh rất ít. Hiện tại, hãn đã tu luyện Đại Hành Môn Lục, nhờ loại đồ vật huyền diệu khó giải thích này nên sinh cơ mới tự nhiên hiện ra qua giác quan của hãn.

- Cậu vừa nói là cô ấy còn sống đúng không?

Lâm Ba vô cùng kích động. Cả thanh âm lẫn thân thể anh ta đều đang run rẩy khó mà áp chế. Xem ra hiện giờ anh ta đang vô cùng kích động.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngủ
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Ngũ Âm Lục Dương Thủ

Địch Cửu gật đầu:

- Nếu tôi lập tức ra tay bây giờ thì đúng là có thể cứu sống cô ấy. Còn nếu đợi thêm một thời gian nữa thì chưa chắc.

Cảm ứng sinh mạng cực kỳ huyền diệu. Địch Cửu chỉ có thể cảm nhận được cô gái này đang dần mất đi sự sống, còn khi nào cô ta mới thật sự chết thì hẳn lại chẳng thể xác định.

- Bộp.

Lâm Ba vừa mới đứng lên đã lại tiếp tục quỳ xuống, hẳn mong mọi người nhìn Địch Cửu:

- Tôi cầu xin anh, làm ơn hãy cứu lấy Liêm Sa Vũ.

Thời khắc này, Lâm Ba đã chẳng thèm quan tâm xem Địch Cửu có thể cứu được Liêm Sa Vũ hay không. Liêm Sa Vũ mà chết thì còn chuyện gì nghiêm trọng hơn được chứ?

Địch Cửu gật đầu ra vẻ đã hiểu, rồi nói với Lâm Ba:

- Cậu mau chạy sang phòng tôi lấy cái ba lô ra đây.

- Được, được.

Lâm Ba cũng không hỏi Địch Cửu sẽ làm cách nào để cứu người mà lập tức xông ra ngoài.

Sau khi Lâm Ba rời khỏi, hai tay Địch Cửu liên tục không ngừng điểm xuyên vào các huyệt vị trên người Liêm Sa Vũ. Hiển nhiên là cô ta mắc phải bệnh liên quan đến tim mạch.

Thuốc trợ tim mà Lâm Ba tiêm cho Liêm Sa Vũ có tác dụng gì thì Địch Cửu không biết. Hơn nữa Địch Cửu cũng chẳng thèm quan tâm đến vấn đề này. Hắn chỉ biết là giờ phút này, Liêm Sa Vũ đã rơi vào trạng thái chết giả.

Trong y học có rất nhiều kiểu chết giả. Trường hợp của Liêm Sa Vũ được gọi là chết lâm sàng, người bệnh không thể tự mình tỉnh lại. Nếu như thời gian chết lâm sàng quá dài thì sẽ dẫn đến tử vong.

Thời điểm Địch Cửu còn ở Tế Quốc, tuy rằng hắn cũng có thể chữa khỏi loại bệnh này của Liêm Sa Vũ, nhưng sẽ không thoải mái nhẹ nhàng như bây giờ.

Hiện giờ Địch Cửu đã tu luyện Đại Hành Môn Lục, cộng thêm Địch gia Đệ Nhất Đao nên mỗi lần ra tay đều loáng thoáng có nguyên khí kèm theo.

Từng đạo nguyên khí từ ngón tay a Địch Cửu không ngừng thông qua huyệt vị thẩm thấu vào trong cơ thể Liêm Sa Vũ.

Đúng lúc này thì Lâm Ba đem ba lô của Địch Cửu tới, gã đại ra nhìn đôi tay Địch Cửu giống như đóa hoa đang nở rộ vậy, không ngừng điểm trên người Liêm Sa Vũ.

Còn Liêm Sa Vũ đang nằm trên giường cũng bị nhấc lên cao, không ngừng quay cuồng. Thế nhưng Lâm Ba lại thấy rõ ràng hai tay Địch Cửu cũng không dừng lại quá lâu trên người Liêm Sa Vũ.

“Đây là phương pháp trị liệu gì a?”

Làm phó chủ nhiệm của bệnh viện Ái Bác, Lâm Ba cũng coi như là một người hiểu rộng biết nhiều. Ấy vậy mà hẳn lại chưa từng gặp qua phương pháp chữa bệnh nào giống với Địch Cửu.

Sau khoảng hơn mười phút, thân thể Liêm Sa Vũ mới từ từ được hạ xuống giường. Lâm Ba thế mà lại thấy trên trán Địch Cửu có hơi nóng toát ra. Việc này quả thật là không khác gì khí công trong truyền thuyết.

Khi thân thể Liêm Sa Vũ rơi xuống giường thì Địch Cửu cũng đồng thời lấy ra mấy nhánh dược liệu từ trong ba lô. Hắn dùng hai tay xoa nhẹ một chút, toàn bộ số dược liệu này liền hóa thành bột vụn. Sau đó, Địch Cửu đưa những bột thuốc đó vào trong miệng Liêm Sa Vũ, rồi lại tiếp tục dùng tay điểm huyệt.

Lâm Ba thấy yết hầu của Liêm Sa Vũ khê giật giật rồi nuốt hết toàn bộ số dược liệu kia thì vô cùng kích động.

Cuối cùng thì Địch Cửu cũng ngừng điểm huyệt. Hắn lấy ra một cái khăn lông từ trong ba lô để lau mồ hôi, sau đó mới quay sang nói với Lâm Ba:

- Mấy phút nữa cô ta sẽ tự tỉnh lại, đến lúc đó anh cứ nhận là mình đã cứu cô ấy, rồi dẫn cô ấy đi thôi.

Lâm Ba chạy tới nắm chặt cổ tay Liêm Sa Vũ và kích động nói:

- Tỉnh rồi, cô ấy thật sự tỉnh lại... Thật sự sống lại...

Giờ phút này Lâm Ba đã quá xúc động nên mới nói năng lộn xộn. Thực ra thì Liêm Sa Vũ còn chưa tỉnh lại, chỉ là Lâm Ba bắt mạch cho cô ấy nên mới biết mọi chuyện đã ổn.

Địch Cửu vỗ vai Lâm Ba:

- Đừng quá kích động, cô ta vốn dĩ cũng chưa chết, cho nên không có chuyện chết đi sống lại đâu. Tình huống của cô ấy chính là trạng thái chết giả. Hiện giờ cô ấy vẫn chưa tỉnh lại, nhưng máu trong cơ thể cũng đã tuần hoàn lại bình thường.

- Tiền bối...

Lâm Ba vẫn còn rất xúc động.

Địch Cửu xoa tay:

- Bác sĩ Lâm, tôi tên là Địch Cửu, làm ơn đừng gọi tôi là tiền bối... Cũng đã lâu rồi không có ai gọi tôi như vậy...

Địch Cửu bỗng nhớ lại thời điểm hắn còn ở thành phố Minh Châu. Nơi đó hiển nhiên là không chỉ có mỗi hắn và Khúc Tiểu Thụ là du côn. Chỉ có điều mấy tên nhị thế tổ khác vừa thấy hắn và Khúc Tiểu Thụ thì đều kính cẩn gọi tiền bối, dù cho hắn và Khúc Tiểu Thụ mới làm du côn chẳng bao lâu.

- Dạ, vâng thầy Địch, y thuật của thầy cao siêu như vậy, cho dù có trở thành bác sĩ giỏi nhất của bệnh viện...

Lần này Địch Cửu không đợi Lâm Ba nói hết câu thì đã ngắt lời:

- Bác sĩ Lâm...

- Thầy Địch, thầy đừng gọi tôi là bác sĩ Lâm, cứ trực tiếp gọi Lâm Ba hoặc là Tiểu Lâm đều được.

Lâm Ba sợ hãi xoa tay.

Y thuật của Địch Cửu đã khiến Lâm Ba vô cùng rung động khó mà kìm chế được bản thân. Làm một người say mê y thuật, hắn cảm thấy vô cùng kính ngưỡng Địch Cửu.

Hoặc có thể là hãn kính ngưỡng đối với y thuật. Người không hiểu y thuật có lẽ sẽ chỉ cảm thấy Địch Cửu khá là giỏi, nhưng Lâm Ba là tiến sĩ viện y học nên biết rõ y thuật của Địch Cửu vô cùng cao siêu.

Phương pháp vừa rồi của Địch Cửu thật đáng để Lâm Ba kính ngưỡng. Đây là kỹ thuật làm nên tên tuổi của bác sĩ giỏi nhất Tế Quốc - Tiết Đà, Ngũ Âm Lục Dương Thủ.

Lúc trước, để được học Ngũ Âm Lục Dương Thủ mà Địch Cửu đã phải nhờ cha mình ra mặt. Không những thế, Địch gia còn phải đưa một gốc cây Đoạn Tham ngàn năm cho Tiết Đà.

Thật ra thì một gốc cây Đoạn Tham ngàn năm chưa đủ giá trị để đổi lấy Ngũ Âm Lục Dương Thủ. Chẳng qua là nhờ vào địa vị của Địch gia nên Tiết Đà mới đồng ý dạy cho Địch Cửu kỹ thuật này.

Ngũ âm dựa vào ngũ hành chia làm phổi, gan, thận, tâm, tì, tượng trưng cho kim, mộc, thủy, hỏa, thổ. Lục dương là túi mật, dạ dày, ruột già, ruột non, bàng quang, tam tiêu(*).

(tam tiêu: cách gọi của Đông Y, thượng tiêu là lưỡi, thực quản, tim phổi; trung tiêu là dạ dày; hạ tiêu là ruột non, ruột già, thận và bàng quang)

Mặc dù chiêu thức ấy của Tiết Đà vốn đã rất lợi hại nhưng cũng không đạt đến mức như Địch Cửu vừa sử dụng. Sau khi Địch Cửu tu luyện Đại Hành Môn Lục và Địch gia Đệ Nhất Dao thì đã có được chân nguyên. Vì vậy mà Ngũ Âm Lục Dương Thủ của hãn so với Tiết Đà đã là trò giỏi hơn thầy.

Địch Cửu cười một tiếng:

- Bác sĩ Lâm, với khả năng của mình thì anh nghĩ tôi muốn trở thành bác sĩ là chuyện khó sao? Tôi tới nơi này để tìm kiếm sự yên tĩnh. Toàn bộ bệnh viện, còn có nơi nào yên tĩnh hơn ở đây được chứ? Cho nên anh

không cần đề cử tôi với bệnh viện, cũng đừng giới thiệu bệnh nhân nào đến đây.

Lâm Ba lập tức đáp:

- Dạ, tôi nhất định sẽ nhớ rõ. Thầy Địch học đông y phải không? Tôi vẫn luôn cho rằng hiện tại nó đã xuống dốc, thật không nghĩ tới đông y chân chính lại lợi hại như thế.

- Tuy thứ tôi học không phải đông y nhưng tôi cũng hiểu một chút về nó. Đông y bác đại tinh thâm, dựa vào thiên nhiên tiến hóa thành lý luận, đông y càng gần với thiên nhiên, mới thật sự là phương pháp chữa bệnh của nhân loại. Anh nói cũng không sai, theo những gì tôi biết thì đông y không thể trị bệnh nặng.

Sở dĩ Địch Cửu nói những lời này là vì muốn chỉ điểm cho Lâm Ba. Lâm Ba khó hiểu nhìn Địch Cửu:

- Vậy vừa rồi anh dùng hai cây dược liệu, lại dùng phương pháp điểm huyết gì đó...

Địch Cửu kiên nhẫn giải thích:

- Thật ra tây y mà anh vẫn gọi, trong mắt tôi cũng chỉ là một loại đông y mà thôi. Trong tự nhiên, mọi vật đều tuân theo quy luật âm dương điều hòa. Ví dụ có nam tất có nữ, có âm liền có dương.

- Loại virus nào cũng có dược liệu tương ứng để trị liệu. Sở dĩ đông y không thể chữa trị là bởi vì không tìm được dược liệu phù hợp. Tây y có thể khắc phục khuyết điểm này của đông y, thông qua công nghệ chiết xuất ra thành phần cần thiết trong dược liệu để chữa bệnh.

- Huống chi hiện tại có rất ít người chuyên tâm nghiên cứu đông y nên cũng không có nhiều bác sĩ đông y giỏi. Hơn nữa các loại dược liệu trên

Địa Cầu vô cùng khan hiếm hoặc là rất khó phát hiện, nên hiệu quả trị liệu của đông y luôn kém tây y. Tương lai xuống dốc là có thể dự đoán được, điều này là hoàn toàn bình thường.

- Có cách nào để thay đổi tình trạng này hay không?

Lâm Ba dường như đã quên mất mình đang ở nơi nào. Anh ta giống như một cậu học trò đang hỏi thầy giáo một vài vấn đề khó hiểu vậy.

Địch Cửu thần nhiên đáp:

- Chẳng có cách nào cả.

Tài nguyên trên trái đất ngày càng cạn kiệt. Sau khi Tiên Nữ tinh xuất hiện thì có lẽ vấn đề thiếu tài nguyên sẽ tạm thời được giải quyết.

Theo Địch Cửu thấy thì thói hư tật xấu của nhân loại vẫn sẽ tiếp tục làm đông y xuống dốc. Dược liệu sớm hay muộn cũng sẽ bị dùng hết. Cách đơn giản nhất để chế tạo thuốc là dùng máy móc chiết xuất từng thành phần của dược liệu rồi tiến hành pha chế với số lượng lớn.

Nhân loại vì theo đuổi hiệu suất và ích lợi nên sẽ không dành thời gian để trồng và chăm sóc dược liệu, mà sẽ dồn phần lớn thời gian cùng sức lực đặt ở việc sản xuất thuốc.

- Ôi... bác sĩ Lâm, tôi đang ở đâu đây...

Cuối cùng thì Liêm Sa Vũ cũng tỉnh lại, cắt đứt những lời mà Lâm Ba định nói.

Cô ngẩng đầu nhìn xung quanh, hình như nơi này không phải phòng bệnh, cũng may là cô đã trông thấy bác sĩ Lâm.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngủ

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Sự Kiện Gây Chấn Động Bệnh Viện

Lâm Ba vội vàng lên tiếng:

- Thật xin lỗi! Cô Liêm, trước đó tôi đã chuẩn đoán sai bệnh cho cô, nên mới khiến cô bị sốc...

- Sao nơi này lại giống...

Liêm Sa Vũ rớt cục cũng cảm thấy không đúng.

Lâm Ba khẩn trương giải thích:

- Do tôi chuẩn đoán sai nên cô mới rơi vào trạng thái chết giả, kết quả là bệnh viện cũng phải bó tay, họ nghĩ là cô đã thực sự chết rồi, nên mới đưa vào nhà xác.

- A!

Liêm Sa Vũ kinh ngạc hô lên một tiếng rồi ngồi bật dậy. Cũng may lá gan của cô ta rất lớn, chỉ sau nháy mắt liền bình tĩnh lại. Dù vậy thì sắc mặt của cô ta vẫn rất khó coi.

Địch Cửu trông thấy cô ta muốn lên tiếng thì tranh thủ nói trước:

- Lúc ấy bác sĩ Lâm đang chuẩn bị cứu chữa cho cô thì người nhà của cô vì quá xúc động nên đã gây khó dễ khiến bác sĩ Lâm không thể tiến hành điều trị. Cuối cùng dẫn đến việc bệnh viện đưa cô đến nhà xác. Mãi cho đến buổi tối, bác sĩ Lâm mới có cơ hội tới đây, với sự suất sắc của mình, bác sĩ Lâm đã kịp thời cứu cô trở về. Hiện tại bệnh của cô đã hoàn

toàn khỏi hẳn, chắc là sẽ không tái phát nữa đâu. Bây giờ cô có thể lập tức xuất viện.

Lâm Ba cảm kích nhìn Địch Cửu. Thực ra, ngoại trừ chuyện anh ta không phải người đã cứu Liêm Sa Vũ ra thì những cái khác Địch Cửu đều nói đúng sự thật.

Liêm Sa Vũ bị chuẩn đoán lầm là ngừng hô hấp và không thể cứu được. Sau khi bệnh viện tuyên bố cô đã chết, Lâm Ba không có cơ hội nhìn thấy Liêm Sa Vũ, bởi vì lúc đó anh ta đã bị người nhà cô vây quanh.

- Thật sự rất xin lỗi bác sĩ Lâm!

Liêm Sa Vũ vội vàng xuống giường, sau đó khom người xin lỗi Lâm Ba.

- Địch...

Lâm Ba vừa mới kêu một chữ, Địch Cửu liền ngắt lời:

- Bác sĩ Lâm, hai gốc dược liệu mà anh vừa dùng hẳn là đã trị đúng bệnh của cô ấy, tôi thấy hiện tại cô ấy đã khỏi hẳn rồi.

Địch Cửu biết Lâm Ba muốn hỏi xem có phải là bệnh của Liêm Sa Vũ đã hoàn toàn khỏi rồi hay không, nên hẳn dứt khoát nói ra kết quả trước.

- Cảm ơn anh đã hỗ trợ!

Lâm Ba thấy Địch Cửu nói vậy thì bỗng cảm thấy mình mắc nợ Địch Cửu nhưng không thể làm gì khác nên đành cảm ơn một cách hàm hồ.

Địch Cửu có đại ân với hẳn, chờ sau khi hẳn đưa Liêm Sa Vũ trở về, sau đó nhất định phải đến cảm tạ Địch Cửu. Huống chi loại y thuật này của Địch Cửu, hẳn chỉ cần học được một chút xiu thôi cũng là cơ duyên.

Địch Cửu chinh lý lại ba lô của mình rồi đeo lên sau đó nói:

- Anh dẫn cô ấy trở về đi thôi, tôi muốn khóa cửa nơi này.

- Được, được...

Lâm Ba nói liền mấy chữ được, lúc này mới kích động dẫn Liêm Sa Vũ rời đi.

.....

Sau khi Lâm Ba và Liêm Sa Vũ đi khỏi, Địch Cửu khóa chặt cửa rồi quay về phòng bảo vệ, sau đó hẩn lập tức lấy Đại Hành Môn Lục ra.

Khi Địch Cửu vừa mới đạt được Đại Hành Môn Lục, hẩn định học thuộc lòng nội dung bên trong trước rồi trả lại cho Phỉ Khải.

Thế nhưng hẩn bất ngờ cảm ứng được linh khí trong thời gian cực ngắn. Sau đó lại tu luyện mấy giờ dựa theo hình vẽ trong sách, nên không có thời gian học thuộc Đại Hành Môn Lục.

Lúc đó, hẩn chỉ có thể tu luyện một thời gian rất ngắn thì liền đi Bỉ Ngạn hội sở. Về sau lại một mực không có thời gian tu luyện. Hiện tại cuộc sống đã tạm ổn định, Địch Cửu muốn nghiên cứu thật kỹ cuốn Đại Hành Môn Lục này một lần, sau đó mới tiếp tục tu luyện.

Bức tranh trong trang thứ nhất có ghi, tu luyện Đại Hành Môn Lục là hấp thu thiên địa linh khí.

Sau đó, nó còn miêu tả rõ ràng cách vận hành chu thiên linh khí. Phía sau còn ghi Đại Hành Môn Lục sơ kỳ chia làm chín tầng, gọi là Luyện Khí kỳ.

Sau khi đạt đến Luyện Khí chín tầng viên mãn, có thể tìm kiếm cơ duyên Trúc Cơ.

Trúc Cơ?

Địch Cửu lập tức lấy ra cuốn Võ Vương Chi Bí trong ba lô. Lúc trước, tổ tiên Địch Dực phát hiện ra Võ Đạo không phải là lợi hại nhất, nên đã lưu lại cuốn Võ Vương Chi Bí này rồi rời khỏi Tể quốc đi tìm Tiên Đạo. Căn cứ theo những gì Địch Dực nói thì ông ta ra đi là để tìm kiếm hi vọng Trúc Cơ.

Vậy thì đúng rồi! Trên Võ Đạo thật sự có Tiên Đạo. Tu luyện Tiên Đạo, là trước Luyện Khí, sau đó Trúc Cơ.

Địch Cửu nắm chặt hai tay, trong lòng kích động, tim đập loạn thành thịch. Phi gia truyền thừa Đại Hành Môn Lục qua nhiều năm như vậy mà vẫn không ai có thể hấp thu linh khí.

Thế nhưng hẳn lại dễ dàng làm được, bởi vậy có thể thấy tư chất của hẳn là vô cùng cường đại.

Hơn nữa Địa Cầu rất thiếu thốn linh khí, hẳn ở loại địa phương này mà còn có thể cảm ứng được linh khí, tư chất thế này phải gọi là đỉnh cấp ưu tú a?

Địch Cửu lật xem rất nhanh, sau đó nhớ kỹ. Khi lật đến trang cuối cùng thì thấy Đại Hành Môn Lục miêu tả đơn giản phương thức Trúc Cơ. Loại miêu tả đơn giản này, Địch Cửu xem không hiểu.

Ngược lại là nửa trang cuối cùng để Địch Cửu có chút kinh hỉ, trên đó viết:

“Muốn tu luyện Đại Hành Môn Lục thì nhất định phải có linh căn”.

Linh căn càng tốt thì tốc độ cảm ứng linh khí sẽ càng nhanh, hấp thu linh khí cũng càng nhanh, dẫn đến cảnh giới tăng lên cũng càng nhanh.

Địch Cửu biết lúc trước hắn không có võ căn. Nhưng mà sau khi hắn lấy được viên đá màu xám hấp thu tia chớp màu vàng kia, hắn liền có được võ căn.

Mặc dù Địch Cửu vẫn chưa biết đẳng cấp võ căn của mình là gì, nhưng chỉ cần thời gian mấy ngày đã học được Đệ Nhất Dao thì có thể đoán ra võ căn của hắn cũng không kém.

Hiện tại xem ra, linh căn của hắn càng tốt hơn. Nếu không thì làm sao hắn có thể cảm ứng được thiên địa linh khí chỉ sau thời gian mấy hơi thở chứ.

Địch Cửu gập cuốn Đại Hành Môn Lục lại, sau đó hít một hơi thật sâu. Hắn đã quyết định từ giờ trở đi sẽ điên cuồng tu luyện Đại Hành Môn Lục.

Địch Cửu bắt đầu vận hành chu thiên, từng đạo linh khí không thể nhìn thấy bằng mắt thường liền tụ tập tới, sau đó đã nhanh chóng bị Địch Cửu hấp thu.

Linh khí hóa thành chân nguyên vận chuyển trong kinh mạch Địch Cửu. Tạp chất không ngừng bị tống ra bên ngoài cơ thể. Chân khí trong người Địch Cửu càng ngày càng hùng hậu, khí tức của hắn cũng mạnh lên từng giây từng phút.

...

Buổi họp báo tại đại sảnh bệnh viện Ái Bác.

Bình thường, chỉ khi bệnh viện có thành quả nghiên cứu cực kỳ xuất sắc, hoặc là có chuyên gia y học hàng đầu thế giới đến, thì mới tổ chức họp báo.

Hôm nay bệnh viện Ái Bác không có nghiên cứu lớn nào được hoàn thành, cũng chẳng có chuyên gia y học hàng đầu nào, nhưng buổi họp báo vẫn rất đông người.

Các phóng viên, còn có toàn bộ chuyên gia đến từ các bệnh viện của tỉnh Lâm Xuyên đều tụ tập ở đây.

Nguyên nhân chỉ có một, chính là bác sĩ Lâm Ba - phó chủ nhiệm khoa tim mạch của bệnh viện Ái Bác đã làm được một chuyện gây chấn động, đó là hăn mới cứu sống một bệnh nhân đã được đưa vào nhà xác.

Bệnh nhân này đã bị tuyên bố là tử vong. Mà khi bệnh viện Ái Bác tuyên bố như vậy thì đã căn cứ vào các loại dụng cụ kiểm tra, đo lường để xác nhận.

Tình huống như vậy mà Lâm Ba vẫn có thể cứu sống bệnh nhân, hơn nữa còn cứu chữa ngay tại nhà xác. Mặc kệ là do nguyên nhân gì thì đây vẫn là một sự kiện đủ để gây chấn động.

- Với tư cách viện trưởng của bệnh viện Ái Bác, tôi vô cùng tự hào về y thuật cao siêu cùng y đức của Lâm chủ nhiệm, bác sĩ Lâm...

Viện trưởng Vu Hữu Ích có thân hình cao lớn đang phát biểu ở trên bục. Từ nét mặt thì có thể thấy được hăn vô cùng hài lòng về chuyện này.

Chỉ là hăn còn chưa nói hết thì đã có người ngắt lời:

- Vu viện trưởng, tôi là Đình Lâm phóng viên nhật báo Phương Thái. Tôi rất khâm phục bác sĩ Lâm có thể đem bệnh nhân từ nhà xác cứu trở về. Chỉ là chúng tôi không hiểu vì sao bác sĩ Lâm phải chờ tới khi bệnh nhân bị chuyển tới nhà xác thì mới đi cứu. Theo tôi được biết, người được cứu về kia chính là bệnh nhân của bác sĩ Lâm.

Vu Hữu Ích há hốc mồm, câu hỏi này hẳn quả thật không trả lời được. Người phóng viên này có ý tứ là bệnh viện Ái Bác đang làm bộ, đây chỉ là một thủ đoạn nhằm nâng cao danh tiếng bệnh viện.

- Vấn đề này thì tôi có thể trả lời.

Cô gái ngồi bên cạnh Lâm Ba bỗng đứng lên.

Mọi người xung quanh lập tức trật tự. Cô gái này khom người chào, rồi nói:

- Trước khi trả lời vấn đề này, tôi xin thay mặt người nhà gửi lời tạ lỗi đến bác sĩ Lâm.

- Ngày hôm qua, bệnh tim của tôi đột nhiên tái phát, bác sĩ Lâm vội vàng chạy tới chữa trị. Bởi vì bệnh tình của tôi quá mức nghiêm trọng, nên lúc ấy tôi đã rơi vào trạng thái chết giả. Thế nhưng người nhà của tôi lại không rõ chuyện này, nên đã ra sức ngăn cản và cãi lộn với bác sĩ Lâm.

Lúc đó, bác sĩ Lâm không thể tiến hành điều trị cho tôi. Tận tới đêm khuya, bác sĩ Lâm mới thoát khỏi loại dây dưa này. Sau khi ông ấy biết tôi bị đưa đến nhà xác thì lập tức chạy tới đó, rồi dùng y thuật tuyệt diệu của mình cứu tôi trở về từ cõi chết.

Lâm Ba ngồi bên cạnh rất là cảm kích. Thực ra hẳn đến nhà xác không phải để cứu người, mà là đi đốt vàng mã.

Lúc Liêm Sa Vũ bị tuyên bố tử vong, cho dù không bị người nhà Liêm Sa Vũ vây quanh thì hẳn cũng chẳng thể cứu được cô ta. Liêm Sa Vũ là do Địch Cửu cứu, chứ không phải hẳn.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Người Thừa Kế Được Phẩm Dịch Thi

Dịch: Nam_Ca_Đại_Đế, Bạch Y, Tà Si Vô Diện, Lãnh Minh Hà.

Biên: NhấtLộSátCầu

Địch Cửu từ từ mở mắt, qua một đêm tu luyện, thực lực của hắn lại tăng lên rất nhiều. Hơn nữa, Địch Cửu còn nhận ra tu luyện ở đây thực sự là không ổn. Nơi này vô cùng thiếu thốn linh khí. Mỗi lần tu luyện đến thời điểm máu chốt đều cần lượng lớn linh khí, do đó chu thiên vận hành sẽ lập tức bị chậm lại.

Cứ tiếp tục như vậy thì nhất định không phải là cách hay. Địch Cửu đứng dậy thở dài một hơi, hắn biết đây là chuyện không thể giải quyết.

Địa Cầu thiếu thốn linh khí như thế, cho dù hắn có đến bất kỳ thành phố nào khác cũng sẽ như vậy mà thôi.

Biện pháp duy nhất là đi Tiên Nữ tinh tu luyện. Ở đó có được liệu đỉnh cấp thì nhất định linh khí cũng sẽ dồi dào hơn rất nhiều so với Địa Cầu. Mà muốn đi Tiên Nữ tinh, vậy chỉ có thể dựa vào chính mình.

Địch Cửu tin rằng dù lúc trước hắn không đưa thẻ báo danh cho Du Hồ Ly thì bản thân cũng không thể thông qua tấm thẻ đó để đạt được tư cách đi Tiên Nữ tinh.

Lạc Bắc mở viện Võ Thuật, tân sinh chắc chắn sẽ không có tư cách đi Tiên Nữ tinh. Tất cả tân sinh đều phải học tập trong một khoảng thời gian dài, sau khi đạt tới một trình độ nhất định thì mới được phép đi tới đó.

Người khác không có cách nào, nhưng hãn thì lại có biện pháp. Hãn còn một cái phi hành khí giấu ở Vong Xuyên sơn mạch, chờ thực lực tăng lên một chút, hãn sẽ nghĩ biện pháp sửa chữa nó.

...

Nhà hàng Tử Hăng, thành phố Lạc Tân.

Đây là một trong mười nhà hàng tốt nhất tại thành phố Lạc Tân. Nó nằm ở ven biển, nên khách hàng đến đây ngoài được thưởng thức mỹ vị ra thì còn có thể ngắm cảnh biển bao la. Chủ nhân của nhà hàng này chính là người thừa kế Duyệt Phẩm Địch Thị - Địch Tử Hăng.

Lúc này, Địch Tử Hăng đang ngồi trong căn phòng xa hoa nhất, đối diện với hãn là một phụ nữ trung niên nhìn cực kỳ phú quý. Đối mặt với quý bà cao sang này, Địch Tử Hăng có vẻ không đủ tự tin. Người phụ nữ trung niên này chính là mẹ hãn, chỉ là mẹ hãn luôn không ở nhà từ khi hãn còn rất nhỏ. Mãi đến ba năm trước, khi ba hãn bị bệnh nặng, mẹ hãn mới trở về để chiếu cố.

- Tử Hăng, con thiếu quyết đoán như vậy, tương lai làm sao có thể điều hành cả một tập đoàn lớn đây?

Sắc mặt người phụ nữ trung niên có vẻ không được tốt lắm.

Địch Tử Hăng vốn đã rất trắng, sau khi nghe người phụ nữ trung niên này nói thì sắc mặt lại càng tái hơn, hãn có chút lo lắng nói:

- Mẹ, dù sao con với anh ấy cũng từng là anh em, lại cùng nhau lớn lên, hay là cứ để anh ấy ký tên...

“Đùng!”

Người Phụ nữ trung niên vỗ bàn, tức giận mắng:

- ĐỒ không có chí tiến thủ!!! Cái tên Địch Tử Mặc kia cùng con chẳng có một chút quan hệ máu mủ nào. Con không biết cái địa vị này là của ai sao? Đây vốn đều là của cái tên Địch Tử Mặc kia. Con còn tiếp tục như thế này thì những thứ kia sẽ vẫn như cũ không thuộc về con. Mẹ nói thật cho con biết, rõ ràng là Địch Tử Mặc không muốn ký tên...

Sau khi kịch liệt thở dốc mấy hơi, người phụ nữ trung niên kia mới bình tĩnh lại rồi từ tốn nói tiếp:

- Địch Tử Mặc còn sống ngày nào thì vị trí của con còn chưa vững chắc ngày đó. Ngay cả Thẩm Tử Ngữ cũng sẽ không thuộc về con. Con thích người ta như vậy thì có ích lợi gì?

Địch Tử Hằng không nói gì, hần chẳng hiểu nổi tại sao mẹ mình lại tàn nhẫn như vậy. Nếu không phải đã có kết quả kiểm tra DNA trước đó, dựa theo đạo lý, Địch Tử Mặc mới là con ruột của mẹ a.

Do dự một hồi lâu, hần mới lên tiếng:

- Mẹ, Thẩm Tử Ngữ...

Dường như biết trước được Địch Tử Hằng định nói gì nên bà ta lập tức hừ một tiếng:

- Tương lai con sẽ biết, Thẩm gia sẽ là sự trợ giúp đắc lực nhất của con.

Đúng lúc này thì có tiếng gõ cửa vang lên, kèm theo đó là một thanh âm:

- Chủ tịch, Thẩm tiểu thư đã tới.

Vẻ mặt giận dữ của người phụ nữ trung niên lập tức trở nên bình thường:

- Mau dẫn cô ta đến đây dùng cơm.

- Vâng.

Sau tiếng trả lời kia là tiếng bước chân xa dần.

Một lát sau, người phụ nữ trung niên mang theo vẻ mặt ôn hòa đi tới trước cửa. Lúc này Thẩm Tử Ngữ đang được một người phụ nữ dẫn tới.

- Tử Ngữ, dì biết gần đây con bề bộn nhiều việc, nếu không phải thăm dò được chuyện này, dì thực sự không muốn ảnh hưởng tới việc học của con.

Người phụ nữ trung niên cười rạng rỡ đi ra ngoài, chủ động nghênh đón Thẩm Tử Ngữ.

- Con chào dì Tú.

Thẩm Tử Ngữ vội vàng khom người chào, cô biết người phụ nữ trước mặt này là mẹ của Địch Tử Mặc, Hề Tú Mai. Không đúng, hiện tại bà ta đã là mẹ của Địch Tử Hằng.

- Mau vào ngồi đi... Tử Hằng, còn ngăn người ra đó làm gì?

Hề Tú Mai trừng mắt lườm Địch Tử Hằng ở bên cạnh.

Thẩm Tử Ngữ không vào phòng mà chỉ đứng ở cửa ra vào rồi cúi người lễ phép nói:

- Cảm ơn ý tốt của dì Tú, nhưng con sẽ không vào. Con cũng biết mục đích dì Tú gọi con tới đây. Con đã kết hôn rồi. Đối với con thì kết hôn một lần là đủ, không cần phải thêm lần thứ hai. Hơn nữa, thân thể của con vốn không tốt...

Sau khi trở về từ bệnh viện, chuyện thứ nhất mà Thẩm Tử Ngữ làm chính là tuyên bố với Thẩm gia, dù thế nào cô cũng sẽ không tái giá. Hiện tại cô chỉ hy vọng mình có thể thông qua viện Võ Thuật trường đại học Lạc Bắc tiến vào Tiên Nữ tinh, rồi tìm cách kéo dài mạng sống ở đó.

Bởi vì thái độ của cô rất kiên quyết, hơn nữa, chuyện làm ăn của Thẩm gia trong khoảng thời gian này cũng có chút chuyển biến tốt, nên gia tộc tạm thời đồng ý với yêu cầu của cô. Thế nhưng nếu như cô không thể khẳng định bản thân tại viện Võ Thuật thì tương lai vẫn phải tận sức vì Thẩm gia.

Hề Tú Mai cười rạng rỡ nói:

- Dì vừa mới nhận được một tin tức, bệnh viện Ái Bác tỉnh Lâm Xuyên mới xuất hiện một vị bác sĩ chuyên khoa tim mạch phi thường lợi hại. Anh ta có thể cứu sống một bệnh nhân đã được đưa đến nhà xác mấy tiếng. Hiện giờ, bệnh nhân đó đã hoàn toàn khôi phục. Dì nghĩ, con nên tìm đến vị bác sĩ này thử xem.

Thẩm Tử Ngữ hơi ngạc nhiên. Trước đó, cô vẫn tưởng rằng Địch gia không biết bệnh tình của mình, ai ngờ người ta đã sớm biết rõ. Nếu như những gì Hề Tú Mai vừa nói đều là thật, vậy thì vị bác sĩ kia thực sự quá lợi hại a.

Thẩm Tử Ngữ hiểu rất rõ bệnh của mình. Lúc trước cô đến Vong Xuyên Tự, trụ trì Hồng Trần đại sư đã nói cho cô biết, trên Địa Cầu không có cách chữa trị bệnh của cô.

Cô biết Hồng Trần đại sư vô cùng lợi hại. Cho nên dù Lâm Xuyên xuất hiện một vị bác sĩ lợi hại hơn nữa thì cũng không thể chữa khỏi cho cô.

Về phần bệnh của cô đã được Địch Cửu chữa khỏi, cô căn bản là không biết.

Tình huống như hiện tại cô cũng đã gặp nhiều. Cô đến bệnh viện cũng không phải lần một lần hai, nhiều lần nằm viện một khoảng thời gian, sau đó bệnh tình đột nhiên chuyển biến tốt đẹp.

Thế nhưng những lần chuyển biến tốt đẹp đó, cũng chỉ là bệnh nhẹ đi một phần mà thôi. Bởi vì đã nhiều lần như vậy, nên lần xuất viện này, cô cũng không yêu cầu kiểm tra lại.

- Cảm ơn dì Tú, con chỉ muốn an tĩnh mấy năm để học võ mà thôi. Không quấy rầy dì Tú nữa, con phải đi rồi.

Thẩm Tử Ngữ cúi người chào lần nữa, sau đó lễ phép quay người rời đi.

Nhìn bóng lưng Thẩm Tử Ngữ khuất dần, sắc mặt Hề Tú Mai có chút khó coi. Thẩm Tử Ngữ không gả tới Địch gia, kế hoạch của bà liền không thể thực hiện.

- Mẹ, Lâm Xuyên thật sự xuất hiện một vị bác sĩ lợi hại như vậy sao? Vậy có thể mời anh ta tới khám cho cha được không?

Mặc dù Địch Tử Hăng ngưỡng mộ Thẩm Tử Ngữ đã lâu, nhưng trong lòng cũng không có cùng suy nghĩ với mẹ hắn.

Thẩm Tử Ngữ là chị dâu của hắn, nên nội tâm hắn cũng có chút bài xích. Còn việc nói hắn yêu thích Thẩm Tử Ngữ, lại cưỡng ép an bài Thẩm Tử Ngữ đến đây, hoàn toàn là do Hề Tú Mai chủ trương, áp đặt lên hắn mà thôi.

- Những chuyện này mẹ đã sớm có an bài, không cần con phải bận tâm.

Hề Tú Mai bình tĩnh nói.

- Thật ra con cũng muốn đến viện Võ Thuật...

- Gia sản Dược Phẩm Địch Thị lớn như vậy thì con không nghĩ cách quản lý, còn nói muốn đi viện Võ Thuật. Mẹ cho con biết, tương lai, bất cứ lúc nào con cũng có thể mua tư cách đi Tiên Nữ tinh định cư. Cho nên hiện tại con không được vứt bỏ sản nghiệp của Địch gia để đi viện Võ Thuật. Nếu Dược Phẩm Địch Thị bị phá sản thì tương lai con mới không có cái gì cả.

Hề Tú Mai nói với ngữ khí cực kỳ nghiêm khắc.

Người phụ nữ vừa đưa Thẩm Tử Ngữ đến đây bỗng tiến lên một bước, thanh âm hơi trầm thấp nói:

-Chủ tịch, vừa mới nhận được tin tức, Địch Tử Mặc đã mất tích, hiện tại còn không rõ tung tích. Trừ cái đó ra, cao ốc Bì Ngạn xảy ra mấy vụ án mạng nên cảnh sát Lạc Tân đã phong tỏa nơi đó. Căn cứ vào nguồn tin ngầm, dưới tầng hầm của cao ốc Bì Ngạn có một địa điểm tổ chức thi đấu hắc quyền. Hơn nữa, Địch Tử Mặc mất tích sau khi đi tới cao ốc Bì Ngạn.

Hề Tú Mai nhíu mày, rồi lập tức nói:

- Đừng chỉ chú ý tới tin tức của Địch Tử Mặc, kệ nó đi.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Đến Tận Cửa Cầu Cạnh

Vào thời đại mạng lưới internet bùng nổ như hiện nay, chỉ trong một khoảng thời gian rất ngắn thì hành động của Lâm Ba đã được lan truyền ra rộng khắp mọi nơi. Lúc này gần như là tất cả mọi người đều đang bàn về việc ở Lâm Xuyên xuất hiện một bác sĩ chuyên khoa tim mạch cực kì lợi hại, người này tên gọi Lâm Ba.

Hiện tại, Lâm Ba vừa vui cũng vừa buồn. Không những địa vị của hãn tại bệnh viện được tăng lên một bậc, mà tiền lương cũng trực tiếp tăng lên hai cấp. Ngoài ra, hãn còn được bệnh viện Ái Bác trao cho danh hiệu là chuyên gia. Chỉ bằng vào danh hiệu này thôi thì tiền lương có cao hơn nữa cũng không thể sánh được.

Bệnh viện Ái Bác vốn chỉ có hai chuyên gia, hiện tại lại thêm hãn, vậy là xuất hiện ba người rồi. Bình thường, nếu muốn được chuyên gia của bệnh viện Ái Bác khám chữa bệnh, thì phải chi trả một khoản phí rất lớn.

Nhưng điều khiến hãn không hiểu chính là, sau khi trải qua chuyện này, đã có vô số người tới lấy lòng cầu xin, chỉ hy vọng được hãn xem bệnh một lần.

Lâm Ba biết năng lực của mình, mặc dù hãn vẫn được tính là một bác sĩ nội khoa không tồi, nhưng đối với những căn bệnh nan y kia, hãn khẳng định bản thân không thể chữa khỏi.

Bây giờ ngồi ở trước mặt hãn là một đôi vợ chồng trung tuổi, người chồng thiếu mất một cánh tay, hãn thành khẩn cầu xin Lâm Ba:

- Bác sĩ Lâm, tôi chỉ có một đứa con trai, cầu xin ngài hãy ra tay cứu nó. Tôi biết thỉnh cầu của tôi rất mạo muội, nhưng chỉ cần ngài đồng ý, chúng tôi nguyện trả bất cứ cái giá nào...

Lâm Ba thở dài một tiếng, hắn cũng không có biện pháp. Nếu như hắn thật có bản lĩnh ấy, đôi vợ chồng này cầu xin như vậy, hắn đã sớm đồng ý rồi.

Thế nhưng bác sĩ Dịch rõ ràng là ẩn cư ở đây, và không có dự định xem bệnh cho người nào cả. Nếu không phải là hắn có cơ duyên gặp được Dịch Cửu, thì chắc chắn sẽ không biết trên đời này còn có người có y thuật cao siêu như vậy.

- Phịch!!!

Người phụ nữ quỳ trước mặt Lâm Ba và khóc lóc nói:

- Chúng tôi cầu xin ngài.

Người đàn ông lấy tay quệt nhẹ đôi mắt, khẩn cầu nói:

- Tôi đã từng đến Tiên Nữ tinh một lần rồi, nếu như ngài cần được liệu gì, tôi nguyện ý đến đó thêm một lần nữa tìm kiếm giúp ngài.

- A! Ông đã từng đến Tiên Nữ tinh rồi sao?

Lâm Ba kinh ngạc nhìn người đàn ông này, trong lúc nhất thời hắn quên mất người phụ nữ kia vẫn chưa đứng lên. Đối với Lâm Ba, bất kỳ cá nhân nào có thể đến Tiên Nữ tinh thì đều là tồn tại cao không thể chạm tới.

Mặc dù Tiên Nữ tinh đã xuất hiện mấy năm rồi, nhưng những người có thể đi lên đó đều là phú hào hoặc người có thân phận cực kì đặc biệt, nếu không thì cũng phải là người có năng lực nhất định.

Người đàn ông gật gật đầu:

- Đúng vậy, tôi đến Tiên Nữ tinh cũng đã lâu rồi, cánh tay này cũng bị mất đi ở trên đó.

Lúc này Lâm Ba mới nhớ ra người phụ nữ kia vẫn còn đang quỳ trên mặt đất, hần vội vàng nói:

- Cô cứ đứng lên trước đi, tôi sẽ nói thật cho các người biết.

Thân là một bác sĩ, hơn nữa Lâm Ba cũng có một đứa con trai. Bởi vậy hần hiểu rất rõ khao khát của đôi vợ chồng này. Nếu như con mình cũng mắc phải bệnh nan y, thì hần cũng sẽ không màng danh dự mà quỳ xuống đất cầu xin người ta chữa trị.

Chờ đôi vợ chồng này đứng lên, Lâm Ba mới nói cho họ biết sự thật. Liêm Sa Vũ không phải do hần cứu, đồng thời cũng cho bọn họ biết, người cứu Liêm Sa Vũ chỉ muốn ẩn cư, căn bản là không muốn bị quấy rầy bởi bất cứ chuyện gì.

.....

Địch Cửu đi loanh quanh nửa ngày ở thị trấn Lâm Xuyên, hần muốn chế tạo một thanh đao thuộc về mình.

Nửa ngày trôi qua, Địch Cửu cảm thấy vô cùng chán nản. Ở Lâm Xuyên này, muốn tìm được chỗ chế tạo ra thanh đao ưng ý, thật sự là quá khó khăn.

Địch Cửu vừa trở lại phòng, thì đã thấy Lâm Ba đang đứng chờ ngoài cửa.

- Bác sĩ Lâm, sao anh lại tới đây?

Địch Cửu nghi ngờ hỏi. Vấn đề của Lâm Ba đã được giải quyết rồi, sao anh ta còn tìm đến đây chứ.

Lâm Ba thấp thỏm lo âu nói:

- Bác sĩ Địch, có một đôi vợ chồng, bọn họ vì con trai của mình, mà một mực quỳ ở trước mặt cầu xin tôi. Tôi biết mình không nên tới đây quấy rầy cậu, chỉ là...

Tài ăn nói của Lâm Ba không được tốt lắm, bởi vậy sau khi nói được đôi câu thì anh ta đã không nói nổi nữa rồi.

Sau khi hăn nói sự thật cho đôi vợ chồng kia biết, thì bọn họ lại càng muốn thỉnh cầu Địch Cửu ra tay cứu giúp.

Lâm Ba cũng tin rằng Địch Cửu sẽ cứu được bé trai kia, hăn rất đồng tình với đôi vợ chồng này.

Địch Cửu thở dài nói:

- Được rồi, đợi lát nữa tôi và ông cùng đi gặp đôi vợ chồng này xem sao.

Y đức của Lâm Ba cũng không tệ, tính cách lại có chút mềm yếu, thấy người khác cầu khẩn như thế liền đáp ứng đối phương là chuyện rất bình thường.

Địch Cửu biết bản thân không cách nào tiếp tục ở lại bệnh viện Ái Bác nữa rồi. Với y thuật của hăn, cộng thêm tính cách dễ mềm lòng của Lâm Ba, chẳng bao lâu nữa sẽ có rất nhiều người tìm tới nơi này.

Hăn học y không phải là để chữa bệnh. Hiện tại chuyện cấp thiết nhất với hăn chính là tu luyện và tu luyện.

Nếu muốn trở thành bác sĩ, thì hăn đã làm từ khi còn ở đại lục Á Luân rồi.

Chờ sau khi cứu được con trai của cặp vợ chồng kia, nếu như có thể nhận được một khoản tiền lớn, hắn sẽ lập tức rời khỏi Lâm Xuyên, sau đó tìm một chỗ an toàn để tu luyện Dịch gia Đệ Tứ Đạo.

Đợi sau khi luyện thành Đệ Tứ Đạo, hắn sẽ sửa lại phi hành khí, rồi đến Tiên Nữ tinh tìm nơi tiếp tục tu luyện...

Thời điểm Dịch Cửu và Lâm Ba đi vào khách sạn Lâm Hồ, thì Hồ Thiên Lý sớm đã lo lắng không yên, ông ta đi đi lại lại ở cửa chính.

Nếu không phải sợ quấy rầy thì ông ta đã sớm gọi điện thoại cho Lâm Ba rồi.

- Bác sĩ Lâm...

Lâm Ba vừa xuống xe, Hồ Thiên Lý liền tiến lên nghênh đón, trên mặt tràn đầy vẻ kích động. Sau đó, hắn quét mắt nhìn một lượt, chờ tới khi Dịch Cửu đeo túi xách bước ra, trong xe không còn người nào nữa, thì trong mắt hắn lộ rõ vẻ thấp thòm lo âu, thầm nghĩ.

“Vậy là bác sĩ Lâm không mời được vị cao nhân đã chữa trị cho Liêm Sa Vũ đến sao?”

Lâm Ba biết Hồ Thiên Lý đang lo lắng cái gì, anh ta vội vàng lên tiếng:

- Hồ tiên sinh, vị này chính là bác sĩ Dịch cũng chính là người có y thuật cao siêu như tôi đã nói với ông.

- Bác sĩ Dịch, đây là Hồ Thiên Lý, bệnh nhân là con của ông ấy Hồ Phi.

Hồ Thiên Lý nghe thấy Lâm Ba nói Dịch Cửu chính là bác sĩ sẽ chữa bệnh cho Hồ Phi, liền biết mình vừa rồi đã thất lễ. Ông ta ngay lập tức cúi

người chào:

- Bác sĩ Địch, là ánh mắt của tôi kém...

Địch Cửu thật sự quá trẻ, chắc cũng khoảng 20 mà thôi. Bởi vì Địch Cửu trẻ như vậy, cộng thêm trên người đeo một cái túi lớn, nhìn thế nào cũng giống với một phụ tá, vậy nên mới khiến Hồ Thiên Lý thất lễ.

Địch Cửu nhìn cánh tay đã mất của Hồ Thiên Lý:

- Hồ tiên sinh, cánh tay này là do dã thú cắn sao?

Nghe được câu này, chẳng những là Hồ Thiên Lý, mà ngay cả Lâm Ba cũng có chút kinh ngạc nhìn Địch Cửu.

Mặc dù Lâm Ba biết sau khi đến Tiên Nữ tinh Hồ Thiên Lý mới bị mất một tay, nhưng anh ta thật sự không biết đây là do dã thú cắn.

- Đúng vậy, lúc tôi tới Tiên Nữ tinh, đã bị dã thú cắn mất một cánh tay. Khi đó nếu không phải là nhờ may mắn thì có lẽ tôi đã chết ở Tiên Nữ tinh rồi.

Hồ Thiên Lý vội vàng trả lời. Lòng tin của ông ta đối với Địch Cửu bỗng tăng lên rất nhiều.

Cánh tay của Hồ Thiên Lý bị dã thú cắn mất, ngay cả vợ ông ta cũng không biết nguyên nhân cụ thể ra sao. Thế mà Địch Cửu lần đầu tiên trông thấy thì đã nhìn ra, có thể khẳng định Địch Cửu không phải người bình thường.

Hai mắt Địch Cửu sáng lên:

- Hồ tiên sinh, ông đã từng đến Tiên Nữ tinh sao?

- Đúng vậy, nếu như bác sĩ Địch có gì cần hỏi, tôi mà biết thì nhất định sẽ trả lời không sót một chữ nào.

Hồ Thiên Lý nhanh nhẩu đáp. Nghe Địch Cửu nói, ông ta liền biết đối phương dường như rất có hứng thú với Tiên Nữ tinh.

- Được, vậy trước hết hãy dẫn chúng tôi đi xem con của ông đã. Chờ con ông khỏi bệnh rồi, tôi sẽ giúp ông giải độc, sau đó tôi muốn thỉnh giáo ông một vài chuyện.

Địch Cửu gật gật đầu nói.

- Tôi trúng độc sao?

Hồ Thiên Lý ngây người mấy giây mới vô thức hỏi một câu, sau đó hắn liền giật mình hiểu được.

- Khó trách...

Địch Cửu mà không nhắc nhở thì ông ta thật sự không biết bản thân mình bị trúng độc. Hiện tại ông ta đã hiểu vì sao gần đây mình luôn cảm thấy không bình thường.

.....

Hồ Thiên Lý dẫn Địch Cửu và Lâm Ba vào trong phòng.

Lúc này đây tâm tình của Lưu Kỳ Yến vợ ông ta hệt như kiến bò trên chảo nóng.

Thời điểm con trai bà xuất viện, cũng chỉ còn nửa cái mạng, nếu như bây giờ lại không tìm được vị bác sĩ ẩn dật kia, vậy thì chỉ còn nước chờ chết mà thôi.

Trông thấy chồng mình dẫn Lâm Ba tiến vào phòng, Lưu Kỳ Yến lập tức mừng rỡ tiến lên nghênh đón, mở miệng liền hỏi:

- Vị Bác sĩ kia ở đâu?

Hãy nhấn like ở mỗi chương để ủng hộ tinh thần các dịch giả bạn nhé!

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Sự Nguy Hiểm Của Tiên Nữ Tinh

Hồ Thiên Lý trừng mắt lườm vợ mình, sau đó kính cẩn nói với Địch Cửu:

- Bác sĩ Địch, đây là con của tôi, nó tên là Hồ Phi, từ lúc xuất viện đến giờ thì bệnh tình của nó đang ngày càng nặng hơn.

Địch Cửu nói với vợ chồng Hồ Thiên Lý:

- Hai người cứ ra bên ngoài chờ tôi, không cho phép bất kỳ ai đi vào quấy rầy. Lâm Ba, anh đi theo phụ giúp tôi.

Thực ra Địch Cửu không cần phụ tá, sở dĩ gọi Lâm Ba cùng vào, là muốn Lâm Ba học hỏi kinh nghiệm. Còn một lý do khác chính là để Lâm Ba quan sát Ngũ Âm Lục Dương Thủ.

Nghe được Địch Cửu cho phép đứng bên cạnh quan sát thì Lâm Ba kích động đến mức không biết nói gì.

Thấy Lưu Kỳ Yển còn đang do dự thì Hồ Thiên Lý liền nói với cô mấy câu, sau đó lôi kéo Lưu Kỳ Yển rời khỏi phòng.

Hắn biết rõ, một khi chọc giận vị cao nhân ẩn dật này thì rất có thể đối phương sẽ phui tay bỏ đi.

Sau khi vợ chồng Hồ Thiên Lý rời khỏi, Địch Cửu lập tức bước đến phía trước rồi dùng một tay nhắc Hồ Phi lên.

Lâm Ba đã chứng kiến Địch Cửu làm vậy một lần rồi nên không hề bất ngờ.

Khi hẳn thấy Địch Cửu nhổ ống dưỡng khí của Hồ Phi ra thì âm thầm cảm thán trong lòng. Cũng may là vợ chồng Hồ Thiên Lý không có ở đây, nếu họ mà nhìn thấy cảnh này thì chắc sẽ phát điên lên mất.

- Lâm Ba, hiện giờ anh chưa thể học được phương pháp này, nên trước tiên tôi chỉ có thể dạy anh một chút thủ thuật nhập môn đơn giản...

Địch Cửu đặt một tay lên ngực Hồ Phi, đồng thời bắt đầu nói rõ một số lý luận y học của hẳn.

Bệnh gì cũng có tác nhân gây bệnh. Có thể là do virus cũng có thể là do nguyên nhân khác. Muốn chữa tận gốc, không phải cứ đau đầu chữa đầu, đau chân chữa chân là được, mà phải tìm được nguyên nhân nhiễm bệnh là gì.

Nghiêm chỉnh mà nói thì Hồ Phi liên tục thở dốc không phải do bệnh tim cũng không phải do hệ hô hấp có vấn đề, mà là do thể chất đặc thù khiến máu khó lưu thông.

Tình huống này nhẹ hơn nhiều so với Liêm Sa Vũ, cộng thêm thực lực bây giờ của Địch Cửu cũng mạnh hơn lúc trước nên trị liệu cho Hồ Phi rất là dễ dàng.

Bàn tay Địch Cửu di chuyển quá nhanh, Lâm Ba chỉ có thể cố gắng ghi lại từng câu nói của Địch Cửu.

Vén vén sau một khắc đồng hồ, cổ tay Địch Cửu bỗng chuyển một cái, Hồ Phi lập tức rơi xuống giường. Địch Cửu lấy ra một viên thuốc rồi nhét vào trong miệng Hồ Phi.

Thời khắc này, toàn thân Hồ Phi đã không còn tím tái, thở dồn dập nữa. Không chỉ có vậy, sắc mặt của hắn cũng trở nên hồng nhuận, hiển nhiên là đã chìm vào trong giấc ngủ.

- Địch y sư, bệnh của cậu ấy đã khỏi rồi sao?

Lâm Ba khiếp sợ nhìn Hồ Phi chăm chăm. Anh ta nhận ra mình vừa hỏi thừa, chỉ cần không phải đồ ngốc thì biết Hồ Phi đã khỏe lại.

Thế này đâu gọi là phương pháp chữa bệnh? Đây quả thực là phép thuật của thần tiên a.

Địch Cửu mỉm cười nói:

- Không sai! Bệnh của cậu ta đã tốt, anh đi gọi vợ chồng Hồ Thiên Lý vào đi, tôi còn có mấy câu muốn hỏi ông ta.

- Vâng! Vâng!

Lâm Ba vội vàng chạy ra mở cửa.

Hai vợ chồng Hồ Thiên Lý không rời mắt khỏi cửa phòng. Lâm Ba vừa bước ra thì hai người liền vội vàng lao đến:

- Bác sĩ Lâm, thế nào rồi?

- Đã tốt, hai người tự mình vào xem một chút đi.

Lâm Ba cũng triệt để thả lỏng, y thuật của Địch Cửu lại một lần nữa đổi mới cách nhìn của hắn về y học.

Hồ Thiên Lý và Lưu Kỳ Yến cũng không khách sáo, chỉ mấy bước đã nhào về phía Hồ Phi.

Giờ phút này, Hồ Phi đã không còn thờ đốc, toàn thân cũng không còn tím tái, hơn nữa khuôn mặt cậu ta còn phơn phớt hồng. Nhìn con ngủ say, hô hấp đều đều, Hồ Thiên Lý và Lưu Kỳ Yến có thể khẳng định bệnh của con mình đã khỏi rồi.

Sau khi bình tĩnh lại, Lưu Kỳ Yến lập tức kích động quỳ xuống cảm ơn Địch Cửu.

Địch Cửu vội vàng ngăn cản Lưu Kỳ Yến, rồi nhìn Hồ Thiên Lý ở bên cạnh cũng đã kích động đến không nói lên lời và nói với anh ta:

- Hồ tiên sinh, tôi muốn hỏi một ít vấn đề về Tiên Nữ tinh.

- Không dám nhận, không dám nhận, ngài cứ trực tiếp gọi tôi Thiên Lý là được. Bác sĩ Địch, xin mời vào trong ngồi, tôi sẽ kể lại tất cả những gì mình biết.

Hồ Thiên Lý xoa tay liên tục, luôn miệng nói.

Địch Cửu cười nói:

- Đã như vậy thì anh cũng nên gọi tên của tôi đi. Kì thật tôi không phải bác sĩ, cũng không có dự định trở thành bác sĩ.

- Vậy anh làm nghề gì?

Hồ Thiên Lý thả lỏng một chút, không tiếp tục xưng hô ngài.

Địch Cửu cười ha ha một tiếng:

- Tôi chính là một thiếu gia không có lý tưởng, làm gì có nghề nghiệp đàng hoàng. Hiện tại tôi chỉ là người được bữa nay lo bữa mai.

- Vậy tôi gọi cậu là Cửu thiếu nhé?

Hồ Thiên Lý rất biết cách nói chuyện, hẳn không tin Địch Cửu lại là người như vậy.

- Tùy tiện đi.

Địch Cửu không tiếp tục nói thêm cái gì.

Hồ Thiên Lý đã sắp xếp một gian phòng ở bên trong. Lúc ông ta cùng Địch Cửu đi vào thì Lưu Kỳ Yển đã pha trà.

- Thiên Lý, tôi nghe nói Liên Minh Địa Cầu dự định khai mở hoàn toàn Tiên Nữ tinh. Chẳng lẽ nhân loại sẽ lần lượt chuyển đến Tiên Nữ tinh sao? Người ta đã phát hiện ra những gì trên đó rồi?

Khi Địch Cửu nhận thấy linh khí để tu luyện ở Địa Cầu không đủ, đã sớm có dự định đi Tiên Nữ tinh.

Nếu đã dự định đi tới đó, hẳn tự nhiên là phải tìm người hỏi thăm tình huống cụ thể trước.

Vừa nói chuyện, hẳn vừa lấy ra một viên thuốc đưa cho Hồ Thiên Lý, ra hiệu Hồ Thiên Lý ăn vào.

Hồ Thiên Lý cực kỳ tin tưởng vào y thuật của Địch Cửu. Địch Cửu nói hẳn trúng độc thì không sai được. Hiện tại Địch Cửu đưa cho hẳn một viên thuốc, hẳn không chút do dự nuốt vào rồi cảm tạ một câu và nói:

- Trong thời gian ngắn, nhân loại tuyệt đối không thể di cư hàng loạt đến Tiên Nữ tinh. Hơn nữa, tôi cho rằng việc Tiên Nữ tinh xuất hiện trong Thái Dương hệ không nhất định đã là chuyện tốt.

- Tại sao?

Hồ Thiên Lý hít vào một hơi, ngưng trọng nói ra:

- Trên Tiên Nữ tinh có rất nhiều dã thú đáng sợ. Không đúng, phải gọi chúng là yêu thú hoặc hung thú. Một số hung thú dù dùng súng tiểu liên cũng không thể bắn chết. Bởi vì đã có rất nhiều người chết ở Tiên Nữ tinh, cho nên Liên Minh Địa Cầu mới dự định tăng thêm người tới đó, mục đích chỉ là giúp bọn hãn khai phát Tiên Nữ tinh mà thôi.

- Bọn hãn? Chẳng phải Liên Minh Địa Cầu là do các quốc gia trên toàn thế giới liên hợp thành lập sao?

Địch Cửu nghi hoặc hỏi.

Hồ Thiên Lý cười lạnh một tiếng:

- Liên hợp thành lập? Không sai, trên danh nghĩa thì đúng là như vậy. Nhưng mà một số người có chút dã tâm khi biết Tiên Nữ tinh tồn tại công pháp tu tiên thì đã điên rồi. Hiện tại Tiên Nữ tinh đã không còn như trước, các thế lực tạo dựng địa bàn của riêng mình ở khắp nơi. Hơn nữa họ đều đang điên cuồng mở rộng địa bàn của mình, mục đích chính là giành càng nhiều chỗ tốt mà thôi.

- Không có trật tự sao?

Địch Cửu hơi nhíu mày.

- Bây giờ còn chưa đến trình trạng đó. Người ta đã dựng một quảng trường lớn tại lối vào Tiên Nữ tinh. Trước mắt, quyền khai phá Tiên Nữ tinh vẫn còn nằm trong tay Liên Minh Địa Cầu. Tôi cho rằng loại khống chế này sẽ không thể kéo dài. Một khi những thế lực kia trở nên lớn mạnh thì bất cứ lúc nào cũng có thể thoát ly Liên Minh Địa Cầu.

Hồ Thiên Lý lắc đầu, giọng nói có chút lo lắng.

- Coi như là vậy, cũng chỉ là mấy thế lực khác tách ra mà thôi, hãn là chưa đến mức uy hiếp được Liên Minh Địa Cầu a?

Hồ Thiên Lý thở dài:

- Tôi đã từng đến Tiên Nữ tinh nên biết yêu thú ở đó đáng sợ thế nào. Hơn nữa, tôi còn gặp một con yêu thú có trí tuệ không kém gì con người. Một khi nhân loại tiến vào Tiên Nữ tinh làm chúng nó tức giận, anh nói những yêu thú kia có thể giết hết tất cả mọi người trên Tiên Nữ tinh hay không? Thậm chí là sau đó chúng sẽ lấy những phương tiện để đến Địa Cầu?

Nói đến đây, Hồ Thiên Lý bỗng vung cánh tay áo trống rỗng của mình rồi tiếp tục lên tiếng:

- Lúc đó tôi đang ăn nấp thì bị một con yêu thú phun lưỡi đao xoắn nát cánh tay. Anh không có nghe lầm, đúng là con yêu thú kia có thể phun ra lưỡi đao.

Dù chuyện đó đã qua rất lâu, nhưng khi nói đến những chuyện này Hồ Thiên Lý vẫn còn sợ hãi. Nếu như không phải là hãn may mắn lại biết chớp thời cơ để bỏ trốn thì trên thế giới này đã chẳng còn Hồ Thiên Lý.

Địch Cửu hít vào một ngụm khí lạnh, nếu những yêu thú kia có trí tuệ ngang ngửa với nhân loại thì những gì Hồ Thiên Lý vừa nói hoàn toàn có thể xảy ra a.

- Anh cũng không cần phải lo lắng. Nghe nói đã có mấy người thu được công pháp đỉnh cấp. Hiện tại, thực lực của bọn hãn vô cùng khủng bố. Có một người đã đến nửa bước Tiên Thiên, nhảy một cái là có thể vượt qua hơn mười trượng, đây là tôi tận mắt nhìn thấy. Người đó giống như con chim lớn lướt qua không trung.

Hồ Thiên Lý nhớ lại tình huống lúc trước. Tuy rằng ông ta đang an ủi Địch Cửu, nhưng ở sâu trong nội tâm thì ông ta cũng không dám xác định.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Giả Bất Liễu

Địch Cửu lại cảm thấy như thế cũng tốt, nghe đồn rằng người tu luyện tới cảnh giới Võ Vương sẽ có thể bay lượn trên không.

- Những người như thế có nhiều hay không?

Mong muốn đi Tiên Nữ tinh của Địch Cửu trở nên bức thiết, nếu không có nguy hiểm thì đồng nghĩa với không còn thứ gì người tới sau, có nguy hiểm thì người tới sau mới có thể tìm được chút thứ tốt còn sót lại.

Hồ Thiên Lý suy nghĩ một chút rồi nói:

- Tôi đã rời khỏi Tiên Nữ tinh vào khoảng một năm trước, lúc đó nghe nói đã có sáu người đạt tới nửa bước tiên thiên, bây giờ chắc đã có người bước vào cảnh giới tiên thiên thật sự. Suy cho cùng đồ vật tốt trên Tiên Nữ tinh nhiều quá, một khi có duyên lấy được

Hồ Thiên Lý bỗng nhiên im lặng, Địch Cửu liền hiểu ra vấn đề.

- Thiên Lý này, lúc đó làm cách nào để đi vào Tiên Nữ tinh vậy? Nếu bây giờ đi vào Tiên Nữ tinh, có cần bên phía liên minh công nhận tôi là học sinh viện võ thuật không? - Địch Cửu hỏi.

Nghe Địch Cửu hỏi, Hồ Thiên Lý nhanh chóng trả lời:

- Khoan đã Cửu thiếu gia, Tiên Nữ tinh là một cái hố to, thiếu gia đừng có đi. Lúc đầu người đi đến đó, ngoài số ít có mai mắn trở về Trái Đất, đa số đều nằm lại ở Tiên Nữ tinh. Người có thể đạt tới cảnh giới nửa

bước tiên thiên, đều là vận khí may mắn cho đến mức tận cùng trời đất rồi. Không phải Tiên Nữ tinh không có hàng tốt, ngược lại là ở đó có rất nhiều đồ tốt, chỉ có điều nơi đó vô cùng đáng sợ. Thiếu gia hãy nghĩ lại đi.

Địch Cửu không tiếp tục dò hỏi, hẳn cần phải đi đến Tiên Nữ tinh.

Dù Địch Cửu chưa có nói mình muốn đi Tiên Nữ tinh, Hồ Thiên Lý cũng cảm nhận được quyết tâm đi Tiên Nữ tinh của Địch Cửu, gã đành nhân mặt trả lời:

-Bây giờ thiếu gia muốn đi Tiên Nữ tinh chỉ có cách dùng tiền, lúc trước tôi là do người nhà họ Hồ bỏ ra rất nhiều tiền mới lọt vào danh sách được phép đi Tiên Nữ tinh. Giờ kể cả học sinh viện võ Thuật thật lòng muốn đi Tiên Nữ tinh, cũng phải xem sắc mặt người khác để nói chuyện. Bởi vì Tiên Nữ tinh quá mức nguy hiểm, trước mắt người đi Tiên Nữ tinh cơ bản đều tập trung trong phạm vi quảng trường Tiên Nữ.

- Toàn bộ quảng trường đều có tường laser bảo vệ, Ở trong quảng trường các thế lực lớn muốn đi tìm bảo vật, đều lập tổ đội cùng ra ngoài. Ở quảng trường Tiên Nữ, có một liên minh viện võ thuật Tiên Nữ. Học sinh viện Võ Thuật trên trái đất được tuyển chọn tới Tiên Nữ tinh cũng muốn xin vào liên minh viện Võ Thuật Tiên Nữ để học võ của họ, khi đạt tới một trình độ mới có thể được các thế lực lớn chiêu mộ, sau đó mới có tư cách bước vào Tiên Nữ tinh.

- Ủa vậy làm sao mới có thể mua sắm đồ vật Tiên Nữ tinh?

Địch Cửu rất muốn đi Tiên Nữ tinh ngay bây giờ, có điều vấn đề trước mắt là hẳn cũng cần phải học được Địch Gia Thất Đạo.

- Hầu hết các vật lấy được từ Tiên Nữ tinh đều được đưa về để tổ chức đấu giá, theo như tôi được biết, ba tháng sau ở Yến Kinh sẽ có một buổi đấu giá đặc biệt bán ra những đồ vật lấy được trên Tiên Nữ tinh. Chỉ là hội đấu giá kia cấp bậc quá cao, tôi cũng không có cách nào kiếm được vé vào

cửa. Mỗi một thứ trong buổi đấu giá đều có giá cả cao tới mức làm người ta phải kinh sợ. - Hồ Thiên Lý nói.

Địch Cửu biết bản thân mình bây giờ chẳng những không có tiền, kể cả thực lực cũng không đủ đi đấu giá hội. Trước kia lúc hãn còn ở Tế Quốc trên đại lục Á Luân, cũng đã từng tham gia hội đấu giá vài lần rồi.

Hãn biết rõ một khi hội đấu giá đem bảo vật đỉnh cấp ra sẽ khiến cho rất nhiều người mơ ước tới, ai lấy được bảo vật đó, rất có khả năng liền sẽ trở thành kẻ bị giết. Trái đất có khả năng sẽ tốt lên, nhưng thứ mà mọi người coi là bảo vật, đối với Địch Cửu xem ra cũng chẳng tốt tí nào.

Địch Cửu im lặng một lúc rồi đứng lên nói:

- Cảm ơn anh nói cho tôi biết những tin tức này, bây giờ tôi phải đi rồi.

Hồ Thiên Lý cũng đứng lên

- Cửu thiếu gia, cả nhà tôi phải cảm ơn cậu mới đúng, số tiền ấy tôi không thể lấy ra được, mong Cửu thiếu gia thông cảm cho.

Địch Cửu vỗ vai Hồ Thiên Lý cười hì hì.

- Cái tôi cần là một khoản tiền lớn, đủ để tôi có thể tham gia hội đấu giá. Số tiền đó anh giữ lại dùng đi, tôi sẽ nghĩ cách kiếm sau.

Hãn không phải vô duyên vô cớ nói câu này, lúc còn ở Tế Quốc hãn điên cuồng chế thuốc để tìm cách có võ căn, hãn vô tình phát hiện ra mấy phương thuốc. Mấy phương thuốc này không thể giúp hãn tu luyện võ thuật, nhưng có trợ giúp rất lớn cho người có võ căn, chỉ có điều hãn không có cách nào tu luyện mà thôi. Đặc biệt là có loại thuốc dùng Hoang Minh Lô làm chủ dược để luyện chế, có thể độ tăng cường sức mạnh và tiến độ tu luyện của người luyện võ. Số thuốc này hãn đã từng lén lút thử nghiệm trên người của đệ tử luyện võ trong Địch Gia.

Dược liệu này trên người hãn còn có một ít, đến lúc đó hãn sẽ chế thêm mấy bình thuốc, một phần để dành bản thân mình dùng, dư thừa thì có thể cầm đi bán đấu giá.

Nghe Địch Cửu muốn đi hội đấu giá, Hồ Thiên Lý chỉ có thể thu hồi thẻ của mình lại. Trong thẻ của hãn còn vài triệu, hãn biết rõ nhiều đó tiền đi đến hội đấu giá Tiên Nữ tinh cũng không mua được gì.

- Cửu thiếu gia, nếu cậu muốn đi hội đấu giá, thật ra cậu có thể đến Kế gia ở Yến Kinh xem thử.

Hồ Thiên Lý nói.

Không đợi Địch Cửu phải dò hỏi, hãn liền giải thích:

- Kế gia là một gia tộc buôn bán đứng hàng đầu trên thế giới, cũng có thể được xếp hạng trong top 10 trong các gia tộc kinh doanh trên toàn thế giới, Kế Bách Thiện giống như tên của anh ấy là người rất hiền hòa, cũng là một người lương thiện. Đáng tiếc cháu trai dòng chính Kế Hiểu Đình trúng độc ở Tiên Nữ tinh, tuy rằng được cứu mang về Yến Kinh, nhưng chất độc cậu ta dính phải đến bây giờ vẫn không thể giải. Cha Kế Hiểu Đình là kế Thang Hoành vì giúp con giải độc cũng đi Tiên Nữ tinh, nghe nói từ sau đó không còn tung tích.

- Ý của anh là tôi tới đó khám bệnh ư?

Địch Cửu lập tức nói.

Hồ Thiên Lý gật đầu:

- Đúng vậy, Kế Bách Thiện có thể lực vô cùng lớn, hãn không những có thể lấy được vé vào cửa buổi đấu giá Tiên Nữ tinh ở Yến Kinh, còn có thể vì con cháu dòng chính trả bất cứ giá nào.

- Tôi hiểu rồi, cảm ơn anh.

Địch Cửu nhìn Hồ Thiên Lý gật đầu.

Hồ Thiên Lý biết hẳn thiếu hai thứ để tham gia hội đấu giá, một là không có tư cách đi vào, thứ hai là không có tiền.

Địch Cửu làm việc hay nói chuyện đều dứt khoát, sau khi tạm biệt Hồ Thiên Lý cùng Lâm Ba, hẳn lập tức lên tàu đi Yến Kinh.

Thành phố Đái Trình nằm ở biên giới phía bắc của Hoa Hạ.

Hồ Tam Kiều bên trong Thành phố Đái Trình là nơi có phong cảnh đẹp nhất, giá đất cũng cao nhất. Đặc biệt là Tiên Nhân sơn trang trong khu Tam Kiều, nơi này mỗi biệt thự đều được trang hoàng hết sức xa hoa.

Tiên Nhân sơn trang chiếm địa thế tốt nhất tại khu này. Lúc này trong phòng khách của biệt thự, Bì Trịnh Sinh đang mặt đầy kính cẩn cúi đầu, bên cạnh Bì Trịnh Sinh, ngoài cô gái mặt có sẹo và ông lão kia, thì những người khác đều không có tư cách bước vào.

Trong đại sảnh ngoài Bì Trịnh Sinh ra, còn có mười mấy người cả nam lẫn nữ, mọi người đều rất là im lặng ngồi nghe Bì Trịnh Sinh giải thích.

Ngồi ở vị trí cao nhất là một người đàn ông thoạt nhìn không lớn hơn bao nhiêu so với Bì Trịnh Sinh. Người đàn ông này tinh thần sung mãn, nhìn rất có khí thế. Trên thực tế hẳn đã sáu mươi ba tuổi và là sư phụ của Bì Trịnh sinh - Giả Duyệt.

Nhắc tới Giả Duyệt, chỉ cần là người luyện võ thì không có mấy ai không biết gã. Nghe đồn trước khi Tiên Nữ tinh xuất hiện, Giả Duyệt đã là cường giả huyền cấp. Sau khi Tiên Nữ tinh xuất hiện, Giả Duyệt cũng thuộc nhóm người đầu tiên đi Tiên Nữ tinh. Rất nhiều người đi Tiên Nữ

tinh đều đã chết, riêng Giả Duyệt thì không, sau khi trở về võ đạo đã đột phá tới địa cấp.

Gã còn có một biệt hiệu là Giả Bất Liễu. Ý là hẳn nói ra đều là chính xác, chắc chắn không bao giờ sai.

Chờ Bì Trịnh sinh nói cho hết câu, Giả Duyệt lúc này mới lạnh lùng lên tiếng:

- Nói như vậy cậu thanh niên tên Địch Cửu cùng con mặt đối mặt đấu trực diện, sau đó giết bảy người của con, rồi thong thả rời đi. Mà con lại bại lộ lôi đài Thái Bình dưới cao ốc Bì Hà, bị người ta đuổi chạy tới đây?

Bì Trịnh Sinh làm gì còn thái độ kiêu ngạo coi trời bằng vung như lúc trước ở cao ốc Bì Hà? Nghe Giả Duyệt nói xong thì lập tức quỳ xuống nói:

- Sư phụ, lần này là do bất cẩn, con nhất định sẽ tự mình bắt Địch Cửu tới đây.

Giả Duyệt bưng ly trà bên cạnh, ung dung thong thả uống một ngụm, qua một hồi lâu mới bình tĩnh nói:

- Con không phải thua do chủ quan, vì con đã quen sống trong nhung lụa rồi. Con biết ở Hoa Hạ chúng ta để xây lôi đài như lôi đài Thái Bình gian nan cỡ nào không? Mà Lạc tân còn là nơi rất quan trọng, con vậy mà đem nơi này phá tan tành, theo con ta có thể cho con cơ hội hay không?

- Sư phụ.....

Bì Trịnh Sinh thấy có vẻ không ổn, vội kêu lên.

Giả Duyệt giơ tay bảo hẳn ngừng lại, nói với cô gái cực kỳ xinh đẹp đứng kế bên

- Hãy nói xem, đã điều tra ra được gì?

Hãy nhấn like ở mỗi chương để ủng hộ tinh thần các dịch giả bạn nhé!

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Đi Bắt Địch Cửu

- Vâng.

Cô gái đó nói xong thì đứng lên, giọng điệu không mang theo chút cảm xúc nào:

- Địch Cửu, con trai cả của Địch Văn Thành ở Yến Kinh, tên thật Địch Tử Mặc. Mẹ anh ta là Hồ Tú Mai, người thừa kế của tập đoàn Dược Phẩm Địch Thị. Năm năm trước hẳn rời Yến Kinh, chuyển đến trường Nhất Trung Lạc Tân học lớp 11. Năm lớp 12 Địch Cửu thi rớt, nhà họ Địch cũng không tìm kiếm đường đi khác cho Địch Cửu, mặc kệ anh ta ở lại Lạc Tân. Sau đó Địch Cửu kết hôn với Thẩm gia - Thẩm Tử Ngữ, hơn một năm sau thì hai người ly hôn.

- Nguyên nhân của toàn bộ những việc trên là Địch Cửu chỉ là con nuôi của Địch Văn Thành, Địch Tử Hằng mới thật sự là người thừa kế của tập đoàn Dược Phẩm Địch Thị. Địch Cửu rời khỏi Lạc Tân, biến mất một năm. Trước đây không lâu Địch Cửu lần nữa xuất hiện tại Lạc Tân, sau đó tìm được việc làm tại Đàm Hạnh đường. Tại Đàm Hạnh đường, anh ta thay mặt Đàm Nguyệt Nguyệt tham dự tiệc sinh nhật Tô Du, sau đó ngẫu nhiên bị Bỉ Trịnh Sinh phát hiện.

Cô ta bỗng ngừng lại rồi đứng sang một bên. Sự tình phía sau thì Bỉ Trịnh Sinh đã kể hết rồi.

Cổ Duyên nhìn Bỉ Trịnh Sinh đang quỳ dưới đất và từ tốn nói:

- Những thông tin này con cũng biết chứ?

- Đệ tử không biết, xin sư phụ trách phạt.

Trán Bì Trịnh Sinh lấm tấm mồ hôi. Những việc này, hắn không hề biết chút nào. Thậm chí Địch Cửu tên thật là Địch Tử Mặc hắn cũng vừa mới biết.

Bì Trịnh Sinh biết rõ sư phụ mình đáng sợ tới mức nào. Hắn từng có một vị sư huynh dám tự ý lấy danh tiếng của sư phụ để ký hiệp ước với một tên trùm xã hội đen Đông Nam Á. Sau khi sư phụ biết được chuyện này, hắn chẳng còn thấy vị sư huynh đó thêm một lần nào nữa. Việc kinh doanh khu vực Đông Nam Á cũng được giao lại cho một sư đệ khác đi làm.

- Ngay cả những điều này mà con cũng không biết, thế mà vẫn còn dám ra tay. Vậy thì cũng thôi đi, nhưng con lại vì một con đàn bà mà để lôi đài Thái Bình bị niêm phong.

Nói đến đây, Cổ Duyên không thể kìm nén cơn tức thêm được nữa, ông ta lập tức quơ lấy cái ly trước mặt rồi ném mạnh. Cái ly đập vào trán Bì Trịnh Sinh.

Máu tươi và nước trà nóng hồi chảy xuống, Bì Trịnh Sinh không dám cử động. Thế nhưng trong lòng hắn lại thầm thở phào nhẹ nhõm.

Hắn rất sợ sư phụ không nổi giận. Sư phụ nổi giận thì cũng đồng nghĩa với việc hắn đã được tha mạng.

- Lục Uyển, con mau nói một chút về tung tích của Địch Cửu đi.

Cổ Duyên xả giận xong, lại tiếp tục nói chuyện.

Người phụ nữ ngồi cạnh ông lấy ra một chiếc máy tính xách tay, hai tay không ngừng múa lượn trên bàn phím.

Chỉ sau một khoảng thời gian vô cùng ngắn ngủi thì nàng đã lên tiếng:

- Thời điểm cao ốc Bỉ Hà bị đóng cửa thì Địch Cửu đang ở Lâm Xuyên. Gần đây nhất, tra được từ trên website bán vé thấy Địch Cửu mua vé đi Yến Kinh.

- Sư phụ, đệ tử muốn đi Yến Kinh một chuyến, lần này con sẽ tự mình ra tay, nhất định sẽ xử lý hẳn.

Bỉ Trịnh Sinh lập tức khao khát nói.

Hắn hận Địch Cửu thấu xương. Nếu không có Địch Cửu thì có lẽ bây giờ hắn vẫn hưởng thụ cuộc sống tiêu dao tự tại của Hắc Quyền Vương ở Lạc Tân.

Thời gian đặc ý tiêu sái của hắn cũng bởi vì Địch Cửu xuất hiện mà chấm dứt. Hắn biết rõ nếu như võ công của mình không đột phá đến Huyền cấp thì muốn xây lại một chỗ giống cao ốc Bỉ Hà là cực kì khó khăn.

Lần này sư phụ có thể tha mạng cho hắn, rất có thể là vì Tiên Nữ tình đã mở ra, cần có nhiều nhân lực. Dù là do hắn căm thù Địch Cửu, hay bởi vì thay đổi cách nhìn của sư phụ về mình thì hắn cũng phải mau chóng bắt Địch Cửu về đây.

Cổ Duyên hừ một tiếng:

- Con còn không hiểu sao, Địch Cửu có thể nhẹ nhàng giết Hà Sơn, con có đi thì cũng bị cậu ta giết thôi. Cả võ lực và trí tuệ thì con đều không phải đối thủ của Địch Cửu.

Trong lòng Bỉ Trịnh Sinh rất tức giận, nhưng hắn lại không dám cãi lời Cổ Duyên.

- Lần này con bại dưới tay Địch Cửu thì nhất định phải tự mình đi một chuyến. Lục Uyển!

Cố Duyên quay sang nhìn cô gái vẫn đứng bên cạnh.

- Có đệ tử.

Lục Uyển khẽ cúi đầu.

Cố Duyên gật đầu:

- Lần này con và Trịnh Sinh cùng đi Yến Kinh bắt Địch Cửu, thuận tiện mang luôn cả con bé Tô Du kia tới đây cho ta.

- A!!!

Bỉ Trịnh Sinh kinh ngạc kêu lên một tiếng. Sư phụ để Lục Uyển cùng đi với hẳn cũng không có gì kỳ quái. Lục Uyển mạnh hơn hẳn nhiều.

Đây là do tư chất, hẳn có cố gắng cũng chẳng thể theo kịp. Hẳn chỉ thắc mắc tại sao sư phụ vừa tức giận hẳn vì con bé Tô Du kia mà làm ảnh hưởng đến lôi đài Thái Bình, nhưng bây giờ lại muốn bắt cô ta tới đây.

Cố Duyên thản nhiên nói:

- Con bé đó khiến cho lôi đài Thái Bình phải đóng cửa, nếu như cứ tùy tiện bỏ qua như vậy thì Cố Duyên ta làm sao có chỗ đứng tại giới hắc quyền được chứ.

.....

Yến Kinh rất lớn, bao gồm khoảng 22 quận.

Theo lời Hồ Thiên Lý thì trang viên của nhà họ Kế nằm tại quận Bình Lộ. Địch Cửu vừa đến Yến Kinh thì lập tức bắt xe đến đảo Thái Nguyệt quận Bình Lộ.

Gọi là đảo nhưng thật ra nơi đó lại là một khu nhà ở cao cấp. Tiểu khu này bị hồ nước bao quanh bốn phía, từ xa nhìn lại giống hệt một hòn đảo. Hòn đảo này có hai lối vào ở hai hướng nam bắc.

Hai lối vào này đều được trông giữ nghiêm ngặt, Địch Cửu còn chưa kịp tới gần thì đã có hai người bảo vệ chặn hẳn lại.

-Anh là ai? Tới đây làm gì?

Người ngăn Địch Cửu chính là một bảo vệ khá cao, hẳn nhìn chăm chăm vào Địch Cửu với ánh mắt tràn đầy cảnh giác.

- Kế Bách Thiện mời tôi đến khám bệnh cho Kế Hiếu Đình, anh định ngăn cản không cho tôi vào sao?

Địch Cửu lập tức lên tiếng. Hồi còn ở Tế quốc thì không có tên gác cửa nào dám cản hẳn lại.

Địch Cửu nói vậy mà hai người bảo vệ kia lại chẳng hề sợ hãi. Không những thế họ còn dùng ánh mắt mỉa mai nhìn Địch Cửu.

Địch Cửu lập tức hiểu ra, chắc hẳn không chỉ có mình hẳn mò tới cửa nhà này chào mời chữa bệnh. Nhà họ Kế khẳng định đã bị làm phiền rất nhiều nên mới không cho phép bất cứ kẻ nào đi vào.

Đặc biệt là cái ba lô sau lưng và tuổi của hẳn, đây là hai chi tiết tố cáo hẳn không phải là lương y được mời đến. Lần này rất có thể hẳn sẽ không được vào.

- Ông Kế đã dặn chúng tôi, về sau không cho phép mấy tên rác rưởi giả mạo bác sĩ đi vào trong này, cậu muốn tôi báo động không?

Người bảo vệ dáng người cao ráo gần như trả lại câu nói vừa rồi cho Địch Cửu.

Nếu chỉ vì tiền thì Địch Cửu cũng lười nghĩ cách khác. Nhưng hôm nay hẳn tới đây, không chỉ riêng vì tiền, mà còn vì vé vào hội đấu giá.

Ở Địa Cầu Địch Cửu căn bản là không quen biết người nào. Hẳn biết nhà họ Kế có thể lấy được vé vào hội đấu giá là nhờ Hồ Thiên Lý chỉ cho.

Hồ Thiên Lý có đủ năng lực để đi Tiên Nữ tinh, nhưng cũng chỉ có thể gợi ý cho Địch Cửu cách kiếm vé vào hội đấu giá, mà không thể giúp được gì thêm.

Địch Cửu biết, nếu như hẳn không tìm nhà họ Kế, thì nhiều khả năng sau khi hội đấu giá kết thúc hẳn cũng không thể kiếm được vé.

Địch Cửu quan sát tình huống xung quanh một chút, người ở nơi này không phú thì quý, bốn phía đều được canh gác cực kỳ nghiêm ngặt. Có điều nếu như hẳn thực sự quyết tâm muốn vào thì vẫn có cách.

Trực tiếp xông vào tất nhiên là không được, chỉ có thể lén lút mà thôi.

Trời đã dần tối, Địch Cửu quyết định đêm nay sẽ lén vào. Mặc kệ người nhà họ Kế có tin hay không, chỉ cần hẳn có thể chữa khỏi cho Kế Hiểu Đình là được rồi.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Đêm Khuya Gặp Khách Đi Hóa Duyên

Những người sống trên đảo Thái Nguyệt chưa chắc đã là người có quyền cao chức trọng, nhưng chắc chắn họ là những tỷ phú.

Kế gia sống ở phía nam của đảo Thái Nguyệt, nằm cạnh hồ Thái Nguyệt có phong cảnh xinh đẹp, diện tích khoảng chừng hơn mười mẫu. Những nơi như đảo Thái Nguyệt Ở Yến kinh, có thể sở hữu mười mẫu đất thì có thể thấy được Kế gia giàu có đến dường nào.

Chỉ là Kế gia có nhiều tiền hơn đi nữa, cũng có những thứ không thể mua được. Ví dụ như cháu trai dòng chính của Kế gia là Kế Hiếu Đình bị trúng độc, Kế gia cũng phải bó tay hết cách. Sau khi Kế Hiếu Đình bị trúng độc ở Tiên Nữ tinh, đã mời gần trăm chuyên gia trên khắp thế giới đến chữa trị. Cuối cùng, cũng chỉ có thể miễn cưỡng giữ được mạng sống cho hắn, mà không có cách nào làm cho hắn tỉnh lại.

Lúc này trong phòng khách của Kế gia, Kế Bách Thiện tự mình tiếp đãi một người đàn ông trung niên cùng một cô gái trẻ.

Người đàn ông đó chính là Du Kiến Phu, bởi vì thất thế mà phải từ Lâm Xuyên đi đến Yến kinh. Cũng may y thuật của Du Kiến Phu rất giỏi, nên được mời về làm viện trưởng của bệnh viện Kế gia. Còn cô gái kia là Du Mộc con gái của hắn.

Kế Bách Thiện cố ý mời Du Kiến Phu cùng con gái của hắn tới nhà làm khách, cũng không phải là bởi vì Du Kiến Phu là viện trưởng bệnh viện Kế gia, mà là bởi vì nghe Du Kiến Phu nói rằng con gái của hắn từng trúng

độc rắn vô cùng nguy hiểm, lúc gần chết thì được một vị thần y tên là Địch Cửu cứu sống.

- Tiểu Mộc, con có chắc là bị rắn Đờ Hành cắn không?

Sau khi Kế Bách Thiện nghe Du Mộc kể lại những chuyện xảy ra ở dãy núi Vọng Xuyên thì có chút nghi ngờ hỏi lại.

Rắn Đờ Hành là loài rắn độc mới được phát hiện gần đây, người sau khi bị loại rắn này cắn độc sẽ không phát tác nhanh như rắn Cạp Nong. Nhưng người bị rắn Đờ Hành cắn sau khi nọc độc gặp máu sẽ sinh ra một loại độc tố mới, loại độc tố mới này hiện tại trên thế giới còn chưa có cách chữa trị.

Nếu như những lời Du Mộc nói là thực sự, thì lúc đó Du Mộc không tình cờ được Địch Cửu cứu, mà là gặp cha của nàng trước, cho dù có đưa đến bệnh viện thì cũng chỉ có con đường chết.

Du Mộc gật đầu khẳng định.

- Đúng vậy Kế gia gia, lúc ấy con còn không có nhớ đến. Sau đó con mới nhớ lại đã từng thấy qua loại rắn này trên Nhất Thiên Báo Đạo, cắn con là chính rắn Đờ Hành không thể sai được.

Du Kiến Phu cũng vội vàng nói,

- Du Mộc cũng theo tôi học y nhiều năm, nên sẽ không sai lầm trên phương diện này đâu.

- Vậy có thể liên lạc với thần y Địch Cửu đó không?

Kế Bách Thiện hỏi với vẻ mặt đầy mong đợi.

Du Mộc lắc đầu trả lời:

- Tôi chỉ biết là hãn tên là Địch Cửu, đã từng học y, những chuyện khác thì tôi không biết.

Du Kiến Phu cũng vô cùng buồn phiền, lúc ấy thế mà không hỏi thăm kỹ lưỡng về Địch Cửu. Đến khi hãn đưa cho Địch Cửu tấm danh thiếp, để Địch Cửu đi bệnh viện Ái Bác nhận việc thì đã sớm bị hãn bỏ qua. Theo Du Kiến Phu nghĩ y thuật giỏi như Địch Cửu, làm sao có khả năng đi đến bệnh viện Ái Bác làm một bác sĩ nhỏ nhoi hay thậm chí chỉ là trợ thủ chứ?

Một người như Địch Cửu, chỉ cần thể hiện rõ trình độ y thuật của bản thân, thì các bệnh viện lớn đều sẽ trả lương cao mà còn phải tranh nhau sứt đầu mẻ trán, chứ không phải chỉ là cái danh thiếp nho nhỏ như mình. Lúc ấy Địch Cửu nhận lấy danh thiếp của hãn, khẳng định chỉ là theo lễ phép mà thôi.

- Ta lập tức phái người đi dãy núi Vong Xuyên tìm kiếm vị thần y này, Kiến Phu, cậu cũng giúp ta để ý tin tức một chút. Một khi tìm thấy Địch thần y, xin lập tức nói cho ta biết.

Kế Bách Thiện ân cần nói.

...

Địch Cửu biết rất rõ những chỗ như đảo Thái Nguyệt này, chắc chắn canh phòng rất là nghiêm ngặt, máy quay an ninh cũng được lắp đặt khắp nơi.

Vì phòng ngừa bị máy quay an ninh quay được, Địch Cửu còn cố ý cải trang thành bộ dáng một người đàn ông trung niên.

Khoảng chừng hai giờ sáng, Địch Cửu lại lần nữa len lén đi tới gần đảo Thái Nguyệt tìm một nơi ẩn núp. Đảo Thái Nguyệt hoàn toàn được bao bọc bởi một hồ nước lớn, ngoài chỗ hồ rộng ra thì những chỗ khác mặt

nước cũng không phải là quá rộng. Địch Cửu chọn nơi mà mặt nước chỉ rộng khoảng mười mét.

Ném hai tấm ván đã được chuẩn bị từ trước xuống nước, Địch Cửu dùng chân khí bao bọc lấy chân nhảy lên tấm ván thứ nhất, không đợi tấm ván này chìm xuống, Địch Cửu đã nhún một cái nhảy sang tấm ván thứ hai, đến tấm ván thứ hai lại lần nữa nhún nhảy lên, rơi xuống bên rìa tường phòng vệ của đảo Thái Nguyệt.

Địch Cửu thở phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu nhìn tường phòng vệ. Tường phòng vệ ở chỗ hấn đứng cũng không cao lắm, chỉ khoảng ba mét. Có điều phía trên của tường đều được giăng lưới điện cao thế, tạo thành lớp tường phòng vệ thứ hai.

Địch Cửu ước tính chiều cao một chút, lấy thực lực bây giờ của hấn, nhảy vào trong là việc rất dễ dàng.

Nhưng lại quan sát một phút, sau khi xác định không có nguy hiểm gì hay có bất kì máy quay an ninh nào, Địch Cửu chân khí bắt đầu dâng lên, hai chân dùng lực nhún nhảy một cái, bật cao hơn ba mét. Lên đến đầu tường, hấn dùng mũi chân trái đập nhẹ lên bờ tường mượn lực ung dung lách qua đường dây cao thế, sau đó tiếp đất nhẹ nhàng ở trên mặt đất.

Vừa tiếp đất, Địch Cửu không khỏi khựng lại, bởi vì có một đôi mắt đang nhìn hấn. Người nhìn hấn chỉ cách hấn không tới ba mét, thân cao gầy, mặc một bộ đồ hạ hành màu đen. Khuôn mặt hơi vuông, nhìn kỹ thì có thể thấy thân hình không được cân đối.

Vừa nhìn là Địch Cửu liền biết, cái tên này cũng giống như mình, cũng là chờ ban đêm lén lút lén tới. Ban đêm hấn lén lút tới, chỉ là làm ăn với Kế gia. Đối với Địch Cửu thì sự tình mà hấn sắp làm với Kế gia, chỉ là một chuyện làm ăn. Nhưng người áo đen gầy yếu trước mặt này, tuyệt đối mục đích không giống hấn rồi.

- Người anh em, cùng chung một con đường sao.

Người áo đen đột nhiên hỏi.

Địch Cửu khoát khoát tay,

- Người đi cầu độc mộc của người, ta bước đường dương quan của ta, chúng ta không liên quan tới nhau, cáo từ.

- Chờ một chút...

Thấy Địch Cửu bỏ đi, người áo đen đột nhiên gọi Địch Cửu lại.

- Ta phải đính chính lại câu nói vừa rồi của người, ta mới đúng là bước trên đường dương quan, người đi cầu độc mộc của người. Còn nữa, người có thể đến chỗ này mà không bị phát hiện, cũng không phải là bản lĩnh của người mà do công lao của ta.

Không đợi Địch Cửu hỏi lại, hắc chính lần nữa nói ra:

- Người có thể không biết, cái tiểu khu này khắp nơi đều có máy quay an ninh. Ta đã sửa lại hình ảnh tất cả máy quay trên đoạn đường này rồi, cho nên đến bây giờ người còn chưa bị người khác phát hiện. Nếu không thì, hì hì...

Ban đầu Địch Cửu dự định nói một câu với hắc thì đi ngay, nhưng bây giờ nghe người áo đen nói, hắc không muốn đi rồi. Hắc hiểu được, lời nói của người áo đen này là sự thật.

- Làm quen một chút, ta tên là Địch Cửu. Thật ra thì ta tới nơi này, cũng chỉ là gặp một người khách hàng mà thôi.

Địch Cửu đi tới bên cạnh người áo đen, vỗ lên bả vai hắc một cái.

Người áo đen sững sờ nhìn Địch Cửu nhắc tay ra khỏi vai hắn, rõ ràng ban đêm trời rất lạnh, nhưng trên trán hắn lại lấm tấm mồ hôi.

Nếu như nói phương diện tiềm hành thì Địch Cửu không bằng hắn, nhưng chỉ cần một cái võ vai này của Địch Cửu, thì Tề Hưởng biết thực lực hắn còn kém mấy con phố.

- Cửu ca thân thủ khá lắm, đệ tên là Tề Hưởng, tới nơi này chỉ là vì hóa chút ít duyên mà thôi.

Sau khi biết rõ thực lực của Địch Cửu hơn hẳn mình, Tề Hưởng gọi một tiếng Cửu ca như đã quen thuộc từ lâu. Nói xong đưa tay kéo trên mặt mình, khuôn mặt vuông lúc trước biến mất, thay vào đó là một khuôn mặt non nớt. Mũi hơi nhỏ, đôi mắt cùng lỗ tai lớn.

Hắn làm sao có thể tin lời Địch Cửu là đi gặp khách hàng, có ai gặp khách hàng lại đêm hôm khuya khoắt lén lút leo tường đi vào, còn phải cải trang nữa chứ.

Địch Cửu nhìn thanh niên gầy yếu này, thầm nghĩ thảo nào đối phương lại phải dịch dung, gương mặt này quá nổi bật, dễ nhận ra quá.

- Cậu thường xuyên đến nơi đây hóa duyên lắm sao?

Tề Hưởng xấu hổ gãi đầu.

- Cũng không phải là thường xuyên lắm, đúng là đệ có đi đảo Thái Nguyệt này hóa duyên vài lần, nơi đây hóa duyên tương đối qua loa thôi, các thí chủ ở đây đều rất là phóng khoáng.

- Không tệ, cũng tốt. Cậu cứ đi Hóa người Duyên của cậu đi, chỉ là ta cần cậu giúp một chuyện nhỏ thôi. Ta cần phải gặp Kế Bách Thiện có chút việc, nhưng bảo vệ ngăn cản không cho đi vào, nên đêm khuya ta mới lên

vào. cậu biết nhà Kế Bách Thiện ở chỗ nào không? Có thể giúp ta thay đổi hình ảnh trên máy quay an ninh trên đường được không?

Địch Cửu nhin cười, cái tên Tề Hưởng này thật đúng là có chút ý tứ.

Hệ thống thông tin máy tính ở Địa Cầu với Tế Quốc hoàn toàn khác nhau, với trình độ máy tính của Địch Cửu, nếu như muốn trở thành cao thủ máy tính nơi đây, cũng không mất bao nhiêu thời gian. Nhưng đối với Địch Cửu hiện tại, cho dù chỉ mất vài ngày, hẳn cũng không nguyện ý đem thời gian lãng phí ở trên mặt này.

- Cửu ca là đi gặp khách hàng thật sao?

Lần này đến phiên Tề Hưởng kinh ngạc, hẳn quả thực là không nghĩ ra có người khuya khoắt len lén trèo tường đảo Thái Nguyệt, chỉ là vì gặp khách hàng.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Hai Cô Gái Bị Bắt

- Đúng vậy, ta đến để gặp khách hàng.

Địch Cửu gật đầu.

Tề Hưởng trả lời:

- Cửu ca, nếu muốn gặp Kế Bách Thiện cũng không dễ đâu, coi như đệ chạy ngược chạy xuôi giúp anh tìm được nhà của Kế Bách Thiện, anh cũng không thể tới gần được. Nhà Kế Bách Thiện rất đông bảo vệ, còn được trang bị súng thật, chỉ cần ban đêm thấy bất cứ ai có ý đồ đến gần sẽ lập tức nổ súng.

- Cậu không đi nhà Kế Bách Thiện để hóa chút duyên sao?

Địch Cửu không tin lắm hỏi lại.

Kế Bách Thiện giàu có như vậy, còn Tề Hưởng chỉ là một tên trộm, làm sao có thể bỏ qua mỏ vàng này được.

Tề Hưởng nghiêm túc nói:

- Cửu ca đừng nghĩ rằng đệ là phường trộm vặt, thực tế đệ cho huynh biết đệ không phải cái loại đó đâu. Đệ là đường đường chính chính kiếm tiền, hơn nữa còn là người ta cam tâm tình nguyện đưa tiền cho đệ. Kế Bách Thiện là một người lương thiện, cho tới giờ đệ chưa từng nghĩ rằng mình sẽ trộm tiền của ông ta, mà kể cả có muốn trộm cũng không trộm nổi.

Thấy Dịch Cửu vẫn không hiểu, Tề Hưởng cũng không giải thích tiếp mà chỉ nói:

- Dựa theo phán đoán của đệ, trước kia Cửu ca chưa từng thấy người nhà họ Kế, cũng không biết gì về Kế gia phải không?

- Đúng vậy.

Ngay cả nhà Kế Bách Thiện năm hương nào Dịch Cửu còn không biết, tất nhiên là chưa từng đến nhà Kế Bách Thiện.

Tề Hưởng cười ha hả:

- Nếu thế Cửu ca lén lút đi tìm nhà Kế Bách Thiện, cũng giống y hệt như lúc đệ hóa duyên vậy, cùng là hóa duyên như nhau thôi mà. Chắc là Cửu ca quen người có khả năng chữa được bệnh của Kế Hiếu Đình mới đến báo tin, định nhờ việc này kiếm chút tiền để tiêu xài đúng không?

Dịch Cửu cười:

- Cái này đúng. Cậu có giúp tôi không?

Tề Hưởng có thể đoán tới đây đã rất giỏi rồi. Về chuyện mình là bác sĩ, đừng nói Tề Hưởng, mà bất kì một ai khi nhìn thấy hãn đều không thể tin được hãn sẽ trị khỏi cho Kế Hiếu Đình được.

- Cửu ca, nếu ca tin đệ thì đêm nay đừng đi. Thuật dịch dung của ca rất kém, cứ như vậy xông vào nhất định sẽ bị bắn chết tại chỗ.

Tề Hưởng vẻ mặt vô cùng lo lắng nói.

Theo Tề Hưởng thấy thì thân thủ của Dịch Cửu chắc chắn rất lợi hại, bản thân hãn sợ dĩ có thể tới lui chỗ này tự nhiên như vậy, hoàn toàn là nhờ vào thiên phú của hãn. Nếu như hãn có thể đi theo bên cạnh Dịch Cửu học võ một thời gian thời gian, vậy thì có lợi cho tương lai của hãn hơn.

- Vậy là cậu có cách giúp ta ư?

Địch Cửu nghi ngờ nhìn Tề Hưởng.

Tề Hưởng cười ha hả:

- Kế Bách Thiện còn có một đứa cháu gái tên Kế Hiếu Dung, bây giờ đang học ở Yến Đại. Con bé rất quan tâm tới anh trai mình, nếu như Cửu ca có thể bắt đầu kế hoạch từ Kế Hiếu Dung, mọi chuyện sẽ đơn giản hơn.

- Được vậy thì tốt, cảm ơn cậu.

Địch Cửu rất hài lòng với ý tưởng của Tề Hưởng.

.....

Đến lúc quay về, Địch Cửu mới biết cái gì là chuyên nghiệp. Tề Hưởng chẳng những có xuồng cao su tự bơm hơi, mà còn tự mình chạy xe đi hóa duyên.

Theo lý thuyết lại người như Tề Hưởng khi đi ra ngoài thường lén lén lút lút, sẽ chọn loại xe có kích thước nhỏ hơn và không nổi bật. Nhưng Tề Hưởng lại lái một chiếc xe việt dã trông rất trâu bò, chỉ khởi động máy thôi cũng vang lên tiếng nổ ầm ầm trong đêm.

- Cửu ca, nghề này kỳ nhất là lúc làm việc lại sợ hãi rụt rè. Làm nghề này như chúng ta, bình thường luôn muốn được thoải mái. Đệ chạy loại xe này, để luôn nhắc nhở bản thân mình, một khi rời khỏi xe nhất định phải cẩn thận.

Gã vừa nói vừa loay hoay ngồi vào ghế điều khiển. Trong lòng Tề Hưởng đã xem Địch Cửu như một người anh thân thiết.

- Tóm lại cậu hóa duyên bằng cách nào? Địch Cửu thuận miệng hỏi lại.

Tề Hưởng lại cười, tiện tay lấy trong túi ra một cái camera cực nhỏ:

- Trong này rất nhiều người kiếm tiền theo cách không sạch sẽ, đệ lấy camera này quay lại làm chứng cứ, sau đó sao chép một phần dữ liệu gửi cho họ, rồi gửi số tài khoản ngân hàng của đệ qua là được.

Địch Cửu nhìn người nhìn Tề Hưởng, gã này thật sự là nhân tài, dựa vào thiên phú của mình tìm ra một công việc phù hợp.

Tề Hưởng giống như đoán được tâm tư Địch Cửu, nghiêm túc nói:

- Thật ra nghề này cũng rất nguy hiểm, mỗi lần làm đều đi vào lúc rạng sáng. Có vài lần xém chút bị bắt. Đêm qua đệ gặp phải hai kẻ có lai lịch rất lớn, may mắn họ không phát hiện, nếu không lúc ấy đệ chết chắc rồi.

- Sao vậy?

Địch Cửu cũng từng là con ông cháu cha, có điều lúc thành Minh Châu hẳn rất có địa vị, chỉ có hẳn kiếm chuyện người khác chứ chưa có ai dám trêu chọc hẳn cả, cho nên đối với nghề của Tề Hưởng cũng không hiểu rõ lắm.

Tề Hưởng nhỏ giọng:

- Mục tiêu đêm qua của đệ là phường Yến Chân, trời vừa rạng sáng đệ đã nấp ở trên một gốc cây đa phía ngoài tại phường Yến Chân. Sau đó đệ nhìn thấy một chiếc xe trực tiếp dừng ở dưới gốc cây, bắt hai cô gái đi. Bọn họ lúc nói chuyện trên xe bị đệ nghe được, anh biết kẻ bắt người kia là ai không? Là Giả Bất Liễu.

- Giả Bất Liễu là ai?

Địch Cửu kinh ngạc, sau khi tiếp xúc với Tề Hưởng hẳn cảm giác Tề Hưởng không phải kẻ nhát gan. Vậy mà khi nhắc tên Giả Bất Liễu giọng hẳn có chút run sợ.

Rõ ràng là nói chuyện trên xe không người nào có thể nghe được, Tề Hưởng vẫn thấp giọng tiếp tục nói:

- Giả Bất Liễu tên thật là Giả Duyệt, anh không biết cũng bình thường. Người này cực kỳ nổi tiếng, có quen biết với đám thủ lĩnh lính đánh thuê bên Châu Phi. Đệ biết ông ta có tài sản ở Lạc Tân Hoa Hạ tên lôì đài Thái Bình. Chuyện này ít người biết rõ, đệ nhờ làm nghề này mới điều tra rõ ràng được.

Địch Cửu cảm thấy bất ngờ:

- Lôì đài Thái Bình của Giả Bất Liễu?

Địch Cửu sững sốt hỏi lại:

- Ta nghe nói lôì đài Thái Bình là của Bì Trịnh Sinh, sao bây giờ lại thành tài sản của Giả Bất Liễu?

Tề Hưởng cười lạnh

- Bì Trịnh Sinh là cái thá gì, thằng cha đó tuy có chút bản lĩnh, nhưng chỉ là con chó của Giả Bất Liễu thôi. Giả Bất Liễu mới là nhân vật lợi hại, ông ta cho dù đi đến đâu cũng đều được tiếp đón nồng nhiệt. Nghe đồn năm đó đại gia kinh doanh dầu mỏ Tovey ở Châu Âu ra tay xử lý một người đệ tử của Giả Bất Liễu, kết quả người đàn ông tên Tovey đó chết không rõ nguyên do ngay tại căn hộ cao cấp của mình. Tài sản của ông ta dần dần bị người ta mua lại, đại ca đệ nói cho đệ biết, hầu hết tài sản của Tovey đều rơi vào tay Giả Bất Liễu.

- Cậu có một đại ca?

Ánh mắt Tề Hưởng âm đạm:

- Đúng vậy, năm đó đệ và đại ca kiếm sống ở thành phố Bình Hải, lúc đó việc tui đệ làm mặc dù không phải chuyện đàng hoàng, nhưng cũng dựa vào sức mình để kiếm cơm, tui đệ chuyên bán tin tức cho những người cần, cho dù là trong nước hay nước ngoài đều nhận hết. Về sau đại ca bởi vì nhận một phi vụ điều tra ra bí mật của nhà họ Bối, kết quả bị người ta diệt khẩu, nếu như không phải đại ca liều chết bảo vệ, thì năm đó đệ cũng đã chết rồi.

Nói xong, Tề Hưởng nhìn sang Địch Cửu

- Cửu ca, Tề Hưởng đệ lăn lộn trong giới xã hội đen này lâu rồi. Nhưng nhờ đó đệ lại có một đôi mắt biết nhìn người, sở dĩ đệ kể chuyện này cho ra, bởi vì đệ cho rằng Cửu ca là người đáng để đệ tin tưởng. Đệ cũng hy vọng có thể nhận anh làm thầy, đệ biết Cửu ca từng được ở trong môi trường giáo dục rất tốt, nên có chút xem thường....

Địch Cửu cười lớn:

- Ta lúc trước cũng là con ông cháu cha, mặc dù ta không phải dạng tinh thần trượng nghĩa cứu nhân độ thế giúp đỡ người tốt, thế nhưng cũng không phải loại sát thủ giang hồ. Cậu kể lại chuyện lúc này đi, người của Giả Bất Liễu bắt hai cô gái đi đâu. Về phần luyện võ, đó là chuyện nhỏ. Sau khi đến chỗ ở của cậu, chỉ cần cậu có võ căn tôi sẽ dạy cậu.

Khi Địch Cửu biết mình có thể tu tiên, vị trí Địch Gia Thất Dao trong lòng hẳn càng ngày càng xuống dốc. Tin tức Tề Hưởng có được rất rộng, hẳn cần Tề Hưởng hỗ trợ rất nhiều, mà tính nết Tề Hưởng làm Địch Cửu cảm thấy thích thú. Đến lúc đó dạy Tề Hưởng vài đao cũng không sao.

Tề Hưởng mừng rỡ:

- Vâng, Cửu ca. Nghe hai gã kia nói, bọn họ bắt những con cá lợt lưới ở Lạc Tân, hình như có một thằng cha nào họ Địch tới Yên Kinh, họ phải cùng liên thủ với chị Lục Uyển bắt hắn.... Ủa ủa Cửu ca, Anh họ Địch phải không?

Địch Cửu võ bả vai Tề Hưởng, vẻ mặt cười như không cười:

- Cậu đoán đúng rồi, người bọn họ muốn bắt chính là ta. Cậu biết ta là kẻ thù của Giả Bất Liễu, còn dám cùng ta học võ hay không?

Hãy nhấn like ở mỗi chương để ủng hộ tinh thần các dịch giả bạn nhé!

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngủ
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Nếu Rơi Vào Trong Tay Ta

Tề Hưởng kích động đứng lên, lớn tiếng nói:

- Cửu ca, Tề Hưởng này chưa biết sợ là gì. Trước kia chỉ là hơi kiêu kị Giả Bất Liễu một chút mà thôi. Nếu bây giờ ta theo Cửu ca học võ, ông ta là kẻ thù của Cửu ca thì cũng chính là kẻ thù của Tề Hưởng này.

- Không nghiêm trọng vậy đâu, cậu ngồi xuống đi

Địch Cửu ra hiệu Tề Hưởng ngồi xuống mới nói:

- Trong hai cô gái bị người của Giả Bất Liễu bắt đi có một người là bạn ta, ta nhất định phải cứu cô ấy, cậu biết bọn họ bị đưa đi đâu không?

Tề Hưởng lắc đầu:

- Không cũng không biết nữa. Ta còn nghe nói bọn họ muốn đi giết chủ tịch tập đoàn dược phẩm Địch Thị là Địch Văn Thành, Cửu ca, anh có phải là người nhà họ Địch....

Địch Cửu xua tay:

- Trước kia có chút quan hệ, nhưng hiện tại ta đã không còn bất kỳ quan hệ gì với cái nhà họ Địch đó nữa. Ta muốn biết bọn họ đi đâu để dễ dàng hành động thôi.

Tề Hưởng nghi ngờ hỏi:

- Ý của Cửu ca là muốn đến chỗ tập đoàn của Địch gia để ôm cây đợi thỏ phải không?

Địch Cửu gật đầu

- Ủ, ta chính là muốn đi ôm cây đợi thỏ.

- Cửu ca, nếu như anh tin tưởng đệ, thì trước hết hãy tới chỗ của đệ ở đi, đệ có thể tìm ra chiếc xe kia đã đi tới đâu.

Địch Cửu nhớ trước đó Tề Hưởng có thể thay đổi hình ảnh trên camera, lập tức hiểu ra Tề Hưởng muốn hack thiết bị giám sát. Hắn không chút do dự đồng ý kế hoạch của Tề Hưởng, cùng Tề Hưởng tới nhà cậu ta.

.....

Nhà Tề Hưởng cũng không nhỏ, phòng rộng khoảng 200m². Vừa về tới nhà, Tề Hưởng liền mở máy tính của cậu ta ra. Nhìn hai tay Tề Hưởng lướt trên bàn phím, từng số liệu được cậu ta tìm ra sau đó viết mã sửa đổi của mình vào, Địch Cửu cũng phải chặc lưỡi khâm phục với trình độ tin học của cậu ta, thật đáng sợ.

Sau mười phút, Tề Hưởng bật thiết bị giám sát đầu tiên lên rồi nói:

- Đây là thiết bị giám sát vùng ven phụ cận phường Yến Chân, ta rất rành về việc giám sát vùng này..... Chờ chút, ta tìm ra rồi, chính là ở đây.

Tề Hưởng mở video theo dõi ra, theo hướng biểu tượng trỏ chuột chỉ xuống, Địch Cửu đã thấy chiếc xe đó. công việc tiếp theo cũng khá đơn giản, Tề Hưởng chuyển liên tục màn hình video để theo dõi rồi bắt đầu loại trừ ra. Một tiếng sau, hình ảnh trên màn hình Tề Hưởng dừng lại.

- Cửu ca, tìm được rồi, là chỗ này. Thật không nghĩ tới chỗ này lại là hang ổ của Giả Bất Liễu.

Tề Hưởng ngạc nhiên nhìn chăm chăm hình ảnh trên màn hình. Địch Cửu cúi đầu vào xem, cũng hiểu được vì sao Tề Hưởng không đoán ra, chỗ này là phòng ở trong viện dưỡng lão.

- Trốn ở trong viện dưỡng lão à, ý tưởng của ông ta khá lắm. Tề Hưởng, bây giờ ta đi tới đó, cậu lái xe dẫn đường.

Địch Cửu không muốn Tô Du xảy ra chuyện, tính ra Tô Du đã bị hãm làm liên lụy.

- Được.

Tề Hưởng đóng Laptop lại, cất vào trong balo đeo lên lưng.

.....

Nửa tiếng sau, Tề Hưởng và Địch Cửu đã tới bên ngoài viện dưỡng lão.

- Cửu ca, chúng ta đi tuyến đường này, camera trên đường đều bị ta vô hiệu hóa hết rồi.

Tề Hưởng tiện tay vẽ trên máy tính theo một tuyến đường.

- Không, cậu ở lại, một mình ta đi vào đó. Có tình huống gì xảy ra cũng có thể tiếp ứng lẫn nhau.

Địch Cửu ngăn cản không để Tề Hưởng đi cùng.

.....

Tô Du tuyệt vọng nhìn hai gã đàn ông trước mắt, giờ phút này tay của nàng và cô của nàng là Tô Thục Phương đều bị trói sau lưng, miệng cũng bị nhét vải.

Nàng bắt đầu có chút hối hận khi đến Yến kinh, nếu như nàng không đến Yến Kinh thì ít nhất cô của nàng không có chuyện gì.

- Nguyễn Thủ, cùng lắm chúng ta đợi trong này thêm một đêm, nếu chưa có tin tức của Bỉ Trịnh Sinh, chúng ta sẽ đem người đi trước.

Một gã đàn ông râu ria ngồi bên trái lên tiếng, sắc mặt có chút nghiêm trọng.

Nguyễn Thủ là tên da trắng xấu xí đứng bên phải cười lớn:

- Quách ca, lo lắng cái gì. Lần này tự mình Lục Uyển tử xuất thủ, ta cũng không tin cái gã họ Địch đó có ba đầu sáu tay. Tên ăn hại Bỉ Trịnh Sinh nhờ may mắn nên mới được Giả gia thu làm ký danh đệ tử. Người vô dụng sẽ luôn vô dụng, nếu không cũng không cần chúng ta ra tay.

Lúc Nguyễn Thủ nói chuyện, mắt gã nhìn chăm chăm gương mặt xinh đẹp của Tô Du. Gã vừa nuốt nước miếng vừa nói.

- Nói gì đi chẳng nữa, cô gái này thật sự rất xinh đẹp, làn da trắng mịn mơn....

Quách Uy lạnh lùng nói một câu:

- Cô ta do chính Giả gia yêu cầu bắt trở về để trách phạt sai lầm, cậu không được động vào người cô ta.

- Mẹ nó, để ông đây phải ngủ tại cái chỗ khi ho cò gáy này những một ngày, cái gã họ Địch đó đừng để rơi vào tay ta.....

Ánh mắt Nguyễn Thủ lại lướt trên thân thể của Tô Thục Phương

- Còn con nhỏ này dù hơi già nhưng nhìn cũng còn ngon lành lắm.

Không đợi Nguyễn Thủ giở trò với Tô Thục Phương, giọng nói của Địch Cửu đã truyền đến:

- Bây giờ ta chuẩn bị rơi vào tay cậu đây.

Trong nháy mắt, lúc Địch Cửu nhảy xuyên qua cửa sổ, Quách Uy rút súng lục bên hông ra, phản xạ của gã có thể nói là nhanh đến cực điểm.

Nhưng hãn vừa mới rút súng lục ra, ngay cả chốt bảo hiểm còn chưa kịp mở, một đạo bạch quang trực tiếp phóng thẳng vào giữa mi tâm của gã. Địch Cửu sai bước đi đến trước mặt gã, giơ tay điểm vào mi tâm của gã vài cái.

Sau khi thanh chủ thủ được rút ra, không ngờ mi tâm Quách Uy chảy ra rất ít máu.

Từ lúc Địch Cửu ra tay cho đến khi kết thúc, ngoại trừ Quách Uy kịp rút súng ra, Nguyễn Thủ cho đến bây giờ không hề có phản ứng nào.

Sau khi Quách Uy ngã xuống, tới lúc Địch Cửu ngồi xuống chỗ Quách Uy đã ngồi lúc trước bắt đầu ngắm nghía chủ thủ của mình, Nguyễn Thủ mới phản ứng lại, theo bản năng sờ vào bên hông tìm vũ khí.

- Tốt nhất cậu đừng manh động, cậu nên nhớ lúc trước ta đã giết bảy người của Bỉ Trịnh Sinh. Thêm kẻ mới vừa rồi bị ta xử lý là tám. Nếu cậu dám cử động thì cậu sẽ là người thứ chín.

Địch Cửu thờ ơ nói.

Trước đó Nguyễn Thủ nói Địch Cửu không nên rơi vào tay hãn chỉ là khoác lác thôi, bây giờ Địch Cửu tới ngay trước mặt hãn, thì hãn mới là người sợ hơn ai hết. Vài Nguyễn Thủ cộng lại cũng không phải là đối thủ của Quách Uy, còn Quách Uy chỉ mới rút súng ra thì bị Địch Cửu đánh chết luôn. Nếu như hãn dám động thủ, vậy thì kết cục của hãn cũng chỉ có con

đường chết. Lúc này hẳn không muốn động thủ với Địch Cửu mà muốn nghĩ cách để có thể thuyết phục Địch Cửu tha cho hẳn một mạng.

Lúc trông thấy Địch Cửu, ánh mắt Tô Du lóe lên sự vui mừng, việc Địch Cửu giết Quách Uy ở trước mặt mình nàng cũng không thêm quan tâm tới.

Địch Cửu đe dọa Nguyễn Thủ xong rồi mới đến cời trói cho Tô Du và Tô Thục Phương

- Tô Du, thành thật xin lỗi. Ta nghĩ lần này là do ta làm liên lụy đến cô.

Hốc mắt Tô Du đỏ lên:

- Cám ơn Địch đại ca. Tại ta chọn sai địa điểm tổ chức vũ hội mừng sinh nhật, để bây giờ ta mất cha mẹ vĩnh viễn, chuyện này không phải lỗi của đại ca.

Tô Thục Phương cũng cảm kích nói:

- Cảm ơn cậu đã cứu Tô Du hai lần, ta tên Tô Thục Phương, là dì của Tô Du.

Nàng hiểu rõ, nếu Địch Cửu không tới, nàng và Tô Du không chỉ bị làm nhục đơn giản như vậy.

- Hai người các cô có tính toán gì không?

Vừa hỏi Địch Cửu vừa lùi về phía sau một bước giơ chân đá ra sau. Nguyễn Thủ vừa rời khỏi hai bước đã bị Địch Cửu đá bay ra xa, ngã vào tủ TV bên cạnh.

.....

- Chỉ cần ta đưa Tô Du vào viện võ thuật Yến Đại thì sẽ không có chuyện gì nữa.

Tô Thục Phương lập tức nói, nàng hiểu ý của Địch Cửu. Với quyền lực ngầm của Giả Duyên, dù hôm nay nàng cùng Tô Du được cứu, tương lai sau này có khả năng sẽ lại rơi vào trong tay ông ta nữa.

- Thôi được, vậy các cô đi bây giờ đi, chỗ này giao cho ta.

Tất cả camera ngoài bên ngoài đều bị Tề Hưởng khống chế, Tô Thục Phương và Tô Du trốn ra sẽ không bị người khác phát hiện. Ngoài ra trời đã sắp sáng, nếu muốn rời khỏi thì phải đi sớm.

- Ta biết rồi.

Tô Thục Phương biết sự tình này rất nghiêm trọng, vừa rồi Địch Cửu giết Quách Uy trước mặt các nàng, có thể thấy được Địch Cửu cũng không phải là người đơn giản, nàng và Tô Du nên ít tiếp xúc với loại người này thì tốt hơn.

- Đại ca, anh cẩn thận, ta đi với dì. Ta hứa ta sẽ ở Yến Đại một lòng luyện võ, nếu như tương lai cần ta hỗ trợ, cứ trực tiếp đến Yến Đại tìm ta.

Tô Du thành khẩn nói.

Sau đêm hôm đó cha mẹ nàng đều qua đời, nàng đã hiểu ra được rất nhiều đạo lý. Nàng không nghĩ nhiều như dì của nàng, Địch Cửu cứu nàng, nàng sẽ trả ơn.

- Tốt lắm, chuyện các cô bị bắt cóc và những gì xảy ra ở chỗ này, cứ như bình thường giả bộ không hay biết, không được lộ ra cho bất cứ kẻ nào khác.

Địch Cửu lại dặn dò một câu.

- Chúng ta hiểu.

Tô Du đáp.

Địch Cửu không nói nàng cũng biết. Nàng và dì không hiểu vì sao bị bắt tới đây, đối phương không hề kinh động đến bất kỳ ai, có thể thấy được có một số việc không phải cứ nói ra là có thể giải quyết

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngủ

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Ngồi Canh Ở Yến Đại

Sau khi Tô Du và Tô Thục Phương rời khỏi, Địch Cửu lập tức đập Nguyễn Thủ ngã ra đất:

- Nói đi, lần này con rùa già Giả Duyên phái mấy người đến đối phó ta, rốt cuộc là định dẫn ta đi đâu?

- Tôi không thể nói...

Nguyễn Thủ vừa mở miệng nói được mấy chữ, Địch Cửu đã gật gật đầu nói tiếp:

- Cũng đúng, người mà nói ra thì nhất định Giả Bất Liễu nhất định sẽ không bỏ qua người, đã như vậy thì người sống trên đời này cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Địch Cửu cầm dao găm lên nhanh chóng rạch về phía cổ họng của Nguyễn Thủ, dao găm cách cổ họng của Nguyễn Thủ chỉ còn có nửa mét, sát khí lạnh như băng làm cho cổ họng của Nguyễn Thủ có loại cảm giác run rẩy.

- Đợi một chút, tôi nói...

Sự sợ hãi khi đối diện với cái chết đã làm cho tâm lý Nguyễn Thủ sụp đổ.

Địch Cửu lấy dao găm vỗ vỗ lên mặt Nguyễn Thủ:

- Không phải muốn giả trang trung thành tuyệt đối làm cái đuôi của lão sói sao, thật khiến cho ta xem thường người...

Đang nói chuyện thì đột nhiên dao găm của Địch Cửu lại cắt xuống, so với trước chậm đi một chút, nhưng vẫn không ngừng lại mà hỏi tiếp.

- Giả vương bát đản phái mấy tiểu vương bát đản ra tay với ta, mấy tiểu vương bát này đang ở đâu.

- Lục Uyển cùng Bì Trịnh Sinh đã đến Yến Kinh rồi, cụ thể ở đâu thì tôi không biết. Tôi cùng Quách Uy tới bắt Tô Du, bọn họ đi đối phó với cậu. Giả gia ở sơn trang Tiên Nhân trong đường Tam Kiêu khu Thường Hồ thành phố Đái Trình, hẳn nói chờ bắt được cậu, lại phái người đi bắt toàn bộ người Địch gia...

Nguyễn Thủ gần như một hơi đem những gì biết được toàn bộ nói ra.

Tên này thật ác độc, cùng với Ô Bá Hồ không kém cạnh bao nhiêu. Địch Cửu thu lại dao găm, đưa tay vỗ vào ấn đường của Nguyễn Thủ.

Nguyễn Thủ còn chưa kịp thở ra một hơi, mắt đã tối sầm lại, lập tức lâm vào trong bóng tối vô tận.

Mấy phút sau, Địch Cửu xách hai cái xác đi tới xe của Tề Hưởng.

Tề Hưởng tuy thường rong rui khắp nơi trong đêm, nhưng trông thấy Địch Cửu trực tiếp mang theo hai cái xác trở lại, trong thâm tâm vẫn âm thầm khâm phục. Khó trách lại dám đối đầu với Giả Bất Liễu, hẳn chưa có loại dũng khí này.

- Tề Hưởng, ta có ý định đi thành phố Đái Trình để tiêu diệt con rùa già kia, tránh cho luôn lo lắng bị tính kế sau lưng.

Địch Cửu hạ quyết tâm tiêu diệt Giả Duyệt, nếu không hẳn vẫn cảm giác sau lưng như có một con rắn độc đang ngấp nhé lúc nào cũng có thể cắn hẳn.

Tề Hưởng trầm mặc một chút mới chậm rãi nói

- Cửu ca, nếu như ca nghe đệ, tạm thời đừng đến thành phố Đái Trình. Đệ biết rõ Cửu ca có ý định tiêu diệt Giả Bất Liễu, nhưng có lẽ ca không biết cái tên Giả Bất Liễu kia có đáng sợ như thế nào đâu. Một khi đã thất bại, chỉ sợ không còn có lần thứ hai.

Đúng như Tề Hưởng nói, Địch Cửu định dùng đòn bí mật tiêu diệt Giả Bất Liễu. Hẳn tin tưởng nếu hẳn hạ độc, thì hoàn toàn có thể giết chết Giả Bất Liễu mà thần không biết quỷ không hay. Nhưng sau khi nghe Tề Hưởng nói, thì hẳn lại thấy hiện tại không đi tìm Giả Bất Liễu cũng là một chuyện tốt.

Không phải hẳn sợ lần giết không được Giả Bất Liễu, để cho Giả Bất Liễu trả thù lại hẳn. Mà là hẳn bỗng nhiên muốn sau khi tu luyện thành công Địch Gia Thất Dao, mới quang minh chính đại đến giết Giả Bất Liễu.

- Vậy cứ theo lời cậu nói, trước tiên nên đem hai cái xác này xử lý xong xuôi đã, rồi chúng ta trở về nghỉ ngơi.

Địch Cửu quyết định đến chỗ của Tề Hưởng tu luyện Đại Hành Môn Lục cùng Địch Gia Thất Dao trước rồi tính sau.

...

Địch Cửu cùng Tề Hưởng xử lý xong hai cái xác, lúc về tới nhà thì trời đã sáng rồi. Tề Hưởng quyết định buổi tối sẽ học võ với Địch Cửu, cho nên vừa đến nhà đã lăn ra ngủ. Địch Cửu bắt đầu tu luyện Đại Hành Môn Lục, khi tu luyện thời gian trôi qua rất nhanh, bởi vì linh khí thiếu thốn, nên

việc tu luyện có chút trì trệ, những linh khí mỏng manh xung quanh vẫn bị Địch Cửu hấp thu hết.

Mấy tiếng đồng hồ thoáng một cái đã qua, đợi đến lúc sắc trời đã tối đen, Địch Cửu cảm giác được quanh thân chợt nhẹ hẫng, trong thân thể giống như có một thứ gì đó bị phá vỡ. Toàn thân cảm thấy thoải mái, một loại cảm giác càng thêm mạnh mẽ cùng nhẹ nhàng khoan khoái dâng lên.

Đây là luyện khí tầng một sao, Địch Cửu đột nhiên đứng lên, trong nội tâm ngập tràn kích động và vui mừng.

Đã mấy ngày không ngủ, sau khi luyện tới lên luyện khí tầng một, thế mà hẳn không cảm thấy bất kỳ mệt mệ nào nữa. ngược lại, hẳn còn thấy so với trước kia thoải mái hơn nhiều. Tu đạo quả nhiên cùng tu võ không cùng một đẳng cấp, so về tu đạo, tu võ quả thực chỉ là một đứa trẻ đang học đi.

- Cửu ca, ca đã có đột phá rồi sao?

Lúc Địch Cửu ra khỏi phòng, Tề Hưởng đã làm xong đồ ăn. Dù hẳn chưa tiếp xúc với tu đạo, cũng có thể nhìn thấy Địch Cửu đã đột phá tu vi.

Đã đến luyện khí tầng một, cả người Địch Cửu so với trước kia hoàn toàn không giống nhau.

- Ha ha, người cũng có con mắt tốt đấy, chờ ta đột phá tầng hai, chúng ta sẽ đi thành phố Đái Trình làm thịt con rùa già Giả Bất Liễu chết tiệt kia.

Địch Cửu cười ha ha, tâm tình hẳn vui hẳn lên.

- Được lắm! Huynh đệ chúng ta hai người cùng bắt con rùa già kia, ha ha, không nghĩ tới Tề Hưởng đệ cũng có lúc ăn sủi cỏ.

Tề Hưởng cười ha ha, đối với hẳn thì đánh bại Giả Duyên Giả Bất Liễu, so với ăn sủi cỏ còn khoan khoái dễ chịu hơn rất nhiều. Lúc trước thì

cho dù nghĩ cũng không dám nghĩ đến điều này.

- Ta đi tắm rửa trước, chờ sau khi tắm gội cơm nước xong, ta bắt đầu dạy đệ Đệ Nhất Dao của Địch gia ta.

Địch Cửu quyết định sẽ đem toàn bộ Địch Gia Thất Dao dạy cho Tề Hưởng.

...

Khách sạn Tây Đốn ở Yến Kinh, là khách sạn sáu sao. Có tổng cộng có 88 tầng, nằm ở vị phồn hoa nhất trên đường Châu Đốn của Yến Kinh.

Tại một gian phòng tổng thống trên tầng 58 của khách sạn Tây Đốn, Lục Uyển vừa mới tắm rửa xong mặc một bộ váy ngủ đang vấn tóc lại, càng lộ rõ nét thanh lệ khả ái. Giờ phút này cô hoàn toàn không có bộ dáng kính cẩn như ở trước mặt Giả Duyên nữa, mà ngược lại có cảm giác như là thiếu nữ hơi ngượng ngùng diễm đạm khả ái.

Bỉ Trịnh Sinh đứng ở trước mặt Lục Uyển nhưng lại không dám xem Lục Uyển như một thiếu nữ diễm đạm khả ái, hẳn biết rõ cô gái ở trước mặt hẳn đáng sợ ra sao. Có mấy Bỉ Trịnh Sinh đi nữa, chỉ sợ cũng không chịu nổi một cái tát của cô ta.

Mặc dù hẳn không có phụ nữ thì không chịu được, thích nhất là loại thiếu nữ thanh thuần, mà cô gái này một chút suy nghĩ hẳn cũng không dám. Cho dù là hoàn cảnh thích hợp, hẳn cũng không dám động tâm. Bề ngoài hẳn và Lục Uyển cùng chung sự phụ, nhưng trên thực tế địa vị Lục Uyển so với hẳn còn cao hơn không chỉ một bậc.

- Nói đi, hôm nay người đã thu hoạch được gì.

Lục Uyển ngồi xuống, rót một chén trà.

Bỉ Trịnh Sinh vẫn đứng ở tại chỗ, giọng điệu kính cẩn nói:

- Ngày hôm qua, Nguyễn Thủ cùng Quách Uy gọi điện thoại nói cho ta biết là đã bắt được Tô Du và dì của cô ta tên Tô Thục Phương. Nhưng hôm nay ta lại nhìn thấy Tô Du ở Yến Đại, hơn nữa ta gọi điện thoại lại cho Nguyễn Thủ, Quách Uy nhưng không được. Ta hoài nghi hai người bọn họ có thể đã xảy ra chuyện gì rồi...

Bỉ Trịnh Sinh hoài nghi không phải là không có căn cứ, Địch Cửu ở Lạc Tân giết mất bảy người của hắn, hắn cmn đều không phát hiện được. Hiện tại Địch Cửu đã đến Yến Kinh, nếu như lúc Nguyễn Thủ và Quách Uy bắt Tô Du đi, vừa lúc bị Địch Cửu trông thấy, chỉ sợ là dữ nhiều lành ít.

Lục Uyển bình tĩnh, nhìn Bỉ Trịnh Sinh từ tốn nói:

- Xem ra hai ngày này người thật sự cũng không nhàn rỗi, người lập tức để cho người theo dõi cửa ra vào Yến Đại, nếu như ta đoán không sai, Địch Cửu kia rất nhanh sẽ lại đến Yến Đại... Thôi được rồi, để ta tự mình đi vậy.

Hiển nhiên những thứ Bỉ Trịnh Sinh điều tra được cô đã sớm biết, bất quá cô đoán Địch Cửu rất nhanh sẽ đến Yến Đại. Theo suy nghĩ của Lục Uyển, Địch Cửu đến Yến Đại để gặp Tô Du hoặc là gặp Đàm Nguyệt Nguyệt. Nhưng Trên thực tế đúng là Địch Cửu chuẩn bị đi Yến Đại, nhưng là để gặp Kế Hiếu Dung.

Đối với Bỉ Trịnh Sinh, trong lòng cô sớm đã xem thường. Đi theo sư phụ học nhiều năm như vậy, mới luyện tới Hoàng cấp trung kỳ, quả thực sống đến đâu hóa thành người rồi.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Viện Võ Thuật Yến Đại

Team dịch: ๓Tà ๓Tu ๓Chi ๓Địa

Địch Cửu ngạc nhiên mừng rỡ thu lại đoản đao, vồn vện chỉ trong một đêm, là hẳn có thể nhẹ nhàng thi triển Địch gia Đệ Nhị Đao, tốc độ này còn nhanh hơn so với lúc hẳn luyện Đệ Nhất Đao.

Đối với Đệ Nhị Đao chỉ dùng một đêm đã có thể thông hiểu đạo lí của nó, trong lòng Địch Cửu rất rõ đó không phải là do tư chất của hẳn tiến bộ. Mà nguyên nhân chủ yếu chính là Đại Hành Môn Lục, sau khi bước vào luyện khí tầng một, hẳn thi triển Địch gia Đệ Nhị Đao đúng là có vẻ nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Không những như vậy, lúc hẳn luyện thành Địch gia Đệ Nhị Đao, cũng không cảm nhận được thân thể có hao tổn gì. Lúc trước khi hẳn luyện Đệ Nhất Đao phải hao tổn mấy chục vạn tiên dược liệu phối hợp. Nhưng sau khi học được Địch gia Đệ Nhị Đao, hẳn căn bản không cảm thấy thân thể có tổn thương gì.

Như vậy có thể thấy được Đại Hành Môn Lục ghê gớm cỡ nào, nếu như nói công pháp luyện võ là thông qua tiêu hao nguyên khí để đạt được thực lực, còn Đại Hành Môn Lục lại tại bổ sung nguyên khí cho thân thể đồng thời còn có thể thu được thực lực. Nếu đem so sánh, thì lập tức có thể thấy được sự chênh lệch.

Trông thấy Địch Cửu thu đao, Tề Hưởng đang luyện đao ở xa lập tức chạy tới.

Toàn thân Tề Hưởng đều là mồ hôi, ánh mắt hấn vô cùng kích động, rõ ràng đã cảm nhận được chỗ lợi hại của Địch gia Đệ Nhất Đao.

- Cừu ca, bộ đao pháp này thật sự rất lợi hại. Nếu đệ biết Đệ Nhất Đao này sớm hơn, ca ca đệ Tề Tai cũng sẽ không phải chết oan rồi.

Tề Hưởng cực kỳ cảm kích Địch Cừu đã dạy hấn học Địch Gia Thất Đao.

Địch Cừu lắc đầu nói

- Đó là trước kia, ở Tiên Nữ tinh còn có vô số công pháp so với Địch Gia Thất Đao lợi hại hơn rất nhiều. Nếu như cậu chỉ học Địch Gia Thất Đao, tương lai vẫn còn rất yếu. Còn nữa, lúc cậu tu luyện Địch Gia Thất Đao, nhớ kỹ phải dựa theo ghi chú trong đó để đi mua dược liệu bổ sung cho thân thể đã tiêu hao.

- Đệ biết rồi, có chỗ nào không hiểu thì đệ sẽ lập tức sẽ hỏi. Bây giờ chúng ta quay về tắm rửa, tìm gì đó ăn một chút rồi đệ dẫn ca đi Yến Đại tìm Kế Hiếu Dung.

Giọng điệu của Tề Hưởng vẫn còn kích động, hấn chưa thoát ra khỏi sự hưng phấn của đao pháp Địch gia mang lại.

- Tự ta có thể đi tìm Kế Hiếu Dung, cậu còn có việc quan trọng hơn phải làm.

Địch Cừu lập tức nói.

- Việc gì?

- Tu luyện Địch Gia Thất Đao cần có đao thép tốt nhất, hiện tại đao của chúng ta quá kém, còn thua khai sơn đao trong tay những tên lưu manh. Cậu bây giờ đi chế tạo hai thanh cương đao tốt nhất rồi hãy nói.

Địch Cửu đã sớm muốn chế tạo ra một thanh đao tốt, đáng tiếc là phương diện này hẳn cũng không hiểu rõ lắm, giao cho Tề Hưởng đi làm, thì không còn gì tốt hơn.

Tề Hưởng vỗ bộ ngực

- Cửu ca, cái này giao cho đệ, buổi tối sẽ mang theo hai thanh đao tốt trở về.

...

Viện Võ Thuật mở đầu tiên ở Hoa Hạ, chính là viện Võ Thuật Yến Đại.

Bởi vì viện Võ Thuật Yến Đại mở sớm, nên đã có một lượng học viên tốt nghiệp đi đến Tiên Nữ tinh. Trong những người tốt nghiệp viện ở đây, thậm chí có cả cường giả Địa cấp.

Bây giờ thì mọi người ai cũng muốn vào viện Võ Thuật Yến Đại.

Viện Võ Thuật Yến Đại được thành lập từ lâu, đã tạo nên việc phân cấp lớp. Lúc mới vào sẽ học lớp dự bị, bất kể người có hậu thuẫn như thế nào, thì mới tiến vào Viện Võ Thuật cũng phải học lớp dự bị.

Khi ở lớp dự bị thực lực đủ để khiêu chiến Võ Mộc đường, có thể thông qua Võ Mộc đường và phải đấm ra một quyền ít nhất có lực lượng bằng 200 kg thì mới có thể lên lớp tiến giai.

Võ giả đi đến Tiên Nữ tinh, chủ yếu đều là những người ở lớp tiến giai.

Có thể tiến vào lớp tiến giai, cũng không có nghĩa là có tư cách tiến vào Tiên Nữ tinh. Muốn đi vào Tiên Nữ tinh, trong lớp tiến giai nhất định

phải đấm ra một quyền đạt tới 500 kg. Lúc này mới có tư cách xin đi Tiên Nữ tinh.

Nếu như trong lớp tiến giai có thể chân chính bước vào hàng ngũ võ giả Hoàng cấp, vậy thì thẳng tiến vào lớp tinh anh. Học sinh lớp tinh anh chỉ cần nguyện ý, bất cứ lúc nào cũng có thể đi Tiên Nữ tinh.

Cho nên việc Tiên Nữ tinh mở ra đối với học sinh viện Võ Thuật, cũng chỉ là một tuyên truyền mà thôi, muốn chân chính tiến vào Tiên Nữ tinh, thì nhất định bản thân phải có thực lực.

Học sinh lớp dự bị nếu như trong khoảng thời gian ba năm không thể tiến vào lớp tiến giai, vậy thì đồng nghĩa với không có thiên phú võ học, trực tiếp bị viện Võ Thuật cưỡng chế thôi học. Nếu không thì cũng chỉ làm lãng phí tài nguyên.

Kế Hiểu Dung là học sinh lớp dự bị, nàng đã gây người ở lớp dự bị hơn hai năm, chỉ chút nữa thôi là đến kỳ hạn ba năm. Thế nhưng một quyền của nàng mới chỉ có lực lượng 102 kg. Lực lượng này với người bình thường thậm chí ở trong quyền kích tranh tài cũng coi như là không nhỏ, nhưng để vào lớp cấp ban, thì vẫn còn kém xa lắm.

Nếu như không phải vì việc của anh trai cùng cha của nàng, Kế Hiểu Dung cũng không muốn đi Tiên Nữ tinh. Hiện tại anh trai của nàng trúng độc bất tỉnh, cha nàng đã mất tích ở Tiên Nữ tinh, nàng nhất định phải đi Tiên Nữ tinh xem thế nào. Đáng tiếc vấn đề thiên phú Võ Thuật, có đôi khi cũng không phải là dựa vào cố gắng thì có thể giải quyết được.

Yến Đại tổng cộng có hai mươi một lớp dự bị, mỗi một lớp dự bị đều có gần trăm học sinh. Bình thường thì lớp dự bị số nhỏ, lực lượng giáo viên cùng trang bị càng tốt.

Kế Hiểu Dung ở lớp dự bị ba năm, tư chất khẳng định rất kém, bây giờ nàng đã là rơi vào ban bảy. Dựa theo thành tích của nàng, nếu bị phân đến

ban hai một cũng rất bình thường, hiện tại nàng có thể ở lại ban bảy cũng bởi vì trong nhà có tiền.

Giờ học hôm nay là giảng bài, học sinh nghe giảng bài là ban sáu đến ban mười, giáo viên giảng bài là võ giả nổi tiếng Chương Vi đúng lúc vừa từ Tiên Nữ tinh trở về.

Nghe đồn thực lực Chương Vi đã là nửa bước Địa cấp, trên Tiên Nữ tinh đã từng đơn độc giết một con hung thú cực kỳ lợi hại. Cho nên Chương Vi đến giảng bài, chẳng những là học sinh từ ban sáu đến ban mười đều tới, còn có một số học sinh cấp lớp khác cũng len lén trốn ở ngoài giảng võ đường dự thính.

Bốn năm trăm học sinh ngồi trong giảng võ đường trống trải, yên lặng như tờ. Cho đến lúc tiếng chuông vang lên, một người đàn ông trung niên vóc người không cao lắm, không nhanh không chậm đi tới giảng võ đường.

Người đàn ông này sau khi đi vào, tất cả học sinh đều đứng lên, cùng kính cẩn chào hỏi,

- Kính chào thầy Chương.

Nam tử trung niên gật nhẹ đầu, lấy tay phẩy xuống

- Mọi người ngồi xuống đi.

Chờ mọi người đều ngồi xuống, ông ta mới nói với giọng hơi lớn tiếng:

- Rất nhiều bạn học đều đã nghe nói về ta, nhưng đối với ta cũng không phải là quá hiểu rõ. Ta tự giới thiệu một chút, ta tên là Chương Vi, mới vừa từ Tiên Nữ tinh trở về.

- Thầy Chương, nghe đồn một mình ngài chém chết hung thú, có phải là thật không?

Một tên học sinh to gan hỏi.

Ánh mắt Chương Vi từ trên người học sinh này đảo qua, ngữ khí nhẹ nhàng nói ra

- Đúng vậy, ta đúng là một mình giết một con hung thú, lần đó ta thiếu chút thì chết dưới miệng của nó rồi. Cho nên mọi người đừng tưởng rằng tiến vào lớp tiến giai, là có thể đối phó với hung thú ở Tiên Nữ tinh. Ta không phải đả kích, nhưng học sinh lớp tiến giai ở trước mặt hung thú hơi lợi hại một chút, ngay cả rau giá đều không bằng.

Hòa hoãn một hơi thở rồi nói tiếp:

- Yêu cầu tiến vào Tiên Nữ tinh rất nghiêm khắc, ví dụ như các cô cậu nhất định phải đạt tới lớp tiến giai, hơn nữa một quyền nhất định phải có lực lượng 500 kg trở lên. Mục đích chủ yếu là lo lắng mọi người đi thì cũng là chịu chết mà thôi.

- Nhưng mà thầy ơi, Tiên Nữ tinh không phải có tiền liền có thể đi vào sao?

Có người nhỏ giọng hỏi.

Nghe được câu hỏi này, trong lòng Kế Hiểu Dung cười lạnh. Nếu như tiền có thể giải quyết vấn đề, nàng đã sớm đi Tiên Nữ tinh rồi. Nàng đúng là có thể dùng tiền để đi Tiên Nữ tinh, nhưng tiến vào rồi thì như thế nào? Hiện tại Tiên Nữ tinh so với trước kia hoàn toàn khác biệt. Trước kia chỉ cần đi vào Tiên Nữ tinh, người muốn đi chỗ nào sẽ không có người quản. Hiện tại tiến vào Tiên Nữ tinh, không có thực lực nhất định, vậy chỉ có thể dừng lại ở quảng trường Tiên Nữ.

Nàng đi Tiên Nữ tinh cũng không phải chỉ dừng lại ở quảng trường Tiên Nữ, nàng muốn đi tìm cha của nàng, còn có tìm kiếm dược liệu giải độc cho anh trai.

Chương Vi cười lạnh nói.

- Không sai, có tiền thật đúng là có thể tiến vào Tiên Nữ tinh, bọn hắn đi Tiên Nữ tinh đều chỉ dừng ở quảng trường Tiên Nữ mà thôi. Ta hỏi các người, các người tiến vào Tiên Nữ tinh, mục tiêu cuối cùng chỉ là an toàn đứng ở quảng trường Tiên Nữ thôi sao? Nếu là như vậy, người tiến vào viện Võ Thuật còn có ý nghĩa gì nữa?

Mọi người đã an tĩnh lại, Chương Vi cũng không tiếp tục đả kích mọi người nữa.

- Tiên Nữ tinh nguy hiểm thì đã không cần ta nhiều lời, hôm nay thời gian có hạn, ta chủ yếu giảng một chút vì sao có ít người không cách nào ngưng tụ được nguyên lực...

Nghe nói như thế, tất cả học sinh đều mừng rỡ. Nơi này mấy trăm học sinh, có hơn phân nửa cho đến bây giờ đều là không cách nào ngưng tụ nguyên lực. Tu luyện công pháp, chỉ có thể tu luyện bề ngoài, mà không cách nào cảm nhận được tinh túy trong đó.

Hãy nhấn like ở mỗi chương để ủng hộ tinh thần các dịch giả bạn nhé!

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Con Có Thể Bái Ta Làm Thầy

Đại học Yến Kinh là trường top đầu tại Hoa Hạ, có thể ra vào tự do. Chuyện này làm Địch Cửu vô cùng cảm thán, nếu người lạ muốn vào bất kỳ học viện nào ở Tế quốc thì đều phải xin phép cẩn thận.

- Bạn ơi, làm ơn cho hỏi viện Võ Thuật ở đâu vậy?

Địch Cửu vừa đến thì đã lôi kéo một học sinh.

Người này nhìn Địch Cửu một chút, rồi chỉ tay sang bên trái:

- Bạn cứ đi thẳng theo hướng này đến chỗ có cái hồ là tới viện Võ Thuật. Thế nhưng bạn chỉ có thể đứng xem ở ngoài, không vào đó được đâu.

Không đợi Địch Cửu hỏi tại sao, người này đã vội vã ra khỏi sân trường.

Đường phía bên trái rộng khoảng bốn làn xe chạy. Dù là ở Tế quốc thì cũng cực kỳ hiếm thấy một ngôi trường nào có đường rộng như vậy. Chỉ cần nhìn con đường này là có thể thấy được địa vị của viện Võ Thuật Yến Đại.

Hai hàng cây bên đường mang lại cho người ta cảm giác cực kỳ yên tĩnh. Dù chưa từng tu luyện ở đây nhưng Địch Cửu cũng có dự cảm, linh khí ở chỗ này so với nơi hãn đang ở thì nồng đậm hơn rất nhiều.

Cuối đường quả nhiên có một cái hồ lớn. Đứng bên bờ hồ, Địch Cửu có thể thấy rõ phía đối diện có ba chữ to Viện Võ Thuật.

Dưới bảng tên là một tấm cửa sắt rất dày. Vừa nhìn thấy bảo an đứng cạnh cửa thì Địch Cửu liền biết mình không thể lén lút đi vào giống như ở Thái Nguyệt đảo.

Hồ và cửa lớn của viện Võ Thuật được nối liền bởi một cây cầu đá. Nhìn cái bóng của viện Võ Thuật in trên mặt hồ, Địch Cửu không chỉ cảm thấy huyền ảo mà còn có cảm giác yên lặng bình an. Dường như nơi này là thế ngoại đảo viên để tĩnh tu chứ không phải viện Võ Thuật.

Dù biết rõ mình sẽ không được vào nhưng Địch Cửu vẫn bước lên cầu. Theo những gì Tề Hưởng nói thì cô gái tên Kế Hiếu Dung kia đang học tại viện Võ Thuật, thế nhưng hấn lại không thể vào trong thì làm sao có thể gặp cô ấy đây?

Đứng trước cửa viện Võ Thuật, Địch Cửu không cần hỏi cũng biết mình chắc chắn không được vào. Xem ra Tề Hưởng chưa từng tới đây nên mới không biết nơi này được bảo vệ nghiêm ngặt như vậy.

- Làm cách nào mới có thể đi vào?

Thấy hai gã bảo vệ không hề mở cửa, cũng chẳng thềm nói chuyện, Địch Cửu đành bất đắc dĩ hỏi.

- Anh không được vào. Không phải giảng viên và học sinh của viện, cũng không có thư mời thì chỉ có thể đứng ngoài.

Giọng nói thanh thúy xen lẫn mắc cỡ bỗng vang lên.

Người vừa nói là một cô gái mặc váy màu hồng, vài sợi tóc dính trên mặt, làm cho dung nhan tú lệ của cô tăng thêm mấy phần ngây thơ và khả ái.

- Thế anh phải làm sao mới được vào vậy em gái?

Địch Cửu thoáng có chút kinh ngạc về tốc độ của cô gái này. Vừa nãy trên cầu rõ ràng là không có người, vậy mà khi hần vừa mới bước lên thì cô gái này lại đột nhiên xuất hiện sau lưng, có thể thấy tốc độ của cô ta vô cùng nhanh. Nghe Địch Cửu gọi mình là em gái, mặt cô ta thoáng chốc đã đỏ đến tận mang tai, âm thanh càng ngày càng nhỏ:

- Anh có chuyện gì cần vào đó sao?

- Anh có một người bạn học ở chỗ này, anh muốn gặp cô ấy nói chuyện...

Địch Cửu đang nói thì bỗng nhớ ra:

- Em gái, có phải em có biện pháp giúp anh vào đó phải không?

Cô gái có chút khẩn trương, tay nắm chặt lấy góc áo:

- Hôm nay em cũng mới đến báo danh, cha em nói trước giờ em chỉ tập trung luyện võ, không hiểu biết nhân tình thế thái. Cho nên cố ý để em đến đây một mình để rèn luyện. Nếu anh có việc gấp thì em có thể dắt anh vào. Học sinh đến báo danh có thể dẫn người nhà đi cùng.

Trong lúc nói chuyện cô gái kia cũng tiện tay lấy ra một tấm thẻ báo danh. Địch Cửu vừa nhìn tấm thẻ này thì liền rõ đây là thật vì hần cũng từng có một tấm. Chỉ là thẻ báo danh của hần là vào đại học Lạc Bắc, hơn nữa hần cũng đã tặng cho Du Hồ Ly.

- Vậy thì cảm ơn nhiều, anh là Địch Cửu, còn em tên gì?

Địch Cửu thầm nghĩ mình thật may mắn. Thảo nào em gái này lại có tốc độ nhanh như vậy, hóa ra em ấy cũng là người luyện võ.

- Em là Lữ Tiểu Uyển.

Lữ Tiểu Uyển cúi đầu thấp hơn và vội vàng cất tấm thẻ báo danh đi. Đúng như lời cô nói, bình thường cô rất ít khi nói chuyện với nam sinh, từ thanh âm có thể thấy rõ sự khân trọng.

Hương thơm thiếu nữ nhàn nhạt bay đến. Thậm chí, khi cúi đầu thì Địch Cửu có thể thấy rõ lông tơ bên tai nàng.

- Cảm ơn em, khi nào rảnh anh sẽ mời em một bữa.

Địch Cửu vô cùng vui sướng. Hắn không ngờ mình lại trùng hợp gặp được chuyện tốt như vậy. Lữ Tiểu Uyển chẳng những vô cùng xinh đẹp mà Địch Cửu còn thấy cô bé có một loại linh động không nói nên lời.

- A, không có gì đâu, không có gì đâu...

Lữ Tiểu Uyển hốt hoảng khoát tay, sau đó cúi đầu bước nhanh đến cửa viện Võ Thuật. Đến trước cửa, cô bé mới vội vã ngẩng đầu đưa thẻ báo danh trong tay ra.

Nhưng cô mới đưa tay lên được một nửa, thì dường như chợt nhớ tới điều gì rồi kinh hoảng quay đầu lại nhìn Địch Cửu nói:

- Thôi chết rồi!!! Em quên mang chứng minh thư rồi...

Khi đến viện Võ Thuật làm thủ tục nhập học thì cần mang theo hai thứ đó là chứng minh thư và thẻ báo danh. Còn phí làm hồ sơ thì chỉ thu một ít tượng trưng mà thôi, chủ yếu cần tiền là các khoản phục vụ cho việc luyện võ.

Địch Cửu đang chuẩn bị đi theo Lữ Tiểu Uyển, thì cô bé lại đột nhiên nói quên mang chứng minh thư.

- Đại ca, nếu không anh cứ ở đây chờ một lát, em đi rồi sẽ quay lại ngay.

Dường như đã có chút quen thuộc với Địch Cửu nên mặt Lữ Tiểu Uyển đã bớt đỏ. Mặc dù là cô đang giúp Địch Cửu nhưng giọng nói vẫn mang theo một chút áy náy.

Địch Cửu đang định nói sẽ đi cùng Lữ Tiểu Uyển thì cánh cửa sắt kia bỗng mở ra. Một gã đàn ông cao gầy tóc trắng bước ra, sau lưng còn có mấy người cả nam lẫn nữ đi theo. Có điều những người này đều đi sau lưng gã và tỏ ra vô cùng kính cẩn.

Trông thấy người đàn ông tóc trắng này, Địch Cửu lập tức lui lại mấy bước. Hắn cảm nhận được khí tức thoát tục từ trên người gã. Loại khí tức này giống như hắn tu luyện Đại Hành Môn Lục, có chút phiêu dật.

Hơn nữa, khí thể toát ra từ người gã đàn ông tóc trắng này còn cường thịnh hơn nhiều so với cường giả Đại Võ Sư mạnh nhất Tế quốc.

Thấy Địch Cửu lùi lại, gã đàn ông tóc trắng lập tức nhìn hắn. Thế nhưng ánh mắt của gã chỉ dừng trên người Địch Cửu trong chốc lát thì đã quay sang Lữ Tiểu Uyển, sau đó lập tức kinh hỉ kêu lớn:

- Linh tính tràn ra ngoài...

Gã đàn ông tóc trắng lập tức tiến lên nắm lấy cổ tay Lữ Tiểu Uyển.

Lữ Tiểu Uyển muốn lui về phía sau, chỉ là cả người cô giống như không còn nghe cô chỉ huy, người đàn ông tóc trắng kia vẫn bình thản nắm lấy cổ tay cô.

Trong lòng Lữ Tiểu Uyển trầm xuống. Dựa vào bản lĩnh của cô, kể cả sư phụ Giả Duyên cũng không thể nhẹ nhàng tóm lấy như thế, hiển nhiên là thực lực của đối phương không chỉ cao hơn một bậc so với sư phụ.

- Thuần Kim linh căn, quả nhiên là cực phẩm Thuần Kim linh căn, tốt, tốt, tốt lắm...

Gã đàn ông tóc trắng nói liện ba tiếng “tốt” sau đó mới nhìn chăm chăm vào Lữ Tiểu Uyển bằng ánh mắt nóng bỏng và nói:

- Cô bé có bằng lòng bán ta làm sư phụ không?

Lữ Tiểu Uyển lập tức lắc đầu:

- Không được, tôi đã có sư phụ rồi, xin ông hãy buông tôi ra.

Gã đàn ông tóc trắng không tiếp tục nắm tay Lữ Tiểu Uyển nữa. Gã vẫy tay một cái thì một quả cầu lửa đã xuất hiện trong lòng bàn tay.

Sau đó gã buông lỏng một chút, quả cầu lửa lập tức bắn nổ tảng đá to bằng cái thớt ở ven đường thành nhiều mảnh.

Lúc này, không chỉ những người sau lưng gã mà ngay cả Địch Cửu cũng khiếp sợ không thôi. Nếu như hãn cũng có loại thực lực này thì Ô Bá Hồ sao dám đuổi bắt hãn...

Ngay sau đó hãn liền nhớ tới cha mình.

Địch Sam bị Ô Bá Hồ giết chết tại chỗ mà không có năng lực phản kháng. Giả sử bên cạnh Ô Bá Hồ cũng có loại cao thủ lợi hại thế này, cha hãn đúng là không thể phản kháng.

Xem ra, lúc trước hãn đã đoán đúng. Ô Bá Hồ cho người giết cha hãn mà chẳng có ai đứng ra cầu tình không phải tại cha hãn không có danh tiếng hay nhân phẩm không tốt, cũng chẳng phải Ô Bá Hồ trâu bò đến mức đánh không nổi, mà là vì có cường giả đã chế trụ cha hãn trước.

Chẳng hạn như có một cường giả cỡ như gã đàn ông tóc trắng này...

Lữ Tiểu Uyển cũng ngây người. Loại bản lĩnh này quả thực là chỉ thần tiên mới có. Chẳng lẽ Tiên Nữ Tinh thật sự có công pháp tu tiên? Không đúng, nếu như là hiện tượng hóa học thì sao?

Hiển nhiên là gã đàn ông tóc trắng cũng biết Lữ Tiểu Uyên đang nghĩ gì. Gã cười nhạt sau đó sải bước trực tiếp bước lên không trung, rồi dừng lại ở trên đó. Hơn mười giây sau gã đàn ông tóc trắng mới rơi xuống mặt đất và nhìn Lữ Tiểu Uyên:

- Thủ đoạn này của ta chính là thủ đoạn của thần tiên, nếu con bái ta làm thầy, những thứ này ta đều sẽ dạy cho con.

Nội tâm Lữ Tiểu Uyên bắt đầu rối loạn. Ban đầu, cô thật sự chẳng coi gã đàn ông tóc trắng này ra gì, nhưng bây giờ thì cô đã có chút dao động. Dù Địch Cửu mà cô muốn bắt đang đứng ngay trước mắt, nhưng thủ đoạn thần tiên kia quả thực quá hấp dẫn.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Người Này Thật Là Mạnh

- Tiên đạo xem trọng tiên duyên, nếu con thật sự không muốn ta cũng không ép buộc. Chỉ có điều tư chất tu tiên của con rất tốt, không đi tu luyện cùng ta thật sự quá đáng tiếc.

Gã đàn ông tóc trắng vừa nói chuyện vừa lắc đầu, ra vẻ vô cùng đáng tiếc.

Lục Uyển nhìn Địch Cửu đứng cách đó không xa, thật ra lần này mục đích nàng tới đây chủ yếu là bắt Địch Cửu về. Nếu như ở đây không phải viện Võ Thuật Yển Đại, nàng sẽ không thêm dùng những thủ đoạn như quên chứng minh thư mà dứt khoát trói tay chân Địch Cửu mang đi.

Trước cửa viện Võ Thuật Yển Đại cho dù sư phụ nàng là Giả Bất Liễu có đến cũng không dám manh động. Nhưng bây giờ nàng không còn muốn bắt Địch Cửu đi nữa mà trước hết phải nắm chặt lấy cơ duyên của mình.

Lục Uyển không phải đồ ngốc, nàng rất rõ cơ duyên này chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu. Hôm nay nếu nàng từ chối nó thì có lẽ sẽ không còn có lần sau. Tư chất nàng mặc dù có tốt đến đâu đi nữa thì cơ duyên Tiên đạo tuyệt đối sẽ không chiếu cố nàng lần thứ hai.

Sư phụ hiện tại của nàng cũng không dạy dỗ nàng nhiều, nhưng chỉ trong thời gian cực ngắn nàng đã gia nhập hàng ngũ võ giả Huyền cấp. Cho nên chính nàng cũng tin tư chất của mình rất tốt.

Địch Cửu cảm nhận được ánh mắt Lục Uyển trên người hắn, trong lòng hắn thầm giật mình. Lần đầu tiên hắn trông thấy Lục Uyển, cô gái này

chính là một cô nàng hay thẹn thùng có da mặt cực mỏng. Chỉ nói vài câu với hấn mặt đã đỏ đến bên tai.

Mà thời khắc này sắc mặt nàng hoàn toàn thay đổi, tâm lý là vô cùng chấn động, chẳng còn một chút thẹn thùng và xấu hổ gì nữa. Địch Cửu thậm chí thấy trong mắt nàng ẩn chứa cảm giác không cam lòng.

Địch Cửu đột nhiên nhớ đến trước chính mình khi còn xúc động vì mai mắn, trùng hợp gặp có thể Lục Tiểu Uyển bước vào viện Võ Thuật. Sau đó trùng hợp Lữ Tiểu Uyển không có mang chứng minh thư....

Địch Cửu hít một hơi thật sâu, trên thế giới này làm gì có nhiều chuyện trùng hợp như vậy? Lục Tiểu Uyển nếu như bỏ chữ tiểu ở giữa đi thì chính là Lục Uyển. Trước kia hấn nghe Nguyễn Thủ nói Giả Bất Liễu phái Lục Uyển tới giải quyết hấn, xem ra cô nàng tên Lục Tiểu Uyển chính là Lục Uyển rồi.

Chính mình đã trải qua việc gia tộc bị tiêu diệt, chỉ vì đi tới địa cầu mà buông lỏng cảnh giác, Địch Cửu tự trách bản thân mình. Lục Tiểu Uyển không có sát ý đối với hấn mà chỉ có không cam lòng, rất có thể cô gái này muốn đem hấn về cho Giả Bất Liễu chứ không phải tự tay giết hấn.

- Đệ tử Lục Uyển xin nguyện đi theo sư phụ tu luyện. Chỉ có điều ở hồng trần còn có một chút hoài niệm, kính xin sư phụ giúp con chặt đứt hoài niệm.

Lúc này trong đầu Lục Uyển có rất nhiều suy nghĩ, nàng đã không thể trở về, bất kể như thế nào cũng phải cùng gã đàn ông tóc trắng này đi tu tiên.

Trước khi Giả Duyệt đối xử với nàng cũng không tệ, trước khi đi mượn tay sư phụ giúp nàng tiêu diệt Địch Cửu. Sư phụ mới này gần như tồn tại giống như Tiên Nhân, muốn làm một người như Địch Cửu biến mất rất dễ dàng, có lẽ sẽ rất đơn giản không có áp lực gì.

Gã đàn ông tóc trắng mỉm cười, rất thoả mãn gật đầu:

- Con nói đi, ta nhất định thỏa mãn yêu cầu của con.

Địch Cửu lập tức biết tình thế không tốt, tranh thủ thời gian tiến lên thi lễ:

- Tiền bối, ngài là cường giả tiên thiên sao? Loại thủ đoạn này quả thực tôi năm mơ cũng không với tới.

Gã đàn ông tóc trắng nhìn Địch Cửu, lúc trước lần đầu tiên ông ta trông thấy Địch Cửu, mơ hồ cảm nhận được trên người Địch Cửu có một thứ gì đó đem lại cảm giác huyền diệu khó giải thích, bây giờ nhìn lại cảm giác này đã biến mất không thấy nữa. Chắc là lần đầu tiên hắn đã nhìn lầm.

Trước đó Địch Cửu và đệ tử của hắn Lục Uyển đứng chung một chỗ giống như là người quen, bây giờ Địch Cửu hỏi thăm hắn mới nhớ tới, một lát sau mới lên tiếng

- Ta cũng đã từng cho rằng cường giả tiên thiên là cao nhất, hiện tại mới biết được tiên thiên không phải cường giả, cường giả chân chính Phi Thiên Độn Địa, hô phong hoán vũ, đây mới là đại đạo cả đời ta truy cầu.

- Sư phụ...

Lục Uyển vừa mới mở miệng đã bị Địch Cửu cắt ngang:

- Tiểu Uyển, cô phải đi rồi sao? Tôi, tôi....

Địch Cửu nhìn khuôn mặt thanh tú của Lục Uyển, nước mắt lưng tròng, chỉ thiếu một câu “cô đừng đi”.

Không có người nào hoài nghi biểu cảm của Địch Cửu, trước đó Địch Cửu và Lục Uyển ở ngoài cửa bộ dạng rất thân mật, có thể thấy được hai

người họ là người yêu. Bây giờ Lục Uyển phải đi, Địch Cửu tất nhiên không nữa.

Lục Uyển đang muốn nói sư phụ giúp nàng chặt đứt tục duyên để cho nàng an tâm tu luyện, lời nói sắp đến bên miệng đột nhiên ngừng lại. Trong nội tâm nàng có một cảm giác, sư phụ sẽ không làm như nàng muốn. Đặc biệt là lúc nói chuyện hốc mắt Địch Cửu ần ần nước, nàng cảm giác trong mắt sư phụ có chút gợn sóng.

Xem ra sư phụ này của nàng và Giả Duyệt là hai loại người hoàn toàn không giống nhau, người sư phụ này có vẻ trọng tình nghĩa. Nếu như hiện tại nàng nói sư phụ giết Địch Cửu, nói không chừng bị phản tác dụng.

Nghĩ tới đây Lục Uyển mở miệng, có chút không dám tin nhìn Địch Cửu:

- Nhưng mà tôi mới biết anh không lâu, sau anh lại.....

Địch Cửu khẽ giật mình, hay là hấn nghĩ sai rồi? Không lẽ người này không phải do Giả Duyệt phái tới giết hấn?

Ý niệm trong đầu vừa xuất hiện, Địch Cửu lại tỉnh ngộ, hấn khẳng định không tính sai. Đối phương đột nhiên thay đổi, ý đồ làm rối suy nghĩ của hấn. Xem ra Lục Uyển có thể đang lo gã đàn ông tóc trắng sẽ không động thủ với mình, thậm chí thay đổi cách nhìn đối với Lục Uyển. Cho dù chuyện gì xảy ra đối với hấn đều là chuyện tốt.

Lau đi nước vờn trên khóe mắt, Địch Cửu lắc đầu:

- Đối với cô có lẽ chúng ta mới biết nhau không lâu, còn với ta thì chúng ta giống như đã quen lâu lắm rồi, tôi đã trở thành hoài niệm ở trong lòng của cô. Không nghĩ tới chúng ta còn chưa có tiến triển cô đã phải đi rồi. Tôi biết tôi không thể ngăn cô, Cô hãy tu luyện thật tốt, nếu tương lai có một ngày cô tu đạo thành công, còn nhớ đến tôi thì hãy về thăm tôi.

Nói đến đây, Địch Cửu dừng lại một chút, nhìn thẻ báo danh trong tay Lục Uyển:

- Trước kia cô có nói thẻ báo danh này cô nhất định phải cho tôi, tôi không muốn lấy chỉ hy vọng cô có thể vào viện Võ Thuật luyện võ. Bây giờ tôi lại muốn chủ động nhận nó từ cô, tôi sợ có một ngày cô cách tôi quá xa, tôi sẽ không theo kịp bước chân của cô. Cô yên tâm đi, tôi nhất định sẽ cố gắng, tranh thủ tu luyện để không bị cô bỏ quá xa.

Địch Cửu vừa nói vừa bước tới một bước, lấy thẻ báo danh viện Võ Thuật trong tay Lục Uyển.

Trong lòng Lục Uyển giận dữ, nhưng nàng trông thấy sư phụ mình vừa nhận miệng đang tươi cười nhìn mình, trong lòng lập tức dịu xuống. Sư phụ muốn nhìn xem nàng xử lý chuyện này như thế nào, nếu như chuyện này xử lý không tốt, nàng nhất định sẽ lưu lại ấn tượng xấu trong lòng sư phụ. Hít một hơi thật sâu, Lục Uyển đem thẻ báo danh trong tay chủ động đưa cho Địch Cửu:

- Cái này cho anh, cha tôi đã bán đi hầu hết sản nghiệp trong nhà để đổi lấy. Tôi cũng không biết chúng ta mới gặp mặt không lâu thì anh đã có tình ý với tôi như thế. Tôi muốn cùng sư phụ theo đuổi đại đạo, đồ vật trần tục như thẻ báo danh này cứ để nó hóa thành mây khói đi, anh hãy保重, tất cả không còn liên quan đến tôi nữa.

Quả nhiên sau khi Lục Uyển nói xong, nhìn thấy sư phụ gật đầu với nàng.

- Đúng vậy, ta đến với đại đạo là phải quên đi vấn vương, không phải canh cánh trong lòng. Tâm có bất cứ lo lắng và bụi bặm nào đều phải buông xuống được. Cho dù con có yêu đối phương hay không, con có thể thông qua thẻ báo danh viện Võ Thuật kết thúc tất cả với đối phương. Từ

hôm nay trở đi, con đi cùng ta đến Tiên Nữ Tinh bái sư sau đó theo ta học đạo.

- Vâng thưa sư phụ.

Lục Uyển nhu thuận quỳ xuống. Tâm trạng khó chịu vừa rồi khi đem thẻ báo danh viện Võ Thuật cho Địch Cửu lúc này cũng bị nàng quẳng sang một bên.

- Chúc mừng tiền bối thu được đồ đệ tốt.

Lữ Uyển xác định bái sư xong, theo người đà ông tóc trắng đi ra, toàn bộ những người có mặt đều khom người chúc mừng.

- Tốt, kết quả chuyến đi ngày hôm nay cũng không tệ, sau này chúng ta sẽ còn gặp lại.

Người đàn ông tóc trắng vung tay, Lục Uyển đang quỳ trước mặt hẳn liền trực tiếp bị mang đi, sau đó Địch Cửu trông thấy hẳn lướt đi trên không, trực tiếp bay qua cửa của viện Võ Thuật sau đó biến mất bên trong rừng.

- Người này rất mạnh.

Trong lòng Địch Cửu sợ hãi thán phục không thôi.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Kẻ Âm Sát

- Chàng trai, đừng suy nghĩ nữa. Hãy vào viện Võ Thuật Yến Đại tập trung học học tập đi, nói không chừng tương lai còn có cơ hội đi Tiên Nữ tinh gặp người ta. Ta không là muốn đả kích người, La tiên bối đã là người trong tiên đạo rồi, đệ tử của người tương lai chắc chắn sẽ đạt thành tựu rất lớn... Dù sao thì người cũng không nên vì chuyện này mà nản chí, viện Võ Thuật Yến Đại của chúng ta, dù sao cũng là viện Võ Thuật bậc nhất Hoa Hạ.

Người thanh niên da đen nhìn thấy Địch Cửu vẫn nhìn về phía bờ hồ bên kia ngân ra, nên chủ động tiến lên vỗ vai Địch Cửu.

Người trung niên tóc trắng kia có thể tạo ra hỏa cầu, ở trên không trung đứng lơ lửng mấy giây, làm kinh động những thầy cô của Yến Đại đi ra xem. Cũng may những thầy cô này đều lăn lộn trong xã hội, Tiên Nữ tinh đều xuất hiện, chuyện gì cũng có khả năng xảy ra.

Địch Cửu biết rõ người này là giáo viên của viện Võ Thuật, sở dĩ an ủi hẳn cũng chỉ là bởi vì người đàn ông tóc trắng kia

Dù sao hẳn cùng đệ tử Lữ uyển của người trung niên tóc trắng kia có quan hệ không rõ ràng, bây giờ Lữ uyển coi như là một bước lên trời, ai có thể nói tương lai nàng có nhớ tới người bạn trai ở Yến Đại này hay không? Bây giờ kéo quan hệ với Địch Cửu một chút, cũng là một chuyện tốt.

- Ha ha...

Địch Cửu cười ha ha, tiện tay vỗ vai người thanh niên da đen.

- Yên tâm đi, con gái thường hay như vậy mà. Qua mấy ngày nàng sẽ trở về tìm ta thôi, đây cũng không phải là lần đầu tiên. Mỗi lần ta và cô ấy giận nhau, không phải lúc cô ấy cũng là người xin lỗi ta trước hay sao ?

- Lần này bạn gái người không phải giận đối người bình thường như vậy, người ta là đi Tiên Nữ tinh tu đạo nha.

Một cô gái mặt hơi nhỏ nhẹn không được lên tiếng châm chọc Địch Cửu một câu.

Địch Cửu không thèm để ý mà phui tay.

- Đều như nhau cả thôi, bây giờ ta vào viện Võ Thuật học tập, tương lai chúng ta cũng sẽ gặp mặt trên Tiên Nữ tinh mà thôi.

Nói xong Địch Cửu lại quay sang người thanh niên da đen vừa nảy hỏi thăm:

- Ta chỉ có một thẻ ghi danh, nhưng ta còn một người bạn muốn cùng đến viện Võ Thuật học tập chung với nhau, có cách nào hay không?

Người thanh niên da đen mặc dù muốn kết thân với Địch Cửu, nhưng nghe Địch Cửu nói như vậy thì cũng đành nói:

- Thẻ tư cách báo danh viện Võ Thuật Yến Đại chỉ có thể dùng cho một người... Nhưng cũng không phải là không có cách, người bạn đó của người có thể vào dự thính, không được tính là học sinh của viện Võ Thuật Yến Đại, nhưng cũng có thể học được một chút bản lãnh chân chính.

- Vậy phải cảm ơn rồi.

Địch Cửu mừng rỡ nói cảm ơn, đến lúc đó hắn đem thẻ ghi danh này cho Tề Hưởng, sau đó hắn đến dự thính. So với trở thành học sinh viện Võ Thuật, Địch Cửu thích tự do tự tại hơn.

Dự thính cũng có chỗ tốt của nó, thứ nhất là hẳn không cần lo lắng thầy cô phát hiện hẳn đang tu luyện Đại Hành Môn Lục. Thứ hai bất cứ lúc nào cũng có thể nghe được tin tức về Tiên Nữ tinh từ Tề Hưởng, thứ ba là hẳn cũng không cần ký kết bất kì điều kiện gì với viện Võ Thuật. Quan trọng nhất là hẳn có thể rời viện Võ Thuật bất cứ lúc nào hẳn muốn.

Dùng đầu gối thì Địch Cửu cũng có thể nghĩ ra được, một khi tiến vào viện Võ Thuật, sử dụng tài nguyên của viên Võ Thuật để tu luyện, thì nhất định phải cùng viện Võ Thuật ký kết hàng loạt điều kiện.

Ký kết hàng loạt điều kiện thì cũng có thể, nhưng nếu bảo hẳn đến Tiên Nữ tinh bán mạng cho một thế lực nào đó thì hẳn sao có thể đồng ý được cơ chứ.

Ta tên là Sầm Phong Giao, nếu muốn ghi danh thì người có thể trực tiếp đến nơi ghi danh của lớp dự. Người có thể nói người bạn đó của người đến để chiếu cố cuộc sống hằng ngày của người là được, nếu nói như vậy cũng có thể được phân cho cùng một phòng.

Người thanh niên da đen sau khi dặn dò Địch Cửu cẩn thận, mới cùng những người còn lại quay trở vào viện Võ Thuật.

Địch Cửu cũng không tiếp tục đi vào tìm người, đã có thể báo danh của viện Võ Thuật, hẳn cũng không vội. Chờ hẳn trở về tìm Tề Hưởng, giải quyết Giả Duyên, giết Bỉ Trịnh Sinh trước rồi hãy nói.

...

Trở lại chỗ ở, Địch Cửu không nhìn thấy Tề Hưởng, chắc là Tề Hưởng đi chế tạo đao thép vẫn chưa về.

Sau khi nhìn thấy sự lợi hại của gã trung niên tóc trắng ở trước của viện Võ Thuật, Địch Cửu quyết định trước hết phải nghĩ biện pháp đi Tiên

Nữ tinh đã. Có lẽ hẳn tu luyện ở chỗ này một năm, thì ở Tiên Nữ tinh chỉ cần một tháng là được rồi.

Dù sao chẳng nữa, hẳn cũng muốn chờ Tề Hưởng trở lại mới tính .

Địch Cửu đi tới bên bàn trà, chuẩn bị rót một ly nước uống. Tay hẳn vừa mới chạm vào ly nước, thì hẳn cảm nhận được một loạt loạt sát ý khiến lòng hẳn cũng cảm thấy sợ hãi.

Địch Cửu không chút suy nghĩ, ném ly nước trong tay ra ngoài, đồng thời nhanh chóng lui về phía sau.

Truyện được cập nhật nhanh nhất tại ire-ad.vn---Gần như lúc Địch Cửu ném ly nước và lui về phía sau, thì có một lưỡi đao chém tới. Lòng Địch Cửu trầm xuống, thực lực của hẳn so với trước kia mạnh hơn không chỉ gấp đôi, cho dù như thế hẳn vẫn có cảm giác khó mà tránh né một đao này được.

Đình đương!

Ly nước do Địch Cửu ném đánh trúng lưỡi đao, nhưng đao quang vẫn không bị ảnh hưởng gì, vẫn chém thẳng về phía ngực của Địch Cửu.

Nhưng mà Địch Cửu lại thở phào nhẹ nhõm, ly nước đó không thể ngăn cản đao quang, nhưng đã làm cho sát ý của đối phương giảm đi rất nhiều.

Phụp!!

Một vệt máu bắn tung tóe, đao quang xẹt qua từ vai trái đến ngực phải Địch Cửu. Địch Cửu tựa vào tường, giơ tay lên điểm mấy cái trên người mình.3

Nếu không phải hấn nhanh tay ném ly nước đó, hay là cảm cảm nhận được sát ý sớm, chỉ một đao này của đối phương, cũng đủ để chém thân thể của hấn làm đôi.

- Thảo nào có thể giết người của Bỉ Trịnh Sinh rồi chạy trốn, người lợi hại hơn ta nghĩ.

Một gã đàn ông tóc ngắn mặc quần áo màu vàng vừa đứng dậy bước tới vừa lên tiếng.

Gã đàn ông tóc ngắn thân cao khoảng 1m9, dáng người cao lớn cường tráng. Địch Cửu không thể tin được hấn làm thế nào có thể trốn ở sau ghế sa lon trước mặt, mà ngay cả mình cũng không nhìn thấy

- Người là do con chó điên Giả Bất Liễu phái tới phải không?

Địch Cửu cảm nhận được có khí tức rất mạnh, hấn không biết tên này tu luyện tới cảnh giới gì, nhưng cũng hiểu được đây là một đối thủ mạnh.

Có thể nhìn thấy sự tức giận trong mắt hấn.

- Người có lá gan rất lớn đấy, lần đầu tiên ta nghe thấy có người dám gọi Duyên Ca như vậy.

Trong lúc nói chuyện, hấn cũng không tiếp tục đánh với Địch Cửu, mà lui hai bước đến tivi màn hình lớn được đặt gần đó, lấy ra một bộ phát tín hiệu kết nối NOB với tivi, sau đó mở nguồn tivi lên.

Địch Cửu cũng không di chuyển, người này có thực lực tuyệt đối không thấp hơn hấn. Cộng thêm hiện tại hấn đang bị thương, càng trì hoãn nhiều thời gian càng tốt.

Sau khi có được viên đá màu xám cùng tia chớp màu vàng, thì tốc độ hồi phục vết thương của hấn nhanh hơn người thường rất nhiều.

Chỉ một phút sau, một người đàn ông trung niên mặt đỏ xuất hiện trên màn hình tivi, Người này nhìn sơ qua như mới 34 tuổi, ánh mắt xảo quyệt. Cho dù thông qua màn hình tivi thì Địch Cửu vẫn có thể cảm nhận rõ ràng được sát ý sắc bén trong mắt ông ta.

- Duyên Ca, chính là hã.

Gã đàn ông vóc người to lớn đột nhiên nói:

- Tiểu tử này không đơn giản, bị ta chém một đao mà vẫn không chết.

Hoá ra cái tên này chính là Giả Duyên Giả Bất Liễu, Địch Cửu lấy chủ thủ Tàn Na ra cầm trong tay, ánh mắt nhìn vào trên người Giả Duyên trên màn hình tivi.

- Tang Sát, Uyển nhi đâu rồi.

Giả Duyên căn bản coi Địch Cửu như không khí, không thèm quan tâm tới, trực tiếp hỏi hã đệ tử của mình.

Kêu Tang hơi bối rối giải thích:

- Lẽ ra Uyển Nhi phải mang tiểu tử này đến khách sạn Tây Đốn mới đúng, không nghĩ tới ta tới tìm Tề Hưởng, lại gặp hã quay trở về

- Không nên giết tiểu tử này, ta có lời muốn gặp tận mặt hỏi hã. . .

Giả Duyên còn chưa nói hết lời, thì Địch Cửu đã dùng Địch gia Đệ Nhất Đao bằng Tàn Na đang cầm trong tay chém tới. Thương thế hã khô phức gần như hoàn toàn, cái tên Tang Sát này rất lợi hại, đã như vậy không bằng tiên hạ thủ vi cường.

-Ồ!

Cảm nhận được dao khí của Địch Cửu chém tới, Tang Sát không khỏi sợ hãi ồ lên một tiếng, dao trong tay đồng thời chém ra.

Đinh!

Âm thanh va chạm như đao thật chạm nhau vang lên, dao khí của Địch Cửu tán loạn.

Địch Cửu dùng trủy thủ Tàn Na chỉ dài có 20 cm, mà đối phương xử dụng đao dài một thước. Cho dù Địch Cửu dùng Địch gia Đệ Nhất Đao chém ra một đạo đao khí thật dài, nhưng đối phó với Tang Sát thì còn kém một chút.

Phù!

Trường Đao của Tang Sát sau khi chém tan dao khí của Địch Cửu, một lần nữa cắt lên người Địch Cửu. Cho dù dao khí Địch Cửu cũng cắt trúng Tang Sát, bất quá chỉ để lại vết tích nhỏ ngay cả máu cũng không thấy, chỉ làm rách một chút quần áo của hắn mà thôi..

Lòng Địch Cửu bỗng trầm xuống, hắn biết rõ thực lực của mình vốn yếu hơn so với Tang Sát, hiện tại lại dùng Tàn Na thì càng yếu thế hơn.

- Tiểu tử quả nhiên có chút manh khéo, nhìn thần sắc bộ dáng của hắn chắc đã nước vào cảnh giới Huyền cấp rồi. Tang Sát, người không nên dây dưa với hắn, giải quyết nhanh đi.

Trên màn hình Giả Duyệt ánh mắt híp nhìn qua, hắn khẳng định Địch Cửu còn giấu bí mật nào đó. Nếu không thì làm sao Địch Cửu còn trẻ mà đã lợi hại như vậy?

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Chửi Âm Lên

Sau khi chịu thêm một đao, Địch Cửu càng tỏ ra kinh hoàng, Tàn Na trong tay cũng chém ra lần nữa.

Lại là Địch gia Đệ Nhất Đao. Nếu như đao trước còn để lại chút dấu vết trên người Tang Sát thì một đao này lại chỉ có thể làm cho vạt áo của Tang Sát hơi nhúc nhích mà thôi.

Cùng lúc đó, Tang Sát cũng bổ đao thứ ba vào lưng Địch Cửu. Trên người Địch Cửu lập tức máu tươi lại tràn ra.

Giờ phút này, Địch Cửu đã nhận ra giữa mình cùng Tang Sát vẫn còn chênh lệch rất nhiều. Thực lực của người này không phải gần giống như hắn, mà là cao hơn hắn ít nhất nửa cái đẳng cấp.

- Nhóc con, chẳng lẽ mày chỉ biết mỗi chiêu này thôi sao?

Tang Sát cười lạnh một tiếng, sau đó liên tục bổ vài đao về phía Địch Cửu. Đao khí không ngừng tuôn ra từ trường đao.

Mấy đao này khiến thân thể Địch Cửu không ngừng bật máu. Tang Sát cảm thấy mình đã quá coi trọng Địch Cửu. Về phần trước đó, Địch Cửu liên tục giết chết mấy tên tay sai của Bỉ Trịnh Sinh cũng không có gì kỳ quái.

Nếu Địch Cửu bất ngờ chém ra một đao kia thì rất khó tránh né. Thế nhưng chỉ cần né được chiêu này thì Địch Cửu chẳng còn gì đáng sợ nữa cả.

Dù Địch Cửu đã là Luyện Khí tầng một, thân thể linh hoạt gấp mấy lần trước đây, thế nhưng bị Tang Sát chém vài đao thì thân thể hẫ vẫ không ngừng tóe lên từng tia máu.

- Xoẹt!

Đùi phải của Địch Cửu lại trúng một đao. Hãn nghiêng người một cái rồi ngã nhào xuống đất.

Tang Sát không hề nương tay. Hãn vung trường đao lên cao rồi chém về phía chân trái Địch Cửu với sát khí còn đáng sợ hơn và thuận miệng nói:

- DUYÊN CA YÊN TÂM ĐI, DÙ GÌ ĐỆ CŨNG LÀ MỘT VÕ GIẢ HUYỀN CẤP, GIẾT MỘT CON KIẾN HÔI NHƯ NÀY...

Tang Sát nói mạnh miệng vậy, nhưng thực ra trong lòng hãn lại rất kiêng kỵ Địch Cửu. Người ta chỉ dùng một thanh dao găm mà thôi, vậy mà hãn mãi vẫn không thể giết chết.

Lúc đầu, trông thấy Địch Cửu chỉ cam chịu bị đánh, Giả DUYÊN cũng nhẹ nhàng thở ra. Thực lực của Lục Uyển chênh lệch không nhiều với Tang Sát, xem ra hãn là Lục Uyển không gặp phải Địch Cửu. Nếu như họ đã gặp nhau, vậy thì Tang Sát đã không có cơ hội đến ám toán Địch Cửu.

Đáng tiếc là Tang Sát không phải đệ tử của hãn. Hãn tìm đến nơi ở của Địch Cửu, chính là vì đồ vật trên người Địch Cửu. Nếu quả thật có đồ tốt, khẳng định là Tang Sát sẽ độc chiếm.

Bất kể như thế nào, cứ tóm thằng nhóc này lại trước rồi nói. Trong lòng Giả DUYÊN vừa mới an ổn một chút thì bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, ông ta lập tức lo lắng kêu lên ngắt lời Tang Sát:

- Cẩn thận nó đang lừa gạt. . .

Giả Duyệt là nghĩ đến câu nói vừa rồi của Tang Sát: “Nhóc con, chẳng lẽ mày chỉ biết mỗi chiêu này thôi sao?”

Cho đến bây giờ, dường như Địch Cửu chỉ dùng đúng một chiêu kia. Dù là thời điểm Địch Cửu gần như sẽ bị giết, hắn vẫn chỉ dùng duy nhất một đao kia.

Đáng tiếc Giả Duyệt đã nhắc nhở chậm một chút.

Trong nháy mắt khi Địch Cửu ngã xuống đất, khí tức của Tàn Na đột nhiên xảy ra biến hóa, một đạo sát khí đáng sợ bổ về phía Tang Sát từ dưới lên trên, Địch gia Đệ Nhị Đao!

Chỉ trong chớp mắt thì Tang Sát đã bị khí tức tử vong bao phủ. Hắn bỗng cảm nhận được một luồng đao khí chết chóc mạnh mẽ gấp hơn mười lần chiêu lúc trước Địch Cửu vẫn dùng.

Tang Sát đã sớm coi Địch Cửu là người chết. Thế nhưng trong lúc hắn đang bổ một đao vào chân trái Địch Cửu thì lại đột ngột phải đối mặt với loại sát khí thế này. Tang Sát lập tức bị dọa cho hồn phi phách tán.

Cho dù Tang Sát cố gắng tránh né như thế nào thì đao khí sát ý này vẫn sẽ bao phủ lấy hắn. Đường sống duy nhất của hắn chính là lập tức lùi lại, nhưng bây giờ hắn lại đang trên đà lao lên, đao trong tay cũng đã vung ra, căn bản là không thể quay đầu.

Thời khắc này, Tang Sát nào còn nghĩ đến chém chân trái Địch Cửu nữa, hắn liều mạng rút trường đao trong tay về hy vọng có thể cản lại đạo đao khí này.

Chỉ có điều một đao này của Địch Cửu vô cùng đáng sợ. Trường đao của Tang Sát chỉ có thể ngăn cản một phần nhỏ lực lượng trong đó mà thôi.

Xoẹt!

Máu tươi bắn tung tóe. Tang Sát lập tức ngã xuống đất, gần nửa thân thể hẳn trực tiếp bị đao khí của Địch gia Đệ Nhị Đao tách ra.

Địch Cửu cũng thở ra một hơi, hẳn miễn cưỡng giãy dụa đứng lên. Vừa rồi, thiếu chút nữa hẳn đã bị Tang Sát giết chết.

Nếu như không phải Địch Cửu cố nhịn đến khi ngã ngồi trên mặt đất mới sử dụng Địch gia Đệ Nhị Đao thì có lẽ hẳn đã bị giết. Hoặc là nói, nếu như không phải hẳn vừa mới học xong Đệ Nhị Đao, tăng thêm Đại Hành Môn Lục cũng vừa đột phá đến Luyện Khí tầng một, thì hôm nay hẳn đã xong đời.

- Mày rất mạnh. . .

Khóe miệng Tang Sát tràn ra máu tươi. Hẳn biết mình đã sắp chết.

Hẳn cũng không cho rằng Địch Cửu rất gian xảo, bởi vì chính mình cũng muốn lấy mạng đối phương. Trong chiến đấu thì không từ bất kỳ thủ đoạn nào.

Địch Cửu nắm lấy mấy tấm vải mềm rồi bịt vào miệng vết thương, sau đó mới lên tiếng:

- Nhìn mày cũng không phải dạng ngu ngốc, tại sao lại đi bán mạng cho Giả Bất Liễu chứ? Mày yên tâm đi, không lâu nữa Giả Bất Liễu sẽ xuống đó làm bạn với mày.

T-ruyện được cập nhật -nhanh nhất tại irea-d.vn-Khóe miệng Tang Sát co giật mấy lần, thều thào nói:

- Tao không bán mạng cho hẳn, tao tới để tìm đồ. Còn nữa, mày so với hẳn vẫn còn kém quá xa. . .

Sau khi nói xong câu đó, Tang Sát mới thực sự ngã xuống vũng máu, hoàn toàn mất đi sinh mệnh.

Địch Cửu quay đầu, nhìn thẳng vào màn hình:

- Giả Bất Liễu, mày cứ chớ đấy, tao rất nhanh sẽ đến lột da mày.

Sắc mặt Giả Duyệt rất là khó coi, hăn lạnh lùng nói:

- Mày thật sự rất khá, nhưng Tang Sát nói rất đúng, so với tao thì mày còn không đủ tuổi.

Tang Sát chỉ vừa mới bước vào Huyền cấp mà thôi, mà Giả Duyệt đã là cường giả Địa cấp. Giờ phút này, hăn chỉ là hối hận vì không tự mình đi Yến Kinh, mà lại phái Lục Uyển tới.

Nếu như trước đó Giả Duyệt chắc chắn Lục Uyển không tìm được Địch Cửu, thì bây giờ hăn lại không dám khẳng định như vậy nữa.

Thực lực của Lục Uyển và Tang Sát chênh lệch không lớn. Tang Sát đã bị Địch Cửu giết, rất có thể Lục Uyển cũng vậy. Chính vì thế mà hăn mới không thể liên lạc với Lục Uyển?

- Lão già, con rùa già nhà người này không khoác lác thì sẽ chết à. Chỉ với thủ đoạn như vậy, năm đó Địch gia gia chỉ tùy tiện nói một câu là có thể bóp chết người.

Địch Cửu chỉ vào Giả Duyệt mắng to.

Ngoài miệng hăn mắng to, nhưng trong lòng lại cực kỳ rõ ràng, những điều Giả Bất Liễu vừa nói đều là thật. Nếu hiện tại hăn gặp Giả Bất Liễu, chỉ sợ ngay cả nửa phút hăn cũng không chống đỡ nổi.

Nghe đồn Giả Bất Liễu là võ giả Địa cấp, mà Tang Sát lại chỉ là Huyền cấp mà thôi. Tang Sát đã đáng sợ như thế, vậy thì Giả Bất Liễu còn

mạnh như thế nào đây?

- Tao sẽ cho mày hiểu.

Sắc mặt Giả Bất Liễu bình tĩnh trở lại, giọng điệu cũng trở nên rất bình tĩnh. Chỉ có người quen của hắn mới hiểu rõ, hắn càng như vậy thì sát ý trong lòng lại càng lớn.

Địch Cửu cười ha ha:

- Cháu trai, gia gia cứ không hiểu đấy. Loại rác rưởi cặn bã như mày, Địch gia gia rất nhanh sẽ tìm tới. Mấy thằng thủ hạ ăn hại của mày đều bị tao xử lý, cứ rửa sạch cỗ mà chờ gia gia tới giết. Có phải mày còn phải một con bé tên là Lục Uyển tới đúng không?

- Con bé đó đã bị tao chế trụ, tao chuẩn bị tiền dâm hậu sát rồi lại tái gian tái sát. Chỉ là con bé này rất biết điều, lại chủ động thông đồng với tao, còn khóc lóc hô hào đòi đưa cho tao một tấm thẻ báo danh vào viện Võ Thuật. Hơn nữa cô ta còn nói là bị lão súc sinh mày ép buộc tới.

- Tiểu gia thấy cô ta nhu thuận như vậy, liền thu nhận làm vợ bé thứ 18. Chờ đến khi tao tìm được mày, nhất định sẽ vặn đầu mày xuống làm cái xô, sau đó lại để cho thủ hạ của mày chơi vợ mày. . . Mày gọi Giả Bất Liễu sao? Tại sao không gọi là Chân Cầu Thi, Chân Trư Thi. . . Chết chết, tao không thể vũ nhục cứt chó và cứt heo như vậy được. . .

Địch Cửu vừa phải ăn thiệt thòi lớn nên mới kích phát cái tính chửi đổng của năm đó. Hắn một tay chống nạnh, một tay chỉ thẳng vào mặt Giả Duyên trên màn hình rồi chửi ầm lên. Hồi còn ở thành phố Minh Châu, không ai có thể chửi đổng thẳng được Địch Cửu hắn.

Mãng chưa đã nghiền, hắn còn lấy ra tấm thẻ báo danh kia vung vẩy mấy lần cho Giả Duyên xem.

Đùng!

Màn hình tivi chột lóe sáng lên rồi đen xì. Giả Duyên tái mặt trực tiếp ngắt kết nối. Từ trước đến giờ làm gì có ai dám mắng hăn như vậy? Thăng oắt kia giống hệt một con đàn bà đánh đá.

Càng làm cho hăn canh cánh trong lòng chính là, vì cái gì thẻ báo danh vào viện Võ Thuật của Lục Uyển lại ở trong tay Địch Cửu. Hăn khẳng định mình không có nhìn lầm. Tấm thẻ đó là hăn đưa cho Lục Uyển.

Mục đích là chờ sau khi bắt được Địch Cửu, Lục Uyển sẽ lưu lại viện Võ Thuật, còn Địch Cửu thì sẽ giao cho Bỉ Trịnh Sinh mang về thành phố Đái Trình.

Hiện tại, hăn không liên lạc được với Lục Uyển, mà tấm thẻ kia lại ở trên người Địch Cửu.

Cạch!

Cửa bị mở ra, chỉ thấy Tề Hưởng đang ngậy người nhìn Địch Cửu.

Vừa rồi Địch Cửu mắng to, hăn ở bên ngoài đã nghe thấy hết. Cái này cùng Cửu ca sát phạt quyết đoán trong ấn tượng của hăn có chút không giống nhau lắm a. . .

Hăn chưa kịp lên tiếng thì đã nhìn thấy một mảnh bừa bộn cùng Tang Sát nằm chết trên sàn.

- A. . .

Địch Cửu ung dung thở ra một hơi, rồi nói với Tề Hưởng:

- Kẻ này là Giả Bất Liễu phái tới, hăn rất mạnh, thiếu chút nữa đã giết được tôi. Bây giờ chúng ta mau dọn dẹp sạch sẽ nơi này rồi lập tức đi khỏi đây.

Loại người như Giả Bất Liễu, bị chửi như vậy, nếu nói hăn có thể nhịn được không tìm đến cửa trả thù thì Địch Cửu không tin.

Chớ thấy Địch Cửu mắng vui vẻ khoái hoạt như vậy mà lầm. Nếu hiện tại để hăn đối mặt với Giả Bất Liễu, thì chắc chắn là không được. Cho nên Địch Cửu chuẩn bị lập tức đi viện Võ Thuật Yến Kinh.

Tề Hưởng sau vài giây liền hiểu rõ toàn bộ sự việc. Hăn cũng không phải người sợ phiền phức, nhanh chóng cùng Địch Cửu dọn dẹp căn phòng sạch sẽ. Những gì nên bỏ thì đều vứt ở một chỗ thật xa.

Sau hai giờ, Tề Hưởng và Địch Cửu cuối cùng cũng thu thập xong đồ vật, sau đó cả hai lập tức lên đường đến viện Võ Thuật Yến Kinh.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngủ

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Thần Y Đệ Nhất Hoa Hạ

Cửu ca, anh có được thẻ báo danh của viện Võ Thuật từ đâu thế?

Trên đường đi đến Yến Đại, Tề Hưởng mới có cơ hội lên tiếng hỏi. Mặc dù trước đó Địch Cửu nói có thẻ báo danh, nhưng khi ấy hai người còn bận giải quyết chuyện của Tang Sát, cho nên mới không có cơ hội hỏi.

Địch Cửu lấy ra thẻ báo danh đưa cho Tề Hưởng nói:

- Cái này là do vận khí tương đối tốt mới có được, chẳng qua là cô gái kia còn may mắn hơn so với tôi.

Nói xong, Địch Cửu kể lại ngắn gọn một lần về sự tình của Lục Uyển.

Khi Địch Cửu nói đến người đàn ông tóc trắng thật sự có bản lĩnh như thần tiên, Tề Hưởng cũng yên lặng lắng nghe. Đạo pháp Địch gia để hẳn cảm nhận được sự rộng lớn của võ đạo, hơn nữa Địch Cửu miêu tả thủ đoạn của người đàn ông tóc trắng đó, càng làm cho hẳn nhìn thấy một thế giới bao la khác.

Nghĩ đến bản thân mình sắp được ở lại viện Võ Thuật, dù không có tư cách đi học võ, nhưng chỉ cần ở viện Võ Thuật, thì hẳn sẽ có cơ hội đi đến Tiên Nữ tinh, đồng thời đến gần hơn với tiên đạo rộng lớn kia. Càng nghĩ thì Tề Hưởng càng cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

- Cửu ca, ghi danh vào viện Võ Thuật này có cho phép mang theo một người thân bên cạnh, mà ta được xem như người nhà của Cửu ca. . .

Địch Cửu đưa tay lên, ý muốn Tề Hưởng ngừng lại, hắn cười hắc hắc tiếp lời:

- Tề Hưởng, lần này là cậu đi ghi danh, còn tôi với tư cách là người nhà của cậu là được rồi.

Tề Hưởng hơi sửng sốt một chút hỏi lại:

- Như vậy sao được?

Tấm thẻ báo danh của viện Võ Thuật giá trị cao bao nhiêu, Tề Hưởng rất là rõ ràng.

Địch Cửu vỗ một cái lên vai Tề Hưởng nói:

- Tôi nghe nói sau khi vào viện Võ Thuật rồi, thì việc ra vào tương đối khó. Hiện tại tôi thường xuyên có chuyện cần đi ra ngoài, ở viện Võ Thuật không thuận tiện cho lắm. Với lại tôi có phải là học sinh viện Võ Thuật hay không, thực ra cũng không có gì khác biệt.

Kỳ thực đối với Địch Cửu mà nói, ở viện Võ Thuật dù là chính thức hay dự thính thì cũng không có khác nhau cho lắm. Nếu như không phải là kiêng kỵ Giả Bất Liễu, hắn thậm chí sẽ không theo Tề Hưởng cùng đi đến Viện Võ Thuật tránh mấy ngày.

Hắn nhất định cần phải được tự do ra vào, hiện nay đi Tiên Nữ tinh mới là chuyện quan trọng nhất với hắn. Muốn thông qua viện Võ Thuật đi Tiên Nữ tinh, chỉ sợ cũng không phải là chuyện dễ dàng như vậy. Hắn cần phải sửa chữa lại phi hành khí của mình cho thật tốt nữa, tránh trường hợp chẳng may không thể thông qua phương thức tiến vào Tiên Nữ tinh tầm thường này, hắn chỉ còn cách dùng mình phi hành khí để tự mình tiến vào Tiên Nữ tinh thôi.

Muốn sửa chữa lại phi hành khí, hẳn khẳng định không thể một vài lần đi đến Vong Xuyên sơn mạch là xong ngay được.

...

Có được tấm thẻ chứng nhận này thì đi tới viện Võ Thuật ghi danh rất đơn giản, tốc độ cũng rất nhanh.

Bởi vì Địch Cửu chỉ là người nhân đi cùng, cho nên chỉ có thể ở hạ viện của viện Võ Thuật. Tuy cũng được phân cho một phòng riêng, nhưng linh khí ở đây so với nơi ở của học sinh tại viện Võ Thuật thì rõ ràng là kém hơn một bậc rồi.

Điều này làm cho Địch Cửu hơi hoài nghi, có thể viện Võ Thuật Yến Đại có khả năng tụ tập được linh khí, nếu không thì một nơi lớn như thế, tại sao lại có linh khí khác biệt vậy chứ?

Tuy linh khí có chút chênh lệch, nhưng Địch Cửu cũng không có để ý nhiều lắm. Cứ cho là linh khí có trong nơi ở của học sinh viện Võ Thuật nhiều đi nữa, thì cũng không đủ cho hẳn dùng tu luyện, chỉ có đi Tiên Nữ tinh mới là nơi lí tưởng.

Mà muốn đi Tiên Nữ tinh, trước hết phải có thật nhiều tiền. Và phương pháp kiếm tiền đơn giản nhất, chính là tìm đến Kế Hiếu Dung.

Lúc Tề Hưởng đi nghe giảng bài, thì Địch Cửu đã tìm được lớp dự bị 7 của viện Võ Thuật .

Sau khi Địch Cửu vào viện Võ Thuật được một hai giờ, vì đi cùng người thân của những học sinh khác, nên hẳn cũng đã nắm được đại khái các lớp cấp trong Yến Đại Viện Võ Thuật. Hẳn không những biết lớp dự bị, lớp tiến giai và lớp tinh anh, hẳn còn biết lớp dự bị càng cao, thì tài nguyên tu luyện cùng điều kiện lại càng tốt.

Kế Hiếu Dung kia ở lớp dự bị 7 kỳ thực cũng không tệ lắm.

Luyện võ tràng của lớp dự bị 7 có diện tích chừng mấy ngàn mét vuông, Địch Cửu vừa đi vào đã nhìn thấy hơn mười học sinh đang ở nơi này luyện võ.

Địch Cửu chẳng qua là lướt nhìn một chút, đối với đồ vật mà những học sinh này luyện tập hẳn cũng không có hứng thú. Cho dù là đao kiếm hay quyền thuật. Mang ra so với những cái hẳn đã từng thấy qua, thì những thứ kia kém hơn nhiều.

- Bạn học à, tôi muốn tìm một người tên Kế Hiếu Dung. . .

Địch Cửu ngăn một học sinh chuẩn bị nghỉ ngơi, giọng khách khí hỏi một câu.

Người học sinh này còn chưa kịp trả lời Địch Cửu, thì một nữ sinh bên cạnh dừng lại, dùng một giọng nói không có chút tình cảm nào đáp:

- Tôi chính là Kế Hiếu Dung, anh tìm tôi có chuyện gì?

Kế Hiếu Dung nhìn rất cao, chắc tầm 1m75 trở lên, không thấp hơn là bao so với Địch Cửu. Một mái tóc ngắn, cộng thêm làn da hơi đen, trên mặt không có trang điểm chút nào, thậm chí còn có một đường mồ hôi chảy nơi thái dương.

Thấy dáng vẻ cô đeo túi sau lưng tựa như sắp phải rời khỏi luyện võ tràng, Địch Cửu vội vàng nói:

- Tôi có chuyện vô cùng quan trọng cần nói với cô, có thể cho mượn một chút thời gian hay không?

Kế Hiếu Dung không có ý định cho Địch Cửu thời gian, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm Địch Cửu thờ ơ đáp:

- Có chuyện gì cứ nói, nếu không có, tôi muốn tới lực lượng thám.

- Lực lượng thám là nơi nào?

Địch Cửu theo bản năng hỏi một câu.

Truyện--n được dịch -tại iREAD.vn-Lần này Kế Hiếu Dung ngay cả ý muốn nói chuyện cũng không có, trực tiếp xoay người rời đi.

Địch Cửu thấy vậy lập tức nhảy tới trước một bước, ngăn ở trước mặt của Kế Hiếu Dung nói:

- Hiếu Dung em gái...

- Nói chuyện chú ý một chút, ai là em gái của anh.

Sắc mặt của Kế Hiếu Dung sầm lại, gương mặt vốn có đen một chút giờ đây lại càng tối thêm.

Địch Cửu nhìn một cái liền biết không nên đến gần cô gái này, hần dứt khoát nói:

- Anh của cô Kế Hiếu Đình chẳng phải là trúng độc sao? Tôi có phương pháp trị tốt cho hẳn.

- Anh biết bác sĩ có thể trị hết độc cho anh tôi sao?

Rốt cuộc thì sắc mặt của Kế Hiếu Dung cũng có chút biểu tình kích động, cô đưa tay ý muốn bắt lấy Địch Cửu.

Nhưng Địch Cửu sao có thể để một cô gái như Kế Hiếu Dung bắt được chứ, hần hơi xê dịch bước chân, liền tránh khỏi động tác của cô.

Hiển nhiên là Kế Hiếu Dung cũng không có suy nghĩ Địch Cửu như thế nào tránh ra, cô vẫn kích động nhìn chăm chăm Địch Cửu hỏi:

- Anh biết bác sĩ ở nơi nào sao?

Sau khi hỏi xong, tựa như cô đã bình tĩnh hơn một chút, ngay sau đó lại nói tiếp:

- Nếu như anh dám gạt tôi. . .

- Tôi dám lừa cô sao, chẳng lẽ cô sẽ dám ngủ với tôi hay sao?

Địch Cửu ghét nhất là bị người khác uy hiếp, khi Kế Hiếu Dung nói ra lời đe dọa, hẳn cũng có chút khó chịu.

Ánh mắt của Kế Hiếu Dung hiện lên vẻ tức giận, Địch Cửu cũng biết đối phương muốn động thủ, hẳn biết mình nói hơi quá đáng rồi, liền vội vàng khoát khoát tay nói:

- Tôi tới đây không phải là muốn động thủ với cô, người muốn cứu anh của cô chính là tôi. Sư phụ tôi chính là được vương bực nhất Hoa Hạ, mà bởi vì tôi có thiên phú y đạo vô cùng tốt, cho nên bây giờ đã vượt qua sư phụ, trở thành được vương đệ nhất Hoa Hạ, cũng là đệ nhất thần y. Chỉ cần cô dẫn tôi đi gặp anh của cô, tôi nhất định có thể trị khỏi cho anh ta.

Mới vừa rồi biểu tình của Kế Hiếu Dung còn kích động không thôi, nhưng lúc này đây đã hoàn toàn biến mất không thấy, cô đã hiểu rõ cái người tuổi trẻ trước mắt này so với những danh y tìm tới Kế gia trước kia đều như nhau, bọn họ đều là muốn đến Kế gia kiếm chút lợi ích.

- Xem ra Kế gia ta ở trong mắt những người như các anh, chính là một con dê béo lớn nha, ai cũng có thể dựa vào miệng lưỡi đến để cắn vài miếng. Nhân lúc tôi còn chưa ra tay, anh hãy rút khuất mắt tôi, nhanh lên còn kịp.

Kế Hiếu Dung phải hết sức kìm nén mới không có động thủ.

Địch Cửu cười ha ha một tiếng nói:

- Mấy tháng trước, khi ở Vong Xuyên sơn mạch tôi có gặp một cô gái bị rắn độc cắn, lúc ấy cô ta chỉ còn chút hơi tàn. Cũng may mệnh của cô ta còn chưa đến mức tận mới gặp được tôi, khi ấy tôi dùng mấy phút liền có thể cứu sống. Loại độc mà cô ta trúng phải, có thể nói không người nào có thể giải. Cô ấy cũng là người có danh tiếng tên là Du Mộc, nếu không tin cô có thể đi hỏi cô ấy xem có phải đã từng được Địch Cửu cứu hay không.

- Mấy ngày trước, tôi còn cứu một người chết từ nhà xác trở về ở bệnh viện Ái Bác tại Lâm Xuyên, không tin cô cũng có thể đi hỏi. Tôi có thể nói thật cho cô, sở dĩ y thuật của tôi cao như vậy lại không có nổi danh, là bởi vì tôi không có hứng thú với sự nổi tiếng. Nếu không phải Kế gia có người cần tôi. . . Không đúng, nếu không phải có người quen giới thiệu tôi đi giúp Kế gia một chuyện, thì người Kế gia có dùng kiệu cũng không mời được bản thân y. Cho cô một câu nói cuối cùng, chỉ cần anh của cô còn sống, thì tôi sẽ có biện pháp cứu anh ta. . .

Nếu như Địch Cửu chỉ nói là cứu một cô gái trúng độc, thì Kế Hiểu Dung thật sự vẫn còn muốn đi tìm hiểu để chắc chắn. Nhưng hiện giờ Địch Cửu thế mà khoác lác thối phồng đến mức ngay cả người chết ở nhà xác cũng đều có thể cứu sống, khi Kế Hiểu Dung nghe thấy vậy, thì trong suy nghĩ của cô người này chẳng khác nào xem mình như kẻ ngu.

Nếu như không phải Kế Hiểu Dung lo lắng mình một khi đánh nhau với Địch Cửu, thì có thể sẽ bị đuổi ra khỏi Viện Võ Thuật, không biết chừng cô đã cho Địch Cửu một đấm rồi.

Kế Hiểu Dung cố nén lửa giận trong lòng, nhìn chăm chăm Địch Cửu lạnh lùng nói:

- Anh lợi hại như vậy, vậy chắc chắn biết tác dụng của Tô Hợp Hương chứ? Anh nói một chút tác dụng của nó là gì đi?

Địch Cửu khẽ giật mình, nếu như lấy ra Tô Hợp Hương cho hắn nhìn hình dáng, thì hắn nhất định biết dược liệu này dùng để làm gì. Nhưng mấu chốt là Á Luân đại lục có rất nhiều dược liệu tên khác với Địa Cầu a, hắn còn thật chưa có nghe nói qua Tô Hợp Hương.

- Cút cút, đừng để ta nhìn thấy người nữa.

Kế Hiếu Dung hít một hơi thật sâu, vẫn cố gắng nhịn ý muốn đánh Địch Cửu.

Địch Cửu bị Giả Bất Liễu uy hiếp không thể không trốn tại viện Võ Thuật Yến Đại, tâm lý của hắn hiện giờ đã không dễ chịu rồi. Lúc này hắn chủ động muốn giúp Kế gia chữa bệnh, Kế Hiếu Dung lại liên tiếp nói hai chữ cút, điều này làm cho hỏa khí của hắn bốc lên, hắn quay về phía bóng lưng của Kế Hiếu Dung quát lên:

- Nay chân dài đen, lần sau cô đến trước mặt Địch tiểu gia cầu xin, thì tiểu gia cũng lười đi giúp anh của cô xem bệnh, tiểu gia đây cũng là người nóng tính nha.

Kế Hiếu Dung càng không thèm để ý đến lời của Địch Cửu, đi mấy bước cô liền ra khỏi luyện võ tràng.

Địch Cửu cảm thấy buồn bực không thôi, đối lại là ở Minh Châu thành, nếu như một “tiểu hắc nữ” dám đối với hắn như vậy, thì hắn đã sớm cho một cái bạt tai rồi. Không phải, nếu như ở Minh Châu thành, Địch Lão Cửu hắn làm sao có thể đến cầu xin để được xem bệnh cho người khác chứ?

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Đệ Nhất Thiên Kiêu Tăng Bắc Tử

Địch Cửu không thể tìm Kế gia theo kế hoạch nên chỉ có thể trở về chỗ ở.

Người nhà học viên cũng được nhà trường cấp cho một gian phòng. Hơn nữa nơi này còn có một luyện võ tràng rộng lớn.

Viện Võ Thuật này thích hợp với Địch Cửu hơn bên ngoài nhiều.

Địch Cửu luyện đao ròng rã suốt một ngày. Sau khi giết Tang Sát thì Địch Cửu cũng lấy luôn trường đao của hắn rồi cầm theo tới viện Võ Thuật. Dùng thanh cương đao chân chính này luyện tập Địch Gia Thất Đao, Địch Cửu tiến bộ ngày càng nhanh.

Tiết nuôi duy nhất của Địch Cửu chính là tu luyện Địch Gia Thất Đao ở đây không thể tận hứng. Hắn chẳng những không được phá hỏng sân bãi, mà còn không thể tùy ý bổ ra đao khí.

Tùy ý bổ ra đao khí không chỉ dễ gây ngộ thương mà còn có thể khiến mọi người chú ý.

Hai hôm đầu, ban ngày Địch Cửu tập Địch Gia Thất Đao tại luyện võ tràng, ban đêm tu luyện Đại Hành Môn Lục.

Về sau, hắn gần như là dùng cả 24 giờ trong ngày để tu luyện Đại Hành Môn Lục. Thỉnh thoảng mới mang đao đến luyện võ tràng luyện tập một chút.

Càng tu luyện Đại Hành Môn Lục, Địch Cửu càng cảm thấy môn công pháp này không đơn giản. Thế nhưng Địch Cửu cũng nhận ra mình cần nhiều linh khí hơn.

Nơi này đã không có đủ linh khí để thỏa mãn việc tu luyện của hắn.

Đến viện Võ Thuật trường đại học Yến Kinh đã ba mươi một ngày, cuối cùng thì Địch Cửu cũng cảm nhận được mình sắp đột phá Luyện Khí tầng hai.

Một đạo khí tức nhẹ nhàng ngưng tụ tại huyết Bách Hội, trong thời gian ngắn tạo thành một chu thiên. Quanh thân Địch Cửu liên tiếp vang lên từng tiếng xương cốt giòn vang. So với trước đó, hắn cảm thấy cả thân thể mình đều trở nên thanh thoát hơn rất nhiều.

Luyện Khí tầng hai, trong lòng Địch Cửu vô cùng kích động.

Mười ngày trước hắn đã luyện thành Đệ Tam Dao, vậy mà lại phải mất hơn một tháng mới đạt đến Luyện Khí tầng hai. Có thể thấy tu luyện Đại Hành Môn Lục khó hơn Địch Gia Thất Dao rất nhiều.

Căn cứ vào thuyết pháp trên Đại Hành Môn Lục, người có tư chất cao chỉ mất mười ngày để đột phá Luyện Khí tầng một, người kém thì không tính đến. Còn muốn đạt đến Luyện Khí tầng hai thì nhanh nhất cũng cần ba tháng.

Vậy mà hắn chỉ mất hơn một tháng đã bước vào Luyện Khí tầng hai, hơn nữa còn phải tu luyện dưới tình huống linh khí thiếu thốn như vậy, có thể thấy tư chất của hắn là cực kỳ lợi hại.

Địch Cửu vận chuyển thêm một chu thiên nữa, thì lập tức phát hiện ra chân nguyên của mình đã hùng hậu hơn gấp đôi trước kia. Không chỉ vậy, tốc độ hấp thu linh khí của hắn cũng tăng lên đáng kể, thế nhưng nồng độ linh khí xung quanh thì lại loãng đến không thể loãng hơn.

Giờ phút này, kinh mạch của hắn giống như một mương nước mới được xây, còn linh khí lại như từng giọt nước không nhanh không chậm rơi vào trong cái mương này.

Cứ tu luyện với tốc độ như vậy thì sợ rằng mười mấy năm nữa hắn vẫn chưa bước vào Luyện Khí tầng ba. Còn Luyện Khí tầng bốn, cứ như vậy mà tính thì có lẽ cả đời này hắn cũng không thể đạt được.

Luyện Khí tầng hai, lại thêm ba đao trong Địch Gia Thất Đao thì hắn đã không cần sợ Giả Bất Liễu nữa rồi.

Mặc kệ như thế nào thì Địch Cửu cũng không nguyện ý chờ nữa. Hắn muốn đến Vong Xuyên sơn mạch, sửa chữa phi hành khí của mình cho tốt đã rồi tính tiếp. Nếu có cơ hội thì trực tiếp cưỡng ép xông vào Tiên Nữ tinh luôn. Cho dù phải mạo hiểm, hắn cũng không để ý được nhiều như vậy.

Thực lực của người đàn ông áo trắng kia cao hơn hắn đâu chỉ mấy cái đẳng cấp. Còn cả kẻ thù của hắn Lữ Uyển nữa chứ, đợi cô ta theo người đàn ông áo trắng kia tu luyện một đoạn thời gian thì không phải là muốn nhào nặn hắn thế nào cũng được a?

Đúng lúc Địch Cửu chuẩn bị tạm rời khỏi viện Võ Thuật Yến Kinh thì Tề Hưởng bỗng vội vã chạy tới.

Từ khi vào viện Võ Thuật đến nay, bởi vì các loại quy củ mà Địch Cửu chưa từng gặp mặt Tề Hưởng.

- Cửu ca. . .

Tề Hưởng có vẻ hơi kích động:

- Có tin tốt a.

- Chuyện gì?

- Đúng rồi, Cửu ca, huynh có hay tìm được Kế Hiếu Dung không?

Tề Hưởng lập tức nhớ tới mục đích Địch Cửu tới nơi này.

Địch Cửu có chút buồn bực nói:

- Đã tìm được. Có điều cô ấy tương đối khó nói chuyện, đã thế còn không tin ta có thể chữa bệnh nên trực tiếp cự tuyệt.

Tề Hưởng muốn nói lại thôi, một hồi lâu sau mới lên tiếng:

- Cửu ca, huynh nói là mình có thể cứu người sao?

Đừng bảo là Kế Hiếu Dung không tin, ngay cả Tề Hưởng cũng không tin lời Địch Cửu. Trước đó Tề Hưởng vẫn cho rằng Địch Cửu quen biết một vị danh y, sau đó giới thiệu người đó cho Kế gia.

Truyện được biên tập t.ạ.i iread.vn.Sau khi kịp phản ứng, Tề Hưởng mới hít vào một hơi và nói:

- Cửu ca, đây là chuyện tốt. Mặc dù Kế gia không phải xã hội đen và Kế Bách Thiện cũng tương đối dễ nói chuyện. Nhưng lại chẳng có ai dám đắc tội với Kế gia, Kế gia dễ nói chuyện không có nghĩa là cũng dễ bị lừa gạt.

- Được rồi, không nói với đệ nhiều như vậy. Ta muốn rời khỏi Yến Kinh một thời gian. Lúc trở về còn phải mua sắm một vài thứ.

Địch Cửu lười nói với Tề Hưởng rằng thực ra hẳn là đi xem phi hành khí, muốn sửa chữa nó cho tốt, còn cần thay thế một số linh kiện. Ngoài ra, hẳn cũng phải nghĩ biện pháp bổ sung nhiên liệu cho phi hành khí nữa.

Tề Hưởng vội vàng nói:

- Cửu ca, lần này đệ mang theo tin tức tốt tới. Sắp tới, những viện Võ Thuật lớn trên Địa Cầu sẽ lựa chọn một nhóm người đi Tiên Nữ tinh, đệ vừa mới học xong đao thứ nhất, đâm ra một quyền lực lượng đạt gần 210 kg, trở thành một trong những sinh viên lên lớp tiến giai nhanh nhất. Hiện tại đã có rất nhiều người chuẩn bị đầu tư vào đệ. . .

- Đừng quên sử dụng các loại dược liệu, những năm này hẳn là đệ cũng có chút tích lũy chứ.

Địch Cửu biết được Tề Hưởng học được đao thứ nhất chỉ trong một khoảng thời gian ngắn như vậy liền biết võ căn của Tề Hưởng cũng không kém.

- Cửu ca, tin tức tốt mà đệ muốn nói không phải cái này. Mà là thời điểm đệ luyện đao ở lớp tiến giai đã gặp đệ nhất thiên kiêu của viện Võ Thuật Tăng Bắc Tử. . .

Tề Hưởng dừng lại một chút rồi hỏi:

- Cửu ca, huynh hẳn là đã nghe nói qua Tăng Bắc Tử a?

- Tại sao ta phải biết cô ấy?

Địch Cửu quả thật chưa từng nghe nói qua Tăng Bắc Tử.

Tề Hưởng cười hắc hắc:

- Cửu ca, Tăng Bắc Tử rất giỏi a. Không chỉ tính riêng viện Võ Thuật Yên Kinh mà chính là xét toàn bộ viện Võ Thuật trên Địa Cầu, Tăng Bắc Tử sư tỷ cũng là thiên tài số một số hai. Tăng sư tỷ mới tiến vào viện Võ Thuật Yên Kinh hơn một năm, mà đã là võ giả Hoàng cấp, thiên phú không ai sánh kịp.

Địch Cửu nghe vậy thì cũng chẳng thêm để ý, Hoàng cấp hẳn là tương đương với Võ Giả hậu kỳ tại Á Luân đại lục, tối đa cũng là Võ Sĩ mà thôi. Chỉ cần luyện thành Đệ Tam Dao trong Địch Gia Thất Dao là khả năng đã mạnh hơn Tăng Bắc Tử.

Tăng Bắc Tử chỉ mất hơn một năm đã trở thành võ giả Hoàng cấp, tư chất như vậy đích thật là không tệ. Loại không tệ này còn chưa lọt vào mắt Địch Cửu.

Hắn khẳng định tư chất của mình bây giờ còn tốt hơn Tăng Bắc Tử. Bởi vì hắn chỉ dùng có một hai tháng mà đã luyện thành Đệ Tam Dao.

Chỉ có điều dù đã luyện thành Đệ Tam Dao nhưng Địch Cửu vẫn cảm thấy thiếu khuyết một cái gì đó.

- Cửu ca, chẳng phải huynh vẫn muốn kiếm danh ngạch đi đấu giá hội hay sao? Tăng Bắc Tử sư tỷ có thể kiếm được nó.

Tề Hưởng nói nhỏ.

Địch Cửu nghi hoặc hỏi:

- Cô ấy có thể lấy được nhưng tại sao phải cho ta thứ đó? Ta với cô ấy chẳng quen biết gì, chẳng lẽ đệ quen sao?

Tề Hưởng vội vàng nói:

- Sao có thể như vậy được. Tỷ ấy nhìn đệ luyện đao, cảm thấy đao pháp này rất không tầm thường, nên muốn học. Đệ nói với tỷ ấy là đao pháp này không phải của đệ, cho nên mới tới hỏi ý kiến huynh.

Địch Cửu gật gật đầu:

- Đã như vậy thì đệ cứ dạy cho cô ấy đi, ta chỉ cần một cái danh ngạch vào hội đấu giá là được. . .

Địch Cửu đang nói bỗng nhiên dừng lại, hẳn cảm thấy có người đang đến gần.

Quả nhiên, một âm thanh thanh thúy đột ngột vang lên tại cửa ra vào:

- Tôi cần anh tự mình chỉ dạy. Hơn nữa, ngoại trừ danh ngạch ra, tôi còn có thể cho anh một ít tiền. Bằng không thì anh đến đó cũng chỉ là đi tham quan mà thôi.

Cùng với thanh âm vang lên là sự xuất hiện của một thiếu nữ tóc dài tại cửa ra vào.

- Tăng sư tỷ.

Tề Hưởng vội vàng chào hỏi, hẳn lớn tuổi hơn nhiều so với Tăng Bắc Tử, thế nhưng gọi một tiếng sư tỷ vẫn có chút khấn trương.

- Cô là Tăng Bắc Tử?

Địch Cửu đánh giá trên dưới Tăng Bắc Tử một phen.

So với Kế Hiếu Dung da đen thì Tăng Bắc Tử lại vừa vặn tương phản. Dù là chỉ nhìn qua, cũng có thể cảm nhận được da thịt trắng nõn và trơn nhẵn của Tăng Bắc Tử. Cánh tay lộ ra ngoài thật giống như ngó sen trắng vừa mới được rửa sạch sẽ, không nhiễm chút bùn đất nào cả.

Dung mạo cô cũng không kém gì Thẩm Tử Ngữ. Mặt trái xoan, lông mi dài, đôi mắt sáng ngời. Mái tóc dài buông xuống được buộc bởi một sợi dây màu tím. So với Thẩm Tử Ngữ thì Tăng Bắc Tử lại có vẻ dịu dàng hơn nhiều.

Hô hấp của Tăng Bắc Tử nhẹ nhàng mà kéo dài, có thể thấy thực lực của cô cũng không thấp.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Nhân Phẩm Là Cái Gì

- Không sai, tôi chính là Tăng Bắc Tử. Anh cần vé vào buổi đấu giá bảo vật trên Tiên Nữ tinh, tôi có thể giúp anh lấy nó. Với điều kiện là anh tự mình dạy đao pháp cho tôi. Tăng Bắc Tử chậm rãi nói.

- Trước khi giao dịch với cô, tôi có một vấn đề nhỏ, cô có thể trả lời tôi hay không?

Hiện tại nhìn thấy Tăng Bắc Tử, trong lòng Địch Cửu có chút hiếu kỳ.

Tăng Bắc Tử cũng không hề để ý Địch Cửu nghi hoặc, bỗng dưng nói ra:

- Anh hỏi đi, chỉ cần tôi biết nhất định sẽ trả lời.

- Được.

Địch Cửu nói:

- Hơn một tháng trước, có một người đàn ông tóc trắng họ La tới Yến Đại Võ Học viện. Người này rất lợi hại, nghe nói thu được truyền thừa Tiên Đạo trên Tiên Nữ tinh, đưa tay liền có thể phát ra hỏa cầu, tôi tin tưởng cô đã nghe qua chuyện này rồi? Vị La tiên bối kia theo lý thuyết là tới nơi này tìm kiếm truyền nhân, vì cái gì hắn không có lựa chọn cô, mà là lựa chọn người khác?

Ánh mắt Tăng Bắc Tử lóe lên một tia âm đạm cùng thất lạc, hiện tại Địch Cửu đã là Luyện Khí tầng hai, rất dễ dàng bắt được sự khác thường

trong mắt đối phương.

Một lát sau, cô mới đáp lại:

- Thực ra La tiên bối đến tìm tôi, thế nhưng tôi không đạt được yêu cầu của ông ấy.

Địch Cửu rõ ràng cảm nhận được cảm xúc của Tăng Bắc Tử đang chần chừ, có thể thấy được người đàn ông tóc trắng kia không có chọn nàng, trong nội tâm nàng vẫn vô cùng buồn bã.

- Hẳn không chọn cô đó là tổn thất của hẳn, lấy tư chất của cô so với Lục Uyển còn tốt hơn nhiều. Xét về nhân phẩm càng không ra sao, làm sao có thể so sánh với cô. Còn có cô xinh đẹp, tài giỏi hơn cô ta...Ân, so với nàng còn thuận mắt hơn nhiều.

Địch Cửu nghe thấy Lữ Uyển có thể bái người đàn ông tóc trắng kia làm sư phụ, là vị trí của Tăng Bắc Tử mất đi, trong lòng của hẳn không cam lòng nói ra.

Cho dù không có giao dịch với Tăng Bắc Tử, trong lòng của hẳn đã đem Lữ Uyển cùng Tăng Bắc Tử so sánh một phen.

Ánh mắt Tăng Bắc Tử vốn còn chút thất lạc, nghe thấy Địch Cửu nói vậy sắc mặt lạnh xuống, nói:

- Tôi không thích nói xấu người khác sau lưng, cũng không thích có người ở trước mặt tôi nói xấu người khác, đây là vấn đề nhân phẩm.

Địch Cửu cười ha ha, không để ý nói ra:

- Nhân phẩm tôi vốn không ra sao, cô rất nhanh sẽ biết. Cho nên, cô đừng dùng nhân phẩm của cô tới yêu cầu tôi. Nếu là cô không thích, có thể không cần giao dịch với tôi.

Ở trong lòng Địch Cửu, Lữ Uyển cũng không phải thứ tốt lành gì. Nếu không phải người đàn ông tóc trắng kia tới, nói không chừng hắn đã trúng bẫy của cô ta rồi. Đối với người muốn giết hắn, bất kể là ai đi nữa, Địch Cửu hắn sẽ không cho hắn sống tốt đẹp. Dù có mạnh đến đâu đi chăng nữa, chờ hắn có thực lực thì hắn sẽ đứng trước mặt mắng như vậy.

Mà theo Địch Cửu, hắn cũng không nói oan cho Lữ Uyển. Rõ ràng cô ta tuân theo mệnh lệnh của Giả Bất Liễu đến bắt hắn, vừa nhìn thấy người đàn ông tóc trắng nói muốn thu mình làm đồ đệ, lập tức đem lời nói của Giả Bất Liễu vứt sang một bên. Nói rõ người phụ nữ này giống hắn, nhân phẩm không tốt. Còn vấn đề nhân phẩm của hắn thì càng không quan tâm. Nhớ năm đó ở Minh Châu thành, khi nghe đến Địch lão cửu, ha ha, có nhân phẩm sao?

- Tôi nghe nói Lữ Uyển là bạn gái của anh, lúc này cô ấy mới đi hơn một tháng, anh liền nói xấu người ta. Nói thật ra, nếu như không phải tôi và anh có giao dịch, chắc chắn tôi sẽ bỏ đi lập tức.

Tăng Bắc Tử bình thản nói.

Địch Cửu cười ha ha rồi đáp lời:

- Cô ta câu kết với bao nhiêu đàn ông làm vậy, tôi sớm đã muốn bỏ cô ta rồi, còn chuyện cô ta muốn đi, cũng không liên quan tới tôi. Nếu cô ta còn ở đây, không biết sẽ cho tôi đội bao nhiêu nón xanh nữa.

- Tôi đồng ý với Cửu ca, người phụ nữ vậy cũng không phải là thứ gì tốt, Cửu ca bỏ nàng là đúng.

Tề Hưởng lập tức phụ họa nói.

Trên thực tế, căn bản hắn cũng chưa gặp qua Lữ Uyển bao giờ, chỉ là người phụ nữ này đến bắt Địch Cửu, tự nhiên cũng là kẻ thù của hắn, đối với kẻ thù thì chẳng có gì tốt để nói cả, hắn cùng Địch Cửu đều không phải

là loại người văn vẻ, thích gì nói đấy. Mắng chửi người khác sau lưng? Đối với hãn mà nói, đó là chuyện thường ngày.

Sắc mặt Tăng Bắc Tử sắc càng ngày càng không dễ nhìn, cô rất có nguyên tắc, không thích nói xấu người khác sau lưng. Nếu không phải cô muốn học đao pháp của Địch Cửu, đã sớm quay người rời đi.

- Những lời khác không cần nói, đề nghị vừa rồi của tôi, anh suy tính như thế nào?

Tăng Bắc Tử chủ động cắt đứt chủ đề.

- Tôi còn tưởng rằng cô đã bỏ đi rồi chứ? Không nghĩ tới vậy mà lưu lại. Phải có chút da mặt như vậy mới có tư cách giao dịch với tôi.

.Ngu.ồn: irea..d.vn Địch Cửu vỗ cái ghế bên cạnh, ra hiệu Tăng Bắc Tử ngồi xuống nói chuyện.

Tăng Bắc Tử cũng không có di chuyển, chỉ là nhìn Địch Cửu, chờ đợi Địch Cửu trả lời.

- Địch gia đao pháp tổng cộng có bốn đao, đao thứ nhất dùng để trao đổi một tấm vé đi vào buổi đấu giá, đao thứ hai trao đổi một trăm triệu tiền liên minh. Nếu như cô còn dư thừa tiền, chúng ta lại bàn luận trao đổi đao thứ ba.

Địch Cửu đem điều kiện mà lúc trước hãn chuẩn bị trao đổi với Kế gia nói ra.

Dưới tình huống bình thường, loại đấu giá hội này dùng đều dùng tiền liên minh. Tiền liên minh là loại tiền mới, sau khi Tiên Nữ tinh được phát hiện, liên minh toàn cầu dùng loại tiền tệ này để trao đổi và giao dịch, một nguyên tiền liên minh có thể đổi được hai nguyên nhân dân tệ.

- Tôi không có nhiều tiền như vậy.

Trong lòng Tăng Bắc Tử nổi lên một loại cảm giác bất lực, nhà cô dù có đủ tiền chi trả, nhưng cũng không thể tùy tiện xuất ra một trăm triệu tiền liên minh. Quả nhiên như Địch Cửu vừa mới nói ra, cô rất nhanh liền biết nhân phẩm của Địch Cửu.

- Không có tiền, vậy cũng chỉ có thể dùng vé buổi đấu giá trao đổi một đao.

Địch Cửu sẽ không thương hương tiếc ngọc. Địch gia Thất Dao là đồ vật của Địch gia đời đời truyền lại, nếu như cha của hã Địch Sam còn sống, biết hã đem Địch gia Thất Dao truyền thụ khắp nơi cho mọi người, nói không chừng sẽ điên mất.

Sau khi biết công pháp tu tiên và nhìn thấy Võ Vương Chi Bí, địa vị của Địch gia Thất Dao ở trong lòng Địch Cửu sớm đã không còn như trước. Huống hồ căn cứ vào thuyết pháp của lão tổ Địch Dực, lúc đầu Địch gia Thất Dao cũng không phải là đồ của Địch gia.

- Tốt, bây giờ anh dạy đao thứ nhất cho tôi, chỉ cần tôi học xong, lập tức sẽ đưa tấm vé cho anh.

Tăng Bắc Tử rất là dứt khoát, cũng không có cò kè mặc cả với Địch Cửu.

- Đi thôi.

Địch Cửu nắm cương đao bên người lên, rồi đứng lên.

Bây giờ hã không muốn chậm trễ thời gian, nếu như không phải Tề Hưởng chạy đến, giờ phút này hã đã ở trên đường đi Vong Xuyên sơn mạch.

...

Trong luyện võ trường, Địch Cửu nghiêm túc thi triển Địch gia Đệ Nhất Dao hai lần, mà lại mỗi lần thi triển hẳn đều giảng giải cặn kẽ một lần.

Không thể không nói năng lực lĩnh ngộ của Tăng Bắc Tử rất mạnh, chỉ nhìn Địch Cửu thi triển hai lần, đã có thể thi triển ra đao thứ nhất, đồng thời còn nhìn ra được nhiều điểm mấu chốt. Chỉ bằng điểm này, Tăng Bắc Tử đã mạnh hơn Tề Hưởng nhiều.

Địch Cửu cũng không có giấu diếm, chẳng những đem Địch gia Đệ Nhất Dao truyền thụ, còn đem hô hấp, cách hành khí phối hợp với Đệ Nhất Dao nói cho Tăng Bắc Tử biết.

Nếu như kết hợp với một chút dược liệu, Địch Cửu khẳng định nhiều nhất một tuần Tăng Bắc Tử có thể lĩnh ngộ được Đệ Nhất Dao. Loại tư chất này tuyệt đối là hạng nhất, người đàn ông tóc trắng kia thế mà cho rằng tư chất của Tăng Bắc Tử không bằng Lữ Uyển, thật không biết hẳn nhìn kiểu gì.

- Cám ơn anh.

Sau mấy tiếng, Tăng Bắc Tử thu hồi đao, sau đó ôm quyền cảm tạ, đồng thời lấy tấm vé vào buổi đấu giá đưa cho Địch Cửu.

Trong cảm nhận của mình, cô thấy Địch Cửu tận tâm tận lực truyền thụ nàng Địch gia Đệ Nhất Dao cho mình, không chút giấu diếm nào.

Cuối cùng cũng cầm được vé vào hội đấu giá trong tay, Địch Cửu rất vui vẻ. Hiện tại đối với hẳn chỉ còn việc kiếm tiền nữa thôi.

- Không đúng. . . Trên vé vào cửa này tại sao không có địa chỉ?

Khi Địch Cửu cầm tấm vé trong tay, mới cảm giác có chút không đúng, tấm vé vào cửa này nói chỉ ghi buổi đấu giá bảo vật trên Tiên Nữ tinh, thời gian thì có ghi nhưng lại không ghi địa chỉ.

Tăng Bắc Tử bình tĩnh nói:

- Tất cả vé đấu giá đều như vậy, còn địa điểm thì tôi cũng biết.

- Vậy là cô dẫn tôi đi?

Địch Cửu vội vàng hỏi, trong lòng của hắn có một loại dự cảm không ổn.

- Đệ Nhị Dao.

Lần này Tăng Bắc Tử chỉ nói vắn vẹn ba chữ.

Quả nhiên là thế, Địch Cửu thu hồi vé vào cửa hội đấu giá, nói với Tăng Bắc Tử:

- Quả thực da mặt của cô so với tưởng tượng của tôi còn dày hơn, nhân phẩm cũng có thể so sánh với tôi được rồi.

- Được! Thành giao. Đến lúc đó, tôi chờ cô ở viện Võ Thuật, dẫn tôi đi buổi đấu giá thì tôi sẽ dạy cho cô Đệ Nhị Dao.

Hắn thế mà xem thường người cô gái này, dùng một tấm vé vào cửa thì đã thu được hai đao dễ như trở bàn tay.

- Thành giao.

Sắc mặt Tăng Bắc Tử hơi đỏ lên, đây là cách cô trả thù hắn. Địch Cửu nói nhân phẩm của mình giống hắn, cô cũng không thể nói gì hơn. Cho nên chỉ nói hai chữ liền xoay người rời đi, về phần cùng Địch Cửu nói gì về mình, cô cũng không để ý.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Hả Chính Là Thần Y

Trong đại sảnh của Kế gia ở đảo Thái Nguyệt, ngoài chủ nhân Kế Bách Thiện ra còn có sáu người ngồi ở đây.

Sắc mặt Kế Bách Thiện có vẻ nghiêm trọng, lông mày nhăn lại.

Một lúc lâu sau ông ta mới lên tiếng:

- Tìm hơn một tháng vẫn không thấy tin tức gì của Địch thần y cả. Cháu tôi Kế Hiểu Đình đã phải chờ một thời gian quá dài rồi, nếu như tầm hai ba tháng nữa vẫn không tìm thấy cậu ta... Ôi, vậy chắc là nhà họ Kế chúng tôi phải tuyệt hậu rồi

Du Kiến Phu cũng rất lo lắng, chính ông ta đề cử Địch Cửu cho Kế gia. Kế gia cũng đã bánh ít mang đi, bánh quy đưa lại, để cho ông ta làm viện trưởng ở bệnh viện Kế gia. Bây giờ tìm không thấy người đâu cả, vậy làm sao khám bệnh cho Kế Hiểu Đình đây?

- Bác sĩ Lâm, Địch thần y đã từng chữa bệnh trước mặt cậu hai lần, cậu có học được từ anh ta chút gì không? Có thể cứu Hiểu Đình nhà chúng tôi được không?

Ngồi bên cạnh Kế Bách Thiện là một phụ nữ trung niên, bà ta là Lý Tuyết Hoa mẹ của Kế Hiểu Đình. Bây giờ chồng của bà thì mất tích trên Tiên Nữ Tinh, con trai thì trúng độc hôn mê bất tỉnh, trên thái dương của bà đã bắt đầu mọc tóc bạc.

Dù biết rõ Lâm Ba không thể học được y thuật của Địch thần y, nàng vẫn không nhịn được cầu khẩn thử một lần. Đối với Lý Tuyết Hoa, đừng nói là một tấm ván gỗ, cho dù là một cọng rơm bà cũng phải ráng bám vào.

Lâm Ba đỏ mặt, nếu như anh ta có năng lực chữa được cho Kế Hiếu Đình, lúc Kế gia mời anh ta đã sớm ra tay rồi.

- Tuyết Hoa, Hiếu Đình trúng phải loại độc rất kỳ lạ, dù Địch thần y đến cũng không chắc chắn có thể chữa khỏi. Còn hơn một tháng là đến buổi đấu giá những bảo vật lấy được trên Tiên Nữ Tinh, lúc đó chúng ta đến xem thử có thuốc giải độc hay không.

Một người đàn ông trung niên ngồi bên cạnh Kế Bách Thiện an ủi bà ta một câu, đồng thời giúp cho Lâm Ba bớt xấu hổ.

Ông ta là bác cả của Kế Hiếu Đình, Kế Thang Phí, là người duy nhất bên chi chính của Kế gia xuất hiện ở đây.

Nghe Kế Thang Phí nói, Hồ Thiên Lý nhú mày. Nếu không phải vì Kế Hiếu Đình trúng độc tính mạng đang như ngàn cân treo sợi tóc, không chừng hẳn đã đứng lên phản bác.

Du Kiến Phu đề cử Địch Cửu cho Kế gia, còn hẳn đề cử Kế gia cho Địch Cửu, tất nhiên đều có đạo lý giống nhau. Bản thân hẳn cũng được Kế gia mời đến đây hỏi thăm tin tức về Địch Cửu. Chỉ là hẳn cũng không biết vì sao Địch Cửu lại không đến Kế gia.

Kế Bách Thiện là loại người dày dặn kinh nghiệm, chỉ một ánh mắt đã nhận ra Hồ Thiên Lý không hài lòng.

Ông ta mỉm cười nói với Hồ Thiên Lý:

- Thiên Lý, cậu giống hệt như tên của cậu vậy, Kế gia chúng tôi đã phải đi ngàn dặm đường để mời cậu về đây, đã làm chậm trễ công việc của

cậu mong cậu thứ lỗi. Tôi cũng cảm ơn cậu đã đề cử Địch thần y cho tôi, xin hỏi lúc Địch thần y tạm biệt cậu có nói sẽ đi đâu không?

Hồ Thiên Lý tranh thủ khách sáo vài tiếng, sau đó suy nghĩ kỹ rồi trả lời:

- Không có, cậu ta nói mình muốn đến buổi đấu giá, nghe giọng cậu ta có vẻ như muốn tới Tiên Nữ Tinh.

- Bên phía sân bay liên minh Không Thiên ở Yên Kinh tôi đã phái người chờ sẵn, chỉ cần Địch thần y xuất hiện chắc chắn sẽ có tin tức. Điều tôi lo là Địch thần y đã tới nhưng bị bảo vệ ngoài cửa cản lại.

Kế Bách Thiện thở dài, ông ta từng hạ mệnh lệnh, bất cứ ai nếu không được Kế gia mời đến đều không cho phép lấy lý do hành nghề y để vào Kế gia.

- Cha, hay là chúng ta triệu tập toàn bộ bảo vệ đến hỏi sơ qua xem thế nào?

Nghe Kế Thang Phí nói, Kế Bách Thiện lắc đầu:

- Vô dụng thôi, ta hỏi rồi, trong khoảng thời gian này những kẻ xưng là danh y thần y tới Kế gia kiểm tra không một trăm cũng có hơn tám chục. Những bảo vệ ngoài cửa làm sao nhớ được nhiều như vậy.

Nói đến đây, Kế Bách Thiện chợt nhớ tới một chuyện, nói với Lâm Ba:

- Bác sĩ Lâm, có thể phiền cậu đưa hình chụp của Địch thần y cho tôi được không, tôi sẽ để cho bọn họ đối chiếu thử với màn hình giám sát?

Lâm Ba xấu hổ nói:

- Xin lỗi tôi không có ảnh chụp của Địch tiền bối, phòng nhân sự bệnh viện Ái Bác có lẽ còn bản sao chứng minh thư của anh ta.

- Vậy cũng được.

Kế Bách Thiện vừa mới nói được ba chữ, một cô gái có làn da hơi đen chống quái tượng đi tới. Cô nàng cầm một cây gậy, thậm chí tay cũng quấn lại bằng vải trắng.

- Hiếu Dung, con đừng đi đến viện Võ Thuật nữa.

Trông thấy cô gái da ngăm đen đi đến, Lý Tuyết Hoa tranh thủ thời gian bước tới đỡ lấy nàng. Người đi vào là Kế Hiếu Dung em gái của Kế Hiếu Đình, cũng là con gái của nàng. Sau khi Kế Hiếu Đình trúng độc, chồng nàng Kế Thang Hồng chạy tới Tiên Nữ Tinh sau đó mất tích không rõ tin tức. Con gái Kế Hiếu Dung vì cứu anh trai và tìm cha nên cố gắng đi học ở viện Võ Thuật đại học Yến Kinh. Đáng tiếc chính là, Kế Hiếu Dung không có thiên phú học võ, bỏ ra thời gian nửa năm ở đại học Yến Kinh vẫn y nguyên không cách nào gia nhập lớp tiến giai chứ đừng nói là đi Tiên Nữ Tinh.

Lần này Kế Hiếu Dung điên cuồng luyện lực, kết quả luyện tới mức làm mình bị thương, không còn cách nào khác mới trở về nhà dưỡng thương.

- Vâng thưa Mẹ, con biết rồi.

Đôi mắt Kế Hiếu Dung có chút âm đạm, nàng hiểu rất rõ con đường luyện võ của mình ở học viện đã chấm dứt. Thật sự nàng không giỏi việc này, mới đây thôi lực lượng của nàng còn không đột phá được một trăm mười kg.

- Con lên nghỉ ngơi đi.

Lý Tuyết Hoa không muốn con gái của mình xảy ra chuyện chuyện gì nữa, nếu như vậy thì nàng lẻ loi trơ trọi lại một mình sống còn ý nghĩa gì nữa?

Kế Hiếu Dung lắc đầu:

- Không được, con còn có thể giúp mọi người làm chút chuyện. Ông và các người không phải đang tìm kiếm một gã thần y sao? Con đem tài liệu của thần y đó đăng lên trên mạng, thế nào cũng có người có thể tìm thấy hẳn.

- Ngàn vạn lần không nên, khoe khoang là điều Địch tiên bối ghét nhất. Nếu như đem tin tức Địch tiên bối để trên mạng, hẳn càng không tới nơi này.

Lâm Ba vội vàng đứng lên ngăn cản ý tưởng điên cuồng của Hiếu Dung. Hiếu Dung chợt nhớ tới tên thần côn đến tìm nàng lúc trước ở đại học Yến Kinh.

- Địch tiên bối? Hẳn tên gì?

- Địch tiên bối tên Địch Cửu....

Kế Hiếu Dung nghe được hai chữ này, không nhịn được kinh ngạc lên tiếng ngắt lời Lâm Ba

- Địch Cửu?

Kế Bách Thiện nghe giọng điệu cháu gái mình, cũng biết chắc chắc nó đã gặp Địch Cửu qua, lập tức hỏi

- Hiếu Dung, con từng gặp Địch Cửu sao?

Kế Hiếu Dung đột nhiên có cảm giác không tốt:

- Dạ đúng ạ, con từng gặp tên Địch Cửu đó, hẳn đến viện Võ Thuật đại học Yến Kinh tìm con, còn nói với con hẳn có thể trị bệnh của anh hai, con nghĩ hẳn là một tên lường gạt.

- Hiểu Dung, hẳn ở đâu?

Kế Bách Thiện đứng lên, giọng nói có chút run rẩy.

Ông biết tại sao Kế Hiểu Dung nói Địch Cửu là tên lường gạt, bởi vì Lâm Ba cùng Hồ Thiên Lý đã nói rất rõ khi nhìn sơ qua Địch Cửu không hề giống thần y. Quả thực bởi vì tuổi tác của Địch Cửu quá nhỏ.

Hồ Thiên Lý cũng đứng lên, sắc mặt khó coi:

- Địch thần y là người có y thuật lợi hại nhất tôi từng thấy, nếu không phải nhờ hẳn, con của tôi bây giờ còn đang bị bệnh tật hành hạ, thậm chí phải chết. Cô nói chuyện khác tôi không biết cũng không đánh giá, nhưng cô nói Địch thần y là kẻ lường gạt thì tôi rất tức giận.

Lý Tuyết Hoa rất xúc động, nàng vội vàng xin lỗi:

- Thật xin lỗi cậu, Hiểu Dung không có ý đó. Hiểu Dung, con nói nhanh đi Địch thần y ở chỗ nào?

Kế Hiểu Dung cũng cảm thấy không phải, nàng giải thích:

- Ngày đó Địch Cửu đến luyện võ đường tìm con, hẳn dứt khoát nói có thể trị bệnh của anh. Tuổi của hẳn nhìn rất nhỏ, con thật sự có dừng lại nghe hẳn nói. Sau đó con hỏi hẳn tác dụng của Tô Hợp Hương là gì, vậy mà hẳn không biết, cho nên con mới cho là hẳn lường gạt.

Lần này Lâm Ba cũng cau mày, Tô Hợp Hương tuy rằng hơi lạ nhưng cũng không phải vật kì lạ gì, hẳn biết Tô hợp Hương có thể dùng hạ sốt cao,

thông khiếu, giải trừ phiền não, xua đuổi tà khí, còn có thể giải một chút độc.

Kế Hiếu Dung biết rõ Tô Hợp Hương cũng rất bình thường, suy cho cùng tính cách Kế Hiếu Đình cũng khá ma quái. Nhưng Địch Cửu không thể ngay cả Tô Hợp Hương cũng không biết, chẳng lẽ đúng như Kế Hiếu Dung nói Địch Cửu không phải là Địch thần y?

Nghĩ tới đây, Lâm Ba vội vàng dò hỏi:

- Hiếu Dung, cậu bạn cùng lớp tên Địch Cửu nói hẳn từ nơi nào tới?

Kế Hiếu Dung suy nghĩ một chút rồi nói:

- Hẳn nói hẳn đã cứu một nữ sinh bị trúng độc rắn trên Vong Xuyên sơn mạch tên Du Mộc, hẳn còn nói đã từng cứu người tại nhà xác bệnh viện Ái Bác...

Kế Hiếu Dung không nói tiếp, nàng cảm thấy không đúng, tất cả mọi người đang nhìn nàng chăm chăm, ánh mắt có chút kì lạ. Kế Bách Thiện ngưng trọng nói:

- Hiếu Dung, người tên Địch Cửu mà con nói, chính là Địch thần y chúng ta muốn tìm. Hẳn bây giờ đang ở chỗ nào? Chúng ta lập tức mời hẳn tới.

- Há?

Tay Kế Hiếu Dung run lên, cây gậy rớt trên mặt đất. Nàng lúc này mới hiểu được, kẻ mà trước đây bản thân mình kêu cút đi chính là Địch thần y mà cả nhà nàng khổ công tìm kiếm.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Đệ Tam Dao Chân Chính

Nếu như có thể hối hận, kế Hiếu Dung đã hối hận phát điên. Giờ phút này nàng đứng bên ngoài chỗ ở của Địch Cửu mới biết được Địch Cửu đã rời khỏi viện Võ Thuật đại học Yến Kinh.

Chát, chát.

Kế Hiếu Dung nhìn không được tự đánh mình hai bạt tai. Nếu tại vì nàng mà dẫn đến cái chết của anh trai, cả đời này nàng cũng sẽ không tha thứ cho bản thân mình.

Nàng đến viện Võ Thuật đại học Yến Kinh học võ là vì cái gì? Không phải vì chờ đợi ngày có thể chữa khỏi cho anh trai sao? Bây giờ thần y xuất hiện trước mặt nàng, lại bị nàng mắng đuổi đi.

- Chị Kế Hiếu Dung, tuyệt đối không nên sốt ruột.

Tề Hưởng cùng Kế Hiếu Dung đi tìm kiếm Địch Cửu thấy vậy, tranh thủ ngăn cản hàng động của kế Hiếu Dung lại.

- Nhưng bây giờ tôi đi đâu tìm Địch thần y đây.

Kế Hiếu Dung nóng vội khóc lớn.

Cho dù xuất thân từ Kế gia, nàng cũng một mực tự lập và rất kiên cường, hôm nay là lần đầu tiên nàng khóc trước mặt người xa lạ như vậy.

Tề Hưởng cũng không biết làm sao, thời điểm Địch Cửu ra đi đã nói với hắn không biết khi nào trở về.

- Đúng rồi, gọi điện thoại cho hắn, mau gọi điện thoại cho hắn.

Kế Hiếu Dung đột nhiên nghĩ ra cách tìm được Địch Cửu, kích động la lên.

Lần này Kế Bách Thiện và mẹ của nàng Lý Tuyết hoa đứng ở phía sau đều im lặng, nếu như có thể gọi điện thoại cho Địch Cửu thì còn cần phải khổ như vậy làm gì?

Tề Hưởng an ủi:

- Cửu ca ra ngoài mất bao lâu tôi không biết, nhưng tôi biết anh ấy và sư tỷ Tăng Bắc Tử đã ước định sẽ tập hợp ở chỗ này trước khi khai mạc buổi đấu giá bảo vật Tiên Nữ tinh, sau đó cùng đi đến buổi đấu giá. Nếu không, đến lúc đó các người đến đây chờ Cửu ca đi?

Trong lòng Tề Hưởng cũng vừa sợ vừa thán phục, hắn vẫn cho rằng Địch Cửu đến Kế gia là để kiếm ít tiền, nhưng dựa vào biểu hiện này của Kế gia thì rõ ràng là Cửu ca đã nắm chắc chữa khỏi cho Kế Hiếu Đình của Kế gia. Xem ra hiểu biết của hắn về Cửu ca chỉ là một góc của tảng băng mà thôi.

Kế Bách Thiện thở dài:

- Cũng đành vậy thôi, Hiếu Dung, tạm thời con ở lại viện Võ Thuật đại học Yến Kinh. Nhớ kỹ đừng đi luyện võ nữa, chỉ cần có tin tức Địch thần y lập tức báo về nhà nghe chưa.

Kế gia tất nhiên không thể tìm thấy Địch Cửu, bởi vì lúc này Địch Cửu đã đi tới dãy núi Vong Xuyên một lần nữa. So với lúc ban đầu còn chật vật, bây giờ Địch Cửu hầu như không uổng phí một chút sức lực nào đã đi tới chỗ hắn cất giấu phi hành khí.

Phi hành khí được giấu rất kỹ, cũng không bị cứ nước mưa hay tạp chất thấm vào. Địch Cửu vào xem một chút liền biết nếu hãn muốn sửa chữa cái phi hành khí này có lẽ ít nhất phải tốn mấy trăm vạn.

Bây giờ ngay cả mấy ngàn nguyên hãn cũng không có chứ đừng nói là mấy trăm vạn. Cộng thêm việc hãn còn cần phải đến buổi đấu giá, xem ra phi hành khí chỉ có thể tạm thời để ở chỗ này.

Hãn đã có được vé tham gia buổi đấu giá rồi, còn tiền thì làm sao bây giờ? Thật sự là hãn có được phẩm hỗ trợ luyện võ, thuốc này hãn đã luyện được năm bình và cũng mang theo trên người. Nhưng hãn không thể gửi gắm toàn bộ hi vọng vào dược phẩm, chưa kể hãn cũng không biết dược phẩm này bán ra được bao nhiêu tiền. Dược phẩm này lúc trước hãn thử qua trên người đệ tử Địch gia, có thể giúp đệ tử Địch gia xuất đao chuẩn xác và có lực hơn, có thể trong thời gian ngắn nhất nắm giữ một đao mới học. Nói cách khác công dụng của dược phẩm này chủ yếu là gia tăng lực lượng.

Bây giờ tư chất hãn nghịch thiên, lại có Đại Hành Môn Lục hỗ trợ, quá trình học Đệ Nhất Đao đến Đệ Tam Đao cũng không có mất nhiều công sức, cho nên hãn không cần loại thuốc này.

Không thể trông cậy vào Kế gia được, còn cô nàng xinh đẹp Tăng Bắc Tử kia đáng tiếc cũng là một người keo kiệt, không đúng, phải nói là một bà cô keo kiệt, ngay cả học đao pháp Địch gia của hãn cũng muốn giữ chút mảnh khoe để trục lợi thì càng không thể trông cậy vào được.

Kể cả mang tất cả tài sản của Tề Hưởng đi đến buổi đấu giá cũng chỉ có thể xem được chút náo nhiệt mà thôi.

Địch Cửu ngồi bên trong phi hành khí của mình trầm tư suy nghĩ, cái tên cuối cùng dừng lại trong đầu hãn.

Giả Bất Liễu, chỉ có đi cướp của Giả Bất Liễu, hãn mới có đủ tiền đi đến buổi đấu giá.

Ha ha, Địch Cửu vừa cười vừa mở cửa phi hành khí, lúc trước hãn vào được viện Võ Thuật là nhờ đệ tử Lục Uyển của Giả Bất Liễu cung cấp thẻ báo danh. Giả Bất Liễu làm sư phụ tất nhiên không thể thua kém đồ đệ được, lần này tiền đi buổi đấu giá sẽ do Giả Bất Liễu tìm chu cấp rồi.

Nghĩ tới đây tâm tình Địch Cửu trở nên tốt hơn. Hãn biết nếu bây giờ đi tìm Giả Bất Liễu cần phải đặc biệt chuẩn bị cẩn thận, so với Giả Bất Liễu hãn còn kém một chút. Nơi này rất thích hợp để hãn tu luyện Đệ Tứ Dao và Đệ Ngũ Dao, so với viện Võ Thuật đại học Yến Kinh, chỗ này có thể tùy ý phóng ra đao khí mà không cần lo lắng làm hư hại đồ vật xung quanh.

Chờ hãn học được Đệ Ngũ Dao thì chính là lúc hãn đi lấy cái mạng nhỏ của Giả Bất Liễu.

Địch Cửu cũng không lập tức bắt đầu tu luyện đao thứ tư mà luyện tập đao thứ ba trước, trước đó lúc luyện thành đao thứ ba, hãn luôn có cảm giác một đao kia cũng không mạnh như mình tưởng tượng.

Trên thực tế Đệ Tứ Dao so với Đệ Tam Dao cũng không chỉ khó khăn hơn mấy lần, các thức đao đơn giản nhất trong Địch gia đao pháp là Nhất Dao và Nhị Dao.

Đệ Nhất Dao đại diện cho khí thể, đao chém ra mang theo khí thể, khí thể khóa chặt đối thủ, gặp phải đối thủ tu vi thấp có thể nhẹ nhàng giết chết mà không gặp phải vấn đề ngoài ý muốn nào.

Trước đó hãn chính là dùng Tàn Na để tu luyện Đệ Nhất Dao, kết quả của chuyển hóa khí thể thành đao khí.

Địch gia Đệ Nhị Đao đại diện cho đao mang, sau khi xuất đao sẽ kèm theo một lượng lớn đao mang, sát thương của đao mang thuộc về diện rộng.

Đây cũng là lý do đao pháp Địch gia thích hợp nhất trên chiến trường, trên chiến trường loại đao mang này kết hợp với khí thể sát phạt thì gần như là đánh đâu thắng đó không gì cản nổi.

Bởi vì Địch Cửu không có trường đao, luyện đến Đệ Nhất Đao và Đệ Nhị Đao đều lấy đao khí hình thành sát thể. Nếu như thực lực Địch Cửu rất cao thì cũng thôi đi. Điều quan trọng là thực lực của Địch Cửu rất thấp, loại đao khí này hình thành sát thể, dùng để đối phó những người tu vi cao sẽ phải ăn thiệt thòi lớn.

Trước đó xem chút nữa Địch Cửu mất mạng trong tay Tang Sát cũng chính vì lý do này.

Sau khi học được Địch gia Đệ Tam Đao, chém ra đao mang sẽ hình thành vòng xoáy đao khí và sát thể, đây mới là thủ đoạn đối địch một chọi một. Lúc đối chiến cùng đối phương, vòng xoáy đao khí có thể trực tiếp xé nát sát khí đối phương ra, kể cả đối phương muốn tránh né vòng xoáy đao khí cũng rất khó, vì sẽ bị nó trói buộc lại.

Cho nên đệ tử Địch gia học được Đệ Tam Đao mới có thể gọi là bắt đầu bước trên con đường đao pháp của Địch gia.

Bởi vì Địch Cửu tu luyện Đệ Tam Đao trong sân luyện võ của viện Võ Thuật cho nên Đệ Tam Đao này của hắn vẫn có một chút hạn chế. Sau khi chém ra không có khí thể một đao mạnh mẽ quét sạch mọi thứ, cho nên có vẻ không phóng khoáng lắm. Đây là điều tối kỵ với đao pháp Địch gia.

Đao pháp Địch gia hình thành trong chiến đấu, cần phải có quyết chí tiến lên, cố ý trói buộc cảm giác đao khí và thể đao là điều kiêng kỵ nhất.

Địch Cửu cũng không được đời trước của nhà họ Địch chỉ điểm, chỉ tu luyện thông qua đao phổ Địch Gia Thất Đao. Cho nên dù Địch Cửu đã luyện thành Địch gia Đệ Tam Đao, trên thực tế Tam Đao của hắn vẫn tồn tại khuyết điểm nghiêm trọng như cũ.

Nếu không phải Địch Cửu ở trong hẻm núi này ôn lại Đệ Tam Đao thì có lẽ hắn chỉ có thể phát hiện đao pháp của mình có vấn đề lúc đánh nhau cùng với người khác.

Giờ phút này Địch Cửu thi triển Địch gia Đệ Tam Đao không chút kiêng kỵ gì, hắn lập tức phát hiện Đệ Tam Đao của mình không phải không mạnh như trong tưởng tượng mà là Đệ Tam Đao của hắn chưa hoàn toàn luyện thành.

Đệ Tam Đao của hắn mang theo sự cẩn thận, so với đao pháp Địch gia từ trước đến nay hoàn toàn trái ngược.

Nguy hiểm thật, Địch Cửu âm thầm tự trách mình một câu rồi bắt đầu luyện tập Địch gia Đệ Tam Đao thêm lần nữa.

Bây giờ Địch Cửu ở trong hẻm núi không một bóng người, trong tay cầm cầm một thanh cương đao. Một đao chém ra không chút kiêng kỵ, không gian chung quanh lập tức bị vòng xoáy đao khí bao phủ, Địch Cửu thậm chí có thể nghe được âm thanh đôm đốp của không khí bị xé rách.

Ầm.

Thế đao cuốn xuống, một cái rãnh dài vài trượng xuất hiện trước mặt Địch Cửu, bất cứ tảng đá nào dù lớn nhỏ nào ở trong phạm vi cái rãnh đó đều vỡ vụn. Giữa cái rãnh còn có một lỗ lớn hình vòng xoáy, đây là do đao khí hình vòng xoáy cuốn đi.

- Đây mới thật sự là Địch gia Đệ Tam Đao, không có vướng bận, quyết chí tiến lên.

Địch Cửu nhìn cái rãnh do đao mình chém ra tự lẫm bẫm, cảm thấy một đao này của mình còn có thể lợi hại hơn một chút nữa.

Nơi này chính là chỗ tốt nhất để hẳn tu luyện đao pháp Địch gia.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Trong Người Có Bảo Vật Mà Không Biết

Team dịch: ๓Tà ๓Tu ๓Chi ๓Địa

Địch Cửu mỗi lần chém ra Đệ Tam Dao, đều có thu hoạch không giống nhau. Lúc ban đầu vòng xoáy đao khí chỉ có thể khóa lại một chỗ, về sau thì Đệ Tam Dao của hắn chém ra vòng xoáy đao khí bắt đầu ảnh hưởng đến một vùng không gian.

Sau hai ngày luyện tập Đệ Tam Dao, hắn đã có thể cảm nhận được Đệ Tứ Dao.

Trong đao phổ Địch Gia Thất Dao có ghi chép về Đệ Tứ Dao, đệ tử Địch gia tu luyện Địch Gia Thất Dao, sau khi thông hiểu đạo lý của Đệ Tam Dao thì mới căn cứ vào đao phổ hoặc là do sư phụ dạy cho Đệ Tứ Dao.

Còn Địch Cửu bây giờ không cần xem đao phổ đã tự cảm nhận được đạo lý của Đệ Tứ Dao.

Địch Cửu có thể khẳng định Địch gia nhiều năm qua chưa có người nào có thể làm như hắn vậy. Điều này cũng không phải vì thiên phú cùng tư chất của hắn, rất có thể là bởi vì sau khi tu luyện Đại Hành Môn Lục đến luyện khí tầng 2, ảnh hưởng đến cảm ngộ của hắn đối với Địch Gia Thất Dao.

Không cần xem Đệ Tứ Dao trong đao phổ, Địch Cửu dựa vào cảm giác của chính mình, Chém ra Đệ Tứ Dao.

Một đao này của Địch Cửu ẩn chứa một loại đao ý, sau khi đao này được chém ra, lấy đao thể không gian hóa là đao ý chân chính, sau đó đao ý tái ngưng tụ trở thành một đạo đao quang. Đao quang mới chính là chỗ tinh túy của một đao này, một khi chém ra đạo đao quang này, nó sẽ hình thành ra một loại khí tức chết chóc điêu tàn.

Rõ ràng thời tiết đang bình thường, nhưng sau khi chém ra một đao này, Địch Cửu có thể cảm nhận rõ ràng được nhiệt độ xung quanh giảm xuống rõ rệt.

Ầm!

Sau khi đao chém xuống, nhiệt độ xung quanh dường như lại lần nữa khôi phục bình thường.

Chỉ là chu vi mây trượng xung quanh đã bị một đao này của Địch Cửu chém thành nhiều cái rãnh to tướng nhìn thấy phải giật mình.

Địch Cửu cúi đầu nhìn thanh đao thép trong tay mình, sau khi chém ra đao này thì lưỡi của đao thép đã hoàn toàn biến mất. Giống như bị sát y của đao vừa rồi hòa tan.

Thật là lợi hại, trong lòng Địch Cửu không khỏi xúc động. Đây mới thực sự là đao đạo, hay nói đúng hơn thì sau khi chém ra một đao này thì hãn mới chạm đến rìa của đao đạo

Đây là lần đầu tiên hãn thi triển ra Địch gia Đệ Tứ Đao, nhưng giống như đã luyện tập từ rất lâu rồi, có cảm giác rất tự nhiên.

Theo lẽ thường thì đao này cũng không được tính là đao pháp của Địch gia. Bởi vì Địch Cửu biết rất rõ, đao vừa chém ra cũng không phải là nhờ vào Đệ Tứ Đao trong đao phổ Địch Gia Thất Đao.

Địch Cửu cũng không tiếp tục luyện tập Đệ Tứ Dao nữa, mà lấy ra đao phổ Địch Gia Thất Dao, lật tới trang viết về Đệ Tứ Dao.

Địch gia Đệ Tứ Dao, đao xuất thành ảnh, khí thế nuốt hình, đao rơi kinh phong...

Nhìn miêu tả chi tiết tu luyện phía sau, hoàn toàn là dựa theo phương thức hành khí để tu luyện. Chỉ có dựa theo phương thức hành khí, mới có thể từng bước một luyện thành Đệ Tứ Dao. Địch gia Đệ Tứ Dao căn bản cũng không có tạo thành bất kỳ đao ý nào, vẫn hoàn toàn dựa vào đao thế để áp chế đối thủ. Mà Đệ Tứ Dao của hắn từ đao thế đột phá đến đao ý, nếu như nói Địch gia Đệ Tứ Dao cho là hình thức, vậy thì Đệ Tứ Dao của hắn đã vượt qua hình thức ban đầu.

Địch Cửu hít một hơi thật dài, hắn biết rõ Đệ Tứ Dao của mình hoàn toàn thoát ly khỏi Địch Gia Thất Dao. Chẳng những như thế mà Đệ Tứ Dao mới của hắn trên Địch Gia Thất Dao, đã tạo thành một hệ thống đao đạo mới.

Bởi vì Đệ Tứ Dao mới không có phối hợp bất kỳ phương thức hành khí nào của Địch Gia Thất Dao, hắn chỉ dựa vào tu luyện Đại Hành Môn Lục dùng chân nguyên chém ra. Địch gia đao pháp sở dĩ lợi hại, cũng khó mà bị học trộm, cũng là bởi vì Địch Gia Thất Dao nhất định phải phối hợp với phương thức hành khí của Địch gia. Chỉ học một thứ thì cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì. Mà bây giờ, hắn có thể thi triển ra Đệ Tứ Dao mà không cần mượn phương thức hành khí Địch Gia Thất Dao.

Có thể thi triển ra Đệ Tứ Dao này, ngoại trừ thiên phú của hắn ra, thì Đại Hành Môn Lục cùng ba đao đầu của Địch gia đều có hỗ trợ rất lớn. Địch Cửu hiểu rất rõ đao thứ tư này của hắn mặc dù được hình thành từ ba đao đầu của Địch gia, nhưng uy lực khẳng định đã vượt qua Đệ Tứ Dao của Địch gia.

- Sau này hai đao đầu lấy tên là Địch gia Đệ Nhất Đao cùng Địch gia Đệ Nhị Đao, đao thứ ba gọi là Địch gia Toàn Phong Đao, một đao này...

Địch Cửu tự lẩm bẩm tới đây, hơi dừng lại nghĩ ngợi một chút rồi lần nữa nói tiếp:

- vậy gọi là Phong Tiêu Đao đi!

Có một câu thơ là " Phong tiêu tiêu hề, Dịch thủy hàn "(1), theo Địch Cửu thấy, những câu này dùng để hình dung đao này của hắn là thích hợp nhất. Khi hắn chém xuống một đao này, cuốn đao khí giết thế tạo thành đao ý, làm nhiệt độ xung quanh cũng bởi vì đao ý này mà hạ xuống, dùng cái tên này là tốt nhất.

So với ba đao trước, Địch Cửu ưa thích đao thứ tư này hơn. Không chỉ vì một đao này lợi hại, mà bởi vì đao này là do chính bản thân hắn sáng tạo ra, thi triển nó thì càng thấy thích thú hơn.

Lúc trốn khỏi Tế Quốc, hắn cũng đã từng cảm nhận được loại tâm tình này, chính là rời khỏi nơi đó thì biết tới lúc nào mới có thể trở về báo thù được.

Hôm nay hắn lĩnh ngộ được Phong Tiêu Đao, nếu sau này tiếp tục đột phá như vậy, có lẽ trở lại Tế Quốc báo thù đối với hắn cũng không còn là hy vọng xa vời nữa.

Sau khi liên tục thi triển mấy lần Phong Tiêu Đao, Địch Cửu ngưng luyện tập lại. Hắn cảm giác Phong Tiêu Đao cùng ba đao trước hoàn toàn khác nhau, hiểu chính là hiểu, không hiểu thì mãi cũng không thể hiểu được. chứ không phải cứ dựa vào luyện tập nhiều là sẽ nhuần nhuyễn hơn, đây là sự khác nhau của đao thế và đao ý.

Với thực lực của hắn bây giờ, nếu đi tìm Giả Bất Liễu thì có thể nắm chắc bảy phần thắng. Đáng tiếc là hắn đã tu luyện qua Đại Hành Môn Lục,

nhưng làm sao người đàn ông áo trắng kia tạo ra hỏa cầu và có thể đứng lơ lửng trên không trung mười mấy giây thì hẳn hoàn toàn không hiểu được. Hẳn lật tới lật lui Đại Hành Môn Lục, xem qua xem lại mấy lần nhưng cũng không thể tìm thấy điều gì...

Địch Cửu đang cảm thán đột nhiên dừng lại, nếu Đại Hành Môn Lục không có giới thiệu về phương diện này, vậy tại sao hẳn không xem qua Võ Vương Chi Bí một chút?

Bên trong Võ Vương Chi Bí cũng có một số thủ đoạn tu đạo, thứ này là tổ tiên Địch Dực của hẳn lưu lại. Chỉ vì hẳn không phải linh căn hệ hỏa, cho nên không thể tu luyện mà thôi.

Công pháp không thể tu luyện, nhưng cách tu luyện có thể dùng như vậy không?

Lúc trước hẳn bởi vì khảo nghiệm không thể tu luyện Tuyền Hỏa Quyết, nên sau đó cũng không thèm nhìn tới nó, bây giờ hẳn tu luyện Đại Hành Môn Lục đến luyện khí tầng 2, cũng nên nhìn xem một chút.

Địch Cửu vội vàng vọt vào phi hành khí của mình, lấy cái túi để trong đó mở ra, lấy ra Vũ Vương Chi Bí.

Quả nhiên ngoại trừ giới thiệu cùng khảo sát linh căn thuộc tính năm phía trước, phía sau toàn bộ đều là hành khí đồ. Lúc Địch Cửu lật tới mấy trang cuối cùng, xúc động đến nỗi tay có chút run rẩy.

Hẳn rõ ràng nhìn thấy giới thiệu pháp thuật, trong đó bao gồm Hỏa Cầu thuật, thuật ẩn thân, khứ trần thuật, phong nhận thuật, có bốn cái pháp thuật. Hơi tiếc vì không có thủ đoạn lơ lửng giữa không trung mấy giây, Địch Cửu tự làm khó bản thân mà, thật đúng là bản thân có bảo vật mà không biết a.

Đúng là tổ tiên Địch gia luôn đáng tin, đặc biệt biệt là cái Hỏa Cầu thuật, hẳn thềm muốn đã lâu.

"Người tu đạo tu luyện nội khí, luyện khí không có cách nào ngưng tụ chân hỏa, nhưng có thể thông qua chân khí ngưng tụ hỏa cầu pháp thuật..."

Phía trên đã giới thiệu rõ ràng minh bạch, hơn nữa những thủ quyết phức tạp cũng giải thích cực kỳ rõ ràng.

Cái này làm cho Địch Cửu nhớ lại tình cảnh trước đây gã đàn ông tóc trắng thi triển Hỏa Cầu thuật, lúc ấy hẳn ta cũng làm mấy cái thủ quyết, chỉ là thủ quyết của hẳn tốc độ cực nhanh, bản thân mình không có thấy rõ ràng biến hóa hóa mà thôi.

Bây giờ sau khi nhìn giới thiệu của Võ Vương Chi Bí đối với Hỏa Cầu thuật, Địch Cửu cảm thấy chẳng qua cũng vậy mà thôi.

Giống như con nít có được thứ đồ chơi mà mình thích, liên tiếp mấy ngày Địch Cửu không ngừng biến đổi thủ quyết, ngưng tụ hỏa cầu.

Ngày thứ ba lúc Địch Cửu đã ngưng tụ ra hỏa cầu đầu tiên, bởi vì lần đầu tiên ngưng tụ ra hỏa cầu, làm cho Địch Cửu vô cùng khẩn trương, không nhịn được đem hỏa cầu ném ra ngoài.

Ầm!

Hỏa cầu rơi vào trên một tảng đá, làm cho tảng đá đó nổ tung thành nhiều mảnh.

Đúng là đơn giản như vậy, nhìn cách gã đàn ông tóc trắng kia làm thì cũng thấy không mạnh hơn hẳn bao nhiêu cả, hỏa cầu của gã đàn ông tóc trắng cùng hỏa cầu do hẳn tạo ra dường như uy lực cũng không chênh lệch gì.

Sau khi nhưng tụ hỏa cầu thứ hai, Địch Cửu đã có thể ung dung để hỏa cầu vờn quanh ở lòng bàn tay. Theo miêu tả được ghi trên Võ Vương Chi Bí, hỏa cầu này là do chân nguyên của bản thân hãn nhưng tụ, ngoại trừ hãn cố ý ra thì không thể nào làm tổn thương được chính mình.

Chỉ là Hỏa Cầu thuật tiêu hao chân nguyên quá nhiều, với tình hình bây giờ của Địch Cửu, cũng không thể ngưng tụ quá nhiều, ngưng tụ nhiều hơn năm cái hỏa cầu đã cảm giác được có chút mệt mỏi. Hơn nữa những hỏa cầu sau đó hãn nhưng tụ ra, chất lượng cùng thương tổn tạo ra giảm đáng kể, rõ ràng không bằng cái lúc đầu ngưng tụ ra.

Cũng may thông qua không ngừng ngưng tụ hỏa cầu, mấy ngày sau, chân nguyên Địch Cửu cô đọng hơn, hơn nữa ngưng tụ hỏa cầu tốc độ cũng nhanh hơn.

Từ cái này có thể thấy, đối với người mới thì Tuyền Hỏa Quyết phù hợp hơn so với Đại Hành Môn Lục. Tuyền Hỏa Quyết từ ban đầu đã nói rõ, tu luyện phối hợp thực hành pháp thuật, sẽ tiến bộ hơn nhanh chóng.

Cùng với việc có thể phát ra hỏa cầu, Địch Cửu đã hoàn toàn đắm chìm vào trong phép thuật, ngay cả Khử Trần Quyết, hãn cũng không ngừng thí nghiệm lặp đi lặp lại.

Cho dù hãn không đủ lương khô, hãn vẫn không nỡ đi ra ngoài, chỉ có lúc cực kì đói, mới đi ra ngoài tìm một hai con thú rừng, một chút trái cây rừng miễn cưỡng lấp đầy bụng mà thôi, thời gian còn lại Địch Cửu đều ở trong hẻm núi ngưng luyện lấy các loại pháp thuật quên ăn quên ngủ.

(1) Phong tiêu tiêu hề, Dịch thủy hàn

Tráng sĩ nhất khứ hề, bất phục phản

Dịch

Gió hiu hắt chừ, Dịch thủy lạnh ghê

Tráng sĩ ra đi chừ, không bao giờ về

Còn một bản dịch khác:

Gió đều hiu sông Dịch lạnh lũng ghê

Tráng sĩ một đi không trở về

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Hang Ổ Của Giả Bất Liễu

Một tháng sau, Địch Cửu không thể không rời khỏi nơi này.

Đối với Địch Cửu thì thu hoạch của một tháng này còn lớn hơn tất cả thời gian tu luyện trước kia cộng lại.

Những ngày qua đối với hắn chẳng những có sự hiểu biết trực quan về tu đạo, mà còn có một cái nhìn khác về võ tu. Bốn cái pháp thuật của đạo tu, cộng thêm Toàn Phong Dao cùng Phong Tiêu Dao, làm cho thực lực của hắn so với trước kia tăng lên mấy lần.

Tiệc nuôi duy nhất của Địch Cửu là tìm không được thủ đoạn đứng lơ lửng mười mấy giây kia. Hắn dựa vào bốn cái thủ quyết và phương pháp hành khí, tìm được cách lướt hai trượng trên không trung và lơ lửng đến hai giây.

Cách này so với đứng lơ lửng hơn mười giây của gã đàn ông tóc trắng kia thì kém quá xa, đối với Địch Cửu thì thực lực tăng lên mới là quan trọng.

...

Thành phố Đá Trình là nơi xa nhất phía bắc Hoa Hạ, nơi đây ban đầu cũng không phần hoa lăm. Nhưng năm 2030, nhưng sau khi phát hiện mỏ kim cương cùng mỏ ngọc ở rìa thành phố Đá Trình, thì nơi đây nhanh chóng trở nên phần hoa.

Trải qua nhiều năm phát triển như vậy, thị trường kim cương của thành phố Đái Trinh đã nổi danh toàn thế giới.

Địch Cửu vừa tiến vào thành phố Đái Trinh, thì đã cảm nhận được nơi đây màu sắc đa văn hóa. Người đi lại trên đường có đủ loại màu da, ngôn ngữ còn hơn là món thập cẩm.

Lúc Địch Cửu đến thành phố Đái Trinh thì trời đã tối rồi. Địch Cửu cũng không định đi tìm một chỗ ở, hẳn tới nơi này chỉ có mục đích là giết chết Giả Duyệt - Giả Bất Liễu.

Thường Hồ khu Tam Kiều trong Tiên Nhân sơn trang, theo Địch Cửu thấy so với Thái Nguyệt Đảo còn xinh đẹp hơn. Cho dù là buổi tối, Địch Cửu cũng có thể cảm nhận vẻ đẹp của phong cảnh nơi đây dưới ánh đèn.

Cho dù nơi đây canh phòng nghiêm ngặt, nhưng với thân thủ hiện tại của Địch Cửu, hẳn vẫn rất dễ dàng tìm được chỗ ở của Giả Duyệt.

Ý định của hắn tới nơi này chỉ là muốn giết Giả Duyệt, cho nên hắn chỉ dịch dung thành một người đàn ông trung niên, để xem máy quay an ninh không cách nào nhận ra hắn là được.

Về phần sau này có thể hay không bị điều tra ra, Địch Cửu cũng không có để ở trong lòng. Điều tra ra được thì lại làm sao? Dù sao thời gian hắn ở địa cầu cũng không bao lâu nữa, sau khi chờ hắn thật Giả Bất Liễu lấy được một khoản tiền, hắn sẽ sửa phi hành khí cho xong, tương lai bất kể lúc nào cũng có thể đi Tiên Nữ tinh.

Địch Cửu chưa từng đi đến nhà Kế Bách Thiện, nhưng sau khi hắn bước vào biệt thự của Giả Duyệt, hẳn có thể khẳng định nhà của Kế Bách Thiện cũng không xa hoa bằng nhà của Giả Duyệt. Cái biệt thự này có thể nói là xa hoa nhất mà hắn từng thấy, bên trong có ba bốn cái hồ bơi, ngoài thứ đó ra còn có các khu giải trí và vận động, còn có vườn trái cây được chăm sóc cẩn thận.

Rất nhanh Địch Cửu tìm được Giả Duyệt trong phòng ngủ ở tầng cao nhất của biệt thự, bên trong phòng có một cái giường ngủ dài rộng phòng chừng chừng ba thước. mỗi một đồ gia dụng đều làm bằng gỗ cao cấp được chế tác riêng, xa hoa cỡ này so với chỗ hẻm ở Minh Châu thành nhiều.

Nhìn tình cảnh này chắc là Giả Duyệt chắc đã đi ra ngoài, không biết cái tên này lúc nào trở về.

Giả Duyệt không ở nhà, Địch Cửu cũng không muốn ở chỗ này kiên nhẫn chờ đợi một chút nào, hắn lập tức từ cửa sổ nhảy xuống mặt đất, rất nhanh liền tìm được một căn phòng cho người giúp việc.

Địch Cửu dự định ép hỏi người giúp việc, không nghĩ tới hắn nhìn thấy bên trong người giúp việc thế mà có hai người đang ôm chăm lấy nhau, nghe tiếng thở dốc dồn dập thì Địch Cửu biết là người này đang cùng người khác lên lúc bàn chuyện nhân sinh.

- chờ một chút, tắt đèn trước đi, nếu như bị người khác nhìn thấy thì hỏng việc hết.

Trong phòng vang lên một giọng nữ nhẹ nhàng.

Sau đó giọng đàn ông có chút khàn khàn đáp trả:

- Tối nay Giả gia đi Đại Bán Loan, mang theo rất nhiều người, ta đứng ở cửa tận mắt nhìn thấy, tối nay chắc chắn sẽ không trở lại. Huống chi còn có tiểu Ngưu giúp ta trong cửa, sẽ không việc gì đâu.

- Vâng...

Người phụ nữ này rõ ràng đối với việc Giả Duyệt đi Đại Bán Loan làm gì cũng không có hứng thú, đèn rất nhanh được tắt đi.

Địch Cửu bỏ qua tiếp tục ý tưởng ép hỏi, nếu biết ở Đại Bán Loan vậy thì dễ rồi. Hắn lại lần nữa trở lại căn phòng Giả Duyệt, nếu Giả Duyệt không ở nhà, thì ngu dại gì hắn không vợ vét một mớ chứ.

Hiện tại hắn là một kẻ nghèo rớt mồng tơi, gặp được một con dê béo như Giả Duyệt, hắn phải học Tề Hưởng, cũng hóa một chút duyên chứ.

Đồ vật trong phòng của Giả Duyệt không có món nào là tầm thường cả, toàn bộ đều là hàng cao cấp. Nhưng ở trong mắt Địch Cửu, những thứ này đều là rác rưởi, bị Địch Cửu vứt khắp nơi. Hắn muốn tìm chỗ Giả Duyệt cất giấu đồ vật quý giá, nghe nói Giả Duyệt từng đi Tiên Nữ tinh, đánh chết hắn cũng không tin người này không lấy được đồ tốt gì.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, Địch Cửu đã tìm được một tủ sắt. Tủ sắt nhìn bề ngoài giống như một cái tủ treo quần áo, cao khoảng hơn hai mét.

Địch Cửu cũng không tính phí thời gian mở khóa cái tủ này, hắn trực tiếp rút ra trường đao, dùng chân nguyên bao lấy thân đao, rồi chém xuống một cái. Cây đao này lưỡi đao đã không còn, định sau khi giết chết Giả Duyệt thì sẽ vứt đi, bây giờ dùng để chém tủ sắt, Địch Cửu cũng không cảm thấy thương tiếc.

Coong!

Tủ sắt bị Địch Cửu một đao chém ra được một nửa, một đạo ô quang bắn ra cùng tiếng "Răng rắc" cnag lên.

Địch Cửu sớm đã để phòng việc này, thân hình chợt chuyển động, đạo ô quang lướt qua quần áo hắn bắn lên bức tường đối diện.

Thật là lợi hại, Địch Cửu không cần đi nhìn cũng biết đạo ô quang kia có kịch độc.

Sau đó Địch Cửu nhìn thấy bên trong tủ bảo hiểm một máy quay an ninh, nhìn tình cảnh cùng tiếng răng rắc mới vừa rồi, chắc chắn là hãn đã bị máy quay an ninh chụp được dung mạo.

Đối với việc này Địch Cửu cũng không quan tâm, cái hãn quan tâm là bên trong tủ bảo hiểm có vật gì.

Không đợi Địch Cửu đi tới tủ sắt kiểm tra, thì tiếng còi báo động dữ dội đã vang lên.

Cái tên này đúng thật là cẩn thận, Địch Cửu không muốn giết mấy tên vô dụng này, nên hãn lấy toàn bộ mấy cái hộp trong tủ bỏ vào túi đeo lưng của mình. Thân thể nhoảnh lên nhảy ra ngoài cửa sổ.

Còn chưa xuống trên mặt đất, Địch Cửu đã nhìn thấy mấy ánh đèn đang di chuyển về hướng này, Địch Cửu chẳng muốn đi làm hại những người bảo vệ này, hãn vận khí rồi tung người mấy cái, trực tiếp nhảy ra khỏi tường phòng vệ, rất nhanh đã đi xa.

...

Một tiếng sau, Địch Cửu từ trên xe taxi bước xuống, hãn đã nhìn thấy Đại Bán Loan.

Khoảng cách tới Đại Bán Loan còn hơn một trăm thước, Địch Cửu đã có thể rõ ràng nhìn thấy bảng hiệu có ba chữ to Đại Bán Loan dưới ánh đèn.

Phía dưới ba chữ Đại Bán Loan, có một cửa lớn tạo hình khoa trương hình chữ “nhân“. Địch Cửu còn chưa tới gần thì đã cảm nhận được sự vui vẻ ở nơi đây.

Đứng ở dưới ba chữ Đại Bán Loan, có thể nhìn thấy bên trong có vô số loại hình buôn bán, người đi tới lui khắp nơi. Trang trí sang trọng nhất,

người tới đông nhất là khu bán kim cương và cửa hàng ngọc thạch.

Địch Cửu có chút ngần ra, ở nơi như thế này thì làm sao hắn tìm được Cổ Duyên? Hay là trở về chỗ người giúp việc và tên giữ cửa lúc này ép hỏi? Rất nhanh Địch Cửu liền bỏ đi cái ý tưởng này, hắn khẳng định cái tên kia nhiều nhất cũng chỉ là tên giữ cửa, cũng không biết Cổ Duyên ở chỗ nào trong Đại Bán Loan.

Ngay khi lúc Địch Cửu suy nghĩ tìm cách hỏi thăm chỗ Cổ Duyên, hắn thấy được tấm bảng quảng cáo bên cửa to lớn.

- Hôm nay Đại Bán Loan mở cuộc tranh tài quyền kích quốc tế giải cup Thái Bình, địa điểm tại sân so tài quyền kích của Đại Bán Loan...

Phía dưới ghi tên họ người tham gia cuộc so tài quyền kích thứ nhất, sau đó là chiến tích hai người tranh tài, quy tắc tranh tài theo cùng với thời gian địa điểm.

Nếu như phải thấy hai chữ Thái Bình này thì Địch Cửu cũng không đoán được ra là Giả Bất Liễu. Bây giờ là cup Thái Bình, hắn khẳng định chính là Giả Bất Liễu ở phía sau thao túng.

Không nghĩ tới Giả Bất Liễu bởi vì hắn mà bị nhổ một cái lôi đài hắc quyền Thái Bình, lại mở ra một cuộc tranh tài quyền kích công khai như vậy.

Lấy người như vậy khí tiếp nữa, cái quyền kích tranh tài công khai này tương lai nói không chừng so với dưới đất còn kiếm ra nhiều tiền hơn nữa, Giả Bất Liễu này rất có đầu óc làm ăn a.

Sân của quyền kích tranh tài quốc tế cup Thái Bình rất dễ tìm thấy, Địch Cửu chỉ cần đi theo chỉ dẫn của tấm bảng quảng cáo là được rồi. Trên thực tế đi đến coi quyền kích tranh tài cũng rất đông, Địch Cửu đi theo đám

người này rất nhanh là đến một toàn nhà to lớn hình thoi, kiến trúc hình thoi này giống như là một vòng tròn gắn với bầu trời vậy.

Bên ngoài kiến trúc hình thoi này xoa hoa nổi bật dưới ánh đèn, cộng thêm vòng tròn phía trên nữa thì từ xa nhìn lại, giống như một chiếc nhẫn kim cương to lớn bị đảo ngược vậy. Địch Cửu cũng có chút bội phục Giả Bất Liễu này, có thể bố trí một cao ốc thành trang nhã như vậy.

Cửa cao ốc cũng có dòng chữ dưới ánh đèn “sân quyền kích so tài quốc tế Đái Trình”.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Giả Bất Liễu, Ta Đã Tới Rồi

Phòng khách lầu một của Cao ốc có rất nhiều người, lối đi tới nơi so tài có người trong chừng soát vé, nhìn tình hình soát vé hẳn là đã bán hết vé.

Địch Cửu vừa mới học biết thuật ẩn thân rốt cuộc có đất dụng võ, mặc dù thuật ẩn thân của hắn còn rất chưa được hoàn hảo, nhưng đối phó với loại bảo vệ như vậy thì chỉ là chuyện vặt.

Đi ngang qua bên cạnh bảo vệ, bước vào lối đi sân so tài.

Mới đi vào lối đi vào chưa đến sân đấu, Địch Cửu đã có thể cảm nhận được bầu không khí sôi nổi, không ngừng tiếng gọi âm ỉ truyền tới. Sau Địch Cửu đi hết lối vào, hắn đã có thể thấy rõ ràng tình huống trong sân.

Lúc này cuộc so tài trên đài là hai tên cơ bắp đang ta đánh người một quyền, người đá ta một cước, Địch Cửu chỉ liếc mắt nhìn một chút chứ chẳng có hứng thú xem.

Sân so tài có hình dáng cái nôi, chỗ hắn ngồi bây giờ là trong cái nôi đó, làm thế nào tìm kiếm Giả Duyên bây giờ?

- Tôi có thể giúp gì cho cậu?

Một người đàn ông mặc vest đen đi tới trước mặt Địch Cửu đang ngó đông nhìn tây, hai tay khoanh tại dưới bụng, chào hỏi rất lịch sự.

- Ta tìm...

Địch Cửu định nói là tìm Giả Duyệt, ngay sau đó hẳn liền bỏ ý nghĩ này. Nếu như hẳn là do Giả Duyệt mời tới, thì đã có người đón hẳn chứ không cần đứng ở chỗ này hết nhìn đông tới ngó tây. Nếu nói là tới tìm Giả Duyệt, chắc là bị đuổi ra khỏi cửa quá.

- Ta tìm người anh em Trịnh Sinh tặng đồ, những thứ này nhất định phải tự mình giao cho hẳn. Hẳn nói phái người ở đại sảnh chờ ta, bởi vì trên đường gặp một chút chuyện nên tới trễ, không tìm được người chờ ta.

Nói xong, Địch Cửu giơ trường đao bọc trong miếng vải lên, lại vỗ vào túi lớn trên lưng.

Địch Cửu khẳng định Giả Duyệt ở thành phố Đái Trình mở cuộc tranh tài quyền kích, thì chắc chắn Bỉ Trịnh Sinh sẽ có mặt ở đây.

- Lên lầu bên phải, Sinh ca ở trong phòng khách thứ tư.

Người đàn ông mặc vest đen này cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ đường cho Địch Cửu ngay. Trước khi mở sân tranh tài Sinh ca đã có dọn dò, người nào tìm hẳn thì chỉ trực tiếp đến phòng khách là được.

Ở thành phố Đái Trình này, không có người nào dám đến chỗ làm ăn của Giả Duyệt gây chuyện cả, trừ khi hẳn là thực sự chán sống. Cho nên tên lễ tân này cũng không nghĩ tới chuyện Địch Cửu là đến gây sự.

- Cám ơn.

Sau khi cám ơn Địch Cửu đi lên cầu thang bên phải.

Dựa theo tên mặc vest kia chỉ, Địch Cửu rất dễ dàng tìm được phòng khách thứ tư. Cửa phòng khách đóng chặt, Địch Cửu cũng không thèm gõ cửa, chỉ lấy chủy thủ Tàn na ra rạch trên cửa một đường.

Cửa giống như làm từ đậu hủ vậy, đã bị Địch Cửu nhẹ nhàng mở ra.

Bên trong phòng khách có hai người, Một người đàn ông trung niên tóc ngắn trông có vẻ rất nho nhã đang khoanh tay nhìn xuống sân đấu qua cửa sổ lớn sát đất, bên cạnh là một cô gái dựa sát vào gã đàn ông này.

- Người là ai?

Nhìn thấy Địch Cửu cưỡng ép phá cửa đi vào, Bì Trịnh Sinh đột nhiên đứng lên. Cô gái kia bởi vì hấn đột nhiên đứng lên mà bị đẩy ngã nhào trên đất.

Địch Cửu không đợi người con gái đó tên lên tiếng, nhặt một khối gỗ vụn đánh cho cô gái đó ngất xỉu, lúc này mới đi tới đối diện Bì Trịnh Sinh nói.

- Một người bạn nói ta địch dung quá kém, người chẳng lẽ cũng chưa có phát hiện ra ta có chút quen thuộc sao?

- Người chính là Địch Cửu?

Bì Trịnh Sinh sau khi nghĩ ra thì muốn nhảy cẫng lên. Hấn đã có nghe qua Địch Cửu giết Tang Sát. Mà Tang Sát muốn giết Bì Trịnh Sinh hấn, chỉ cần một cái tát thôi là đủ.

Địch Cửu giơ tay lên giáng một cái tát, Bì Trịnh Sinh rõ ràng nhìn thấy một tát này của Địch Cửu tới, nhưng hấn không cách nào tránh thoát được.

Ba!

Dính một cái tát của Địch Cửu, Bì Trịnh Sinh bị đập ngã xuống trên ghế sa lon. Địch Cửu đi qua đi, đưa tay nắm cổ Bì Trịnh Sinh,

- Nghe nói hơn một tháng trước người cùng một cô gái đi Yến kinh tìm ta?

- Ô...

Bỉ Trịnh Sinh chỉ phát ra thanh âm ô ô, nhưng không thể nói thành lời.

Địch Cửu ý thức được mình ra tay quá mạnh, lập tức buông lỏng một chút, Bỉ Trịnh Sinh mặt sung huyết bỏ bừa nói:

- Hiều lắm, đây là hiều lắm... Đúng là Giả gia để cho ta đi, nhưng ta đã chạy khỏi Lạc tân rồi...

- Giả Bất Liễu ở nơi nào?

Địch Cửu lười nghe nên hỏi tiếp.- Ta có thể nói cho người biết, chỉ cần người thả ta...

Bỉ Trịnh Sinh thật sự sợ hãi.

Trên thực tế từ lần trước sau khi Địch Cửu giết Tang Sát, hắn đã bỏ ý định tìm Địch Cửu báo thù, ý nghĩ duy nhất của hắn là không nên nhìn thấy Địch Cửu. Theo hắn thấy ở bên cạnh sư phụ hắn là an toàn nhất, hiện tại xem ra, ở bên cạnh sư phụ cũng không an toàn hơn bao nhiêu.

Địch Cửu cười ha ha.

- Nếu người có gan thì không cần nói cho ta cũng được.

Đang khi nói chuyện, hắn tăng thêm lực tay...

Bất kể Bỉ Trịnh Sinh có nói hay không, Địch Cửu cũng sẽ không tha cho người này. Hắn đã đồng ý báo thù cho cha mẹ của Tô Du, bây giờ Bỉ Trịnh Sinh rơi vào tay hắn, hắn bỏ qua mới là chuyện lạ.

Bỉ Trịnh Sinh rõ ràng không phải là người có khí phách gì, không cần Địch Cửu nói ra câu thứ hai.

- Ta nói.

...

Trong phòng khách trên tầng cao nhất của toàn cao ốc quyền kích quốc tế Đái Trình, so với tầng một thì nhìn qua thấy đơn giản hơn nhiều. Tầng này có phòng họp lớn nhất toàn bộ đấu trường, phòng hội nghị này chẳng những rộng lớn sáng sủa, ngồi ở bên trong nhìn sân so tài quyền kích bên ngoài cũng rất là rõ ràng.

Lúc này trong phòng họp có tổng cộng hai mươi người đang ngồi. Trong những người này, còn có một người da đen, ba gã da trắng.

Ngồi ở ghế chủ sự là một gã trung niên mặt mũi hồng hào, hẳn là người tổ chức buổi họp này, cũng chính là người tạo dựng sân so tài quyền kích quốc tế Đái Trình - Giả Duyệt.

- Giả huynh, đề nghị của người Phổ Thái ta là hoàn toàn đồng ý. Chỉ là hành lập thế lực chúng ta ở Tiên Nữ tinh, cần số tiền không nhỏ. Càng khó khăn hơn chính là khi chúng ta đi Tiên Nữ tinh thành lập môn hộ, tiền cũng không phải là thứ khó khăn nhất...

Một gã đàn ông râu đen ngồi ở giữa đứng lên nói.

Phổ Thái là trùm hắc đạo Đông nam á, trước kia làm nghề buôn lậu vũ khí và ma túy. Sau đó quốc tế điều tra nghiêm ngặt, dứt khoát sang châu phi sáng lập một công ty lính đánh thuê, rất thích người khác gọi là Thái soái.

Hắn nói chuyện này ra thì những người có mặt người đều hiểu, trước mắt có thể thành lập địa bàn ở Tiên Nữ tinh, 90% đều là do các quốc gia chống lưng ủng hộ. Còn lại 10% kia là do các gia tộc lớn cùng một số thế lực không thể phơi bày ra ánh sáng liên hợp thành lập.

Giả Duyệt cũng coi như là có chút địa vị, chỉ có điều so với những người thành lập thế lực ở Tiên Nữ tinh, còn hơi kém đi một tí.

Không nói đâu xa vời, chỉ việc vận chuyển nguyên vật liệu lên Tiên Nữ tinh xây một chỗ ở đơn giản, đã là chuyện không dễ dàng.

- Ta đồng ý coi những gì Thái soái nói, ta kiến nghị nên kéo Tân Sâm vào, hẳn cùng người Do Thái có rất nhiều làm ăn qua lại, chỉ cần có tiền, bọn họ chuyện gì đều có thể làm.

Lại có một người đứng ra nói, lần này nói chuyện là một gã đàn ông da trắng, hẳn tiếng Hoa cực kỳ lưu loát, nói chuyện không có lỗi nào.

Sau khi đàn ông người da trắng nói xong, lại có một người muốn đứng lên nói tiếp. Nhưng Giả Duyệt đã giơ tay lên ngăn đối phương nói chuyện, về mặt ấy này nói.

- Thật có lỗi với mọi người, chỗ của ta có chút chuyện khẩn cấp, nếu không thư kí riêng của ta sẽ không bao giờ quấy rầy ta.

Lần hội nghị này là do Giả Duyệt phát động, nghe được Giả Duyệt nói như vậy, những người còn lại đều ra vẻ biểu hiện không ngại.

Giả Duyệt đưa tay ra hướng cửa ra hiệu, một cô gái trẻ tuổi mặc đồ công sở bước nhanh đi vào, nàng đi tới bên cạnh Giả Duyệt, cúi người xuống nói nhỏ:

- Chủ tịch, vừa mới nhận được tin tức, báo động trong phòng ngủ ngài vang lên.

Giả Duyệt mặt biến sắc, ngay sau đó hỏi lại.

- Có vào xem đã xảy ra chuyện gì hay không?

Nữ tử liền vội vàng nói:

- Bây giờ biệt thự đã được theo dõi chặt chẽ, đang đợi chủ tịch trả lời.

Trước khi có câu trả lời của Giả Duyệt, những hộ vệ kia không dám bước vào phòng ngủ của Giả Duyệt.

Giả Duyệt đột nhiên đứng lên, liền ôm quyền nói:

- Các bạn, trong nhà của ta vừa xảy ra chuyện, cần phải lập tức trở lại đó xem thử...

Còn không chờ mọi người trả lời, giọng nói của Địch Cửu đã vang lên ngay cửa phòng họp.

- Giả Bất Liễu, người không cần quay về xem đâu, ta đã tới rồi.

Địch Cửu mang theo một cái túi, trong tay cầm trường đao được bọc trong miếng vải đen đi vào. Khi hẳn sau lưng còn đeo thêm một cái bọc lớn.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Hai Dao

- Địch Cửu?

Giả Duyên khiếp sợ nhìn chăm chăm Địch Cửu, Địch Cửu đã dịch dung thành một người đàn ông trung niên, nhưng khi hắn vừa mở miệng Giả Duyên nhận ra ngay lập tức.

- Đoán đúng rồi đó.

Địch Cửu tiện tay đem cái túi nhựa quăng lên giữa bàn hội nghị sau đó đặt cái túi sau lưng xuống. Nghe đồn Giả Duyên là võ giả địa cấp nên hắn cũng không dám chủ quan. Túi nhựa lăn tròn trên bàn hội nghị, bên trong lộ ra cái đầu xám trắng của Bỉ Trịnh Sinh.

Những người trong phòng họp này chẳng có ai là người lương thiện, nhưng khi nhìn thấy đầu của Bỉ Trịnh Sinh đều kinh hồn lù lại mấy bước.

- Người muốn chết...

Phần nộ trong lòng Giả Duyên giống như bị đổ thêm dầu vào lửa, đủ để đốt cháy toàn bộ phòng họp này. Hắn thò tay sang bên hông, một thanh nhuyễn kiếm mang theo âm thanh xé gió vô cùng đáng sợ chỉ thẳng về phía Địch Cửu.

Thời điểm âm thanh xé gió còn chưa vang lên, Địch Cửu có thể cảm nhận được một đạo kiếm mang đang nhắm thẳng vào hắn, bất kể hắn né tránh về phía nào đạo kiếm mang này đều sẽ theo hắn tới cùng.

Sau khi âm thanh xé gió vang lên, đạo kiếm mang đó lập tức biến thành bảy tám đạo kiếm mang, lúc này đừng nói là né tránh, dưới kiếm mang này ngay cả hít thở cũng có chút khó khăn.

Tất cả mọi người trong phòng đều nhìn thấy Giả Duyệt xuất thủ, vốn là một chút nữa muốn cùng Giả Duyệt so tài, bây giờ tất cả đều im lặng. Một kiếm của Giả Bất Liễu bọn họ không có bất kỳ người nào có thể né tránh.

Địch Cửu không có ý định tránh, hẳn cũng không định dùng hỏa cầu hay là phong nhận để đối phó Giả Duyệt. Nếu đánh lén bằng Hỏa cầu hoặc phong nhận có lẽ sẽ làm trọng thương Giả Duyệt. Nhưng một khi đối kháng trực tiếp, hẳn khẳng định chút pháp thuật nhỏ của mình sẽ không làm gì được Giả Duyệt.

Lấy trình độ bây giờ của Địch Cửu thi triển pháp thuật thì không gian sẽ xảy ra chấn động cực kì lớn. Ngay vào lúc chấn động không gian phải dùng phong nhận, hỏa cầu làm bị thương Giả Duyệt sẽ vô cùng khó khăn.

Tay phải Địch Cửu lắc một cái, tiếng vải vóc bị xé rách vang lên, miếng vải đen bọc lấy trường đao trực tiếp bị xé tan làm thân đao bên trong hiện ra. Ngay vào lúc miếng vải đen bọc lấy trường đao bị xé rách, chân nguyên Địch Cửu phun trào, trường đao bổ ra ngoài.

Địch Gia Thất Đao là đao pháp trên chiến trường, đối với võ giả Địch gia tấn công mãi mãi là biện pháp phòng thủ tốt nhất.

Keng.

Nương theo một âm thanh vang vọng như đang mài sắt thép, Địch Cửu cũng cảm giác được một lực lượng cường đại từ trên đao của hắn đánh tới, ngực hắn bắt đầu không thoải mái.

Chân nguyên thật cường đại, Địch Cửu âm thầm sợ hãi thán phục sự cường đại của Giả Duyệt, đồng thời bước chân xê dịch, thi triển ra đao thứ ba Địch gia Toàn Phong Đao.

Địch Cửu quyết định tốc chiến tốc thắng, vừa xuất ra Toàn Phong Đao xong hần lập tức dùng đao thứ tư.

So với Địch Cửu sợ hãi thán phục đối với Giả Duyệt, trong lòng Giả Duyệt lúc này hoàn toàn không thể tin được. Địch Cửu làm sao có thể lợi hại như vậy? Hần tận mắt nhìn thấy Địch Cửu và Tang Sát chiến đấu, với thực lực của Địch Cửu, vừa rồi hần bất ngờ chém ra một kiếm cũng đủ để làm Địch Cửu trọng thương thậm chí bỏ lại một cánh tay, sau đó hần từ từ đến tra tấn Địch Cửu.

Nhưng trên thực tế một đao của Địch Cửu bổ xuống còn vội vàng hơn so với một kiếm của hần, kết quả là một kiếm này của hần cũng không chiếm được bất cứ lợi ích nào, nhiều nhất chỉ là thể hiện chân nguyên có vẻ hùng hậu thôi.

Hiện thực không để Giả Duyệt có thời gian tiếp tục suy nghĩ, chiêu Toàn Phong Đao thứ hai của Địch Cửu đã đánh tới.

Giả Duyệt cũng cảm giác được không gian xung quanh biến thành đao khí hình vòng xoáy, bên trong vòng xoáy toàn bộ đều là lưỡi đao.

Một đao kia đủ mạnh để hần không cách nào tránh né, cho dù hần làm cách nào cũng đều nằm phía dưới đao khí hình vòng xoáy của đối phương.

Thời khắc này Giả Duyệt rất cuộc không lo được quá nhiều, nhuễn kiếm trong tay liên tiếp chấn động, kích phát từng đạo kiếm khí vô hình xuất hiện.

Người ngoài nhìn vào chỉ thấy nhuễn kiếm trong tay Giả Duyệt giống như một cơ quan, trong cơ quan này có vô số kiếm nhỏ, những kiếm

nhỏ này được Giả Duyệt bắn ra.

Địch Cửu rất rõ những kiếm khí này chính là kiếm khí vô hình, nếu như hắn tiếp tục sử dụng đao thứ ba, lúc giết Giả Duyệt hiển nhiên sẽ bị kiếm khí của Giả Duyệt đánh trọng thương.

Ý nghĩa của đao pháp Địch gia là khí thế, lúc này Địch Cửu tránh thế công của Giả Duyệt sau đó lại bổ xuống đao thứ tư, Địch Cửu muốn cũng không làm được.

Cạch. Cạch. Cạch. Cạch.

Đao khí Toàn Phong Đao của Địch Cửu và kiếm khí của Giả Duyệt cuốn vào một chỗ, trên không trung không ngừng vang tiếng nổ tung ken két. Kiếm khí và đao khí bắn ra thậm chí làm tổn thương một chút người tham dự trốn ở một bên xem cuộc chiến. Chân Nguyên Cuồng bạo cuốn tới, Địch Cửu cảm giác ngực đau nhói, cổ họng có vị ngòn ngọt. Địch Cửu biết chân nguyên của Giả Duyệt bắt đầu phản phệ lại hắn, chân nguyên của kẻ có tu vi địa cấp như Giả Duyệt là thật cường hãn.

Phốc phốc.

Hai âm thanh liên tiếp vang lên, âm thanh thứ nhất là kiếm khí của Giả Duyệt rất cực có một tia thoát khỏi toàn phong đao của Địch Cửu, chém vào bên hông Địch Cửu, một dòng máu tuôn ra như cánh hoa rơi. Âm thanh thứ hai là do Giả Duyệt mượn kiếm khí trên không trung chạy trốn bị Toàn Phong Đao của Địch Cửu chém đứt một chân.

Bịch.

Giả Duyệt đã mất đi một chân rơi đập mạnh xuống đất.

Từ lúc Địch Cửu xông vào cho tới khi Địch Cửu và Giả Duyệt chiến đấu sống chết với nhau, toàn bộ quá trình cực kì ngắn gọn. Người ngoài

nhìn vào chỉ thấy Địch Cửu bỏ ra hai đao, Giả Duyệt chém ra hai kiếm, sau đó phần eo Địch Cửu bị thương nhẹ còn Giả Duyệt mất một chân.

Lúc đầu Địch Cửu muốn bỏ ra Đệ Tứ đao xử lý Giả Duyệt, trông thấy Đệ Tam Đao đã chặt một chân của Giả Duyệt trong lòng hấn nhẹ nhàng thở ra.

Xem ra hấn đã đánh giá cao Giả Duyệt, Đệ Tứ đao còn chưa kịp dùng tới, võ giả địa cấp suy cho cùng cũng chỉ như thế mà thôi.

Người tham dự trông thấy Giả Duyệt bị Địch Cửu chặt một chân đã bắt đầu lui lại. Địch Cửu thu đao lại, hướng mắt về phía những người đang lùi lại thản nhiên nói

- Nếu các người còn dám lui nữa thì kẻ chết tiếp theo chính là cách người.

Những người đang lùi lập tức dừng động tác lại, tận mắt nhìn thấy Địch Cửu hung hấn nên cũng không cho rằng Địch Cửu nói láo.

Địch Cửu còn chưa bắt đầu tiếp tục đối phó Giả Duyệt, một gã đàn ông da trắng đã rút súng lục ra chĩa vào Địch Cửu:

- Bỏ đao trong tay xuống...

Gã đàn ông da trắng còn chưa nói hết câu đã cảm giác được cổ tay tê rần, súng của hắn rơi xuống đất. Không, phải nói tay của hắn và súng cùng rơi trên mặt đất.

Địch Cửu đi tới nhặt súng lục lên, chĩa vào đầu gã da trắng:

- Lúc đối phó súc sinh tôi không thích buông đao trong tay xuống lắm, vậy phải làm sao bây giờ?

- Ngài cứ tùy ý, ngài cứ tùy ý... xem tôi đã ăn gan báo, xin ngài buông tha cho tôi...

Lời nói của gã đàn ông da trắng không có lực uy hiếp tới Địch Cửu, giờ phút này vì giữ mạng nên ngoại trừ một chữ ngài hẳn không nghĩ ra nhiều từ ngữ để cầu xin cho bản thân mình.

Người chung quanh hoàn toàn đờ ra, nếu như Địch Cửu chém đứt chân Giả Duyệt, dựa vào lý giải của bọn hắn còn có thể hiểu được vì dù sao đó cũng là đao pháp.

Thế nhưng lúc Địch Cửu chém đứt tay của gã kia bọn hắn cũng không biết đã phát sinh chuyện gì. Nếu nói là dùng ám khí thì bọn hắn không trông thấy bất cứ ám khí gì.

Trong nhất thời Địch Cửu trong mắt của một số người ở nơi này đột ngột trở nên thần bí, có vài người bắt đầu hoài nghi Địch Cửu đã từng đi tới Tiên Nữ tinh.

- Lúc cậu và Tang Sát chiến đấu với nhau là cố ý đánh dờ như vậy, cậu lo tôi nhìn thấy thân thủ của cậu phải không?

Giờ phút này ngược lại Giả Duyệt đã tỉnh táo, hẳn biết mình khó thoát tai kiếp, cầu xin tha thứ cũng không có chút tác dụng nào.

Hắn đã hiểu lúc trước Địch Cửu và Tang Sát chiến đấu khẳng định là giả vờ, nếu không với thực lực Địch Cửu bây giờ cơ hội xuất đao của Tang Sát trước mặt Địch Cửu cũng không có. Sở dĩ hắn cố ý giả bộ nhằm mục đích duy nhất chính là ngăn mình chạy trốn ra nước ngoài.

Vẫn có hai điểm hắn không hiểu lắm, thứ nhất tại sao Địch Cửu phải để Tang Sát bổ hắn nhiều đao như vậy? Chẳng lẽ trời sinh hắn bị cưỡng ngược đãi? Và vì sao cho tới hôm nay Địch Cửu mới đến? Hắn đi Yên Kinh tìm Địch Cửu vì sao tìm không thấy?

Theo lý thuyết ban đầu là Địch Cửu cố ý, hãm đi Yên Kinh, Địch Cửu đã sớm tại Yên Kinh chờ sẵn vậy tại sao gã lại tránh né? Thời gian mới hơn một tháng Địch Cửu đã có thể từ cảnh giới ban đầu tăng lên tới cảnh giới bây giờ Giả Duyệt thật sự khó mà tin được.

Điều càng làm cho Giả Duyệt hối hận chính là hắn có thể ở tại Tiên Nữ tinh để thăng cấp sau đó trở về Địa Cầu. Dù Tiên Nữ tinh nguy hiểm cũng tốt hơn so hiện tại. Nếu như hắn là cường giả địa cấp thật sự thì hôm nay nếu không giết được Địch Cửu cũng sẽ không rơi vào tình trạng như thế này.

Tất cả mọi người đều cho rằng Giả Duyệt là địa cấp, chỉ có trong lòng hắn biết hắn không phải thật sự là địa cấp mà là nửa bước địa cấp. Địa cấp chỉ kém nửa bước mà thôi, nhưng nửa bước đó tại Địa Cầu hắn tốn bao nhiêu năm cũng không đạt được.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Chuẩn Bệnh Cho Mọi Người

Cố ý để Tang Sát đánh bị thương? Địch Cửu sững sờ, cũng may hắn phản ứng lại rất nhanh, Giả Duyệt đúng là không nghĩ đến việc hắn có thể tăng thực lực lên tới trình độ này trong hơn hai tháng.

Căn cứ vào võ tu bình thường, thật sự hắn không có cách nào trong hai tháng tăng thực lực lên đến mức độ có thể giết Giả Duyệt. Hắn tiến bộ nhanh như vậy xem ra ngoài tư chất tốt ra còn nhờ vào tu luyện thêm Đại Hành Môn Lục.

Nếu không tu luyện Đại Hành Môn Lục, thì Địch Cửu muốn giết Giả Duyệt sẽ có chút khó khăn, hay có thể nói là không thể giết được.

Không tu luyện Đại Hành Môn Lục thì hắn không cách nào tu luyện Đệ Tam Dao mạnh như vậy. Chí ít hắn chưa từng thấy đệ tử Địch gia nào tu luyện Địch gia Đệ Tam Dao mạnh như hắn. Về phần lĩnh ngộ Đệ Tứ Dao thì càng không có.

Địch Cửu cũng hiểu rõ nếu như không tu luyện Địch Gia Thất Dao mà chỉ dựa vào tu luyện Đại Hành Môn Lục tới luyện khí tầng hai rồi tới nơi này thì chỉ có thể đưa đầu cho Giả Duyệt chém.

Tiểu pháp thuật như Hỏa Cầu Thuật và Phong Nhận Thuật ngoại trừ đánh lén ra thì rất khó giết Giả Duyệt khi đánh chính diện.

- Nếu như cậu đồng ý bỏ qua cho tôi, tôi sẽ....

Giả Duyệt còn chưa nói hết câu trường dao Địch Cửu đã mở bung mi tâm của Giả Duyệt ra.

Giả Duyệt lợi hại thế nào toàn bộ người trong phòng họp đều nhìn thấy. Một Giả Duyệt lợi hại như vậy lại bị Địch Cửu dễ dàng giết chết. Lúc này phòng họp mặc dù còn rất nhiều người nhưng tất cả đều yên lặng như tờ nhìn chăm chăm Địch Cửu.

Ban đầu Địch Cửu dự định chèn ép Giả Duyệt một chút để đi buổi đấu giá của Tiên Nữ tinh sau đó mới giết Giả Duyệt, nếu bây giờ chỗ này có có sẵn nhiều “ví tiền” như vậy thì không cần phải bức ép Giả Duyệt rồi.

Đối với Địch Cửu bây giờ thì những kẻ đứng bên trong phòng họp đều là “ví tiền”.

- Chào anh bạn, chúng ta mặc dù họp với Giả Duyệt nhưng không có chút quan hệ nào với ông ta cả.

Một gã đàn ông đầu trọc ôm quyền nói với Địch Cửu. Chỉ cần không ngu ngốc mọi người đều thấy rõ Địch Cửu tìm Giả Duyệt là để trả thù.

Địch Cửu thản nhiên nói:

- Tất cả mọi người ngồi xuống, tôi và mọi người bàn chuyện kinh doanh một chút.

Nói xong bản thân Địch Cửu ngồi xuống trước. Trông thấy Địch Cửu ngồi xuống, tất cả mọi người dù cho có ý kiến gì cũng chỉ có thể cùng nhau ngồi xuống.

- Cô cũng ngồi xuống đi.

Sắc mặt cô ả báo tin cho Giả Duyệt có chút tái nhợt, dường như không biết mình nên ngồi xuống hay không nên ngồi xuống. Bây giờ Địch

Cửu bảo cô ngồi thì cô cũng chỉ có thể làm theo.

- Tôi bây giờ thiếu thốn tiền bạc một chút, tiếc là ngoại trừ y thuật có vẻ khá của mình ra tôi chỉ biết cách khi dễ người khác. Nhưng thật sự là y thuật của tôi ở cái chỗ tên Địa Cầu này tôi nhận thứ hai thì không người nào dám nhận thứ nhất. Thói hư tật xấu duy nhất của tôi là tôi lấy việc giúp người khác làm niềm vui, như vậy đi, tôi trước hết sẽ chuẩn bệnh cho tất cả mọi người. Từng người lấy số trước, sau này đều có thể tìm tôi khám bệnh một lần. Dĩ nhiên tôi sẽ thu một chút phí khám bệnh, bây giờ ai trước?

Ánh mắt Địch Cửu nhìn hơn hai mươi người.

Một gã đàn ông gầy ốm nhỏ con trước đó chuẩn bị lui về phía sau bị Địch Cửu gọi lại, tay cầm một tấm thẻ ngân hàng nói:

- Tiền bối, tôi có tám trăm vạn tiền liên minh, muốn xin chuẩn bệnh...

Hắn vừa mới nói xong đã cảm thấy tay mình chợt lạnh, nương theo cổ tay bị cắt đứt của hắn, thẻ ngân hàng và cánh tay rơi xuống trên bàn hội nghị.

Giống hệt gã đàn ông da trắng cầm súng, cổ tay bị cắt ra, sau đó tay và đồ vật đang cầm cùng nhau rơi xuống. Tất cả mọi người trông thấy rõ ràng Địch Cửu chỉ dùng tay quẹt một cái mà thôi, không khí trong phòng họp thì càng căng thẳng nhìn về phía hắn.

Địch Cửu cười lạnh:

- Tôi nói một chút xíu cước phí chuẩn bệnh, anh thậm chí ngay cả một chút xíu tiền nhỏ như sợi lông trâu cũng không dám lấy ra, anh đúng là xem thường y thuật của tôi, đúng là xem thường chuyện tôi thích làm việc tốt phải không?

- Không phải, không phải, mới vừa nãy tôi nói bậy, ý tôi là 180 triệu tiền liên minh...

Gã đàn ông gầy nhỏ sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, vội vàng dùng tay còn lại lấy trong túi bên người ra một tấm thẻ. Trán hắn đã lấm tấm mồ hôi.

Quả thực hắn có thể lấy ra bây giờ chỉ có 180 triệu, nếu không hắn nhất định sẽ lấy ra nhiều tiền hơn. Hắn đã thấy rõ ràng, nếu như hắn còn dám dài dòng thì không chỉ là một cánh tay mà hắn sẽ bước vào vết xe đổ của Giả Duyệt.

Hiện tại hắn chỉ muốn Địch Cửu thu tiền của hắn sau đó có thể tha hắn một lần, để hắn nhanh chóng đi bệnh viện nối lại tay.

Địch Cửu gật đầu:

- Tốt lắm, lần này coi như anh biết lý lẽ hơn một chút, mặc dù theo tôi vẫn chưa đủ một chút xíu, nhưng tất cả là do tôi mềm lòng, được rồi mang cái tay của anh đến đây cho tôi. Lần này Địch Cửu đã xác nhận cái tên này đúng là chỉ có thể lấy ra bấy nhiêu đó tiền mặt.

- Vâng, tôi biết rồi...

Bất kể Địch Cửu yêu cầu hắn làm gì thì gã đàn ông gầy nhỏ cũng không dám nói nhảm. Địch Cửu chờ hắn đi tới trước mặt, nhận cánh tay bị đứt sau đó nâng cổ tay của gã đàn ông gầy nhỏ lên, ngón tay liên tục chỉ vào chỗ cổ tay bị đứt của hắn.

Trước khi tu luyện Đại Hành Môn Lục, Địch Cửu mặc dù cũng có thể nuôi chi, tuyệt đối không thể nào giải phẫu dưới tình huống này. Hắn cần một phòng giải phẫu, còn cần thiết bị trợ giúp.

Bây giờ Địch Cửu đã có cảnh giới luyện khí tầng hai, mắt của hắn và lực tay vững vàng không phải y thuật tầm thường có thể để bù đắp. Tu

luyện Địch Gia Thất Dao và Đại Hành Môn Lục giúp cho hẳn hiểu rõ cấu tạo thân thể con người một cách vô cùng rõ ràng.

Gã đàn ông gầy nhỏ cảm giác chỗ cổ tay bị đứt của mình đã không còn đau đớn kịch liệt như trước, giống như có một ngọn lửa nhỏ vô cùng nóng không ngừng lóe trên chỗ vết thương.

Tất cả mọi người nhìn chăm chăm Địch Cửu với ánh mắt không thể tin được, chẳng lẽ Địch Cửu thật sự là bác sĩ? Dù Địch Cửu đúng là bác sĩ, ở trong môi trường này cũng có thể nổi chi sao?

Ước chừng qua hai mươi phút Địch Cửu lấy từ trong túi xách ra một cái bình, đem bột thuốc trong bình rải một vòng ở trên chỗ bị đứt của gã đàn ông gầy nhỏ. Sau đó giơ tay nắm trường đao bên người, chỉ bổ mấy đao, chiếc ghế gỗ bị hẳn gọt thành miếng ván mỏng hẹp.

Địch Cửu đem miếng ván mỏng hẹp cố định chỗ cổ tay bị đứt lại, nói với cô ả báo tin giúp Giả Duyệt:

- Giúp anh ta cột lại rồi treo trên cổ anh ta.

- Vâng.

Cô ta này không dám làm nhảm một câu nào, bước tới trước hỗ trợ.

- Tay anh chỉ cần qua một tháng nữa thì sẽ không sao, trước hết ngồi một bên chờ tôi chuẩn bệnh xong rồi anh có thể đi.

Địch Cửu thuận miệng nói.

- Vâng, xin đa tạ tiền bồi, đa tạ tiền bồi...

Gã đàn ông gầy nhỏ vội vàng nói, giọng điệu kính cẩn, thậm chí còn mang theo một chút xúc động.

Hắn mới vừa rời thử một chút, Địch Cửu mới giúp hắn nối lại tay, ngón tay của hắn đã có cảm giác trở lại. Điều này nói rõ y thuật của Địch Cửu giống hệt như lời hắn nói như vậy, lợi hại hơn bác sĩ bình thường. Về phần Địch Cửu chém đứt tay hắn thì hắn đã sớm quên hết.

Dân làm ăn ngồi họp ở chỗ này có ai không phải hắc đạo? Đứt tay thì có đáng kể gì? Kể cả Địch Cửu giết hắn, hắn cũng chỉ có thể tự nhận mình xui xẻo.

Địch Cửu lấy ra một tấm thẻ ném lên bàn:

- Anh đem cước phí bảo đảm gửi vào thẻ tôi là được rồi.

Địch Cửu không có thẻ ngân hàng, tấm thẻ này hắn được Thẩm Tử Ngữ cho.

- Tiền bồi, tôi cũng muốn lấy số...

Gã đàn ông da trắng trước đó chìa súng vào Địch Cửu và bị lưỡi dao hắn chém đứt cổ tay thấy vậy nhanh chóng bước lên.

Tay của hắn đã bị chặt đứt, nếu để lâu không trị liệu sợ rằng cái tay bị đứt đó sẽ hoàn toàn hoại tử.

Địch Cửu nhìn gã đàn ông da trắng một chút, lúc này mới thản nhiên nói

- Anh dám cầm súng chìa vào tôi, chuyện này làm tâm tình của bác sĩ rất là khó chịu.

- Tiền bồi bớt giận, tôi có 360 triệu tiền mặt, nếu như tiền bồi có thể chờ, tôi còn có thể bán cổ phiếu của tôi và bất động sản nữa.

Gã đàn ông da trắng nhanh chóng nói.

Trong lòng Địch Cửu cũng âm thầm khâm phục thân thể của người này và tư chất ứng biến của gã, cổ tay bị hấn chém đứt đã lâu như vậy, nhưng tên này lại có biện pháp cầm máu, lại còn có thể kiên trì được.

- Ba trăm triệu tiền liên minh cũng miễn cưỡng đủ rồi, ai bảo tấm lòng của tôi từ bi như vậy.

Địch Cửu lười phải tiếp tục dài dòng, hấn cũng sẽ không chờ tên này đi bán cổ phiếu.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Tiền Tới

Cho dù từng bị gã da trắng làm trễ nãi thời gian, Địch Cửu vẫn giúp đối phương nối lại cổ tay. Ngoại trừ y thuật của hắn cao siêu ra thì thuốc bột hắn tự mình luyện chế cũng có tác dụng rất lớn.

Thấy Địch Cửu ngay cả tay bị chặt đứt đã lâu cũng có thể nối lại, hơn nữa còn liên tiếp làm hai ca giải phẫu trong nửa canh giờ, những người ở đây đều tin tưởng y thuật của Địch Cửu rất có thể là đứng đầu Địa Cầu.

- Tiền bối, văn bối đến từ Đông Nam Á, tại Đông Nam Á còn có một đội lính đánh thuê, tiền bối nếu như cần văn bối hỗ trợ, văn bối nhất định toàn lực ứng phó.

Thấy Địch Cửu chữa lành cho cổ tay gã da trắng kia, Phổ Thái đứng lên ôm quyền nói.

- Bớt nói những lời nhảm nhí này đi, cước phí chuẩn bệnh của anh đâu.

Địch Cửu biết ý của đối phương qua cách nói chuyện, mặc dù giọng điệu kính cẩn, thái độ cung kính nhưng tên này rõ ràng là muốn nhắc nhở mình hắn có lính đánh thuê, không nên bức bách hắn quá.

Địch Cửu lười để ý đến việc đối phương có đội lính đánh thuê hay không, ban đầu ở Tế Quốc Địch gia còn nắm giữ hầu hết quân đội của Tế Quốc, có đội lính đánh thuê thì thế nào? Chẳng lẽ gã còn có thể kéo lính đánh thuê tới đây bao vây hắn sao?

- Vâng, vẫn bối có 100 triệu tiền hoa hạ....

Phổ thái còn chưa nói hết Địch Cửu đã trực tiếp ngắt lời hẳn, xoay người hỏi gã da trắng:

- Nói tôi nghe Phổ Thái buôn bán về mảng nào?

Gã da trắng đã bị Địch Cửu chém đứt tay một lần, làm sao dám có nửa phần lưỡng lự với Địch Cửu. Lúc này Địch Cửu hỏi về Phổ Thái hẳn vội vàng đứng lên nói:

- Phổ Thái ở Đông Nam Á buôn súng, ma túy và còn buôn người, bây giờ nhân tiện giúp một vài quốc gia nhỏ bình định nội loạn, có biệt danh là Thái Soái.

Địch Cửu gật đầu, nói với phổ thái:

- Anh đứng ra đây.

Phổ thái vội vàng cảm thấy có chút không tốt, hẳn cũng không biết phải làm sao, chỉ có thể đứng dậy theo lời Địch Cửu.

Sau khi Phổ Thái đứng dậy, Địch Cửu ném thẳng một hỏa cầu qua. Lúc ban đầu hẳn đã cảnh cáo gã đàn ông có dáng người gầy nhỏ, Phổ Thái chẳng những tiếp tục không nỡ bỏ tiền, còn dám uy hiếp hẳn, loại người này hẳn giữ lại mới đúng là chuyện lạ.

Địch Cửu trực tiếp bắn hỏa cầu, không phí thời gian dông dài.

Hỏa cầu bắn lên người Phổ Thái, một tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên, Phổ Thái bị lửa bao quanh người, cho dù hẳn rất muốn cầu xin tha thứ, nguyện ý bỏ cước phí bảo đảm nhiều hơn, những lúc này không mở miệng nói được một chữ nào.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi Phổ Thái liền biến thành một đồng màu đen, trong không khí tràn ngập mùi cổ quái.

Ngay cả giải thích Phổ thái cũng chưa kịp nói, lập tức bị Địch Cửu đốt thành tro. Những lão đại còn lại mới tỉnh ngộ ra, thanh niên trước mắt không chỉ biết xem bệnh mà còn là một sát thần.

Gã đàn ông dáng người gầy nhỏ bị Địch Cửu chặt đứt cổ tay càng cảm thấy vô cùng may mắn, trong lòng hẳn biết Địch Cửu sở dĩ không giết hẳn mà giết Phổ Thái bởi vì hẳn không có uy hiếp Địch Cửu. Còn Phổ Thái ý vào việc hoành hành ở biên giới đã quen, lại dám uy hiếp sát thần Địch Cửu.

- Tiền bối, chỗ này của tôi có 400 triệu tiền liên minh, tôi thật sự rất khao khát được tiền bối chữa bệnh.

Không đợi Địch Cửu nói, đã có người đứng lên lấy số.

Chuyện về sau thì dễ dàng hơn, chỉ trong thời gian ngắn gần như tất cả mọi người đều giao nộp tiền liên minh để lấy số chỗ Địch Cửu. Có vài người thậm chí cảm ơn Địch Cửu làm việc theo quy củ, chỉ ít Địch Cửu không để cho bọn họ đi gom tiền, phải biết ở trình độ của bọn họ, tùy tiện chạm vào một chút là mấy trăm triệu bạc, mà không hề trì hoãn thời gian.

- Tiền bối, tiền của tôi không có gửi trong ngân hàng Tinh Không, mặc dù còn 200 triệu tiền liên minh nhưng bây giờ không có biện pháp nào chuyển cho anh hết một lần...

Một gã đàn ông vóc người cường tráng đứng lên nói, giọng hẳn có vẻ điềm tĩnh nhưng trán hẳn đầy mồ hôi chứng tỏ lúc này hẳn lo lắng rất nhiều.

Kẻ trước mắt không phải là dạng dễ nói chuyện, nếu như hẳn ta không vui thì thế nào cũng ném cho hẳn một hỏa cầu.

Không đợi Địch Cửu lên tiếng, gã tóc dài bên cạnh liền nói:

- Tiền bối, bây giờ chuyển tiền liên minh xuyên quốc gia hơn trăm triệu nhanh nhất chỉ có thể thông qua ngân hàng Tinh Không. Ngân hàng Tinh Không được thiết lập sau khi xuất hiện Liên Minh Địa Cầu trên Tiên Nữ tinh, chủ yếu để chuyển tiền thuận lợi cho buổi đấu giá vật phẩm trên Tiên Nữ tinh, hơn nữa không bị chính sách hạn chế từ các nước. Chỉ có điều mở một tài khoản ở ngân hàng Tinh Không tương đối khó, Doãn Hồ quả thật không có mở tài khoản ở ngân hàng Tinh Không. Hơn nữa tiền của ngân hàng Tinh Không chuyển đi dễ dàng, còn nếu chuyển vào thì lại cần khảo hạch. Chỉ có buổi đấu giá bảo vật trên Tiên Nữ tinh mới không cần bất kỳ khảo hạch nào khi chuyển tiền thôi.

- Đã vậy anh ghi lại thẻ ngân hàng của tôi, chờ sau khi rời khỏi nơi này lập tức nghĩ biện pháp đem tiền chuyển vào.

Địch Cửu cũng không để ý chuyện này, chỉ khoát tay một cái, ra hiệu cho tên này lui xuống.

Gã cường tráng được Địch Cửu tha cho một mạng, theo bản năng lau mồ hôi trán, ngay sau đó nhanh chóng ghi nhớ số thẻ ngân hàng của Địch Cửu.

Xấp xỉ hai mươi người lấy số, bên trong thẻ ngân hàng của hắn đã có bảy tám tỷ tiền liên minh, kẻ chuyển cho hắn nhiều nhất ước chừng bảy trăm triệu tiền liên minh. Có thể thấy đây là một đám sợ chết, lo Địch Cửu không vui sẽ cho bọn hắn đi làm bạn với Phổ Thái.

Bảy tám tỷ tiền liên minh tuyệt đối là một khoản tiền lớn, nhưng Địch Cửu biết số tiền này đến buổi đấu giá cũng không tính là nhiều. Ánh mắt hắn nhìn sang cô gái báo tin cho Giả Duyên

- Tiền của cô đâu, còn không đưa ra.

- Tôi không có tiền, tôi chỉ là một thư ký.

Cô gái này kinh hoàng đứng lên, hai chân đều run rẩy.

Nàng bình thường cũng biết Giả Duyệt trong bóng tối làm vô số chuyện xấu, mạng người chết trên tay lão ta cũng không biết bao nhiêu. Nhưng dù biết rõ thì suy cho cùng nàng chưa từng thấy qua. Mới vừa rồi nàng tận mắt nhìn thấy thủ đoạn của Địch Cửu, nếu như nàng không lấy ra tiền, người trước mắt rất có thể sẽ tiễn nàng lên đường, Phổ Thái chính là tấm gương sáng trước đó.

- Không có tiền vậy thì đi gặp Phổ Thái nhé.

Địch Cửu thản nhiên nói. Hắn cũng không định giết cô gái này, hắn đạ từng là một thiếu gia, biết rõ tiền tài của Giả Duyệt đi đâu về đâu, tuyệt đối sẽ không tự mình động thủ.

Cô gái này có thể đi vào trong này báo tin cho Giả Duyệt, vậy chắc chắn đây là thân tín của Giả Duyệt, nhất định biết phương thức kiếm tiền của Giả Duyệt.

- Tôi biết mật mã hai tài khoản ở ngân hàng Tinh Không của Giả Duyệt, chẳng qua tôi không rõ bên trong có bao nhiêu tiền...

Cô gái run rẩy nói.

Thật sự bình thường đúng là nàng phụ trách trợ giúp Giả Duyệt chuyển tiền, nhưng trong tài khoản của Giả Duyệt có bao nhiêu tiền nàng thật sự không biết.

- Đem tiền của Giả Duyệt chuyển toàn bộ tới thẻ của tôi.

Địch Cửu ra vẻ không để ý nói.

Người thư ký này cẩn thận đem đồng hồ trên tay Giả Duyên gỡ xuống đặt trước mặt, sau đó bắt đầu chuyển tiền vào tài khoản. Đồng hồ đeo tay của Giả Duyên nhanh chóng nhận được tin tức, Địch Cửu ở một bên thấy rõ đúng là mật mã chuyển tiền.

Chỉ mất vài phút, cô gái này dừng lại kính cẩn nói với Địch Cửu:

- Tổng cộng hai tỷ tám trăm triệu tiền liên minh, toàn bộ chuyển cho ngài.

Nghe hai tỷ tám trăm triệu Địch Cửu mừng rỡ, rất hài lòng nói:

- Rất tốt, cái mạng nhỏ của cô tôi sẽ giữ lại.

Nói xong Địch Cửu quét ánh mắt xung quanh phòng, giọng nói mang theo một chút nghiêm khắc:

- Hy vọng mọi người có thể giữ lại mạng của cô ấy, trợ giúp cô ta nhận lấy việc làm ăn của Giả Duyên. Nếu cô ta có chút sơ xuất, tôi mà nổi giận sẽ tới tìm các người tính sổ.

Cho nàng nhận việc làm ăn của Giả Duyên là giả, đảm bảo mạng nàng mới là thực sự. Giả Duyên bị hãm giết rồi nên khoản lợi ích nhất định sẽ có rất nhiều người tranh đoạt. Trong quá trình tranh đoạt chắc chắn thư ký của Giả Duyên sẽ trở thành mục tiêu bị tấn công.

Nghe Địch Cửu uy hiếp, tất cả mọi người vội vàng đứng lên nhận lời. Vào lúc này không có người nào dám nói một chữ không, bọn họ chỉ hy vọng sau khi kết thúc chuyện này mau chóng rời khỏi đây. Về phần Giả Duyên đề nghị thành lập thế lực trên Tiên Nữ tinh, người nào thích đi thì cứ đi.

Một gã Địch Cửu đã đáng sợ như vậy, không chừng Tiên Nữ tinh còn lợi hại hơn rất nhiều so với hãn, bọn họ đi Tiên Nữ tinh chịu chết sao? Bọn

họ chỉ thấy Giả Duyệt chết là đáng đời, thậm chí cảm thấy may mắn khi Giả Duyệt chết rồi.

Nếu Giả Duyệt không chết, nói không chừng tương lai bọn họ sẽ chết trên Tiên Nữ tinh.

Địch Cửu lấy ra dao găm Tàn Na ra, không những chém xuống trường đao đã không còn lưỡi. Rất nhanh chuôi này trường đao đã bị cắt thành 20 mảnh.

Địch Cửu chỉ một đống mảnh bị trường đao cắt thành nói:

- Các vị căn cứ theo số mình lấy và chi phí rồi đến nhận bằng chứng, lấy số nhiều thì nhận phần lớn hơn một chút, lấy số nhỏ nhận nhỏ hơn một chút. Tương lai nếu các vị có thể tìm được ta, đều có thể dựa vào đoạn đao này tìm tôi xem bệnh một lần.

Lúc này tất cả mọi người chỉ muốn rời khỏi, nghe Địch Cửu nói xong mỗi người trong phòng vội vàng nhận lấy một đoạn đao và bước nhanh ra phòng hội nghị.

Về phần tìm Địch Cửu xem bệnh, lúc này sợ rằng không có ai nghĩ tới.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Đồ Của Giả Bất Liễu

Địch Cửu nhìn cô gái cuối cùng vẫn chưa đi, chỉ vào cán đao còn sót lại nói:

- Cô bỏ tiền ra nhiều nhất, cầm cán đao này đi. Tương lai có thể mời tôi ra tay một lần, người khác chỉ có thể mời tôi chữa bệnh, cô sẽ không bị hạn chế.

- Vũ Cẩn Hải đa tạ ân cứu mạng của tiền bối.

Cô gái vội khom người cảm tạ, nàng biết sau khi Địch Cửu giết Giả Duyên, cuộc sống sau này của nàng sẽ rất thê thảm. Địch Cửu ở chỗ này dùng chút kiêu hùng của mình giữ cho nàng một mạng, mặc dù nàng vẫn còn nguy hiểm, nhưng so với trước kia đã an toàn hơn nhiều. Chỉ cần nàng có thể lợi dụng tốt được tài nguyên, sống qua một kiếp này cũng không phải là không thể.

- Cái tên này không tệ.

Địch Cửu thuận miệng nói một câu, giơ tay lên ném một đạo hỏa cầu trên người Giả Duyên, sau đó đứng lên khoác bọc lớn sau lưng rồi đi. Hắn nói không tệ chỉ vì Vũ Cẩn Hải giúp hắn lấy được mấy tỷ của Giả Duyên mà thôi.

Trông thấy Địch Cửu đi, Vũ Cẩn Hải theo bản năng lau mồ hôi trán, nàng cho rằng hôm nay hắn phải chết rồi, không nghĩ tới nàng lại còn sống.

Lúc Địch Cửu đi tới cửa, chợt nhớ tới một chuyện quay đầu hỏi:

- Cô biết Tiên Nữ tinh sắp cử hành buổi đấu giá phải không?

- Thưa vâng, tôi biết rõ.

Vũ Căn Hải vội vàng khom người đáp.

Địch Cửu trong lòng vui mừng, quả nhiên hần đoán đúng, Vũ Căn Hải biết rõ buổi đấu giá này:

- Vậy cô biết buổi đấu giá sẽ cử hành ở địa phương nào không?

- Trên vé vào cửa buổi đấu giá có ghi, tôi có giữ vé của Giả Duyệt.

Trên Vé vào cửa có ghi? Địch Cửu thầm nhủ trong lòng hần có vé vào cửa tại sao không thấy?

- Cho tôi xem vé vào cửa một chút.

Địch Cửu ngừng lại, cau mày nói.

- Vâng, mời anh xem.

Vũ Căn Hải vén vạt áo của mình lên, sau đó Địch Cửu nhìn thấy tại hông của nàng đeo một túi tiền nhỏ màu xanh cực kỳ tinh xảo.

Vũ Căn Hải mở nó ra lấy từ bên trong một tấm vé vào cửa. Không đúng, Địch Cửu nhìn thấy không phải là vé vào cửa mà là thẻ vào cửa.

Địch Cửu nhận lấy thẻ vào cửa trong tay Vũ Căn Hải, thẻ vào cửa so với thẻ căn cước còn nhỏ hơn một chút. Phía trên viết rõ ngày tháng, địa điểm, số hiệu phòng khách của buổi đấu giá.

Lại còn trực tiếp ở phòng khách, trước đó Tăng Bắc Tử cho hần vé vào cửa chỉ có ngày tháng, căn bản cũng không có địa điểm của buổi đấu

giá.

- Vì sao trước đó tối có một tấm lại không có ghi địa điểm?

Địch Cửu thuận miệng hỏi.

Vũ Căn Hải đối với buổi đấu giá này biết rõ hơn so với Địch Cửu nhiều:

- Tiền bối, vé vào cửa buổi đấu giá chia làm ba loại, loại thứ nhất là nhóm Vip ở phòng khách, loại thứ hai là nhóm bình dân, này hai loại nhóm này đều có địa điểm. Loại thứ ba là nhóm vé phụ, nhóm này nhất định phải đi theo nhóm Vip hoặc nhóm bình dân tiến vào, sẽ không được phép bước vào buổi đấu giá nếu đi riêng, vì vậy nên phía trên không có địa chỉ.

Vậy là bị cô ta đùa bỡn, trong lòng Địch Cửu đúng là rất khó chịu. Cũng chính vì hãn không dạy cho Tăng Bắc Tử Nhị Dao, nên cô ta nhất định phải cùng hãn đi đến buổi đấu giá, bởi vì vé của hãn thuộc về nhóm vé phụ. Một người đi lẻ không vào được buổi đấu giá.

Có thể tưởng tượng được nếu hãn bước vào nhà đấu giá, thì hãn phải ngồi bên cạnh Tăng Bắc Tử hoặc là ngồi cùng một nhóm khác.

Loại vé vào cửa buổi đấu giá này không phải là điều hãn muốn.

- Tiền bối, vé vào cửa buổi đấu giá này bất cứ ai đều có thể dùng. Ngài đi Thụy Sĩ rồi ngồi máy bay đến trạm trung chuyển đấu giá Tiên Nữ tinh trên đảo Nhân Hải, sau đó sẽ có người đón. Ngài cũng có thể đi đến từ bến tàu phía bắc vịnh Hương Giang ngồi tàu tiên nữ số bảy đi qua, chỉ có điều ngồi thuyền sẽ tốn một ít thời gian, bây giờ phải đi ngay.

Vũ Căn Hải đã nhìn thấy tâm tình Địch Cửu không được tốt, cũng biết Địch Cửu cần vé vào cửa buổi đấu giá.

- Được, lần này đa tạ cô, tôi thiếu cô một ân huệ. Tương lai bất kể chuyện lớn gì cô cứ đem cán dao ra, tôi đều có thể nhận lời giúp cô làm.

Địch Cửu nói xong nhanh chóng đi ra phòng họp.

Nếu không thuận miệng hỏi một chút, hẳn có thể không tham gia được buổi đấu giá, còn bị đùa giỡn trong tay người khác. Hẳn lấy được tiền cũng không có không còn ý nghĩa gì nữa.

Địch Cửu sinh ra đã là con nhà giàu nên không để ý tiền bạc. Nếu không phải vì buổi đấu giá hẳn cũng lười đi chuẩn bệnh.

Việc hẳn chuẩn bệnh mặc dù có vẻ cường bức nhưng hẳn sẽ nói lời giữ lấy lời. Tương lai nếu thật người đã lấy số đến tìm hẳn nhất định hẳn sẽ xuất thủ.

Từ Đái Trình đến Hương Giang rất nhanh, chỉ cần một chuyến máy bay đã tới. Hai ngày sau, Địch Cửu đã xuất hiện ở bến tàu phía bắc vịnh Hương Giang. Đến bến tàu, Địch Cửu đã nhìn thấy chữ tiên nữ số bảy rất lớn.

trên thẻ vào cửa buổi đấu giá viết rất rõ, đến buổi đấu giá Tiên Nữ tình cần phải đi bằng tiên nữ số bảy.

Địch Cửu tự kết thủ ấn Khử Trần Quyết cho mình, rồi đi về phía tiên nữ số bảy.

Cho dù Địch Cửu túi đeo lưng có chút cũ nát, nhưng cả người hẳn nhìn qua vẫn rất sạch sẽ thoái mái. Sau khi hẳn lấy ra vé vào cửa buổi đấu giá, hẳn lập tức được bảo vệ cảng biển kính cẩn nghênh đón vào tàu tiên nữ số bảy.

Phòng ngủ rất lớn làm Địch Cửu hài lòng. Sau khi đuổi người hướng dẫn đi, Địch Cửu trước tiên kiểm tra trong phòng có máy quay an ninh hay

không.

Kiểm tra một vòng không có bất kỳ thiết bị quay phim nào, xem ra con thuyền này đáng để tín nhiệm.

Lúc này Địch Cửu mới để bọc lớn xuống lấy từ bên trong ra bốn cái hộp gồm hai hộp lớn và hai hộp nhỏ.

Lúc đầu đem cái hộp này vội vàng bỏ vào trong túi xách Địch Cửu còn không để ý. Bây giờ lấy bốn cái hộp ra hẳn mới phát hiện này bốn cái hộp đều làm bằng ngọc. Tên khốn kiếp Giả Bất Liễu này không phải có rất nhiều tiền sao? Đừng bảo là đồ vật bên trong hộp, chỉ bằng bốn cái hộp này đã là một khoản tiền không nhỏ.

Địch Cửu mở cái hộp nhỏ nhất ra, bên trong toát ra một luồng ánh sáng màu đỏ nhạt dịu, có một viên đá lớn hơn trứng chim cút một chút đặt ở trong hộp.

- Đúng là kim cương hồng.

Địch Cửu tặc lưỡi cầm lên viên kim cương lên, hẳn cũng không phải tay mơ. Viên đá này nếu đặt ở Tế Quốc sẽ có vô số người tranh đoạt bảo vật.

Thứ này tượng trưng cho địa vị, giàu sang, xa hoa...

Đúng là đồ tốt, cho dù Địch Cửu cũng không quá để ý đến kim cương, hẳn cũng biết đây là một viên đá tốt. Giá trị của viên kim cương này chỉ sợ cũng phải hơn một tỉ tiền liên minh.

Cất kim cương vào hộp, Địch Cửu mở hộp thứ hai ra.

Một luồng ánh sáng màu lam lộng lẫy nổi bật phát ra, bởi vì có viên thứ nhất làm ví dụ, Địch Cửu lập tức biết đây cũng là một viên kim cương

lam.

Viên kim cương này lớn hơn viên kim cương màu hồng một chút, to gần bằng quả trứng gà, Địch Cửu cầm trong tay, ước lượng nặng khoảng 100 gram.

Thảo nào Giả Bất Liễu lại trốn trong thành phố Đái Trình, nhờ vào hai cái hộp này để cất giữ hai viên kim cương.

Hai viên kim cương lớn như thế rơi vào tay Giả Bất Liễu, Địch Cửu thậm chí có thể trông thấy vô số máu tươi đang sau hai viên đá này.

Loại vật này trừ phi khai khoáng từ mỏ kim cương của Giả Bất Liễu, nếu không chắc chắn phải xảy ra sự kiện đẫm máu. Sau khi phát hiện mỏ kim cương tại thành phố Đái Trình, nơi đây có vô số thương nhân khai thác. Địch Cửu cũng không tin hai viên kim cương này được khai thác từ mỏ của Giả Duyệt ra.

Nhưng thôi, làm sao nó xuất hiện thì hai viên kim cương này đối với Địch Cửu đều là tiền.

Lại cất kim cương lam vào trong hộp, Địch Cửu mở hộp ngọc thứ ba, một ánh sáng trắng xóa tỏa ra, bên trong ít nhất có mười món đồ lớn bằng quả trứng gà.

Mười viên kim cương trắng? Trong lòng Địch Cửu mừng rỡ, kim cương trắng nhiều như vậy lại to nữa, muốn mua được phải tốn không biết bao nhiêu tiền, vậy mà thằng cha này có được.

Nhưng rất nhanh Địch Cửu nhận ra hần nhìn lầm rồi, thứ này không phải kim cương trắng, những thứ màu trắng này chẳng những có ánh sáng nhu hòa, còn làm cho Địch Cửu cảm nhận được một loại linh khí cực kỳ thoải mái. Không sai, chính là linh khí.

Địch Cửu tranh thủ thời gian đặt một viên trong lòng bàn tay, một luồng linh khí từ lòng bàn tay thấm vào thân thể của hắn làm hắn thoải mái phải rên rỉ một tiếng. Địch Cửu vận chuyển Đại Hành Môn Lục, hắn lập tức cảm nhận được một vòng chu thiên nhanh chóng tạo thành.

Cái này đâu chỉ nhanh hơn gấp mấy chục lần so với tu luyện bình thường?

Đây là linh thạch sao? Địch Cửu rất nhanh liền kịp phản ứng, Đại Hành Môn Lục không có giới thiệu linh thạch mà chỉ có Võ Vương Chi Bí giới thiệu. Đối với tổ tiên Địch gia, linh thạch là bảo bối có thể gặp không thể cầu, hắn không nghĩ mình lấy một lần được hơn mười viên.

Lần này tới Đái Trình thật tốt, đối với Địch Cửu thì linh thạch so với kim cương còn quý giá hơn không biết bao nhiêu lần.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Chiêu Sinh Đặc Biệt Của Tiên Nữ Tinh

Địch Cửu lập tức mở hộp thứ tư ra, trong đó chỉ có một tấm bản đồ cổ xưa. Ngoại trừ đồ án nằm bên ngoài bản đồ, văn tự trong đó hẳn không biết gì cả. Hẳn không phải người không có kiến thức, thường xuyên tiếp xúc các loại đồ cổ ở Tế Quốc nhưng khi nhìn bức tranh này, hẳn đã biết đây là một món đồ vật đã tồn tại rất lâu trong lịch sử.

Văn tự không phải trên địa cầu, cộng thêm việc Giả Duyên từng đi Tiên Nữ tinh, Địch Cửu đoán bức tranh này rất có thể lấy được trên Tiên Nữ tinh. Bất luận có phải hay không, tạm thời món đồ này không có tác dụng gì với hẳn.

Lấy hết những thứ còn lại, Địch Cửu đem một khối linh thạch ra. Căn cứ theo suy đoán của hẳn, để đến được địa điểm hội đấu giá phải mất hơn mười ngày. Có linh thạch trong tay, Địch Cửu tất nhiên muốn dùng nó cho tốt.

Đến khi tu luyện Địch Cửu mới hiểu ra rằng hẳn đánh giá tác dụng linh thạch quá thấp, dùng linh thạch tu luyện không chỉ nhận được linh khí dồi dào, tốc độ tu luyện nhanh, mà còn giúp chân nguyên cô đọng, cách tu luyện trước đó không thể sánh bằng.

Sau khi dùng sạch khối linh thạch, Địch Cửu mở mắt. Chỉ một khối linh thạch đã cho hẳn cảm giác được thực lực của mình chẳng những tăng lên rất nhiều, đã thăng đến luyện khí tầng hai trung kỳ. Nên nhớ lúc trước hẳn cũng là luyện khí tầng hai nhưng chẳng qua chỉ vừa mới bước vào mà thôi.

Địch Cửu cũng không biết mình tu luyện bao lâu, chỉ cảm thấy đói bụng.

Mở cánh cửa của hướng nhìn ra biển, Địch Cửu trông thấy thuyền còn chưa chạy. Hắn ngồi vào bàn rồi ấn một nút mang bữa ăn đến. Chưa đầy hai phút, một phục vụ đã đi đến chỗ hắn và bấm chuông cửa.

Địch Cửu mở cửa, gã phục vụ liền khom người hỏi:

- Mời ngài gọi bữa trưa.

Nói xong phục vụ đem menu trong tay đưa cho Địch Cửu:

Địch Cửu tùy ý hỏi:

- Các cậu làm việc không tẻ, sau khi đi ngủ không ai quấy rầy tôi. Đúng rồi, trước đó tôi đã ngủ bao lâu?

Phục vụ nhanh chóng đáp:

- Tiên nữ số bảy quy định chỉ cần trong một tuần khách hàng không có yêu cầu gì thì đều không được phép quấy rầy khách. Chỉ sau một tuần lễ không thấy khách yêu cầu, hoặc xuất hiện tình huống gì đó thì chúng tôi mới có thể gõ cửa. Ngài đi vào lúc hai hôm trước, hiện tại vừa đúng thời gian hai ngày.

Địch Cửu không nghĩ một viên linh thạch giúp mình tu luyện hai ngày, hẳn lại hỏi:

- Thuyền khi nào chạy?

- Còn một tiếng nữa thuyền sẽ chạy.

- Tốt, cậu đi chuẩn bị cơm trưa cho tôi. Về sau trừ phi tôi chủ động gọi cậu, nếu như không có yêu cầu từ tôi, không được phép quấy rầy tôi ở bên

trong ngủ hay tu luyện.

Địch Cửu đoán trên thuyền cũng có rất nhiều người sẽ tu luyện cho nên mới có loại quy định này. Đã vậy hắn cũng dứt khoát nói mình đang tu luyện.

- Vâng, xin ngài yên tâm.

Phục vụ lập tức lui đi, quả nhiên Địch Cửu nói mình tu luyện cũng không kỳ quái.

Đồ ăn Địch Cửu muốn được mang đến rất nhanh, sau khi Địch Cửu dùng bữa tối, thân thuyền hơi rung một chút, Địch Cửu biết thuyền đã khởi động.

Đặt phần cơm thừa ra cửa, Địch Cửu vào tắm rửa một chút sau đó lấy viên linh thạch thứ hai ra tiếp tục tu luyện.

Ở viện Võ Thuật đại học Yến Kinh, ngay tại nơi Địch Cửu từng ở Kế Hiếu Dung giống như trong con kiến bò trên chảo nóng. Dựa theo ước định của Địch Cửu và Tăng Bắc Tử, đáng lẽ Địch Cửu trở về rồi mới phải.

Nhưng bây giờ cũng không có bất cứ tin tức gì của hắn, không chỉ không có tin tức của Địch Cửu, người chờ ở sân bay cũng không có tin tức gì.

Chuyện khiến nàng nóng nảy là nếu Địch Cửu không tới, vậy thì anh trai của nàng không có ai cứu chữa.

Đến lúc này, nàng không chỉ hối hận, mà còn hận không thể bóp chết chính mình. Từ nhỏ ông đã giáo dục nàng không nên xem thường bất cứ kẻ nào, vì sao hết lần này tới lần khác nàng lại xem thường Địch thần y?

Kế Hiếu Dung ngồi ở trên tảng đá vuốt tóc của mình, dù mọi người đều biết vấn đề này không liên quan đến nàng nhưng nàng vẫn không cách nào tha thứ cho mình.

Tăng Bắc Tử cũng lo lắng y hệt Hiếu Dung, thời gian diễn ra hội đấu giá chỉ còn cách ba ngày, vậy mà Địch Cửu vẫn chưa về. Nếu như tới đêm hôm nay Địch Cửu chưa về, nàng chỉ có thể nuốt lời đi trước cùng sư phụ.

Trong viện Võ Thuật Đại học Lạc Bắc, Thẩm Tử Ngữ cùng rất nhiều bạn học khẩn trương ngắm về cửa lớn của Võ Mộc Đường.

Liên Minh Địa Cầu muốn lựa chọn một nhóm học sinh viện võ thuật giỏi để đưa vào Tiên Nữ tinh. Nhóm học sinh giỏi này chỉ cần sức mạnh đạt ba trăm kg, đồng thời có thể đi qua Võ Mộc đường lập tức có thể đến Tiên Nữ tinh.

Hôm qua vừa mới khảo nghiệm, lực lượng của nàng đã đạt đến ba trăm kg, xem như đủ tư cách xông vào Võ Mộc đường. Hôm nay nàng chỉ cần xông qua Võ Mộc đường, nàng sẽ có cơ hội tiến vào Tiên Nữ tinh.

Thẩm Tử Ngữ biết rõ thiên phú võ học của mình, nàng tiến vào viện Võ Thuật mới mấy tháng, dù được gia tộc ủng hộ và cung cấp đầy đủ dược liệu, nàng có thể đâm ra một quyền ba trăm kg trong mấy tháng cũng đủ cho thấy thiên phú võ học của nàng cao bao nhiêu.

Mấy thầy giáo võ thuật đều khen ngợi thiên phú võ học của nàng, công pháp của viện võ thuật nàng chỉ cần nghe một lần thì lập tức có thể đi tu luyện.

Không chỉ có thế, chỉ trong vài tháng nàng đã học xong một loại võ kỹ tên xuyên thối. Một cước có thể xuất liên ảnh cước, một số sư huynh lu luyện lâu năm, đều không thoát khỏi cú đá của nàng.

Võ Mộc đường Đại học Lạc Bắc là xây dựng chuyên cho cường giả Tiên Nữ Tinh, vài ngày trước mới vừa hoàn thành. Cho đến bây giờ chưa có học sinh nào xông qua được.

Giống như Thâm Tử Ngữ, học sinh chuẩn bị thử sức trong Võ Mộc Đường hiển nhiên không chỉ một. Dù thời gian còn chưa tới, bên ngoài Võ Mộc Đường đã có mấy chục người.

- Tử Ngữ.

Dung Đào đi tới, hần vốn có nền tảng võ học, một quyền đánh ra đạt hơn năm trăm kg. Kể cả không có lần chiêu mộ đặc biệt này thì hần cũng có tư cách đi Tiên Nữ tinh.

- Có chuyện gì không?

Thâm Tử Ngữ áp chế nội tâm đang kích động, Dung Đào nói cái gì nàng đều sẽ không để trong lòng. Vì nàng sẽ phải xông vào Võ Mộc đường nên nàng trả lời chỉ để nhanh chóng đuổi Dung Đào đi.

- Đây là đan dược nhà tôi có từ hội đấu giá dưới địa cầu, rất khó có được. Theo hội đấu giá nói đây là dược liệu trân quý trên Tiên Nữ Tinh luyện chế thành, nghe nói có thể trị các loại bệnh, cho cô này.

Dung Đào lấy ra một cái bình ngọc đưa cho Thâm Tử Ngữ.

Đừng nói đan dược đáng bao nhiêu tiền, chỉ riêng cái bình ngọc này đã không rẻ.

Thâm Tử Ngữ không cầm bình ngọc mà chân thành nói với Dung Đào:

- Dung Đào đại ca, tôi biết ý anh. Nhưng tôi đã gả cho người khác, đời này chỉ có một suy nghĩ, quãng đời còn lại xông pha trên Tiên Nữ tinh một

phen. Tất cả những thứ khác với tôi đều chỉ thoáng qua như mây khói, không có bất cứ tâm tư lưu luyến, xin lỗi anh.

Nàng kêu một tiếng đại ca, vì biết Dung Đào từ Yên Kinh chạy tới Lạc Bắc cũng không dễ dàng. Biết tim của nàng có bệnh nên thật lòng cầu tứ phương giúp nàng xin thuốc. Tương lai nàng có thể tiến vào Tiên Nữ tinh hay không, thì giữa hai người bọn họ cũng không có lí do gì gặp nhau nữa.

Dung Đào cũng không thu lại bình ngọc, nhìn Thẩm Tử Ngữ ngữ khí nhu hòa nói:

- Tử Ngữ à, tôi biết cô nghĩ gì. Tôi và cô đều muốn đi Tiên Nữ tinh. Cô nên biết Đại học Yến Kinh xuất hiện người tu tiên, một tiền bối họ La thu một đệ tử ở trước cổng viện Võ Thuật đại học Yến Kinh. Có thể thấy được Tiên Nữ tinh chẳng những có võ học, còn có phương pháp để tu luyện tiên đạo. Có lẽ sẽ có một ngày chúng ta đều có thể tìm thấy cơ duyên của mình tại Tiên Nữ tinh.

Cô cũng biết cuộc đời ngắn ngủi mấy chục năm mà thôi, chỉ có tiên đạo mới có thể cho người ta sống qua vô số thập niên. Đương nhiên lúc đó người bên cạnh của cô và tôi đều không có ở đây, có lẽ chỉ còn chúng ta biết về nhau thôi.

Không thể không nói Dung Đào suy nghĩ sâu xa, thậm chí đã tính đến việc cả hai người thu hoạch được truyền thừa tiên đạo tại Tiên Nữ tinh.

Thẩm Tử Ngữ vẫn tiếp tục lắc đầu, lần này nàng không giải thích nữa. Lời nên nói đều đã nói xong, giải thích nữa cũng vô dụng.

Tất nhiên Dung Đào còn chưa từ bỏ ý định, lại nói thêm lần nữa:

- Tử Ngữ, tôi biết cô muốn đi Tiên Nữ tinh, thế nhưng cô có biết dù cô có thể thông qua Võ Mộc Đường, còn bắt buộc phải làm kiểm tra sức khỏe

của cơ thể. Nếu kiểm tra ra sức khoẻ của cô có vấn đề, nói không chừng những cố gắng của cô trước đó đều uổng phí.

Thẩm Tử Ngữ nghe vậy trong lòng căng thẳng. Nếu vậy nàng thông qua được Võ Mộc Đường thì có ích lợi gì?

Mấy tháng này nàng điên cuồng luyện võ, đem tất cả tâm tư đặt ở võ đạo có ý nghĩa gì?

Hít một hơi thật sâu, Thẩm Tử Ngữ nói:

- Dung Đào đại ca, tôi biết anh nói đúng. Nhưng anh không biết bệnh của tôi là gì, nên xem như tôi dùng đan của anh, kết quả vẫn sẽ không thay đổi.

Nghe giọng của Thẩm Tử Ngữ buồn lòng, Dung Đào càng nóng lòng nói:

- Tử Ngữ, có hữu dụng hay không, cô không thử một chút làm sao biết được? Dù sao cũng là vật tìm được trên Tiên Nữ tinh, giả sử có hiệu quả thì sao?

Hắn chọn ngay lúc này thẳng thắn đưa đan dược cho Thẩm Tử Ngữ, vì phòng ngừa Thẩm Tử Ngữ hoài nghi hắn.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngủ

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Thông Qua Khảo Hạch

Trầm Tử Ngữ rõ ràng cũng hơi nghi ngờ vì sao Dung Đào lại đưa thuốc tới vào lúc này, cô hơi chần chờ một chút rồi nhận lấy bình ngọc nói:

- Cám ơn anh, nếu như sau này tôi có thể đi Tiên Nữ tinh, tôi nhất định sẽ trả lại nhân tình này.

Bất kể thuốc của Dung Đào có thể chữa khỏi cho cô hay không, nhưng phần nhân tình này cô sẽ ghi nhớ. Bởi vì cô cũng muốn thử một chút, cô không muốn sau khi cố gắng vượt qua Võ Mộc Đường, rồi vì thể lực mà không thể vượt qua. Hơn nữa Dung Đào cũng đã nói, thứ thuốc này được điều chế từ nguyên liệu được lấy trên Tiên Nữ tinh.

Cũng có thể nói là có niềm tin mù quáng về Tiên Nữ tinh, không chỉ có Trầm Tử Ngữ mới như vậy, cho dù người khác nghe được đồ vật từ Tiên Nữ tinh, cũng sẽ thấy co cấp hơn hơn những thứ khác.

- Người mau ăn đi, vượt ải Võ Mộc Đường sẽ bắt đầu ngay đó.

Thấy Trầm Tử Ngữ nhận lấy bình ngọc, Dung Đào vội vàng hồi thúc.

Trầm Tử Ngữ cũng đã thấy cửa lớn của Võ Mộc Đường đã được mở ra, hơn nữa thầy cô và người ghi chép thành tích cũng đã đến. Sự hấp dẫn của Tiên Nữ tinh đối với cô thật sự quá lớn, cô ấy chỉ hơi do dự một chút rồi cũng mở bình ngọc ra, đổ ra một viên đan được bằng trái nhãn rồi nuốt xuống.

Chỉ thấy một làn nhiệt nhàn nhạt lan tỏa trong cơ thể cô, trong lúc này cô có thể cảm nhận được sức mạnh của mình đã tăng lên một chút.

Lúc Trầm Tử Ngữ ăn đan dược, thầy cô đến khảo sát cũng đã nhìn thấy. Chỉ là không có bất cứ thầy cô nào nói gì, khảo hạch này không chỉ là kiểm tra về sức mạnh, Võ Mộc Đường còn kiểm tra về linh hoạt của thân pháp, ăn đan dược cũng không có sự trợ giúp lớn nào. Hơn nữa cũng không có quy định nào không cho phép ăn đan dược.

- Cuộc thi bây giờ bắt đầu, mọi người xếp hàng từ cửa Võ Mộc Đường đi vào, cứ mỗi năm phút đi vào một người, bất cứ ai có thể từ cửa chính đi ra thì coi như đã đậu. Mọi người nhớ kỹ một khi bị mộc nhân của Võ Mộc Đường đánh ra khỏi lối đi, cũng chỉ có thể từ cửa hông đi ra, như vậy thì coi như thất bại.

Người nói chuyện là Hiệu trưởng của viện Võ Thuật Lạc Đại Vương Trấn Kỳ.

Đây là cơ hội đầu tiên đi đến Tiên Nữ tinh đầu tiên của đại học Lạc Bắc, đây là việc trọng đại của cả đại học Lạc Bắc.

Nơi đây cũng không thể ăn gian, vì liên minh địa cầu đã phái người tới giám sát cuộc thi. Nhất định phải thông qua Võ Mộc Đường, mới có thể đi vào Tiên Nữ tinh.

Trầm Tử Ngữ là người xếp hàng thứ mười sáu, trong lòng cô thấp thóm bất an đi đến cửa Võ Mộc Đường, cầm một bộ đồ bảo vệ mặc vào, rồi bước vào cửa lớn Võ Mộc Đường.

Bình thường luyện tập là một chuyện, bây giờ cô thực sự phải chiến đấu với những mộc nhân này, thật sự là dùng đao thật thương thật.

Một bước vào Võ Mộc Đường, một năm đâm đánh về phía Trầm Tử Ngữ. Bây giờ là lúc thể hiện kết quả bình thường huấn luyện gian khổ của

cô cô gần như là theo bản năng đưa tay chặn một quyền này.

Cánh tay truyền đến cảm giác tê dại, nhưng một quyền kia thật sự bị cô chặn lại.

Việc này làm cho Trầm Tử Ngữ bỗng cảm thấy phấn chấn, làm cho cô có cảm giác chính mình có thể thông qua Võ Mộc Đường.

Lúc ban đầu thì đánh về phía Trầm Tử Ngữ chỉ là một hai quyền hay chỉ một cước. Càng về sau Trầm Tử Ngữ tiến vào sâu hơn, quyền cước đánh về phía Trầm Tử Ngữ càng ngày càng nhiều.

Nhưng tới lúc này Trầm Tử Ngữ đã hoàn toàn quen thuộc với quyền cước của các mộc nhân, mỗi lần đều có thể chính xác cản các loại quyền cước này lại.

Mặc dù đôi khi cô cũng trúng mấy quyền. Chỉ có điều Trầm Tử Ngữ nhờ vào động tác nhẹ nhàng linh hoạt, kiên cường bám trụ không để bị đánh văng ra.

Nửa đường vào thông đạo trước kia, Trầm Tử Ngữ còn có thể đánh trả, hoặc là dùng chân ngăn cản, nhưng về sau cô chỉ có thể né tránh.

Không phải là cô không ngăn cản được, mà là cô đã kiệt sức.

Liên tục trúng mấy chục đòn, Trầm Tử Ngữ có cảm giác xương cốt như rã rời, hai mắt cô tỏa sáng, quyền cước của mộc nhân đã biến mất không đánh về phía cô nữa.

Trầm Tử Ngữ thở phào nhẹ nhõm, nhìn tình hình cô đã đi ra Võ Mộc Đường. Chỉ là không biết là cô có phải đã vượt qua kiểm tra hay không. Cô hoàn toàn là dựa vào chịu đòn đi ra, nếu ở lại Võ Mộc Đường lâu hơn một chút nữa, thì cô sẽ không chịu nổi và vị quét trở ra thôi.

- Thí sinh Trầm Tử Ngừ thông qua sơ cấp khảo hạch Võ Mộc Đường.

Lúc thầy cô báo Trầm Tử Ngừ thông qua khảo hạch, cô xúc động nắm chặt nắm đấm.

Thành công rồi, cô sắp bước lên Tiên Nữ tinh. Từ nay về sau, tương lai hoàn toàn được cô nắm trong tay. Bất kể cô có thể sống không quá 36 tuổi...

Trầm Tử Ngừ mới vừa mới vừa nghĩ tới đây, thì nghe được giọng nói kia lần nữa.

- Mời thí sinh Trầm Tử Ngừ tiến vào của khảo hạch tiếp theo, khảo hạch sức mạnh.

Trầm Tử Ngừ trong lòng nặng trĩu, đúng là khảo sát sức mạnh. không chỉ vậy mà còn phải kiểm tra ngay.

Đừng xem Dung Đào cho cô một viên đan dược, trên thực tế cô cũng không tin viên đan dược kia của Dung Đào có thể trị khỏi bệnh tim của cô. Nếu có thể trị khỏi cũng không có tác dụng nhanh như vậy chứ. Cô không muốn bỏ qua một tia hy vọng nào đi vào Tiên Nữ tinh.

Bất luận có tự nguyện hay không thì cô cũng phải đi vào khảo hạch sức khỏe.

Trầm Tử Ngừ vừa bước vào phòng khảo hạch sức khỏe, đã nhìn thấy một bác sĩ quen thuộc, hiệu trưởng Triệu Chí Vũ của viện đông y Yển Kinh. Ngoài Triệu Chí Vũ ra, còn có một nam một nữ mà cô không quen biết.

Triệu Chí Vũ nhìn thấy Trầm Tử Ngừ cũng hơi ngẩn ra, hẳn biết quá rõ Trầm Tử Ngừ, vì hẳn chính là người khám bệnh cho Trầm Tử Ngừ.

Chứng bệnh của cô ấy là tim tắc nghẽn, hiện tại loại bệnh này còn chưa có cách nào chữa trị cả.

Nếu Trầm Tử Ngữ chưa trị hết bệnh thì làm sao có thể xuất hiện ở nơi này?

- Triệu bá bá.

Trầm Tử Ngữ vội vàng khom người chào cho Triệu Chí Vũ.

Triệu chí Vũ liền vội vàng nói.

- Tử Ngữ, con con làm sao lại tới đây?

- Con thông qua Võ Mộc Đường a.

Trầm Tử Ngữ trả lời.

- Không thể nào a, hoàn cảnh của con như vậy thì làm sao có thể tu Võ? Một khi con tu Võ sẽ tim sẽ bị tắc nghẽn, thì làm sao có đủ khả năng thông qua Võ Mộc Đường?

Triệu chí Vũ nói ra với vẻ không thể tin được.

Bệnh của Trầm Tử Ngữ là do chính tay hắn khám qua, lại bệnh tim tắc nghẽn này chắc chắn là không thể tu luyện, chứ đừng nói là vận động mạnh như thế. Bước vào viện Võ Thuật tu Võ, thì chắc chắn không chỉ là vận động mạnh không thôi, đối với tim của Trầm Tử Ngữ thì chắc chắn không thể nào chịu nổi.

- Triệu bá bá, sau này con cũng không có phát bệnh, giống như hoàn toàn bình thường vậy.

Trầm Tử Ngữ liền vội vàng giải thích.

Triệu chí Vũ lắc đầu nói:

- Đó là bởi vì trước đây con không có vận động mạnh, đặc biệt là học võ. Chuyện này giải thích có chút rườm rà, vì căn bệnh của con mà ta đã cố ý tìm hiểu các sách cổ của các nước trên thế giới. Ta khẳng định là ta đã không phán đoán sai, con không thể nào vận động mạnh được, chỉ có khi...

Nói đến đây Triệu Chí Vũ cũng hơi nghi ngờ, nếu Trầm Tử Ngữ không thể vận động mạnh, vậy khẳng định là không thể tu Võ? Vậy tại sao cô ấy lại thông qua Võ Mộc Đường được?

- Trước hết con hãy kiểm tra thử một chút.

Triệu chí Vũ chỉ có thể để Trầm Tử Ngữ đi kiểm tra, cho dù hẳn là người kiểm tra ở chỗ này, nếu Trầm Tử Ngữ có kết quả không đạt, thì hẳn cũng không cách nào giúp Trầm Tử Ngữ được.

Nơi đây vốn là nơi kiểm tra sức khỏe và tổ chất thân thể, nên mỗi hạng mục đều hoàn thành rất nhan.

Không tới nửa giờ là đã có kết quả kiểm tra.

Triệu Chí Vũ cầm kết quả kiểm tra, há hốc mồm kinh ngạc một lúc lâu. Bệnh của Trầm Tử Ngữ là do chính tay hắn khám qua, tuyệt đối sẽ không có lầm lẫn, nhưng bây giờ kết quả kiểm tra lại là khỏe mạnh đến không thể nào khỏe hơn được nữa.

- Khó trách con có thể tu Võ, hóa ra bệnh của con đã hoàn toàn khỏi hẳn rồi? Con có thể nói cho ta biết, là ai chữa bệnh cho con mà giỏi như vậy?"

Triệu Chí Vũ sững sốt nhìn Trầm Tử Ngữ.

Bệnh đã khỏi ư? Trầm Tử Ngữ xúc động đến nỗi nắm chặt nắm đấm, cho dù cô là người phóng khoáng, nhưng tim của mình bị như thế cũng để lại bóng ma trong lòng cô.

Suốt thời gian qua cô không dám đi kiểm tra, vì cô không muốn phải đối mặt lần nữa.

Lúc này bệnh cổ đã hoàn toàn khỏi hẳn? Đúng rồi, đúng là Dung Đào, đúng là Dung Đào cứu cô.

- Cám ơn anh, Dung Đào đại ca.

Sau khi Trầm Tử Ngữ tự lẩm bẫm, mới ngẩn đầu nói với Triệu Chí Vũ:

- Triệu bá bá, là Dung Đào đại ca, trước khi bước vào Võ Mộc Đường, anh ấy cho con ăn một viên thuốc, còn nói viên thuốc đó có thể trị hết bệnh tim của con. Lúc đó còn còn hơi nghi ngờ, không nghĩ tới là có thể làm con hết bệnh thật...

Giọng nói của Trầm Tử Ngữ vẫn không thể nào bình tĩnh được, trong lòng cô bây giờ chỉ có một điều, cô không cần phải bấm tay đếm xem cô còn có thể sống khỏe mạnh bao nhiêu ngày nữa.

Đây là khát vọng bao nhiêu năm qua của cô, bây giờ lại dễ dàng đạt được. Đây có có phải là làm cho cô nhọc nhằn mừng rỡ? Đây là bước ngoặt lớn nhất trong đời cô.

Triệu Chí Vũ lại cau mày, ngay sau đó lắc đầu nói:

- Việc này tuyệt đối không thể xảy ra...

- Không phải sao, Dung Đào đại ca lấy được đan dược từ buổi đấu giá, nghe nói là được luyện chế bằng dược liệu lấy từ Tiên Nữ tinh.

Lúc này Trầm Tử Ngữ cảm kích Dung Đào từ tận đáy lòng, Dung Đào không chỉ cứu cô một mạng, còn làm cho cô có thể mơ mộng như người bình thường.

Triệu Chí Vũ thở dài một tiếng nói:

- Ta không phải là hoài nghi côn hiệu của đan dược kia, ta là theo nghiên cứu của ta, trước khi bệnh của con tốt lên, lẽ ra không thể nào tu Võ à? Có thể người...

Nói đến đây Triệu Chí Vũ phải ngừng lại, vì có một người vừa thông qua Võ Mộc Đường đi vào, muốn kiểm tra sức khỏe.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Mời Thẻ Đánh Bạc

Team dịch: ๓Tà ๓Tu ๓Chi ๓Địa

Mặc dù Triệu Chí Vũ không thể chữa khỏi bệnh của nàng, nhưng nàng không bao giờ nghi ngờ y thuật của Triệu Chí Vũ. Nếu như y thuật của ông ấy không thể tin được, thì sẽ không có tư cách đứng ở chỗ này kiểm tra sức khỏe dí Tiên Nữ tinh.

Triệu Chí Vũ nói nàng nếu không khỏe lại thì không thể tu Võ, thì chắc chắn là không thể tu Võ. Mà trên thực tế nàng không những có thể tu Võ, mà còn có cảm giác rất tốt.

- Tử Ngữ, phải chi ta đem đan dược đến cho nàng sớm hơn, ta cũng thật không ngờ sau khi thông qua Võ Mộc Đường lại phải kiểm tra sức khỏe ngay.

Dung Đào nhìn thấy Trầm Tử Ngữ sau khi từ phòng kiểm tra sức khỏe đi ra, chân mày nhíu lại, vẻ mặt cũng không được vui vẻ, trong lòng suy đoán Trầm Tử Ngữ đã rút kiểm tra.

- Đan dược kia qua bao lâu mới hữu hiệu quả?

Trầm Tử Ngữ cũng không nói tới việc mình đã thông qua, mà hỏi lại một câu.

- Chắc là cũng phải mấy ngày, mấy ngày sau em nên đi kiểm tra thử đi.

Dung Đào trả lời với vẻ không chắc chắn lắm.

- Ta biết rồi, cảm ơn anh.

Sau khi Trầm Tử Ngừ trả lời thì vội vàng chạy ra ngoài, cô phải đi tìm dì Phương. Nếu đúng như lời Triệu bá bá nói là trước khi hết bệnh thì không thể tu Võ thì bệnh của nàng chắc chắn đã hỏi trước lúc vào viện Võ Thuật. Việc này chỉ có thể xảy ra trong lúc cô nằm viện mà thôi, lúc cô nằm viện đã từng hôn mê một thời gian, trong lúc hôn mê đã được chữa trị gì thì chỉ có dì Phương biết rõ.

...

Hơi thở nóng bỏng trong nháy mắt đã lan tỏa khắp toàn thân, Địch Cửu cảm giác được chân nguyên trong cơ thể tăng gấp hai lần. Những lách tách không ngừng vang lên trong cơ thể, giờ khắc này hẳn cảm giác được không chỉ có chân nguyên tăng lên một bậc mà ngay cả ngũ quan của hẳn cũng trở nên rõ nét hơn.

Răng rắc!

Linh thạch cầm trong tay đã vỡ ra biến thành tro, Địch Cửu xúc động đứng lên, nếu như không phải là đang trên thuyền thì hẳn đã điên cuồng hét lên một phen.

Luyện khí tầng ba, vốn cho là rất chuyện khó, nhưng sau khi lấy được linh thạch lại trở nên rất đơn giản.

Dựa theo thời gian tính toán, hẳn từ luyện khí tầng hai lên cấp đến luyện khí ba tầng tổng thời gian không tới mười ngày, linh thạch đã dùng hết ba viên.

Bây giờ còn sót lại bảy viên linh thạch, rất có thể đủ để hẳn đột phá đến luyện khí tầng bốn.

Đối với tu luyện thì linh thạch thật sự là một thứ tốt.

Địch Cửu đoán cũng đã tới thời gian đến nhà đấu giá rồi, hắn dứt khoát tắm rửa một phen rồi đi ra khỏi phòng.

Từ sau khi lên con thuyền này, đây là lần đầu tiên Địch Cửu bước ra khỏi phòng.

Đứng ở mạn thuyền, nhìn biển khơi vô biên vô hạn mang theo từng cơn sóng, cộng thêm vừa mới bước vào luyện khí ba tầng, giờ khắc này Địch Cửu có cảm giác trong lòng hắn đầy khao khát kích động. Chỉ cần cho hắn thời gian, hắn nhất định sẽ trúc cơ.

Hắn đang luyện khí tầng hai cộng thêm đao pháp Địch gia thì đã ung dung tiêu diệt Địa Cấp Giả Bất Liễu, dựa theo phân chia cấp bậc ở đại lục Á Luân thì Địa Cấp trên địa cầu tương đương với Võ Sư đại lục Á Luân. Với thực lực của hắn bây giờ, cũng có thể giết chết Đại Võ sư.

Chờ sau khi hắn trúc cơ, thì Võ Vương đối với hắn sẽ ra sao nhỉ? Nếu như hắn có thể trúc cơ, vậy hắn nhất định phải tìm biên pháp trở về đại lục Á Luân, phải báo thù cho Địch gia, mới có thể yên tâm truy cầu tiên đạo của chính mình.

- Còn bao lâu mới nữa mới đến nơi?

Sau khi bình tĩnh lại, Địch Cửu hướng về người phục vụ cách đó không xa vẫy vẫy tay hỏi.

Tên phục vụ này đi tới trước mặt kính cẩn đáp:

- Còn hai ngày nữa thì tàu Tiên Nữ số bảy của chúng ta sẽ đến nhà đấu giá.

- Được, ta biết rồi.

Địch Cửu khoát khoát tay, ra hiệu cho người phụ vụ rời đi.

Lại quay trở lại gian phòng của mình thu thập mọi thứ một chút, sắp xếp mấy món đồ cần thiết vào túi nhỏ, sau đó đeo lên lưng rồi khóa cửa lại.

Địch Cửu dự định đi một vòng quanh thuyền, mặc dù nói thuyền Tiên Nữ số bảy nhìn qua rất an toàn, nhưng đối với Địch Cửu thì đem mọi thứ theo bên người mình là an toàn hơn.

Ngang qua hành lang rộng rãi, sau khi đi đến đại sảnh, Địch Cửu nhìn thấy một cầu thang xoắn ốc ba tầng. Ở cửa cầu thang xoắn ốc còn đánh dấu chặn kẻ quỳ rượu, cửa hàng tổng hợp, phòng xem phim, thậm chí còn có cả sân bóng rổ...

Ánh mắt Địch Cửu rơi vào hai chữ sòng bạc, đánh bạc đối với hắn quả thực không thể quen thuộc hơn rồi. Năm đó ở Minh Châu thành, hắn đánh bạc đến nỗi toàn bộ Minh Châu thành không người nào dám cùng hắn đánh bạc nữa.

Không người nào dám cùng hắn đánh bạc không phải vì đồ thuật của hắn đứng nhất Minh Châu thành, trên thực tế đồ thuật của hắn đúng là theo học được từ đồ vương của châu thành, nhưng chỉ là hơn người bình thường một chút mà thôi.

Sở dĩ không người nào nguyện ý cùng hắn đánh bạc, bởi vì bất kì sòng bạc nào trong Minh Châu thành, chỉ cần nghe tới hắn đi đánh bạc, thì sòng bạc đó sẽ đóng cửa tạm nghỉ ngay.

Mà người như Địch Cửu, lần đầu tiên thua một trăm lần thứ hai hắn sẽ đánh cuộc hai trăm, thua hai trăm, lần thứ ba hắn sẽ đánh cuộc bốn trăm. Có một lần thua nhiều nhất, hắn dám đem cả nhà mình ra đánh, kết quả là hắn thắng. À không, phải nói là sòng bạc phải để cho hắn thắng.

Trên thực tế dù cho là hãn có thua đi nữa, sông bạc cũng không dám lấy nhà của hãn. Nếu Sông bạc có ý định như vậy, phỏng chừng vừa bước chân vào nhà hãn, thì một khắc sau sông bạc sẽ bị cha của Địch Cửu là Địch Sam san bằng rồi. Người không có gian lận, Địch Đại tướng quân nói người gian lận, thì người đúng là gian lận.

Cho nên nói về đánh bạc, chủ yếu là không có sông bạc nào dám cùng Địch Cửu đánh bạc. Về phần cá nhân, trừ phi người đó chán ghét chính mình quá nhiều tiền, chứ ai mà dám cùng Địch lão Cửu của Minh Châu thành đánh cược với nhau chứ?

Cho nên mỗi lần Địch Cửu vào sông bạc, thì ông chủ của sông bạc tự mình ra tươi cười nói xin lỗi, sau đó đặc biệt tìm người đánh bạc với Địch Cửu, để cho Địch Cửu thắng chút tiền lẻ. Về sau, Địch Cửu cảm thấy không còn hứng thú nữa, còn không bằng đi uống rượu cùng Khúc Tiểu Thụ.

Hiện nay Địch gia sụp đổ, hãn lưu vong đến nơi của kiếp trước, lại lần nữa nhìn thấy sông bạc, trong lòng lại có một loại cảm giác thân thiết.

Giống như là hãn lại trở về lúc cùng Khúc Tiểu Thụ càn quét các sông bạc ở Minh Châu thành, chỉ là không biết Khúc Tiểu Thụ giờ có khỏe không.

Địch Cửu không có dừng lại, trực tiếp lên lầu đi về hướng sông bạc.

Sông bạc rõ ràng nhộn nhịp hơn những nơi khác, nhìn những người ở đây, Địch Cửu thậm chí còn hoài nghi có phải 10% người trên thuyền đều đến sông bạc này rồi.

Ở cửa sông bạc dễ dàng nhìn thấy bốn chữ to, sông bạc Tiên Thiên.

- Tiên sinh, ngài ít nhất phải đổi một trăm ngàn tiền liên minh ra thẻ đánh bạc, mới có thể đi vào sông bạc.

Địch Cửu còn chưa có bước vào sòng bạc, thì ở bên quầy trong cửa đổi tiền, có một tên i phục vụ ra vẻ nhiệt tình nhắc nhở Địch Cửu.

Địch Cửu dừng lại, hần nhìn thấy một tấm bảng ghi tiêu chí rất rõ ràng.

Sòng bạc này được chia thành ba cấp độ, chỗ hần đang đứng này được gọi là tràng sơ cấp, căn cứ vào giải thích phía trên, thì tràng sơ cấp ít nhất phải đổi ra thẻ hơn một trăm ngàn tiền liên minh thì mới có thể đi vào.

Tầng thứ hai là tràng trung cấp, ít nhất phải đổi ra thẻ hơn một triệu tiền liên minh mới có thể tiến vào, tầng thứ ba là tràng cao cấp, đổi thẻ đánh bạc ít nhất phải trên mười triệu mới có thể vào.

Địch Cửu lấy ra thẻ ngân hàng đưa cho người trong quầy đổi thẻ tiền đặt cược.

- Giúp tôi đổi một tỉ tiền liên minh ra thẻ đặt cược.

Nhìn thấy tầng thứ ba ít nhất phải đổi hơn mười triệu trở lên thành thẻ, Địch Cửu trong lòng thầm nghĩ phải ở chỗ này gom một mớ tiền rồi. Qua vài năm đánh bạc ở Minh Châu thành, đồ thuật của hần không tính là giỏi, nhưng cũng không phải là kém. Cộng thêm hiện tại hần đã bước vào luyện khí tầng ba, thị giác cùng thính giác của hần tuyệt đối không phải người bình thường có thể so sánh.

- A... Vâng, tiên sinh.

Người phục vụ phía sau quầy kính cẩn nhận lấy thẻ ngân hàng từ Địch Cửu.

Ở chỗ này một lần đổi thẻ với số tiền một tỉ tiền liên minh thì không phải là không có, nhưng tuyệt đối không phải rất nhiều, thậm chí một năm cũng không gặp được một hay hai người. Người trước mắt mặc quần áo

bình thường, người thanh niên đeo một cái túi nhỏ này lại một lần đổi một tỉ tiền liên minh, việc này người phục vụ cũng không có nghĩ tới.

Cũng may hắn rất nhanh liền kịp phản ứng, đứng dậy kính cẩn hỏi:

Xin hỏi ngài cần thẻ đánh bạc mệnh giá bao nhiêu?

Địch Cửu đã nhìn thấy các loại thẻ đánh bạc, từ một trăm đến 100 triệu đều có. Hắn dự định tới nơi này chính là để ăn tiền, nên rất dứt khoát nói:”

- Cho ta mười thẻ mệnh giá một 100 triệu.

- Vâng...

Cho dù người phục vụ có lòng muốn nói cho Địch Cửu biết, mười thẻ đánh bạc chẳng mấy chốc sẽ hết thôi, không bằng đổi một ít thẻ mười triệu. Cũng may hắn còn nhớ chức trách của mình, không dám nói nhảm một câu nào.

Địch Cửu đổi tiền thành thẻ đánh bạc chỉ trong thời gian rất ngắn, vậy mà vẫn bị người bên cạnh chú ý, người đổi một tỉ tiền liên minh thành thẻ đánh bạc cũng không có nhiều.

Địch Cửu vừa đi vào tầng thứ ba tràng cao cấp, thì đã có một thiếu nữ rất đẹp mặt nở nụ cười ra đón:

- Chào quý khách, xin hỏi ngài muốn chơi trò gì?

- Loại đánh cược nào nhanh nhất?

Địch Cửu tới nơi này là muốn ăn tiền, hắn sẽ không lãng phí thời gian để đánh bạc.

- Nhanh nhất thì có đồ xúc xắc, mời ngài đi theo tôi.

Bước chân thiếu nữ nhẹ nhàng dẫn Địch Cửu tới một cái bàn nằm tận cùng trong góc.

Sòng bạc phổ thông đều dùng loại bàn dài, nhà cái một mình chiếm cứ một bên, còn những người chơi thì ngồi ở bên đối diện. Nhưng cái bàn này lại có hình vuông, nhà cái vẫn chiếm cứ một bên, chỉ còn chỗ cho ba người có thể đánh bạc. Cái này nhìn giống như những người quen biết đánh cược với nhau, chứ không phải cược với sòng bạc.

Chính giữa bàn nơi đặt chuông và bên rìa cắt ra một khe hở, việc này phòng ngừa ăn gian.

Lúc này trong bàn đã ngồi sáu người, ngoại trừ nhà cái ra, hai bên còn lại thì một phe ngồi ba người, một phe khác ngồi hai người. Đối diện với hướng đi tới của Địch Cửu, thế mà vẫn trống không.

Nhìn dáng vẻ này đúng là để lại cho mình, Địch Cửu gật đầu với thiếu nữ một cái rồi ngồi xuống, hẳn đoán là khi mua một tỉ liên minh tiền thẻ đã bị người người khác biết được, cho nên mới cố ý để cho một bên bàn cho hẳn.

Địch Cửu vừa mới ngồi xuống, thì một thanh niên tóc dài ở bên cạnh hạ giọng nói với Địch Cửu:

- Huynh đệ, tốt nhất là không nên ngồi ở vị trí này.

- Tại sao?

Địch Cửu giờ mới hiểu được hóa ra cái chỗ trống này không phải là nhường cho hẳn.

- Hì hì...

Người thanh niên tóc dài mỉm cười hì hì để lộ nửa hàm răng đen.

- Sòng bạc có câu thế này, người ngồi đối diện chỉ có thua chứ không thắng. Kẻ ngồi đối mặt muốn thắng cũng không thắng được. mà vừa hay cậu lại ngồi đối diện.

- Hoá ra còn có loại thuyết pháp này, cảm ơn nhiều.

Địch Cửu miệng thì nói cảm ơn, nhưng thân thì đã ngồi vào chỗ đối diện đó rồi.

Thấy Địch Cửu không tin lời mình mà nói, thanh niên tóc dài chỉ có thể im lặng lắc đầu mà thôi. Chỉ có điều rất nhanh hẳn liền thừ ra, vì hẳn nhìn thấy Địch Cửu tiện tay lấy ra mười miếng thẻ đánh bạc.

Mười miếng thẻ đánh bạc cũng không nhiều, điều quan trọng là Địch Cửu lấy ra mười miếng thẻ đánh bạc đều này đều là thẻ mệnh giá một trăm triệu làm.

Cái này là một tỉ tiền liên minh?

Hãy nhấn like ở mỗi chương để ủng hộ tinh thần các dịch giả bạn nhé!

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngủ

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Ta Là Tới Thắng Tiền

Chẳng những tên thanh niên tóc dài này, mà mấy người ngồi ở bàn này đều nhìn Địch Cửu một cách kinh dị. Tuy nói ở tầng ba này, chuyện thắng thua một tỉ là chuyện bình thường. Nhưng mà chưa từng có một người nào một lấy mười thẻ 100 triệu ra đánh bạc cả.

Thắng thua một tỉ, thì cũng dùng hàng trăm ngàn thẻ đánh bạc mà chơi. Có ai một lần lấy ra mười thẻ đánh bạc 100 triệu đâu? lấy thẻ 100 triệu đánh bạc, nếu thua thì chỉ trong mười mấy phút ngắn ngủi là sạch sẽ không còn gì.

- Huynh đệ thật có khí phách.

Thanh niên tóc dài chỉ có thể nói vậy, đến đánh bạc ai cũng muốn thắng tiền, mang theo thẻ đánh bạc đơn vị trăm triệu tới thắng tiền, chỉ có thể nói là ra tay quá rộng rãi rồi.

Ngược lại người chia bài, mặc dù cũng chưa thấy có người nào lấy ra mười thẻ đánh bạc 100 triệu ra cược, nhưng lại không cảm thấy kinh ngạc. Ở những nơi như thế này, mọi chuyện đều có thể xảy ra. Huống chi, hẳn đã từng chia bài cho một trận có số tiền đánh cược lên đến gần ba tỷ tiền liên minh.

- Nói quy tắc cho ta nghe một lần đi.

Địch Cửu nói với người chia bài.

- Chúng ta đánh cược chính là dùng chung đũa xúc xắc để lắc, mỗi người có năm mai xúc xắc, lớn nhất là báo, sau đó là lốc, nổ, hồ lô...

Địch Cửu không đợi người chia bài nói xong, trực tiếp đánh gãy lời của đối phương:

- Cái này quá phức tạp, đơn giản một chút đi, người và ta cùng đổ xúc xắc, chỉ cần ba viên xúc xắc, chúng ta so lớn nhỏ.

- Cái này...

Người chia bài nhìn mấy người còn lại một lát. Loại cược này tất nhiên là có, nhưng bàn đánh bạc này cũng không chỉ có một mình Địch Cửu.

Thanh niên tóc dài kia cười ha ha một tiếng:

- Ta không có ý kiến, ta cảm thấy ý tưởng của vị huynh đệ này rất tốt, đơn giản mau lẹ. Chúng ta đến để đánh bạc, nếu như chậm chạp như thế, không bằng đi đánh mặt cược.

- Ta cũng đồng ý...

Một gã đàn ông có lớn tuổi nói theo.

Hai người đồng ý, ba người còn lại cũng nhao nhao biểu thị đồng ý.

- Tốt, nếu đã như thế thì chúng ta sẽ cược lớn nhỏ.

Đã có nhân viên phục vụ thu hồi những xúc xắc còn lại, chỉ để lại ba viên xúc xắc trên mặt bàn.

Người chia bài lấy ra một ống lắc xúc xắc màu đen, hướng miệng ống về phía mấy người một lần, sau đó vung tay trên mặt bàn, ba viên xúc xắc trực tiếp bị cuốn vào trong đó. Xúc xắc ở trong hộp không ngừng vang lên

đình dương, Địch Cửu lập tức cẩn thận lắng nghe, cũng giống như Địch Cửu mấy người còn lại đều cẩn thận lắng nghe.

Địch Cửu tập trung tinh thần ở mức độ cao, hẳn gần như có thể cảm nhận được sự chuyển động của ba viên xúc xích trong ống xúc xích. Loại cảm giác này rất kì diệu, làm cho hẳn có cảm giác không được chân thật.

Thật giống như có một loại tinh thần lực trong đầu hẳn muốn đột phá, muốn xông vào hộp xúc xích để quan sát vậy.

Lúc Địch Cửu muốn cảm nhận quỹ tích trong đó, một tiếng "Đùng" vang lên, hộp xúc xích rơi lại trên bàn. Loại cảm giác thật kì diệu kia biến mất vô tung vô ảnh. Cái này làm cho Địch Cửu cảm thấy đáng tiếc.

- Một triệu, là lớn.

Thanh niên tóc dài lấy ra thẻ đáng bạc một triệu ra đánh cược vào lớn.

Những người còn lại đều đặt cược dao động trong khoảng giữa mấy chục vạn đến trăm vạn, chắc đây cũng là phạm vi đặt cược bình thường của bọn họ.

Ánh mắt người chia bàn rơi trên người Địch Cửu hỏi:

- Ngài cược lớn hay là nhỏ?

- Tỷ lệ đặt cược tính toán như thế nào?

Địch Cửu hỏi.

Bây giờ, người chia bài mới hiểu được là Địch Cửu chưa bao giờ cược qua, liền lập tức giải thích cho hẳn:

- Đánh cược lớn nhỏ ở nơi này của chúng ta có chút khác biệt so với nơi khác, cược lớn nhỏ ăn một, cược đoán số điểm một ăn 36. Cược báo

(báo: điềm giống nhau 1 1 1, 2 2 2,) một ăn 24, cược đoán điềm báo một ăn 50, đoán được hết điềm các xúc xắc cược một bồi 180. Ở nơi này của chúng ta.

Địch Cửu không biết tỉ lệ đặt cược bên ngoài là bao nhiêu, nhưng hẳn biết tỉ lệ đặt cược ở đây thấp hơn sòng bạc ở Tế Quốc, có điều một ăn 36 đối với hẳn thì cũng được.

- Tốt, ta cược một trăm triệu đoán điềm là 3 3 2.

Địch Cửu đẩy một cái thẻ đánh bạc ra, cược điềm xác định.

Dự đoán được điềm xúc xắc tương đối khó, coi như là cao thủ thì bình thường cũng rất ít khi cược điềm xác định.

Người chia bài nao nao, lần đầu tiên hẳn đưng một dân cờ bạc như Địch Cửu.

Lúc dân cờ bạc gặp phải cao thủ, con mắt đều sáng lên. Trông thấy Địch Cửu tiện tay lấy ra một trăm triệu cược điềm xác định, năm tên dân cờ bạc khác đều mừng rỡ, nhiệt tình nhìn Địch Cửu.

Tất cả mọi người đều nhìn ra được và khẳng định Địch Cửu là một cao thủ đỉnh cấp, nếu không ai dám cược điềm xác định chứ?

Cho dù đã từng trải qua nhiều trường hợp chơi lớn hơn, nhưng khi nhìn thấy Địch Cửu dám cược điềm xác định, người chia bài vẫn cảm giác được tim đập nhanh. Nói thật, sòng bạc bọn họ tỷ lệ đặt ở vị trí xác định tương đối thấp, ngay cả thấp như một ăn 36 cũng không chịu nổi.

Có người cược một trăm triệu cho điềm xác định, thì người ở những bàn xung quanh cũng vây lại xem.

- Cược rồi lấy tay ra, mở!

Người chia bài quát to một tiếng, đưa tay mở ống xúc xúc ra. Sau khi người chia bài nhìn thấy con số của ba viên xúc xúc, trong lòng đột ngột thở ra, tâm tình buộc chặt cũng yên ổn xuống.

Trên ba viên xúc xúc là 4 1 5, vậy mà Địch Cửu không cược đúng một con số nào.

Ngay cả một con số cũng không cược đúng, những người xung quanh đều giật mình, hóa ra đây là một con bạc đến đưa tiền. Với trình độ này mà dám đi cược điểm xác định.

Địch Cửu cũng khẽ nhíu mày, trước kia hẳn chuyên môn theo học Đồ Vương Kê Tan người nghe xúc xúc lợi hại nhất ở thành Minh Châu, tuy trình độ không thể coi là chuyên gia, nhưng bản lĩnh thì có một chút. Huống chi, hiện tại hẳn đã bước vào Luyện Khí tầng ba, về thính giác thì không phải người bình thường có thể so sánh được.

Lúc người chia bài đổ xúc xúc, thậm chí hẳn có thể cảm nhận được quỹ tích bên của xúc xúc ở bên trong. Dựa theo cảm giác của hẳn phán đoán, đó chính là 3 3 2, sao khi mở ra lại là 4 1 5?

Người chia bài thu lại thẻ đánh bạc của Địch Cửu, rồi thu lại ba viên xúc xúc.

Xúc xúc trong ống xúc xúc không ngừng chuyển động, lần này Địch Cửu rõ ràng nắm bắt được quỹ tích bên trong đó. Mặc dù, hẳn nhìn không thấy phương hướng vị trí cụ thể của xúc xúc, thế nhưng hết lần này đến lần khác trong đầu có một loại cảm giác cực kỳ ấn tượng.

Đùng

Ống xúc xúc lần nữa được đặt xuống, Địch Cửu tiện tay thả ba thẻ đánh bạc cược 1 6 1.

Trông thấy lần này Địch Cửu trực tiếp cược ba trăm triệu, người chia bài cảm thấy trái tim của mình có chút đè nén. Ba trăm triệu nếu bình thường không tính là nhiều, thế nhưng Địch Cửu cược chính là 1 ăn 36. Cho dù thực lực sòng bạc của bọn họ hùng hậu, thì bồi tiền trong trường hợp này cũng chịu không nổi.

Giờ phút này những người khác đều không cược, toàn bộ đều nhìn chăm chăm ống xúc xắc nho nhỏ đặt trên mặt bàn kia.

- Mở ra!

Bên cạnh có người nhin không được kêu lên.

Địch Cửu cược đã lấy tay ra, chỉ chờ mở hộp xúc xắc.

Người chia bài thậm chí quên nói đặt xong thì lấy tay, trực tiếp mở hộp xúc xắc ra. Lúc này, cơ bản hẳn không có lựa chọn.

1 6 2 ba số được phô bày trực diện, chung quanh phát ra giọng nói đáng tiếc. Chỉ thiếu một chút nữa thôi, là Địch Cửu có thể thu được gấp 36 lần 3 trăm triệu

Người chia bài nhẹ nhàng thở dài một tiếng, dù đã mở ống xúc xắc, nhưng trán của hắn vẫn có mồ hôi rịn ra.

Người chung quanh trông thấy Địch Cửu thua liền 4 trăm triệu, nhưng vẻ mặt lại không thay đổi chút nào. Đều âm thầm bội phục Địch Cửu có tố chất tâm lý, có thể khẳng định đây là một dân cờ bạc già dặn.

- Người tránh ra đi, ta bồi khách nhân này cược vài ván.

Một gã đàn ông có con mắt hãm sâu, làn da cực trắng đi tới, ra hiệu người chia bài lúc đầu tránh ra.

Người chia bài kia tranh thủ đứng lên nói:

- Vâng, thầy Phùng.

Hắn biết trạng thái của mình hiện tại không thích hợp tiếp tục lắc xúc xắc, lần thứ hai Địch Cửu đoán trúng hai con số, thì có thể khẳng định đến mấy lần tiếp theo, đối phương tuyệt đối sẽ trúng một lần. Hắn đang không biết làm thế nào mới tốt, lúc này thấy Phùng tới, đây chính là đang cứu mệnh hắn.

Nếu Phùng Kỳ tới rồi, dù người trẻ tuổi này dù có lợi hại hơn nữa thì chắc chắn cũng sẽ thua. Hắn xuất làm nhiều năm như vậy, còn chưa từng nghe qua việc Phùng Kỳ thua. Hiện tại, Phùng Kỳ được toàn thế giới công nhận là Đổ Vương, trên Địa Cầu người dám cùng Phùng Kỳ đánh cược, cũng chỉ có mấy người mà thôi.

- Xin chào, ta gọi là Phùng Kỳ.

Phùng Kỳ đứng ở vị trí chia bài cũng không ngồi xuống, mà đưa tay ra với Địch Cửu.

Địch Cửu tu luyện đến Luyện Khí tầng ba, Phùng Kỳ vừa đứng đối diện với hắn, Địch Cửu liền cảm nhận một loại lệ khí cùng sát khí nhàn nhạt.

Lập tức Địch Cửu biết được Phùng Kỳ tuyệt đối không âm áp giống như mặt ngoài y thể hiện ra, trong tay người này không biết dính qua bao nhiêu máu của người vô tội. Sắc mặt người này tái nhợt, hốc mắt hãm sâu, nếu không phải tử sắc quá độ thì chính là tu luyện một loại công pháp cổ quái.

Nhìn ngón tay thon dài trắng nõn của Phùng Kỳ, nếu như ham mê tử sắc cũng không phải thuộc loại quá độ.

Địch Cửu không có hảo cảm với Phùng Kỳ, cũng không đưa tay ra, chỉ từ tốn nói:

- Ta là tới thẳng tiền, chỉ muốn đồ xúc xắc.

Phùng Kỳ thu tay về, sắc mặt không thay đổi, y vẫn khẽ cười nói:

- Nói không sai, chúng ta chỉ đánh bạc. Đã như vậy, vậy thì đi thẳng vào vấn đề, xúc xắc này người lắc hay ta lắc.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Người Ăn Gian

- Người làm nhà cái, thì tất nhiên là người là người đồ xúc sắc rồi.

Địch Cửu gõ gõ mặt bàn rồi nói.

Ai là người đồ xúc sắc thì có ý gì? Nếu không thể thắng gấp 36 lần.

- Nếu người đã nói thế, thì ta đây tự bêu xấu vậy.

Phùng Kỳ giống như không phải đang cùng Địch Cửu đánh cược một ván mấy trăm triệu, mà là hai người bạn đang luận bàn.

Sau khi nói xong Phùng Kỳ đưa tay vuốt ngang trên mặt bàn, ba hột xúc sắc lập tức bị đẩy vào trong ống lắc.

Địch Cửu nhắm mắt lại, ngay sau đó hăn phát hiện ra lúc trước nhà cái lắc xúc sắc, thì hăn có thể cảm nhận rõ ràng mọi thứ trong ống lắc, mà khi Phùng Kỳ lắc xúc sắc thì cảm giác của hăn rất mờ nhạt.

Giống như có một loại lực lượng vô hình nào đó bao lấy ba hột xúc sắc, sau đó ba hột xúc sắc này bị lực lượng đó di chuyển biến hóa không có quy tắc.

Ba.

Ống lắc rơi ở trên bàn, Phùng Kỳ mỉm cười nhìn Địch Cửu nói:

Huynh đệ có thể đặt tiền cược rồi.

- Giúp ta đi đổi mười thẻ đánh bạc mệnh giá mười triệu đến đây.

Địch Cửu lấy ra một đồng thẻ đánh bạc.

Khi Phùng Kỳ lắc xúc xắc thì hẳn không có nghe ra được gì, nếu còn đặt tiền cược như trước thì rõ ràng là đưa tiền cho người ta rồi. Địch Cửu quyết định dùng vài thẻ mười triệu cược thử như là đóng học phí vậy, một lần cược 100 triệu thì học phí quá mắc rồi.

Phùng Kỳ dùng giọng điệu lãnh đạm thản nhiên nói:

- Ta đổ xúc xắc thì tiền cược thấp nhất là 100 triệu.

Bị nhìn một cách khinh bỉ, nhưng Địch Cửu lại phát hiện ra trong lòng hẳn thế mà không có tức giận.

Phải biết rằng lúc còn ở Minh Châu thành, chỉ có hẳn khinh bỉ sòng bạc, lúc nào nhà cái dám khinh bỉ Địch lão Cửu hẳn chứ? Nếu như tại Minh Châu thành, có nhà cái nào dám khinh bỉ Địch lão Cửu hẳn, thì nhà cái kia sớm đã bị nhét vào bao như chó chết trôi quăng ra đường phố. Đâu giống như bây giờ, một chút tức giận cũng không có?

Âm thầm hít vào một hơi, con người đúng là sẽ thay đổi.

Địch Cửu phát tay, để người phục vụ chuẩn bị cầm thẻ đánh bạc đi đổi kia tránh ra, trực tiếp lấy một thẻ đánh bạc 100 triệu ra đặt ở ô cược 1 2 3.

Mở ống ra thì không ngoại lệ, Địch Cửu lại thua.

Lần thứ hai Địch Cửu tập trung chú ý vào ống lắc, vênh tai lên nghe kỹ từng âm thanh của xúc xắc.

Thủ đoạn của Phùng Kỳ rõ ràng cao hơn các nhà cái thông thường, lần thứ hai Địch Cửu vẫn không có nghe ra là điều dĩ nhiên.

Lần thứ ba, lần thứ tư...

Lần thứ bảy Địch Cửu lắc xúc xắc thì hẳn mới phát hiện ra mười miếng 100 triệu của mình đã thua sạch vào trong xúc xắc.

Người chung quanh thốn thức không thôi, một tỉ tiền liên minh của Địch Cửu, thế mà chỉ qua tám lần đánh cược là đã sạch sẽ rồi.

- Huynh đệ, người có chơi nữa không?

Phùng Kỳ mỉm cười nhìn Địch Cửu.

Địch Cửu cũng không để ý tới Phùng Kỳ, mà lấy thẻ ngân hàng ra nói với người phục vụ bên cạnh:

- Đổi giúp ta 50 thẻ đánh bạc mệnh giá 100 triệu.

- Huynh đệ, thực ra đánh bạc chỉ là để thư giãn một chút sau khi làm việc mệt mỏi mà thôi, theo ta biết thì vẫn chưa có người nào có thể dựa vào đánh bạc mà làm giàu đâu. Ta mặc dù cũng đánh bạc, nhưng mà ta thua chỉ là chút tiền tiêu vặt. Một khi thua hết thì ta sẽ rút lui.

Người thanh niên tóc dài trước đó nhìn thấy dáng vẻ Địch Cửu giống như muốn chơi tới khuynh gia bại sản, nên ở bên cạnh vội vàng khuyên giải.

Địch Cửu gật đầu với người thanh niên tóc dài này rồi nói:

- Người nói không sai, ta thực sự là một đứa con phá của, đang muốn đem tiền ra tiêu sạch đây.

Địch Cửu còn hiểu rõ hơn thanh niên tóc dài này nhiều, đánh cược có nhiều điều đáng sợ. Ở Minh Châu thành, hẳn đã được chứng kiến nhiều vụ thua hết cả gia sản, sau đó sống không bằng chết.

Nếu là không phải hăn đang ở luyện khí tầng ba, mới vừa rồi trong lúc vô tình phát hiện tinh thần lực của mình cảm giác được tình hình cụ thể của xúc xắc bên trong, Thì hăn sẽ không tiếp tục đánh cược. Bởi vì người thanh niên này nói rất đúng, từ xưa đến nay vẫn chưa có người nào dựa vào đánh bạc để làm giàu cả.

Chỉ cần người còn đánh bạc, thì cuối cùng sẽ chết vì cờ bạc, sau đó kéo cả gia đình chết trong trò đánh bạc Đây là chân lý không thay đổi từ thời vạn cổ

(Lời nói với người xa lạ, nếu bạn không phải là người tu luyện thật sự, thì hãy tránh xa cờ bạc. Nếu bạn là người tu luyện thực sự mà vẫn đang đánh bạc, vậy thì bạn có cảm thấy hương vị nào trong đó không?)- Tác Giả

Nhìn thấy Địch Cửu lại đổi 5 tỉ tiền liên minh thành thẻ đánh bạc, toàn bộ tầng thứ ba lại lần nữa sôi nổi vây xem.

Cho dù mỗi lần Địch Cửu đều dùng 100 triệu đặt cược, nhìn qua cũng cực kỳ nhàm chán, đối với tất cả mọi người ở nơi này thì đây là một trận đánh cược đặc sắc nhất.

Một bên là đố vương Phùng Kỳ người đố xúc xắc nổi danh nhất toàn thế giới, mà một bên khác là phá gia chi tử mỗi lần đặt tiền cược đều là 100 triệu trở lên. Chẳng những như thế, mà sau khi thua một tỉ tiền liên minh, lại đổi thêm 5 tỉ. Loại đánh cược lại nhàm chán này vậy mà thu hút nhiều người tới xem.

Thậm chí có một số người từ tầng một và tầng hai vì muốn đến xem cuộc đấu này, mà cố ý đổi mười triệu thẻ đánh bạc để được vào.

Địch Cửu vẫn cược mỗi lần 100 triệu và vẫn thua, dường như hăn thua đến chết lặng, nhưng người xung quanh đến xem ngày càng đông.

Mặc dù có rất nhiều người đồng tình với Địch Cửu, nhưng lúc này không có người nào đến khuyên bảo Địch Cửu không nên đánh cuộc nữa. Thậm chí còn có vài người chờ xem Địch Cửu lần nữa thua hết thẻ đánh bạc, thì hẳn sẽ làm sao?

Sau mỗi lần thua cược thì Địch Cửu càng cảm nhận được rõ ràng ba hột xúc xắc hơn. Đối với Địch Cửu thì Phùng Kỳ đồ xúc sắc để cho hắn rèn luyện năng lực cảm ứng của bản thân tốt hơn nhà cái trước kia. Phùng Kỳ đã giúp hắn huy động tinh thần của mình, sớm hay muộn gì hắn cũng sẽ cảm thấy tình huống tương tự như trước đây.

Sau khi trước mặt Địch Cửu chỉ còn bảy miếng thẻ đặt cược, tinh thần lực của hắn rốt cuộc cũng chọc thủng tầng trở ngại mà đối phương bao lấy bên ngoài ba hột xúc xắc, lại một lần nữa cảm nhận được tình cảnh giống như trước đây. Hình ảnh xúc xắc bên trong ống lắc của Phùng Kỳ đã trở nên rõ nét trước mắt Địch Cửu, giống như một hình lập thể xuất hiện ở trong đầu của hắn vậy.

4 1 6, Địch Cửu không chút do dự đem bảy miếng thẻ đánh bạc cuối cùng đặt toàn bộ vào cửa 4 1 6.

Những người có mặt ở hiện trường càng trở nên sôi nổi, Địch Cửu trước kia đều đặt 100 triệu, mỗi lần đặt đều là thua. Mà lần này Địch Cửu thế mà một lần đặt tới 700 triệu.

Phùng Kỳ theo dõi Địch Cửu đặt thẻ đánh bạc xuống, trong lòng không khỏi chìm xuống, hắn hiểu rõ hơn ai hết vì hắn lần này lắc ra đúng là 4 1 6. Nhà cái khác lắc xúc xắc có lẽ cũng không thể khẳng định chính mình lắc ra bao nhiêu điểm, nhưng Phùng Kỳ hẳn nếu như không biết mình lắc xúc xắc ra là bao nhiêu, thì hẳn đã không lấy được danh hiệu đồ vương.

- Đặt xong rồi thì lấy tay ra, giở ra đi, giở ra nhanh lên một chút nào... Người vây xem bên cạnh không nhịn được kêu lên.

Địch Cửu đặt duy nhất một cửa 700 triệu, bọn họ cũng muốn biết lần này rốt cuộc thắng có hay không. Nếu không chắc thì tại sao Địch Cửu dám đặt một lần 700 triệu như vậy?

Địch Cửu hoàn toàn không có theo dõi ống lắc, hẳn lúc này đã không còn chú ý tới xúc xắc đang đặt cược, mà đang nỗ lực nắm bắt tinh thần lực mới cảm nhận được.

Sau khi mở ống lắc ra, bởi vì Địch Cửu quá mức chăm chú, cộng thêm thính giác cường đại, nên nghe rõ ràng tiếng rùm rụp của xúc xắc.

Đây chính là tiếng xúc xắc di chuyển?

Địch Cửu không cần xem lại thì cũng đã biết rõ. Địch Cửu khẳng định trước đó hẳn không có cảm ứng sai, hiện giờ mở ra là 4 1 5 cộng thêm hẳn nghe được tiếng cùm cụp trước đó, cho dù là ngu si cũng biết là Phùng Kỳ ăn gian.

Từng tiếng thán phục và đáng tiếc truyền tới, đây là lần thứ hai mà Địch Cửu đoán chệnh lệch một con số rồi. Chỉ cần 5 biến thành 6, thì Địch Cửu đã có thể thắng mấy chục tỉ tiền liên minh.

Đừng nói là Địch Cửu, mà những người bên cạnh đều thấy đáng tiếc dùm Địch Cửu.

- Có vẻ như vận khí đang nằm bên ta rồi, vận khí của người chỉ thua ta một chút mà thôi.

Phùng Kỳ cười tủm tỉm nhìn Địch Cửu nói.

Địch Cửu lạnh lùng theo dõi Phùng Kỳ:

- Người ăn gian.

Phùng Kỳ sầm mặt lại:

- Ta ở trong sông bạc Tiên Thiên này, chưa bao giờ có người nào nói ta ăn gian cả. Nếu như mỗi người đều giống như người thua mà không chịu phục, thì đừng bao giờ tới sông bạc của chúng ta.

Xung quanh cũng có không ít người nhìn Địch Cửu bằng ánh mắt mang khinh bỉ, nếu không đánh bạc được thì cần gì phải đến đây giả mạo đại lão?

Một cơn lửa giận tăng vọt tới mi tâm Địch Cửu, Địch Cửu thiếu chút nữa là ném ra mấy cái hỏa cầu cho Phùng Kỳ rồi. Chỉ có điều hăn lập tức nhận được không làm ra hành động ngu xuẩn, một khi hăn làm như vậy, hăn lấy lại nhiều tiền hơn nữa cũng không có ý nghĩa gì, bởi vì hăn sẽ không còn cách nào đi tham gia buổi đấu giá bảo vật của Tiên Nữ tinh nữa.

Nhưng lửa giận kia tập trung ở mi tâm hòa cùng tinh thần lực của hăn, lúc này Địch Cửu giống như cảm nhận được mi tâm vang lên tiếng lách tách như có thứ gì đó vỡ vụn.

Địch Cửu nhắm mắt lại, khinh ngạc phát hiện ra ý thức của hăn có thể xuyên qua ống lắc kia nhìn rõ tình hình trong đó. Trong lòng Địch Cửu đang dao động, chẳng lẽ cái đó đúng là tinh thần lực của hăn sao?

Nhưng trong thời gian ngắn ngủi, thì đại não Địch Cửu đã hơi choáng váng, Địch Cửu vội vàng thu hồi tinh thần lực lại. Hăn lạnh lùng nhìn Phùng Kỳ nói:

- Nếu như ta thắng, đến lúc đó chỉ sợ người cũng sẽ nói ta ăn gian đi.

- Ha ha, sông bạc Tiên Thiên chưa bao giờ nói khách chơi ăn gian cả. Cũng không có bất kỳ khách chơi nào dám ở sông bạc Tiên Thiên của ta ăn gian, nếu như người có khả năng, ở trước mặt ta ăn gian mà không bị ta phát hiện, thì đó chính là người không có ăn gian.

Phùng Kỳ cười ha ha.

- Rất tốt.

Địch Cửu lấy ra thẻ ngân hàng, nói với người phục vụ bên cạnh.

- Bên trong hũ là còn năm tỉ, người giúp ta lấy toàn bộ tiền đổi thành thẻ đánh bạc.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Đánh Cược

- Được! Rất sáng khoái, cuối cùng thì hôm nay Phùng Kỳ ta đã thấy được thế nào là thiếu niên anh kiệt.

Phùng Kỳ giơ ngón tay cái lên, giọng nói vô cùng vì khoa trương.

Nếu so sánh với giọng Địch Cửu thì bình thản hơn nhiều.

- Sai rồi, bây giờ người còn chưa có thấy được, chờ một lát nữa thì người sẽ thấy.

- Phùng Kỳ ta đây mới mắt mong chờ.

Nói xong, Phùng Kỳ hất ống lắc trong tay một cái, ba hạt xúc xắc giống như bị một lực hút nào đó cuốn vào trong ống.

Xúc xắc trong ống lắc va chạm với nhau vang lên âm thanh thanh thúy, một lúc sau lại nghe tiếng như là đ-ng vào vải bông.

Khoảng vài phút sau, ống lắc đập bộp một tiếng xuống bàn.

- Huynh đệ, có thể đặt cược rồi đó.

Phùng Kỳ khẽ mỉm cười, đưa tay hướng về phía Địch Cửu mời.

Lúc trước, khi Phùng Kỳ lắc xúc xắc chỉ vang lên vài tiếng làm cho cảm ứng của Địch Cửu rất mờ nhạt, mà hiện tại hẳn đã có thể cảm ứng rất rõ ràng, số bên trong đó là 2 4 6. Ngay sau đó hẳn dùng tinh thần lực kiểm tra lại, giống như nhìn tận mắt có thể thấy rõ ràng xúc xắc là 2 4 6.

Xác định trước đó hẳn không có cảm thụ sai lầm, đây chắc chắn không phải là thông qua tinh thần cảm ứng được, mà là hẳn thật sự thấy rõ ràng số của ba hột xúc xắc trong ống lắc cách hẳn một thước.

Địch Cửu hít vào một hơi, ống lắc màu đen nên hẳn tuyệt đối không thể nhìn xuyên vào được. Mà giờ đây hẳn lại thấy rất rõ hình dáng và số của ba hột xúc xắc đó.

Ngay sau đó Địch Cửu thử di chuyển mục tiêu của tinh thần lực, hẳn ngạc nhiên mừng rỡ khi có thể thấy được vẻ mặt hồi hợp căng thẳng của những người đang xem đánh cược phía sau hẳn.

Tinh thần lực của hẳn lại có thể dùng như ánh mắt vậy, đây tuyệt đối do trong quá trình tu luyện Đại Hành Môn Lục diễn sinh ra một môn pháp thuật mới. Giống như hỏa cầu, phong nhận. Có thêm loại tinh thần này lực, Hỏa Cầu thuật cùng phong nhận thuật của hẳn càng chính xác và lợi hại hơn.

Địch Cửu hít vào một hơi thật sâu, cố nén sự ngạc nhiên mừng rỡ này lại, dù cho hẳn thua sạch toàn bộ tiền đi nữa, thì với thu hoạch này cũng đáng.

- Huynh Đệ, nhìn dáng vẻ của người giống như đã nắm chắc phần thắng, vậy thì mời đặt tiền cược đi. Chỉ có điều nếu người lần lượt đặt hết 5 tỉ này thì cần năm mươi lần đấy.

Phùng Kỳ rất là bình tĩnh.

Địch Cửu khống chế chân nguyên vào bên trong ống lắc, khi chân nguyên của Địch Cửu tiếp xúc vào xúc xắc, hẳn phát hiện ra đúng như mình dự đoán, kết hợp với tinh thần lực mà hẳn vừa mới thi triển thì rất dễ dàng tác động vào xúc xắc, làm cho xúc xắc di chuyển.

Địch Cửu không định di chuyển xúc xắc, không nên sử dụng tinh thần lực trước, hẳn đang tính toán đợi sau khi Phùng Kỳ di chuyển xúc xắc xong, thì hẳn mới dùng chân nguyên lật trở lại. Hiện tại tinh thần lực của hẳn đã nhìn thấy rõ điểm số của xúc xắc, lại có thể phối hợp chân nguyên tùy ý di chuyển xúc xắc, đương nhiên là hẳn sẽ không dùng thủ đoạn cấp thấp này.

Địch Cửu cười ha ha rồi nói:

- Người nói đúng, đặt lần lượt thì rất lâu, vậy ta chỉ đặt một lần thôi

Nói xong, Địch Cửu đem toàn bộ thể đánh bạc trước mặt đặt vào cửa 6 6 6.

- Lần này ta đặt báo 6 6 6.

Tất cả mọi người có mặt đều hít vào một hơi, trận này chắc là trận đánh cược lớn nhất trong năm nay rồi. Từ lúc mở sòng bạc Tiên Thiên cho tới nay chưa từng thấy ai đặt cược một ván 5 tỉ cả. Như vậy thì cũng được đi, nhưng một khi Địch Cửu thắng thì số tiền phải bồi thật đáng sợ, đặt vào báo thì tỉ lệ ăn là gấp 50 lần.

250 tỉ, chưa chắc sòng bạc Tiên Thiên có thể thường nổi.

Phùng Kỳ cũng phải sửng sờ, hẳn cũng thật không ngờ Địch Cửu dám đặt năm tỉ vào cửa báo 6 6 6. Đánh cược như thế này cho dù là hẳn cũng chưa từng thấy qua. Đánh cược 5 tỉ thì hẳn đã từng đánh qua rồi. Nhưng đem 5 tỉ đi đánh cược vào cửa báo thì hẳn chưa nhìn thấy bao giờ.

Nếu hẳn không biết rõ là mình lắc ra số 2 4 6, hẳn cũng hoài nghi nếu là hẳn thì có khấn trượng hay không.

- Được! vậy ta mở ra.

Phùng Kỳ đã sớm trấn định lại, dù sao thì ván này hẳn cũng thắng, cũng không cần biết kẽ lỗ mảng này đến từ nơi nào.

- Từ từ đã.

Địch Cửu chặn tay Phùng Kỳ lại.

Trong lúc mọi người đều nhìn bằng ánh mắt nghi ngờ, thì Địch Cửu lại từ tốn nói:

- Nếu như ta thắng, thì sòng bạc Tiên Thiên có khả năng bồi 250 tỉ tiền liên minh cho ta hay không đây.

Nghi ngờ của Địch Cửu cũng không làm ai thấy lạ cả, dựa theo số tiền đặt cược của Địch Cửu, nếu như Địch Cửu thua thì coi như xong. Nhưng nếu Địch Cửu thắng, thì sòng bạc Tiên Thiên có chắc là bồi thường số tiền này nổi hay không đây.

- Ha ha ha ha... đúng là anh hùng xuất thiếu niên, lại có thể hoài nghi sòng bạc Tiên Thiên của ta không thể chung nổi cho người sao. Tiền Kỳ Giang ở chỗ này vỗ ngực bảo đảm cho người, chỉ cần người có thể thắng thì bao nhiêu đi nữa sòng bạc Tiên Thiên đều có thể thường nổi.

Lời này đến từ một lão nhân trong có vẻ gầy yếu trên tay cầm một tẩu thuốc. Bên trong tẩu thuốc còn có khói bốc lên, bên ngoài thì đen kịt, nhìn qua là biết màu đen đó là do hút thuốc lâu năm tạo thành.

Tinh thần lực của Địch Cửu có thể thấy được bên trong tẩu thuốc của lão nhân này có cơ quan, chỉ cần nhìn bánh răng dày đặt và cây cương châm đen nhánh, là hẳn biết lão nhân này âm hiểm cỡ nào rồi.

- Người vỗ ngực thì đáng mất đồng tiền cơ chứ?

Địch Cửu không chút do dự trả lời lại một cách mỉa mai.

- Đem tiền đặt ở trước mặt ta cho ta nhìn thấy thì mới là đảm bảo.

Tiền Kỳ Giang sắc mặt lập tức trầm xuống,

- Người huynh đệ, người đây là muốn gây chuyện hay sao? Ta nói thường nổi là sẽ thường nổi. Chẳng lẽ ta phải đem 250 tỉ chất đồng ở chỗ này cho mi xem sao?

Ở trên thuyền Tiên Nữ số bảy này, mấy ngày nay sông bạc Tiên Thiên mỗi ngày đều thu vào từ mấy trăm triệu đến hơn một tỉ. Nên Tiền Kỳ Giang tuyệt đối sẽ không để bất kỳ ai đến quấy phá.

Địch Cửu lấy ra một tấm thẻ rồi nói:

- Đây là thẻ ngân hàng của ta, bên trong còn có một hai trăm triệu tiền lẻ. Người đem tiền chuyển vào trong tấm thẻ này, sau đó để thẻ trên bàn. Nếu như ta thua thì người lấy thẻ đi, chuyển tiền trong thẻ ra, tiền lẻ ta cũng không cần nữa. Nếu như ta thắng thì thẻ kia sẽ thuộc về ta.

- Ta cũng hy vọng như vậy, nhưng đáng tiếc là thẻ ngân hàng của người chỉ có thể chuyển vào, mà không thể chuyển tiền ra được.

Tiền Kỳ Giang giọng điệu ôn hoà.

Nói xong thì hẳn cũng không đợi Địch Cửu trả lời, mà nói với một cô gái bên cạnh:

- Mễ Ny, đi lấy một thẻ ngân hàng trống của ngân hàng tinh không đến đây, chúng ta chuyển 250 tỉ và tấm thẻ ngân hàng tinh không này. Vị Huynh đệ này, nếu như người thắng thì tấm thẻ này người muốn làm sao cũng được? Tất cả mọi người đều biết, sông bạc Tiên Thiên của ta chưa bao giờ làm việc đông dài.

Nửa câu sau là nói với Địch Cửu.

Địch Cửu cũng không phản đối, đem tiền chuyển vào trong thẻ đối với hắn cũng không thành vấn đề, vấn đề là phải thắng trận cá cược lớn này. Từ đầu thì sòng bạc đã không tính là sẽ thua khoản tiền này, một khi chuyển vào thẻ của Địch Cửu, mà thẻ này là không thể chuyển trở lại được, nên đối phương cũng không có ý định chuyển vào thẻ của Địch Cửu.

- Ta đồng ý.

Địch Cửu gật đầu, ai bảo hắn không có thẻ ngân hàng tinh không chứ.

Thấy Tiễn Kỳ Giang thực sự là chuyển tiền vào, Mễ Ny mặc dù rất kinh ngạc, nhưng vẫn nhanh chóng đi lấy thẻ và máy tính.

Hoài nghi của Địch Cửu cũng không sai, sòng bạc Tiên Thiên thực sự là không thể lấy ra số tiền này. Số tiền mà Tiễn Kỳ Giang lấy ra lúc này là tiền của những người khác nhờ đi mua bảo vật Tiên Nữ tinh trong buổi đấu giá. Tiễn Kỳ Giang cũng chỉ là một chân sai vặt mà thôi, người ta đưa tiền cho hắn để đi buổi đấu giá mua những đồ vật được chỉ định mang về mà thôi.

Bởi vì tiền nay không phải là của sòng bạc Tiên Thiên, cho nên Mễ Ny mới không dám tin tưởng những gì Tiễn Kỳ Giang nói.

Tốc độ làm việc của Mễ Ny rất nhanh, không tới một phút thì nàng đã mang đến một máy vi tính nhỏ nhắn đơn giản cùng một thẻ ngân hàng tinh không.

Dưới sự quan sát của Địch Cửu và mọi người, Địch Cửu tận mắt thấy Mễ Ny chuyển 250 tỉ tiền liên minh vào trong thẻ ngân hàng tinh không đó.

Sau khi thẻ ngân hàng được đặt lên bàn trung gian, lúc này nhìn Địch Cửu nói:

- Bây giờ người yên tâm chưa?

Địch Cửu khẽ mỉm cười.

- Còn chưa có yên tâm lắm, làm phiền Mễ Ny tiểu thư bận rộn thêm một chút nữa, lấy 250 tỉ đó chuẩn bị chuyển vào trong thẻ của ta, chỉ là chừa khâu bấm nút chuyển thôi, chờ sau khi biết được kết quả, nếu ta thua thì không cần bấm, còn nếu ta thắng thì bấm xác nhận gửi tiền, thế nào được không?

Địch Cửu nhìn thấy rõ ràng, nếu muốn chuyển tiền thì cần phải nhập mật mã, mà cái mật mã này phải do Tiễn Kỳ Giang cung cấp. Chỉ có điều đến một bước cuối cùng thì phải cần Tiễn Kỳ Giang xác nhận lại.

250 tỉ cũng không phải là con số nhỏ, nếu Tiễn Kỳ Giang có chết cũng không nguyện ý phối hợp, vậy cho dù hăn thắng thì công sức cũng coi như đổ xuống sông xuống biển.

Mặt Tiễn Kỳ Giang lóe lên vẻ tức giận cùng châm chọc nhưng rất nhanh đã biến mất, ngay sau đó liền nói với Mễ Ny bên cạnh:

- Cứ làm theo những gì hăn nói.

- Vâng

Mễ Ny thật sự làm theo những gì Địch Cửu nói, làm xong toàn bộ các bước chuyển tiền.

Người chung quanh không khỏi lắc đầu, người trẻ tuổi này không biết từ nơi nào đến. Nếu sòng bạc Tiên Thiên không muốn đưa tiền, thì dù cho tiền chuyển vào thẻ của người, thì người có thể cầm thẻ mà chạy sao?

- Bây giờ có thể giờ bắt đầu chưa chưa? Có muốn ta thay người mở ống hay không?

Giọng điệu Tiễn Kỳ Giang có chút khinh thường.

Địch Cửu cười ha ha.

- Được rồi, có thể mở ra rồi, nếu hãn là người đánh cược với ta, thì hiển nhiên là hãn mở rồi, nào mở đi.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Khó Mà Làm Tốt Được

Khóe miệng Phùng Kỳ mang theo sự mỉa mai, đưa tay mở ra ống xúc xắc giữa vô vàn ánh mắt. Chính tay hăn lắc ra nên trong lòng của hăn vô cùng rõ ràng, điểm số là 2 4 6 chứ không phải 6 6 6.

Như một tay chơi lão làng ở sòng bạc, tại thời điểm hăn mở ống xúc xắc, bàn tay đảo qua viền miệng ống xúc xắc, một đạo khí lực nhu hòa làm viên xúc xắc bên trong xoay tròn.

Địch Cửu thông qua tinh thần lực của mình nhìn rõ, trong nháy mắt lúc Phùng Kỳ thay đổi vị trí viên xúc xắc, chân nguyên của hăn lập tức phối hợp tinh thần lực đem cả ba viên xúc xắc chuyển toàn bộ thành 6 điểm.

Phùng Kỳ lợi hại hơn nữa cũng chỉ có thể biết mình lắc ra được bao nhiêu điểm. Còn bên trong xảy ra chuyện gì thì cho dù hăn có thủ đoạn thông thiên cũng sẽ không biết được.

Ống xúc xắc mở ra, từng đợt âm thanh hít thở mạnh vang lên.

Bởi vì ba xúc xắc toàn bộ đều là sáu điểm, điểm số 6 6 6 lại một lần nữa xuất hiện.

Địch Cửu cũng không chờ Phùng Kỳ và Tiền Kỳ Giang mở miệng, nhanh chóng bấm xác nhận trên máy vi tính, hai trăm năm mươi tỷ liên minh đã được chuyển khoản thành công.

- Khoan đã.

Trán Tiễn Kỳ Giang đầy mờ hôi lạnh, nếu hãn thua mất hai trăm năm mươi tỷ ở đây, không chỉ sòng bạc hãn phải sập tiệm mà là cái mạng nhỏ của hãn cũng sẽ sập theo.

Chỉ có điều hãn nói thì đã muộn, Địch Cửu đã thu hồi thẻ ngân hàng của mình mất rồi. Trên máy vi tính thông báo chuyển khoản thành công.

Những tiếng la sợ hãi rớt cuộc vang lên, thậm chí còn kèm theo tiếng vỗ tay nhiệt liệt. Phần lớn mọi người đều đang khâm phục vận khí nghịch thiên của Địch Cửu, số nhỏ còn lại thì âm thầm bội phục thủ đoạn Địch Cửu.

Vận khí có thể lắc xúc xác ra ba con sáu, chuyện này chỉ có thể nói cho đứa trẻ ba tuổi nghe. Còn cược thắng ba con sáu ở sòng bạc trên cơ bản đều thông qua thủ đoạn gian lận để có.

- Anh gian lận.

Phùng Kỳ vỗ bàn một cái, nghiêm nghị nói.

Địch Cửu không nhanh không chậm đứng lên, có chút châm chọc nhìn chằm chằm Phùng Kỳ nói:

- Vừa rồi tôi nói ông gian lận, ông nói tại sòng bạc Tiên Thiên không ai có thể gian lận, thua cũng đừng đổ thừa. Haha, lúc này chưa qua bao lâu, thì đến phiên ông thua thì là do tôi gian lận? Tôi nhớ có người vừa mới nói không ai có thể gian lận ở sòng bạc Tiên Thiên. Giả sử gian lận mà không bị ông phát hiện thì không coi là gian lận. Mới vừa rồi lời anh nói là đánh rắm sao? Tại sao thua rồi lại đổ thừa? Nếu thua mà không chịu được thì ông còn tới sòng bạc làm chia bài làm gì? Mau cút về đi.

Nói xong Địch Cửu liền ôm quyền với người chung quanh:

- Các vị thấy có lý không, chẳng lẽ ở sông bạc này chỉ cho mình đánh bạc thua thôi sao? Thì ra sông bạc này là như vậy, xem ra về sau mọi người đến nhất định phải cẩn thận, lỡ như không cẩn thận mà thắng họ thì mọi người là kẻ gian lận đấy.

Phùng Kỳ tức giận mặt tái xanh, hẳn không cách nào phản bác được lời Địch Cửu. Vừa rồi Địch Cửu nói hẳn gian lận, hẳn mới mĩa mai Địch Cửu xong, bây giờ người ta trả chiêu trở về rồi đó.

Việc này đã không còn là chuyện của Phùng Kỳ , Tiễn Kỳ Giang ôm quyền với người chung quanh:

- Trận cá cược này tôi còn một số việc, mong các vị quan khách tạm thời rời đi.

Cho dù đập bảng hiệu của sông bạc Tiên Thiên, thì Tiễn Kỳ Giang cũng không dám để Địch Cửu mang hai trăm năm mươi tỷ này đi.

Tất cả mọi người biết, đánh cược kết thúc nhưng sự việc thì vẫn còn dài. Hai trăm năm mươi tỷ tiền liên minh, sông bạc Tiên Thiên không gánh nổi.

Mọi người bắt đầu rút lui, một số người dùng ánh mắt đồng tình nhìn Địch Cửu. Nhìn bên ngoài Địch Cửu thắng hai trăm năm mươi tỷ nhưng trên thực tế tất cả mọi người đều hiểu Địch Cửu đã thua.

Có thể khẳng định nếu như không phải trước đó Địch Cửu yêu cầu đối phương thực hiện đến bước cuối cùng trong giao diện chuyển khoản, sông bạc Tiên Thiên thua cũng sẽ không lấy ra hai trăm năm mươi tỷ.

Có thể nói việc làm của người trẻ tuổi này đã vùi lấp mạng sống của hẳn? Một chút người hiểu chuyện cảm thấy, nếu Địch Cửu không cầm đi hai trăm năm mươi tỷ, mạng Địch Cửu còn có thể giữ được, một khi Địch

Cửu cầm hai trăm năm mươi tỷ đi, chuyện này không phải Địch Cửu có thể khống chế được.

Địch Cửu chẳng những cầm hai trăm năm mươi tỷ còn hung hăng tiết lộ bí mật của sòng bạc.

- Mời huynh đệ dừng bước.

Trông thấy Địch Cửu khoác cái bọc nhỏ muốn rời đi, Tiễn Kỳ Giang tranh thủ thời gian ngăn lại, xem như đập mất bảng hiệu sòng bạc Tiên Thiên, thì hôm nay hắn cũng không thể để Địch Cửu rời đi.

Địch Cửu tiện tay đem cất năm mươi thẻ đánh bạc trên bàn vào túi, quay đầu cười hắc hắc với Tiễn Kỳ Giang:

- Tôi hoan nghênh ông đến chỗ tôi, bất quá bây giờ tôi thắng tiền, trong lòng vui vẻ muốn trở về ăn mừng rồi.

Sau khi nói xong hắn xoay người chen vào trong đám người đi ra, rời khỏi cửa lớn tầng thứ ba sòng bạc.

- Tôi muốn đổi năm mươi thẻ đánh bạc này.

Địch Cửu bước đi gấp, vừa đi xuống chỗ đổi tiền ở lối ra tầng dưới chót lập tức lấy thẻ đánh bạc và thẻ ngân hàng ra.

Dù thắng hai trăm năm mươi tỷ tiền liên minh, năm tỉ này hắn không muốn buông tha, đây vốn chính là tiền của hắn.

Thẻ đánh bạc được đổi thành tiền rất nhanh, chờ năm tỉ liên minh được chuyển vào thẻ ngân hàng của Địch Cửu, thì người trong quầy đổi tiền mới thấy đám đông đang tuôn ra ngoài.

.....

- Xin lỗi Giang ca, chuyện này tôi cũng không ngờ đến. Người này lại có đồ thuật cao như vậy, ở trước mặt tôi gian lận thế mà tôi lại nhìn không ra.

Lúc toàn bộ người ở tầng thứ ba đi hết, Phùng Kỳ mới hòa hoãn một chút, kính cẩn xin lỗi Tiên Kỳ Giang.

Trong lòng của hắn cũng không lo lắng nhiều, chỉ là đem tiền trong thẻ Dịch Cửu chuyển trở về mà thôi. Ở trên thuyền Tiên Nữ số bảy cho dù Dịch Cửu thắng bao nhiêu đi nữa, thì sòng bạc Tiên Thiên muốn lấy lại cũng dễ như trở bàn tay.

Phùng Kỳ là nửa bước địa cấp, với người có bộ dạng như công tử như Dịch Cửu, thì một mình hắn cũng có thể giết một trăm. Tiên Kỳ Giang lại là tu vi địa cấp, dù những năm này sống an nhàn sung sướng ít động thủ, cũng không phải kẻ như Dịch Cửu có thể đâm sau lưng.

Lúc này Tiên Kỳ Giang đã hoàn toàn bình tĩnh lại, hắn khoát khoát tay::

- Chuyện này không trách được cậu, là tôi nhìn lầm. Người này thua gần vài tỷ tiền liên minh mà mặt vẫn không đổi sắc, tôi vẫn cho là nhị thế tổ của tập đoàn nào đó, hiện tại xem ra chúng ta đều nhìn lầm, hắn còn có chút thủ đoạn. Dù sao hôm nay tiền cũng sẽ trở về, điều tôi cảm thấy kỳ quái duy nhất là hắn ra tay như thế nào?

Phùng Kỳ cũng nhíu mày không giải thích được nói:

- Tôi khẳng định lắc ra 2 4 6, lúc cuối cùng giở ra tôi còn cố ý di chuyển một viên xúc xắc, chẳng hiểu sao lại thành như vậy?

Việc này trong lòng Phùng Kỳ không cách nào hiểu được, nếu như thế cũng có thể gian lận, thủ đoạn ăn gian của Dịch Cửu thật sự quá đáng sợ.

Hai người vẫn còn đang nói, Mễ Ny vừa mới đi ra lại quay lại lần nữa thấp giọng nói:

- Người kia ở phòng khách số 16 theo vé vào cửa hội đấu giá hướng nhìn ra biển, không tra được lai lịch và tên.

- Phòng khách?

Tiền Kỳ Giang nhíu mày, người ở phòng khách nhìn ra biển đều có lai lịch nhất định, đừng nhìn hắn có thể mở một sòng bạc lớn như vậy ở trên thuyền Tiên Nữ số bảy, thực tế hắn chỉ có thể coi là thương gia của Tiên Nữ số bảy mà thôi. Khách hàng ở phòng khách thì hắn không có quyền điều tra.

- A kỳ, cậu đi cùng tôi một chuyến.

Tiền Kỳ Giang đem cái tẩu cắm vào túi và nói với Phùng Kỳ , trong lòng của hắn bắt đầu chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất. Tiền Kỳ Giang không sợ Địch Cửu mà là sợ thế lực sau lưng Địch Cửu.

Nhưng hai trăm năm mươi tỷ này có quan hệ trọng đại, không phải sòng bạc Tiên Thiên hay là Tiền Kỳ Giang có thể giải quyết, đây là tiền hắn giúp người ta mua đồ ở hội đấu giá.

Cho dù lai lịch Địch Cửu lớn bao nhiêu đi nữa, thì hắn cũng phải lấy số tiền hai trăm năm mươi tỷ lại. Lấy tu vi của hắn và Phùng Kỳ là nửa bước địa cấp, lai lịch Địch Cửu có lớn đi nữa thì hắn cũng lấy về được. Còn phiền phức sau này hãy nói.

.....

Tâm tình Địch Cửu rất tốt, hai trăm năm mươi tỷ là chuyện nhỏ, phát hiện ra tác dụng tinh thần lực của hắn mới là thu hoạch lớn nhất, mà hắn lại còn phát hiện tinh thần lực trong tử phủ của hắn phóng ra từ mi tâm.

Địch Cửu tự nhiên rất rõ ràng tử phủ, hiện tại Địch Cửu khẳng định tử phủ của hắn xảy ra một chút biến hóa. Hắn có thể cảm nhận được tử phủ mình vừa tạo thành một không gian hư vô rất kỳ lạ.

Khi hắn dự định thử một chút, có thể để cho tinh thần lực mình thấy phạm vi càng lúc càng rộng hay không thì chỉ có tiếng bước ra ngoài cửa.

Địch Cửu phóng tinh thần lực của mình ra, rất nhanh hắn liền trông thấy Tiễn Kỳ Giang cùng Phùng Kỳ đứng ở cửa.

Tiếng đập cửa vang lên, Địch Cửu thối lui đến bên cạnh bàn ấn nút mở cửa, cửa tự động mở ra. Tiễn Kỳ Giang cùng Phùng Kỳ bước vào, Phùng Kỳ còn tiện tay đóng cửa phòng của Địch Cửu lại.

- Mạo muội xin bái phỏng, mong huynh đệ thứ lỗi.

Tiến Kỳ Giang ôm quyền với Địch Cửu, giọng nói rất khách khí.

Địch Cửu từ tốn nói:

- Huynh đệ của tôi không nhiều, hai vị còn chưa có tư cách trở thành huynh đệ của tôi.

Tiến Kỳ Giang cũng không có tức giận, thậm chí cũng không ngồi xuống mà dứt khoát nói:

- Huynh đệ này, tôi nói thật với cậu. Hai trăm năm mươi tỷ kia không phải tiền của sông bạc Tiên Thiên, cũng không phải của Tiên mỗ. Tiền kia là của một vị tiền bối trên Tiên Nữ tinh, hắn muốn tôi giúp hắn mua sắm mấy thứ đồ tại buổi đấu giá. Cho nên tiền này xin huynh đệ trước tiên trả lại cho tôi, nếu không tôi cũng không chịu nổi.

Uy hiếp quá rõ ràng, hôm nay số tiền này hắn không muốn trả cũng phải trả. Tiễn Kỳ Giang biết rằng cho dù hắn nói ngọt với Địch Cửu cũng

không có khả năng Địch Cửu chủ động trả tiền lại cho hắn.

Địch Cửu chỉ quy tắc của thuyền Tiên Nữ số bảy dán cạnh cửa và nói:

- Anh biết tại sao tôi phải để hai người các anh tới đây gặp tôi không?
Tự mình nhìn quy tắc phía trên sẽ biết.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Uy Hiếp

Điều thứ ba trong quy định của thuyền Tiên Nữ số bảy, nếu khách ở trong phòng bị uy hiếp, thì người khách đó có quyền phản kháng bằng bất cứ cách gì. Khi xảy ra chuyện uy hiếp, thì sẽ lấy phòng khách đó làm chuẩn.

Điều này có nghĩa là hiện tại nếu Địch Cửu giết Phùng kỳ và Tiễn Kỳ Giang cũng không vi phạm quy định ở đây. Đây cũng là lý do vì sao Địch Cửu muốn Phùng kỳ và Tiễn Kỳ Giang chủ động tới phòng của hắn.

Ánh mắt Tiễn Kỳ Giang nhìn xung quanh một chút rồi cười nhạt:

- Quả nhiên anh hùng xuất thiếu niên, qua nhiều năm như vậy lần đầu tiên Tiễn mỗ mới thấy được thiếu niên anh kiệt như thế này. Cho cậu thời gian ba hơi thở để quyết định trả lại tiền hay không, nếu không trả thì cho dù lai lịch cậu có lớn cỡ nào đi nữa, chỉ sợ cũng chết vô ích trên thuyền này thôi. Cậu nên biết người chết thì không thể nào mở miệng giải thích cho mình được.

- Còn nữa, tự đánh gãy một tay của mình và bồi thường mười tỷ tiền liên minh, vì đã làm tổn thất cho sông bạc Tiên Thiên.

Phùng Kỳ ở một bên bổ sung.

Doanh thu mỗi ngày của sông bạc Tiên Thiên Ở trên thuyền Tiên Nữ số bảy đều từ mấy trăm triệu đến hơn một tỉ. Trước đó do Địch Cửu giở trò, nếu truyền ra ngoài thì khó có thể tưởng tượng được danh tiếng sông bạc Tiên Thiên sẽ tuột dốc như thế nào. Còn việc truyền ra hay không thì cơ

bản không cần phải nghĩ. Nhiều người chứng kiến lần đánh cuộc này như vậy, muốn không truyền ra mới là chuyện lạ.

Chuyện đã như vậy rồi thì chỉ có những con bạc quá nghiện, chứ người bình thường sẽ không quay lại.

Về phần để Địch Cửu bồi thường, là bởi vì cho dù Địch Cửu có lai lịch gì đi nữa, đã cưỡng ép Địch Cửu giao tiền thắng được ra, thì cừu hận này coi như đã kết. Đã vậy cần gì phải lưu tình? Dứt khoát để Địch Cửu bồi thường, thậm chí chặt một tay của Địch Cửu.

Để Địch Cửu tự chặt một tay là giả, muốn xử lý Địch Cửu là thật. Chỉ cần Địch Cửu trả lại tiền, đó chỉ là cái cớ để giết Địch Cửu mà thôi.

Địch Cửu cười ha hả, chỉ phía ngoài biển nói:

- Các người muốn tự mình nhảy xuống, hay tôi tiễn các người xuống dưới.

- Có dũng khí.

Tiền Kỳ Giang hừ lạnh một tiếng, tay hơi động một chút là một tia sáng trắng trực tiếp bắn về phía Địch Cửu.

Trong nháy mắt tinh thần lực của Địch Cửu đã bắt được quỹ tích của tia sáng màu trắng này. Tia sáng màu trắng không phải để lấy mạng hắn mà bắn về phía lỗ tai của hắn.

Địch Cửu khẽ vươn tay, nắm tia sáng màu trắng vào trong lòng bàn tay.

Đây là một thanh phi đao cực kỳ nhỏ, thân đao gọn sóng lồi lõm, những gọn sóng này hẳn là bị cải biến trong quá trình phi đao phóng ra. Địch Cửu cầm phi đao trong tay, liền cảm nhận được lực lượng khổng lồ

biến hóa trong đó. Loại lực lượng biến hóa này nếu không đạt trình độ nhất định thì sẽ không làm được, có thể thấy kẻ trước mặt này so với Giả Bất Liễu còn lợi hại hơn. Hãn khẳng định thực lực của Giả Bất Liễu không làm ra loại động tác độ khó cao này.

Nếu hãn không bắt được chuôi phi đao này, vậy thì phi đao sẽ cắt một lỗ tai của hãn, sau đó xoay tròn ba trăm sáu mươi độ trên không trung bay trở về cắt lỗ tai thứ hai.

Xem ra thằng cha này muốn cắt hai lỗ tai hãn sau đó lại ép hãn giao tất cả tiền ra.

- Bây giờ cậu xem...

Tiền Kỳ Giang chỉ nói bốn chữ đột nhiên dừng lại.

Trong lòng của hãn nghĩ, khi hãn cắt hai lỗ tai của Địch Cửu xong, hãn sẽ thu lại phi đao của mình rồi bắt đầu vuốt ve, sau đó mở miệng nói cậu thấy không bởi vì cậu không nghe lời, nên tôi không cần thận làm phóng đao xảy ra chút vấn đề. Tôi hi vọng chúng ta nói chuyện một cách thoải mái, tốt nhất đừng để cho đao trong tay tôi lại không cần thận nữa.

Thế nhưng hãn mới nói bốn chữ thì đã thấy hai ngón tay Địch Cửu bắt được phi đao của hãn.

Việc này sao có thể?

Chuôi phi đao này là do hãn mời kỹ sư cơ học trình độ thế giới thiết kế, đồng thời người sử dụng phi đao cũng có yêu cầu cực cao. Hãn có tu vi địa cấp sơ kỳ mới có thể khống chế chuôi phi đao này.

Nói cách khác phi đao của hãn không có người có thể đỡ được. Không phải là bởi vì lực đạo quá lớn mà bởi vì lực lượng bên trong phi đao biến hóa theo từng thời khắc. Cho dù là ai chỉ cần dám dùng tay bắt phi đao của

hắn, phi đao lập tức sẽ sinh ra biến hóa, sau đó xoay tròn một cách bất quy tắc cắt đứt cánh tay nắm lấy nó.

Mà bây giờ chuyện không thể đã biến thành có thể, người trẻ tuổi trước mắt hắn đã bắt được phi đao.

Tiền Kỳ Giang xông xáo giang hồ mấy chục năm, còn chưa bao giờ thấy qua có người lợi hại như Địch Cửu vậy.

- Làm sau cậu có thể bắt được phi đao của tôi?

Rốt cục Tiền Kỳ Giang đã lấy lại tinh thần, thậm chí không dám tin vào hai mắt của mình.

- Ý của ngươi là ta không thể động tới phi đao của ngươi sao, nhất định phải để cho phi đao gọt đi lỗ tai của ta, sau đó ta vội vàng quy xuống đất lấy thẻ ngân hàng ra đúng không?

Địch Cửu chầm chọc một tiếng.

- Không...

Tiền Kỳ Giang vừa mới nói được một chữ, thì Địch Cửu đã ném đem phi đao trong tay ra ngoài. Phi đao trực tiếp xuyên qua đầu gối Tiền Kỳ Giang, làm bắn ra một tia máu.

Đáng tiếc là Địch Cửu không luyện được chiêu này của Tiền Kỳ Giang, nếu hắn có thể dùng chiêu này, thì hắn sẽ dùng phi đao cắt đi hai lỗ tai Tiền Kỳ Giang, sau đó lại chặt đứt đầu gối gã.

Rầm.

Tiền Kỳ Giang trực tiếp ngã quy xuống đất, trong lòng vô cùng hoảng sợ.

Vốn với bản lĩnh của hãn, một đao kia của Địch Cửu thì hãn hoàn toàn có thể tránh thoát. Đáng tiếc là do Địch Cửu bắt được phi đao của hãn làm hãn ngậy người. Phi đao làm bạn bên cạnh hãn gần hai mươi năm, còn chưa bao giờ có người nào có thể bắt được như Địch Cửu. Trong mắt hãn đối thủ gặp phi đao có thể né tránh, có thể ngăn cản, nhưng không thể bắt được.

Giống như niềm tin bị đánh vỡ, giờ khắc này hãn có chút hoài nghi mình phóng phi đao có theo tiêu chuẩn bình thường hay không.

- Huynh đệ xin dừng tay...

Tiền Kỳ Giang vội vàng la lên.

Phùng Kỳ cũng hốt hoảng lui về sau, Địch Cửu nhìn qua Phùng Kỳ nói:

- Nếu như người tự phế cánh tay trái của mình rồi nhảy xuống biển, thì ta sẽ không xuống biển truy sát người.

Làm Địch Cửu kinh ngạc chính là Phùng Kỳ không chút do dự lấy một thanh đoản đao dài trong người ra, không có một chút chần chờ nào chém một đao xuống. Cánh tay hãn vừa rơi trên mặt đất, hãn lập tức vứt bỏ đoản đao điếm lên bả vai mấy lần, lại từ trong túi lấy ra mấy viên thuốc nuốt vào, sau đó nói câu đa tạ rồi nhanh chóng quay người chạy khỏi căn phòng của Địch Cửu nhảy xuống biển.

Đúng là Phùng kỳ chỉ bằng phân nửa tuổi Tiền Kỳ Giang, người chết trong tay hãn cũng rất nhiều. Nhưng cũng vì hãn giết qua rất nhiều người nên giác quan thứ sáu rất mạnh, hãn cảm giác được Địch Cửu muốn giết hãn. Trước đó nếu Địch Cửu muốn giết hãn, thì hãn cũng không thềm để ý. Nhưng sau khi Địch Cửu nhẹ nhàng khống chế Tiền Kỳ Giang, hãn biết Địch Cửu thật sự có thể giết chết hãn.

Lời nói cay Địch Cửu giống như cho hấn một chút hi vọng sống, nếu như năm không biết năm chặt nhưng tia hy vọng mãnh mạnh như vậy, thì hấn cũng không thể sống tới hôm nay được.

- Thăng cha này cũng có chút can đảm.

Sau khi Địch Cửu kinh ngạc nói một câu liền nhấc chân đá cánh tay Phùng Kỳ ra cửa, trực tiếp rút xuống phía biển cả.

Thật sự hấn muốn giết Phùng Kỳ, chỉ cần Phùng Kỳ do dự một chút, thì hấn sẽ xử lý Phùng Kỳ trước sau đó xử lý Tiễn Kỳ Giang. Không nghĩ tới hấn chỉ thuận miệng nói một câu, thế mà Phùng Kỳ tự chặt tay rồi nhảy xuống, xem như mình cho đối phương một đường sống vậy.

- Tôi cũng nhảy xuống biển...

Tiến Kỳ Giang vội nói.

Kỳ thật hấn còn có thể liều một phen cùng Địch Cửu, đáng tiếc lá gan của hấn đã lạnh lẽo, không dám cùng Địch Cửu đối chiến.

Địch Cửu làm sao có thể buông tha cho Tiễn Kỳ Giang được chứ, người này vốn muốn giết hấn, trước đó còn muốn tra tấn hấn một phen. Hiện tại hấn không tra tấn Tiễn Kỳ Giang đã là tốt lắm rồi, muốn hấn thả Tiễn Kỳ Giang hả, ha ha làm gì có chuyện tốt như vậy.

Địch Cửu giơ chân đá bay Tiễn Kỳ Giang ra ngoài, bước thêm một bước đá mũi chân vào đoản đao Phùng Kỳ bỏ lại trên mặt đất.

Đoản đao đó giống như mọc thêm mắt, cắm thẳng vào sau ót Tiễn Kỳ Giang, sau đó cùng hấn rơi xuống biển.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Hội Đấu Giá Bắt Đầu

Team dịch: ๓Tà ๓Tu ๓Chi ๓Địa

Giống như Địch Cửu dự liệu, sau khi hấn giết Tiễn Kỳ Giang cũng không có bất kỳ người nào tìm tới cửa. Trên toàn bộ thuyền Tiên Nữ số bảy, giống như không có xảy ra chuyện gì xảy ra vậy. Chỉ có thắng thua 250 tỷ kia được lưu truyền trên Tiên Nữ số bảy, còn một chuyện đó là sòng bạc Tiên Thiên đột ngột đóng cửa chính đốn.

Về phần người tham gia quá trình đánh cược của Địch Cửu, như chủ sòng bạc Tiễn Kỳ Giang và Đổ Vương Phùng Kỳ thì sau đó cũng không ai nhìn thấy nữa họ nữa.

Tiễn Kỳ Giang và Phùng Kỳ bị Địch Cửu đá bay xuống biển cả. Còn bản thân Địch Cửu thì tiếp tục tu luyện trong phòng ngủ. Hấn không tiếp tục dùng linh thạch tu luyện nữa, mà ở trong phòng không ngừng rèn luyện tinh thần lực của mình.

Thoáng một cái hai ngày đã trôi qua, việc vận dùng tinh thần lực của Địch Cửu càng chuẩn xác, trong lòng hấn rất hài lòng với thu hoạch lần này.

Hấn phát hiện nếu như hấn đối chiến với một người có thực lực giống hấn, người này có thể vận dụng tinh thần lực, trong khi đó hấn lại không thể, vậy có thể xác định chắc chắn hấn sẽ thất bại.

Dù hiện tại tinh thần lực không có cách nào công kích được, nhưng dùng pháp thuật phối hợp với tinh thần lực thi triển sẽ dễ dàng tự nhiên

hơn, cơ bản là chân nguyên ngưng tụ pháp thuật thông thường không thể sánh được.

Nếu hẳn có thể đơn độc dùng tinh thần lực kết hợp công kích, đây tuyệt đối là công kích vô địch đối với đối thủ cùng giai.

Trong thời gian hai ngày, Địch Cửu luôn luôn dùng tinh thần lực thử tạo ra một đạo công kích, đáng tiếc sau hai ngày trôi qua, đừng nói là thu hoạch được gì, ngay cả một chút tâm đắc hẳn cũng không thu được.

Trên thuyền truyền đến thanh âm của radio, nói về buổi đấu giá, nhưng mà vì buổi đấu giá còn chưa bắt đầu, mọi người phải chờ đợi một ngày ở trên thuyền.

Địch Cửu cảm thấy không quan trọng, hiện tại hẳn đang trầm mê trong nghiên cứu công kích tinh thần. Thời gian một ngày trôi qua rất nhanh, giống như hai ngày trôi qua vậy, Địch Cửu vẫn không có thu hoạch gì.

Trên thuyền Tiên Nữ số bảy, đã bắt đầu quảng bá cho buổi đấu giá, giọng nói mời mọi người theo thứ tự rời thuyền.

Địch Cửu đeo một cái kính râm lớn, trên má và mép dán đầy râu giả, lúc này hẳn mới công balo lớn đi ra. Hẳn không biết trong buổi đấu giá có đồ vật gì, đơn giản chỉ muốn cải trang một chút, đơn giản vì không muốn gây thêm rắc rối.

Thực sự là hẳn đã học xong cách phóng thích tinh thần lực, Địch Gia Thất Dao cũng học xong ba đao, đang lĩnh ngộ đao thứ tư, Đại Hành Môn Lục đang tu luyện đến tầng thứ ba. Bàn về vấn đề thực lực, khẳng định Địch Cửu sẽ không sợ kẻ khác.

Nhưng Địch Cửu không cho mình là vô địch thiên hạ, đừng bảo tồn tại ở Tiên Nữ tinh, chính là lúc ban đầu gặp người đàn ông tóc trắng ở cửa Yến Đại, đã lợi hại hơn hẳn học trước được Hỏa Cầu Thuật.

Một con đường lớn màu trắng rộng chừng hai trượng, nghiêng nghiêng hướng lên trên, cuối con đường lớn màu trắng này, là một chiếc tàu biển lớn, trên du thuyền viết rõ ràng Tiên Nữ số một. Giờ Địch Cửu mới hiểu được, thì ra buổi đấu giá này lại tổ chức trên một con thuyền.

Đi theo đông đảo người xuyên qua con đường lớn màu trắng rộng rãi, đi vào Tiên Nữ số một là thấy một quảng trường rộng rãi.

Trong quảng trường có rất nhiều người, bên trái của quảng trường, có một cái đại lệnh bài lớn ghi là nơi Tiên Nữ tiếp đãi người tham gia buổi đấu giá. Bên phải quảng trường là một khu sinh hoạt nhỏ.

Đứng trên quảng trường, Địch Cửu có thể nhìn thấy một số tầng giải trí cùng với nơi thư giãn ở phía trên.

Hội đấu giá lần này tất nhiên không nhỏ, đông nghẹt chỉ thấy được đầu người đen đen đang xếp thành đội tiến vào sàn bán đấu giá, Địch Cửu cũng theo đám người đi vào.

Còn chưa tới gần cửa hội đấu giá, Địch Cửu đã nhìn thấy Tầng Bắc Tử. Tầng Bắc Tử đứng tại lối vào hết nhìn đông rồi lại nhìn tây, hiển nhiên là đang chờ người.

Địch Cửu đoán nữ nhân này đang chờ hắn, cơ bản hắn không có suy nghĩ muốn gặp Tầng Bắc Tử. Lần đấu giá này khẳng định có đồ tốt, hắn đã dịch dung qua, bây giờ đến nói chuyện với Tầng Bắc Tử thì việc dịch dung chả còn ý nghĩa gì nữa.

Huống chi, Địch Gia Thất Dao của hắn chỉ đổi được vền vền một tấm vé đi kèm của Tầng Bắc Tử, làm cho trong lòng Địch Cửu rất không hài lòng. Loại thủ đoạn làm ăn này, mặc dù không tính là gian lận, nhưng cũng không làm dậy nổi hảo cảm của Địch Cửu với nàng.

Rất nhanh vé vào cửa đã được thông qua, phòng của Địch Cửu ở tầng hai số 31. Loại phòng khách này, trên toàn bộ hội đấu gia trên Tiên Nữ tinh chỉ được xem như thuộc loại trung đẳng hơi cao một chút mà thôi. Lấy địa vị của Giả Bất Liễu, cũng chỉ có thể ngồi ở phòng khách hơi cao mà thôi, cho nên có thể thấy được buổi đấu giá này có bao nhiêu người có địa vị đến tham dự.

Đối với Địch Cửu, hẳn rất hài lòng chỗ ngồi ở phòng khách. Phòng khách này chẳng những có nơi nghỉ ngơi, mà lại có thể nhìn thấy không sót tình huống gì trong sàn đấu giá.

Ở sương phòng đối diện, còn có một cái bình phong. Bàn đấu giá được bố trí ở vị trí giữa toàn bộ hội trường, ngay cả buổi đấu giá còn chưa bắt đầu, ánh đèn sáng chói kia đã chiếu rọi rành mạch toàn bộ hội đấu giá.

Ở bên ngoài bàn đấu giá, tám sáu tên đàn ông cường tráng đứng đưa lưng về phía bàn đấu giá, xem bộ dạng là hộ vệ bảo vệ bàn đấu giá.

Sàn đấu giá phi thường lớn, người tiến vào ngày càng nhiều, buổi đấu giá trống trải cũng trở nên náo nhiệt. Địch Cửu nhìn thấy Tăng Bắc Tử theo hai người khác đi vào hội đấu giá, trên đường đi mà nàng vẫn nhìn đông ngó tây. Nhìn nơi nàng ngồi, là chỗ ngồi bình thường trong buổi đấu giá, không phải phòng khách. Chờ lúc Địch Cửu nhìn thấy chỗ ngồi bên cạnh của Tăng Bắc Tử, lập tức im lặng một chút.

Ở bên cạnh Tăng Bắc Tử còn bỏ trống một chỗ ngồi. Rất hiển nhiên vị trí này nếu muốn tham gia cạnh tranh là chuyện không thể. Tăng Bắc Tử cho hẳn tấm vé vào cửa, chắc là ngồi bên cạnh nàng, nếu như hẳn muốn tham gia cạnh tranh trong hội đấu giá, nhất định phải có sự cho phép của Tăng Bắc Tử mới có thể tham gia.

Lại trôi qua gần một giờ, sau khi tất cả mọi người đều ngồi xuống, toàn bộ sàn đấu giá bắt đầu yên tĩnh lại.

Một cô gái xinh đẹp mặc cực ít vải đi tới giữa bàn đấu giá, trên thực tế thì lúc này không có người nào nói chuyện. cô gái này vẫn dùng chùy đấu giá gõ một cái lên bàn đấu giá, tiếng vang rõ ràng truyền khắp toàn bộ hội trường, ngay cả Địch Cửu ở trong phòng đều nghe vô cùng rõ ràng.

Có thể thấy được lực truyền âm của phòng đấu giá này có hiệu quả cường đại cỡ nào.

- Các vị khách nhân tôn kính, ta là Đới Hách là người chủ trì lần này của hội đấu giá. Thực sự rất hoan nghênh các vị đến hội đấu giá bảo vật của Tiên Nữ tinh. Lần đấu giá này do Liên Minh Địa Cầu và thuyên Tiên Nữ số một liên hiệp cùng nhau tổ chức. Lần đấu giá này sẽ có vô số bảo vật chưa bao giờ xuất hiện ở Địa Cầu. Mặc dù không thể để mỗi khách nhân tham gia đấu giá đều có thể thắng lợi trở về, nhưng ta vẫn thay mặt hội đấu giá chúc mọi người có thể đấu giá được bảo vật trong lòng ngưỡng mộ.

- Lần đấu giá này cấm ồn ào, bất kỳ người nào ồn ào, đều sẽ bị xếp vào đội ngũ không được chào đón và sẽ bị mời ra khỏi hội đấu giá. Quá trình đấu giá là thông qua người đấu giá ở trong bình phong báo giá tham gia và tham gia đập phím ấn để tiến hành. Giá cả tất cả vật đấu giá mọi người có thể nhìn thấy trên màn hình lớn. Tất nhiên trong vật phẩm bán đấu giá, khó tránh khỏi một ít ồn ào, ta hi vọng trong vòng một phút đấu giá vật phẩm kết thúc, loại ồn ào này sẽ hết.

- Chủ yếu đấu giá lần này tiền tệ được sử dụng, tất cả đều là tiền liên minh, mời khách nhân hối đổi tốt tiền liên minh khi tham gia đấu giá, hội đấu giá lần này có thể tiếp nhận chuyển khoản ngân hàng không hạn chế. Được rồi, hội đấu giá hiện tại bắt đầu.

Cô gái xinh đẹp mặc cực ít vải sau khi nói xong, hai tay để xuống, giao nhau đặt ở vị trí dưới bụng. Một trận âm nhạc vang lên, một cô gái khác bưng lên một hộp gỗ hình vuông kích cỡ một thước (1/3 mét) đi tới.

Sau lưng cô gái này, còn có hai nam tử cường tráng đi theo, vừa nhìn liền biết đây là hộ vệ bảo vệ cô gái.

Hộp gỗ được đặt ở trên bàn đấu giá, hai tên hộ vệ và cô gái đều lui ra.

- Kiện vật phẩm thứ nhất được đấu giá chính là một bản công pháp võ đạo, công pháp này gọi là Trường Ảnh Công, bản Trường Ảnh Công này đến từ Tiên Nữ tinh. Giá khởi điểm của Trường Ảnh Công là một triệu tiền liên minh, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn 1 vạn (10.000) tiền liên minh, đấu giá hiện tại bắt đầu.

Hộp gỗ mở ra, xác thực có một bản sách với phong cách cổ xưa. sách dài một thước, mà độ rộng lại không tới ba tấc. Sau khi Địch Cửu tu luyện Đại Hành Môn Lục, thì không có một chút hứng thú nào với loại công pháp này. Địch Cửu không có hứng thú, nhưng người hứng thú với loại công pháp này thì không ít. Chỉ ngần ngại thời gian một phút, giá Trường Ảnh Công tăng liền đến 7 triệu, cuối cùng lấy giá 13 triệu 210 ngàn bán cho người ngồi trong đại sảnh.

Từ giá của món thứ nhất này được bán ra có thể thấy, giá bán đấu giá rõ ràng là hơi thấp.

Kiện vật phẩm thứ hai rất nhanh được đưa lên, cũng chứa trong hộp gỗ. Đới Hách mở hộp gỗ ra, một thanh trường kiếm dài hơn một mét xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Trên màn hình của hội đấu giá có thể nhìn thấy tay cầm của thanh trường kiếm khắc mấy chữ cổ quái, chỉ ít Địch Cửu không biết đây là chữ gì. Địch Cửu không có nhìn trên màn hình, thị lực của hắn đủ tốt, có thể trực tiếp từ cửa sổ sát đất của bao sương nhìn thấy thanh trường kiếm trên bàn đấu giá.

Dù chỉ dùng ánh mắt nhìn trường kiếm, Địch Cửu cũng cảm nhận được sát ý của trường kiếm. Đây tuyệt đối là một thanh lợi khí chân chính,

phía trên kiếm đã từng nhiễm qua vô số máu tươi.

- Đây là bảo vật lấy được của một gã cường giả Tiên Thiên ở Tiên Nữ tinh, thanh trường kiếm này có thể đã từng được cường giả đỉnh cấp tại Tiên Nữ tinh sử dụng. Cho đến bây giờ, chúng ta vẫn có thể cảm nhận được độ sắc bén trong đó. Giá khởi điểm của thanh trường kiếm này là 100 triệu, mỗi lần tăng giá không thấp hơn một triệu...

So với vật phẩm thứ nhất là bản công pháp võ đạo, thì đây mới thực sự là đồ tốt, trong nháy mắt hiện trường cũng náo nhiệt hẳn lên. Sau khi Đới Hách báo giá. Trên màn hình treo giữa hội trường có thể thấy giá cả bốn phía nhấp nháy tăng không ngừng.

Địch Cửu không báo giá, tuy biết trường kiếm này tốt. Nhưng hẳn cũng không thích trường kiếm. Hẳn tu luyện là Địch Gia Thất Dao, chính là dùng đao. Nếu như xuất hiện một cây đao tốt giống như thế, hẳn sẽ không chút do dự mà mua lấy.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngủ

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Ba Viên Ngọc Giản

Giá của thanh trường kiếm rất nhanh đã tăng lên đến 900 triệu, cuối cùng bán đi với giá 960 triệu. Vật phẩm đấu giá thứ ba là một dược liệu luyện chế đan dược ở Tiên Nữ tinh, căn cứ vào cách nói của Đới Hách, đây là dược liệu điều chế đan dược dưỡng sinh tốt nhất, có thể trì hoãn lão hóa. Cuối cùng với giá 197 triệu cũng bị lấy đi.

Vật phẩm đấu giá thứ tư là một cái danh ngạch tiến vào Tiên Nữ tinh, kết quả lấy giá 1,2 tỷ tiền liên minh. Căn cứ vào giá thị trường mà Địch Cửu biết, giá cả tiến vào Tiên Nữ tinh đã giảm xuống rất nhiều. Lúc đầu muốn đi Tiên Nữ tinh nghe nói ít nhất phải có gần ba tỉ đến năm tỉ tiền liên minh, hiện tại trên hội đấu giá chỉ bán 1,2 tỷ, xem ra Hồ Thiên Lý nói không nhất định có thể tìm bảo vật trong quảng trường Tiên Nữ, đúng là thật.

Sau đó không phải địa đồ Tiên Nữ kỳ quái, thì chính là dược liệu không biết tên ở Tiên Nữ tinh, hoặc là một mảnh bảo vật cũ nhận không ra hình dạng.

Đối với những vật này, cơ bản Địch Cửu không cảm thấy hứng thú.

Hội đấu giá tiến hành được một nửa thời gian, quả thật Địch Cửu không ra tay một lần nào. Điều này làm cho hắn hiểu được, nếu như bản thân hắn không đi sòng bạc Tiên Thiên phát tài một chút, chỉ bằng vào 10 tỷ mà hắn đem theo, chỉ sợ không có cách nào mua được vật gì tốt ở buổi đấu giá này.

Hiện tại hội đấu giá chỉ mới bắt đầu, giá cao nhất đã tiếp cận đến 3 tỷ, có thể thấy được theo quá trình đấu giá thì đồ tốt ngày càng nhiều, vật phẩm có giá cao cũng ngày càng nhiều.

- Sau đây là bán đấu giá tổ hợp ba viên ngọc giản, ba viên ngọc giản này được lấy trong một động phủ rất xa xưa từ Tiên Nữ tinh. Căn cứ vào xem xét của học giả văn hiến Sâm Phu nổi tiếng nhất toàn cầu, ba viên ngọc giản này hẳn là ghi chép hưng suy của một vương triều trong lịch sử. Chỉ là chữ phía trên ngọc giản vô cùng ít ỏi, ba viên ngọc giản cộng lại cũng chỉ có 16 chữ. Cho tới bây giờ, vẫn chưa có người nào phá giải được ý nghĩa của mười sáu chữ này.

Tiền bối đạo tu Hoa Hạ, viện trưởng học viện Võ Thuật của Tiên Nữ tinh, cường giả Tiên Thiên Tăng Đông Lăng đều đã từng nghiên cứu qua ba viên ngọc giản này, bọn họ cho rằng trong ba viên ngọc giản này ẩn chứa một loại nguyên tố ẩn nấp khó miêu tả. Thậm chí bọn họ hoài nghi có người có thể không thông qua biểu tượng miêu tả chữ trong ngọc giản này hoặc đồ án tồn trữ trong ngọc giản này để tìm ra bí ẩn, nhưng viện trưởng nói đáng tiếc hẳn không có năng lực đó, không cách nào phá giải ngọc giản để biết tác dụng cụ thể của nó là gì...

Lúc Đới Hách giới thiệu đến đây, trong lòng Địch Cửu chính là có chút vui mừng.

Nếu như vài ngày trước, hẳn có lẽ sẽ giống như đại đa số mọi người, sẽ không có ý kiến gì. Cùng lắm chỉ cho rằng hội đấu giá chỉ đánh giá tốt mấy ngọc giản được tìm thấy trên Tiên Nữ tinh, chỉ vậy thôi.

Hiện tại hẳn có được tinh thần lực, hẳn hoài nghi trong ba viên ngọc giản ngày có ẩn ký tinh thần lực bị ẩn giấu. Phải biết tinh thần lực của hẳn chính là diễn sinh ra từ Đại Hành Môn Lục, nếu hẳn tu luyện đạo tu có thể diễn sinh ra tinh thần lực, vậy thì người khác cũng có thể.

Ba viên ngọc giản này nhất định hẳn sẽ đoạt tới tay, sau đó thử một chút.

-... Giá khởi điểm của ba viên ngọc giản này là 1,1 tỷ, mỗi lần tăng giá không thấp hơn 10 triệu, hiện tại bắt đầu đấu giá.

Đối Hách nói xong, lần nữa cầm ngọc giản trên bàn đấu giá giơ lên cho mọi người nhìn.

Dùng 1,1 tỷ mua ba viên ngọc giản chỉ ghi chép có 16 chữ ngay cả chuyên gia thế giới cũng không hiểu được, cái này khiến tràn đấu giá lần thứ nhất lâm vào bầu không khí tẻ ngắt.

Ngay cả chuyên gia cấp thế giới cũng không nhận ra, ngay cả cường giả Tiên Thiên Tăng Đông Lăng, cường giả Hoa hạ cũng không có cách nào phá giải, ở đây đại đa số mọi người đều cho rằng bọn hắn tới chủ yếu là mua vật phẩm, nhưng cũng không ai nghĩ mình lợi hại hơn những chuyên gia hay cường giả Tiên Thiên.

Hội đấu giá bắt đầu cho tới bây giờ lần đầu tiên rơi vào không khí tẻ ngắt.

Địch Cửu vốn đang dự định nhìn xem thái độ của mọi người đối với ba viên ngọc giản này, không nghĩ tới đợi một hồi không thấy người đấu giá. Đã như vậy, hắn liền không khách khí. Sau khi ở trước mặt màn hình đấu giá viết xuống 1,1 tỷ mười triệu rồi nhấn xuống nút đấu giá.

- 1,1 tỷ mười triệu, có người ra giá 1,1 tỷ mười triệu mua ba viên ngọc giản thần bí này...

Đối Hách tận hết sức lực tuyên truyền ra, ngoại trừ Địch Cửu, không có người nào mua nữa. Đồng thời mọi người cũng không cảm thấy kì quái, lấy 1,1 tỷ mười triệu ra mua ba viên ngọc giản ở Tiên Nữ tinh, xuất hiện trên loại đấu giá này rất bình thường.

Ngay tại lúc khi Đới Hách thấy ba viên đá giá chỉ bán được 1,1 tỷ mười triệu, nàng cũng đã chuẩn bị báo giá, nhưng màn hình lớn lại xuất hiện báo giá 1,2 tỷ.

- Ba viên ngọc giản này có người ra giá 1,2 tỷ, có thể thấy được có người biết xem hàng, có giá tiền cao hơn hay không? Nếu như không có giá cao hơn, ba viên ngọc giản này không biết có giá trị bao nhiêu sẽ là vật đã có chủ...

Địch Cửu cũng không nghĩ đến có người sẽ cùng hắn đấu giá, hắn không chút do dự viết xuống 1,2 tỷ 10 triệu.

Gần như sau một khắc Địch Cửu viết giá 1,2 tỷ mười triệu, trên bình phong giá cả đấu giá liền biến thành 2 tỷ.

Xem ra chẳng những có người cùng Địch Cửu đấu giá, mà thái độ đấu giá còn rất cương nghị.

Rốt cuộc sàn bán đấu giá bắt đầu sôi động lên, ba viên ngọc giản nhìn không đặc biệt chú ý chỉ qua hai vòng đấu giá đã tăng lên đến 2 tỷ, mà đấu giá chỉ có hai người.

Có ít người không biết tầm quan trọng của ngọc giản cũng đang cân nhắc có muốn gia nhập đấu giá hay không, càng nhiều người đều bảo trì quan sát, dù sao không ai biết có phải thủ đoạn của hội đấu giá không.

- 2,1 tỷ.

Địch Cửu không chút do dự tăng giá.

- 3 tỷ.

Hai lần đấu giá đối phương đều tăng theo gần 1 tỷ, loại tốc độ cứng rắn tăng giá này gần như cho thấy vô luận Địch Cửu tăng giá bao nhiêu, đối

phương đều sẽ đuổi theo, sau đó sẽ tăng thêm nhiều hơn, hẳn đang dùng giá cả để ra hiệu cho Địch Cửu dừng đấu giá nữa.

- 3 tỷ rồi...

Chủ trì bán đấu giá Đới Hách chỉ nói ba chữ, Địch Cửu đã tăng giá đánh gãy lời nói của nàng.

Lần này Địch Cửu không thêm 10 triệu hay thêm 100 triệu nữa, mà hẳn trực tiếp tăng giá đến 6 tỷ.

Anh đây không có gì khác, chỉ có một chút tiền lẻ này thôi.

Từ khi bắt đầu đấu giá đến giờ, lần tăng giá này của Địch Cửu xem như lần tăng giá lớn nhất, kết quả không đợi Đới Hách kích động thông báo kết quả đấu giá, giá cả trên bình phong liền tăng tới 10 tỷ.

Đối phương vẫn tăng giá nhiều hơn Địch Cửu tăng giá, thái độ cứng rắn rất rõ ràng.

Địch Cửu có chút nhú mày, chẳng lẽ gia hỏa cùng hẳn đấu giá lần này cũng là người có tinh thần lực.

- 12 tỷ.

Giá trên bình phong một lần nữa nhảy lên, Địch Cửu biết giá này không phải hẳn thêm, cũng không phải là gia hỏa cạnh tranh với hẳn, đây là người thứ ba gia nhập đấu giá.

Hiện trường hội đấu giá càng sôi động hơn, tất cả mọi người đều đoán, rất có thể ba viên ngọc giản này là báu vật. Nếu đấu giá hội tự biên tự diễn, cũng rất ít có người thứ ba tham gia làm rồi.

Địch Cửu không tăng giá, hẳn nhìn thấy sau khi báo giá 12 tỷ ra ngoài, người đấu giá trước đó với hẳn tăng giá lên đến 15 tỷ, kẻ quấy rối tăng

thêm giá lên đến 17 tỷ.

Sau đó giá càng tăng càng cao, vùn vện qua một phút đồng hồ, giá đã lên đến 20 tỷ.

Hai người gia nhập đấu giá làm cho mọi người phải lui ra không dám cạnh tranh. 20 tỷ mua ba viên ngọc giản không biết tác dụng gì, cái này không phải người bình thường có thể tiếp nhận được.

Giá 20 tỷ là giá gia hỏa cứng rắn kia báo giá, Đới Hách hứng phấn đứng bên cạnh bàn đấu giá kêu lên:

- Vị bằng hữu ra giá đến 20 tỷ này, nếu có thể, ta xin mời vị khách nhân tôn quý này lên đài giới thiệu một chút tác dụng của ba viên ngọc giản, ta biết đây chỉ là suy nghĩ của ta...

Lúc Đới Hách không ngừng cổ động biểu diễn, Địch Cửu quả quyết đánh gãy lời biểu diễn của nàng.

- 30 tỷ tiền liên minh.

Địch Cửu không muốn tình trạng này tiếp tục nữa, ra giá càng cao nên quả quyết cứng rắn hơn.

Giá 30 tỷ tiền liên minh vừa ra, làm cho cả hiện trường càng ồn ào hơn. Dù là Đới Hách trước đó có nói qua, sàn bán đấu giá không cho phép ồn ào, nhưng loại ồn ào trong quá trình đấu giá này, nàng cơ bản không ngăn cản được.

30 tỷ mua ba viên ngọc giản không biết tác dụng gì, trừ phi là điên rồi.

Quả nhiên sau khi Địch Cửu quả quyết tăng giá 30 tỷ, gia hỏa cùng Địch Cửu đấu giá kia liền im lặng.

- 30 tỷ tiền liên minh, trời ạ, ba viên ngọc giản này chẳng lẽ ẩn chứa bí mật lớn nhất của Tiên Nữ tinh? Lại có khách nhân tôn quý ra giá 30 tỷ tiền liên minh...

- Người câm miệng cho ta.

Một giọng gầm thét từ trong ghế lô truyền tới, giọng nói này chẳng những làm cho chủ trì đấu giá khẽ giật mình, ngay cả toàn bộ hội đấu giá đều ngờ ngác một chút.

Ở trên hội đấu giá Tiên Nữ, để người chủ trì đấu giá phải câm miệng, cái này đoán chừng là lần đầu tiên xảy ra.

Địch Cửu có chút kinh ngạc, dù hiện tại hắn không thoải mái, cũng sẽ không nói Đới Hách im miệng. Càng làm cho hắn kinh ngạc không phải tính tình lớn của gia hỏa cùng hắn đấu giá, mà là thực lực của đối phương.

Vén vén vài chữ, để cho toàn bộ sàn đấu đều nghe thấy rõ ràng. Có thể thấy được của thực lực của người này rất mạnh. Rất rõ ràng Đới Hách sẽ không nghe lời đối phương mà im miệng, vẫn tận hết sức tuyên truyền cho ba viên ngọc giản này.

Ngược lại gia hỏa bảo Đới Hách im miệng, về phần hội đấu giá cũng không hành động gì.

- 35 tỷ.

Đang trầm trồ thì sau nửa phút đồng hồ, người này lần thứ hai tăng thêm 5 tỷ nữa. Rất rõ ràng sau khi Địch Cửu cứng rắn ra giá, giá đối phương báo ra ít hơn rất nhiều.

- 50 tỷ.

Giờ phút này Địch Cửu khẳng định đối phương biết lai lịch của ba viên ngọc giản này, hoặc tác dụng của ba viên ngọc giản này, cho nên hẳn không chút do dự thêm 15 tỷ nữa. Hắn muốn để đối phương biết, hắn sẽ tăng giá càng cao hơn.

Địch Cửu hoài nghi sau lần báo giá này, sau một vòng qua đi, đối phương liền bại triệt để.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngủ

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Giá Chiếc Nhẫn Càng Cao Hơn

- 50 tỷ, ba viên ngọc giản này nhất định ẩn dấu một bí mật kinh thiên động địa. Hiện tại vị bằng hữu này ra giá 50 tỷ, nếu như không có người nào tăng giá nữa, vậy bí mật này thuộc về vị bằng hữu này.

Đới Hách toàn lực kêu ré lên, cái này làm cho bây giờ Địch Cửu có chút hiểu được tại sao tên gia hỏa kia lại bảo nàng ngậm miệng, thực sự nữ nhân này rất đáng ghét. Để cho Địch Cửu nghi ngờ là, trước đó gia hỏa kia một mực tăng giá, lúc này lại không tăng giá nữa. Cái này làm cho Địch Cửu nghi ngờ đối phương không ngừng tăng giá, có phải người hội đấu giá phải ra hay không.

- 50 tỷ lần 1...

Đới Hách kêu nửa ngày cũng không ai tiếp tục tăng giá, nàng chỉ có thể bắc đầu gọi giá. Sau ba lần gọi, ba viên ngọc giản này cuối cùng lấy giá 50 tỷ tiền liên minh bị Địch Cửu thu lấy.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, phòng khách nơi hãn ngòi, tiếng chuông liên vang lên. Địch Cửu mở cửa, một thiếu nữ bưng một cái hộp đứng trước cửa phòng hãn, phía sau thiếu nữ này, còn có hai tên hộ vệ.

- Tiên sinh đồ vật của ngài đã tới.

Thiếu nữ đi vào gian phòng của Địch Cửu, đặt hộp trong tay xuống trước mặt Địch Cửu, đồng thời đại hán phía sau cầm một máy quét thẻ. Trên máy quét thẻ đã viết xong giá cụ thể, 50 tỷ tiền liên minh.

Trong lòng Địch Cửu một lần nữa cảm tạ sòng bạc Tiên Thiên, không có sòng bạc Tiên Thiên, hẳn cũng sẽ không có tư cách mua ba viên ngọc giản này.

Sau khi kiểm tra vật trong hộp, lúc này Địch Cửu mới quét thẻ giao dịch, chờ sau khi thiếu nữ đi rồi, Địch Cửu khóa cửa lại, trước tiên lấy ba viên ngọc giản ra.

Không đợi Địch Cửu quan sát ba viên ngọc giản này, giọng ré lên của Đới Hách một lần nữa vang lên bên cạnh bàn đấu giá:

- Vừa rồi ba viên ngọc giản thần bí đến từ hành tinh Tiên Nữ được bán với giá 50 tỷ. Bởi vậy có thể thấy được thứ chúng ta không biết, rất nhiều khách nhân tới nơi này đều biết. Tiếp đến chúng ta muốn bán đấu giá một vật có xuất xứ giống như ba viên ngọc giản kia, đó là một chiếc nhẫn.

Địch Cửu vốn còn muốn tiếp tục xem xét ngọc giản, sau khi nghe chiếc nhẫn phát hiện ở cùng một chỗ với ba viên ngọc giản, theo bản năng chú ý về nó.

Đới Hách tiếp tục nói:

- Lúc ấy phát hiện ba viên ngọc giản này trong một động phủ, ở trong động phủ này có một bộ hài cốt không biết đã chết bao lâu rồi, chiếc nhẫn này là ở trên bộ hài cốt này. Nhắc tới cũng kì quái, sau khi chiếc nhẫn này bị lấy đi, hài cốt lập tức biến thành tro bụi, mà chiếc nhẫn này lại hoàn chỉnh không sút mẻ. Chiếc nhẫn này là bảo vật gì ta không biết, chỉ bằng vào việc trải qua nhiều năm như vậy chiếc nhẫn lại y nguyên vô khuyết, có thể khẳng định chiếc nhẫn này không tầm thường. Hiện tại giá quy định của chiếc nhẫn này là 5 tỷ, mỗi lần tăng giá không thấp hơn 10 triệu, đấu giá hiện tại bắt đầu.

Vốn chiếc nhẫn này có giá quy định là 1,5 tỷ mỗi lần tăng giá không được thấp hơn 100 ngàn. Bởi vì ba viên ngọc giản kia bị bán đi với giá trên

trời, cho nên Đới Hách tự làm chủ tăng gấp ba lần giá của chiếc nhẫn đấu giá này. Làm một người chủ trì, nàng có quyền đề cao giá của vật phẩm đấu giá.

Địch Cửu không cảm thấy hứng thú với chiếc nhẫn này, mặc dù tiền trên người hắn còn không ít. Nhưng cũng không muốn mua vật phẩm không biết sử dụng ra sao. Nhìn từ bề ngoài chiếc nhẫn này cũng không tốt, đen tròn còn có chút khó coi.

Chỉ là bởi vị xuất xứ từ hành tinh Tiên Nữ, liền muốn 5 tỷ tiền liên minh, đây quả thực là quá hố người. Nếu hắn muốn có nhẫn, trên người hắn đã có hai viên kim cương lớn, tùy tiện lấy ra một viên chế thành nhẫn, cũng xinh đẹp vô số lần hơn chiếc nhẫn này.

- 5,1 tỷ.

Đới Hách vừa mới nói xong, liền có người báo giá. Địch Cửu nhìn số thứ tự báo giá, liền biết người đấu giá là gia hỏa cùng hắn tranh đoạt ngọc giản. Lần này Địch Cửu không tăng giá theo, dựa theo ý của bản thân hắn, nếu hắn muốn làm khó gia hỏa này một chút, thì chỉ tăng giá cao lên. Nhưng hiện tại, hắn chỉ muốn nghiên cứu ba viên ngọc giản này, cho nên thả một con ngựa cho gia hỏa này.

- 10 tỷ.

Để Địch Cửu không nghĩ tới là, hắn không thêm giá, nhưng lại có người tăng giá còn lợi hại hơn hắn. Chỉ lần thứ hai tăng giá đã tăng chiếc nhẫn lên đến 10 tỷ.

- 20 tỷ.

Gia hỏa lần nữa tăng giá lên, lần này lại cộng vào 10 tỷ, biểu hiện thái độ đoạt lấy. Địch Cửu dừng lại việc nghiên cứu ngọc giản, xem ra chiếc

nhẫn này không đơn giản. Một chiếc nhẫn mà thôi, lại không đơn giản chẳng lẽ nó không phải là vật phẩm trang sức?

- 30 tỷ.

Giá cả tiếp tục đổi mới. Một ít người muốn tham gia đấu giá trông thấy xu hướng tăng giá này, liền tranh thủ thời gian dừng lại ý nghĩ kêu giá. Toàn bộ hội đấu giá đều bị tình trạng kêu giá này làm cho ngây người, khắp toàn cầu hằng năm không biết có bao nhiêu hội đấu giá, ngay cả hội đấu giá Tiên Nữ tinh cũng không phải là lần đầu tiên.

Thế nhưng 10 tỷ, tăng giá 10 tỷ để đấu giá, đó là cực kỳ hiếm thấy, hôm nay vậy mà liên tiếp được nhìn thấy. Trước đó việc tăng giá của ba viên ngọc giản kia cũng làm cho người ta cũng cảm thấy không chân thật, vậy việc tăng giá bây giờ, cũng làm cho người ta cảm thấy khắp nơi đều là tiền liên minh, chỉ cần ra ngoài thì có thể tùy tiện nhặt được mấy chục tỷ.

Địch Cửu càng cảm thấy có phải hãn không biết bí mật bên trong chiếc nhẫn này không, cho nên hãn quả quyết một lần nữa tăng giá lên 50 tỷ.

Đối với Địch Cửu mà nói, tiền của hãn chính là tham gia đấu giá. Nếu không chỉ cất trong tay hãn, thì sẽ không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Ầm!

Toàn bộ hội đấu giá bắt đầu ầm náo lên, mỗi lần tăng giá lên 10 tỷ rất đáng sợ, thậm chí chưa bao giờ có, hiện tại lại gia nhập một người đấu giá mới, người đấu giá mới trực tiếp tăng giá thêm 20 tỷ vào, tăng lên 50 tỷ.

Loại biên độ tăng giá này, dù Đới Hách có áp chế, cũng không có cách nào ngăn cản toàn bộ hội đấu giá ầm náo.

Trên thực tế Đới Hách cũng không biết áp chế như thế nào, đến bây giờ nàng cũng không có cách nào xen lời vào. Giá kia từ 5 tỷ trực tiếp nhảy đến 50 tỷ, tăng gấp 10 lần, chỗ nào cần nàng trợ giúp đâu.

- 50 tỷ, giá cả chiếc nhẫn này đạt tới 5...

Đới Hách còn chưa dứt lời, giá lại lần nữa nhảy lên 60 tỷ.

Địch Cửu thấy rõ ràng, người báo giá 60 tỷ này là người cùng hãn cạnh tranh ba viên ngọc giản. Tiền của gia hỏa này không chỉ có 50 tỷ, nhưng đặt 50 tỷ của chiếc nhẫn lên bàn cạnh tranh với ngọc giản, chứng tỏ hãn lấy được ngọc giản trong mắt đối phương không bằng giá trị của chiếc nhẫn này.

Địch Cửu quyết định tiếp tục tăng giá, nhưng lần này không đến Địch Cửu tăng giá, trên bình phong báo giá to lớn kia, giá 60 tỷ tăng lên đến 100 tỷ.

Giá cả này so với Địch Cửu định gọi giá là 80 tỷ trực tiếp cao hơn 20 tỷ. Địch Cửu hít một ngụm khí lạnh, gia hỏa mới gia nhập cạnh tranh chiếc nhẫn quá lợi hại. Tăng giá thêm 40 tỷ, chắc một lát sẽ không chậm lại.

Khoảng cách phòng khách Địch Cửu cũng không xa phòng khách của những người khác, một tên nam tử đầu đội đao quan cau mày, ở bên cạnh hãn là một người thanh niên, hãn cẩn thận từng li từng tí nói:

- Sư phụ, ta đoán chừng chiếc nhẫn này không đấu giá với giá 200 tỷ rất khó thu về. Cho đến bây giờ, bên kia không có xuất thủ. Hai người xuất thủ trước đó lai lịch đều rất thần bí, Giả Bất Liễu là người có chòm râu dài, ở trong bao sương tuyệt đối không phải là Giả Bất Liễu. Một người khác mặc áo choàng, cơ bản không thấy rõ tướng mạo. Mới gia nhập đã tăng giá lên 100 tỷ, hiện tại không biết lai lịch.

Nam tử đội đao quan khoát tay áo nói:

- Giả Bất Liễu thì còn được, hắn không có tư cách cạnh tranh loại bảo vật cấp độ này. Còn bên kia, bọn hắn cũng không tới. Bọn hắn ủy thác sòng bạc Tiên Thiên hỗ trợ cạnh tranh chiếc nhẫn, kết quả sòng bạc Tiên Thiên bị người bắt gọn. Giả Bất Liễu chòm râu dài chiếm bao sương kia, rất có thể là người của sòng bạc Tiên Thiên, ta đoán hắn dịch dung qua.

- Sư phụ, người này tốn mấy chục tỷ mua ba viên ngọc giản trống không, chúng ta có muốn chú ý một chút hay không?

Giọng người trẻ tuổi có vẻ kích động.

Nam tử đội đạo quan biết suy nghĩ của đối phương, hắn nhìn thoáng qua người trẻ tuổi thờ dài:

- Tiết Bình, ta từ nhỏ được sư phụ thu dưỡng, bế quan tĩnh tu ở Dưỡng Bình Quan suốt 60 năm. Sư phụ dạy bảo ta làm người phải ngay thẳng, chính trực. Nếu không phải vì Tiên Nữ tinh, giờ phút này ta đang ở Dưỡng Bình Quan, mà không phải ở Tiên Nữ tinh. Người giống ta, từ nhỏ cũng là cô nhi, tính cách của người tương đối hoạt bát, ta bế quan tại Dưỡng Bình Quan cho tới nay, không thiếu được sự dưỡng dục của nhang đèn (Phật dạy), ta cũng hi vọng người biết tri ân đội ơn, mà không phải người lệ khí quá nặng, cướp đoạt thứ không thuộc về mình.

- Vâng, sư phụ, đệ tử thụ giáo.

Người trẻ tuổi tranh thủ thời gian khom người thi lễ, thể hiện hình như mình rất sợ hãi.

Nam tử đội đạo quan gật gật đầu, một lát sau lại nói:

- Gõ toàn bộ tiền của chúng ta lên, nếu quả thật lấy không được, vậy đã rõ thứ này không thuộc về chúng ta. Đạo gia cũng coi trọng nguyên do, đồ vật không thuộc về chúng ta, liền không cần cưỡng cầu.

- Vâng.

Sau khi người trẻ tuổi gọi là Tiết Bình lên tiếng, trực tiếp tới bình phong đấu giá gõ xuống 180 tỷ, đây là tất cả tiền bọn họ chuẩn bị để đến hội đấu giá.

Đối với việc không lấy được chiếc nhẫn, ngược lại Tiết Bình cũng không thèm để ý. Sư phụ hắn cũng không biết chiếc nhẫn này dùng để làm gì, chỉ tính toán, trong buổi đấu giá chiếc nhẫn này là báu vật quý nhất.

Xem bói dù sao cũng có chút hư vô mờ mịt không rõ ràng, ngược lại việc Địch Cửu có được ba viên ngọc giản kia, hắn có canh cánh trong lòng.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Tri Thức Là Vô Giá

Giọng Đới Hách kích động nên có chút khàn khàn:

- 180 tỷ, hội đấu giá bảo vật của hành tinh Tiên Nữ cũng không phải là lần đầu tiên được mở, nhưng giá tiền 180 tỷ thì tuyệt đối là lần đầu tiên. Có thể thấy được chiếc nhẫn này ẩn chứa bí mật cực lớn, mặc dù chúng ta không biết bí mật này, nhưng ta tin tưởng những người đấu giá nhất định sẽ biết...

Ở một ghế lô bình thường trong sàn bán đấu giá tầng ba, một tên nam tử đầu đội nón lá rộng vành che khuất mặt đang nằm chật nằm đấm. Ở loại đấu giá này trên Tiên Nữ số một, hẳn đội theo một nón lá rộng vành không có người nào có thể nhìn thấy khuôn mặt hẳn, trên thực tế hình dạng của hẳn có chút đặc biệt. Dù sao trên toàn bộ hội đấu giá, người mang theo nón lá rộng vành cũng không nhiều.

Với hẳn mà nói, cơ bản những điều này không thành vấn đề, hẳn cũng không thèm để ý cái nhìn của người khác đối với hẳn, chỉ cần hẳn biết mình đang làm gì là được. Trong mắt hẳn cho dù có dịch dung tốt đi nữa, cũng kém xa vạm dạm với cái nón lá rộng vành của hẳn.

Vì tới buổi đấu giá này, hẳn chuẩn bị tất cả là 210 tỷ, vì chiếc nhẫn kia, ba viên ngọc giản trước đó hẳn đều bỏ qua.

Trong tiếng hò hét khàn giọng của Đới Hách, hẳn không chút do dự gõ giá lên 210 tỷ. Nếu như lần này lấy không được chiếc nhẫn, hẳn sẽ ra tay

cướp đoạt. Còn về ba viên ngọc giản kia, cũng là một trong đồ vật hãn muốn cướp đoạt.

- Trời ạ, 210 tỷ, vị khách hảo sảng này trực tiếp gõ xuống 210 tỷ...

Lúc Đới Hách còn đang ra sức kêu lên, Địch Cửu chỉ có thể thở dài một tiếng, hãn không báo giá nữa. Không phải hãn không muốn báo giá, mà là hãn không có nhiều tiền như vậy. Cũng may hãn không nhiều hứng thú với chiếc nhẫn này lắm, dù sao đây là một vật phẩm hãn không biết rõ. Trước đó hãn lựa chọn báo giá, chỉ là chiếc nhẫn này bị nhiều người cạnh tranh với giá cao, chỉ thế thôi.

Hội đấu giá còn diễn ra rất dài, lấy không được chiếc nhẫn này, phía sau còn có hàng tốt hơn.

Chẳng những Địch Cửu dừng lại việc báo giá, cái giá này cũng gần như quét ngang toàn trường, không còn người thứ hai báo giá nữa.

Sau khi kêu nửa ngày không có người tăng giá, Đới Hách không tiếp tục hò hét nữa, mà đột ngột nói:

- Hiện tại là thời gian nghỉ ngơi của hội đấu giá, xin mời các vị khách nhân dùng cơm, hoặc gọi bữa ăn tối. Sau một tiếng, hội đấu giá sẽ tiếp tục tiến hành.

Người tham gia hội đấu giá này đều rất rõ ràng, đây là bên đấu giá cố ý. Lúc này nghỉ ngơi là để khách nhân đi kiếm tiền, có một số người muốn mua chiếc nhẫn này, nhưng tiền lại không đủ, có thể thừa kê đi kiếm tiền. Tất nhiên, hội đấu giá cũng có thời gian nghỉ ngơi, lúc này có thể đi ăn cơm.

Địch Cửu cũng hiểu được đạo lý trong đó, chắc là để cho người ta đi kiếm tiền. Hãn do dự một chút, cũng không đi kiếm thêm tiền. Thật ra nếu như hãn đi kiếm tiền, vẫn có thể gom góp một chút. Trên người hãn có cực

phẩm được tề tăng lực lượng lên, loại được tề này chỉ cần đưa cho hội đấu giá, khẳng định có thể bán được giá không tệ.

Không đến vạn bất đắc dĩ, Địch Cửu sẽ không cầm được tề này đi bán lấy tiền. Trừ phi hẳn nhìn thấy đồ tốt đỉnh cấp, chính mình nhất định phải đạt được nó, giống như ba viên ngọc giản kia. Nếu không, hẳn cầm loại được này bán lấy tiền, thì sẽ chuốt lấy điều không thỏa mái. Mặc dù hiện tại hẳn đang Luyện Khí tầng ba, mở ra tinh thần lực, nhưng cũng không muốn bị quá nhiều ánh mắt nhìn chăm chăm, lại nói hẳn còn muốn đi tới Tiên Nữ tinh. Một khi bị quá nhiều ánh mắt nhìn chăm chăm, thì khi hẳn đi hành tinh Tiên Nữ nhất định sẽ gặp vấn đề.

Lấy được tề đề cao lực lượng ra, hẳn không muốn bị nhìn chăm chăm, là chuyện không thể.

Còn có một nguyên nhân nữa là Địch Cửu không cảm thấy chiếc nhẫn này có bao nhiêu giá trị, chỉ là một chiếc nhẫn, lại vượt qua 200 tỷ, thực sự là cao quá mức không hợp thói thường.

Nam tử mang theo nón lá rộng vành hận đến hai tay nắm chặt, đáng tiếc hẳn chỉ có thể nhìn bên hội đấu giá tạm thời ngừng lại, rồi cho phép người khác đi kiểm tiền mà thôi.

Một giờ trôi qua rất nhanh, sau khi hội đấu giá bắt đầu, Đới Hách lại bắt đầu khàn giọng kiệt lực tuyên truyền chiếc nhẫn thần bí này. Để nàng thất vọng là, cũng không có người nào báo giá cao hơn 210 tỷ. 210 tỷ, cái giá này thực sự cao đến không hợp lý, cũng không phải người nào cũng có thể tùy tiện lấy ra.

Rơi vào đường cùng, nàng chỉ có thể lựa chọn gọi giá.

Giọng gọi giá lần thứ ba của Đới Hách vừa ra, nam tử mang áo choàng nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng chiếc nhẫn này cũng đến tay hẳn.

Giá kinh thiên trong hội đấu giá này cuối cùng kết thúc, sau cùng chiếc nhẫn không biết tác dụng này lấy giá khủng bố 210 tỷ thành giao.

Toàn bộ hội đấu giá ồn ào trọn vẹn gần năm phút, mới dần dần yên tĩnh lại.

Có lẽ chiếc nhẫn này có giá quá mức không hợp thói thường. Dưới sự kích động, Đới Hách cũng không gõ chùy xuống bàn ngăn lại thanh âm huyền não tại hiện trường.

Sau khi sàn đấu giá yên tĩnh, lúc này Đới Hách bắt đầu giơ tay đấu giá một kiện vật phẩm, đó là một gian cửa hàng trên quảng trường Tiên Nữ.

Tuy nói có nhiều người bắt đầu cạnh tranh, Địch Cửu cũng không có nửa điểm hứng thú. Nếu không phải trên người hắn còn rất nhiều tiền, thậm chí hắn còn dự định rời hội đấu giá tìm một nơi nghiên cứu ba viên ngọc giản này.

Cũng may phòng khách của hắn không tệ, ở trong này nghiên cứu ngọc giản cũng không có gì.

Ngọc giản thứ nhất được Địch Cửu lấy ra, quả nhiên phía trên ngọc giản có mấy chữ hắn không biết. Từ bên ngoài ngọc giản nhìn vào, ngọc giản này chính là một khối ngọc chế tác bình thường. Tăng Đông Lăng còn nói trong ngọc giản chứa một loại nguyên tố ẩn dấu, Địch Cửu nhìn cũng không ra.

Địch Cửu vốn hoài nghi vật này viết bằng tinh thần lực, ở mặt ngoài nhìn không ra bất cứ điều gì, cho nên hắn lập tức cầm ngọc giản đặt gần trán.

Lấy lực tinh thần hiện tại của hắn, khi ngọc giản càng gần mi tâm, hắn liền càng nhẹ nhõm.

Một chút gợi sóng nhàn nhạt gần như không thấy bị Địch Cửu bắt được, những gợi sóng này rất huyền ảo, đây là...

Địch Cửu nghĩ đến pháp trận, những gợi sóng này hình như tạo thành một đường cong trận pháp, như ẩn như hiện. Đáng tiếc hãn không hiểu trận pháp, chỉ có thể nhìn nó giống như thiên thư.

Khi tinh thần lực của Địch Cửu thấm vào ngọc giản, một lượng lớn tin tức phô thiên cái địa bao trùm tới. Đầu Địch Cửu tê rần, tranh thủ thời gian lấy ngọc giản ra.

Trọn vẹn sau mấy phút nghỉ ngơi Địch Cửu mới lần nữa đặt ngọc giản lên trán. Lần này hãn có kinh nghiệm, tinh thần lực chậm rãi đi vào.

Tin tức trong ngọc giản cũng bị hãn nhẹ nhàng đọc được, đây là một ngọc giản có ngôn ngữ chữ viết, là một ngôn ngữ của thế giới Tu Chân, trừ cái đó còn có một lượng lớn tin tức tu chân, chắc là chuyên môn cho người tu chân dùng ngôn ngữ trong ngọc giản.

Nửa giờ sau, khi Địch Cửu cảm giác hoa mắt chóng mặt, hãn đã đọc xong toàn bộ chữ trong ngọc giản.

Địch Cửu cầm ngọc giản xuống, sợ hãi nhìn khối ngọc giản đơn giản này, trong lòng thậm chí không có cảm giác tin tưởng. Nửa giờ ngắn ngủi, hãn thế mà học xong một loại ngôn ngữ, không chỉ như vậy, hãn còn có thể sử dụng loại chữ này. Loại chữ này có thể mở rộng tinh thần lực đúng là chuyện nghịch thiên, học tập vật này giống như nó để lại ấn kí trong đầu hãn vậy.

Đồng thời hãn cũng biết, tinh thần lực hãn mở ra cũng không phải chỉ có một mình hãn có. Tất cả tu tiên giả đều có tinh thần lực, chỉ là tinh thần lực của mọi người nếu nhanh cũng là Luyện Khí tầng bốn cũng chính là Luyện Khí trung kỳ mới có thể sinh ra, mà hãn chỉ ở Luyện Khí tầng ba lại sinh ra tinh thần lực.

Loại tinh thần lực này còn một cái tên chuyên môn, gọi là thần thức hoặc là thần niệm. Thần thức sinh ra ở thức hải, thức hải sinh ra ở Tử Phủ, tu vi càng cao, thức hải càng cường đại.

Thần thức này quả nhiên là đồ tốt, miếng ngọc giản này cũng là đồ tốt. Trừ cái đó ra, Địch Cửu còn biết pháp bảo, vật liệu luyện khí, linh thảo, môn phái tu chân, danh từ chuyên môn của các đẳng cấp tu luyện...

Linh thạch còn được chia ra là thượng trung hạ và linh thạch cực phẩm. Tu Chân giới chẳng những có chuyên tu tiên thuật, mà còn có Luyện Đan sư, Luyện Khí sư, còn có Pháp Trận sư, các loại Chế Phù sư.

Tất cả đều có cấp bậc, ví như cấp bậc đan dược, cấp bậc pháp bảo, cấp bậc phù lục...

Những điều này còn xem như phạm vi Địch Cửu có thể tiếp nhận được, về phần độ kiếp phía sau, tồn tại Nguyên Thần, đoạt xá các loại đều hoàn toàn vượt ra khỏi phạm vi hiểu biết của Địch Cửu.

Chuyện làm cho Địch Cửu động tâm nhất là, sau khi sinh ra thần thức, hắn có thể thông qua thần thức khống chế phi kiếm, sau đó bay lên trời. Đây tuyệt đối không phải là chuyện đơn giản đứng lên trời mười giây, mà là chân chính dạo chơi trên bầu trời. Phi kiếm, nhất định phải có được phi kiếm.

Bởi vì miếng ngọc giản này, một thế giới Tu Chân mệnh mông đã mở ra một cánh cửa rộng lớn cho hắn, những việc này hắn từng nghĩ cũng không dám nghĩ tới...

- Ai nha, không tốt...

Địch Cửu bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, đột nhiên đứng lên.

Chiếc nhẫn, chiếc nhẫn bán đấu giá kia nhất định là nhẫn trữ vật.

Địch Cửu nắm lấy tóc mình, quả nhiên là vô tri đến đáng sợ, Nếu như chiếc nhẫn kia là nhẫn trữ vật, đừng bảo là 210 tỷ, coi như nhiều tiền hơn nữa, hắn cũng sẽ liều mạng mua về. Không đủ tiền, hắn sẽ đi kiếm tiền.

Bây giờ hối hận cũng không kịp, nhẫn trữ vật bị mua bởi một người mà hắn không biết đến.

Ba viên ngọc giản này khả năng ngay cả một góc của chiếc nhẫn cũng không sánh nổi, ai biết trong chiếc nhẫn kia có bao nhiêu đồ tốt? Thời dài một tiếng, Địch Cửu biết hắn bỏ qua một lần cơ duyên.

Sau một hồi lâu, Địch Cửu ngồi xuống lần nữa. Nếu như ở trước mặt hắn có hai đồ vật, một là chiếc nhẫn một là ngọc giản. Ngọc giản giúp hắn mở rộng cánh cửa tri thức tu chân, còn chiếc nhẫn kia là nhẫn trữ vật, bên trong chứa đồ hoặc không chứa cái gì, vậy hắn sẽ chọn bên nào? Gia hỏa thu chiếc nhẫn kia nhất định lấy chiếc nhẫn bỏ qua ngọc giản, còn hắn thì sao?

- Ta vẫn lựa chọn ngọc giản.

Địch Cửu tự lẩm bẫm một câu, bỗng nhiên trong lòng bình tĩnh lại. Nếu như không mua được, vậy thì vật đó không thuộc về hắn.

Lựa chọn ngọc giản, là bởi vì tri thức mới vô giá, dù khả năng hắn lựa chọn chiếc nhẫn, thì về sau hắn cũng sẽ biết được những tri thức này, nhưng không ai đảm bảo được lúc ấy hắn sẽ bỏ lỡ thứ càng quý giá gì? Sở dĩ hắn bỏ lỡ chiếc nhẫn, không phải bởi vì hắn vô tri (không có tri thức) sao? Như vậy, người lấy chiếc nhẫn này đâu giá, cũng giống như không biết giá trị của chiếc nhẫn này sao? Sở dĩ như vậy, đó là bọn hắn không có đầy đủ phương diện về kiến thức này.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Tên Diên Ở Hội Đấu Giá

Sâu trong lòng của Địch Cửu, vẫn cảm thấy nếu ở Tiên Nữ tinh xuất hiện một chiếc nhẫn, vậy có khả năng sẽ xuất hiện một chiếc nhẫn thứ hai.

Hội đấu giá vẫn tiếp tục đấu giá, đó là một cây trường thương xuất xứ từ Tiên Nữ tinh, Địch Cửu vẫn không có hứng thú, dứt khoát lấy ngọc giản thứ hai ra xem xét.

Ngọc giản thứ hai giới thiệu Xích Hải trận tông, còn có sau khi gia nhập ngoại môn Xích Hải trận tông, thì có một ít thông tin. Bao gồm nhiệm vụ mỗi tháng, cống hiến cho tông môn, các loại quy tắc cho đệ tử ngoại môn.

Tiện tay nhét miếng ngọc giản này qua một bên, thứ này không có nửa điểm tác dụng với Địch Cửu. Nếu không phải hần nhìn trước ngọc giản giới thiệu ngôn ngữ chữ viết kia, thì hần đã xem không hiểu ngọc giản này.

Ngọc giản thứ ba được Địch Cửu cầm lấy đặt lên trán, mấy hàng chữ thứ nhất là đệ tử luyện kỳ cơ sở Trận Kỳ Phong của Xích Hải trận tông. Tiếp theo chính là đủ loại cấp bậc luyện chế trận kỳ cấp thấp, còn có sự phân biệt với một số vật liệu luyện chế trận kỳ đơn giản.

Ngược lại nội dung rất rõ ràng, thậm chí trong đó còn có hình vẽ. Mặc dù hần nhận ra một đồng lớn vật liệu luyện chế trận kỳ, nhưng không có lợi gì với hần cả.

Nhìn hồi lâu, Địch Cửu cũng chỉ có thể thả ngọc giản trong tay xuống. Ngoài trừ ngọc giản thứ nhất cho hần một chút kinh hỉ về thế giới bên

ngoài, hai viên ngọc giản sau chính là rác rưởi. Có thể tưởng tượng, ba viên ngọc giản này là phát cho đệ tử mới nhập môn của Xích Hải trận tông. Sau khi tên đệ tử này chết, ba viên ngọc giản này không biết rơi ở nơi nào, sau đó thì rơi vào Tiên Nữ tinh bị đám người mang tới đây.

Dựa theo lời nói của Đới Hách, ba viên ngọc giản này và chiếc nhẫn đều xuất xứ từ cùng một nơi, Địch Cửu có chút hoài nghi. Căn cứ sự lí giải của hắn về tu chân, nhẫn trữ vật kia là đồ vật rất cao cấp, một đệ tử mới nhập môn không nhất định phải có một "túi đựng đồ", thì làm sao có khả năng có nhẫn trữ vật được?

- Chúc mừng vị bằng hữu lấy giá 700 triệu tiền liên minh mua được một quả trứng lớn không biết này, tiếp đến chúng ta muốn đấu giá đó là một vé vào cửa Tiên Nữ tinh, giá khởi điểm của vé vào cửa là một tỷ, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn 10 triệu...

Địch Cửu lần nữa chuyển dời lực chú ý đến hội đấu giá, hội đấu giá bắt đầu đấu giá tấm vé vào cửa Tiên Nữ tinh thứ hai. Địch Cửu nghĩ mình còn có một bó tiền lớn, phi hành khí của hắn cũng không biết lúc nào sửa xong, dù sao trước lấy một tấm vé rồi nói sau. Tấm vé vào cửa này đắt hơn tấm vé thứ nhất một chút, Địch Cửu bỏ ra 1.4 tỷ mới đến tay hắn.

- Lần đấu giá này đã trôi qua gần hết, mấy giờ trước, chúng ta đấu giá một chiếc nhẫn có giá 210 tỷ, ba viên ngọc giản có giá 50 tỷ. Tiếp tục là một món bảo vật, giá trị của nó cũng sẽ không nhỏ hơn hai vật phẩm phía trước. Mời mọi người chú ý, vật phẩm tiếp theo là địa đồ lấy từ một động phủ ở Tiên Nữ tinh...

Lời này của Đới Hách đưa tới rất nhiều nghị luận, trước đó xuất ra ba viên ngọc giản và chiếc nhẫn, nghe nói ở cùng một động phủ, mà bây giờ lại xuất ra một cái địa đồ động phủ, nếu có địa đồ động phủ, vì sao không đến lấy đồ vật ra, ngược lại cầm đi bán?

Hình như biết mọi người đều hoài nghi giống nhau, Đới Hách nói lại lần nữa:

- Ta hiểu suy nghĩ của mọi người, sở dĩ lấy địa đồ động phủ ra đấu giá, là bởi vì động phủ này rất nguy hiểm. Cho tới bây giờ, Liên Minh Địa Cầu phái ra ít nhất 30 cường giả tiến vào, kết quả không một ai trở về. Trong đó có tiên bối Địch Tuyệt xếp hạng thứ tư trong Thập Đại cao thủ Tiên Thiên ở Tiên Nữ tinh, và tiên bối Vương Cực Uy xếp hạng thứ tám trong Thập Đại cao thủ Tiên Thiên ở Tiên Nữ tinh, cũng đã mất tích trong quá trình tìm kiếm động phủ này.

- Đã như vậy, vị trí của động phủ này làm cách nào mà truyền ra được.

Trong phòng bán đấu giá lập tức có người lớn tiếng hỏi thăm.

Đây không chỉ là một người hỏi thăm về vấn đề này, tất cả mọi người trong phòng đấu giá đều có cùng câu hỏi như vậy. Phải biết ở Tiên Nữ tinh, ngoại trừ bên ngoài quảng trường Tiên Nữ, nơi khác dù là phi hành khí cũng không được tiến vào. Mặt ngoài Tiên Nữ tinh bị một tầng lực lượng không có bất kì ai có thể giải thích được mà bao lấy, bất kỳ tin tức nào cũng không truyền được vào, cho nên cơ bản không có sự tồn tại của bản đồ vệ tinh.

Đới Hách giơ tay làm dấu giữ trật tự:

- Mọi người yên lặng, sở dĩ động phủ này có thể bị biết đến, là bởi vì có một người của Liên Minh Trái Đất tìm được cửa ra vào của động phủ, đáng tiếc lúc vừa mới đến cửa, bị một đầu hung thú không biết tên nuốt lấy. Bản đồ dẫn đường cùng vị trí động phủ, chính là trước khi chết hẳn truyền tổng tin tức về.

Quả nhiên sau khi Đới Hách giải thích sàn đấu giá bắt đầu yên tĩnh lại, lúc này Đới Hách mới tiếp tục nói:

- Giá trị bảo vật trước đó đến từ động phủ, ai có thể khẳng định trong động phủ không có bảo vật giá trị cao hơn? Tất nhiên, động phủ này rất nguy hiểm, giá của tấm bản đồ này cũng sẽ thấp hơn nhiều với giá trị các bảo vật trước, giá quy định là 1 tỷ tiền liên minh, mỗi lần tăng giá không thấp hơn 10 triệu, đấu giá bắt đầu.

- 3 tỷ!

Dù mọi người rõ ràng thu địa đồ này vào trong tay mà không thể đi qua nó, nhưng trước đó mọi người chịu kích thích từ ba viên ngọc giản cùng chiếc nhẫn. Bây giờ nghe nói có quan hệ với chiếc nhẫn, giá đấu thứ nhất chính là 3 tỷ.

Địch Cửu cũng không muốn lè mề trong này nữa, dù hẳn không phải rất muốn địa đồ này, nhưng vẫn trực tiếp báo giá 10 tỷ.

Sau khi lấy được ngọc giản tu chân, tâm tình đi Tiên Nữ tinh của Địch Cửu càng bức thiết. Trên người hẳn còn hơn 200 tỷ tiền liên minh, nếu không ở lại Địa Cầu, lưu lại số tiền này làm gì? Mặc kệ thích hay không, mua vào tay rồi nói.

Quả nhiên Địch Cửu tài đại khí thô giá mà hẳn báo ra toàn bộ đề tất cả người muốn báo giá, kết quả Đới Hách rất muốn bán địa đồ với giá cao, nhưng bị Địch Cửu chỉ dùng 10 tỷ để mua.

Rơi vào đường cùng Đới Hách chỉ có thể xuất ra món đồ kế tiếp:

- Sau đây là đấu giá một mâm tròn, cụ thể tác dụng của mâm tròn này chúng ta cũng không rõ ràng. Căn cứ vào xem xét của các tiền bối ở Tiên Nữ tinh, trên mâm tròn này hình như khắc họa một loại đồ án huyền ảo, loại đồ án huyền ảo này có thể có quan hệ với một loại tu hành nào đó. Giá quy định của mâm tròn này là 5 tỷ, mỗi lần tăng giá không thấp hơn 100 triệu.

Nói xong Đới Hách giơ mâm tròn lên, Địch Cửu xem xét mâm tròn này, liền biết Đới Hách nói bậy nói bạ. Nếu như trước đó không nhìn ngọc giản, Địch Cửu cũng không biết mâm tròn này dùng để làm gì, nói không chừng hẳn giống như người khác tin vào lời nói dối của Đới Hách. Hiện tại hẳn liếc mắt một cái đã nhìn ra, đây là một cái trận bàn.

Trận bàn cũng chia ra đẳng cấp, hiện tại do cách quá xa Địch Cửu không có cách nào phân biệt được đẳng cấp của trận bàn, nhưng hẳn biết, trận bàn có tác dụng cực lớn đối với người tu luyện sơ cấp.

Trong ngọc giản giới thiệu, khi một ít người tu luyện sơ cấp bế quan, dưới tình huống bọn hắn không bố trí hộ trận (trận pháp bảo vệ), chính là sẽ mua trận bàn để bảo vệ động phủ.

- 10 tỷ.

Địch Cửu không chút do dự báo giá 10 tỷ một lần nữa.

Hành động liên tiếp của Địch Cửu muốn dùng giá cao nhanh chóng mua được đồ vật, chọc giận một ít người giàu ở đây. Lần này không cần Đới Hách tuyên truyền, liền có người tăng thêm 10 tỷ, giá thành 20 tỷ. Đó là ý nói, cũng không phải một mình người có tiền. 10 tỷ rồi thêm 10 tỷ, cũng không phải chỉ có một mình người.

Dù là một nửa thời gian thì Địch Cửu cũng không muốn trì hoãn, hẳn muốn sớm một chút tiêu hết tài sản, sau đó dùng xong mấy viên linh thạch rời đi Tiên Nữ tinh.

- 50 tỷ.

Địch Cửu ôm loại tâm tình tăng giá, cơ bản không có người thứ hai ngăn cản nữa.

Cho dù không hài lòng với Địch Cửu, nhưng người ta có tiền là hàng thật giá thật, nếu không hài lòng với Địch Cửu, người có thể dùng tiền để chứng minh.

Gia hỏa tăng giá 20 tỷ vốn còn muốn kiếm chế Địch Cửu một chút, loại tăng giá này của Địch Cửu chỉ có thể tiện nghi cho hội đấu giá. Đáng tiếc Địch Cửu lại ra giá 50 tỷ, cái giá này đưa ra, người không hài lòng cũng chỉ có thể dùng tay lại. Đối với tất cả mọi người trong hội đấu giá, đây là một người điên.

Ngược lại Đới Hách rất hài lòng, nàng ưu thích thái độ tăng giá này của Địch Cửu.

Sau đó vô luận là khoáng thạch hay tư liệu Tiên Nữ tinh, vũ khí Tiên Nữ tinh, Địch Cửu cùng không chậm chạp, toàn bộ báo giá cao để thắng.

Toàn bộ hội đấu giá ngoại trừ Đới Hách, chỉ còn lại Địch Cửu đang ngâm hát chơi đùa, tất cả mọi người còn lại chỉ là vật làm nền. Ngay cả cửa hàng Tiên Nữ tinh lúc trước không vừa mắt hẳn cũng mua một cái.

Phần lớn mọi người đều nghĩ, tiền của gia hỏa này khi nào mới dùng xong.

Đới Hách giơ một quyển sách bằng da không biết tài liệu gì chế tác nói:

- Tài liệu chế ra quyển sách da này chúng ta cũng không biết, nó được phát hiện ở nơi hoàn toàn khép kín. Chúng ta cũng rất khó giải thích, vì cái gì qua nhiều năm như vậy, quyển sách bằng da này lại y nguyên không sức mẻ? Đáng tiếc chuyên gia đỉnh cấp Tiên Nữ tinh và cường giả Tiên Thiên đã kiểm tra qua, cũng không xác định được quyển sách bằng da này ghi lại cái gì. Chỉ có thể căn cứ vào hình vẽ, phán đoán phía trên ghi một chút về vật liệu dược vật. Chúng ta biết tu luyện cùng dược liệu đỉnh cấp không thể tách rời, có lẽ đây là một tấm bản đồ phụ trợ việc tu luyện dược tài. Hiện tại

giá khởi điểm của quyển sách bằng da này có giá 5 tỷ, mỗi lần tăng giá không thấp hơn 100 triệu.

Ăn nói ba hoa xong, Đới Hách mở quyển sách trong tay ra. Dù sao chữ phía trên cũng không có người biết, dứt khoát mở ra để mọi người nhìn xem, sau đó đấu giá. Chỉ cần nàng nói có quan hệ với tu luyện, tất nhiên giá cả sẽ từ từ tăng lên.

Địch Cửu xem xét quyển sách bằng da này, trong lòng nhảy lên một cái. Phía trên quyển sách viết rõ ràng mấy chữ, phương pháp luyện Trúc Cơ đan. Phía dưới chữ phương pháp luyện Trúc Cơ đan là tài liệu luyện đan, còn có trong khi luyện đan cần chú ý cái gì. Không chỉ như vậy, hình dạng của Trúc Cơ đan đều được vẽ ra.

Chí ít Đới Hách một câu không nói sai, Trúc Cơ đan là một trong đan dược phụ trợ trọng yếu trong quá trình tu luyện.

Thứ này hiện tại Địch Cửu không dùng, nhưng Địch Cửu rõ ràng khẳng định tương lai hẳn sẽ dùng đến Trúc Cơ đan. Lúc trước tổ tiên hẳn là Địch Dực rời khỏi Địch gia, cũng là bởi vì ra ngoài tìm kiếm phương pháp luyện Trúc Cơ đan. Hiện tại Địch Cửu biết, Trúc Cơ đan là con đường tắt đến Trúc Cơ tốt nhất, nếu có tờ đan phương này, Địch Dực của Địch gia năm đó có lẽ sẽ có phương hướng.

Nhất định phải lấy tờ đan phương này tới tay, Địch Cửu vừa mới nghĩ đến, liền có một người báo giá đột ngột xuất hiện trên màn hình, 30 tỷ.

Chẳng lẽ có người cũng nhận ra đây là phương pháp luyện Trúc Cơ đan sao? Chắc là không đi, nếu quả thật có người nhận ra, vậy chiếc nhẫn trước đó phải được cướp đoạt mới đúng.

- 50 tỷ.

Địch Cửu không chút do dự tăng thêm 20 tỷ.

Trông thấy người tăng giá là Địch Cửu, tất cả mọi người im lặng, bởi vì chỉ cần là Địch Cửu ra giá, dù là người ra giá lại có mạnh mẽ đi chăng nữa, cũng sẽ bị hăn hung hăng trả lại.

- 60 tỷ...

Lần này không phải Địch Cửu vừa ra giá đã đè được đối phương, đối phương tiếp tục tăng thêm 10 tỷ.

Địch Cửu tính toán thẻ chính mình một chút, đoán chừng còn 110 tỷ.

Nghĩ tới đây, hăn không chút do dự tăng giá lên 100 tỷ. Tờ đơn phương này mua rất tốt cho tương lai, sau đó hăn sẽ trực tiếp rời đi. Nếu đối phương tăng giá, hăn trực tiếp yêu cầu hội đấu giá cho hăn đi kiếm tiền.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Nhẫn Trữ Vật

Người trong hội đấu giá chuẩn bị cạnh tranh đều nhếch miệng nhe răng, hơi một tí là 100 tỷ, người cho rằng mi là người có thể tùy tiện in tiền sao. Trong lòng khó chịu, đáng tiếc không ai ra mặt, không phải ai cũng tùy tiện xuất ra 100 tỷ được.

Cuối cùng tờ đan phương Trúc Cơ Đan không có gì bàn cãi bị Địch Cửu đấu giá được, sau khi Địch Cửu thu đan phương, nửa điểm cũng không muốn đợi mà đứng lên. Nếu không còn tiền, tiếp tục ở lại nơi này làm gì?

Hắn vừa mới mở ra thức hải, có được tinh thần lực. Và lại hắn còn bảy viên linh thạch, hiện tại điều phải làm là nắm chắc thời gian tu luyện đến Luyện Khí tầng bốn. Tốt nhất là làm một pháp khí phi kiếm để chơi đùa, nếu có được phi kiếm, liền xem như không trực tiếp đi được đến Tiên Nữ Tinh, nhưng đi đường bình thường tốt xấu gì cũng giống như ngồi máy bay đi?

Trên người hắn mang theo một đồng lớn vi phạm lệnh cấm vật phẩm, ngồi trên thuyền Tiên Nữ 07 vẫn được, nhưng một khi lên máy bay, chỉ sợ sẽ bị điều tra ngay lập tức.

Gần như cùng lúc Địch Cửu ra khỏi phòng khách đạp chân lên cầu thang, thì ở một gian phòng trên lầu ba được mở ra, một nam tử mang theo nón lá rộng vành đi ra. Tiền của hắn sớm đã dùng hết trên chiếc nhẫn kia, số dĩ chờ tới bây giờ, là bởi vì có một người đáng giá để hắn chờ.

Lần đấu giá này người để cho hắn nhìn chăm chăm, tất nhiên chỉ có Địch Cửu.

Địch Cửu cũng không sợ bất luận kẻ nào tới theo dõi hắn, tu luyện đến Luyện Khí tầng ba, có được tinh thần lực, còn có bốn đao của Địch gia. Cho dù nam tử tóc trắng kia tới, hắn cũng nắm chắc có thể chống lại.

Mới vừa ra khỏi cửa lớn của hội đấu giá, Địch Cửu cảm thấy có người đang nhìn chăm chăm hắn. Hắn lập tức ngừng lại, quay đầu nhìn lại cửa lớn của hội đấu giá, hắn muốn nhìn xem đến cùng ai muốn theo dõi hắn.

Qua thật lâu, cũng không nhìn thấy người nào đi ra, lúc này Địch Cửu mới quay người rời đi, xem ra tên theo dõi hắn cũng không muốn đối mặt với hắn.

Trong một góc của hội đấu giá, tên nam tử mang nón lá rộng vành kia nhìn theo bóng lưng dần dần xa của Địch Cửu, cũng không tiếp tục đuổi theo. Qua nhiều năm hắn tu luyện đạo quyết, lần thứ nhất cảm thấy nguy hiểm. Có lẽ hắn không e ngại Địch Cửu, nhưng lúc này hắn cũng không muốn mạo hiểm. Chỉ cần người bị hắn nhìn qua, lần nữa bị hắn nhìn thấy, hắn cũng có thể nhận ra được.

Hiện tại hắn đạt được nhẫn trữ vật, trọng yếu nhất là lập tức tìm một nơi bí mật mở chiếc nhẫn này ra, xem xét bảo vật bên trong một chút. Nếu có thể thu hoạch được một ít bảo vật thì thực lực hắn sẽ gia tăng, sau đó hắn sẽ đi tìm Địch Cửu lúc đó cũng không muộn.

Dù sao đồ vật Địch Cửu đấu giá cũng không phải là vật phẩm theo thời gian mà tiêu hao, chỉ cần Địch Cửu còn sống, hắn thật có niềm tin sẽ tìm được Địch Cửu, cướp đồ vật về.

...

Địch Cửu đi tới quảng trường lớn Tiên Nữ 01, cảm giác ánh mắt theo dõi phía sau biến mất không thấy. Hắn cũng không kiểm tra lại, vô luận có phải người theo dõi hắn hay không, hắn cũng không thèm để ý.

Bên ngoài Tiên Nữ 01 chỉ ít đồ mấy chục tàu biển chở khách định kì, không chỉ như vậy, một bên khác của quảng trường Tiên Nữ 01, còn đỗ mười mấy chiếc máy bay trực thăng.

- Tiên bối, bây giờ ngài rời đi, hay là đợi hội đấu giá kết thúc?

Địch Cửu đang nghĩ bản thân rời đi như thế nào, một thanh niên mặc quần áo màu lam của nhân viên phục vụ bước nhanh tới cuối người thi lễ với hắn.

- Hiện tại đi thì thế nào?

Địch Cửu cũng không muốn lưu lại nơi này, nhưng nếu như phương thức rời đi nguy hiểm thì hắn thà ở lại mấy ngày.

Thanh niên vội vàng nói:

- Nếu như bây giờ tiên bối đi, chúng ta sẽ dùng máy bay trực thăng chở tiên bối đến đảo Nhâm Hải, rồi từ đảo Nhâm Hải đi máy bay rời khỏi vùng đảo này.

Nói xong hình như cảm thấy cần bổ sung một chút gì đó, thanh niên lại nói:

- Lần này tất cả khách nhân hội đấu giá rời đi, cũng sẽ được phục vụ miễn phí.

- Tốt, đã như vậy, hiện tại ta muốn rời khỏi đây.

Địch Cửu không chút do dự nói. Hắn cấp thiết muốn tìm nơi yên tĩnh tu luyện.

- Vâng, tiền bối xin mời theo ta.

Tên thanh niên này khom người nói.

...

Ở giữa quảng trường Tiên Nữ tinh, có một toàn kiến trúc rất dễ thấy. Bên ngoài toàn kiến trúc này, treo một tấm bảng dùng ngôn ngữ của năm nước viết xuống hàng chữ, Tổng Bộ Liên Minh Địa Cầu.

Dù hiện tại thế lực ở Tiên Nữ tinh hỗn loạn, nhưng trước mắt quản lý những thế lực này, không nghi ngờ lại là Liên Minh Địa Cầu.

Tổng bộ Liên Minh Địa Cầu, chính là toàn cao ốc nơi Liên Minh Địa Cầu làm việc ở Tiên Nữ tinh.

Tổng bộ Liên Minh Địa Cầu có tổng cộng 18 tầng, trên Địa Cầu, một toàn dân cư cũng không chỉ có 18 tầng. Nhưng trên Tiên Nữ Tinh, xây dựng một toàn cao ốc 18 tầng, đó cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Mặc dù máy bay Lượng Tử Không Thiên có tốc độ nhanh, thế nhưng muốn vận chuyển vật liệu xây dựng vào Tiên Nữ tinh cũng không phải là chuyện lúc nào cũng làm được.

Ở Tiên Nữ Tinh, chỉ có quảng trường Tiên Nữ mới có một phạm vi lớn có thể hoạt động, chỉ cần vượt qua phạm vi này, lập tức sẽ gặp nguy hiểm.

Cho nên trong lúc kiến tạo cao ốc, không chỉ xi măng cốt thép, ngay cả một cục gạch cũng cần phải vận chuyển từ Địa Cầu. Liên Minh Địa Cầu có thể trong thời gian mấy năm ngắn ngủi, xây dựng ra tòa cao ốc này, hơn nữa còn xây dựng một mảng tượng kính quang bên ngoài quảng trường Tiên Nữ, đã xem như phi thường giỏi rồi.

Giờ phút này ở phòng họp tầng cao nhất trong tổng bộ Liên Minh Địa Cầu, một tên nam tử có mái tóc màu vàng óng mặt mộc đầy râu đang chống hai tay lên bàn, lớn tiếng kích động nói gì đó.

Trán của hắn còn quần băng gạc màu trắng, hình như đáng vẻ bị thương không nhẹ.

Ở trong phòng họp này, gần như tập họp toàn bộ cường giả đỉnh cấp, hoặc là các đại biểu của các quốc gia chấp chính Tiên Nữ tinh.

- Đại nhân Eddie, ngài nói thực sự quá mức li kì? Chúng ta biết không gian và thời gian là tồn tại đặc biệt nhất giữa vũ trụ, không thể lấy ý chí con người hoặc thủ đoạn thay đổi được...

Một lão giả đứng lên, ngữ khí rất nghiêm túc nói.

Tên lão giả này là học giả văn hiến nổi tiếng nhất trên Địa Cầu, cũng là nhà khoa học nhiều môn ngành, Sâm Phu.

Eddie không đợi Sâm Phu nói xong, liền trực tiếp vỗ bàn, đánh gãy lời Sâm Phu:

- Sâm Phu, cũng bởi vì phán đoán sai lầm của ngươi, mới tạo thành kết quả lấy bảo vật đến đâu giá tại Địa Cầu, căn cứ vào suy đoán của ta ba viên ngọc giản kia, nhất định là một môn công pháp Tiên Đạo rất lợi hại. Mà chiếc nhẫn kia, chính là nhẫn trữ vật. Ngươi không biết, đó là bởi vì cơ bản ngươi không tiếp xúc qua tu luyện Tiên Đạo thần bí. Nhẫn trữ vật, chính là nơi chứa không gian có phạm vi lớn, mà người đeo nhẫn trong tay, lại không cảm giác được trọng lượng của nó.

Vẻ mặt Sâm Phu khó coi, người có thể không tôn kính hắn, nhưng tuyệt đối không thể không tôn kính học thuật của hắn, không thể không tôn kính thành quả nghiên cứu của hắn.

Chỉ là địa vị Eddie cao hơn hẳn, Eddie thế nhưng là một trong thập đại cường giả Tiên Thiên ở Tiên Nữ Tinh, thứ tự xếp hạng còn cao hơn viện trưởng viện Võ Thuật Tiên Nữ Tinh Tăng Đông Lăng, xếp vị thứ hai trong thập đại Tiên Thiên.

- Eddie tiên sinh, vì sao người chắc chắn đó là nhẫn trữ vật?

Một tên đàn ông trung niên dáng người gầy gò hỏi, hẳn chính là Tăng Đông Lăng viện trưởng viện Võ Thuật Tiên Nữ tinh. Chớ nhìn hẳn xếp hạng ba trong thập đại cao thủ Tiên Thiên, trên thực tế không có ai cảm thấy hẳn kém hơn Eddie. Xếp hạng ba, đó là bởi vì tính tình hẳn bình thản, không thích tranh cường háo thắng. Hẳn đứng vị trí thứ ba, bởi vì hẳn có cống hiến rất lớn về phương diện Võ Thuật cho Địa Cầu.

Chiếc nhẫn kia còn có ba viên ngọc giản, hẳn cũng có nhìn qua. Cái nhìn của hẳn và Sâm Phu có chút không giống nhau, hẳn mơ hồ cảm thấy ba viên ngọc giản kia là đồ vật ghi chép một loại nguyên tố nào đó.

Nghe được người này tra hỏi, ngữ khí Eddie cũng hòa hoãn một chút:

- Tăng viện trưởng, bởi vì lần này ta xâm nhập vào Tiên Nữ tinh thu hoạch được phương pháp đạo tu chân chính. Mà hiện tại thực lực của ta là Luyện Khí tầng bốn, diễn sinh ra thần niệm. Ba viên ngọc giản kia và nhẫn trữ vật, đều phải dùng thần niệm mới có thể sử dụng.

Trong phòng họp lâm vào trầm mặc ngán ngùi, không có người nào hoài nghi Eddie. Tuy nói Eddie là người thứ nhất tu luyện đến Luyện Khí tầng bốn ở Tiên Nữ tinh, nhưng trên thực tế sớm có người tu luyện đến Luyện Khí tầng ba, đó chính là La Cừ.

- Nhanh, lập tức thông báo cho hội đấu giá, ngừng lại việc đấu giá ba viên ngọc giản và chiếc nhẫn kia.

Một người đàn ông mặt trắng hình như nghĩ đến điều gì đó, đứng lên cực nhanh nói.

Hắn là bí thư trưởng của Liên Minh Địa Cầu, Phàn Văn Tinh. Lúc này không chỉ Phàn Văn Tinh, chính những người còn lại đều hiểu chiếc nhẫn kia có ý nghĩa gì.

Một cái nhẫn trữ vật, nếu như có không gian rất lớn, vậy đơn giản chính là tuyệt đại lợi khí làm cho Tiên Nữ tinh phát triển.

...

Người trong hội đấu giá đều đang tìm kiếm Dịch Cửu và người đàn ông mang nón là rộng vành khắp nơi, đáng tiếc hai người đều đã rời khỏi Tiên Nữ 01.

Trong giờ phút tu luyện Dịch Cửu chuẩn bị một lượng lớn lương khô, sau đó hắn đi đến sơn mạch Vong Xuyên nơi cất giấu phi hành khí, nơi này đối với hắn là nơi tu luyện tốt nhất.

Tay Dịch Cửu nắm lấy linh thạch, giờ phút này hắn điên cuồng hấp thụ linh khí làm lớn mạnh chân nguyên cùng thức lực của chính mình. Hai ngày đầu, Dịch Cửu còn nhớ ăn mấy ngụm lương khô, đến thời gian sau, Dịch Cửu hoàn toàn quên bản thân sẽ đói bụng, chỉ biết hấp thụ linh thạch.

Thời gian lại trôi qua hai ngày, linh thạch bên người Dịch Cửu cũng giảm bớt từng viên từng viên, khí tức của hắn càng ngày càng mạnh. Ở dưới loại khí tức tu luyện này, một ít sâu kiến cơ bản không dám tới gần.

Đảo mắt đã nửa tháng trôi qua, toàn thân Dịch Cửu dơ dáy hẳn thiếu cũng đã cảm giác được một ngọn lửa nhàn nhạt lan tràn trong nội thể hắn. Một vài hạn chế tu vi mờ nhạt trong cơ thể hắn, bị ngọn lửa kia xông lên, trực tiếp thiêu đốt không còn.

Thật giống như trong thánng sáu đội một đống nước lạnh, một loại thư sưởng từ mi tâm Địch Cửu tản ra. Lực lượng tại thể nội bành trưởng không thôi, hãn vận chuyên một vòng chu thiên thoải mái gấp đôi trước đó.

Cùng lúc đó, Địch Cửu cảm giác Tử Phủ của bản thân âm âm mở rộng, thần niệm giống như trở nên dễ dàng, mở rộng ra ngoài mấy chục mét...

Một mực mở rộng đến 100 m, thần niệm của hãn mới dừng.

Trong vòng 100m đều nằm trong sự không chế của hãn, trong lòng Địch Cửu chẳng những vui mừng còn rung động không thôi.

Luyện Khí tầng bốn, khi ở Luyện Khí tầng ba, thần niệm của hãn chỉ có thể quanh quẩn một chỗ mấy mét mà thôi. Giờ phút này thần niệm của hãn xông ra trăm mét, chỉ là tăng một cảnh giới, lại chênh lệch lớn như thế.

Cũng may lúc này Địch Cửu cũng không phải là người mới, hãn biết đây là sự khác nhau của Luyện Khí sơ kỳ và Luyện Khí trung kỳ. Cảm thụ chân nguyên và thần niệm mênh mông của chính mình, Địch Cửu cầm lấy viên linh thạch cuối cùng củng cố tu vi bản thân.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Lời Trăn Trối

Trong phòng khách sân bay Không Thiên thuộc liên minh Yến Kinh, hơn ngàn thanh niên nam nữ ngồi trong phòng chờ hưng phấn riu rít. Nếu như đến gần có thể nghe thấy chủ đề của những thanh niên nam nữ này đều nói về việc sắp đi Tiên Nữ tinh.

Đương nhiên không phải người nào cũng vui vẻ như vậy, Du Hồ Ly đứng lẫn trong mọi người cũng không vui vẻ lắm. Trên thực tế có thể đi vào Tiên Nữ tinh là nguyện vọng lớn nhất của Du Hồ Ly. Sau khi hãn thông qua khảo thí Tiên Nữ tinh đã cố ý xin phép nghỉ một ngày để đi gặp Địch Cửu, hãn muốn nói cho Địch Cửu rằng mình sẽ phải đi Tiên Nữ Tinh. Hãn lại phát hiện Địch Cửu sớm đã không còn ở Đàm Hạnh Đường, không chỉ như thế hãn còn thăm dò được Đàm Hạnh Đường hình như bị liên lụy vào một chút chuyện không tốt, điều này khiến hãn rất lo lắng cho Địch Cửu.

Tuy nói hãn có lòng muốn điều tra rõ xem đến cùng Địch Cửu gặp phải chuyện gì, nhưng thời gian của hãn quá ít chỉ có một ngày, nên hãn chỉ có thể tiếc nuối đem điều này để trong lòng.

Không vui vẻ lắm là vì hãn cảm giác thấy mình đối với Địch Cửu kém xa sự quan tâm của Địch Cửu dành cho hãn. Từ khi quay trở lại học viện trong lòng của hãn vẫn nghĩ, nếu như bản thân Địch Cửu gặp phải chuyện này, liệu có từ bỏ đi Tiên Nữ tinh mà ở lại tìm kiếm hãn hay không?

Nghĩ đến kết quả khiến hãn rất dày vò, cho nên dù đi Tiên Nữ tinh là khát vọng lớn nhất của hãn, vào lúc này hãn cũng chẳng có cách nào cao hứng nổi.

Thẩm Tử Ngữ cũng không vui vẻ lắm, nàng cúi đầu một mực nghĩ đến dì Phương.

Trong quá trình nàng hôn mê không được tiếp nhận bất cứ trị liệu nào. Kể cả cha mẹ nàng cũng không chạy tới Lạc Tân kịp. Chỉ có một kẻ ở phòng nàng lâu nhất chính là Địch Tử Mặc, lúc đó dì Phương còn thuận miệng nói nếu có trị liệu thì cũng do Địch Tử Mặc làm.

Thẩm Tử Ngữ hiểu rất rõ Địch Tử Mặc, mặc dù hẳn yêu nàng đến tận xương tủy, Địch Tử Mặc có bao nhiêu tài cán thì trong lòng nàng biết quá rõ rồi.

Nàng sắp đi Tiên Nữ tinh, nếu tìm được cơ duyên thì có lẽ cả đời này nàng cũng sẽ không trở lại Địa Cầu. Nếu thật như thế thì cả đời này nàng cũng không thể nào biết là ai đã cứu nàng.

.....

Bên trong phòng bệnh VIP ở lầu năm của đại học trung y Yến Kinh, một người đàn ông trung niên sắc mặt xám như tro, hai mắt nhắm chặt nằm ở trên giường.

Lúc này một thanh niên cao gầy đi đến, hẳn trông thấy người đàn ông trung niên nằm ở trên giường bệnh thì không khỏi thở dài, cẩn thận đi tới đắp chăn cho người đàn ông này.

Đúng lúc này người đàn ông trung niên kia chợt mở mắt, mở miệng nói với vẻ hư nhược:

- Tử Hằng...

- Cha, cha tỉnh rồi sao?

Địch Tử Hằng kích động ngồi xổm xuống, cha của hắn rốt cục đã tỉnh.

Người đàn ông trung niên thở dài một tiếng, nói chuyện cũng phải gắng sức:

- Con khóa trái cửa lại đi.

- Dạ...

Địch Tử Hằng không hiểu ý của cha lắm, nhưng hắn vẫn làm theo lời cha nói. Từ nhỏ đến lớn ngoại trừ nghe lời cha thì hắn chỉ nghe lời anh nói.

Sau khi hắn khóa cửa xong quay lại bên giường, thì cha hắn mới cố gắng nói:

- Tử hằng, cha không sống lâu nữa...

- Cha, con nghĩ cha nên đi bệnh viện tốt nhất Yến Kinh, viện trưởng của đại học Trung Y Dược này mặc dù rất xuất sắc nhưng bệnh viện này đối với bệnh của cha cũng không làm tốt hơn...

Địch Tử Hằng chưa nói xong liền bị Địch Văn Thành nằm ở trên giường bệnh ngắt ngang, hắn nặng nề thở vài tiếng sau đó nói:

- Con nghe ta nói.

Địch Tử Hằng hiển nhiên rất lo lắng cho cha của hắn, vội vàng tạm ngưng chủ đề này lại:

- Cha, xin cha đừng lo lắng.

Địch Văn Thành thở dốc mấy tiếng nữa mới chậm rãi nói

- Ta không lo lắng, ta và viện trưởng Triệu là bạn bè, nếu như không phải ở chỗ này thì ta đã sớm chết.

- Cha...

Địch Tử Hằng còn muốn nói thêm điều gì đó, chỉ là nghĩ đến trạng thái cha mình nên đem lời chuẩn bị nói ra nuốt trở lại.

Địch Văn Thành nhìn Địch Tử Hằng một chút:

- Ta biết mình sắp không xong rồi, con lập tức rời khỏi Yến Kinh, đi tìm anh trai con sau đó con và anh trai hãy mai danh ẩn tích, đi tha hương thật xa.... Đừng mang quá nhiều tiền theo, cũng đừng dùng tất cả mọi thứ bây giờ của con...

Nói một hơi nhiều như vậy, Địch Văn Thành lại thở dốc liên tục thêm lần nữa. Nói thì nói thế, nhưng lo lắng trong mắt hãn cũng không giảm bớt bao nhiêu. Hãn biết rõ hai đứa con trai của mình, bàn về thủ đoạn chiêu trò, gấp một trăm lần nữa cũng không phải đối thủ của người đàn bà kia.

Hãn đã dốc hết toàn lực để sống sót, nhưng thay vào đó sự việc đã không phải hãn có thể khống chế nữa. Hiện tại hãn chỉ hối hận, hối hận không ra tay sớm một chút, dẫn đến kết cục hôm nay. Đến lúc hối hận thì đã quá muộn. Gọi hai đứa con trai tránh né cũng chỉ vì trong lòng còn một chút ảo tưởng có thể giữ được một mạng mà thôi.

Trên thực tế người đàn bà kia ngay cả hãn cũng dám động tới, nếu không dám động đến hai đứa con trai của hãn thì chính hãn cũng không tin.

Địch Tử Hằng ngơ ngác nhìn Địch Văn Thành, hãn không rõ đây là ý gì.

Xem như hãn không còn cách nào được kế thừa tập đoàn của nhà họ Địch, hãn làm con của Địch Văn Thành, có cần phải đi tha hương không? Và lại không phải nói rằng anh trai đã kiểm tra ra không phải ruột thịt sao? Cha hãn bệnh quá nặng nên nói mê sáng phải không?

Sau khi thở hỗn một hồi lâu thì Địch Văn Thành mới ổn định lại được một chút, lúc này mới tiếp tục nói:

- Anh trai con Tử Mặc mới là người thừa kế thật sự của tập đoàn Địch gia, con cùng anh trai con là anh em ruột, điểm khác nhau duy nhất chính là mẹ các con... Ta Địch Văn Thành mặc dù chưa từng chú ý đến hai người anh em các con nhưng không đến mức ngay cả con mình cũng tính sai...

Địch Tử Hằng trầm mặc, chẳng lẽ cha thật sự có chút hồ đồ rồi?

Địch Văn Thành biết ý nghĩ con trai, tiếp tục nói:

- Hiện tại cha rất tỉnh táo... Nhớ kỹ, con rời khỏi cái phòng bệnh này thì lập tức đi tìm kiếm anh trai Tử Mặc của con... mẹ của Tử Mặc tên là Tuần Lãnh Hàn, mẹ của con tên Hình Sương... Đừng do dự chút nào nữa... Người mẹ Hề Tú Mai bây giờ của con và anh em con không có bất cứ quan hệ nào, thứ nàng muốn là tập đoàn Địch gia và bí mật của tập đoàn Địch gia... Đó là sai lầm của ta, tâm ta quá hẹp hòi... Nhớ kỹ đừng đem lời ta nói cho bất luận kẻ nào của Địch gia, dù bất cứ ai...

Địch Văn Thành nói một hơi nhiều như vậy đã hết sức, lại lần nữa nhắm mắt, hẳn cũng không nói ra tập đoàn Địch gia có bí mật gì.

Địch Tử Hằng đứng lên, hẳn cung kính khom người với người cha đã rơi vào trạng thái ngủ say:

- Thừa cha, con nghe lời cha, sẽ đi tìm anh trai ngay bây giờ.

Giống như cảm nhận được Địch Tử Hằng nghe lời mình, lông mày đang nhíu lại của Địch Văn Thành giãn ra một chút.

...

Sau khi rời khỏi Vong XuYến Sơn Mạch, Địch Cửu cột mái tóc đã dài ra của mình ra phía sau, hẳn dự định đi một chuyến tới Lạc Tân gặp Du Hồ Ly một chút, sau đó đi Yến Kinh gặp Tề Hưởng, rồi đi sân bay Không Thiên của liên minh Yến kinh ngồi phi thuyền đi Tiên Nữ tinh.

Đáng tiếc là hắn không có phi kiếm, nếu có phi kiếm thì hắn đã có thể dùng phi kiếm phi hành. Lần này đi Tiên Nữ tinh nhất định phải lấy cho được một thanh phi kiếm.

Điều làm Địch Cửu tiếc nuối là khi hắn đi Lạc Tân cũng không tìm được Du Hồ Ly, cũng không tìm thấy bạn gái Đổng Linh Nhi của Du Hồ Ly. Về sau đến đại học Lạc Bắc nhìn bảng vàng mới biết được Du Hồ Ly đã thông qua được khảo thí Tiên Nữ tinh, đã khởi hành cùng đám đệ tử tinh anh đi Tiên Nữ tinh.

- Anh trai....

Địch Cửu vừa ra khỏi cửa trường đại học Lạc Bắc thì nghe được một tiếng gọi nhỏ.

Do không quen dùng thần niệm nên hắn quay đầu lại theo bản năng lập tức đã nhìn thấy một thanh niên cách đó không xa đeo kính đen, sắc mặt thoáng có chút tái nhợt.

Khi Địch Cửu quay đầu lại, Địch Tử Hăng càng khẳng định mình không nhìn lầm, đích thật là anh trai của hắn. Mặc dù bây giờ anh trai nhìn cường tráng rất nhiều so với trước đó, tinh thần cả người cũng hoàn toàn khác nhau, nhưng tướng mạo lại đúng.

Thấy Địch Tử Hăng mừng rỡ vô cùng bước nhanh tới, Địch Cửu ngừng lại chờ Địch Tử Hăng tới gần hắn mới hỏi:

- Địch Tử Hăng?

- Đúng vậy, anh hai, em là Tử Hăng.

Địch Tử Hăng mừng rỡ nói, hắn và anh trai chí ít cũng đã năm sáu năm không gặp.

Nhưng Địch Cửu không có kích động như Địch Tử Hằng, về phần những tài sản của Dược Phẩm Địch Thị hẳn cũng không để trong mắt. Nếu hẳn nguyện ý, tiện tay có thể tạo ra một tập đoàn lớn hơn tập đoàn Địch gia gấp mấy lần. Tâm tư hẳn không ở nơi này mà toàn bộ tập trung ở việc tu chân.

- Chú tìm anh có chuyện gì không?

Địch Cửu bình thản nói.

Thấy Địch Cửu bình thản như vậy Địch Tử Hằng cũng biết. Anh trai bị mẹ cưỡng ép đuổi ra khỏi Địch gia, những năm này hoàn toàn dựa vào mình, cao hứng khi gặp thẳng em là hẳn mới là chuyện quái lạ.

- Anh trai, bệnh tình cha đang nguy kịch, em nghĩ rằng mình tìm một chỗ nói chuyện riêng có được không?

Địch Tử Hằng khẩn thiết nhìn Địch Cửu nói.

Ánh mắt Địch Cửu tùy ý nhìn sau lưng Địch Tử Hằng, nhẹ gật đầu:

- Tốt thôi, chú dẫn đường đi.

Trước đó hẳn thấy hai kẻ lén lúc đi theo Địch Tử Hằng, là hộ vệ của Địch gia, hiện tại xem ra có lẽ là theo dõi Địch Tử Hằng. Tốt xấu gì Địch Tử Hằng cũng là anh em với kiếp trước của hẳn, có nói gì cũng không trì mất bao nhiêu thời gian.

Hơn mười phút sau hai người tới một quán cà phê vắng vẻ ở Lạc Tân.

Sau khi ngồi xuống Địch Tử Hằng liền đem tất cả lời của Địch Văn Thành nói một mạch cho Địch Cửu. Cuối cùng hẳn hỏi:

- Anh cảm thấy chúng ta nghe lời cha hay là anh em chúng ta quay trở lại Yến Kinh, đoạt lại tập đoàn Địch gia?

- Ý của chú thế nào?

Địch Cửu hỏi.

Địch Tử Hằng nắm chặt nắm đấm nói:

- Tập đoàn Địch gia là tài sản của chúng ta, tại sao phải cho người đàn bà kia chiếm được? Người đàn bà kia khẳng định là đã dụ dỗ những người còn lại của Địch gia...

Địch Cửu đứng lên vỗ bả vai Địch Tử Hằng cười:

- Đã như vậy thì còn do dự cái gì nữa, đi thôi, về tập đoàn Địch gia Yến Kinh. Có điều chuyện đoạt lại tập đoàn Địch gia chú tự mình đi làm đi, anh giúp chú xem bệnh của cha một chút.

Sở dĩ giúp chuyện này bởi vì Địch Cửu sau khi nói chuyện cùng Địch Tử Hằng thì cảm thấy Tử Hằng cũng coi như là người tốt. Mặc dù hẳn cùng Địch Tử Hằng không có bất kỳ liên quan gì, tốt xấu gì cũng là anh em cùng cha khác mẹ với Địch Tử Hằng kiếp trước cả hẳn, cũng coi như nhân quả đi. Còn có một lý do khác là hẳn vốn muốn đi Yến Kinh, đã như vậy tiện đường cũng tốt.

- Anh biết xem bệnh?

Địch Tử Hằng không chú ý giọng của Địch Cửu mà chú ý tới việc Địch Tử Mặc biết xem bệnh.

- Biết một chút.

Địch Cửu cười hắc hắc, tranh quyền đoạt lợi của tập đoàn Địch gia thì hẳn lười quản. Chờ hẳn xem bệnh cho Địch Văn Thành xong sẽ trực tiếp đem những kẻ quơ tay múa chân kia xử lý, sau đó đi Tiên Nữ tinh là được rồi.

Hãy nhấn like ở mỗi chương để ủng hộ tinh thần các dịch giả bạn nhé!

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngủ

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Đi Đến Tiên Nữ Tinh

- vậy là tốt rồi sao anh?

Địch Tử Hằng trông thấy Địch Cửu chỉ vỗ liên tục mười mấy phút trên người của cha, sau đó giúp ông uống thêm một viên thuốc đen thùi lùi mà thôi.

- Ủ, bây giờ anh ta đang chuyển hóa trong cơ thể cha. Nhiều nhất khoảng ba tiếng nữa toàn bộ độc tố sẽ bị thải ra ngoài, khi đó cha của chúng ta sẽ tự tỉnh lại. Không tin, cậu nhìn sắc mặt của ông đi.

Địch Cửu phải tay rồi lấy bọc lớn đeo lên lưng rồi nói.

Lúc này Địch Tử Hằng mới chú ý trên khuôn mặt của cha hãn màu xám trắng đã biến mất không thấy nữa, thay vào đó là một màu trắng nhợt của người không đủ dinh dưỡng.

- Anh, mấy năm nay đúng là cha không để mắt đến chúng ta nhiều, không có làm tròn trách nhiệm của một người cha. Bởi vì Hề Tú Mai mà đưa anh đưa đến Lạc Tân chịu khổ vài năm, có thể con không nói với cha, chúng ta cuối cùng...

Không đợi Địch Tử Hằng nói xong Địch Cửu đã cắt ngang Địch Tử Hằng:

- Tử hằng, chuyện đã qua thì nên cho qua, thì cứ coi như là kiếp trước của anh đi. Bắt đầu từ bây giờ anh không còn là người của Dược Phẩm Địch Thị nữa. Anh có con đường riêng của mình phải đi, sau này nếu

chúng ta có cơ hội gặp mặt nữa, mà thôi sau này hãy nói. Nếu như nói chuyện hợp ý không chừng mọi người còn có thể làm bạn.

Địch Tử Hằng thở dài, không có làm bạn bè tiếp tục thuyết phục nữa. Thấy Địch Cửu đi ra ngoài, hăn đuổi sát theo nói:

- Anh hai, anh nói ba thật sự là bị trúng độc sao? Nếu đúng là bị trúng độc, vậy tại sao lúc trước đã liên tục giải mà không hết?

Địch Cửu cười hắc hắc:

- Độc nhiều giải không hết, cái này không có gì ngạc nhiên cả.

- Anh hai, em nhất định phải đi tìm con mụ chết tiệt đó hỏi rõ tại sao phải nham hiểm như thế, phải hạ độc cha.

Địch Tử Hằng nghĩ đến khuôn mặt nhọn của Hề Tú Mai, trong lòng càng phần nộ.

- Không cần, bọn họ đã tới.

Địch Cửu nói xong, mở cửa phòng ra.

Địch Tử Hằng đi theo, hăn còn không rõ ý Địch Cửu nói là gì. Chỉ có điều vừa bước ra hăn đã nhìn thấy Hề Tú Mai mang theo một người đàn ông bị bảo vệ bệnh viện cản lại, còn cãi vả kịch liệt. Dường như còn nghe được Hề Tú Mai nói có phải là viện trưởng các cậu không đến thì tôi không thể đi gặp chồng tôi hay không.

- Tử hằng đã bao lâu con chưa có trở về nhà rồi? Ngay cả chuyện của công ty cũng không xử lý, cha con ở đây có ta lo được rồi.

Nhìn thấy Địch Tử Hằng, Hề Tú Mai liền lập tức lớn tiếng la lên.

Ngay sau đó nàng nhìn thấy Địch Tử Mặc thì càng tức giận rống to:

- Địch Tử Mặc, ai cho mi to gan về lại Địch gia? Cút. Còn Tử Hằng, con không được ở chung một chỗ với thằng con hoang của Địch gia, cho dù cha con bây giờ còn đang bị bệnh, chú bác còn lại của Địch gia cũng sẽ không cho phép con nghịch ngợm như vậy nữa.

Địch Tử Hằng tức giận nắm chặt nắm đấm, lúc này hẳn rất cuộc hiểu được tại sao mỗi lần Hề Tú Mai đến thăm cha hẳn thì viện trưởng cũng sẽ đứng ở bên cạnh. Nếu như viện trưởng không có ở đây, những bảo vệ bệnh viện cũng sẽ ngăn bà ta lại.

Địch Cửu nhìn xúc động muốn đánh Hề Tú Mai một bạt tai lại, hẳn không cần so đo với người chết.

- Đi triệu tập tất cả thành viên ban giám đốc, lập tức mở hội đồng quản trị.

Địch Cửu nói với Địch Tử Hằng.

Địch Tử Hằng lập tức hiểu ý của Địch Cửu, cũng kiềm nén phần nộ nói:

- Chú bác của tôi đúng là không cho phép tôi nghịch ngợm, mọi người nói chuyện ở hội đồng quản trị đi. Tôi muốn bây giờ mở hội đồng quản trị, tôi đã chịu đựng đủ việc đi đến nơi nào cũng phải bị nhìn chăm chăm rồi.

- Mà, mà.....

Hề Tú Mai giống như bị Địch Tử Hằng chọc giận điên lên, đưa tay chỉ Địch Tử Hằng nói liên tục mấy chữ mà, quả thực là chẳng nói nổi một câu. Qua hồi lâu nàng mới lên tiếng:

- Được, vậy thì như mà muốn, để tao xem những thành viên hội đồng quản trị sẽ nói thế nào.

Vốn cho là Địch Tử Hằng bị khống chế rất tốt, hiện tại xem ra dự định của bà ta cũng phải thay đổi một chút.

...

Dược Phẩm Địch Thị tại Yến Kinh vẫn rất có lực ảnh hưởng, trụ sở chính cao chừng 88 tầng.

Lực ảnh hưởng của Hề Tú Mai ở Dược Phẩm Địch Thị rõ ràng cũng rất cao, lúc Địch Cửu cùng Địch Tử Mặc đi theo Hề Tú Mai đi tới gặp thành viên hội đồng quản trị ở phòng họp lớn, mọi người của Dược Phẩm Địch Thị trên căn bản đều đã đến. Bên cửa phòng họp còn có hai gã cao to vạm vỡ đứng canh. Phòng chừng nếu có ai dám nói lung tung tại cuộc họp hội đồng quản trị, hai gã cao to vạm vỡ sẽ xuất thủ.

- Sao lại nhiều người như vậy?

Địch Tử Hằng có chút nghi ngờ hỏi.

Có mười bảy người trong phòng họp, từ khi nào thành viên ban giám đốc của Dược Phẩm Địch Thị có nhiều như vậy?

Ánh mắt lạnh lẽo của Hề Tú Mai quét qua Địch Tử Hằng và Địch Cửu, căn cứ vào suy nghĩ của nàng, Địch Cửu không được phép bước vào. Chỉ có điều đợi một lát nữa sẽ có một phần văn bản chuyển nhượng cần chữ ký của Địch Cửu, cho nên để Địch Cửu vào cũng là chuyện tốt. Nàng thậm chí cảm thấy may mắn khi Địch Cửu bị nàng bắt tới nơi này, nếu không việc cấu kết chuyển nhượng cổ phần Dược Phẩm Địch Thị trong tương lai vẫn tồn tại một chút điểm khả nghi nhỏ.

Hề Tú Mai căn bản không có để ý tới Địch Tử Hằng, nàng đứng lên đưa ra một phần tài liệu:

- Bây giờ 72% cổ phần Dược Phẩm Địch Thị trong tay tôi, 7% cổ phần nằm trong tay Địch Tử Hằng, cổ phần còn lại vì...

Căn bản không đợi Hề Tú Mai nói xong Địch Cửu tự mình đứng dậy.

- Mà làm gì đó, bây giờ đang mở hội đồng quản trị, đợi chút nữa thành viên ban quản trị có đồng ý cho Địch Tử Hằng...

Trông thấy Địch Cửu đi về phía nàng, Hề Tú Mai giận dữ mắng.

Địch Cửu đưa tay tát một cái, trực tiếp đánh bay Hề Tú Mai sang một bên.

- Là cậu tự tìm cái chết.

Một người đàn ông trung niên trong thành viên ban giám đốc đứng lên găm gù với Địch Cửu, Địch Cửu không đợi hắn nói nhảm giơ tay lên ném một chiêu phong nhận qua.

Một dòng máu tươi phun ra, người đàn ông trung niên này nhìn Địch Cửu bằng ánh mắt không thể tin được rồi sau đó té xuống.

Những người còn lại cũng không thể tin nhìn Địch Cửu, làm sao có người như vậy? Chẳng lẽ hắn điên rồi sao? Bọn họ thậm chí quên suy nghĩ mới vừa rồi làm sao chỉ một đạo phong nhận Địch Cửu đã giết chết Địch Cường.

- Mau vào khống chế nó lại...

Hề Tú Mai mặc dù chỉ là một người phụ nữ, nhưng lại là người phản ứng đầu tiên.

Hai tên cao to vạm vỡ canh giữ ở cạnh cửa mới vừa nhắc chân xông tới, Địch Cửu lại chưởng ra hai đạo phong nhận nữa.

Tiếp theo hai cỗ thi thể ngã nhào trên đất, tất cả mọi người trong hội đồng quản trị kịp phản ứng, điên cuồng muốn xông ra ngoài.

Địch Cửu đứng ở cạnh cửa lạnh lùng nói:

- Ai dám cử động nửa bước, tôi sẽ trực tiếp giết luôn.

Hắn không có thời gian ra oai cùng những người này, biện pháp đơn giản nhất là toàn bộ giết chết những người này ở ngay chỗ này, sau đó hắn sẽ gánh tội danh, rồi đi Tiên Nữ tinh mà thôi.

- Anh hai....

Địch Tử Hằng cũng không thể tin nhìn Địch Cửu, anh trai mình không muốn sống sao? Biện pháp như thế cũng có thể gọi là biện pháp à?

Địch Cửu nhìn Hề Tú Mai chờ đợi ngã ngòi trên đất nói:

- Mẹ của tôi và Địch Tử Hằng mất tích, hẳn là đều do bà làm? Bà lại còn dám bỏ thuốc cha chúng tôi, bà rất ghê gớm nhỉ.

- Cậu không nên làm bậy, mọi chuyện đều có thể thương lượng.

Trong lòng Hề Tú Mai sợ hãi không thôi, nếu như mạng cũng không còn thì nàng vạch kế hoạch chiếm lấy Địch gia có tác dụng chớ gì?

Trong nội tâm nàng càng kinh hãi hơn, tại sao Địch Tử Mặc lại đáng sợ như vậy? Đồng thời nàng cũng đã hiểu rõ, tại sao Địch Tử Mặc bị cuốn vào trong sự kiện hắc quyền ngầm ở Lạc Tân của, còn có thể sống rất tốt.

- Theo tôi được biết Dược Phẩm Địch Thị chỉ có ba cỗ đông, một là Địch Văn Thành, ngoài ra hai người nữa là tôi và Địch Tử Hằng. Bây giờ mời các vị đem toàn bộ cỗ phần trong tay trả lại cho Địch Tử Hằng, có ý kiến gì hay không?

Ánh mắt của Địch Cửu quét qua mọi người.

Lúc này làm gì còn có ai dám có ý kiến?

Địch Tử Hằng lại muốn nói, Địch Tử Mặc khoát tay với hắn, sau đó giơ tay lên vỗ vào trên đầu Hề Tú Mai, Hề Tú Mai trực tiếp hôn mê bất tỉnh. Địch Cửu tin rằng dù cho người đàn bà này tỉnh lại cũng không cách nào gây sóng gió. Về phần đối phó người đàn bà này như thế nào thì đã có Địch Văn Thành sắp tính lại, tin rằng ông ta có thể làm tốt những chuyện này.

- Anh hai...

Địch Tử Hằng rất cuộc không nhịn được nói lần nữa.

Địch Cửu thờ dãi nói:

- Nơi này có máy quay an ninh, tất cả đều là anh làm, không liên quan gì đến cậu. Còn nữa, đợi một lát anh sẽ khống chế những người này, sau hai tiếng nữa mới có thể cho phép bọn họ rời đi.

Địch Cửu ở buổi đấu giá có đấu giá một vé phi cơ đến Tiên Nữ tinh, mỗi ngày lúc mười sáu giờ chiều đều có thể lên đường, bây giờ là mười bốn giờ chiều. Sau hai tiếng dù muốn bắt hắn thì hắn cũng đang ở trên đường đi Tiên Nữ tinh rồi. Khi đó Địch Văn Thành đã ra viện rồi. Hề Tú Mai bị hắn phế bỏ, Địch Văn Thành nhất định có thể đem thành viên ban quản trị còn sót lại quét sạch ra ngoài một cách nhẹ nhàng.

Sau khi nói xong những lời này, Địch Cửu khống chế toàn bộ mọi người rồi mới lên tiếng:

- Anh đi trước, nếu anh biết ai dám ở đây làm thiêu thân, anh sẽ quay về giúp cậu. Còn nữa Tử Hằng, giúp anh đi đến viện Võ Thuật Đại học Yến Kinh chào hỏi Tề Hưởng, nói anh đi tới chỗ ước định trước.

Nhìn Địch Cửu đi ra phòng họp, Địch Tử Hằng chỉ cảm thấy cả người như nhũn ra. Nếu như biết rõ anh hai thông qua phương thức này đoạt lại Dược Phẩm Địch Thị, bất kể như thế nào hẳn cũng không đồng ý. Đây là việc phá hủy cả đời anh hai mình, có thể tưởng tượng sau này anh hai mình sẽ sống trong tình trạng trốn chạy.

...

Ban đầu Địch Cửu dự định đi một chuyến đến viện Võ Thuật Đại học Yến Kinh gặp mặt Tề Hưởng, sau đó ngày mai đi Tiên Nữ tinh. Chỉ vì xuất thủ quá nặng ở Dược Phẩm Địch Thị, chỉ có thể trước hết đi tới Tiên Nữ tinh.

Từ Dược Phẩm Địch Thị đi đến sân bay Không Thiên của Liên Minh Địa Cầu khoảng chừng chừng một tiếng, lúc Địch Cửu tới đây đã sắp đến mười sáu giờ.

Phiếu của buổi đấu giá vô cùng tốt, lấy ra cũng không có bất cứ kẻ nào kiểm tra bọc lớn của Địch Cửu, kể cả Địch Cửu lại dịch dung một lần nữa cũng không có ai tới nói nhảm, thậm chí không có kiểm tra thẻ căn cước của Địch Cửu. Chẳng những như thế Địch Cửu còn được dẫn vào trong phòng riêng nhỏ, cái này làm cho Địch Cửu cảm giác mấy tỷ của mình bỏ ra cũng đáng giá.

Ngay lúc máy bay vừa cất cánh khỏi địa cầu, trụ sở chính của Liên Minh Địa Cầu ở Tiên Nữ tinh đã nhận được tin tức. người mua ba ngọc giản đã dùng vé máy bay đi đến Tiên Nữ tinh, hơn nữa có dịch dung đơn giản, máy bay từ sân bay Không Thiên ở Liên Minh Hoa Hạ cất cánh, sau bốn mươi tiếng nữa sẽ đến Tiên Nữ tinh.

- Ha ha ha...

Trong văn phòng lớn của Liên Minh Địa Cầu Eddie cười ha ha, rất cuộc cũng thu được một tin tức hữu dụng.

Bất kể người này là ai, hẳn đều muốn chặn người này lại. Ngay lúc máy bay đến phi trường Không Thiên trên Tiên Nữ tinh, hẳn sẽ là kẻ thứ nhất gặp người này.

Đáng tiếc là hôm nay chỉ thu hoạch được ba ngọc giản, nếu đạt được chiếc nhẫn vậy thì càng hoàn mỹ hơn.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Thịnh Trả Lại Ba Viên Ngọc Giản

Sau khi đem cửa phòng khách khóa lại, Địch Cửu lập tức kiểm tra phòng. Lúc này thần niệm của hắn đã có thể mở rộng ngoài trăm mét. Chỉ cần nhắm mắt cũng có thể dễ dàng kiểm tra khắp phòng một lượt.

Gian phòng rất bình thường, không có bất kỳ thiết bị giám sát nào.

Địch Cửu không có Linh thạch, không thể tu luyện, chỉ có thể tiếp tục nghiên cứu công kích bằng thần niệm.

Chẳng qua, so với tu luyện thì công kích bằng thần niệm quá gian nan, cũng quá phức tạp. Thần niệm của hắn có thể mở rộng ra ngoài, thậm chí dịch chuyển đồ vật, nhưng lại không thể công kích.

Gần hai mươi tiếng sau, Địch Cửu dừng việc tìm cách công kích bằng thần niệm lại. Địch Cửu tin rằng thần niệm có thể công kích, hắn không làm được không có nghĩa là thần niệm không thể công kích, chẳng qua lý giải của hắn đối với tu luyện và thần niệm quá ít. Chỉ cần hắn hiểu càng nhiều về thần niệm hoặc thức hải, có lẽ một ngày nào đó có thể thử xuất ra thần niệm công kích.

Tác dụng của thần niệm, tuyệt đối không phải chỉ là một cách quan sát “khác”.

Địch Cửu nghĩ đến tác dụng của thần niệm, liền nghĩ đến ba viên ngọc giản kia. Nội dung bên trong ba viên ngọc giản kia không phải là dùng thần niệm khắc họa lên sao? Người khác có thể khắc họa, hắn cũng có thể thử một chút.

Lấy ra một viên ngọc giản trong đó, thần niệm của Địch Cửu tiến vào bên trong, lần này Địch Cửu cũng không phải muốn quan sát ghi chép trên đó, hẳn muốn thử dùng thần niệm khắc họa một vài nội dung lên đó.

Khiến Địch Cửu mừng rỡ đó là hẳn rất dễ dàng khắc họa văn tự lên chỗ trống trên ngọc giản. Sau đó, hẳn lại dễ dàng xóa những văn tự đó đi.

Cái này không biết nhanh hơn chữ viết tay bao nhiêu lần, đừng nói là tay, cho dù là đánh máy tính cũng kém xa. Hơn nữa, thứ được biểu đạt trên ngọc giản, chỉ cần hình thành trong não hải liền có thể thông qua thần niệm khắc họa lên. Cho dù hình vẽ phức tạp hơn cũng có thể vẽ được, điều kiện tiên quyết là thần niệm của hẳn đủ mạnh.

Thần niệm quả nhiên là thứ tốt, Địch Cửu mừng rỡ thả ngọc giản trong tay xuống, bắt đầu cân nhắc sau khi đến Tiên Nữ tinh, sẽ làm chuyện gì đầu tiên.

Chuyện đầu tiên, tất nhiên đến xem cửa hàng của mình một chút, sau đó lại bắt đầu nghĩ biện pháp rời khỏi quảng trường Tiên Nữ. Dựa theo lời kể của Hồ Thiên Lý, sau khi đến quảng trường Tiên Nữ cũng không có nghĩa là có thể tiến vào Tiên Nữ tinh, bởi vì Liên minh Địa Cầu đã nghiêm ngặt khống chế danh ngạch tiến vào Tiên Nữ tinh từ quảng trường Tiên Nữ.

Vấn đề hiện tại là hẳn làm sao có thể thông qua quảng trường Tiên Nữ để tiến vào Tiên Nữ tinh.

Hẳn không biết người của Liên minh Địa Cầu, hoặc cho dù có quen biết, có lẽ cũng không có người nào thế diện đủ lớn có thể giúp hẳn tiến vào Tiên Nữ tinh.

Nếu như là có thể, hẳn ngược lại càng muốn dùng được dịch gia tăng lực lượng cơ thể đổi lấy cơ hội tiến vào Tiên Nữ tinh. Chẳng qua, hẳn biết tìm ai đây?

Lúc nghĩ đến phải tìm người nào, Địch Cửu bỗng nhiên giật mình, hần chột nghĩ, nếu như có người tới tìm hần trước thì sao?

Hần đến Tiên Nữ tinh là thông qua Tiên Nữ tinh phiếu lấy từ đấu giá hội, mà đấu giá hội lại do Liên minh Địa Cầu và Tiên Nữ số một liên hiệp tổ chức. Chỉ cần hần dùng tấm vé này, vậy thì Liên minh Địa Cầu khẳng định sẽ biết hần tới Tiên Nữ tinh.

Lúc trước hần đấu giá ba viên ngọc giản này, liền bị người khác theo dõi. Nếu như người đó có quan hệ với Liên minh Địa Cầu, vậy chẳng phải đối phương cũng đang nhòm ngó ba viên ngọc giản của hần sao? Ba viên ngọc giản này thậm chí được đấu giá tới mấy chục tỉ, cho dù lúc trước Liên minh Địa Cầu không để ý, nhưng sau khi bị đấu giá được mấy chục tỉ, còn có thể không để ý sao?

Thật giống như chiếc nhẫn trữ vật kia, ban đầu hần cũng không để ý, nhưng khi chiếc nhẫn được tặng giá tới mấy chục tỷ, hần chẳng lẽ không có suy nghĩ gì về chiếc nhẫn kia?

Bất luận có người theo dõi hần hay không, Địch Cửu vẫn cảm thấy nên sớm chuẩn bị một chút.

Trong ngọc giản kia ghi chép nội dung ngôn ngữ và tri thức tu chân, tuyệt đối không thể để người khác trông thấy.

Dù sao nội dung trong ngọc giản cũng đã bị hần ghi nhớ lại, Địch Cửu lấy viên ngọc giản ra, không chút do dự đem toàn bộ nội dung trên đó xóa đi.

Sau khi suy nghĩ một chút, hần lại bắt đầu khắc họa một ít văn tự tu chân lên đó, tương đương với ôn tập những thứ đã học qua một lần.

Nửa giờ sau, Địch Cửu gần như khắc đầy toàn bộ viên ngọc giản, lúc này mới thả ngọc giản xuống.

Về phần hai cái ngọc giản khác, nó chỉ ghi chép tin tức gia nhập tông môn, không có chút giá trị nào, Địch Cửu cũng không động tay chân vào.

Chỉ cần ngọc giản học tập văn tự tu chân bị hấn xóa đi, hai cái ngọc giản khác cho dù lấy ra xem, cũng không có người nào có thể hiểu được.

.....

Mấy chục tiếng trôi qua rất nhanh, sau khi Địch Cửu nghiên cứu trận bàn một lượt, phòng khách chợt truyền đến tiếng thông báo nhắc nhở, đã đến Tiên Nữ tinh.

Địch Cửu sửa sang đồ vật của mình một chút, mang theo hành lý mở cửa phòng khách. Vừa mở cửa, hấn liền nhìn thấy phục vụ đem thức ăn cho mình đã đợi sẵn từ trước.

- Tiên sinh, mời ngài đi theo ta.

Nhân viên phục vụ khom người chào Địch Cửu, ngữ khí hết sức tôn kính.

- Tự ta đi là được rồi.

Địch Cửu dùng thần niệm quét qua, thấy hơn nghìn người theo thông đạo đi ra ngoài, hấn chỉ cần từ lối kia rời đi là được.

Nhân viên phục vụ vội vàng nói:

- Tiên sinh, ngài là khách nhân tôn quý vô cùng, có thông đạo chuyên dụng, bên ngoài là thông đạo dành cho học sinh viện Võ Thuật.

- Vậy dẫn đường đi!

Địch Cửu cũng không để ý, Tiên Nữ tinh nhiều cao thủ, thậm chí còn có cao thủ lợi hại hơn hấn. Với thực lực của hấn bây giờ, cho dù đánh

không lại cũng có thể rời khỏi nơi này.

Lối đi này nhìn có vẻ rất dài, đi chừng hai ngàn mét, tên phục vụ dừng bước, chỉ vào một cánh cửa mở rộng, lúc này Địch Cửu mới phát hiện mình không phải đến quảng trường Tiên Nữ, mà là đi tới một gian phòng tương đối phong bế.

Cùng lúc đó, sau lưng Địch Cửu xuất hiện hai tên nam tử.

Trái tim Địch Cửu trầm xuống, hẳn cũng không vọng động, hẳn cảm thấy hai người sau lưng mình, ít nhất có một người thực lực mạnh hơn Địa cấp không chỉ gấp mười lần, xem ra có lẽ là cường giả Tiên Thiên chân chính.

Sau khi bước vào Luyện Khí tầng thứ tư, Địch Cửu cảm thấy mình có thể đối kháng vài tên Tiên Thiên, nhưng bây giờ gặp được cao thủ Tiên Thiên, hẳn mới biết suy nghĩ lúc trước của mình chưa chắc đã đúng.

Hắn muốn đối phó với một tên Tiên Thiên, hẳn là vẫn có thể, nếu như mấy tên Tiên Thiên vây công, hẳn ứng đối e rằng sẽ có chút khó khăn. Huống chi tại nơi đặc biệt như vậy? Hẳn không khỏi khinh thường.

Hít một hơi thật sâu, Địch Cửu bước vào gian phòng, bây giờ đối phương còn chưa bắt đầu muốn đánh, nếu như muốn đánh, vậy thì đánh thôi. Cho dù đánh không lại, hẳn cũng muốn kéo theo vài tên chôn cùng.

- Ha ha, chào bằng hữu, ta chờ ngươi lâu rồi, ta giới thiệu bản thân một chút, ta là Eddie, một trong những người phụ trách an toàn của Tiên Nữ tinh.

Địch Cửu vừa bước vào một gian phòng, một thanh âm Hoa ngữ không tính là tiêu chuẩn liền truyền đến, tiếp đó Địch Cửu nhìn thấy một nam tử tóc vàng thân hình cao lớn, trên mặt đầy râu.

Nhìn đối phương đưa tay ra, Địch Cửu cũng đưa tay bắt tay đối phương một chút, nói:

- Ta là Địch Cửu, bằng hữu tìm ta là có chuyện sao?

Eddie không nói thẳng, mà khẽ vươn tay, một cái hỏa cầu lơ lửng trong lòng bàn tay hắn, lập tức nói:

- Ta là song tu giả đạo tu và võ tu, võ tu cảnh giới Tiên Thiên sơ kỳ, đạo tu Luyện Khí tầng thứ tư. Không biết bằng hữu tu luyện cái gì?

Trong lòng Địch Cửu thầm giật mình, quả nhiên Luyện Khí tầng thứ tư không chỉ một mình hắn, trên Tiên Nữ tinh rất có thể có tồn tại thực lực càng mạnh hơn hắn.

Xem ra hôm nay nếu như có thể không đánh, vậy thì tốt nhất đừng đánh.

Nghĩ đến đây, Địch Cửu đưa tay bỏ ra một chưởng trong không khí, chưởng ảnh còn ở trên không trung đã trực tiếp biến thành đao khí, đao khí trực tiếp chém một cái ghế thành hai nửa.

Địch Cửu bộc lộ một chút thủ đoạn mới mỉm cười nói:

- Ta là võ tu, tu luyện chưởng đao, cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ. Đến Tiên Nữ tinh là muốn tìm thủ đoạn siêu việt Tiên Thiên.

Địch Cửu biết rõ, cho dù tăng thêm Luyện Khí tầng thứ tư thì thực lực của hắn vẫn còn xa mới đạt tới Tiên Thiên hậu kỳ. Nếu tên tóc vàng râu dài này muốn hù dọa hắn, vậy hắn cũng hù dọa ngược lại.

Eddie cũng không để một chưởng đao này của Địch Cửu trong lòng, hắn cho rằng phong nhận càng vô hình vô ảnh hơn so với chưởng đao, ngược lại lời nói của Địch Cửu khiến trong lòng hắn hơi kinh ngạc. Hắn

hiểu rõ người hoa, bởi vì hắn từng tiếp xúc qua người qua, trên cơ bản đều rất khiêm tốn. Địch Cửu nếu nói hắn là Tiên Thiên hậu kỳ, vậy chứng tỏ đối phương rất có thể là Tiên Thiên đỉnh phong. Khó trách đối phương muốn đến Tiên Nữ tinh, trên địa cầu đã không còn cách nào khiến Tiên Thiên đỉnh phong phát triển, chỉ có thể đến Tiên Nữ tinh.

Địch Cửu nhìn biểu lộ của Eddie liền biết gia hỏa này không để chưởng đao của mình vào mắt, trong lòng thầm cười lạnh, nếu như đem chưởng đao của hắn so sánh với phong nhận thì gia hỏa này đúng là mắt mù rồi.

Bất luận thế nào, lời nói của Địch Cửu cũng khiến thái độ của Eddie có chút biến hóa, lúc này mới nói:

- Địch tiên sinh, chuyện là như vậy. Trước đây không lâu, tại đấu giá hội trên Tiên Nữ số một, Liên minh Địa Cầu ta không cẩn thận đấu giá ra ba viên ngọc giản hữu dụng...

- Eddie tiên sinh, chẳng lẽ người muốn mua ba viên ngọc giản kia?

Địch Cửu kinh ngạc hỏi, trong lòng thầm nghĩ, quả nhiên cẩn thận sẽ không sai, ba viên ngọc giản này thật đúng là bị người khác ngấp nghé.

Eddie xoa tay, nói:

- Đúng đúng, Địch tiên sinh, chúng ta hi vọng người có thể trả lại ba viên ngọc giản này cho chúng ta.

Đừng nhìn Eddie ngoài mặt có vẻ như đang xấu hổ, nếu Địch Cửu dám không cho, vậy hắn cũng sẽ không chút do dự mà động thủ. Bị nhiều cường giả của Tiên Nữ tinh vây công, Địch Cửu cho dù là Tiên Thiên đỉnh phong cũng trốn không thoát.

Địch Cửu sầm mặt, nói:

- Eddie tiên sinh, ba viên ngọc giản kia là gì ta không biết, ta cũng đang chuẩn bị đến Tiên Nữ tinh tìm kiếm câu trả lời. Ba viên ngọc giản ta bỏ ra bao nhiêu tiền, tin rằng Eddie tiên sinh rõ ràng vô cùng. Hơn nữa, về sau lại từng có một tên ra giá 170 tỉ với ta, ta không thiếu tiền, tất nhiên sẽ không bán.

Eddie cũng biết Địch Cửu không thiếu tiền. Hãn sớm đã điều tra qua, Địch Cửu trên đấu giá hội rất điên cuồng, một người thiếu tiền há có thể thu mua nhiều thứ điên cuồng như Địch Cửu?

Sắc mặt Eddie cũng có chút âm trầm, hãn không giỏi đàm phán, trên thực tế đã chuẩn bị động thủ cướp đoạt.

- Địch tiên sinh, ba viên ngọc giản này là Liên minh Địa Cầu ta nhất định phải thu hồi.

Eddie chỉ có thể lập lại một lần nữa.

Địch Cửu cười ha ha một tiếng, nói:

- Eddie tiên sinh, ba viên ngọc giản này của ta rất có thể là thứ đắt nhất trên đấu giá hội, ta tới đây cũng là dùng vé máy bay mua được. Các người tùy tiện một câu, liền muốn ta giao ra đồ vật mấy trăm tỉ, không khỏi khinh người quá đáng rồi. Muốn động thủ, Địch Cửu ta phụng bồi.

Dứt lời, Địch Cửu bỗng nhiên đứng lên, quanh người tràn ngập chân nguyên, sát thế đầy trời hình thành. Địch Gia Thất Dao xem trọng nhất là dũng cảm quyết chiến tới cùng, quét ngang mọi thứ. Địch Cửu lĩnh hội sâu sắc tinh hoa của Địch Gia Thất Dao, lúc này cố ý phóng thích, sát thế càng phun trào cuộn cuộn.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngủ

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Một Thanh Dao Phay Dài

- Địch tiên sinh, tất nhiên ta sẽ không lấy không đồ vật của người.

Cảm nhận được sát thế cường đại của Địch Cửu, trong lòng Eddie giật mình, hăn khẳng định sát thế của bản thân cũng không cường đại bằng Địch Cửu.

- A, nói như vậy, Eddie tiên sinh là định cho ta tiền sao?

Địch Cửu thu liễm sát thế của mình, ngữ khí hòa hoãn xuống. Hăn vốn cũng không có ý động thủ, phóng ra sát thế chỉ muốn mình có nhiều hơn chút vốn để đàm phán mà thôi.

Eddie cười cười xấu hổ nói ra:

- Trong lúc này ta nhất thời thật đúng là không bỏ ra nổi mấy chục tỷ...

Đúng là hăn có thiên phú tu luyện không tồi, nhưng mà mấy chục tỷ tiền liên mình không phải hăn muốn lấy thì có tùy tiện lấy được.

Địch Cửu đưa tay đánh cắt ngang nói của Eddie:

- Eddie tiên sinh, lời này của người là không đúng rồi. Ta từ hội đấu giá mua với giá mấy chục tỷ, hiện tại giá ba viên ngọc giản đã tăng lên với giá mấy trăm tỷ, dù Eddie tiên sinh có thể lấy ra được mấy chục tỷ, nhưng cũng không phải là giá trị của ba viên ngọc giản này.

Eddie hít vào một hơi, trong lòng thầm nghĩ Địch Cửu không biết xấu hổ, dùng mấy chục tỷ mua đồ vật, qua mấy ngày liền biến thành mấy trăm

tỷ.

- Giá trị của ba viên ngọc giản này ta xác thực không biết, chỉ là ba viên ngọc giản này là đồ vật Liên Minh Địa Cầu đấu giá sai, ta hi vọng có thể dùng đồ vật trao đổi.

Sau khi Eddie nói xong còn lo lắng Địch Cửu không chấp nhận, bổ sung thêm một câu:

- Đồ vật chỗ của ta đều là tìm được từ Tiên Nữ tinh, Địch tiên sinh cũng biết đồ vật của hội đấu giá đều là đồ còn dư lại sau khi ta lựa chọn, cho nên giá trị của nó Địch tiên sinh không cần lo lắng.

Địch Cửu vốn không có ý định đòi tiền, tiền với hắn mà nói không có tác dụng. Chỉ vì muốn tăng lợi thế lựa chọn đồ vật của mình, lúc này hắn mới cau mày trầm tư, hình như dùng đồ vật trao đổi là giống như hắn bị thiệt lớn vậy.

- Địch tiên sinh, ta có thể mặc cho người trong bảo khố chọn lựa bảo vật...

Eddie là thiên tài tu luyện, nhưng về phương diện đàm phán buôn bán thì tệ đến rồi tinh rồi mù.

Trên thực tế lúc đầu hắn không có ý định cùng Địch Cửu đàm phán, trực tiếp cướp là xong việc. Không nghĩ đến thực lực của Địch Cửu vượt ra ngoài dự đoán của hắn, một cường giả Tiên Thiên đỉnh phong, là đối tượng mà Liên Minh Địa Cầu Tiên Nữ tinh muốn lôi kéo.

Về mặt Địch Cửu trầm xuống nói:

- Eddie tiên sinh chỉ cần một viên ngọc giản sao?

- Tất nhiên là không...

- Nếu không muốn chỉ một viên ngọc giản, vậy một ngọc giản đổi một vật đi. Nói thật, trong lòng ta không muốn giao ra ba viên ngọc giản này. Ta cũng muốn vì Liên Minh Địa Cầu làm một chút cống hiến, ba viên ngọc giản này có chỗ hữu dụng với Liên Minh Địa Cầu, cũng coi như ta cống hiến một phần lực lượng đi.

Địch Cửu nói xong thì bình tĩnh nhìn Eddie.

Eddie nghĩ đến đồ vật trong kho, do dự một chút nói:

- Được, ba vật thì ba vật vậy, thời gian chọn lựa nhất định phải trong vòng mười phút.

- Tốt, thành giao. Ta còn có một yêu cầu nhỏ kèm theo, còn xin Eddie tiên sinh giúp ta một chút.

Địch Cửu đổi một khuôn mặt tươi cười, ngữ khí trở nên đặc biệt thành khẩn.

- Yêu cầu gì?

Eddie cảm thấy Địch Cửu không phải là người dễ sống chung, lúc trả lời mang một tia cảnh giác.

Địch Cửu cười hắc hắc:

- Là như vậy, người cũng biết hiện tại ta dừng ở Tiên Thiên đỉnh phong, ta muốn đến Tiên Nữ Tinh tìm kiếm cơ hội đội phá...

Eddie không phải đồ ngốc, Địch Cửu còn chưa nói dứt lời, hăn liền hiểu Địch Cửu muốn nói gì, thật nhanh khoát khoát tay nói:

- Không được, không được. Ngay cả ta nếu muốn đến Tiên Nữ Tinh, cũng phải được sự đồng ý của Liên Minh Địa Cầu, một mình người muốn đi tới ta không có cách nào đồng ý được.

Trông thấy vẻ mặt Địch Cửu khó coi, Eddie nói thêm:

- Gần đây nhất Học viện Võ Thuật Tiên Nữ tinh thường xuyên phái học sinh tiến vào Tiên Nữ Tinh thí luyện, nếu Địch tiên sinh không để ý, thì có thể đi đến học viện Võ Thuật Tiên Nữ tinh, sau đó lúc thí luyện thì theo các học sinh kia vào.

- Tốt, cứ làm như vậy.

Địch Cửu không chút do dự đồng ý với Eddie.

Eddie thậm chí có chút ngây người, sao trở nên dễ nói chuyện như vậy? Thí luyện Tiên Nữ tinh cũng có phạm vi, trên cơ bản là không cho phép rời đi quá xa, những lời này hẳn không định nói cho Địch Cửu biết.

Kỳ thật Địch Cửu cũng rất bất đắc dĩ, hẳn biết rõ nếu muốn xông vào, phỏng chừng hẳn không thể rời đi quảng trường Tiên Nữ tiến vào Tiên Nữ Tinh. Cho dù hẳn có thể đi vào, cũng là cùng các thế lực của Liên Minh Địa Cầu trong tình trạng náo loạn bế tắc.

- Vậy Địch tiên sinh, nếu không bây giờ chúng ta đi ngay vào kho hàng?

Eddie mang theo ngữ khí hỏi thăm một câu, hẳn khẳng định nếu không mang Địch Cửu vào kho hàng trước, đừng nghĩ đến việc Địch Cửu lấy ra ba miếng ngọc giản.

- Tất nhiên rồi, đi thôi nào Eddie lão huynh.

Địch Cửu giống như quen thuộc vỗ lên vai Eddie, có vẻ rất hữu hảo.

Eddie theo bản năng động thủ, hẳn thật không ngờ Địch Cửu có thể thoải mái như vậy ở trước mặt hẳn, thậm chí còn vỗ vai hẳn một cái. Nếu

nói đây là ám toán, hẳn chẳng phải là trúng chiêu rồi sao? Bởi vì cái võ vai này, hẳn lại kiêng kỵ Địch Cửu.

Địch Cửu càng hiểu rõ sát thế và sát khí hơn Eddie, hẳn biết có thể võ một cái lên vai Eddie, là vì hẳn không mang nửa điểm sát khí. Lấy loại cao thủ như Eddie, nếu hẳn mang theo nửa điểm sát khí, đối phương nhất định sẽ phát hiện trước.

...

Sau khi theo Eddie tiến vào kho hàng, Địch Cửu liền nhìn thấy đủ loại vũ khí trong kho hàng. Vũ khí ở Tiên Nữ tinh, rất có thể là pháp bảo. Đáng tiếc, hẳn không thấy trường đao, cũng không thấy phi kiếm.

Sau khi ánh mắt quét một vòng, Địch Cửu đi tới bên cạnh nhìn thanh vũ khí giống như dao phay này. Theo ngoại hình nhìn vào, thật là một thanh dao phay, chính là chuôi dao phay này dài gấp hai lần chuôi dao phay bình thường, đao này ít nhất dài 70 cm. Tay cầm của nó đen như mực, không biết dùng vật liệu gỗ gì chế tác.

Dù thế nào đi nữa, đây cũng là một cây đao.

Địch Cửu đặt tay lên chuôi dao phay này, thử dùng thần niệm chạm rãi câu thông một chút. Thần niệm của hẳn lập tức cảm nhận được dao động, chuôi dao phay này có thể luyện hóa, sau khi có được tin tức này, hẳn thu hồi lại thần niệm.

Có thể luyện hóa, vậy đồng nghĩa với chuôi dao này là một kiện pháp khí, chỉ cần là pháp khí, hẳn có thể dùng để bay thay thế phi kiếm. Thứ này Eddie không hiểu, nhưng hẳn lại biết toàn bộ.

Thấy trong mắt Địch Cửu vui sướng không thôi, Eddie không ngừng khinh bỉ. Đây chỉ là một cái khố bảo phụ thôi. Đồ vật tốt của Liên Minh Địa Cầu đều đặt ở chủ khố, một ít đồ vật kém hơn mới đặt ở phó khố. Nếu

kém hơn nữa thì đưa tới bán đấu giá ở Địa Cầu. Ở trong mắt của hãn, Địch Cửu thật không có kiến thức về thứ hàng tốt. Nếu đưa Địch Cửu đến chủ khố, nói không chừng con mắt của Địch Cửu đều sẽ choáng. Muốn đi vào chủ khố, cũng không dễ dàng. Ngay cả hãn muốn đi vào chủ khố, cũng phải thông qua các đợt xét duyệt, sau đó còn phải mang chuyên gia cùng đi.

- Chúc mừng Địch tiên sinh, thu được một thanh bảo đao, đao này xuất hiện ở Tiên Nữ Tinh khẳng định là không tầm thường.

Eddie dùng lời sút sạo khen Địch Cửu một câu. Địch Cửu cũng rất khinh bỉ nhìn Eddie một cái, trong lòng tự nhủ đây là pháp khí đó mi có hiểu không? Lập tức khẳng định gia hỏa này không hiểu luyện hóa pháp khí là như thế nào, may mắn lúc này hãn đã học tập hết tri thức trong viên ngọc giản rồi.

Ngoài trừ thanh dao phay mài, Địch Cửu còn tìm một vòng, lúc này mới phát hiện đồ vật trong này tuy nhiều, nhưng đồ tốt lại rất ít, hãn có chút hoài nghi kho hàng này có phải là nơi tốt nhất của Liên Minh Địa Cầu hay không.

- Địch tiên sinh, người cần nhanh lên một chút, đã qua năm phút rồi.

Đi theo bên người Địch Cửu, Eddie thúc giục. Địch Cửu thật giống như không nghe lời thúc giục của Eddie, vẫn không nhanh không chậm lựa chọn từng cái. Hãn đã sớm nghĩ kỹ, nếu như chỉ có thể chọn một cây đao, vậy thì chỉ lấy ra một viên ngọc giản. Đồ vật chướng mắt, hãn lười để ý.

Địch Cửu từng bước từng bước đến giá đồ vật sờ qua, lúc hãn sờ đến một khối tàn phiến của pháp bảo, rõ ràng cảm nhận được tia ba động cực nhỏ. Một tàn phiến của pháp bảo còn tia ba động?

Địch Cửu cầm tàn phiến pháp bảo lớn chừng bàn tay lên, phía trên đầy vết rỉ loang lổ, cũng không thấy bất kỳ điều gì. Ngay lúc Địch Cửu nghi hoặc đây là chuyện gì, hãn lại cảm nhận được một tia ba động

Địch Cửu là một Y Đạo tông sư, sau khi tu luyện Ngũ Âm Lục Dương Thủ, đối với sinh cơ càng mẫn cảm. Hẳn hẳn định tia ba động mình cảm nhận chính là tia sinh cơ ba động, một tàn phiến của pháp bảo lại có sinh cơ ba động, cái này làm cho Địch Cửu rất kinh ngạc. Vô luận như thế nào, trước chọn sau đó trở về nghiên cứu.

Trong thấy Địch Cửu lấy thứ hai chọn một tàn phiến của pháp bảo, Eddie cũng không khinh bỉ Địch Cửu nữa. Kho hàng này vốn là đồ vật thứ phẩm, nếu lựa chọn không có bảo bối, thì lựa chọn một tàn phiến pháp bảo về nghiên cứu một chút, dù sao vẫn tốt hơn là không có.

- Eddie lão đệ, đây chỉ là miễn cưỡng tìm được một dao phay thái thịt, trở về có thể nấu cơm, tìm được một khối sắc bằng bàn chân, khi về trực tiếp làm cái đệm cho góc bàn để đọc sách cho tốt. Những vật khác, ta đều không coi trọng.

Sau khi quét toàn bộ cái nhà kho này, Địch Cửu có chút thất vọng nhìn Eddie nói.

- Địch tiên sinh, ta đây cũng không có biện pháp, đồ vật đều ở nơi này...

Eddie còn muốn nói gì nữa, Địch Cửu đã đưa tay đánh gãy lời nói của Eddie:

- Eddie lão đệ, trước ta sẽ đưa ngọc giản cho người. Người viết một phiếu nợ cho ta, tương lai ta đến đòi nợ thế nào?

Lúc đầu Địch Cửu định đưa hai viên ngọc giản, lập tức hẳn liền nghĩ mình còn cần Eddie hỗ trợ tiến vào Học viện Võ Thuật, đã như vậy, cũng không quan trọng vì một viên ngọc giản không dùng được mà đắc tội với Eddie.

- Tốt, liền nghe Địch tiên sinh.

Tuổi của Eddie lớn hơn nhiều so với Địch Cửu để Địch Cửu gọi hắn là lão đệ hắn cũng không để ý, chỉ cần ngọc giản tới tay là được rồi.

...

Sau khi cùng Eddie giao dịch xong, Địch Cửu mới có cơ hội đi ra đứng trên quảng trường Tiên Nữ. Vừa ra tới, Địch Cửu liền cảm nhận được linh khí nồng nặc. Trong lòng hắn rất hài lòng, dù không có linh thạch, tu luyện trong này cũng rất nhanh. Quảng trường Tiên Nữ nói là quảng trường, còn không bằng nói là một khu vực khổng lồ.

Ở chỗ dễ thấy nhất của quảng trường, có một chỗ bị vây quanh, ở giữa là một pho tượng tiên nữ bị sụp đổ. Pho tượng tiên nữ chẳng những sụp đổ, vả lại còn thiếu một cánh tay. Nhìn dáng vẻ của pho tượng kia. Liền biết Liên Minh Địa Cầu không có tu sửa gì.

Vòng ngoài quảng trường là phòng ốc san sát nhau, sau đó là đủ loại cửa hàng, càng nhiều hơn là cửa hàng đang xây dựng. Xem ra Tiên Nữ Tinh sắp mở cửa cho Địa Cầu, cũng không phải chỉ là nói không.

Địch Cửu còn chưa kịp biết cửa hàng của mình ở chỗ nào, người của Eddie đã tìm tới hắn, nói việc tiến vào học viện Võ Thuật đã sắp xếp xong xuôi, để hắn tùy thời vào lớp tinh anh của học viện Võ Thuật xếp lớp, chỉ cần đi tới, không cần bất cứ thủ tục gì.

Xem ra ở Tiên Nữ Tinh Eddie cũng có chút quyền lực, nhanh như vậy đã sắp xếp xong xuôi chuyện của hắn. Nếu đã làm xong, vậy trước tiên đi đến học viện Võ Thuật, dù sao cửa hàng hiện tại thì hắn cũng không gấp.

Người Eddie phái tới dẫn đường là một người Hoa, hắn cũng không biết thân phận của Địch Cửu. Hắn thấy nếu Eddie đại nhân tự mình an bài, vậy quan hệ của Địch Cửu và Eddie đại nhân nhất định là không nhỏ. Cho nên lúc dẫn đường, hắn cẩn thận nhắc nhở Địch Cửu:

- Lớp tinh anh của học viện Võ Thuật ở Tiên Nữ tinh toàn bộ đều là cao thủ, mỗi người đều rất ngạo khí. Nhưng, chỉ cần người không khiêu khích bọn họ, dưới tình huống bình thường, bọn họ sẽ không chủ động tìm đến. Hãn đang nhắc nhở Địch Cửu tận lực điệu thấp một chút, đừng chọc giận những tinh anh kia

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Tinh Anh Ban 5

Ngay cả khi người khác không nhắc nhở, Địch Cửu cũng sẽ không gây sự với học viên tinh anh của Học viện Võ Thuật. Hẳn tới đây chỉ có một mục đích, đó chính là lúc học sinh Học viện Võ Thuật đi thí luyện mang hãn theo là được.

Bàn về độ cao của tòa cao ốc, Học viện Võ Thuật Tiên Nữ tinh kém xe tí tấp với tổng bộ Liên Minh Địa Cầu. Nếu bàn về diện tích, Học viện Võ Thuật Tiên Nữ tinh không nghi ngờ gì là nơi lớn nhất của quảng trường Tiên Nữ tinh.

Đứng ở cửa của Học viện Võ Thuật là hai tên thủ vệ quanh thân huyết khí nhàn nhạt, Địch Cửu vừa nhìn đã biết hai người này là loại hình đã giết qua Yêu Thú.

- Hai vị đại ca, đây là thủ tín của Eddy đại nhân, đề cử Địch Cửu là học sinh của ban tinh anh.

Người mang Địch Cửu tới rất tôn kính với hai tên thủ vệ, không đợi đối phương mở miệng, liền chủ động lấy thủ tín có mô hình súng ngắn đưa cho tên thủ vệ dáng hơi cao kia.

Loại đề cử này ở Học Viện Võ Thuật tất nhiên rất phổ biến. Tên thủ vệ tiếp nhận thủ tín chỉ nhìn lướt qua, liền gật đầu với Địch Cửu, sau đó nói với người dẫn Địch Cửu tới:

- Trước tiên người có thể trở về, để một mình hãn đi vào báo danh là được.

Sau khi chờ người mang Địch Cửu tới về, tên thủ vệ hơi cao này mới đưa thủ tín cho Địch Cửu:

- Chính người có thể tự báo danh, Eddie đại nhân nói người có thể lựa chọn bất kỳ ban tinh anh nào, chờ sau khi người về ban, đạo sư của người sẽ đăng kí thân phận cho người. Ban tinh anh của học viện ở bên trái, người đi tới là sẽ trông thấy.

- Đa tạ.

Địch Cửu tiếp nhận thủ tín sau đó cảm ơn một câu, lúc hẳn chuẩn bị đi thì nghĩ đến một chuyện:

- Ta còn muốn hỏi một chút, ban nào sẽ phải tiến vào Tiên Nữ tinh thí luyện?

Vừa rồi người dẫn đường kia giới thiệu qua cho Địch Cửu, ở Học Viện Võ Thuật Tiên Nữ tinh tổng cộng có 8 ban tinh anh, mỗi một ban có 30 người. Mỗi lần thí luyện lấy ban làm đơn vị, bình thường hai ban thí luyện một lần.

- Ban lần trước thí luyện là tinh anh ban 3 và tinh anh ban 4, lần này chắc tham gia thí luyện là ban ban 5 và ban 6, chắc là vào ba ngày sau.

Thủ vệ cao cũng không cảm thấy đây là bí mật gì, trực tiếp nói cho Địch Cửu biết.

Lần nữa cảm ơn một câu, Địch Cửu mới tiến vào Học Viện Võ Thuật.

Trong Học Viện Võ Thuật đều có thể nhìn thấy học sinh rèn luyện khí lực khắp nơi, Địch Cửu chỉ cần quét mắt nhìn một chút liền biết những học sinh này có thực lực tu vi cao hơn mấy cấp bậc so với học sinh của Học viện Võ Thuật Yến Đại. Xem ra là toàn bộ đệ tử tinh anh của viện Võ Thuật, mới có thể đi vào học viện Võ Thuật Tiên Nữ tinh tiếp tục học tập.

Ở xa xa Địch Cửu nhìn thấy bên trái có một loạt phòng ở màu đỏ, bên ngoài tất cả các ban đều có đánh dấu rõ ràng, từ tinh anh ban 1 đến tinh anh ban 8.

Tinh anh ban 5, một nữ lão sư rất trẻ trung đang giảng giải phải chú ý hạng mục công việc khi tham gia vào thí luyện Tiên Nữ Tinh.

- Chuyện gì?

Trông thấy Địch Cửu đứng ở ngoài cửa, đang giảng giải, nữ lão sư quay đầu lại, ánh mắt có một tia hỏi thăm rơi trên người Địch Cửu.

Lúc này Địch Cửu mới thấy rõ ràng, nữ lão sư này không những tuổi còn trẻ, lại còn rất xinh đẹp, lông mày dài nhỏ giống như lá liễu, đôi mắt sáng. Hoặc là do nguyên nhân học võ, tóc nàng cắt rất ngắn. Cánh tay trắng nõn óng ánh kia nếu như không phải đang cầm một thanh trường kiếm, rất khó để người khác tình tưởng đây là lão sư dạy ban tinh anh của học viện Võ Thuật.

Địch Cửu đi vào, đưa thủ tín của Eddie tới:

- Ta tới nơi này để báo danh.

Nữ lão sư này quan sát trên dưới Địch Cửu, nhìn balo lớn phía sau Địch Cửu một chút, sau đó ánh mắt đảo qua dao phay bên hông Địch Cửu, lúc này mới tiếp nhận thủ tín của Địch Cửu.

Thủ tín có hình dạng súng ngắn, Địch Cửu cũng đã nhìn qua, phía trên có ấn danh của Eddie. Nữ lão sư nhìn vào chỗ ấn danh, chân mày nàng cau lại. Trong lòng Địch Cửu thầm nghĩ, chẳng lẽ Eddie dám lừa hắn? Đây không phải là thủ tín của hắn.

Trọn vẹn qua nửa phút, nữ lão sư mới đưa tay thu thủ tín vào, lạnh lùng nhìn Địch Cửu nói:

- Trước người tìm một chỗ ngồi xuống, chờ sau khi ban này kết thúc, ta giúp người đăng kí.

Địch Cửu cảm thấy tâm tình đối phương không tốt, cũng không muốn nói nhiều.

Lúc hẳn đi đến một cái ghế trống trong phòng học, nghe được lão sư kia bất mãn nói nhỏ:

- Học viện Võ Thuật chính là do những người cầm quyền tự cho mình là đúng làm hư, động một chút là thích nhét đồ vô dụng vào.

Địch Cửu sờ sờ mũi, xem ra hẳn không phải là người thứ nhất, cũng không phải là người cuối cùng.

Chỗ ngồi hàng trước không có chỗ trống, Địch Cửu ngồi xuống hàng cuối cùng.

- Huynh đệ, có cá tính.

Nhìn thấy Địch Cửu đeo một balo lớn, bên hông cầm một thanh dao phay có vết rỉ, một tên đệ tử ngồi trước mặt Địch Cửu cố ý quay đầu dựng ngón cái với Địch Cửu.

Trên thực tế ở Học viện Võ Thuật mang theo vũ khí rất bình thường, đại đa số mọi người mang trường kiếm hoặc là trường đao, nếu không thì là vũ khí khác. Địch Cửu mang dao phay thực sự có chút chói mắt.

- Yên tĩnh một chút.

Trên bục giảng, nữ lão sư dùng trường kiếm gỗ gõ bảng đen, hiển nhiên rất không hài lòng vị học sinh tìm Địch Cửu nói chuyện kia.

Chờ sau khi thanh âm nghị luận Địch Cửu mang dao phay trong phòng học yên lặng lại, nữ lão sư mới tiếp tục nói:

- Ba ngày sau ban 5 chúng ta và ban 6 sẽ thí luyện, cũng chính là ngày 21 tháng 9. Nhiệt độ không khí ở nơi đó gần giống Địa Cầu, cho nên chúng ta không cần mang theo nhiều quần áo. Còn tuyến đường đi, ta sẽ vẽ lên trên bảng đen, mọi người nhìn một chút, đến lúc đó không bị một mình lạc đường. Ở Tiên Nữ Tinh, một khi lạc đường một mình, cuối cùng chỉ có thể đứng trên bờ tử vong...

- Du lão sư ta nghe nói mỗi lần thí luyện đều có người mất tích và tử vong, năm ngoái ban 2 có Phạm Dự sư huynh tu vi Địa Cấp cũng mất tích, bọn họ mất tích là bởi vì rời đi một mình sao?

Một nữ sinh đứng lên hỏi, từ trong giọng nói của nàng, Địch Cửu có thể nghe ra trong lòng nàng có chút sợ hãi.

Rõ ràng ánh mắt của nữ lão sư họ Du kia âm đạm đi xuống, nàng nhẹ gật đầu, giọng nói cũng trầm thấp hơn rất nhiều:

- Đúng vậy, lần đó ta cũng đi. Lúc ấy là Thang đạo sư dẫn đường, chúng ta ngủ ngoài trời bên chân núi. Phạm Dự không phải bị lạc, mà do chúng ta gặp một Huyền trận, không phải chỉ có một mình Phạm Dự mất tích, mà có 12 người mất tích trong sự kiện kia.

Bầu không khí trong phòng học nặng nề hơn rất nhiều, nữ lão sư hình như không có ý định nói tiếp, dứt khoát nói:

- Tri thức chuẩn bị cho buổi thí luyện chỉ nói đến đây, mọi người có cái gì thắc mắc hay không hiểu, đều có thể đến hỏi ta. Bạn học mới tới kia, người tên là gì?

Địch Cửu đứng lên:

- Ta gọi là Địch Cửu.

Không biết có phải bởi vị sự kiện năm ngoái thiên tài Phạm Dự cùng 12 người mất tích hay không, mà thái độ của nữ lão sư hòa hoãn hơn rất nhiều:

- Bàn Phàm, người và Địch Cửu ở lại, một chút nữa những vật Địch Cửu không biết người có thể nói cho hẳn biết, tan học.

Nói xong nàng cầm thanh kiếm đang cầm trên tay vào vỏ, quay người đi ra khỏi phòng học.

- Huynh đệ, ta chính là Bàn Phàm. Đi thôi, ta dẫn người đi tới ký túc xá.

Trước đó tên học sinh quay đầu nói Địch Cửu có cá tính đứng lên vỗ vai Địch Cửu nói.

Bàn Phàm nhìn có chút béo, chỉ là đi vài bước, Địch Cửu cũng cảm giác được, giả hóa này ít nhất là Hoàng cấp trung kỳ võ giả.

- Ta gọi là Địch Cửu, cảm ơn, người rất giống một người bạn của ta.

Địch Cửu cười một cái, hẳn nhớ tới Khúc Tiểu Thụ.

Khúc Tiểu Thụ giống như Bàn Phàm đều có chút béo, chỉ là thấp hơn Bàn Phàm một chút.

- Người cảnh giới gì?

Bàn Phàm nghịch gõ gõ dao phay bên hông Địch Cửu:

- Hắc hắc, người nhìn có chút giống đầu bếp.

- Ta không tu võ, nhưng ngược lại biết mấy chiêu đao kỹ, tạm thời không có vũ khí tốt hơn, cây đao này cũng tương đối tiện tay.

Địch Cửu rất hài lòng với thanh đao này, chờ lúc một mình, trước tiên hẳn muốn luyện hóa đao này, sau đó nhìn xem nó có thể phi hành hay không.

- A, người không tu võ? Vậy ba ngày sau người muốn cùng chúng ta đi thí luyện sao?

Bàng Phàm kinh ngạc nhìn Địch Cửu, hỏi xong không đợi Địch Cửu trả lời lại tăng thêm một câu:

- Địch Cửu, sau khi tham gia thí luyện sẽ không có người bảo vệ người, toàn bộ đều nhờ vào chính mình.

- Ta biết, người không cần lo lắng cho ta, đao pháp của ta cũng không tệ lắm.

Lúc Địch Cửu trả lời Bàng Phàm, cuối cùng cũng trải nghiệm sự lạnh nhạt của ban tinh anh.

Sau khi hẳn tiến vào ban tinh anh, ngoài trừ Bàng Phàm nhiệt tình bên ngoài với hẳn, những người khác chỉ chú ý dao phay bên hông hẳn mà thôi. Hiện tại sau khi tan học, tất cả mọi người đồng thời giải tán, không có một vị đồng học tới chào hỏi.

- Vậy người đi theo ta, chỉ là thực lực của ta tại ban 5 xếp hạng chót.

Bàng Phàm nói có chút ý tứ không được tốt.

Địch Cửu cười cười:

- Ta nhìn thấy hình như mấy người kia rất mạnh, đến lúc đó người có thể theo một chỗ với đám bọn họ.

Bàng Phàm vuốt vuốt tóc, thở dài nói ra:

- Những người này con mắt đều mọc trên đỉnh đầu, ta chỉ là mập một chút mà thôi, nói nhiều một chút mà thôi...Có gì đặc biệt hơn người đâu...

Hai câu cuối cùng của Bàn Phàm có chút không khớp, Địch Cửu nghe lại hiểu, tại ban 5 tinh anh, Bàn Phàm hẳn không có ai làm bạn. Mọi người chắc có chút xem thường Bàn Phàm, cho nên gia hỏa này chỉ có thể ngồi dưới cuối cùng.

- Lúc đó người có thể theo bên người nữ đạo sư kia, như vậy nguy hiểm sẽ ít hơn một chút.

Câu này Địch Cửu cũng là thật tâm nói, sau khi hẳn đến Tiên Nữ Tinh, sẽ tìm cơ hội một mình rời đi. Mà Bàn Phàm không có bằng hữu, đi theo bên cạnh nữ lão sư, hẳn sẽ an toàn hơn nhiều.

Theo Địch Cửu, tu vi chút ít của nữ lão sư kia là Địa Cấp trung kỳ.

Bàn Phàm lắc đầu:

- Khẳng định đến đó Du Tiệp lão sư sẽ không quản ta, khi ban có chuyện, nàng mới nghĩ đến ta.

Địch Cửu chau mày, hẳn ghét nhất người lợi dụng người khác khi cần hỗ trợ, lúc không cần hỗ trợ thì đá giá hỏa này đi chỗ khác.

Bàn Phàm nhận ra Địch Cửu hiểu lầm, vội vàng giải thích:

- Cái này không có quan hệ với Du Tiệp lão sư, con người Du Tiệp lão sư rất tốt. Lúc thí luyện đều là học sinh tổ đội. Thời gian của mỗi một học sinh ban tinh anh đều thực quý giá, dưới tình huống bình thường bọn họ sẽ không tình nguyện làm việc không có quan hệ với việc tu luyện.

Nói bóng gió là Du Tiệp chỉ có thể chỉ huy Bàn Phàm hẳn hướng dẫn Địch Cửu, còn những người khác đều sẽ không làm.

Địch Cửu vuốt vuốt tóc Bàn Phàm, lại vỗ vỗ dao phay bên hông nói:

- Đến lúc đó đi theo ta lăn lộn, ta bảo kê cho ngươi.

- Hắc hắc, ta nhìn chắc là ta chiếu cố ngươi, chờ ngươi ra quảng trường Tiên Nữ thì biết, Yêu Thú ở nơi này có bao nhiêu hung hãn.

Bàn Phàm cũng không thèm để ý lời nói của Địch Cửu, chỉ cười hắc hắc một tiếng.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Vô Đề

Nơi ở của lớp tinh anh cũng không tệ, tuy nói bị giới hạn diện tích không có tiểu viện, nhưng mỗi người đều có một căn phòng, mà còn là một gian phòng rộng rãi.

Phòng Địch Cửu ngay bên cạnh phòng Bàn Phàm, đoán chừng gia hỏa này không tìm thấy người nói chuyện, sau khi cùng Địch Cửu quen thuộc, hẳn liền nói chuyện không ngừng.

Từ trong miệng Bàn Phàm, Địch Cửu biết lớp tinh anh của học viện Võ Thuật không nhất định phải ở lâu trong Học viện, chỉ cần thực lực cao, đều có thể tiến vào lớp tinh anh. Trừ cái đó ra, khi học sinh lớp tinh anh đi thí luyện lại Tiên Nữ tinh, nếu như tìm được đồ tốt, có thể giữ lại cho bản thân. Nếu như giao cho Liên Minh, thì có thể thu hoạch được thù lao tương ứng.

Cuối cùng chờ lúc Bàn Phàm miệng đắng lưỡi khô đi uống nước, Địch Cửu mới có thể về gian phòng của mình. Về đến phòng, Địch Cửu lập tức chuẩn bị luyện hóa thanh dao phay này của bản thân. Vì phòng giữa Bàn Phàm đến quấy rầy hẳn, hẳn còn cố ý treo tấm bản xin chớ quấy rầy lên.

Lúc bắt đầu luyện chế dao phay, Địch Cửu mới biết cái gì gọi là cấm chế. Sau khi thần niệm của hắn chạm tới dao phay, chạm đến trước nhất chính là trận văn cấm chế trong đó.

Muốn luyện hóa dao phay, nhất định phải luyện hóa những trận văn cấm chế này. Trước đó Địch Cửu cũng chưa tiếp xúc qua cách luyện hóa một kiện pháp bảo, sở dĩ hẳn biết luyện hóa một kiện pháp bảo, là bởi vì học tập trong ngọc giản kia. Trên ngọc giản kia hẳn đã học cách làm thế nào luyện hóa một kiện pháp bảo, nhưng nội dung chỉ nói qua, không có bất kỳ miêu tả kỹ càng nào.

Địch Cửu chỉ có thể dùng biện pháp của mình mà không ngừng nếm thử, trọn vẹn đã hơn nửa ngày trôi qua, Địch Cửu mới thông qua thần niệm tiêu hao đi cấm chế thứ nhất.

Sau khi cấm chế thứ nhất luyện hóa xong, Địch Cửu có kinh nghiệm, tốc độ luyện hóa về sau cũng nhanh hơn.

...

Ban 11 phổ thông Học viện Võ Thuật Tiên Nữ tinh, tất cả học sinh rất yên tĩnh ngồi ở chỗ ngồi của mình, chờ lão sư đến.

Học sinh lớp này vừa mới tới Tiên Nữ tinh, dựa theo điều kiện lúc trước đến Học viện Võ Thuật Tiên Nữ tinh, một bộ phận người trong bọn họ đều không có đủ tư cách. Chỉ là vì hiện tại Học viện Võ Thuật Tiên Nữ tinh đặc tuyển, điều kiện thấp xuống, bọn họ mới có thể ngồi ở chỗ này.

Cho nên đối với tất cả mọi người được tới đây mà nói, cơ hội lần này phi thường khó có được.

So với lớp tinh anh một lớp học chỉ có 30 người, loại lớp phổ thông này đều là 100 người. Thâm Tử Ngữ ngồi trong đám người có chút trầm mặc, chuyện thứ nhất nàng đến Học viện Võ Thuật Tiên Nữ tinh đó là hỏi thăm đạo sư của nàng, trái tim có vấn đề có thể luyện võ được không.

Ánh mắt đạo sư lúc ấy nhìn nàng có chút im lặng, trả lời nàng là, đừng bảo là trái tim có vấn đề, lục phủ ngũ tạng bất luận có vấn đề chỗ nào, cũng

không có cách nào tu luyện công pháp Võ Thuật Tiên Nữ tinh. Công pháp Võ Thuật Tiên Nữ tinh cùng võ học bình thường của mọi người khác biệt, công pháp Võ Thuật chú trọng từ trong ra ngoài. Muốn luyện võ, nhất định phải có thân thể hoàn toàn khỏe mạnh, người nói trái tim mình có vấn đề vậy có thể luyện võ hay không?

Lời của đạo sư để cho Thẩm Tử Ngữ hoài nghi bệnh của mình có phải đột nhiên tốt lên hay không, nhưng chính nàng cũng biết tình huống này không lớn.

Một lão giả hoa râu trên tay mang theo một cái rương đi tới, tất cả học sinh đều đứng lên, cùng kêu đạo sư khỏe.

Dựa theo thời khóa biểu của bọn họ, trước một tháng đều là học lý thuyết, tháng sau mới có thể tiếp xúc đến khóa tu luyện. Tiết này lão sư là Đào Tu Phúc, nghe nói là học giả tinh thông về các loại dược vật vật liệu nhất của Học viện Võ Thuật Tiên Nữ tinh.

Đào Tu Phúc đặt cái rương xuống, ra hiệu mọi người sau khi ngồi xuống rồi mới lên tiếng:

- Tất cả mọi người đều là người nổi bật đến từ viện Võ Thuật ở Trái Đất, rất nhiều người cho rằng tiến vào Học viện Võ Thuật Tiên Nữ tinh là có bản lãnh. Đã như vậy, vậy chỉ cần học cách tu luyện mới đúng, vì sao còn phải tốn thời gian một tháng để học tập các loại khoáng vật cùng dược liệu?

Sau khi dừng một chút, Đào Tu Phúc mới tiếp tục nói:

- Đây chính là điều ta muốn nói cho các người, quan điểm của ta tại Tiên Nữ tinh trân quý nhất không phải là công pháp Võ Thuật, mà là những khoáng vật dược liệu này. Mọi người muốn hỏi ta, đây là ý gì? Vậy, hôm nay ta sẽ nói cho các người biết.

Lời dạy đầu đơn giản này liền hấp dẫn sự chú ý của tất cả các học sinh, Đào Tu Phúc thấy lực chú ý của tất cả mọi người đều tập trung lên người hắn, lúc này mới gật đầu tiếp tục nói:

- Ở Tiên Nữ tinh chẳng những phát hiện ra công pháp Võ Thuật, mà còn phát hiện ra Tiên Thuật. Không chỉ như vậy, còn có các loại đan dược bị vứt bỏ và các tàn phiến của các pháp bảo. Đan dược sao lại có? Tất nhiên là do dược liệu luyện chế ra. Pháp bảo làm sao có? Tất nhiên là vật liệu khoáng vật luyện chế ra. Tương lai các người đều muốn tiến vào Võ Thuật hoặc Tiên Thuật, có đôi khi muốn gần thêm một bước, vịn vịn dựa vào tự thân cố gắng còn chưa đủ, còn cần phải mượn nhờ một chút ngoại vật. Những ngoại vật này chính là dược liệu và khoáng vật ta vừa nói.

Nói tới đây, Đào Tu Phúc đến rìa của bảng đen, ấn xuống một cái nút gì đó rồi nói:

- Hiện tại ta sẽ truyền thụ cho các người tri thức tương đối về khoáng vật và dược liệu toàn bộ vũ trụ, có lẽ nó cũng chỉ là giọt nước trong biển cả. Mọi người phải nhớ bất luận tri thức gì đều phải tích lũy, ta biết những vật này, cũng là vì rất nhiều người trên Tiên Nữ tinh lấy sinh mệnh đổi về, ta hi vọng mọi người học tập nghiêm túc một chút. Hôm nay ta sẽ giảng giải cho mọi người phân biệt 60 loại dược liệu, những loại dược liệu này đều có công dụng, có một ít chúng ta biết, có một ít bây giờ chúng ta còn không biết.

Trên bảng đen to lớn xuất hiện 60 loại dược liệu, mỗi loại dược liệu đều có đồ án và chữ viết đánh dấu.

Đột nhiên Thẩm Tử Ngữ đứng lên, nàng chăm chú nhìn chăm chăm loại dược liệu 28, đó là Hồng Mộc Huyết Hoa.

Nàng biết quá rõ ràng Hồng Mộc Huyết Hoa nhưng mà, lúc ở chùa Vong Xuyên, hòa thượng Hồng Trần liền nói với nàng, bệnh của nàng chỉ

có Hồng Mộc Huyết Hoa mới có thể trị, mà Địa Cầu không có Hồng Mộc Huyết Hoa.

Cho nên nàng nghe qua Hồng Mộc Huyết Hoa, lại chưa từng thấy qua Hồng Mộc Huyết Hoa.

Hôm nay nàng trông thấy Hồng Mộc Huyết Hoa, thế mà phát hiện hình như bản thân mình nhìn nó có chút quen mắt, nàng rõ ràng chưa bao giờ thấy qua hình dáng của Hồng Mộc Huyết Hoa. Sau khi biết ở Địa Cầu không có Hồng Mộc Huyết Hoa, nàng liền từ bỏ việc tìm kiếm loại dược liệu không tồn tại này.

Thẩm Tử Ngư nghĩ đến, loại dược liệu này nàng nhìn thấy ở bệnh viện Lạc Khang. Lúc ấy là một gốc Hồng Mộc Huyết Hoa đã héo vút trên mặt đất, dì Phương còn hỏi qua y tá, vì sao phòng khách lại VIP có rác. Dì Phương nói rác cũng giống như Hồng Mộc Huyết Hoa vậy, khác biệt duy nhất chính là đã chết héo rồi.

Hồng Mộc Huyết Hoa có thể chữa khỏi cho nàng?

- Vị bạn học kia, mời người ngồi xuống.

Đào Tu Phúc nhíu mày một cái, nói với Thẩm Tử Ngư.

Thẩm Tử Ngư còn đang thất thần, nữ sinh bên cạnh nàng nhanh tay kéo nàng xuống.

Lúc này suy nghĩ của Thẩm Tử Ngư lần nữa về lại phòng bệnh kia, ai đã dùng Hồng Mộc Huyết Hoa cứu nàng? Cách dùng Hồng Mộc Huyết Hoa lại có ai biết được?

Ngày ấy...

Đúng, là Địch Tử Mặc, chỉ có Địch Tử Mặc đi qua phòng bệnh thăm nàng, nàng còn đưa một tấm thẻ ngân hàng cho Địch Tử Mặc.

Địch Tử Mặc làm sao có Hồng Mộc Huyết Hoa?

Lập tức Thẩm Tử Ngữ liền hiểu được, cũng chỉ có Địch Tử Mặc mới có Hồng Mộc Huyết Hoa. Hồng Mộc Huyết Hoa có thể trị tốt bệnh của nàng, không có mấy người biết, hết lần này đến lần khác Địch Tử Mặc lại biết.

Hòa thượng Hồng Trần không phải nói Địa Cầu không có Hồng Mộc Huyết Hoa sao? Địch Tử Mặc sao lại tìm được? Chẳng lẽ hãn lấy được từ Tiên Nữ tinh?

- Đào lão sư, thực xin lỗi, ta có một vấn đề quan trọng muốn thỉnh giáo ngài. Loại thứ 28, Hồng Mộc Huyết Hoa có ở Tiên Nữ tinh không?

Thẩm Tử Ngữ đứng lên lần nữa.

Đối với câu hỏi của vị đồng học này, Đào Tu Phúc cũng không cảm thấy bị quấy rầy. Hãn cầm cây thước trong tay chỉ qua Hồng Mộc Huyết Hoa nói một lần nữa:

- Loại dược liệu này do trụ trì Hồng Trần của chùa Vong Xuyên nói cho ta biết, hãn hi vọng có thể ở Tiên Nữ tinh tìm được Hồng Mộc Huyết Hoa, về phần nơi này có Hồng Mộc Huyết Hoa hay không, ta cũng không rõ ràng. Tương lai nếu các người đến được lớp tinh anh sẽ có cơ hội thí luyện ở Tiên Nữ tinh, đến lúc đó các người có thể tìm nhìn xem.

Thì ra là thế, Thẩm Tử ngữ ngồi xuống, nàng vẫn không có cách nào hiểu được Địch Tử Mặc làm sao có được Hồng Mộc Huyết Hoa.

Giờ phút này trong lòng nàng càng áy náy hơn, sau khi Địch Tử Mặc chữa xong cho nàng, nàng lại không có nửa điểm muốn liên lạc với hãn.

Thẩm Tử Ngữ càng hiểu vì cái gì lúc trước Địch Tử Mặc muốn ly hôn với nàng. Sau khi biết Hồng Mộc Huyết Hoa có thể chữa trị cho nàng, cố ý ly hôn để đi tìm Hồng Mộc Huyết Hoa cho nàng. Có thể khẳng định, Địch Tử Mặc đã tìm đến hòa thượng Hồng Trần.

Thì ra ta là một người vô tình như vậy, Thẩm Tử Ngữ cuối đầu.

Nàng biết Địch Tử Mặc rất thích nàng, thế nhưng từ đầu đến cuối nàng chưa từng thích qua Địch Tử Mặc dù chỉ một chút.

Sau khi hai người kết hôn, thậm chí ngay cả năm tay bọn họ cũng không nắm qua.

Nếu như không phải hôm nay ngẫu nhiên nhìn thấy hình dạng của Hồng Mộc Huyết Hoa, biết mình được Địch Tử Mặc cứu, có lẽ nàng không có cách nào nhớ được người này. Hẳn bị Địch gia đuổi đi, không biết hiện tại đi nơi nào?

...

"Ông!"

Một tiếng rung động nhẹ mảnh truyền tới, Địch Cửu nhẹ buông tay, dao phay bị luyện hóa lơ lửng uốn lượn vòng quanh đỉnh đầu hắn.

Pháp khí quả nhiên không tầm thường, trong lòng Địch Cửu kích động không thôi.

Cái này chẳng những là một kiện pháp khí mà còn là một thượng phẩm pháp khí. Theo tâm niệm động ở giữa, dao phay lượn vài vòng biến lớn mấy lần. Địch Cửu thực sự nhịn không được, lần nữa khẽ động thần niệm, thanh dao phay rơi xuống dưới chân hắn. Sau một phút dao phay này mang hắn bay lên, chậm rãi vòng quanh trong phòng.

Nhảy xuống, Địch Cửu khẽ vươn tay, thanh dao phay này liền rơi vào tay của Địch Cửu.

Đối với thanh dao phay này, Địch Cửu hài lòng không thể hài lòng hơn. Sau khi cầm trong tay dao phay đã luyện hóa, Địch Cửu nhìn thấy rõ ràng mấy chữ thật nhỏ trên dao phay này, Trọng Tinh tông Thiên Trù Phong.

Xem ra đây quả thực là một thanh dao phay, là pháp khí của Trọng Tinh tông Thiên Trù Phong. Nhìn cái tên Thiên Trù Phong, liền biết đây là nơi quản lí đồ ăn trong tông môn.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Giao Dịch Với Tăng Đông Lăng

Địch Cửu đang chuẩn bị nghiên cứu một chút sinh cơ ba động trong tàn phiến kia, thần niệm liền quét tới Bànng Phàm đang ở cửa ra vào giống như con kiến đang bò trên chảo nóng vậy, đi tới đi lui không ngừng. Hắn đành phải thu hồi tàn phiến, mở cửa ra.

- Địch Cửu, cả ngày người đều không đi ra, ta còn tưởng người xảy ra chuyện gì.

Bànng Phàm đứng ở cửa nhìn thấy Địch Cửu đi ra, thì nhẹ nhàng thở ra.

- Đi thôi, đi ăn một chút.

Cả ngày đều không tu luyện, một mực luyện hóa dao phay, Địch Cửu đã sớm có chút đói bụng.

- Cái này cho người, xem như là thẻ căn cước của học viện chúng ta.

Bànng Phàm tranh thủ thời gian cầm một cái ngọc bài nhỏ đưa cho Địch Cửu.

Địch Cửu vừa mới thu lại ngọc bài, đã nhìn thấy một tên nam tử trung niên dáng người gầy gò đi tới.

- Hiệu trưởng khỏe.

Trông thấy nam tử trung niên này, Bànng Phàm tranh thủ thời gian lên tiếng chào hỏi.

Thì ra đây là Tăng Đông Lãng hiệu trưởng Học viện Võ Thuật, người này Địch Cửu có nghe nói qua, là cao thủ Tiên Thiên, nghe đồn là một trong Thập Đại cao thủ Tiên Nữ Tinh.

- Tăng hiệu trưởng.

Hai ngày tới Địch Cửu còn phải ở lại Học viện Võ Thuật nên cũng lên tiếng chào hỏi.

Tăng Đông Lãng gật gật đầu, sau đó nói với Bàn Phàm:

- Người đi làm việc trước đi, ta tìm Địch Cửu đồng học đàm luận một ít chuyện.

Bàn Phàm cho Địch Cửu một cái ánh mắt, sau đó cấp tốc quay người xuống lầu. Đối với việc Tăng Đông Lãng tìm Địch Cửu, hẳn cũng không cảm thấy kì quái. Địch Cửu tiến vào ban 5 tinh anh là nhờ quan hệ, nếu là nhờ quan hệ, vậy Địch Cửu quen biết Tăng Đông Lãng mới là chuyện bình thường.

Địch Cửu đành phải mời Tăng Đông Lãng đến gian phòng của mình, Tăng Đông Lãng nhìn dao phay bên hông Địch Cửu một chút, cười một cái nói:

- Đây là người tìm được trong kho hàng sao?

- Đúng, ta đưa ba viên ngọc giản kia cho Eddie, đổi thanh dao phay này. Không có cách nào, ai bảo ta có chuyện cần hẳn giúp, nếu cần người khác giúp thì phải biết chịu thua thiệt.

Địch Cửu cười cười.

Tăng Đông Lãng cũng cười ha hả một tiếng:

- Thiệt thòi thì chưa chắc, người có thể tiêu 50 tỷ mua ba viên ngọc giản người khác cảm thấy vô dụng kia, vậy có thể nói dao phay này được người nhìn trúng khẳng định có chỗ đặc biệt.

Địch Cửu từ chối cho ý kiến, không trả lời Tăng Đông Lăng.

Thấy Địch Cửu không nói lời nào, Tăng Đông Lăng chỉ đành nói lần nữa:

-Lần này ta tới là xin lỗi người.

- Xin lỗi ta?

Địch Cửu nghi hoặc nhìn Tăng Đông Lăng, hẳn cùng Tăng Đông Lăng vẫn chưa gặp mặt mà? Thậm chí hôm nay là lần đầu tiên hẳn nhìn thấy Tăng Đông Lăng.

Tăng Đông Lăng mỉm cười:

- Con gái của ta dùng một tấm phiếu phụ hội đấu giá lừa đảo kĩ của người.

- Thì ra người là cha của Tăng Bắc Tử.

Cuối cùng Địch Cửu cũng hiểu rõ, lập tức nói:

- Đó là giao dịch người tình ta nguyện, cũng không tồn tại cái gì gọi là lừa gạt.

- Nếu như ta đoán không sai, tu vi của người hẳn là Địa Cấp?

Tăng Đông Lăng không tiếp tục nói nhảm chuyện này nữa, mà nói đến tu vi Địch Cửu.

Tu vi Địa cấp? Địch Cửu trong lòng tự nhủ, ngay cả người là Tăng Đông Lăng ta cũng có khả năng xử lí, xem ra Eddie không có nói thực lực của hắn cho Tăng Đông Lăng. Tăng Đông Lăng và Eddie đều là người trong Liên Minh Địa Cầu, xem ra nội bộ Liên Minh Địa Cầu có chút không thống nhất.

Thấy Địch Cửu không nói thẳng tu vi của mình, Tăng Đông Lăng cũng không thèm để ý:

- Người có hứng thú gia nhập Liên Minh Địa Cầu hay không?
- Không có hứng thú.

Lần này Địch Cửu không chút do dự cự tuyệt lời đề nghị của Tăng Đông Lăng.

Tăng Đông Lăng lập tức giận mình, kịch bản không phải như thế. Nếu như đổi thành bất kỳ người nào, có người mời hắn gia nhập Liên Minh Địa Cầu, thì đã sớm đồng ý không kịp, làm sao lại không đồng ý được?

- Tăng hiệu trưởng, nếu không có chuyện gì nữa, ta muốn đi ăn cơm.

Địch Cửu đứng lên, hắn không có ấn tượng gì tốt với Tăng Bắc Tử, Tăng Đông Lăng là cha của Tăng Bắc Tử, hắn cũng không muốn nói nhiều.

Tăng Đông Lăng có chút xấu hổ cũng đứng lên:

- Cái kia, một lão bằng hữu nhờ ta thỉnh cầu người giúp một việc.

Bản thân có thể giúp hắn cái gì?

- Là như vậy, Yến Kinh Kế Bách Thiện có một cháu trai gọi là Kế Hiếu Đình, năm đó...

Không đợi Tăng Đông Lăng nói xong, Địch Cửu liền hiểu được, hần khoát tay áo nói:

- Tăng hiệu trưởng, chắc người nghĩ sai rồi. Ta có đi đến Kế gia để giúp đỡ Kế Hiếu Dung, kết quả người ta nói ta lừa đảo, trực tiếp cự tuyệt.

- Cái kia, Kế Hiếu Dung đã sớm hối hận, hiện tại mỗi ngày đều chờ người ở Viện Võ Thuật Yến Kinh, người cũng bởi vì quá hối hận mà gầy đi một cách không thể tưởng tượng nổi.

Tăng Đông Lăng cũng không phải quá để ý tu vi của Địch Cửu, đối với y thuật của Địch Cửu thì thực sự chấn kinh.

Hần khiếp sợ không phải là việc Địch Cửu tiến vào nhà xác cứu khỏi bệnh nhân, cũng không phải là chuyện chữa khỏi bệnh cho con trai Hồ Thiên Lí. Mà là khiếp sợ dưới tình huống không cần bất kỳ thiết bị phòng giải phẫu nào, Địch Cửu lại có thể chữa tốt hai cổ tay bị gãy.

Ở thành phố Đái Trình, Địch Cửu cứu chữa không phải giả, chuyện cường ép chuyển hàng trăm triệu, bởi vì khổ chủ không chịu phối hợp, cho tới hôm nay mới điều tra ra được. Có thể điều tra ra được chuyện này, vẫn là bởi vì Địch Cửu giết ba người trong ban quản trị của Dược Phẩm Địch thị, sau đó cái balo lớn này làm bại lộ hần, hần cũng đã từng đeo cái túi này xuất hiện tại Đái Trình.

- Hiện tại ta không thiếu tiền, cho nên ta không giúp được gì hần.

Địch Cửu cũng không phải người tốt, mọi người coi trọng là giao dịch công bằng. Nếu ta đi tìm người giao dịch, người cự tuyệt, hiện tại vấn đề của ta đã giải quyết, vậy cũng chớ đi tới tìm ta.

- Chỉ cần người nguyện ý ra tay, chuyện người ở Dược Phẩm Địch thị, bên này ta sẽ cùng Kế Bách Thiện liên hiệp xử lý giúp người. Người đừng nghĩ rằng đến nơi này liền không sao, trên thực tế phía sau Hồ Tú Mai có

chút năng lực, muốn phong tỏa người ở quảng trường Tiên Nữ tinh, cũng không phải là chuyện không thể.

Sau khi Tăng Đông Lăng nói xong, do dự một chút lại bổ xung:

- Ta không phải uy hiếp người, ta chỉ ăn ngay nói thật mà thôi. Lấy thực lực của người, ta khẳng định người không thể nào đánh vỡ tường kích quang của quảng trường Tiên Nữ Tinh, sau đó trốn thoát giữa đông đảo cường giả. Kỳ thực người đưa ba viên ngọc giản thực hiện giao dịch với Eddie, là cách làm đặc biệt thông minh, nếu không Eddie sẽ nhẹ nhõm đánh bại người.

Trong lòng Dịch Cửu cười lạnh, Eddy muốn đánh bại hắn? Đừng có nằm mơ.

Ngược lại Tăng Đông Lăng nói lời này không phải không có đạo lý, vậy hắn tại quảng trường Tiên Nữ Tinh, với hắn mà nói thực sự là bất lợi.

- Ngoại trừ giải quyết tốt hậu quả, Kế Bách Thiện sẽ phải hỗ trợ làm lớn mạnh Dược Phẩm Dịch thị. Ngoài ra ta còn hai người bạn bè, một người là Tề Hưởng, ở viện Võ Thuật Yến Đại, một người là Du Hồ Ly ở Học viện Võ Thuật Lạc Bắc. Ta hi vọng tương lai có thể để bọn hắn tiến vào Học viện Võ Thuật Tiên Nữ tinh tiếp tục học tập.

Dịch Cửu cân nhắc một chút nói ra.

Để hắn đi Địa Cầu trị liệu cho Kế Hiếu Đình, đó là chuyện không thể. Nhưng mà trên người hắn có thuốc giải độc đỉnh cấp, đưa một viên cho Tăng Đông Lăng là được rồi.

- Tốt, thành giao.

Tăng Đông Lăng lập tức nói:

- Vậy lúc nào người trở lại Địa Cầu?

Địch Cửu nhìn Tăng Đông Lăng như nhìn một tên ngốc:

- Về Địa Cầu là chuyện không thể, ở chỗ ta có một viên thuốc giải độc, người mang về cho Kế Hiếu Đình.

- Một viên thuốc?

Tăng Đông Lăng nhìn Địch Cửu mở túi, có chút không dám tin lặp lại một câu.

Độc của Kế Hiếu Đình, nếu như một viên thuốc có thể giải, sao lại đợi đến hôm nay?

Địch Cửu tìm được viên thuốc, nhét vào trong tay Tăng Đông Lăng:

- Ta nói có thể thì có thể, nếu như không giao dịch, vậy thì dứt khoát tách ra.

Cảm nhận được thái độ cương ngạnh của Địch Cửu, Tăng Đông Lăng chỉ có thể thu lấy viên thuốc:

- Được.

Sau khi đưa tiễn Tăng Đông Lăng về, Địch Cửu chỉ hy vọng trong hai ngày kế tiếp, đừng lại phát sinh bất cứ chuyện ngoài ý muốn gì nữa.

...

Thời gian kế tiếp, Địch Cửu ngoại trừ ra ngoài ăn cơm, thời gian còn lại đều ở một chỗ nghiên cứu tàn phiến pháp bảo.

Ở trong tàn phiến pháp bảo lớn chừng bàn tay này, Địch Cửu rõ ràng cảm nhận được một tia sinh cơ, nói cách khác có hơi thở sinh mệnh. Hết

lần này đến lần khác hẳn lại không phát hiện hơi thở sinh mệnh này ở đâu, lấy năng lực hiện tại của hẳn, cơ bản là không có cách nào phá mở tàn phiến pháp bảo này.

Đạo sư Tiệp Du đứng dạy ban tinh anh ban 5, đối với gia hỏa Địch Cửu mới tới này, không có một chút hảo cảm. Địch Cửu không tới phòng học, nàng càng bớt lo một chút.

Hai ngày thoáng một cái đã qua, Địch Cửu không tiến triển chút nào, Bàn Phàm đã tới gọi hẳn.

- Địch Cửu, chẳng lẽ người không chuẩn bị đồ ăn à?

Trông thấy lúc Địch Cửu chỉnh lí túi lớn, bên trong chỉ có mấy bộ quần áo, cùng đồ vật không có quan hệ sinh tồn, Bàn Phàm hơi kinh ngạc hỏi một câu.

- Cũng không phải là đi nghỉ phép, mua đồ ăn vặt làm gì, đi thôi.

Địch Cửu tin tưởng đến Tiên Nữ Tinh hẳn cũng không chết đói được.

- Tốt, dù sao ta mang theo rất nhiều, đến lúc đó khẳng định hai chúng ta cùng một đội, người ăn của ta.

Bàn Phàm bất đắc dĩ nói.

Hẳn cũng biết thực lực của mình xếp hạng chót ở lớp tinh anh, đã chuẩn bị tư tưởng không có người cùng hẳn tổ đội rồi.

Mỗi lần lớp ra ngoài thí luyện, đều tập hợp tại quảng trường Tiên Nữ tinh.

Lúc Địch Cửu cùng Bàn Phàm công balo lớn đi vào quảng trường Tiên Nữ, mọi người đều đã sớm đến. Giống như Bàn Phàm nói, mỗi người

đều mang theo một cái balo lớn. Nếu như mà so sánh, Địch Cửu phát hiện balo của hắn là nhỏ nhất.

Ngoại trừ học sinh lớp tinh anh và đạo sư Du Tiệp, viện trưởng Tăng Đông Lăng cũng tới. Còn mấy người nữa, Địch Cửu không biết.

Sau khi chờ tất cả mọi người xếp hàng xong, Tăng Đông Lăng mới lên tiếng:

- Lần này lớp đi thí luyện ở Tiên Nữ tinh là tinh anh ban 5 và ban 6, dẫn đội ngoại trừ đạo sư của hai lớp là Du Tiệp và Vương Truyền Thiên, còn có phó viện trưởng Võ Thừa cường giả Tiên Thiên của Học viện Võ Thuật của chúng ta.

- Võ Thừa đạo sư năm ngoái mới bước vào Tiên Thiên, thực lực rất mạnh, chính là người tóc rất ít kia...

Bàng Phàm sợ Địch Cửu không biết Võ Thừa, nhỏ giọng nói một lần bên tai Địch Cửu.

Kỳ thật nếu Bàng Phàm không nói, Địch Cửu cũng có thể nhận ra Võ Thừa. Khí tức tu vi Tiên Thiên, hiện tại hắn có thể cảm thấy được.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Nguy Hiểm Của Tiên Nữ Tinh

Cạnh quảng trường Tiên Nữ tinh, rất nhiều học viên của mấy lớp còn lại trong học viện hâm mộ nhìn đám học viên trong lớp tinh anh sắp được ra ngoài kia.

Đối với mỗi học viên vào học trong học viện Võ Thuật Tiên Nữ tinh mà nói thì việc được đi vào Tiên Nữ tinh chính là mục tiêu cuối cùng của bọn họ.

Đi vào Tiên Nữ tinh có lẽ sẽ có rất nhiều nguy hiểm nhưng đồng dạng nó cũng có rất nhiều kỳ ngộ. Trên quảng trường Tiên Nữ tinh, hầu như người nào bước vào Tiên Thiên cũng đều đã đi vào Tiên Nữ tinh.

Hơn nữa có một số học giả và một số một cường giả theo chủ nghĩa tiêu cực hiểu biết sâu rộng cảm thấy sớm hay muộn gì cũng có một ngày, yêu thú bên trong Tiên Nữ tinh sẽ phá tan tường phòng hộ của quảng trường Tiên Nữ. Một khi yêu thú phá tan tường phòng hộ, như vậy người trong quảng trường Tiên Nữ chỉ còn mỗi một chữ chết mà thôi.

Cũng có một số người cho rằng, lấy trí tuệ không thua kém nhân loại của mấy con yêu thú kia, rồi sẽ có một ngày bọn nó đến được Địa Cầu. Nếu như mấy con yêu thú đó thật sự đến được Địa Cầu, như vậy sẽ là tai nạn trong tai nạn, nhân loại có khả năng gặp phải nguy cơ diệt vong.

Có người từng nghĩ đem Tiên Nữ tinh tách ra khỏi Thái Dương hệ, nhưng mà việc này cũng chỉ có thể dùng để nghĩ mà thôi. Tiên Nữ tinh có một loại hộ trận bao bọc xung quanh, hiện tại phần lớn còn chưa kiểm tra

đo lường ra được, muốn đem Tiên Nữ tinh dời khỏi Thái Dương hệ đúng là người say nói mộng.

Nếu như có thể đi vào Tiên Nữ tinh sớm một chút, nâng cao tu vi của bản thân lên, như vậy dù cho tương lai có xảy ra biến cố gì đi nữa thì cũng nhiều hơn một cơ hội sống sót, đây cũng là nhận thức chung của các học viên khi tiến vào Học viện Võ Thuật.

- Thời gian thí luyện lần này là một tháng, ở đây ta chúc cho mọi người thu hoạch phong phú. Bây giờ bắt đầu mở ra cánh cửa tường phòng hộ, ta đưa mọi người đi Tiên Nữ tinh.

Sau khi Tăng Đông Lăng nói xong quơ nhẹ tay.

Một lục tuyến xuất hiện trên mặt đất của quảng trường Địa Cầu, hai người Du Tiệp và Vương Truyền Thiên một người đi ở giữa một người đi ở phía cuối. Tên tiên thiên cường giả kia dẫn đường, đi dọc theo lục tuyến kia mà rời khỏi quảng trường Tiên Nữ

- Tử Ngữ, không cần phải hâm mộ mấy người này, tương lai chúng ta cũng có thể từ cái lục tuyến này đi ra ngoài đi vào Thiên Nữ tinh.

Dung Đào đi tới bên người Thẩm Tử Ngữ nhiệt tình nói.

Nếu không phải hẳn thật sự không tìm được quan hệ, hẳn nhất định yêu cầu được vào ban 11 của Thẩm Tử Ngữ.

Thẩm Tử Ngữ cũng không thèm trả lời Dung Đào, ánh mắt nàng nhìn chăm chăm vào mấy học viên lớp tinh anh sắp tiến vào Tiên Nữ tinh kia, suy nghĩ của nàng lại không biết bay đến phương trời nào rồi.

.....

Đi ra cánh cửa của tường phòng hộ bên cạnh quảng trường Tiên Nữ tinh, Địch Cửu quay đầu nhìn lại giống như nhìn thấy một cái lâu đài cổ đại to lớn hung vĩ.

Tường thành kia dày ít nhất mười trượng, cao gần trăm mét. Kết cấu mười trượng này gồm hỗn hợp vữa và sắt thép, sợ là cho dù là yêu thú cũng khó mà phá hỏng được. Bức tường này cũng chính là công trình lớn nhất của Tiên Nữ tinh. Địch Cửu chưa từng nhìn thấy cảnh tượng lúc tường thành khởi động laser, bất quá hẳn có thể khẳng định nếu như chính mình quật banh với liên minh thì để chạy ra khỏi chắc là hơi bị khó.

Hắn cũng không cho rằng tốc độ ngự đao phi hành có thể nhanh hơn tốc độ của tường laser kia, lấy thực lực hiện giờ của hắn muốn cản trở công kích từ xa của tia laser tựa hồ cũng không khả thi lắm.

Cây cối bên ngoài tường thành đã được dọn dẹp bớt, đứng ở bên ngoài tường phòng hộ nhìn vào chỗ sâu bên trong Tiên Nữ tinh chỉ thấy một mảnh sương mù mênh mông.

Võ Thừa không thích nói chuyện, Du Tiệp liền lớn tiếng nói:

- Ngay lúc vừa ra khỏi tường phòng hộ này sinh mệnh của chúng ta đã không còn bất kỳ sự bảo đảm nào nữa. Ở Tiên Nữ tinh dù có xảy ra bất kỳ chuyện gì cũng vô cùng bình thường. Trước khi bắt đầu tổ đội, ta hi vọng mọi người không được tùy ý rời khỏi đại đội. Trước kia lúc lên lớp ta đã từng lập đi lập lại với mọi người rồi, bất kì gốc cây ngọn cỏ hay là một con thỏ hoang cũng đều có khả năng giết chết các người, thực lực của chúng ta so với những sinh vật ở đây là vô cùng yếu ớt.

Du Tiệp nói vô cùng nghiêm túc, ngược lại 60 học viên ban tinh anh lại có vẻ vô cùng phấn khởi.

Người học võ đều không tự giác được luôn tự tin vào bản thân, cũng chính vì loại tự tin này làm cho bọn họ không quá sợ hãi. Từ một phạm

nhân bình thường đến bây giờ trở thành người có sức ra một quyền đều nặng vài ngàn cân, trong lòng của rất nhiều học sinh đều cho rằng, cái sức lực này cũng đã đủ một quyền đập chết một con hổ rồi.

Đặc biệt là vài tên học viên nửa bước địa cấp kia, chỉ thiếu một bước là đạt được tu vi địa cấp. Bọn họ muốn đến Tiên Nữ tinh để tìm kiếm cơ duyên sau đó có thể ngạo nghễ độc lập giữa mọi người.

Trên thực tế thì suy nghĩ của Địch Cửu cũng không khác mọi người bao nhiêu, hẳn cũng tới đây để tìm kiếm cơ duyên. Nhưng khác với bọn họ ở chỗ hẳn đã trải qua rất nhiều chuyện, biết được rất nhiều tin tức, cũng vì vậy mà Địch Cửu biết được thế giới này người mạnh hơn hẳn rất nhiều.

Ba giờ sau đoàn người đã nhìn thấy được cây cối xanh um. Xuất hiện trước mặt mọi người là rừng rậm mênh mông không biên giới, bắt đầu từ con đường nhỏ nhân tạo mà bọn họ vừa bước ra kéo dài vào trong, không nhìn thấy điểm cuối.

Vũ Thừa đi ở phía trước vẫn luôn không nói gì dừng lại, xoay người đối diện mọi người nói:

- Các vị đồng học, bởi vì khu vực đã khai phá trên Tiên Nữ tinh rất ít cho nên đây gần như là rừng rậm nguyên thủy. Sau khi tiến vào rừng rậm nguyên thủy rồi mọi người nhất định phải chú ý. Chẳng những phải chú ý tình huống hai bên trái phải còn phải chú ý cả dưới chân. Nếu bị rắn độc hay mấy độc vật khác cắn bị thương trên cơ bản sẽ không cứu chữa được nữa. Bên cạnh đó, mọi người giãn đội hình ra một chút, hai người đi chung với nhau, khoảng cách giữa mỗi người cũng rộng ra một chút.

Thái độ của mấy học viên tinh anh ban đối với Vũ Thừa hơn xa Du Tiệp, lúc Vũ Thừa nói chuyện mọi người đều lắng nghe vô cùng nghiêm túc.

Võ Thừa cũng không có nhiều lời, nhắc nhở bọn họ một số chỗ nguy hiểm xong lại tiếp tục xoay người đi.

Sau khi vào rừng rậm nguyên thủy, mọi người dựa theo Vũ Phàm nói mà bắt đầu nới rộng khoảng cách ra, Bàn Phàm cũng vô cùng tự nhiên mà đi cùng Địch Cửu thành một nhóm.

Vừa tiến vào rừng rậm, tầm mắt của bọn họ liền bị thu hẹp lại chỉ còn khoảng phạm vi 10 mét. Nếu nhìn xa hơn một chút, không phải bị mấy cái lùm cây mọc không biết bao nhiêu năm cản thì chính là mấy cây cối cao to chắn tầm nhìn, hoặc là bị một cục đá to như ngọn núi nhỏ mọc đầy rêu xanh làm cho không nhìn thấy gì.

Nửa tiếng sau, trừ bỏ tiếng động phát ra lúc đi đường, mọi người đã bắt đầu nghe thấy tiếng yêu thú gào rống.

Các học viên khá khẩn trương, bắt đầu cầm chặt vũ khí trong tay. Vũ khí lấy ra chủ yếu là trường đao, trường kiếm và trường thương.

Có lẽ bởi vì trường đao có lực sát thương lớn nhất, dễ dàng chặt chém nên có gần một nửa học viên đều sử dụng trường đao.

- Địch Cửu người thấy vũ khí của ta thế nào?

Tu vi của Bàn Phàm tương đối thấp, nhưng mà so sánh với mấy học viên đang khẩn trương kia, bởi vì thần kinh hấn hơi bị thô nên tới giờ vẫn chưa cảm thấy chút khẩn trương nào.

Bàn Phàm cũng lấy ra một thanh trường đao, trường đao dài hơn một thước, nếu chỉ nhìn vẻ ngoài, mười cây thái đao của Địch Cửu cũng không bằng cây trường đao của Bàn Phàm.

Địch Cửu cũng không có nghiên cứu nhiều về vũ khí, Bàn Phàm vừa lấy cây trường đao ra hấn nhìn cái liền biết cây đao này hấn là rất mắc.

- Vũ khí không tồi a, sao lúc trước không đem ra mà lại bao kín mít như vậy?

Địch Cửu cũng nói thật, trường đao của Bàn Phàm nếu so sánh tự nhiên kém xa thái đao của hắn, bất quá nếu chỉ nhìn vẻ bề ngoài thì đúng là nó tốt hơn thái đao của hắn nhiều.

- Hắc hắc, không phải là ta sợ người bị đả kích sao. Cũng may năng lực chịu đả kích của người rất lớn, giống như cũng không bị bảo đao của ta làm tổn thương a.

Bàn Phàm cười hắc hắc, yêu quý sờ sờ bảo đao trong tay.

Nói xong hắn còn theo bản năng nhìn thái đao được Địch Cửu treo bên hông. Lòng nói thầm cây đao xấu như vậy đánh chết hắn hắn cũng sẽ không đeo lên người đâu.

- A...

Địch Cửu còn chưa kịp trả lời Bàn Phàm liền nghe được một tiếng kêu sợ hãi làm cho mọi người vốn đang cẩn thận đi đường giật mình hoảng sợ.

- Hà Thai bị răn cắn!

Một học viên lập tức kêu lên.

- Sao lại như vậy?

Vương Truyền Thiên bước hai bước liền xuất hiện ở bên người vị đồng học, nhìn thấy một con rắn dài khoảng nửa thước màu sắc sặc sỡ đang cắn trên chân của vị đồng học này.

Vương Truyền Thiên rút đao ra muốn chém xuống.

- Đừng nhúc nhích.

Vũ Thừa vội vương tay giữ lại sóng đao của Vương Truyền Thiên, Vương Truyền Thiên cảm giác đao giống như bị cái gì đó hút lấy không thể nhúc nhích thêm một phân nào nữa.

Vương Truyền Thiên hoảng sợ vô cùng, hẳn đã là Địa cấp hậu kì, cũng sớm biết so với Tiên Thiên có chênh lệch, chỉ là không ngờ được chênh lệch lại lớn đến vậy.

Nếu như đổi thành một cao thủ Huyền cấp muốn chém một đao xuống, lấy thực lực của hắn không có cách nào bắt được sóng đao của đối phương.

Bắt được sóng đao của một cường giả địa cấp lúc họ đang xuất thủ cũng không phải là chuyện dễ. Một chiêu này của Vũ Thừa làm cho mọi người càng thêm hiểu biết trực quan hơn về cường giả Tiên Thiên, bất quá chú ý của mọi người rất mau lại trở về trên người Hà Thai. Rắn còn chưa nhả chân Hà Thai ra, sắc mặt nàng cũng đã trắng bệch, hơi thở cũng dần thô rồi.

- Vũ viện, Hà Thai bị rắn cắn, chúng ta mau giết con rắn này trước đi.

Du Tiệp cũng nhanh chóng chạy tới nôn nóng nói, nàng cũng rất khó hiểu vì sao Vũ viện trưởng lại không cho Vương Truyền Thiên giết chết con rắn này.

Địch Cửu cũng đã nhìn thấy con rắn đang cắn trên chân Hà Thai, hẳn cũng biết Vũ Thừa làm không sai. Loại rắn này tên là Thất Sắc Đốm, vô cùng độc, còn độc hơn con rắn trước cắn Du Mộc. Trên người Thất Sắc Đốm có bảy vằn, mà cách sắp xếp của bảy vằn này cũng không tạo thành hình thù đẹp đẽ gì, ngược lại tạo thành một hình vô cùng kinh khủng, người khác nhìn vào đã cảm thấy khó chịu.

Sau khi Thất Sắc Đổm cắn xong sẽ không buông ngay lập tức mà phải đợi đến khi người bị cắn chết đi mới chịu nhả ra. Nếu trong lúc Thất Sắc Đổm cắn mà giết chết nó, vậy độc của nó lập tức chạy đến tim của người bị cắn, khiến người đó chết ngay lập tức.

- Để ta.

Vũ Thừa giơ tay cầm lấy cẳng chân của Hà Thai, một cỗ lực lượng cường đại trực tiếp đánh ngược tới bên miệng của Thất Sắc Đổm, nó cuối cùng cũng không cắn được nữa, há miệng rớt xuống đất. Không đợi Thất Sắc Đổm rơi xuống đất, Vũ Thừa trở tay chém ra một ra một chưởng đao khí. Thất Sắc Đổm bị đao khí của Vũ Thừa chém đứt đầu, quần quai trên mặt đất vài cái rồi chết luôn. Cùng lúc đó Hà Thai cũng hôn mê.

Võ Thừa lấy ra một cái chai từ trong ngực, lấy ra một viên thuốc gì đó đặt vào trong miệng của Hà Thai. Ngay lúc tỉnh mở miệng nói chuyện thì từ nói xa đột nhiên truyền đến một đợt tiếng gào rống mang theo sát khí, thanh âm kia hình như đang chạy lại đây, ở giữa còn kèm theo vài tiếng nổ vang,

- Đi, lập tức tăng tốc độ, đi theo ta.

Vũ Thừa nói xong cũng không đi theo đường cũ nữa mà là chạy ngược qua hướng bên cạnh

Vương Truyền Thiên nhanh chóng ôm Hà Thai lên, quát:

- Mọi người mau chạy theo Vũ phó viện trưởng rời khỏi nơi này, Bàn Phàm, người mau tới ôm giúp túi đồ của Hà Thai.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Thay Đổi Phương Thức Thí Luyện

Dù là Võ Thừa mở đường ở phía trước cùng với nơi này cũng đều là học sinh lớp tinh anh, nhưng trong rừng rậm nguyên thủy thì không có con đường nào bằng phẳng cả, cũng đều thương tích đầy mình.

Hai giờ sau, lúc không nghe tiếng thú rống kia nữa, lúc này Võ Thừa mới thả chậm bước chân, tới một mảnh đất hơi thông thoáng.

Trông thấy đội ngũ phía sau ngã trái ngã phải, Võ Thừa ngừng lại:

- Mọi người ở chỗ này nghỉ ngơi một chút, sau đó ta sẽ nói phương thức thí luyện.

Chạy trong bụi gai suốt hai tiếng, gần như không ai còn quần áo lành lặn. Học sinh ở nơi này tu vi đều không thấp, nhưng dưới tình huống vội vàng gặp khi nguy hiểm này, cũng đều đã mất đi sự trấn định.

Cũng may balo của mọi người đều tương đối bền chắc, mặc dù bị rách nhiều vết rách, nhưng lại không có balo nào bị hỏng cả.

- A, Địch Cửu, tại sao quần áo của ngươi lại không rách?

Lúc Bàn Phàm bình tĩnh lại mới phát hiện, quần áo trên người Địch Cửu gần như không thay đổi gì nhiều, vẫn giống như một dạng với trước đó.

- Ta học được môn công pháp khinh thân, cộng với việc đi sau các người có sẵn người mở đường, cho nên không đ-ng vào những bụi gai này.

Địch Cửu nói như không có chuyện gì xảy ra.

Một nữ sinh đứng trước Bàn Phàm nghe được lời nói của Địch Cửu, có chút khinh thường nhìn lướt qua Địch Cửu. Dưới cái nhìn của nàng thì gia hỏa Địch Cửu này là hạng người đầu cơ trục lợi.

Cơ bản là Địch Cửu không để ý, nơi này rất nhiều học sinh tinh anh bởi vì thiên phú rất cao, ngay cả tuổi chỉ hơn mười đã là cảnh giới Hoàng cấp hậu kỳ. Giống như nữ sinh khinh thường hẳn vậy, khẳng định không lớn hơn hai mươi tuổi. Cơ bản nàng không cân nhắc việc một đường đi phía sau người khác, có thể sẽ không đ-ng bụi gai đúng như lời Địch Cửu nói hay không,.

- Võ phó viện trưởng, có thể là Hà Thai không chịu được nữa rồi.

Vương Truyền Thiên đỡ Hà Thai xuống dưới đất, ngay cả người bên cạnh cũng biết Vương Truyền Thiên không nói mò, Hà Thai sớm đã không còn tri giác, hiện tại chẳng những sắc mặt trắng bệch, còn xuất hiện xám xanh.

Võ Thừa thờ dài nói:

- Ta biết, gần như ai bị Thất Sắc Ban cắn thì không cứu được, ta đánh giết Thất Sắc Ban, cũng chỉ để hẳn không bị độc công tâm mà lập tức chết đi. Thời gian dài, hẳn vẫn phải chết. Theo ta được biết, người trúng độc của Thất Sắc Ban ở Tiên Nữ tinh đã có mười mấy người.

Sau khi nói xong Võ Thừa chuyển hướng tới học sinh lớp tinh anh đã sớm thu liễm trạng thái phấn khởi kia, tận lực chậm lại ngữ khí của mình nói:

- Chúng ta còn chưa đến nơi đóng quân thứ nhất, liền gặp được thú thú cường đại tranh đoạt... Còn xuất hiện tử vong, có thể thấy được nguy hiểm ở Tiên Nữ tinh đã gia tăng so với trước kia.

Võ Thừa thuộc phái tiêu cực, hẳn vẫn cho rằng Yêu Thú ở Tiên Nữ tinh sớm muộn gì cũng uy hiếp đến Địa Cầu. Hiện tại hẳn thấy cách nhìn của mình không sai. Yêu Thú bắt đầu hoạt động ở biên giới. Đối với tất cả người Địa Cầu đến Tiên Nữ tinh mà nói, phương vị (phương hướng+vị trí) quảng trường Tiên Nữ tinh chính là khu vực biên giới.

- Hà Thai bị Thất Sắc Ban cản, nhiều nhất chỉ có thể kiên trì bảy giờ. Bây giờ ngay lập tức đưa hẳn đến quảng trường Tiên Nữ, cũng không có thuốc tốt hơn để trị liệu cho hẳn. Học viện Võ Thuật chúng ta đã có học sinh như thế này, hẳn tên là Kế Hiếu Đình. Trúng độc ở Tiên Nữ tinh, cho đến bây giờ đã mấy năm, hẳn vẫn còn hôn mê.

Giọng nói Võ Thừa mang một chút bất đắc dĩ.

Nếu như có thể cứu Hà Thai, hẳn là người linh quân ở đợt thí luyện này, tất nhiên sẽ không có một chút chần chừ, nhưng hẳn không có năng lực này.

- Võ phó viện trưởng, vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?

Du Tiệp hỏi.

Ánh mắt nhìn qua bộ dáng chật vật của đám người, rồi mới lên tiếng:

- Yêu Thú ở Tiên Nữ tinh đều có cố định phạm vi hoạt động, chỉ có rất ít Yêu Thú chạy xung quanh. Loại tập tính hoạt động này, giống như là một đàn sư tử. Một khi Yêu Thú rời đi địa bàn của mình, đi tới địa bàn mới, liền sẽ xuất hiện chiến đấu tranh đoạt giữa Yêu Thú, loại chiến đấu này chúng ta gọi là thú di tranh đoạt. Vừa rời trận gào thét kia chính là thú di tranh đoạt, chúng ta có thể đi bao xa thì phải rời khỏi bao xa. Trừ phi người có thực lực xử lý Yêu Thú kia, trên thực tế Yêu Thú cực kỳ cường đại tranh đoạt, ngay cả ta cũng không có khả năng giết chết bọn chúng. Lúc đầu ta định mang mọi người đến nơi đóng quân thứ nhất, hiện tại ta thay đổi suy nghĩ, chúng ta tách ra ngay ở đây...

- A...

Nghe được Võ Thừa nói tách ra, ngay cả hai vị đạo sư Du Tiệp và Vương Truyền Thiên cũng có chút kinh ngạc. Thí luyện bình thường, đều là đến trụ sở trước, sau đó thí luyện ở phạm vi trụ sở, sau đó ban đêm thì trở lại trụ sở. Thí luyện 10 ngày ở trụ sở thứ nhất, tiếp tục chuyển dời đến trụ sở thứ hai.

Giống như Võ Thừa nói, hiện tại tách ra, thật đúng là chưa bao giờ.

Võ Thừa hít vào một hơi, giọng nói càng nghiêm túc hơn:

- Mọi người biết ta luôn trung thành với quan điểm, Tiên Nữ tinh rất nguy hiểm. Tương lai cuối cùng cũng sẽ có một ngày, Yêu Thú ở Tiên Nữ tinh sẽ uy hiếp sinh tồn của nhân loại chúng ta. Mà trước đó thí luyện của chúng ta là gì? Nói là thí luyện, còn không bằng nói mấy đạo sư chúng ta làm bảo mẫu mang các người đi vào một tháng. Kết quả là, rất khó mà luyện ra cường giả chân chính. Hà Thai bị răn cấm, còn có Yêu Thú di chuyển đến biên giới hoạt động để cho ta thúc đẩy đi đến quyết định này. Sau này thí luyện đều là do bản thân mình tiến hành. Hai đến năm người tạo thành một đội, dựa theo nguyên tắc tự nguyện. Mọi người nhớ kỹ không nên vượt qua hồng tuyến, tất cả thí luyện nhất định phải ở trong hồng tuyến. Sau mười ngày, tất cả mọi người có thể đến trụ sở thứ nhất tập hợp, trước tiên ta sẽ đến trụ sở thứ nhất chờ các người. Nhắc nhở lần nữa với các người một câu, trên đường thí luyện gặp bất kỳ nguy hiểm gì đều cần phải tự mình giải quyết, nếu như giải quyết không được, cũng chỉ có thể giống như Hà Thai, vĩnh viễn lưu lại nơi này, nghe rõ chưa?

Địch Cửu rất muốn biến cái gì gọi là hồng tuyến, về phần trụ sở thứ nhất hẳn cũng không muốn hỏi, dù sao hẳn cũng không có ý định theo những người này lần nữa quay trở về quảng trường Tiên Nữ tinh. Nhìn tất cả mọi người đều mang bộ dạng đã biết, hẳn tính toán đợi chút nữa hỏi Bàn Phàm.

Võ Thừa lấy balo phía sau xuống, sau đó mở balo ra nói:

- Cái này là máy định vị, mỗi người lấy một cái. Máy định vị này dùng năng lượng ánh sáng, chỉ cần có ánh sáng, có thể làm việc. Hiện tại Du Tiệp giúp ta phát máy định vị này ra ngoài.

Địch Cửu cũng lấy được một cái máy định vị, trên thực tế máy định vị là một màn hình cỡ bàn tay. Địch Cửu mở ra máy định vị, quả nhiên phía trên xuất hiện một vòng hồng tuyến.

Chỗ hấn đứng có mười mấy điểm xanh, những điểm xanh này đều lác lác rất nhỏ. Trừ cái đó ra, còn có một điểm lục lớn hơn một chút và ba điểm vàng.

Rất nhanh Địch Cửu đã hiểu rõ, điểm lục lớn hơn một chút là quảng trường Tiên Nữ. Trong đó điểm xanh là những học sinh tham gia thí luyện này, những điểm xanh này di động theo khi người di chuyển. Ba điểm vàng, đó chính là vị trí của ba trụ sở.

Du Tiệp cảm giác được quyết định của Võ Thừa có chút không ổn, nhưng địa vị nàng thấp, không có cách nào phản đối được.

Lập tức nàng quyết định giống như Võ Thừa phó viện trưởng, loại quyết định là vì bồi dưỡng tinh anh chân chính. Phó viện trưởng Võ Thừa không chỉ nói qua một lần, Tiên Nữ tinh vẫn chưa bồi dưỡng ra nhóm tinh anh chân chính, tương lai lúc Yêu Thú Tiên Nữ tinh phát sinh bạo động, dựa vào tường laze của Tiên Nữ tinh muốn ngăn trở những yêu thú cường đại này, chỉ sợ là nói si nói mộng.

Vương Truyền Thiên xem như là đệ tử của Võ Thừa, sau khi Võ Thừa nói xong quyết định hẳn liền nói:

- Chuyện tổ đội không nên chậm trễ nhiều, quá nhiều người chúng ta tụ tập một chỗ, càng có thể làm cho Yêu Thú đang hoạt động chú ý. Hiện

tại mọi người bắt đầu tổ đội, ba đến năm người một tổ. Tổ đội xong lập tức rời đi, sau mười ngày chúng ta tập hợp ở trụ sở thứ nhất.

Đối với quyết định này của Võ Thừa, đại đa số học sinh lớp tinh anh đều không cảm thấy có vấn đề gì. Hà Thai xảy ra chuyện, là bởi vì Hà Thai bị rắn độc cắn. Trước đó Yêu Thú kia rống quả thật rất đáng sợ, nhưng có đánh tới đây hay không thì ai biết được?

Những học sinh này bắt đầu tổ đội, phần lớn đều là ba người một tổ. Chỉ có tổ đội cá biệt mới năm người. Địch Cửu không đi tổ đội, ngược lại Bàn Phàm cười mang Địch Cửu tới tổ đội với một học sinh Huyền cấp sơ kỳ ở bên cạnh:

- Tào Tuyên ca, mang ta và Địch Cửu theo đi, Địch Cửu còn một thân Kinh Thân thuật, đao của ta là do cha ta cố ý mời Diệp đại sư Hoa Hạ luyện chế.

Ánh mắt Địch Cửu rơi trên người Tào Tuyên, dáng người Tào Tuyên cũng không cao, dáng dấp rất điêu luyện. Hắn thấy, thực lực Tào Tuyên này nhiều nhất cũng chỉ là giống Tang Sát lúc trước thôi, hẳn là ở Huyền cấp sơ kỳ.

- Bên này ta có ba người, nhiều nhất là mang theo một người. Người nguyện ý đi theo chúng ta cũng được, xuất hiện Yêu Thú chúng ta xử lý, nhiệm vụ của người là giúp chúng ta mang mấy cái balo này.

Sau khi ánh mắt Tào Tuyên quét trên thân Địch Cửu xong, lắc đầu nói ra. Mang Địch Cửu theo là không thể. Thực lực Bàn Phàm chênh lệch một chút, cũng may tương đối nghe lời. Địch Cửu là ai? Tào Tuyên hẳn cũng không biết. Huống chi Bàn Phàm đến cầu giúp, gia hỏa Địch Cửu này mới tới lại không động đậy chút nào, còn tưởng chính mình là ông nội à.

Bàn Phàm có chút thất vọng sau khi cảm ơn một câu, vòng vo rồi trở về. Hắn thấy, thực lực Địch Cửu quá kém, chỉ có chút Thuật Kinh Thân,

không cùng tổ đội với một người lợi hại nhất định sẽ gặp nguy hiểm.

Thời gian qua nhanh, đại đa số học sinh lớp tinh anh đều tổ đội xong đội ngũ lần lượt rời đi, hiện trường chỉ còn lại Địch Cửu, Bàn Phàm cùng hai vị đạo sư Du Tiệp, Vương Truyền Thiên. Ngay cả Võ Thừa cũng đã rời đi, hần nói đến trụ sở trước.

- Bàn Phàm người và Địch Cửu tạm thời đừng đi thí luyện, trước hết các người về trụ sở cùng tập hợp với học viện đi.

Du Tiệp biết thực lực Bàn Phàm thấp, không có người dẫn hần đi. Còn Địch Cửu, nàng cũng không xem hần là học sinh của mình.

Wương Truyền Thiên cũng gật đầu nói:

- Lựa chọn này là tốt nhất, từ nơi này đến trụ sở là một khoảng cách rất an toàn.

Hần dự định cùng Du Tiệp tổ đội, lấy thực lực của hần bây giờ, cũng cần càng nhiều cơ duyên để tiến thêm một bước. Thực lực của Phó viện trưởng Võ Thừa có chút kích thích hần, hiện tại khát vọng nhất của hần chính là bước vào Tiên Thiên.

- Tốt, thế nhưng nơi này còn Hà Thai nữa.

Bàn Phàm chỉ chỉ Hà Thai trên mặt đất.

Wương Truyền Thiên thở dài nói:

- Các người đưa Hà Thai đến trụ sở rồi an táng đi, ai...

- Vậy được rồi.

Bàn Phàm đành phải đáp.

Sau khi chờ hai vị đạo sư đi, Địch Cửu có chút im lặng nhìn Bàn Phàm, chẳng những gia hỏa này không tìm đồng bạn lợi hại tổ đội, ngược lại còn muốn mang theo một cái vương vớ đi trụ sở, gia hỏa này là đến thí luyện sao? Xem ra Bàn Phàm là một người có thể phân phó làm việc.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Cầu Phú Quý Trong Nguy Hiểm

- Địch Cửu, hay là chúng ta mang Hà Thai cùng về trụ sở trước đi. Với thực lực của hai chúng ta mà muốn đi thí luyện, giống như là dâng đồ ăn tận miệng cho bọn Yêu Thú.

Bàng Phàm cũng rất bất đắc dĩ, ai bảo hãn thực lực thấp, lại là người tương đối trung thực.

Nói xong, Bàng Phàm muốn đến công Hà Thai. Địch Cửu im lặng kéo Bàng Phàm lại nói:

- Dạng như người còn công một người đi về trụ sở, ta đoán còn chưa tới trụ sở đã bị yêu thú đột nhiên xuất hiện xử lí rồi.

- Sẽ không đâu, Vương Truyền Thiên đạo sư cũng đã nói, từ nơi này đến trụ sở thứ nhất vẫn rất an toàn.

Bàng Phàm lắc đầu nhìn trường đao trong tay một chút. Đối với tiếc nuối duy nhất của Bàng Phàm là nếu hiện tại đi trụ sở, thì trường đao này của hãn tạm thời không có đất dụng võ.

Địch Cửu cười lạnh:

- Người thực sự là ngu xuẩn, người còn không biết ý tứ của Võ Thừa à? Thí luyện về sau kẻ phù hợp với luật rừng mới có thể sinh tồn. Từ nơi này đến trụ sở an toàn nếu là do Vương Truyền Thiên nói, chút ít ta sẽ không tin tưởng. Nếu như người tin tưởng hãn, vậy người cứ chờ chết đi.

Địch Cửu đoán chừng nếu không dắt theo người nào, thì một mình Bàn Phàm có thể đến trụ sở. Nếu cũng một người, mà một khi gặp phải yêu thú, với thực lực của Bàn Phàm thì sợ là ngay cả cơ hội chạy cũng không có.

- Này...

Bàn Phàm có chút không tin tưởng lời của Địch Cửu. Đối với Vương Truyền Thiên thì hẳn không hiểu nhiều, nhưng Du Tiệp đạo sư tuyệt đối không có khả năng để hắn chịu chết.

- Ta nói là nếu như hoặc là bọn họ nói sai, nhưng bây giờ yêu thú đang tới gần khu vực thí luyện an toàn, cho nên bất cứ chuyện gì phát sinh đều rất bình thường.

Địch Cửu thấy Bàn Phàm có chút nghĩ không thông, đành phải an ủi một câu.

- Vậy chúng ta đi nhanh lên.

Bàn Phàm cũng cảm thấy Địch Cửu nói cũng có chút đạo lý, ở lại đây quá nguy hiểm.

Địch Cửu kéo Bàn Phàm qua một bên, lấy ra hai bình thuốc đưa cho hắn:

- Người uống trước một bình dược tề sau đó thử tu luyện một chút, ta đến xem Hà Thai có thể trị được hay không.

- Đây là dược tề gì?

Bàn Phàm không để ý đến câu nói thứ hai của Địch Cửu, sau khi tiếp nhận dược tề Địch Cửu đưa kinh ngạc hỏi.

- Là dược tề tổ truyền của nhà ta giúp rèn luyện khí lực. Nói không chừng sau khi người uống một bình rồi tu luyện, có thể bước vào Hoàng Cấp hậu kỳ, người thử trước một chút đi...

Loại dược tề này đã không có tác dụng đối với Địch Cửu, hiện tại đang ở Tiên Nữ tinh, dù có làm lộ dược tề đi nữa, thì hẳn cũng không tin ai ở Tiên Nữ tinh có thể cầm vật này ra khỏi đây.

- Hoàng cấp hậu kỳ?

Bàng Phàm sau khi nghe câu nói này, cất ngay một bình dược tề vào túi áo, trực tiếp mở bình khác còn lại rót vào trong miệng.

Hoàng Cấp hậu kỳ là chấp niệm của hắn, thiên phú Võ Đạo của Bàng Phàm cũng không tệ, hơn nữa đã sớm tiến vào Hoàng cấp, sau đó rất nhanh bước vào Hoàng cấp trung kỳ tiến vào lớp tinh anh.

Phải biết rằng lớp tinh anh là chọn từ tinh anh từng lớp mà ra, cũng không yêu cầu thời gian tiến vào học viện Võ Thuật, nhưng điều kiện cơ bản nhất khi tiến vào lớp tinh anh là nhất định phải có tu vi Hoàng cấp trung kỳ. Đáng tiếc, sau khi Bàng Phàm bước vào Hoàng cấp trung kỳ tiến vào lớp tinh anh, lại chẳng khác người bình thường. Mỗi người trong lớp tinh anh đều tiến bộ, kém nhất đều là Hoàng cấp hậu kỳ, mà hắn tiến vào lớp tinh anh là Hoàng cấp trung kỳ, hiện tại hắn vẫn là Hoàng cấp trung kỳ.

Nghe Địch Cửu nói dược tề này có thể giúp hắn bước vào Hoàng cấp hậu kỳ, hắn sao có thể chờ được.

Thấy một bên Bàng Phàm bắt đầu tu luyện, Địch Cửu đi đến bên người Hà Thai, từ trong túi đeo lưng lấy ra một viên thuốc giải đưa vào trong miệng Hà Thai, sau đó tiện tay điểm mấy chục cái lên huyệt vị khắp người Hà Thai. Hà Thai trúng độc chỉ mấy giờ thôi, Địch Cửu muốn cứu thì thực sự quá dễ dàng.

Trước đó Võ Thừa tuyên bố không cứu được Hà Thai, hiện tại chỉ mười phút đồng hồ người không cứu được liền mở mắt, lập tức đứng lên một bên ra sức phun. Một đồng đồ tanh hôi buồn nôn bị phun ra, Hà Thai lau miệng, trực tiếp quỳ rạp xuống trước mặt Địch Cửu.

- Cảm ơn, cảm ơn...

Bất luận nói cảm ơn thế nào đều không có cách nào biểu đạt sự cảm kích từ sâu trong lòng của Hà Thai. Hắn chỉ không có năng lực di chuyển hoặc nói chuyện, trên thực tế lời của Võ Thừa và Trương Truyền Thiên, hắn đều nghe được rõ ràng. Thậm chí về sau, khi Địch Cửu nói tới trị cho hắn, dứt một viên thuốc cho hắn uống, lại điểm mấy chục cái lên trên người hắn, hắn đều biết rõ ràng cả.

Cho nên chuyện thứ nhất hắn làm là quỳ xuống trước mặt Địch Cửu, có lẽ mạng nhỏ này của hắn cũng không đáng tiền, nhưng với hắn mà nói, chính mạng nhỏ này của mình là tất cả với hắn.

Lúc đầu tướng mạo của hắn không tầm thường, có điểm giống siêu sao quốc tế Ngõa Ni, cái mũi cao thẳng, thân hình cao lớn. Năm nay vừa mới bước vào Hoàng Cấp sơ kỳ, thời gian tiếp theo liền tiến vào Học viện Võ Thuật Tiên Nữ tinh, tiền đồ tốt đẹp đang chờ hắn, sao hắn có thể nguyện ý chết như vậy được?

Chỉ tiếc phó viện trưởng Võ Thừa đã nói không cứu được, hắn lại không có năng lực từ dưới đất bò dậy nói mình không muốn chết.

- Người không cần khách khí, ta vốn là người học y.

Địch Cửu ra hiệu cho Hà Thai đứng lên.

- Ngay cả phó viện trưởng Võ Thừa đều nói ta không cứu được, nếu như không phải nhờ người, ta khẳng định đã chết rồi.

Cảm kích trong mắt của Hà Thai không có nửa điểm giả dối.

- Ta có bản lĩnh lớn hơn bọn hăn, cho nên ta có thể cứu được người.

Địch Cửu không có một chút khiêm tốn nào.

Hà Thai lấy tay vả nhẹ mấy cái vào mặt mình:

- Buồn cười là ta cùng những người kia đều giống nhau, con mắt đều mọc trên đỉnh đầu, còn tưởng rằng người nhờ quan hệ tiến vào chỉ là một người đi lướt qua chỗ hỗn độn này. Thật không nghĩ tới, thì ra người lợi hại như vậy.

Hăn cũng không phải nói Võ Đạo của Địch Cửu lợi hại mà nói Y Thuật của Địch Cửu lợi hại.

Địch Cửu không tiếp lời nói của Hà Thai, hăn cảm nhận xung quanh có gió mạnh nổi lên, đây là Bàng Phàm muốn đột phá.

Ngồi ở một bên Bàng Phàm sắc mặt đỏ ửng, hai tay không ngừng biến hóa. Hà Thai cũng đã đột phá qua, tất nhiên cũng nhìn ra Bàng Phàm muốn đột phá, hăn rất là kinh ngạc. Bàng Phàm thực sự là thần kinh không ổn định, loại địa phương này mà dám đột phá?

Quả nhiên, chỉ qua chừng mười phút, khí thế trên người Bàng Phàm bành trướng, lập tức mở to mắt cười ha ha nói:

- Địch Cửu, ta đột phá đến Hoàng cấp hậu kỳ... A, Hà Thai, người còn sống sao?

Hà Thai rất muốn nói, chẳng lẽ người hi vọng ta chết sao? Hăn biết quan hệ của Địch Cửu và Bàng Phàm không tệ, đành phải nói:

- Là Địch Cửu cứu ta, nếu như không có Địch Cửu ta đã chết rồi.

- Người thật là y sinh (học sinh học y)?

Bàng Phàm quên hứng phấn bản thân tiến vào Hoàng cấp hậu kỳ, hẳn nghĩ tới trước đó hình như Địch Cửu có nói muốn nhìn xem Hà Thai có cứu được hay không.

- Tất nhiên, y thuật của ta đoán chừng trên Địa Cầu không có ai có thể vượt qua. Mặc kệ y thuật hay cái khác, chúng ta tạm thời không nói đến. Nếu đã đến nơi này thì chúng ta cần phải tìm xem có bảo vật hay cơ duyên gì hay không.

Địch Cửu mới không có hứng thú đàm luận y thuật với hai người này. Đối với hẳn thì học y cũng không phải là chuyện đáng để kiêu ngạo gì.

Hai câu này cũng là nhắc khéo Bàng Phàm, không cần nói chuyện hẳn cho được tề ra. Cũng may Bàng Phàm không phải là đồ ngốc, hẳn nghĩ tới trước đó Địch Cửu kéo hẳn qua một bên rồi mới cho được tề, lại thêm Địch Cửu nói không cần nói nhiều, hẳn cũng hiểu được Địch Cửu muốn hẳn giữ bí mật về chuyện được tề.

- Địch Cửu, hiện tại người chính là đại ca của ta, là lớp trưởng của ta. Lớp trưởng người quá anh minh thần võ rồi, ngay cả Hà Thai đều có thể cứu sống. Ta có thiên phú luyện võ, tăng thêm thiên phú Y Thuật của người, chúng ta sẽ tung hoành Tiên Nữ tinh.

Bàng Phàm tấn cấp đến Hoàng cấp hậu kỳ, hùng tâm tráng chí của hẳn còn tăng nhanh hơn so với tu vi của hẳn.

Trong lòng hẳn, lớp trưởng lớp tinh anh đó là người đứng đầu. Chỉ tiếc, ban đầu lớp trưởng không hỏi han người có tu vi hạng chót như hẳn.

- Ta cũng gia nhập vào, nếu không ba người chúng ta tổ đội đi?

Sau khi Hà Thai nói xong, có chút khấn trương nhìn Địch Cửu. Hẳn cũng không phải loại thần kinh thô như Bàn Phàm, vì cái gì trong thời gian dài Bàn Phàm không thể đột phá Hoàng cấp hậu kỳ, đi theo Địch Cửu mấy ngày, ngay tại chỗ này đột phá Hoàng cấp hậu kỳ? Còn có độc của hẳn, ngay cả phó viện trưởng Võ Thừa đều nói không cứu được, Địch Cửu lại có thể cứu.

Tất cả đều nói lên, Địch Cửu không phải là người bình thường.

"Rống!"

Lại một tiếng gào thét truyền đến, Bàn Phàm nghe rõ ràng, tiếng gào thét này là tiếng gầm rú của yêu thú trước đó. Sở dĩ bọn họ bị chệch phương hướng và tăng tốc độ chạy trốn đến nơi này, cũng bởi vì tiếng gào thét của yêu thú này.

- Yêu thú kia đến rồi, chúng ta mau trốn đi.

Bàn Phàm lo lắng kêu.

Trước đó cường giả Tiên Thiên Võ Thừa ở chỗ này, dù không làm gì, nhưng có hẳn mang theo bọn họ chạy trốn thì cảm thấy rất yên tâm. Hiện tại Võ Thừa không ở đây, trong lòng giống như thiếu một chút lực lượng.

- Ta nghe lớp trưởng.

Hà Thai cũng giống như Bàn Phàm, bắt đầu gọi Địch Cửu là lớp trưởng. Trốn là khẳng định phải trốn, mấu chốt là hướng bên nào trốn.

Địch Cửu do dự một chút nói:

- Thật ra ta muốn đi qua nhìn thử, nếu như các người muốn chạy trốn, không bằng trước đi tới trụ sở tiếp tục tu luyện đi.

- Người muốn đến địa bàn tranh đoạt của yêu thú?

Bàng Phàm cùng Hà Thai trầm miệng một lời la hoảng lên.

Địch Cửu gật đầu nói nghiêm túc:

- Trước đó quan điểm của Võ Thừa các người cũng đã nghe qua, kẻ phù hợp với luật rừng mới có thể sinh tồn. Tuy nói quan điểm của Võ Thừa có chút không có tính người, nhét ba người chúng ta ở đây. Trên thức tế, ở nơi này thì loại quan điểm này cũng không sai lắm.

- Lớp trưởng cái này có quan hệ gì với chúng ta trốn yên thú?

Bàng Phàm rất không hiểu ý nghĩa của Địch Cửu.

Địch Cửu lấy ra mấy định vị nói:

- Các người nhìn mấy định vị này một chút, trong hồng tuyến này hẳn là phạm vi tương đối an toàn, nơi này ta đoán rất nhiều người đều đã tới. Ta cảm thấy vận khí của chúng ta tốt hơn những người đó, người khác tìm không được đồ vật nhưng chúng ta có thể tìm được. Hai yêu thú kia tranh đoạt địa bàn, chắc hẳn nơi đó có đồ tốt, tục ngữ nói cầu phú quý trong nguy hiểm, càng là nơi nguy hiểm, càng có nhiều đồ tốt. Mặc kệ các người có đi hay không, thì ta cũng quyết định đi.

Địch Cửu vốn cũng dự định nhìn qua một chút, chỉ là trước đó ở một chỗ với Võ Thừa cao thủ Tiên Thiên học viện Võ Thuật, nếu hẳn một mình qua bên kia rất dễ bị phát hiện. Hiện tại có cơ hội, tất nhiên hẳn không bỏ lỡ nữa.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 81: Năm Chắc Thời Cơ

- Lớp trưởng, để ta tiếp người một tay.

Hà Thai càng khẳng định thực lực Địch Cửu sẽ không kém, thực lực yếu tuyệt đối sẽ không dám đi đến địa phương yêu thú tranh đoạt địa bàn mà tìm cơ hội. y thuật của Địch Cửu cao minh như thế, còn dám đi đến địa phương ngay cả Tiên Thiên cường giả Võ Thừa cũng không dám đi, chứng tỏ thực lực của hắn chắc không kém.

- Thôi đi, việc mà Hà Thai người dám làm, thì tại sao Bàn Phàm ta sao không dám chứ? Đi, mọi người cùng đi thôi.

Bàn Phàm thả trường đao trong tay xuống, hăng hái nói.

Hắn vừa bước vào Hoàng cấp hậu kỳ, mà bây giờ Địch Cửu và Hà Thai cũng dám đi địa phương mà Võ Thừa viện trưởng cũng không dám, làm dũng khí Bàn Phàm tăng nhiều, sợ hãi trước đó bị hắn vứt sang một bên.

Thiên Hạ Đệ Cửu Trailer

Có đôi khi con người chính là như vậy, thời điểm người sợ hãi một thứ nào đó, nhưng người khác lại không thấy đáng sợ, cảm xúc bị cảm nhiễm, bất tri bất giác làm cho chính mình thấy không thứ gì đáng sợ cả.

Kỳ thật Địch Cửu cũng không tính đi cùng người khác, nếu đi một mình hắn thì đánh không lại chạy cũng thuận tiện hơn. Nhưng mà bây giờ,

Bàng Phàm và Hà Thai đều muốn theo hẳn, hẳn cũng không thể vứt bỏ hai người.

- Nếu đã như vậy thì mọi người cùng tiến lên!

Địch Cửu chuyển hướng, gào thét dẫn đầu.

Tuy hùng tâm tráng chí muốn cùng Địch Cửu xông xáo bên ngoài, nhưng lúc thật sự tiến lên, càng đi về trước, tiếng gào thét của yêu thú càng lợi hại, trong lòng hai người Bàng Phàm và Hà Thai cũng có chút bồn chồn.

Sau một tiếng, thanh âm oanh minh giảm đập trên mặt đất làm chấn động.

Bất kể là Bàng Phàm hay Hà Thai đều rất khâm phục Địch Cửu, trong tình huống này mà Địch Cửu không có một chút sợ hãi nào, luôn cẩn thận từng li từng tí đi lên trước.

Trên thực tế, bọn hắn không biết rằng Địch Cửu kỳ thật là loại người điếc không sợ súng, Địch Cửu cho rằng mình có thể đạp đao phi hành, cùng lắm thì mang theo Bàng Phàm và Hà Thai bay đi thôi. Nhưng hắn lại không biết, khi đối mặt với Yêu thú cường đại, đừng bảo là bay, chạy trốn thôi cũng chưa chắc có cơ hội.

- Ở yên đây, đừng nhúc nhích.

Địch Cửu cảm nhận được khí thế áp bách mạnh mẽ, tranh thủ thời gian kéo Bàng Phàm và Hà Thai núp vào một tảng đá lớn.

"Oanh, răng rắc!"

Tiếng vang kịch liệt truyền đến, hai con yêu thú to lớn đ-ng vào nhau trên không trung, cả hai yêu thú này đồng thời ngã xuống làm mảng lớn cây cối xung quanh bị gãy đổ.

Địch Cửu thấy uy thế như này, trong lòng không khỏi trầm xuống. Hắn biết mình đã quá tự đại, hai con yêu thú này nếu như không phải đang đánh nhau, thì chỉ cần đối mặt với một trong hai, hắn đều khó lòng chạy thoát.

Biết mình đã quá tự đại, nhưng bây giờ Địch Cửu cũng biết là mình không thể bỏ đi, nếu ly khai lúc này thì chính là trực tiếp làm bại lộ vị trí trước mặt bọn chúng. Lỡ như chúng nó khó chịu khi có kẻ ngoại lai quấy rầy, vậy bọn hắn không trở thành đồ ăn mới là chuyện lạ.

Hai con yêu thú này thuộc loại gì thì Địch Cửu thật sự không biết. Trong đó, một con có cái đầu khổng lồ, nhìn giống sư tử nhưng lớn hơn nhiều, lại còn có hai cái sừng, lúc há to miệng là lộ ra bộ răng sắc bén dài khoảng chừng hai ba mươi cm.

Một con yêu thú khác nhìn rất giống cá sấu, toàn thân trên dưới đều bao trùm một tầng vảy thật dày. So với cá sấu bình thường thì con yêu thú này lớn hơn rất nhiều, dài gần 20 mét.

Hai con yêu thú này đều đã bị thương, trên thân ngoại trừ vết máu thì chính là bùn đất.

"Rầm rầm rầm!"

Hai con yêu thú rơi trên mặt đất, lần nữa đ-ng vào nhau, rung động kịch liệt lan đến dưới chân ba người, làm trái tim Bàn Phàm và Hà Thai muốn nhảy ra ngoài.

Thời khắc này, hai người họ không còn dũng khí trước đó nữa, trốn sau cự thạch mà sắc mặt họ đã tái nhợt. Bọn hắn đã từng cho rằng thực lực mình rất tốt, bây giờ gặp hai con yêu thú này, bọn hắn mới hiểu rõ câu nói ếch ngồi đáy giếng là gì.

"Cạch!"

Không biết là thứ gì đánh lên tảng đá lớn mà ba người Địch Cửu đang trốn, cự thạch chấn động từng đợt, một đạo vết nứt nhỏ xíu xuất hiện.

Ba người hai mặt nhìn nhau, Địch Cửu cũng không dám nói chuyện, hẳn không dám khẳng định hiện tại hai con yêu thú trong thời gian chiến đấu này có phát hiện bọn hắn hay không.

Như suy đoán của Địch Cửu, thì thực lực bọn chúng có thể đã đến Luyện Khí kỳ đỉnh phong.

Ba người đều hi vọng hai con yêu thú càng đánh càng xa mới tốt, nhưng trời không như ý nguyện, chẳng những đánh trong này, còn ngày càng tới gần cự thạch chỗ ba người họ.

"Oanh!"

Lại một đòn công kích đánh vào cự thạch, cự thạch trực tiếp vỡ ra một khe hở lớn. Có thể tưởng tượng rằng chỉ cần một lần công kích nữa, khối cự thạch này sẽ triệt để vỡ vụn, sau đó thì ba người sẽ bại lộ trước mặt hai con yêu thú.

Địch Cửu biết rằng hẳn phải suy nghĩ ra biện pháp, chứ tiếp tục ngồi làm ngư ông đắc lợi, không chừng sẽ bị cắn ngược.

Thần niệm của Địch Cửu hiện tại vẫn chưa tới 150 mét, hai đầu yêu thú mặc dù càng đánh càng gần, nhưng vẫn ngoài tầm thần niệm của hắn.

Cự thạch này bị yêu thú công kích hai lần làm nứt ra một cái khe, Địch Cửu từ trong khe hở có thể thấy rõ ràng yêu thú cá sấu kia hiểm thượng phong. Yêu thú giống sư tử có hai cái sừng càng nhìn càng thấy uy mãnh, nhưng xu hướng dần suy tàn.

- Đưa trường đao của ngươi cho ta.

Địch Cửu nhỏ giọng nói với Bàn Phàm.

Dù yêu quý trường đao trong tay không thôi, nhưng Bàn Phàm cũng không do dự đưa cho Địch Cửu.

Địch Cửu nắm chặt trường đao, lẳng lẳng nhìn hai con yêu thú.

"Oanh!"

Hai con yêu thú lại một lần nữa đ-ng vào nhau, yêu thú giống sư tử hiển nhiên đã kiệt sức, bị yêu thú cá sấu trực tiếp hất bay lên.

Lần này, Địch Cửu thấy rõ ràng, nơi con sư tử rơi xuống chỉ cách bọn họ không đến năm mét.

Mà yêu thú cá sấu cũng đang hung hãn đánh tới, Địch Cửu nhìn nó nhảy lên cao thì đã biết vì sao trước đó hai con yêu thú này giống như trên không trung bay xuống.

Yêu thú cá sấu trên không trung mở ra cái miệng to lớn của nó, cắn lấy yêu thú sư tử.

Yêu thú sư tử giãy dụa, từ dưới đất gấn gượng đứng lên muốn cản trở. Địch Cửu khẳng định, nếu hãn không giúp đỡ thì yêu thú sư tử này cho dù cắn đến mòn răng cũng chưa chắc làm tổn thương nhiều đến yêu thú cá sấu, thời điểm chiến đấu đang dần đến hồi kết.

Địch Cửu không chút do dự lao vọt ra, vận chuyển chân nguyên toàn thân ném trường đao ra ngoài.

"Phốc!"

Trường đao hóa thành một đạo bạch quang, chuẩn xác cắm vào trong miệng cá sấu, bọt máu nhanh chóng tràn ra từ trong miệng nó.

"Rống!"

Yêu thú cá sấu gào thét một tiếng, trong mắt hung diễm cuồn cuộn nhìn chăm chăm Địch Cửu, muốn nhào về phía hắn.

Yêu thú sư tử không phải đồ đàn, nó thừa cơ trực tiếp cắn cổ yêu thú cá sấu.

Tuy yêu thú cá sấu da dày thịt béo, nhưng một đao kia của Địch Cửu đã khiến nó trọng thương, cộng thêm yêu thú sư tử này điên cuồng cắn không buông, hai đầu yêu thú lại lăn lộn trên mặt đất.

Địch Cửu cò thể cảm nhận được khí tức yêu thú cá sấu ngày càng thấp, yêu thú sư tử thì ngược lại càng hung mãnh, điên cuồng cắn xé cổ cá sấu. Yêu thú cá sấu dần dần mất đi sức phản kháng, răng nanh sư tử rốt cục đâm xuyên qua cổ họng nó.

Đây chính là thời cơ Địch Cửu đang chờ đợi, hắn nhào ra ngoài, đồng thời đao phay trong tay đánh ra vô cùng vô tận đao thế, trực tiếp chém xuống.

Đao thế còn chưa chạm tới trên người yêu thú sư tử, đã thăng hoa thành đao ý. Đao ý cùng đao thế dung hợp, hóa thành một mảnh đao mang bạch quang, nhiệt độ không khí chung quanh giống như vì một đao này trở nên lạnh lẽo hơn rất nhiều.

Đao ý tràn đầy khí thế thảm liệt, vừa đi đã không dự định quay đầu, đây là một đao lợi hại nhất của Địch Cửu, Phong Tiêu Đao!

"Phốc!"

Đao phay chém xuống, cổ yêu thú sư tử tung ra một luồng huyết vụ.

"Răng rắc!"

Địch Cửu cảm thấy như đao của mình như chém đứt xương gì đó rồi, sau đó thế đi không ngừng, thẳng xuống mặt đất làm cuốn lên đất đá đầy trời.

Địch Cửu kiệt sức rơi trên mặt đất, chỉ vèn vèn một đao mà cả người hẳn đã hư thoát.

Trong lòng hẳn dâng lên cảm giác hưng phấn. Một đao vừa rồi của hẳn, lại trực tiếp chém đứt đầu của yêu thú sư tử.

Đầu lâu của nó còn cắm trên cổ con cá sấu, chỉ là đầu và thân thể tách biệt, yêu thú cá sấu vẫn còn hơi tàn, nhưng không kéo dài được bao lâu.

- Lão đại, người xử lý hết hai con yêu thú này sao?

Hai người Bàn Phàm bò từ sau tảng đá ra, có chút không dám tin nhìn thi thể yêu thú sư tử trên đất, còn con cá sấu đang ngáp chết bên cạnh. Bọn họ cũng quên cách xưng hô với Địch Cửu rồi, bây giờ đã gọi là lão đại luôn.

Địch Cửu làm cho bọn hẳn quá rung động, thực lực này sợ rằng còn lợi hại hơn so với cường giả Tiên Thiên đi? Dù là Tiên Thiên cường giả, cũng tuyệt đối không giải quyết được hai đầu yêu thú lợi hại như vậy.

Lúc này, Địch Cửu đã khôi phục được một chút khí lực, hẳn đứng lên nói:

- Bọn chúng đã suy yếu không sai biệt lắm, ta chỉ làm ngư ông đắc lợi mà thôi.

- Lớp trưởng, ta quả nhiên không nhìn lầm, những thiên tài trong viện Võ Thuật kia nếu so với người thì ngay cả cận bã cũng không phải a. Ông trời ơi, nếu không phải ta tận mắt nhìn thấy, ta tuyệt đối không tin chuyện này là thật. Khó trách, người muốn đi qua bên này...

Hà Thai lấy lại tinh thần rồi hưng phấn nói.

Sự tình vừa rồi phát sinh trong thời gian rất ngắn, trong khoảng thời gian này, đã thay đổi hoàn toàn cách nhìn của bọn hắn đối với Địch Cửu. Trước đó, Địch Cửu có thể trị hắn, hắn rất khâm phục, còn hiện tại thì hắn chuyển từ khâm phục sang sùng bái Địch Cửu rồi.

Toàn bộ quảng trường Tiên Nữ tinh đều kiêng kỵ đại yêu thú, mà Địch Cửu một lần xử lý hai em, tuy hắn đâu cơ trực lợi, nhưng như thế cũng cần dũng khí và trí tuệ, thậm chí là lực lượng, ba yếu tố này cùng tồn tại mới có thể làm được a.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngủ

www.dtv-ebook.com

Chương 82: Động Phủ Yêu Thú

- Mùi máu tươi chỗ này quá nồng, chúng ta nhanh chóng lấy một ít tài liệu của yêu thú rời rời khỏi đi.

Trong lòng Địch Cửu cũng có chút kích động, hắn cũng chỉ nghĩ liều mạng thử một chút thôi, không ngờ lại thành công.

- Lớp trưởng, sao người biết đánh lén con yêu thú cá sấu kia thì con yêu thú sư tử mọc sừng sẽ không động thủ với chúng ta vậy?

Bàng Phàm bây giờ đã bớt kích động rồi, tư duy cũng rõ ràng hơn không ít. Nhưng mà xưng hô đã đổi từ lão đại thành lớp trưởng.

Không đợi Địch Cửu trả lời, Hà Thai đã lên tiếng:

- Ngu ngốc, là động khẩu không phải động thủ.

- Ta nói động thủ cũng đúng mà, con yêu thú sư tử kia còn có bốn cái lợi trảo kia, cái đó bộ không phải là tay hả. (khẩu = miệng, ý nói cắn, thủ = tay)

Cho dù không chung lớp với Bàng Phàm thì cậu ta cũng biết được cái tật xấu hay lái nhái của hắn, nên cũng lười cãi nhau với hắn, bắt đầu giải thích:

- Nếu như có một gia hỏa lợi hại hơn người đánh người, sau đó lại có một người khác lại giáo huấn tên gia hỏa kia giúp người, vậy người đi đánh tên gia hỏa kia hay là đi đánh người giúp người?

- Người nói vậy ta hiểu rồi, con yêu thú sừ tử kia giống như có được một chút trí lực, cũng biết rõ lớp trưởng đang giúp nó.

Bàng Phàm gật đầu, đồng ý với lời giải thích của Hà Thai

Hà Thai cạn lời với Bàng Phàm rồi:

- Cho dù nó không có trí lực thì với bản năng dã thú nó cũng sẽ không tấn công người giúp nó.

Địch Cửu cũng lườm nhiều lời với hai gia hỏa này, bắt đầu lấy hai cái sừng của con yêu thú sừ tử kia. Trong cái ngọc giản tu chân kia từng giới thiệu, tài liệu trên người yêu thú là một trong những tài liệu quan trọng nhất trong luyện khí.

Hai cái sừng của con yêu thú sừ tử này dài hơn một thước, nhìn giống như sừng trâu, nhưng mà Địch Cửu dùng đao chém thử lên chúng một đao cũng không thấy lưu lại bất cứ vết tích gì thì đã biết ngay chúng là đồ tốt.

Bàng Phàm cố chịu đựng mùi máu tươi rút ra trường đao đang cắm trên miệng của cá sấu yêu kia ra. Đây chính là bảo đao của hắn, vừa mới rút ra hắn đã vội vàng lau sạch sẽ vết máu dính ở phía trên.

- Lớp trưởng, còn con cá sấu yêu này tính thế nào?

Thấy Địch Cửu vừa mới lấy hai cái sừng xong, Hà Thai chỉ vào con cá sấu nằm chình ình đằng kia.

- Lân giáp trên người con cá sấu kia chắc là thứ đáng giá nhất rồi, hai ta lột da nó đi.

Địch Cửu nói xong cũng bắt đầu nhổ luôn hai cái răng nanh của yêu thú sừ tử mọc sừng kia.

Hà Thai cùng Bàn Phàm cũng bắt đầu lột lân giáp ra, một miếng lân giáp cũng cỡ một thước, cầm trong tay rất nặng.

Trên lưng của con cá sấu yêu kia có ba miếng lớn nhất, ba người bọn họ mỗi người moi một mảnh ra, Bàn Phàm không đào tiếp nữa:

- Mệt quá đi, mấy cái này cũng quá nặng, đào ra hết cũng không mang đi nổi.

- Hay là chúng ta đào cái hố đem chôn tụi nó đi, sau này nếu muốn lấy thêm thì quay về đây lấy.

Hà Thai đề xuất ý kiến.

Địch Cửu lập tức đồng ý với đề nghị này, lấy thực lực của ba người bọn họ đào một cái hố là chuyện quá dễ dàng nhanh chóng.

Nửa tiếng sau bọn họ đã chôn xong cả hai con yêu thú.

Hiện trường trừ bỏ lộn xộn một chút ra, mùi máu tươi cũng đã bớt rất nhiều.

- Lớp trưởng, giờ chúng ta đi đâu đây?

Giờ phút này, Hà Thai đã hoàn toàn khâm phục Địch Cửu, có thể nói là phục sát đất luôn rồi.

Bàn Phàm cũng ôm đao đứng một bên, nịnh nọt nói:

- Lớp trưởng, một đao hồi nãy của người quá phong cách, thiệt là đẹp trai muốn chết luôn, người dạy cho ta được không?

Nghe Bàn Phàm nói, Hà Thai cũng hoàn toàn quên luôn vấn đề mới hỏi, cũng nóng bỏng nhìn Địch Cửu. Một đao hồi nãy Địch Cửu bổ ra, bọn

họ còn cảm giác được xung quanh đều lạnh đi vài phần, loại sát khí này đừng nói là cản, ngay cả né nhiều khi còn không dám né nữa là.

Hà Thai còn thử suy nghĩ, một đao vừa rồi của Địch Cửu cho dù là Võ viện trưởng cũng chưa chắc trốn thoát.

Còn việc Địch Cửu với Võ viện trưởng ai lợi hại hơn, Hà Thai hoàn toàn không thèm nghĩ tới, trong suy nghĩ của hắn nhất định là Địch Cửu lợi hại. Không chỉ bởi vì khi gặp hai con yêu thú đánh nhau, Võ viện trưởng lựa chọn chạy thoát còn Địch Cửu thì lựa chọn ở lại, mà quan trọng nhất chính là một đao kia của Địch Cửu. Một đao kia không chỉ đẹp trai vô cùng mà còn thật sự lợi hại nữa.

Địch Cửu không chút do dự nói:

- Bớt mơ đi, một đao kia cho dù ta có dạy thì người cũng không học được đâu, chờ lúc nào rảnh rồi ta dạy cho người hai đao khác. Còn có đừng gọi ta là lớp trưởng nữa. Ta không phải là học viên ban tinh anh, ta chỉ là mượn danh tinh anh ban để vào đây rèn luyện mà thôi.

Mấy câu này của Địch Cửu cũng không phải nói bừa, đệ tứ phong tiêu đao chính là trong quá trình tu luyện hắn ngộ đạo mà ra. Địch Cửu thậm chí còn nghi ngờ hắn có thể ngộ đạo được có quan hệ tới cục đá đeo trên ngực hắn.

Loại đao pháp này không phải muốn dạy là dạy, cho dù chính bản thân hắn cũng chỉ có thể ý hội thôi.

- Được rồi, ta biết lớp trưởng... Cửu ca sẽ không ghét bỏ ta đâu.

Bàng Phàm võ đao một cái đặc ý nói, cũng đã sửa đổi một cái xưng hô khác. Lúc trước hắn luôn coi Địch Cửu là tiểu đệ của mình, bây giờ cũng đã tự giác tiếp nhận thân phận tiểu đệ.

Đối với hần mà nói, chỉ cần là đồ Địch Cửu dạy, nhất định là đồ tốt đỉnh cấp.

- Hai con yêu thú này là vì tranh đoạt địa bàn mới đánh nhau, chúng ta xử lý xong tụi nó rồi, thử đi chỗ địa bàn tụi nó muốn tranh thử xem.

Địch Cửu chỉ chỉ dấu vết lưu lại trên đường.

Bây giờ Bàn Phàm và Hà Thai đương nhiên đều nghe lời Địch Cửu.

.....

Dấu vết hỗn độn do hai con yêu thú kia đánh nhau gây ra rất dễ thấy, ba người cứ như vậy một đường đi tới, đi hơn nửa giờ liền đến dưới một vách núi.

Gọi là vách núi, nhưng thật ra lại giống như một khối đá lớn bị đao tước đi một phần hơn. Đứng ở dưới khối đá lớn này nhìn lên, ba người có cảm giác như đang đứng dưới chân vách núi vậy.

Khối đá lớn này dài vài ngàn mét, độ cao cũng giống như một đỉnh núi.

Dưới chân khối đá là một gò đất đã được san bằng, trong đó ngay cả một cọng cỏ cũng không có, ba người nghĩ, nơi này hẳn là chỗ ở của một trong hai con yêu thú kia.

- Chỗ này không biết là ổ của con cá sấu yêu hay của con sư tử mọc sừng nữa.

Bàn Phàm cười hắc hắc nói.

Nghĩ đến việc bọn họ có thể tìm được động của một con yêu thú liền khiến Bàn Phàm vô cùng đặc ý.

- Không lẽ con yêu thú kia thường ngủ trên gò đất đó hả? Cũng đúng a, nhìn chỗ này giống như là một sân bóng rất lớn vậy.

Hà Thai dùng chân dẫm dẫm mặt đất.

- Đương nhiên không phải rồi, dưới khối đá này nhất định có chỗ cho con yêu thú kia ở, chúng ta thử tìm xung quanh đi.

Trong lúc nói chuyện Địch Cửu cũng đã tới gần khối đá kia.

Ba người tìm kiếm không lâu đã nghe tiếng Bàn Phàm kêu lên:

- Chỗ này không giống với mấy chỗ khác.

Địch Cửu cùng Hà Thai lập tức chạy lại chỗ của Bàn Phàm, quả nhiên phát hiện chỗ tay Bàn Phàm đang sờ không giống với mấy nơi khác. Xung quanh chỗ này vô cùng bóng loáng, giống như được cái gì đó mài qua vậy.

- Chỗ này có một cục đá chặn ngang.

Địch Cửu có thần niệm, tuy nói màu sắc của mấy cục đá chung quanh rất giống nhau nhưng hắn vẫn nhìn ra được ngay chỗ này có một cục đá khác chặn ngang.

Địch Cửu dùng sức đẩy, cục đá này giống như đang mở cửa mà di động sang bên cạnh, trong quá trình này không hề phát ra bất cứ tiếng động nào, sau đó một cửa động đen nhánh đã xuất hiện trước mặt ba người. Đứng ở bên ngoài cửa động họ đã cảm thấy lạnh đến thấu xương.

- Chỗ này nhất định là chỗ ở của con cá sấu đã chết kia, con sư tử có sừng nhất định sẽ không ở chỗ này.

Hà Thai vừa nhìn thấy cái động đen thui này liền khẳng định..

- Vào xem thử đi.

Địch Cửu có thần niệm, dù cho hấn có nhắm mắt cũng có thể nhìn rõ bên trong có những gì.

Từ trong ba lô, Hà Thai lấy ra một cái đèn pin, Địch Cửu chờ Hà Thai và Bàn Phàm đi vào rồi mới đóng cửa động lại.

Ba người bọn họ muốn vào trong đó tìm đồ, đừng để có thêm con yêu thú nào xuất hiện chui vào theo rồi chặn luôn cửa động thì toi.

Cửa động rất sâu nhưng mà cũng không có mùi tanh hôi quá nặng, có thể thấy được con yêu thú này còn rất thích sạch sẽ.

Càng đi vào sâu bên trong, Địch Cửu càng cảm thấy càng nhiều linh khí tràn ra. Linh khí ở Tiên Nữ tinh đã dày đặc hơn nhiều so với Địa Cầu rồi, mà chỗ này lại còn dày hơn bên ngoài nhiều.

- Ta thấy nơi này vô cùng thích hợp để tu luyện.

Loại người thần kinh thô như Bàn Phàm còn có thể cảm nhận ra được chỗ này thích hợp cho tu luyện.

- Ồ, cái này là trái banh bằng đá hả? Má ơi đau quá!

Hà Thai la to một tiếng sau đó ôm chặt chân của mình.

Địch Cửu và Bàn Phàm cũng đã nhìn thấy đồ vật nằm trên mặt đất kia, là một cục đá lớn cỡ một trái banh.

- Thứ này giống như mọc lên ở đây vậy, hồi nãy ta dùng chân đá một chút vậy mà nó không thềm nhúc nhích luôn.

Hà Thai nhe răng trợn mắt chỉ vào cục đá đó kêu lên

Bàng Phàm thử đi qua dùng sức di chuyển một chút, cái cục đá kia bị hấn di chuyển một chút sau đó rất nhanh lại ném xuống đất lần nữa.

- Không thể nào, cái thứ này nặng gần ngàn cân đó, rốt cuộc phải có kết cấu mật độ tinh thể như thế nào mới có thể nặng đến như vậy?

Địch Cửu đã tiếp xúc qua những tri thức tu chân, cho nên cũng biết rõ cho dù chỉ là đồ vật bình thường nhưng chỉ cần vẽ thêm lên đó trận pháp cấm chế cũng khiến cho trọng lượng của đồ vật đó thay đổi rất nhiều.

- Để ta xem thử.

Địch Cửu đi qua, cúi người xuống dùng thần niệm xuyên thấu vào trong quan sát cục đá tròn này.

Thần niệm của hấn giống như bùn vào biển sâu vậy, ngay lúc hấn đang muốn mạnh mẽ thâm nhập vào bên trong, đột nhiên một luồng hơi thở lạnh lẽo vọt vào trong thức hải của hấn, Địch Cửu há mồm phun ra một búng máu.

- Chuyện gì vậy?

Hà Thai cùng Bàng Phàm nhanh chóng ngồi xổm xuống xem xét.

- Thật lợi hại...

Địch Cửu lau đi máu tươi nơi khóe miệng nói:

- Thứ này không đơn giản, một lát nữa chúng ta đem nó chôn đi, đợi tương lai có đủ năng lực lại chạy đến lấy.

Địch Cửu mơ hồ cảm giác được cục đá tròn này không đơn giản, nếu đúng như giới thiệu của ngọc giản tu chân kia, cái này có khả năng là một loại tài liệu đỉnh cấp dùng để luyện khí.

Đáng tiếc là, dù cho hắn đã xem xong cái ngọc giản tu chân kia, hiểu biết rộng hơn người khác một chút nhưng vẫn như cũ là một tiểu bạch mà thôi. Cái cục đá này nặng đến mấy ngàn cân, hắn đúng là không có khả năng mang đi.

Địch Cửu không giải thích nguyên nhân hắn học máu, Bàn Phàm và Hà Thai cũng không hỏi nhiều. Bọn họ cảm thấy Địch Cửu không chỉ thực lực nghiền áp bọn họ mà ngay cả những tri thức hiểu biết suốt một đoạn đường này cũng đã vượt xa bọn họ.

Chôn xong cục đá, ba người lại đi thêm không tới hai trăm mét đã nhìn thấy một cái hố thật lớn như cái nồi đang lượn lơ sương trắng.

- Đây là chỗ nào nữa đây? Đừng nói con cá sấu kia nằm ngủ ở dưới đáy hố giống như cái nồi này nha?

Đứng ở bên cạnh cái hố này, Bàn Phàm ngạc nhiên thốt lên.

- Ở giữa luồng sương trắng kia có một gốc cây thực vật màu xanh lá, trên cây có bảy đóa hoa, cả bảy đóa đều là màu xanh lá.

Địch Cửu có được thần niệm, hắn dùng thần niệm xuyên thấu qua đám sương kia nên nhìn rõ ràng hơn một chút.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngủ

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Anh Không Nhận Được!

Địch Cửu để hai người ở phía trên đợi, một mình hần nhảy xuống.

Vừa rơi xuống, quan sát xung quanh, thực vật màu xanh kia, Địch Cửu có thể cảm nhận được xung quanh gốc cây này linh khí rất nồng nặc. Linh khí này với những linh khí ở những nơi khác có chút khác biệt, giống như có thể gột rửa thức hải.

Đặc biệt là vài đóa hoa nhỏ kia, có khí tức làm người khác cảm thấy dễ chịu.

Địch Cửu hái hai đóa hoa rồi đi lên, đưa hai đóa hoa phân biệt cho Bàn Phàm và Hà Thai, rồi lên tiếng.

- Hoa này không đơn giản, các người trực tiếp phục dụng đi, ở đây tu luyện luôn, ta sẽ xuống dưới tu luyện.

Bàn Phàm và Hà Thai đều là tu võ, còn Địch Cửu là tu tiên, nhu cầu linh khí nhiều hơn một chút. Linh khí dưới đây càng thêm nồng đậm, Địch Cửu dứt khoát cho hai người ở phía trên tu luyện.

- Đây nhất định là đồ tốt, khi cầm trong tay, ta cảm giác được nội tức mình đang chấn động.

Hà Thai mừng rỡ không thôi nói.

- Ta cảm thấy thứ này trực tiếp ăn có chút lãng phí, nhưng chúng ta không có biện pháp tốt hơn, trước tiên ăn thử một chút xem sao. Còn nữa,

nhớ tắt kỹ máy định vị đi, nếu ta không đi lên, không nên tùy tiện xuống dưới quấy rầy ta tu luyện.

Địch Cửu dặn dò hai người một phen, lúc này mới đi xuống lần nữa.

...

Tiên Nữ tinh vốn thích hợp cho việc tu luyện, cái hố này càng là địa phương có linh khí càng nồng đậm hơn trong Tiên Nữ tinh.

Khi Địch Cửu bắt đầu tu luyện, mới cảm nhận được rõ ràng chỗ tốt khi tu luyện ở đây so với Địa Cầu.

Vận chuyển một chu thiên, Địch Cửu cảm giác được linh khí như nước chảy thấm thấu đến mỗi một đường kinh mạch trong cơ thể. Sau đó, lập đi lập lại không ngừng cọ rửa tạp chất, ngưng tụ chân nguyên.

Qua nửa đi ngày, dù Địch Cửu cảm nhận được tu vi đang nhanh chóng lên cao, hắn vẫn hái một đóa hoa nhỏ đặt trong miệng.

Không cần đóa hoa nhỏ này, thì với thực lực của hắn bây giờ muốn bước vào Luyện Khí tầng năm, hắn là không mất bao lâu. Nhưng Địch Cửu bức thiết hi vọng thực lực mình có thể tăng nhanh hơn một chút, dứt khoát dùng một đóa hoa nhỏ vậy.

Sau khi nuốt đóa hoa nhỏ vào, giống như có một dòng nước ấm nhu hòa tản ra. Giờ khắc này, Địch Cửu chẳng những cảm nhận được tốc độ tu luyện của mình so trước đó nhanh thêm mấy lần, hắn còn cảm nhận được cảm ngộ tu luyện của mình so trước kia đã thâm hậu hơn rất nhiều.

Trong tu luyện, căn bản không cảm thấy được thời gian trôi qua.

Địch Cửu hiện tại còn không thể tích cốc, trong quá trình tu luyện, hắn hấp thu linh khí, đói khát sẽ giảm bớt không ít, nhiều ngày không ăn, vẫn

cảm thấy đói bụng. Nhưng mà trong trạng thái tu luyện này, thì sớm đã bị hãn vớt sang một bên.

Thời điểm Luyện Khí bốn tầng viên mãn, hãn giống như không gặp bất cứ chướng ngại gì, tu vi đột phá đến Luyện Khí tầng năm. Khi tấn cấp đến Luyện Khí tầng năm, Địch Cửu có thể cảm thấy được trong cơ thể vẫn còn linh khí của đóa hoa nhỏ màu xanh kia còn có linh vận nữa, những tinh hoa linh vận này được Địch Cửu hấp thu, dung hợp với linh khí, không ngừng tăng tu vi Địch Cửu.

...

- Ha...

Hà Thai chỉ dùng ba ngày thời gian đã từ Huyền cấp sơ kỳ bước vào Huyền cấp trung kỳ, hãn thật sự nhin không được, muốn cười ha ha. Cũng may, hãn chỉ cười một tiếng, liền biết mình bây giờ không thể phát ra âm thanh, bằng không mà nói, sẽ ảnh hưởng đến tu luyện của Bàn Phàm và Địch Cửu.

Hãn nhìn Bàn Phàm đang tu luyện kể bên một chút, cố nén nội tâm kích động, lấy ra một miếng lương khô, ăn xong tiếp tục tu luyện.

Sau khi bước vào Huyền cấp trung kỳ, cảm giác mình dùng chưa đến một phần mười tinh hoa trong đóa hoa nữa.

...

Bàn Phàm ngồi một bên, hãn cùng Hà Thai và Địch Cửu, ngồi thành một đường thẳng.

Giờ phút này, hãn so với Hà Thai càng hưng phấn hơn, Địch Cửu cho hãn hoa nhỏ, hãn cũng không lập tức ăn vào, mà trước đó uống hết bình dược dịch Địch Cửu cho hãn trước đó.

Nhờ bình dược dịch này, trong thời gian hai ngày rưỡi, tu vi hẳn từ Hoàng cấp hậu kỳ bước vào Huyền cấp sơ kỳ.

Vừa bước vào Huyền cấp, Bàn Phàm giống như Hà Thai, không nhịn được muốn điên cuồng hét lên. Cũng may hẳn còn nhớ rõ Địch Cửu từng nói qua, không nên quấy rầy hẳn tu luyện, cố gắng khắc chế xúc động, Bàn Phàm cắn răng lại phục dụng đóa hoa nhỏ.

Bàn Phàm lúc này cảm nhận được đóa tiểu hoa này không tầm thường, tu vi của hẳn ngày càng được nâng cao.

Ba người tu luyện, triệt để quên đi thời gian.

Bàn Phàm và Hà Thai ngẫu nhiên ăn một ít đồ, còn Địch Cửu thì hoàn toàn không ăn cái gì cả, chỉ dựa vào linh khí mà chống đỡ.

...

Trụ sở thứ nhất của Võ Đạo học viện Tiên Nữ tinh, sắc mặt Võ Thừa có chút khó coi.

Hôm nay là ngày thứ mười hai bọn hẳn tiến vào Tiên Nữ tinh, đã qua thời gian ước định hai ngày, nhưng đám học sinh tinh anh chỉ có bốn mươi một người.

Tinh anh ban 5 và tinh anh ban 6 cộng lại có sáu mươi một người, hiện tại chỉ có bốn mươi một người tới, vậy có nghĩa còn đến 20 người không biết chết ở nơi nào.

Hai mươi người này, Võ Thừa ngoại trừ tìm được hai máy định vị ra, thì không còn tìm thấy gì nữa xem ra phương thức luật rừng này đã phải trả cái giá lớn quá rồi.

Võ Thừa hiểu rõ, nếu cách làm của hắn làm này truyền đến Địa Cầu, hắn sẽ bị vô số người giận mắng là bạo quân. Thậm chí, số nước bọt có thể dìm hắn chết đuối.

- Võ phó viện, lần này chúng ta tổn thất có hơi nhiều a.

Vương Truyền thực lực Tiên Thiên hậu kỳ, cũng gặp một đầu Yêu thú, cần phải liên thủ với Du Tiệp, mới bị thương mà thoát về được.

Tổn thất nhiều khi thí luyện cho học sinh, học viện Võ Thuật không phải là không có gặp qua, nhưng trước đó cũng là tình huống đặc biệt, mà lần này là do Võ Thừa đưa ra luật rừng tạo thành.

Võ Thừa hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói.

- Nhân loại Địa Cầu muốn cường đại, nhất định phải có đổ máu, quá trình đổ máu này liền từ chúng ta và những người này bắt đầu đi.

Du Tiệp tóc tai lộn xộn, đây không phải lần đầu tiên nàng đến đây thí luyện, chỉ có điều là lần này nàng mơ hồ cảm thấy Tiên Nữ tinh có biến hóa rất lớn. Một số Yêu thú cường đại tiến vào khu vực an toàn mà Liên Minh Địa Cầu đã phân chia.

Làm cho nàng có chút áy náy chính là, Bàn Phàm chưa có trở về. Bàn Phàm có thực lực bình thường, làm người lại nhiệt tình, không có tính cách mắt cao hơn đầu. Nếu có thể một lần nữa, nàng khẳng định sẽ dành chút thời gian đưa Bàn Phàm đến trụ sở mới rời đi.

Võ Thừa nhìn đông đảo học sinh tinh anh đang chật vật không chịu nổi, sắc mặt rất nghiêm túc. Sâu trong nội tâm hắn, đối với quyết định lần này, không một chút hối hận nào.

Hơn mười ngày đi qua, những học sinh này hoàn toàn khác biệt với thời điểm vừa xuất phát. Trên thân mọi người đều mang theo khí tức hương

tới cường giả, trong đó hai tên nửa bước Địa cấp càng trực tiếp đột phá đến Địa cấp. Hãn tin tưởng, chỉ cần tiếp tục thí luyện như vậy, sớm muộn cũng có một ngày, nhóm học sinh này sẽ trở thành quân chủ lực thủ hộ Địa Cầu.

Dù chỉ còn lại mười người, mười người này cũng là hi vọng tương lai.

- Các vị đồng học, ta tin tưởng mọi người đã gặp phải nhiều thứ trong những ngày này, ta cũng tin tưởng mọi người hiểu rõ rất nhiều việc, không cần ta phải nói thêm.

Võ Thừa nói đến đây, chỉ chỉ chỗ sâu bên trong Tiên Nữ tinh, ngữ khí trở nên nặng nề.

- Trước đó chúng ta trong hồng tuyến, không có Yêu thú cường đại gì, ngẫu nhiên chỉ có một hai đầu, nếu có thì chỉ đi ngang qua mà thôi. Hiện tại, ta tin mọi người đã hiểu, chúng ta ở nơi này đều nhìn thấy qua yêu thú cường đại. Điều này nói nên cái gì? Nói rõ khoảng cách thời gian những yêu thú này tập thể trùng kích quảng trường Tiên Nữ đã không xa, mà Địa Cầu chúng ta, cường giả chân chính không nhiều. Ta sẽ không nhiều lời, mọi người chỉ cần biết Địa Cầu chúng ta đang dưới tình huống cực kỳ nguy hiểm là được. Hiện tại chúng ta không thể đợi các bạn học còn lại được, mọi người tiếp tục tách ra thí luyện, sau mười ngày, tập hợp tại trụ sở thứ hai.

...

Răng rắc!

Địch Cửu nghe được thức hải mình truyền đến âm thanh, hãn lập tức có thể cảm nhận được thức hải chính mình lần nữa mở rộng ra. Cùng lúc đó tu vi hãn xông phá Luyện Khí tầng năm, bước vào Luyện Khí tầng sáu.

Thần niệm Địch Cửu mở rộng ra ngoài, thi toàn bộ phương viên ngàn mét bên ngoài đều trong phạm vi thần niệm bao phủ.

Thần niệm hần trông thấy Bàn Phàm và Hà Thai đều không tiếp tục tu luyện, mà kích động nói gì đó, Địch Cửu dứt khoát phi thân vọt lên.

- Cửu ca, người rốt cục đã lên a, sao người gầy dữ vậy?

Địch Cửu kêu Bàn Phàm gọi tên của hần, nhưng Bàn Phàm quá khâm phục Địch Cửu, kêu Cửu ca ngược lại rất thuận miệng.

Hà Thai hưng phấn giống như Bàn Phàm, hần đến bây giờ cũng không dám tin, thực lực của mình trong vòng hai mươi ngày lại tăng lên nhanh như vậy.

- Bàn Phàm, tu vi người và Hà Thai đều không sai biệt lắm.

Địch Cửu liếc mắt liền nhìn ra Bàn Phàm cùng Hà Thai đã có tiến bộ to lớn, thực lực cũng không kém nhiều.

Lúc đầu, tiến vào lớp tinh anh đều là thiên tài trong thiên tài, trước đó không có ngoại nhân hỗ trợ. Lần này, dưới sự trợ giúp của thanh sắc tiểu hoa, tu vi của hai người bay vọt.

- Chúng ta đều là nửa bước Địa cấp, chỉ thiếu chút nữa đã chân chính bước vào Địa cấp.

Thời điểm Bàn Phàm trả lời, trong mắt bốc lên hào quang sáng chói.

Nếu không phải tu vi của hần thực sự là nửa bước Địa cấp, hần còn tưởng mình đang nằm mơ. Cơ duyên lớn nhất của hần chính là gặp Địch Cửu, vì có Địch Cửu, hần có thể trong hơn hai mươi ngày, bước vào nửa bước Địa cấp.

- Gia hỏa này thật sự biến thái, từ Hoàng cấp hậu kỳ tăng đến nửa bước Địa cấp chỉ cần hai mươi hai ngày, hiện tại, thực lực của ta và hần gần như giống nhau.

Hà Thai đang nói Bàn Phàm biến thái, nhưng sâu trong nội tâm, cảm thấy mình cũng không tầm thường.

- Kỳ thật ta với Hà Thai tại mười lăm ngày trước đã bước vào nửa bước Địa cấp, nhưng tu luyện thêm thì lại không có tiến triển, chúng ta dứt khoát không tiếp tục nữa.

Bàn Phàm sờ đầu, cười hắc hắc.

- Đều hơn hai mươi ngày à nha?

Địch Cửu không nghĩ tới hẳn bế quan tu luyện một chút, đã hơn hai mươi ngày rồi, hơn hai mươi ngày, hẳn hoàn toàn dựa vào linh khí, không gãy mới kì quái ấy.

- Các người mở máy định vị nhìn chút xem.

Địch Cửu không lấy ra máy định vị của mình, hẳn vốn không có ý định trở về.

Nghe Địch Cửu cho phép khởi động máy định vị, Bàn Phàm tranh thủ thời gian mở ra. Hà Thai không có, chỉ đành nhìn ké Bàn Phàm.

- Võ viện trưởng phát ra hơn mười thông tri trở về khẩn cấp, yêu cầu chúng ta lập tức đi trụ sở. Một lần cuối cùng cho chúng ta biết đi trụ sở thứ hai, nhưng ta và Hà Thai muốn tiếp tục theo người lặn lội.

Bàn Phàm nói xong, ngẩng đầu nhìn Địch Cửu.

Hà Thai cũng sốt ruột nhìn Địch Cửu, hiển nhiên hai người đều đã thương lượng xong.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 84: Tín Hiệu Cầu Cứu

- Ta ở đây tiếp tục tu luyện một đoạn thời gian sẽ rời đi. Sắp tới ta muốn đi ra ngoài khu vực hồng tuyến, cho nên các người không thích hợp đi theo. Hai người cũng đã tới nửa bước địa cấp rồi, nếu như tu luyện không có tiến triển gì thêm, ta khuyên các người nên đi ra ngoài mài giũa thêm một đoạn thời gian đi, chứ cứ ngồi tu luyện mãi cũng không có hiệu quả gì.

Địch Cửu nghiêm túc nói.

Hắn cũng biết bông hoa nhỏ màu xanh này lợi hại bao nhiêu, Bàn Phàm và Hà Thai chỉ mới lên tới nửa bước địa cấp, còn chưa đạt đến địa cấp nữa, như vậy có thể khẳng định rằng hai người bọn họ vẫn chưa luyện hóa xong lực lượng tinh hoa bên trong hoa nhỏ đó.

Bàn Phàm và Hà Thai nhìn thoáng qua nhau rồi gật đầu. Địch Cửu nói không sai, bọn họ cứ tiếp tục tu luyện nữa cũng không có chút hiệu quả gì.

Tu võ và tu đạo cũng có điểm khác biệt, tu võ yêu cầu không ngừng ma luyện mới có thể tiến bộ, tu đạo lại yêu cầu dùng nhiều thời gian để bế quan. Nhưng mà tu đạo nếu chỉ bế quan không cũng là những tu sĩ khổ tu bình thường mà thôi, không có nhiều không gian để trưởng thành. Một đạo tu chân chính, trừ bỏ dùng nhiều thời gian để bế quan ra còn cần phải đi du lịch khắp nơi, sau nữa cũng phải mài dũa giống như võ tu vậy. Chỉ như vậy mới có được thực lực cường đại, hiểu biết đối với thiên địa cũng càng thêm sâu sắc.

Mấy thứ này đều là Địch Cửu nhìn thấy được ở trong ngọc giản tu chân kia, tuy rằng chỉ có một câu ngắn ngủi nhưng Địch Cửu cảm thấy nó rất có đạo lý.

- Cửu ca, vậy chúng ta trở lại nơi đóng quân. Sau này nếu Cửu ca cần Hà Thai ta hỗ trợ chuyện gì, chỉ cần nói một câu là được.

Hà Thai lập tức nói.

Bàng Phàm cũng lớn tiếng nói theo:

- Ta cũng giống với Hà Thai, Cửu ca kêu ta đi hướng Đông, ta tuyệt đối sẽ không chạy qua hướng Tây.

Hai người có thể trong thời gian ngắn đạt được thành tựu như vậy có thể nói toàn bộ đều nhờ công lao của Địch Cửu, cho nên phi thường cảm kích Địch Cửu.

- Ta thấy trên Tiên Nữ tinh rất nguy hiểm, cho dù tu vi được đề thăng nhưng không có thủ đoạn cũng không được. Lúc trước ta đã nói sẽ chỉ cho các người một ít đao pháp, đó là mấy đao pháp tổ truyền của Địch gia. Các người lấy điện thoại ra chụp lại đi, sau đó ta sẽ giải thích rõ một chút.

Địch Cửu vốn đã tính truyền đao pháp Địch gia lại cho Bàng Phàm.

Bây giờ Hà Thai cũng ở chỗ này liền đơn giản mà dạy luôn cho cả hai. Dù sao cái đao pháp kia hẳn cũng không phải chỉ dạy cho một người, một khi đã vậy, vậy cứ dạy cho nhiều người đi, đem đao pháp này phát dương quang đại. Còn việc lão tổ Địch gia có mạng hẳn là bại gia tử hay không hoàn toàn bị hấn bỏ qua. Đời sau của hấn tu luyện cũng không phải Địch Gia Thất Đao kia mà là tu luyện công pháp đạo tu.

- Cảm ơn Cửu ca.

Bàng Phàm nghe xong lời Địch Cửu nói liền kích động tới nói chuyện cũng run rẩy. Một đao chặt đứt đầu của con sư tử có sừng kia hẳn cũng xem rõ ràng, trong ấn tượng của Bàng Phàm đao pháp kia quả thực là kinh thiên động địa.

Hà Thai cảm thấy bản thân là hưởng ké Bàng Phàm, trong lòng tự nhủ sau này phải tiếp cận hẳn nhiều một chút, như vậy mới chiếm được sự thưởng thức của Cửu ca.

Bàng Phàm ở lớp rất không được người khác yêu thích, cố tình hẳn lại có thể làm quen được loại cao nhân như Cửu ca. Điều này chừng minh, người thật lòng luôn có thể kết giao được bằng hữu chân chính.

.....

Địch Cửu tiễn Bàng Phàm cùng Hà Thai đi, hẳn cũng rời khỏi động phủ, ra ngoài săn một con thỏ hoang đem đi nướng ăn xong mới trở lại động phủ tiếp tục tu luyện.

Lại qua thêm ba ngày nữa, Địch Cửu cảm thấy tiến độ tu luyện của mình bị chậm lại, hẳn liền trực tiếp ăn thêm một đóa hoa nhỏ nữa.

Tốc độ tu luyện vốn đã thông thả dần rãi lần nữa tăng lên như bão táp.

Sau khi tới Luyện Khí tầng sáu, cho dù tốc độ tu luyện nhanh chóng, Địch Cửu vẫn dừng việc tu luyện lại. Hẳn nếu như đem mấy đóa hoa màu xanh này ăn hết có lẽ sẽ đạt đến Luyện Khí tầng bảy.

Nhưng mà Địch Cửu lại không tính là như vậy, loại hoa màu xanh này lúc ăn đóa thứ nhất hiệu quả là tốt nhất. Từ Luyện Khí tầng bốn tăng lên Luyện Khí tầng năm hoàn toàn không có tí chướng ngại nào. Luyện Khí tầng năm lên Luyện Khí tầng sáu, tuy rằng có chút tổn thời gian nhưng cũng coi như thuận lợi.

Ăn xong đóa hoa thứ hai, tốc độ tuy rằng tăng nhanh nhưng hiệu quả lại không bằng đóa hoa thứ nhất. Có đôi khi, tốc độ tu luyện mau cũng không đại biểu cho việc có thể tiến vào tầng cấp bậc khác. Muốn từ Luyện Khí tầng sáu tu luyện đến Luyện Khí tầng bảy sợ phải ăn thêm mấy đóa hoa nhỏ nữa mới giải quyết được. Huống chi, hẳn luôn có cảm giác mấy bông hoa này rất quan trọng...

Có gì đó hẳn không nhớ ra sao?

Địch Cửu xoa xoa trán, đột nhiên nhớ tới lần trước ở hội đấu giá mua được một tờ đan phương. Tờ đan phương kia hẳn cũng không nhìn kỹ, chỉ lướt sơ qua rồi thôi. Tờ đan phương kia có một cái hình ảnh của linh dược, hình như nó cũng có màu xanh lá...

Địch Cửu nhanh chóng lấy tờ đan phương kia ra, đó là đan phương của Trúc Cơ đan.

Lúc ánh mắt Địch Cửu dừng lại trên hình ảnh của Thanh Hoa Thanh Diệp Thảo hẳn liền hiểu được. Cái gốc cây này vậy mà lại là một trong ba linh thảo chủ chốt để điều chế Trúc Cơ đan, Thanh Hoa Thanh Diệp Thảo.

Thanh Hoa Thanh Diệp Thảo bất kể là lá hay hoa đều là một màu xanh lá

Thanh Hoa Thanh Diệp Thảo sau khi thành thực sẽ có bảy đóa hoa nhỏ màu xanh biếc, mà gốc hẳn đang có vừa vặn có đủ bảy đóa. Nói cách khác đây chính là một gốc Thanh Hoa Thanh Diệp Thảo thành thực.

Đồng thời hẳn cũng hiểu ra, hai con yêu thú kia đánh nhau cũng không phải để tranh giành địa bàn, mà là vì tranh nhau cái gốc cây này.

Có thể nhìn ra, hai con yêu thú kia đều đã đạt tới Luyện Khí viên mãn rồi. Bọn chúng tranh nhau Thanh Hoa Thanh Diệp Thảo là vì muốn tiến thêm một bước nữa.

Dựa theo giới thiệu trong ngọc giản tu chân kia, Trúc Cơ đan vô cùng trân quý, trân quý đến nỗi ngay cả đệ tử đại tông môn cũng không có được. Mà sở dĩ Trúc Cơ đan trân quý là bởi vì thiếu thốn những linh thảo chủ dược. Mà hẳn lại có thể ngậy gốc ăn nó để tu luyện, thực sự là đạp hư đồ quý a.

Nếu muốn tu luyện từ Luyện Khí tầng bốn đến Luyện Khí tầng sáu chỉ cần đủ linh khí đủ thời gian thì sớm hay muộn gì cũng có thể tu luyện đến. Nhưng mà nếu như không có Trúc Cơ đan, có lẽ sẽ có rất nhiều tu sĩ vĩnh viễn dậm chân ở cửa ải Luyện Khí kỳ.

Địch Cửu quyết định chấm dứt bế quan, hẳn nếu như muốn đột phá Luyện Khí tầng bảy, tuyệt đối không thể ngồi bế quan như trước nữa, hẳn cần phải đi ra ngoài thí luyện giống như Bàn Phàm và Hà Thai vậy.

Thanh Hoa Thanh Diệp Thảo thật sự là quá quý hiếm, Địch Cửu lấy cái hộp ngọc đựng linh thạch ra, bỏ ba đóa hoa còn dư vào trong hộp. Không chỉ vậy, Địch Cửu còn đem cả gốc cây đã bị ngắt hết hoa kia đào lên đóng gói tốt rồi bỏ vào túi đeo sau lưng, sau đó nhảy ra khỏi hố, chuẩn bị rời đi.

Điều tiếc nuối duy nhất của Địch Cửu bây giờ là không thể đem cái cục đá tròn vo kia đi, cái cục đá kia chắc cũng là đồ tốt. Chờ sau này hẳn có được thiết bị trữ vật rồi nhất định phải trở lại đây đem nó đi.

Địch Cửu lại có chút nhớ thương cái nhẫn kia rồi, nếu cái nhẫn lần trước trong đấu giá hội để hẳn đấu giá được thì...

Lắc lắc đầu, Địch Cửu rũ bỏ tham niệm mới nảy sinh trong đầu, việc này là phúc hay họa còn không thể nói rõ đâu? Lúc trước nếu như hẳn được tới tay cái nhẫn kia, chỉ sợ ngay thời khắc tiến vào quảng trường Tiên Nữ tinh đã bị một đồng tử cao thủ vây công rồi.

Lấy thực lực hiện tại của hãn đương nhiên không sợ nữa, nhưng mà lúc đó hãn mới đạt đến Luyện Khí tầng bốn, nếu như bị vây công, sợ là chỉ còn cách giao ra cái nhẫn hoặc là nộp mạng mà thôi.

.....

Mười mấy phút sau, Địch Cửu đóng cửa động lại như cũ, thực lực của mấy con yêu thú khác kém xa cá sấu yêu và sư tử có sừng, Địch Cửu hiện tại đã đạt đến Luyện Khí tầng sáu, vô cùng nhẹ nhàng giải quyết hết một đám yêu thú kia.

Tiếc là hiện tại Địch Cửu không có nhẫn trữ vật, dù cho có chém giết được nhiều bao nhiêu đi nữa hãn cũng không thể thu thập tài liệu trên người bọn chúng. Chuyện này làm Địch Cửu tiếc đứt ruột, thêm một lát nữa, hãn liền quyết định không thềm chém giết nữa cắm đầu cắm cổ lên đường.

Năm ngày sau, Địch Cửu mở thiết bị định vị lên, lúc này hãn mới phát hiện ra, chạy suốt năm ngày trời, hãn đã sớm rời khỏi phạm vi tơ hồng rồi.

Trên thiết bị định vị chỉ có một cái chấm đỏ, hình như thí luyện đã kết thúc, các học viên tinh anh ban cũng đã rời khỏi nơi này, vị trí của điểm đỏ này tự nhiên là vị trí của chính bản thân hãn.

Địch Cửu đang tính tắt thiết bị định vị, đột nhiên bên lề của thiết bị định vị có một điểm đỏ xuất hiện lóe lên một cái. Sau khi nó chớp tắt được vài cái lại biến mất lần nữa.

Còn có một đệ tử tinh anh ban ở đây? Ý nghĩa của việc điểm đỏ chớp tắt như vậy Địch Cửu cũng biết, đó chính là tín hiệu cầu cứu. Nếu như sau khi gặp được nguy hiểm, ấn nút cầu cứu, vị trí của người đó sẽ ở những thiết bị định vị khác không ngừng chớp tắt.

Nhìn vị trí của điểm đỏ kia, người kia cũng giống như hấn, rời khỏi phạm vi tư hồng, tiến vào sâu bên trong Tiên Nữ tinh.

Đi cứu người hay không đây? Địch Cửu do dự một lát thì cũng quyết định đi xem thử.

Cũng không hấn là vì đi cứu người không, hấn vốn tính ở lại Tiên Nữ Tinh để tìm kiếm cơ duyên, vốn cũng không có mục đích rạch ròi. Nếu như đã gặp vậy giúp đỡ một tay cũng không sao.

Tuy rằng có thể bay nhưng vì lí do an toàn, Địch Cửu cũng không dùng thái đao. Đi theo vị trí của điểm đỏ, hấn chạy nhanh hai giờ, điểm đỏ trên thiết bị định vị lại lóe lên lần nữa.

Vị trí của điểm đỏ kia đã rất gần hấn, chắc là ở bên cạnh đây thôi. Địch Cửu dừng chân thả thần niệm ra ngoài rà quét.

Rất nhanh, thần niệm của Địch Cửu đã xác định được vị trí, đó là ở rễ cây của một gốc cây lớn đã khô héo. Không tính những rễ cây bò ra chung quanh, chỉ nhìn chu vi của cái cây ở trung tâm thôi cũng đủ để phán đoán ra tiết diện của cái cây này, nó ít nhất cũng lớn cỡ một cái sân bóng.

Trong những bột phấn xung quanh rễ cây kia, Địch Cửu nhìn thấy được một vài dấu vết mơ hồ.

Địch Cửu có thể khẳng định vị trí của điểm đỏ kia là ở giữa những cái rễ cây này, cũng chính là trung tâm của cái cây. Nhưng mà cho dù là hấn dùng mắt hay dùng thần niệm cũng có thể thấy rõ ràng chung quanh đó chỉ có một ít bột phấn mà thôi, không có người, càng không có thiết bị định vị.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 85: Tiểu Thụ Nhân

Địch Cửu quan sát một lúc, xác định không có vấn đề gì mới cần thận tiến lên phía trước.

Chân đạp lên những rễ cây đã héo khô phát ra âm thanh sần sạt. Dưới chân Địch Cửu dùng sức dẫm vài cái, phát hiện đất đai cũng rất rắn chắc, không xảy ra bất cứ tình huống khác lạ gì. Lúc này hắn mới yên tâm hơn, đi tiếp một bước, hai chân đạp lên phần rễ cây.

Không đúng! Địch Cửu vừa mới bước lên bề mặt của cái rễ cây kia liền cảm giác được có chút không đúng, sau khi hắn bước lên thì xung quanh đã không còn bất cứ âm thanh gì hết, yên tĩnh đến ghê người.

Trên Tiên Nữ tinh chỗ nào cũng có tiếng chim chóc và tiếng gào rống của đám dã thú. Nhưng mà bây giờ hắn không nghe được bất kỳ âm thanh nào, hiển nhiên là không bình thường.

Địch Cửu nhanh chóng muốn lui về phía sau, nhưng mà hắn lại phát hiện bản thân lại không lui được. Chung quanh mà một mảnh xám xịt, cảnh tượng bên ngoài đã biến mất tăm. Không những như vậy, thần niệm của hắn cũng không thể rà quét được tình huống bên ngoài

Trong lòng Địch Cửu trầm xuống, hắn biết bản thân đã tiến vào một khốn trận rồi. Hắn đối với trận pháp là lục khiêu không thông, thật sự là dốt đặc cán mai.

Càng trong tình huống như vậy càng phải thật bình tĩnh, Địch Cửu đứng tại chỗ nhớ lại phương hướng mình vừa tiến vào, sau đó lui ra một

bước. Bởi vì không hiểu về trận pháp, nên Địch Cửu tính lui một bước để bước ra ngoài, trở về lại vị trí ở bên ngoài khu vực rễ cây hắc đứng lúc này. Nhưng trên thực tế, sau khi Địch Cửu lui lại một bước xong hắc cũng không bước ra khỏi đám rễ cây được, chung quanh hắc vẫn là một mảnh xám xịt.

Địch Cửu duỗi tay rút thái đao treo bên hông ra cầm trong tay, không dám ngửa đao phi hành. Nơi này có một cái trận pháp, cho nên nếu như hắc ngửa đao phi hành có khả năng sẽ rơi vào tình cảnh càng tệ hơn bây giờ.

Ngưng tụ chân nguyên bám vào thái đao, Địch Cửu chém một đao ra.

Một đạo bạch quang do đao kia bổ ra ở trong không gian xám xịt này nhìn thấy vô cùng rõ ràng

Đùng!

Sau khi âm thanh vang lên, Địch Cửu cảm thấy dưới chân chổng rỗng, cả người mất đi trọng tâm.

Địch Cửu vội vàng ngưng tụ chân nguyên xuống hai chân nhưng hắc lại phát hiện không cách nào ngưng tụ chân nguyên được. Không đợi hắc xuất ra thái đao, hai chân hắc đã đáp xuống đất.

Răng rắc!

Xương chân một bên đã bị gãy.

Địch Cửu không do dự lấy ra một viên thuốc nuốt xuống, sau đó vỗ nhẹ mấy chục cái lên chỗ xương đùi bị gãy kia.

Độ cao chút xíu này lấy tu vi của hắc tuyệt đối không thể bị thương, ấy vậy mà xương đùi của hắc lại thật sự bị gãy. Lực phản chấn ở chỗ này giống như được đo đạc vừa đủ để làm hắc gãy chân vậy.

Cũng may hãn cũng là một y đạo tông sư đỉnh cấp, trên người cũng có không ít thuốc đỉnh cấp.

Sau khi Địch Cửu vỗ vài chục cái, xương đùi của hãn cũng đã lành trở lại. Viên thuốc kia cũng hóa thành nước thuốc được Địch Cửu vận hành vài chu thiên, nhanh chóng giảm đau đớn cho xương đùi hãn.

Chỉ ngần ngừ một lát Địch Cửu đã có thể miễn cưỡng đứng lên. Nhưng mà hãn cũng không vội vã, chỗ này quá quý dị, xương đùi này của hãn vẫn còn khá yếu ớt.

Thời gian để Địch Cửu trị liệu cho bản thân chỉ trong chốc lát, đồng thời lúc đó thần niệm của hãn cũng thấm thấu ra ngoài. Khiến hãn thở phào nhẹ nhõm là thần niệm của hãn đã có thể thấm thấu ra ngoài rồi. Khi thần niệm của Địch Cửu rà quét xong tình huống xung quanh, hãn không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Không gian chỗ hãn đang ở bây giờ được các rễ cây xây thành, những rễ cây này đem hãn nhốt lại ở đây. Nhưng mà Địch Cửu vẫn không hiểu được tại sao hãn rớt xuống lại có thể chui vào chính giữa đồng rễ này được, hãn không thấy có cái động nào mà.

Này còn chưa tính là gì, ở giữa đồng rễ cây đó có rất nhiều xương trắng, xương thú, xương người loại nào cũng có....

Thần niệm của Địch Cửu rất nhanh đã tìm ra người phát tín hiệu cầu cứu, người đó hãn cũng biết, chính là nữ đạo sư Du Tiệp.

Quần áo cả người Du Tiệp giống như bị xé thành từng mảnh vải, rất nhiều chỗ trên người đều không che được.

Du Tiệp vốn là một nữ nhân vô cùng xinh đẹp, dưới loại tình huống như vậy hãn sẽ rất hấp dẫn người mới đứng. Nhưng Địch Cửu lại có cảm

giác lạnh run, hẳn hoàn toàn nhìn không ra chút xinh đẹp dụ hoặc nào từ người Du Tiệp ngay lúc này.

Bên hông Du Tiệp bị một rễ cây đâm xuyên qua, treo lơ lửng giữa không trung. Sắc mặt nàng tái nhợt, tay chân còn đang run rẩy, mới hơn một tháng không gặp, Địch Cửu cảm thấy Du Tiệp bây giờ giống như một cây gậy trúc.

Hắn có thể nhận được tín hiệu cầu cứu của Du Tiệp là bởi vì trong tay của nàng đang cầm chặt thiết bị định vị, hai mắt nhắm chặt giống như đã hôn mê. Nhìn bộ dạng nàng bây giờ có lẽ là ở những lúc tỉnh táo đã bấm nút cầu cứu.

Thần niệm của Địch Cửu quan sát rễ cây đang đâm xuyên hông của Du Tiệp, rất nhanh hẳn đã hiểu ra vấn đề.

Thần niệm của hắn rõ ràng nhìn thấy được cái rễ cây kia đang hút máu của Du Tiệp, tuy rằng tốc độ không nhanh nhưng máu của nàng đúng là đang chậm rãi bị hút vào rễ cây.

Địch Cửu cảm thấy xương đòn của mình đã có thể hành động được liền đứng lên, ngừng tụ chân nguyên lên đao đang cầm trên tay.

Trong nháy mắt Địch Cửu đứng lên, Du Tiệp cũng mở mắt, sau khi nàng nhìn thấy Địch Cửu liền lộ ra vẻ tuyệt vọng. Có lẽ do nàng đã mất máu khá nghiêm trọng nên không suy nghĩ tới vấn đề vì sao Địch Cửu lại có thể đi vào nơi này được.

Nàng rất muốn nói vài câu với Địch Cửu nhưng thật sự không nói lên lời.

Còn không đợi Địch Cửu động thủ với mấy cái rễ chỗ Du Tiệp kia thì đã có mấy cái rễ khác trực tiếp đuổi lại đây, trong đó có một cái còn vươn tới bụng của Địch Cửu, muốn treo Địch Cửu lên giống như Du Tiệp vậy.

Địch Cửu tức giận bỏ ra một đạo đao mang mãnh liệt mang theo tiếng huýt gió phá không, sát ý cường đại như biểu thị công khai sẽ phá nát bất cứ thứ gì cản đường nó.

Phốc! Phốc! Phốc!

Vài tiếng vang liên tiếp vang lên, mấy rễ cây ngăn cản Địch Cửu đã bị hấn chém đứt, chỗ vết chặt của mấy rễ cây kia còn có cả vết máu chảy xuống. Thậm chí hấn còn nghe được một tiếng kêu đau.

Cảm giác được sự lợi hại của Địch Cửu, mấy rễ cây kia rút lui trở về. Địch Cửu lại nhảy lên một bước, người chưa rớt xuống lại bổ tiếp ra một đao.

Đao khí mang theo lốc xoáy đánh xuống, mấy rễ cây xung quanh giống như biết ý tưởng của Địch Cửu, ngay lúc Địch Cửu bổ ra một đao này đã xuất hiện bảy tám căn rễ chặn hấn lại. Đao khí mang theo lốc xoáy kia chặt mấy rễ cây xung quanh tan nát, cuối cùng đao khí kia mang theo khí thế không gì cản nổi chặt đứt cái rễ cây đang xuyên qua người Du Tiệp.

Địch gia đao thứ ba, Tuyên Phong Đao.

- A!

Lần này Địch Cửu nghe rõ ràng hơn một chút, tiếng kêu đau kia nhất định không phải do Du Tiệp phát ra.

Rễ cây đã bị chặt gãy, Du Tiệp rớt từ trên trời xuống được Địch Cửu tiếp được.

Ôm Du Tiệp gãy trơ xương vào trong ngực, trên người nàng giống như không còn thịt hơn nữa xương đùi cũng gãy hết, cộng thêm việc bị hút máu trong một thời gian dài như vậy, nếu như muốn khôi phục trong một thời gian ngắn là rất khó khăn.

Ngay lúc Địch Cửu bỏ ra một dao Du Tiệp cũng nhìn thất được, nhưng khi nàng nhìn thấy mấy cái rễ cây xoắn lại đây trong lòng liền tuyệt vọng hôn mê bất tỉnh. Địch Cửu tùy tiện lấy ra một viên thuốc nhét vào trong miệng Du Tiệp, đồng thời chú ý tình huống xung quanh. Rễ cây chỗ này bị hấn chặt gãy hơn mười nhánh, giống như biết rõ Địch Cửu lợi hại nên bọn chúng cũng không đi lên vây đánh hấn nữa.

Xương đùi của mình cũng chỉ vừa mới tiếp cốt xong, hơn nữa Địch Cửu cũng nhìn rõ mấy cái rễ cây mà hấn chém kia cũng chỉ là vài cái trong số những rễ cây khổng lồ kia thôi. Nếu những rễ cây đó không tiếp tục tìm phiền toái, hấn cũng không rảnh hơi đi chặt tụi nó.

Thần niệm của Địch Cửu tản ra ngoài, hấn thấy được ở sâu bên trong đám rễ cây đang vờn quanh kia có một tiểu thụ nhân đang ngồi ngay ngắn

Đám rễ cây rậm rạp kia hình như từ người của tiểu thụ nhân vươn ra. Cho dù Địch Cửu chỉ dùng thần niệm tùy tiện rà quét qua một chút thôi cũng có thể cảm nhận được nồng đậm sinh cơ từ trên người nó.

Hấp thụ máu của yêu thú và con người để đề thăng sức sống cho bản thân, tiểu thụ nhân này không biết lại là thứ đồ chơi gì đây. Còn có cái pháp trận mà hấn không cách nào thoát ra được ở bên ngoài lúc này không biết có liên quan gì tới nó không nữa.

Ý niệm trong đầu xoay một vòng, Địch Cửu quyết định phải búng tiểu thụ nhân này đem đi. Không nói tới sinh cơ nồng đậm trên người tiểu thụ nhân, chỉ riêng việc tiểu thụ nhân thiếu chút nữa giết chết hấn, hấn đã nhất định không thể bỏ qua rồi. Cũng may là hấn đã bước vào Luyện Khí tầng sáu chứ nếu như hấn vẫn còn ở Luyện Khí tầng bốn mà nói, một dao của hấn có thể chém đứt nhiều rễ cây như vậy sao?

Mà nếu như đao kia của hấn không tạo được uy hiếp gì cho tiểu thụ nhân vậy kết cục của hấn sẽ giống như Du Tiệp. Nếu như hấn không phải là

một y đạo tông sư, chân hấn lại bị gãy, vậy sẽ khó có thể đối phó được mấy cái rễ cây kia.

Muốn động thủ cũng được nhưng cần phải chờ một đoạn thời gian, cho xương đùi của hấn hoàn toàn hồi phục mới bắt đầu đánh.

Dược hiệu của thuốc Địch Cửu rất mạnh, không bao lâu sau Du Tiệp đã mở mắt, nàng thấy Địch Cửu ngồi bên cạnh mình có chút kinh hỉ hỏi:

- Địch Cửu là người cứu ta sao?
- Nơi này hình như không còn người nào khác.

Địch Cửu nhớ tới trước kia Du Tiệp từng nói mình là rác rưởi, trong lòng cũng khó chịu. Nếu như biết trước là nữ nhân này hấn nhất định không thềm lại đây.

- Không ngờ rằng người lại lợi hại như vậy, thực xin lỗi, lúc trước ta cho rằng người là một tên gia hỏa chỉ biết dựa vào quan hệ để được đi vào, trong lòng còn khinh bỉ oán hận người.

Du Tiệp thực sự cảm kích Địch Cửu từ đáy lòng.

Để nàng ở chỗ này một mình chờ chết coi như xong, một thân một mình ở chỗ này bị rễ cây hút máu chờ chết, loại sợ hãi và cô độc này không phải một người bình thường có thể chịu đựng được, mà nàng cũng chỉ là một người bình thường mà thôi.

- Bỏ đi, coi như ta đại nhân đại lượng không thềm so đo với người.

Địch Cửu khoát tay, trong lòng hấn bây giờ đang suy nghĩ xem làm sao để xử lý tiểu thụ nhân kia. Thêm một vấn đề nữa là nếu như bây giờ hấn và Du Tiệp di động, những rễ cây chung quanh có động thủ tiếp hay không?

Quan trọng nhất là cái gánh nặng Du Tiệp này lại là nữ, hai chân còn bị gãy không thể đi được nữa chứ.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 86: Đạo Pháp Của Địch Cửu

- Người không có việc gì vậy thì Bàn Phàm cũng sẽ không có chuyện gì chứ?

Du Tiệp nhớ tới Bàn Phàm, trước đó bởi vì để hai người Bàn Phàm cùng Địch Cửu đi trụ sở thứ nhất, kết quả Bàn Phàm mất tích khiến nàng vẫn luôn cảm thấy áy náy. Hiện tại biết Địch Cửu là cao thủ, trong nội tâm nàng liền an tâm hơn, Bàn Phàm hẳn là chưa xảy ra chuyện gì!

- Bàn Phàm không có việc gì, người trước tiên ăn viên đan dược này, rồi ta sẽ giúp người trị liệu cái chân bị thương.

Địch Cửu lại lấy ra một viên đan dược đưa cho Du Tiệp. Trong bụng hẳn thầm nghĩ, chẳng những là Bàn Phàm không sao, mà ngay cả Hà Thai cũng vậy.

Du Tiệp không chút do dự, nuốt viên đan dược xuống, sau đó nghi hoặc nhìn Địch Cửu hỏi:

- Người còn biết chữa gãy xương?

Địch Cửu không để ý tới lời của Du Tiệp, đưa tay đặt lên huyết vị đang đập không ngừng của Du Tiệp. Vết thương của Du Tiệp so với hẳn thì còn nặng hơn nhiều, mà sau khi bị thương thì mất máu không ngừng, không có bất kỳ sự chữa trị nào. Loại tình huống này, dù có tới bệnh viện chỉnh hình tốt nhất, cũng không nhất định có thể trị hết.

Chỉ có thể nói Du Tiệp vận khí tốt gặp Địch Cửu, trước đó khi hãn tu luyện Đại Hành Môn Lục, đã có thể trị tốt những vết thương như này của Du Tiệp, chứ đừng nói hãn hiện tại đã là Luyện Khí tầng sáu viên mãn, chỉ thiếu chút nữa thôi là sẽ bước vào Luyện Khí tầng bảy. Thực lực này cộng thêm y thuật của hãn, trị thương cho Du Tiệp thì hoàn toàn là chuyện nhỏ.

Hai tay của Địch Cửu di chuyển không có quy luật, xương cốt của Du Tiệp nhanh chóng được nối lại. Thậm chí dùng mắt thường cũng có thể thấy được tốc độ bình phục.

Du Tiệp đang há miệng, hoàn toàn quên mất điều mình vừa muốn nói.

Nàng có thể cảm nhận được rõ ràng từng tia ấm áp truyền đến từ chỗ vết thương, cái chân bị gãy vốn chết lạng thì giờ bắt đầu đã có phản ứng.

Đây là cái loại y thuật gì vậy? Trước nàng cho rằng thực lực của Địch Cửu rất lợi hại, bây giờ mới biết, y thuật của hãn còn lợi hại hơn.

- Được rồi, người nghỉ ngơi trước đi, có thể đi bộ được rồi chứ?

Địch Cửu dừng động tác trên tay lại, với tu vi hiện tại của bản thân, để chữa vết thương này thì hầu như không tốn chút công sức nào, thậm chí ngay cả cố định lại hãn cũng không cần làm.

Du Tiệp ngơ ngác nhìn Địch Cửu, trước đây nàng đã vô cùng cảm kích người này, bởi vì Địch Cửu đã giúp cô thoát khỏi sự dày vò trước khi chết. Nghĩ đến mình bị một cái cây hút máu tới chết, e rằng linh hồn sau khi chết cũng phải chịu sự khổ sở.

Sau khi Địch Cửu cứu nàng, nàng như được giải thoát. Bởi vì nàng biết mình sẽ không còn dừng khí để sống tiếp, đúng là như vậy, ngay cả khi nhìn Địch Cửu bộ dáng chật vật xé rách y phục trên người, nàng cũng không thèm để ý. Hai chân bị gãy, cơ thể lại mất nhiều máu như vậy, nàng gần như đã tuyệt vọng.

Dáng vẻ của nàng khi đó, gầy khô như một đoạn củi khô, lại cả đời phải ngồi trên xe lăn, Du Tiệp hiển nhiên là không chấp nhận nổi. Nàng bị rết cây hút máu chỉ còn lại da bọc xương, tương lai dù có điều trị tốt, cũng sẽ không còn khả năng phục hồi bộ dáng lúc trước.

Với đả kích như vậy, nàng đã không còn muốn sống nữa.

Hiện tại Địch Cửu đã chữa lành chỗ gãy trên chân nàng, nên vô cùng vững tin là có thể chữa trị lành lặn.

Nàng bây giờ đã có thể cử động ngón chân của mình một chút, nàng thậm chí nghi ngờ, hiện tại muốn đứng lên cũng không phải là không có khả năng.

- Y thuật của người thật lợi hại!

Sắc mặt Du Tiệp hòa hoãn lại, thì thào nói với Địch Cửu, cũng không biết là đang nói với Địch Cửu, hay là nói với chính bản thân mình.

Địch Cửu lấy chiếc áo trên người mình xuống, ném cho Du Tiệp nói rằng:

- Không có y phục của nữ nhân, người chịu khó một chút. Được rồi, theo lý thuyết thì kỳ thí luyện của người đã sớm kết thúc rồi, sao người còn xuất hiện ở đây?

Trong lúc sinh tử, Du Tiệp cũng không thèm để ý Địch Cửu có nhìn nàng hay không, hiện tại Địch Cửu đã chữa trị cho nàng, tia tuyệt vọng hồi nãy đã biến mất không còn vết tích, thay vào đó là một sự khao khát được sống. Tâm tính cũng có một sự thay đổi vô cùng lớn.

Kể cả là thân thể nàng lúc này không phải đẹp đẽ gì, nàng vội vàng bắt lấy y phục của Địch Cửu ném tới, mặc lên người.

Địch Cửu vốn cao hơn Du Tiệp nửa cái đầu, cộng thêm bộ y phục dài quá chân này, một Du Tiệp chỉ còn da bọc xương mặc lên người, nhìn có vẻ hơi không chân thực.

Sau khi mặc xong quần áo, thần thái Du Tiệp thoải mái hơn không ít, nàng thở dài lên tiếng:

- Trong này có thay đổi rất lớn, Võ Thừa viện trưởng đoán không sai, rất nhiều yêu thú cường đại tìm tới chỗ thí luyện này. Mười ngày trước chúng ta tổn thất hai mươi người, hai mươi ngày sau tại nơi tụ hợp lại tổn thất thêm mười người nữa. Trước khi đến địa điểm thí luyện thứ ba, ta nhận được tín hiệu cầu viện của Setha, học sinh thiên tài lớp chúng ta...

Nhìn thấy sự nghi hoặc trong mắt Địch Cửu, Du Tiệp giải thích:

- Setha là lớp trưởng tinh anh của ban 5, khi hấn ở trụ sở thí luyện thứ hai thì đã bước vào địa cấp, cũng là học sinh duy nhất của ban 5 chúng ta tiến vào địa cấp!

- Tư Tháp đâu? (tên phiên âm từ tiếng anh ra tiếng trung)

Địch Cửu hỏi một câu, nghe cái tên Setha này, chắc là một học sinh nước ngoài.

Du Tiệp lại thở dài một cái rồi mới lên tiếng:

- Khi ta nhìn thấy hấn, tình trạng khi đó cũng không khác ta lúc này là mấy. Setha bị một cái rễ cây xuyên qua thân, chắc cũng đang bị hút máu. Ta rất muốn đi tới cứu hấn, nhưng ta bị gãy xương đùi, lại bị hai cái rễ cây khác trói lại. Sau khi máu của Setha bị hút sạch, liền bị cái cây đó ném xác đi...

Du Tiệp nghĩ tới Setha khi đó chỉ còn lại bộ xương trắng tinh, rồi lại nói tiếp:

- Sau khi ném Setha đi, rễ cây đó liền cuốn lấy ta, rồi tiếp tục hút máu...

Địch Cửu biến sắc, lập tức nói:

- Đã như vậy, người còn phát tín hiệu cầu cứu?

Một nơi đáng sợ như vậy, dù là Võ Thừa tới đây, chỉ sợ là cũng chỉ có một con đường chết.

- Ta không có phát tín hiệu cầu cứu!

Du Tiệp cuối cùng cũng hiểu sao Địch Cửu có thể tìm tới đây, nàng nghĩ tới lúc trước, khi được Địch Cửu cứu, trong tay vẫn còn cầm máy định vị.

Thảo nào sắc mặt Địch Cửu không tốt, cái nơi nguy hiểm này, nếu như phát tín hiệu cầu cứu đi, đó chính là khiến người ta tự tìm đường chết. Du Tiệp nàng muốn sống, cũng sẽ không làm loại chuyện như vậy! Huống chi, nàng căn bản cũng không muốn sống nữa, cái nàng sợ không phải là chết, mà là chết vì máu trong cơ thể bị rễ cây hút.

Địch Cửu hiểu ra, có lẽ là cái rễ cây phá rối. Cái rễ cây này đã thành tinh thành hình người, muốn hấp dẫn người tới đây cho nó hút máu.

- Được rồi, để ta vào đó xem qua một chút!

Địch Cửu sớm đã không vừa mắt với cái thứ rễ cây này. Với kinh nghiệm của hắn, thứ sinh cơ nòng nặc kia đối với hắn rất quan trọng.

Chỉ là hắn nhìn sang Du Tiệp, nhíu mày lại. Du Tiệp hiện tại không thể đi, để nàng lại chỗ này một mình, có chút không thỏa đáng.

- Nếu không ta ở đây chờ người!

Du Tiệp mặc dù sợ, cũng không dám bảo Địch Cửu công nàng, nàng sớm đã nhìn ra, Địch Cửu không muốn như vậy.

Địch Cửu do dự một chút liền nói:

- Vậy được rồi!

Nếu như thứ rễ cây này tấn công Du Tiệp, cách xa ngàn mét hẳn cũng có thể lập tức phi thân tới đây cứu nàng. Du Tiệp dù gì cũng là một võ giả Địa Cấp, mặc dù tu vi lúc này vẫn còn yếu, nhưng để chống cự mười mấy giây thì vẫn có khả năng.

Thấy Địch Cửu rời đi, Du Tiệp thở dài, nàng đoán lúc trước khi cùng Vương Truyền Thiên cùng rời đi, bỏ lại Địch Cửu và Bàn Phàm, có lẽ chuyện này khiến Địch Cửu nhìn nàng không vừa mắt.

Địch Cửu mới đi được mười mét, thì có hơn mười cái rễ cây diên cuồng phóng tới. Xem ra trước đó mấy cái rễ cây này không tấn công Địch Cửu, là vì hắn chưa ra tay. Loại đối thủ lợi hại như Địch Cửu này, nếu như hắn không động thủ, vậy thì rễ cây kia cũng không muốn động vào làm gì.

Hiện tại Địch Cửu muốn tiến lên, rễ cây này sao có thể để yên?

Thái đao của Địch Cửu hóa thành vô số đao ảnh phóng ra ngoài, lập tức lan tràn ra mọi chỗ.

Phốc phốc phốc!

Địch Cửu liên tiếp chặt đứt 7, 8 cái rễ cây, khắp nơi đều là dịch thể màu đỏ cùng màu xanh lam chảy ra từ rễ cây.

Rễ cây lao tới càng lúc càng nhiều, trong đó còn có vài cái rễ cây lớn hơn toàn thân sát khí lao tới.

Thình thịch...

Lại có một đoạn rễ cây chủ động đánh tới Thái đao của Địch Cửu, rễ cây bị thái đao dùng lực đánh cho gãy vụn. Địch Cửu cũng bị lực đao này đánh cho lui về phía sau mấy thước, lần nữa rơi xuống bên người Du Tiệp.

- Người không sao chứ?

Thấy Địch Cửu như bị lực đao phản phệ lui về, Du Tiệp lo lắng hỏi một câu. Địch Cửu gặp chuyện không may, nàng cũng đừng mong sống sót.

- Không sao, mấy cành củi này cũng khá lợi hại, xem ra ta đoán sai rồi, càng vào phía trong, lực phản kháng của thứ này càng lớn!

Địch Cửu nói với Du Tiệp, ánh mắt lại rơi vào thân cây đằng kia.

Trước đó hẳn cho rằng dựa vào mấy cái rễ cây này, dù hẳn có một mạch đi tìm cái gốc cây thành tinh kia, chúng cũng không thể làm gì được hẳn. Hiện tại hẳn mới phát hiện, dù là một nhánh rễ cây đã gãy đánh vào người hẳn, hẳn cũng có thể bị đánh thành bã vụn.

Hẳn nhất định phải trừ khử cái cây này.

Thần niệm của Địch Cửu rơi vào đám rễ cây chằng chịt kia, một lát sau, thái đao trong tay nổi lên cuộn cuộn hóa thành vô số hư ảnh bổ ra.

Đao mang hóa thành đao thể, đao thể lại biến thành đao thể không gian, hóa thành từng đường đao bạc quét tới. Khí thể cường đại như muốn nói, chỉ cần ngăn cản thì sẽ chết!

Địch Cửu lần này đã dùng toàn lực, hẳn không tin mình không đối phó được cái cây nhỏ thành tinh này. Một chiêu này chính là Đệ Tứ Đao, Phong Tiêu Đao.

Ba ba ba...

Từng âm thanh dày đặc truyền tới. Rễ cây cũng theo đó mà nổ tung, giống như lửa cháy gặp củi khô, quét sạch không còn một dấu vết.

Du Tiệp rùng mình, ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mặt, loại sát ý đáng sợ này nàng có thể cảm nhận được. Như chỉ cần dám đứng ra ngăn cản luồng sát khí này, chính là một chữ chết. Nàng ở phía sau mà còn cảm thấy lạnh lẽo tới rùng mình, không khí xung quanh cũng trở lên lạnh lẽo đi rất nhiều.

Đây là loại đao pháp gì vậy? Du Tiệp ngây dại. Nàng khẳng định dù có là viện trưởng Tăng Đông Lăng, cũng không thể thi triển ra loại đao pháp đáng sợ như này.

Nàng lại sai rồi, tu vi của Địch Cửu so với y thuật của hắn còn lợi hại hơn. Một người còn trẻ như vậy, rốt cuộc là từ đâu tới? Sao trước đây ở Tiên Nữ Tinh, nàng chưa từng nghe qua cái tên này!

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 87: Đồ Vật Của Tiểu Thụ Nhân

Âm thanh thê lương truyền ra, từng đoạn rễ cây bị Địch Cửu chặt đứt, thụ vông trên đỉnh đầu Địch Cửu và Du Tiệp bắt đầu tan rã. Có lẽ biết đao của Địch Cửu đáng sợ, những chỗ không gian rễ cây hình thành thụ vông khóa chặt hẳn và Du Tiệp lập tức rút về, trên mặt đất liền chỉ còn lại vô số rễ cây đứt gãy.

- Xuy.

Du Tiệp thở phào, trên đỉnh đầu nàng là từng vòng lưới rễ cây muốn lấy mạng nàng, trong lòng muốn bình tĩnh cũng không bình tĩnh nổi. Bây giờ Địch Cửu đem lưới rễ cây chặt đứt toàn bộ, loại cảm giác sợ hãi đã giảm bớt đi rất nhiều.

- Cô ở đây chờ tôi, tôi đi qua kia xem một chút.

Lưới rễ cây bị Địch Cửu chém đứt nên hẳn đã yên tâm trở lại. Chỉ cần hẳn đứng phía trước ngăn rễ cây phóng qua bên cạnh hẳn thì Du Tiệp sẽ an toàn.

Địch Cửu nói xong không chờ du tiệp trả lời lập tức đi về phía Tiểu Thụ Nhân.

Tiểu Thụ Nhân cũng biết Địch Cửu muốn bắt nó để khai đao, lần này Địch Cửu mới vừa đi vài bước, từng nhánh rễ cây giống như từng mũi tên bắn tới.

Thái đao trong tay Địch Cửu vẽ một vòng tròn bằng mũi đao rồi hợp thành một bức tường đao mang, tất cả rễ cây đ-ng vào lá chắn bằng đao đều bị đao mang của Địch Cửu xé rách. Chất lỏng hỗn hợp màu đỏ và lục vung vẩy trên không, Tiểu Thụ Nhân đau đến đỏ bừng vành mắt, càng thêm phần nộ với Địch Cửu, bắn ra càng ngày càng nhiều mũi tên rễ cây và cũng càng ngày càng mạnh.

Rốt cục một mũi tên rễ cây chọc thủng bức tường đao mang của Địch Cửu, bay thẳng đến Du Tiệp. Lý luận Tiểu Thụ Nhân rất quái dị, nếu như không phải máy xác định vị trí của người đàn bà tên Du Tiệp này thì sẽ không chọc tới loại người như Địch Cửu. Chỉ cần không chọc tới Địch Cửu, hẳn vẫn sẽ tiêu diêu tự tại như cũ hút máu tại nơi này.

Địch Cửu cũng không nghĩ đến có rễ cây đột phá bức tường đao mang của hắn để giết Du Tiệp, lúc quay đao về đã không kịp, Địch Cửu giơ tay ném một hỏa cầu ra.

Mũi tên rễ cây đột phát bức tường đao mang của Địch Cửu vì tránh né đao nên tốc độ bị chậm lại một chút, hỏa cầu lại được ném ra toàn lực, đi sau nhưng tới trước đuổi kịp rễ cây.

- Xuy xuy.

Từng đợt mùi gay mũi bốc lên, mũi tên rễ cây trong nháy mắt biến thành hỏa diễm, không trung phát ra tiếng vang đôm đốp của cây bị đốt.

- Chít chít.

Tiểu Thụ Nhân bị ngọn lửa này đốt trụi một mũi tên rễ cây, đau đến mặt biến dạng.

Lúc này Địch Cửu mới phát hiện Hỏa Cầu Thuật đối phó rễ cây càng hiệu quả hơn so với bức tường đao mang. Đao mang có thể tạo thành tổn

thương cho rễ cây nhưng không phải là vết thương trí mạng, hỏa cầu lại uy hiếp trí mạng với rễ cây, Địch Cửu đã thấy rõ điều đó.

Đã hiểu rõ tác dụng của hỏa cầu, Địch Cửu phóng liên tục từng đạo hỏa cầu ra, những hỏa cầu này đập vào rễ cây, âm thanh tí tách liên miên bất tận vang lên.

- Đừng động thủ nữa, tôi nhận thua, tôi nhận thua...

Một giọng nói non nớt hét âm lên, tất cả mũi tên rễ cây đều thu về, kể cả những rễ cây và dây leo lao nhao muốn thử lửa cũng lặng lẽ rụt trở về từ không trung.

Không có rễ cây công kích và đánh lén nên Địch Cửu dễ dàng đi tới trước mặt Tiểu Thụ Nhân.

Tiểu Thụ Nhân cũng chỉ cao hơn một thước mà thôi, dưới chân của nó là từng vòng rễ cây lượn quanh, những rễ cây này quấn quanh cùng một chỗ giống như ổ dây leo.

- Đạo hữu, lần này là tôi không đúng, tôi xin lỗi và tình nguyện đưa ngài ra ngoài.

Thời điểm Tiểu Thụ Nhân nói chuyện rất vô lực, trong mắt nó tràn đầy lo âu và sợ hãi. Lúc này nếu như người trẻ tuổi đối diện vút ra mười hỏa cầu vào nó thì nó coi như ngòm củ tỏi.

Ai bảo đạo hạnh nó không đủ? Chờ tới thời điểm nó ngưng tụ được thân thể, gã này ném nhiều hỏa cầu hơn nữa nó nhắm mắt lại cũng có thể thối tắt.

Đạo hữu? Địch Cửu đánh giá từ trên xuống dưới một phen cái Tiểu Thụ Nhân, Tiểu Thụ Nhân này thấy thế nào cũng không giống đạo hữu a.

Địch Cửu căn bản cũng không nói chuyện, một quả cầu lửa thật lớn được hắt triệu hồi ra, lơ lửng phía trên lòng bàn tay.

- Đạo hữu tha mạng, tôi tu hành không dễ, xin thủ hạ lưu tình...

Trông thấy dáng vẻ Địch Cửu muốn dùng đại hỏa cầu nện nó, Tiểu Thụ Nhân kinh hoảng.

Địch Cửu cười lạnh một tiếng:

- Cậu tu hành không dễ? Bao nhiêu sinh mệnh vô tội bị cậu giết chết chỗ này rồi? Bọn hăn tu hành chắc dễ lắm? Đi chết đi...

Địch Cửu giơ hỏa cầu lên muốn chường xuống.

- Đừng, tôi cho anh biết lối thoát bí mật để ra khỏi nơi này...

Tiểu Thụ Nhân thật sự không biết làm thế nào để Địch Cửu dừng tay, chỉ có thể dựa vào suy muốn thoát ra của tất cả mọi người tiến vào nơi này để giữ mạng.

Với tốc độ của Địch Cửu, hăn muốn chường hỏa cầu đã sớm làm rồi, cần gì chờ tới bây giờ cho nên Tiểu Thụ Nhân cầu xin tha thứ hăn liền ngừng lại:

- Lối ra bí mật? Cậu cho rằng với thực lực của tôi muốn ra ngoài còn cần cậu nói cho tôi biết không?

Câu này là Địch Cửu đang khoác lác, Tiểu Thụ Nhân không nói cho hăn thì hăn thật sự vẫn không biết làm thế nào ra ngoài. Bất quá Địch Cửu nhận định trí lực Tiểu Thụ Nhân hăn không thể nào cao như vậy, trong thời gian ngắn sẽ không phân biệt được hăn nói thật hay giả.

- Không phải, không phải, nơi này là một trận pháp vây khốn, muốn ra ngoài rất khó. Vì tôi nhận được truyền thừa trận pháp của người bề quan ở

chỗ này cho nên...

- Hừ.

Địch Cửu lạnh cắt đứt lời Tiểu Thụ Nhân:

- Cậu nói láo, cậu chỉ là một rễ cây của Tiểu Thụ mà đòi thu hoạch được truyền thừa cường giả bế quan nơi này, cậu lừa gạt ai vậy.

- Tôi không lừa anh, tôi vốn dĩ là viên tinh hoa trong đại thụ hình thành sinh cơ, bởi vì thời gian xa xưa, những tinh hoa hình thành sinh cơ có một tia linh tính. Cường giả kia trực tiếp đào rỗng bản thể tôi, bế quan ở chỗ sâu nhất rễ cây để đột phá cảnh giới. Kết quả hẳn đột phá cảnh giới quá mức vội vàng, bị Nghiệp Hỏa đốt người. Tên vương bát đản này không hiểu lo lắng kiểu gì mà nuốt tôi vào trong miệng...

Trong lòng Địch Cửu buồn cười, gia hỏa bế quan muốn đột phá cảnh giới sở dĩ lựa chọn nơi này bế quan, khẳng định là đã sớm nhìn trúng tinh hoa thụ linh ở đây. Gặp vấn đề ngay vào lúc đang đột phá, không nuốt tinh hoa thụ linh mới là chuyện lạ.

Tiểu Thụ Nhân tiếp tục nói:

- Tên vương bát đản này muốn luyện hóa tôi, kết quả không có khả năng ngược lại để cho tôi lấy được rất nhiều ký ức của hắn, cuối cùng hắn chết còn tôi sống tới giờ.

Địch Cửu thấy bản thể Tiểu Thụ Nhân giống như một sân bóng lớn. Lúc đầu tinh hoa linh thụ rất khó rời khỏi bản thể, không nghĩ tới có người muốn luyện hóa nó, kết quả không luyện hóa được ngược lại cho nó rất nhiều tri thức tu chân. Nên thụ linh tinh hoa mới biến thành một Tiểu Thụ Nhân, có lẽ qua một đoạn thời gian nữa, Tiểu Thụ Nhân đã có thể rời khỏi nơi này.

- Vậy cậu đã học xong những thứ đó?

Địch Cửu ra vẻ không đếm xỉa tới hỏi lại.

Tiểu Thụ người vụng trộm quan sát một chút Địch Cửu, trông thấy mặt Địch Cửu không chút biểu cảm, có chút thấp thỏm nói:

- Tôi có kiến thức về trận pháp, lấy được từ trong ý thức của đạo hữu bể quan đã chết...

Địch Cửu chau mày:

- Thứ này tôi không có hứng thú.

- Đạo hữu, trận pháp là vật mà mỗi tu chân giả nhất định phải nắm giữ, là một trong những thủ đoạn trọng yếu nhất, đạo hữu nếu như hiểu biết về trận pháp sẽ không bị vây khốn trong này.

Nghe Địch Cửu nói mình không có hứng thú, Tiểu Thụ Nhân lo lắng càng lớn tiếng hơn kêu lên.

Địch Cửu hừ một tiếng:

- Vậy cậu tùy tiện lấy ra tôi xem một chút đi, xem có giá trị gì.

Nghe được hai chữ trận pháp này trong lòng Địch Cửu kích động không thôi. So sánh với luyện đan luyện khí hay luyện phù các loại, hẳn càng muốn học tập trận pháp.

Đáng tiếc hẳn muốn học cũng không có phương pháp, nhưng hiện tại Tiểu Thụ Nhân nói có trận pháp tất nhiên làm hẳn rất kích động. Trí lực Tiểu Thụ Nhân không thấp, không thể để cho Tiểu Thụ Nhân cảm thấy mình cực kỳ ham muốn trận pháp.

Tiểu Thụ Nhân gặp bộ dáng không hứng thú lắm của Địch Cửu vội vàng nói:

- Khốn trận phía ngoài là chính tôi bố trí, rất lợi hại phải không?

- Lợi hại cái rắm, tôi cố ý tiến vào là vì muốn giáo huấn cậu. Kết quả cậu còn không phải bị tôi giáo huấn giống như cháu trai mình, cậu còn không thấy sao?

Địch Cửu quát lớn một tiếng.

- Tôi đưa anh mũi tên rẽ cây...

Âm thanh Tiểu Thụ Nhân yếu ớt, hiển nhiên biết khả năng mũi tên rẽ cây tổn thương Địch Cửu gần như bằng không.

- Rác rưởi.

Quả nhiên Địch Cửu lập tức chê bai, trong miệng nói rác rưởi còn tay đem hỏa cầu cố ý hươ lên hươ xuống.

- Tôi đưa anh lưới rẽ cây...

Toàn thân Tiểu Thụ Nhân giật bắn, mau chóng nói.

- Rác rưởi.

Hỏa cầu lần nữa giơ lên giống như muốn rơi xuống.

- Tôi có đồ vật của người tu chân...

- Rác rưởi... À không, cái này không phải rác, tranh thủ thời gian đưa cho tôi xem một chút.

Địch Cửu kịp phản ứng thu hồi lại hỏa cầu.

Tiểu Thụ Nhân nhẹ nhàng thở ra, một nhánh rẽ cây bao lấy một viên ngọc giản đưa tới cho hắn.

Địch Cửu bắt lấy ngọc giản, thần niệm quét một chút, trong lòng vô cùng vui mừng, lập tức hưng phấn nói:

- Cái thứ cậu cho tôi không phải một Ngọc Giản Trận Pháp rác rưởi sao? Linh thạch đâu? Đan dược đâu? Pháp bảo đâu?

Nói đến đây Địch Cửu nhớ tới một chuyện rất trọng yếu, lớn tiếng hỏi:

- Còn nhẫn trữ vật đâu?

Nghe được lời hù dọa của Địch Cửu làm Tiểu Thụ Nhân khẽ run rẩy, vội vàng nói:

- Không có nhẫn trữ vật...

Địch Cửu cười hắc hắc:

- Cách cậu lừa gạt tôi và trí lực của cậu sao giống nhau vậy? Một nơi có người bế quan mà không có nhẫn trữ vật?

Hỏa cầu trong tay lần nữa giương lên, khí tức hỏa diễm nồng nặc.

- Thật sự không có, chỉ có một cái ngọc giản thôi, hay là hắn nhét vào phía ngoài...

Tiểu Thụ Nhân lại khẽ run rẩy, có chút sợ hãi nhìn hỏa cầu Địch Cửu, âm thanh mang theo một tia sợ hãi cùng ghen ghét.

Đối với nó, sợ hãi bị hỏa thiêu chết cũng giống như Du Tiệp sợ hãi khi bị hút máu đến chết.

Địch Cửu chau mày, hẳn cảm giác được Tiểu Thụ Nhân không có nói dối, đồ vật Tiểu Thụ Nhân lấy được chỉ có bộ phận trận pháp.

- Xác người kia ở vị trí nào? Dẫn tôi đi xem.

Địch Cửu nghĩ đến trí lực Tiểu Thụ Nhân, trong lòng hoài nghi Tiểu Thụ Nhân chắc là không tìm nhân trữ vật.

- Đây, Đây...

Tiểu Thụ Nhân mau chóng chỉ ra một cái hố to ở xa nói

- Ở bên này.

Chỗ đó Địch Cửu đã thấy qua, bên trong toàn bộ là thi cốt. Địch Cửu đang chuẩn bị đi qua nhìn một chút thì lại dừng bước:

- Không được, Tôi lo lắng tôi vừa rời đi thì người sẽ đào tẩu, hay là đột người trước đi rồi tính.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ
www.dtv-ebook.com

Chương 88: Ủy Khuất Của Tiểu Thụ Nhân

- Đừng mà đạo hữu....

Tiểu Thụ người vọi vàng hét chói tai:

- Tôi thật sự chạy không thoát, nếu như tôi có thể đi được tôi đã sớm rời khỏi rồi. Tôi không có bản thể, bây giờ không ngưng tụ thân thể trước thì không thể rời khỏi nơi này.

- Đáng tiếc tôi không tin cậu, chỉ có biến cậu thành tro tôi mới có thể yên tâm.

Hỏa cầu trong tay Địch Cửu chậm rãi hạ xuống.

Tiểu Thụ Nhân vọi vàng la lên:

- Không không, đại ca, tôi có một biện pháp, anh có thể khống chế tôi...

Trong lúc vọi vàng Tiểu Thụ Nhân gọi luôn hẳn là đại ca.

- Biện pháp gì?

Địch Cửu thu hỏa cầu lại, mặc dù hẳn là luyện khí tầng sáu viên mãn nhưng không có thủ đoạn gì có thể khống chế Tiểu Thụ Nhân đứng bất động.

- Đại ca, tôi có thể dạy anh thủ đoạn cấm chế, anh có thể giam tôi lại. Cấm chế là một nhánh trong trận đạo, có lúc so với trận đạo tác dụng còn

lớn hơn, rất nhiều người khi bố trí trận pháp đều dung hợp cấm chế và trận pháp vào cùng nhau.

Địch Cửu cũng không có tâm tư lái nhải với Tiểu Thụ Nhân, đi tới giờ tay vỗ vào đầu nó:

- Bớt dài dòng đi, nói nhanh trọng điểm một chút.

- Vâng, đúng vậy...

Tiểu Thụ Nhân luôn miệng nói đúng, sau đó bắt đầu kể cặn kẽ về thủ đoạn cấm chế và nhập môn trận pháp. Tiểu Thụ Nhân lấy được ký ức rất lợi hại của một thiên tài trận pháp, cho nên nó miêu tả trận pháp và cấm chế cho Địch Cửu từ cặn tới sâu, từ từ nói rõ ra.

Địch Cửu chưa bao giờ tiếp xúc qua phương diện này, cộng thêm việc hần liên tục mong chờ Trận Pháp, theo Tiểu Thụ Nhân giải thích hần đắm chìm trong trận đạo mênh mông vô biên, ngay cả chuyện đi tìm chuyện trừ vật giới chỉ cũng quên luôn.

Dục vọng muốn biết của Địch Cửu quá mức mãnh liệt, thời gian học tập trôi qua quá nhanh. Tiểu Thụ Nhân nói tới đặng miệng khô lưỡi, Địch Cửu vẫn đang nghiêm túc nghe không có ý định yêu cầu nó dừng lại.

Địch Cửu không kêu dừng Tiểu Thụ Nhân có gan to bằng trời cũng không dám ngừng. Địch Cửu lợi hại ra sao nó đã sớm kiến thức, lỡ không cẩn thận thì nó sẽ bị hỏa thiêu chết.

Hai ngày qua đi rất nhanh, cảm giác giày vò còn không riêng gì Tiểu Thụ Nhân mà Du Tiệp cũng bắt đầu gặp phải.

Chân của Du tiệp đã có thể đứng lên, nàng rất đói bụng. Mấy ngày không ăn đồ ăn, mỗi lần đi bộ nàng đều cảm thấy có chút bồng bênh.

Nàng đi tới bên cạnh Địch Cửu, thấy Địch Cửu vẫn đắm chìm trong trận pháp không thể tự thoát ra được, thậm chí không khoa tay múa chân làm thủ pháp cấm chế. Nàng không thể làm gì khác hơn là nhìn chăm chăm Tiểu Thụ Nhân sau đó chỉ vào bụng của mình.

Du Tiệp cũng biết, Tiểu Thụ Nhân là ác nhân tự có ác nhân trị, à không... Cũng không thể nói Địch Cửu là ác nhân, dù sao Tiểu Thụ Nhân bị Địch Cửu khống chế là được. Nhìn Tiểu Thụ Nhân bây giờ ngoan ngoãn như cháu nội không ngừng kính cẩn miêu tả trận đạo cùng cấm chế với Địch Cửu, nếu như nàng hỏi Tiểu Thụ Nhân về thức ăn hẳn không có vấn đề gì.

Vẻ mặt Tiểu Thụ Nhân đau khổ, một bên khô miệng khô lưỡi nói với Địch Cửu kiến thức của Cấm Chế và trận Đạo, còn vừa phải lấy đồ cho Du Tiệp ăn.

Tiểu Thụ Nhân ném cho du tiệp một món đồ màu xanh chỉ lớn chừng quả trứng gà, du tiệp nắm trong tay thấy có chút mềm mại, nàng rất hoài nghi vật này có thể ăn được hay không. Chỉ có điều bụng của nàng quả thực đang đói, hơn nữa vật mềm mại màu xanh trong tay này hình như thoang thoảng vị thực vật.

Du Tiệp khẳng định Tiểu Thụ Nhân không dám đắc tội Địch Cửu, dứt khoát nhắm mắt lại đem thứ màu xanh này bỏ vào trong miệng.

Một nhiệt độ nhu hòa lan tràn ra thân thể của Du Tiệp, sau một lúc Du Tiệp cảm giác được khắp toàn thân mình đều tràn đầy một loại năng lượng khó mà miêu tả. Nàng mau ngồi xuống vận chuyển công pháp của mình, tu vi ban đầu bị ngưng lại đang có dấu hiệu dẫn ra.

Gần như trong thời gian rất ngắn Du Tiệp vui mừng kinh ngạc phát hiện mình đã bước vào địa cấp hậu kỳ. Tu vi của nàng vẫn đang không

ngừng tăng lên, dù không biết đó là cái gì những Du Tiệp cũng chắc chắn vật màu xanh của Tiểu Thụ Nhân cho nàng là đồ tốt.

Thứ màu xanh này chẳng những làm cho thực lực nàng nhanh chóng tăng lên còn làm cho nàng không có một chút cảm giác đói bụng.

Du tiệp trông thấy Địch Cửu còn đang nghiên cứu cấm chế cùng pháp trận, làm sao không biết bây giờ nàng cần phải nắm chặt cơ hội tu luyện?

.....

Địch Cửu bị đói nên tỉnh lại, bây giờ hẳn không có tu luyện, thiếu linh khí vận chuyển vòng quanh hẳn không duy trì nổi mười ngày nửa tháng. Chỉ đúng năm ngày hẳn đã mở mắt.

Lúc này Tiểu Thụ Nhân đã sớm ngừng giải thích, nó đang bất động. Địch Cửu trông thấy Du Tiệp bên cạnh đã khôi phục dáng vẻ đầy đặn, chẳng những thể nguyên lực khắp người Du Tiệp ba động, rõ ràng là dấu hiệu tu vi lại tiến lên một bước.

Đang xảy ra chuyện gì? Trước đó Du tiệp gầy yếu như khúc củi khô, mới mấy ngày làm thế nào nàng khôi phục được như trước? Trước khi chưa khôi phục Du Tiệp gầy yếu y hệt cây gậy trúc. Sau khi khôi phục lực hấp dẫn kinh người của Du Tiệp thể hiện một cách rõ rệt.

Trước đó dưới cái cổ trắng nõn là bộ quần áo rộng thùng thình, vậy mà bây giờ bên trong bộ quần áo rộng thùng thình đó có lộ ra một bộ ngực trắng như tuyết, điều này khiến người ta có một loại dục vọng trỗi dậy.

Bởi vì nàng đang tu luyện, nên xung quanh Du Tiệp nguyên lực nhàn nhạt ba động, làm tăng thêm mấy phần mỹ lực.

Địch Cửu không phải là Trư ca ca, nên hẳn thu hồi ánh mắt của mình, đem tầm mắt hướng về phía Tiểu Thụ Nhân đang khẩn trương nhìn mình:-

Tiểu Thụ, tại sao cậu không tiếp tục giải thích?

Tiểu Thụ Nhân gần như muốn khóc

- Đại ca, tôi giải thích mấy ngày mấy đêm rồi, nói thêm nữa tôi sẽ trở thành câm mất thôi.

Nghe giọng Tiểu Thụ Nhân quả thật có chút khàn khàn, Địch Cửu gật đầu:

- Đã như vậy, tôi đây cũng không so đo với cậu. Tại sao đột nhiên nàng lại khôi phục?

Tiểu Thụ Nhân lấy lòng nhìn Địch Cửu nói

- Tôi thấy anh rất để ý cô em gái này, cho nên cố ý cầm cổ thụ sinh cơ cho nàng.

Khóe miệng Địch Cửu giật một cái, thứ đồ tốt này không cho mình lại cho Du Tiệp, người không liên hệ nhau chút nào với hắn, ngay sau đó hắn liền nói:

- Còn bao nhiêu cổ thụ sinh cơ đưa toàn bộ đây cho tôi.

- Vâng...

Tiểu Thụ Nhân không dám nói không với Địch Cửu, vội vàng lấy ra một đoàn sinh cơ lớn chừng quả dấm màu xanh đưa cho Địch Cửu:

- Tất cả đều ở nơi này.

Hiểu biết của Địch Cửu hiển nhiên không phải Du Tiệp có thể so sánh, hắn bắt lấy vật màu xanh này, cảm nhận được sinh cơ bùng bùng trong đó, đây tuyệt đối là đồ tốt.

- Không tệ, coi như cậu có lòng.

Địch Cửu lúc đang nói chuyện giơ tay lên đánh từng đạo thủ quyết ra ngoài.

Thủ đoạn cấm chế và kiến thức Tiểu Thụ Nhân mạnh hơn nhiều so với Địch Cửu, thủ thế này của Địch Cửu nó làm sao có thể không biết. Mặc dù bây giờ nó có thể thông qua nhiều loại thủ đoạn để cấm chế của Địch Cửu không đánh nổi lên người nó, nhưng nó cũng không dám làm bậy, chỉ có thể mặc cho cấm chế Địch Cửu trói buộc bao lấy nó làm nó không nhúc nhích được.

Ủy khuất trong lòng giống như nước sông cuộn cuộn, miệng nó nói liên tục chỉ giáo thủ pháp cấm chế cho Địch Cửu. Bây giờ đối phương học được cấm chế rồi dùng cấm chế đầu tiên chính là để giam nó lại. Ta có lòng mà kết quả lại như thế chính là, chắc là ta đã tính nhầm rồi.

Du Tiệp lâm vào tu luyện trong vô thức, Địch Cửu sau khi cấm chế Tiểu Thụ Nhân mới đi về cái hố phía trước.

Mấy ngày nay, trận đạo cùng cấm chế của hắn cũng mới vừa nhập môn thôi. Nhưng chỉ gần mấy ngày thi hắn đã cảm nhận được mệnh môn vô biên của trận đạo. Kể cả Tiểu Thụ Nhân cũng chỉ tiếp xúc đến một góc của trận đạo mệnh môn vô biên.

Chờ lúc nhàn rỗi hắn nhất định phải bỏ thời gian dài ra nghiên cứu trận đạo. Còn có ba cái ngọc giản trước kia bị Eddie lấy đi, trong đó có một cái là ngọc giản luyện Kỳ của Xích Hải Trận Tông, cái ngọc giản bị hắn cho là rác rưởi nên lúc trước đã cho Eddie. Hiện tại xem ra, ngọc giản đó vẫn rất có giá trị. Chờ lúc hắn trở về nhất định phải thu hồi lại ngọc giản từ tay Eddie.

...

Trong hố toàn bộ đều là hài cốt, Địch Cửu nhặt hai cái túi đeo lưng lên rồi vứt sang một bên, hai cái ba lô này trong đó một cái của Du Tiệp, cái còn lại rất có thể là của vị tu sĩ thiên tài kia.

Thần niệm của Địch Cửu lập đi lập lại không ngừng tác động lên chút ít hài cốt ở nơi này, hơn một tiếng trôi qua Địch Cửu không trông thấy bất kỳ vật gì có giá trị.

Xem ra Tiểu Thụ Nhân này khi nuốt người tiến vào vẫn rất có tính lựa chọn, một loại cường giả phỏng chừng dù ngủ ở phía trên rễ cây Tiểu Thụ Nhân cũng sẽ không phát động khốn trận. Chỉ khi nào Tiểu Thụ Nhân cảm thấy có thể đối phó kẻ đó mới bị nó bắt xuống làm lương thực.

Đúng một tiếng nữa trôi qua Địch Cửu vẫn không tìm thấy bất kỳ thứ nào có tác dụng, hẳn có chút tức giận. Không lẽ Tiểu Thụ Nhân lừa hắn? Theo lý thuyết một tu sĩ có thể tiện tay bắt một gốc cây khô thụ linh tinh hoa đi thì chắc chắn không phải người tầm thường mới đúng.

Nếu không phải người bình thường, vậy làm sao có khả năng đến một dụng cụ làm trữ vật cũng không có? Cho dù không có nhẫn trữ vật, có một cái túi đựng đồ cũng rất là bình thường chứ?

Bây giờ cái gì cũng không có, không phải gạt hắn thì là cái gì?

Ngay lúc Địch Cửu muốn đi về tìm Tiểu Thụ Nhân tính sổ, thần niệm hắn nhìn thấy một đoạn xương trên ngón tay dường như dày đi một tí.

Thần niệm Địch Cửu đang lúc dò xét, đoạn ngón tay đó rơi vào dưới chân của hắn.

Địch Cửu cúi người xuống, lần này hắn thấy rõ rồi. Trên đoạn xương ngón tay có một chiếc nhẫn rất nhỏ, là chiếc nhẫn có màu xám trắng giống hết màu sắc của xương ngón tay, vì điều này nên lúc này hắn không nhận ra.

Chẳng lẽ đây đúng là nhẫn trữ vật? Địch Cửu đưa tay lấy xuống chiếc nhẫn giống như xương bình thường từ trên xương ngón tay nhìn hồi lâu, cảm thấy hơi nghi hoặc một chút, nếu như đây đúng là nhẫn trữ vật, vậy nhẫn trữ vật này ngay cả ngón tay út hăn cũng đeo không vừa.

Cái gã bị Tiểu Thụ Nhân giết chết chẳng lẽ còn đem nhẫn trữ vật đeo vào xương?

Thần niệm của Địch Cửu truyền vào cái nhẫn nhỏ trong xương, hăn lập tức chạm tới cấm chế tầng một.

Sau khi cảm nhận được cấm chế tầng thứ nhất, trong lòng Địch Cửu vui mừng. Đừng nói là hăn trước đây luyện hóa thái đao đã tiếp xúc qua cấm chế, hiện tại hăn lại có thể tiện tay bố trí sơ cấp cấm chế và trận đạo nhập môn. Có cấm chế thì đồng nghĩa với Tiểu Cốt Giới này đúng là pháp bảo, hăn vẫn có thể luyện hóa pháp bảo.

Cất chiếc nhẫn vào, cầm hai cái bao quay trở lại, Địch Cửu quyết định sau khi rời khỏi nơi đây lập tức dành thời gian để bản thân luyện hóa Tiểu Cốt Giới rồi tính sau.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 89: Dọa Sợ Tiểu Thụ Nhân

Thời điểm Địch Cửu trở về, cảm nhận khí thế Du Tiệp ngày càng tăng cao, loại khí thế này dường như không tập hơn Võ Thừa, rõ ràng là Du Tiệp muốn bước vào Tiên Thiên.

Xem ra Du Tiệp lấy được sinh cơ màu xanh kia là một cái đại cơ duyên a, sinh cơ kia tuyệt đối không chỉ có tác dụng thúc đẩy sinh mạng, Tiểu Thụ Nhân này cũng không rõ cơ màu xanh kia của mình có bao nhiêu tác dụng.

- Đại ca...

Thấy Địch Cửu trở về, Tiểu Thụ Nhân nịnh nọt kêu một tiếng, rất muốn Địch Cửu giải khai cấm chế trên người nó.

Oanh!

Nguyên khí cuồng bạo vờn xung quanh Du Tiệp, sau đó tạo thành một vòng xoáy nguyên khí trên đầu cô ấy, khí tức của Du Tiệp trong nháy mắt tăng đến điểm giới hạn, Địch Cửu có thể cảm nhận chấn động sau khi Du Tiệp đột phá.

Du Tiệp mở mắt, lộ vẻ mừng rỡ không thể che giấu, sau đó đứng dậy cúi người hành lễ trước Địch Cửu.

- Địch Cửu, đa tạ người đã cứu ta, còn để cho ta có cơ duyên tấn cấp Tiên Thiên.

Sau đó, nàng hướng về phía Tiểu Thụ Nhân ôm quyền nói tiếp.

- Mặc dù người giết 5 đồng học của ta, ta vẫn cảm tạ người cho ta bảo vật kia, để ta bước vào Tiên Thiên cảnh.

Tiểu Thụ Nhân cười nhạo một tiếng.

- Đừng khoác lác, người còn chưa bước vào Tiên Thiên đâu.

Du Tiệp ngây người một lúc, trong lòng tự nhủ, có phải bước vào cảnh giới Tiên Thiên hay không, trong lòng chính nàng rất rõ, Tiểu Thụ Nhân nói vậy có ý gì?

- Tiểu Thụ Thụ, người có ý gì? Ta thấy nàng đích thật đã bước vào Tiên Thiên mà?

Địch Cửu vỗ đầu Tiểu Thụ Nhân.

Tiểu Thụ Nhân không dám tùy tiện đối với Địch Cửu như với Du Tiệp, tranh thủ thời gian nghiêm mặt nói.

- Đại ca, Tiên Thiên cường đại tương đương với Trúc Cơ cường giả. Nàng bất quá chỉ vừa đột phá đến Thiên cấp trong Võ Đạo mà thôi, khoảng cách đến Tiên Thiên còn cách xa vạn dặm.

Du Tiệp sững sờ nhìn Tiểu Thụ Nhân, theo lời hắn nói, vậy toàn bộ mọi người đang ở Tiên Nữ tinh không ai có thể bước vào Tiên Thiên rồi? Thập đại Tiên Thiên càng là một chuyện cười?

Địch Cửu có chút minh bạch lời nói của Tiểu Thụ Nhân, hắn cảm thấy lời của Tiểu Thụ Nhân nói là thật. Xem ra nơi này, Tiên Thiên tương đương với cường giả Võ Vương, Thiên cấp cũng chỉ là Đại Võ Sư mà thôi.

Khó trách tại Tể quốc, cường giả Võ Vương cực ít, đây tương đương với võ giả có cảnh giới Trúc Cơ, có nhiều mới lạ.

- Người hiểu biết không ít a.

Địch Cửu nhìn Tiểu Thụ Nhân, trong lòng đang nghĩ đến việc làm sao mang nó đi theo mình, về sau, Tiểu Thụ Nhân tùy thời có thể nói cho hẳn biết một chút tri thức tu chân, đương nhiên là còn có Trận Đạo và cấm chế, đây một cái từ điển di động nha.

Tiểu Thụ Nhân dương dương đắc ý.

- Đương nhiên rồi!

Hiện tại, nó thấy Địch Cửu hiện vẻ kinh ngạc, tự nhiên là cực kỳ đắc ý.

Địch Cửu tiện tay giải khai cấm chế cho nó, sau đó nói với Du Tiệp đang ngây người,

- Du Tiệp, chúng ta đi thôi!

Nói xong quay đầu hướng Tiểu Thụ Nhân.

- Nhanh mở khố trận đi, ta phải đi rồi.

Tiểu Thụ Nhân nghe Địch Cửu muốn buông tha nó, kích động, đầu cây gậy như gà con mổ thóc.

- Tốt, tốt, ta lập tức mở khố trận ra, để đại ca ngài rời đi.

Du Tiệp lấy lại tinh thần, nàng không ngờ Địch Cửu lại buông tha cho Tiểu Thụ Nhân này, nếu đã như vậy, nàng tự nhiên sẽ không động thủ. Nàng nhìn ra, Tiểu Thụ Nhân này hút máu tu luyện, cảm giác giống như hấp thu thổ dưỡng dinh dưỡng dưới mặt đất để tu luyện vậy, cùng một đạo lý, căn bản chưa ai dạy bảo, thứ gì có thể hút để tu luyện, thứ gì không thể.

- Đúng rồi, Du lão sư, người nghĩ xem người tấn cấp nhanh như vậy, sau khi trở về có người hỏi thăm chuyện của người hay không?

Địch Cửu bỗng tùy ý hỏi một câu.

Du Tiệp gật đầu,

- Khẳng định sẽ có người hỏi.

- Vậy người sẽ nói sao?

Địch Cửu hỏi thăm như không có chuyện gì xảy ra.

- Ta chỉ có thể ăn ngay nói thật, ta là lão sư của Võ Đạo học viện, khai phát Tiên Nữ tinh vốn là trách nhiệm của ta, huống chi Tư Thập đồng học còn chết ở chỗ này.

Du Tiệp âm đạm trả lời.

- Vậy không lẽ những cường giả kia sẽ tìm tới nơi này, hỏi Tiểu Thụ Nhân về sinh cơ màu xanh kia sao?

Thời điểm Địch Cửu nói câu này, giả bộ giật mình.

Du Tiệp còn chưa kịp phản ứng, đã thản nhiên gật đầu.

- Đúng thế.

Nàng căn bản sẽ không vì Tiểu Thụ Nhân mà giấu diếm bất kỳ vật gì, đừng bảo Tiểu Thụ Nhân xem chút đã giết nàng, còn năm đồng học tinh anh ngã xuống ở đây nữa.

Tiểu Thụ Nhân sợ run cả người, vội vàng kêu.- Đại tỷ, sinh cơ màu xanh ta đều đã cho các người, hiện giờ, một giọt đều không còn nữa.

Nó hiện tại hối hận muốn chết, dạy Địch Cửu cấm chế, kết quả Địch Cửu dùng cấm chế nó dạy chế trụ nó. Cho Du Tiệp lục bích sinh cơ, kết quả dẫn tới càng nhiều người hỏi nó hơn nữa.

Du Tiệp áy náy nhìn Tiểu Thụ Nhân, không trả lời, còn sinh cơ màu xanh hay không, không phải điều Tiểu Thụ Nhân định đoạt. Con người vốn có tính tham lam, nàng rất rõ ràng. Có người biết nàng thu được sinh cơ màu xanh, nếu không hỏi thăm đến nơi, thì không phải con người nữa rồi.

- Ai!

Địch Cửu thở dài.

- Kỳ thật, lấy thủ đoạn của Tiểu Thụ Thụ, lúc đầu cũng không cần sợ hãi. Ta chỉ lo lắng, những người này sau khi hỏi thăm Du lão sư, sẽ dùng thủ đoạn đến công kích hẳn, cuối cùng, cầm đủ loại hỏa diễm đến, vừa nghĩ tới chuyện này, ta đang nghĩ đến việc muốn giúp hẳn... Thôi quên đi, những người kia không chừng ngay cả ta cũng đánh, ta vẫn nên đi sớm một chút thì tốt hơn.

- So với những ngoan nhân kia, ta đơn giản hiền lành như một thỏ trắng mà thôi. Ta vừa đến quảng trường Tiên Nữ tinh, thì đã bị rất nhiều ngoan nhân lợi hại vây quanh. Có một tên còn xuất ra một đại hỏa cầu uy hiếp ta, cuối cùng ta không thể làm gì khác, giao ra hết những thứ quý báu trên người mình, lúc đó mới có thể thoát thân. Vậy... Rễ cây nhỏ, người tranh thủ thời gian mở khố trận ra đi.

Tiểu Thụ Nhân bị Địch Cửu dọa đến nổi khuôn mặt biến sắc, một tên Địch Cửu thôi đã chút nữa lột da của nó rồi, nếu còn đến một đồng người như vậy, vậy... Không đúng, những người đến sau này có thể còn ngoan độc hơn so Địch Cửu này nữa... Còn có đại hỏa cầu ngay cả Địch Cửu đều cũng không dám tiếp kia nữa, ta ta...

Hậu quả kia Tiểu Thụ Nhân không dám nghĩ đến, nó giờ quýnh tới đít rồi, còn thời gian đâu mà nghĩ nhiều, vội vàng la lên.

- Đại ca, đại ca, người có thể đưa ta đi cùng hay không?

Sau khi nói xong, tựa hồ còn lo lắng Địch Cửu lờ nó, lại vội vàng nói bổ sung.

- Đại ca, ta trên tinh thông tinh văn, dưới tường địa lý, còn có thể tiếp tục dạy người cấm chế và trận pháp.

Địch Cửu nhíu mày một cái, do dự nói.

- Cái này a... không được a, nếu như ta cũng bị những người kia truy sát, vậy coi như xong đời. Với lại, nhưng hình như người đi không được nha.

- Đại ca, Tiên Nữ tinh rất lớn, chúng ta trốn đi, những người kia khẳng định đuổi không kịp.

Tiểu Thụ Nhân ngữ tốc cực nhanh, hận không thể nói hết ý nghĩ của mình ra một lúc.

- Thế nhưng người hiện tại đi không được mà.

Địch Cửu giang hai tay, lui về phía sau mấy bước.

Tiểu Thụ Nhân vội vàng kêu lên.

- Đại ca, ta đi được, chỉ cần người cùng ta ký một cái hữu hảo tinh huyết khế ước, là có thể dẫn ta đi. Sau khi đi ra thì mọi người giải khai khế ước là được.

Địch Cửu khinh bỉ nhìn Tiểu Thụ Nhân nói.

- Ta nói này Tiểu Thụ Thụ, ta chẳng những vì người hấp dẫn những ngoan nhân trên quảng trường Tiên Nữ tinh, bị rất nhiều người truy sát, còn muốn ta đưa người đi, người cho ta chỗ tốt gì?

Tiểu Thụ Nhân rất muốn nói, ta không phải đã cho người một đồng sinh cơ màu xanh, rồi còn dạy người cấm chế và trận đạo hay sao? Nhưng mà khi nhìn ánh mắt khinh thường của Địch Cửu, thì đã biết, mình một khi nói ra, thì Địch Cửu sẽ khinh bỉ nó. Sinh cơ màu xanh là đèn bù cho việc nó nhất Địch Cửu ở đây, dạy Địch Cửu cấm chế và Trận Đạo, là đèn bù để Địch Cửu không giết hẳn. Một tên Địch Cửu thôi đã đáng sợ như thế rồi, một khi những người ác hơn đều tới nữa...

Tiểu Thụ Nhân không dám nghĩ tới, tranh thủ thời gian nói tiếp.

- Đại ca, vậy người có biện pháp tốt hơn hay không?

Địch Cửu sờ cằm, đi tới đi lui nhìn Tiểu Thụ Nhân, do dự rất lâu, sau đó lên tiếng.

- Nhìn người vẫn có chút đáng yêu...

- Đúng, đúng, ta rất đáng yêu, ta phi thường đáng yêu là đằng khác, ta còn biết nhẫn nhịn...

Tiểu Thụ Nhân nói xong liền làm mặt quý.

Du Tiệp ở một bên không nhịn được cười, mặt quý của nó làm được chả có nửa điểm đáng yêu, hoàn toàn là bộ dáng của ác quỷ. Nàng đã hiểu rõ ý định của Địch Cửu, muốn mang Tiểu Thụ Nhân này đi theo.

- Ngừng!

Địch Cửu trực tiếp kêu dừng.

- Nếu không chúng ta ký một cái tội tứ linh hồn kế ước đi.

- A...

Tiểu Thụ Nhân ngơ ngác nhìn Địch Cửu, tôi tớ linh hồn kế ước? Điều đó có nghĩa, từ nay về sau Địch Cửu bảo nó đi đông, nó không thể hướng tây được a.

- Nếu không nguyện ý, vậy người chờ người khác tới đốt người đi.

Địch Cửu xoay người rời đi.

- Không cần, ta nguyện ý.

Tiểu Thụ Nhân thấy Địch Cửu xoay người rời đi, vội vàng kêu lên. Vừa nghĩ tới cấm chế Địch Cửu đang dùng đều do nó dạy, nó hận không thể đập đầu vô độn hủ mà chết.

Tôi tớ linh hồn kế ước rất đơn giản, chính là Tiểu Thụ Nhân cho phép Địch Cửu để lại một cấm chế trong chỗ sâu nhất trong linh hồn của nó, đạo cấm chế này chỉ có Địch Cửu mới có thể khống chế. Một khi Tiểu Thụ Nhân không nghe lời, Địch Cửu tùy thời có thể lấy mạng nhỏ của nó.

Quả nhiên sau khi để lại lạc ấn linh hồn, Địch Cửu cảm nhận được sự khống chế của mình đối với Tiểu Thụ Nhân.

Đối với Tiểu Thụ Nhân này, Địch Cửu không có nửa điểm áy náy. Gia hỏa này rất hung ác đấy, vì tấn cấp, không biết hút mau bao nhiêu người vô tội rồi.

Sau khi bị Địch Cửu in xuống lạc ấn, Tiểu Thụ Nhân lập tức thoát ly bản thể, biến thành thụ nhân chân chính cao hơn một thước. Về sau, nó chỉ có thể cầu mong Địch Cửu không có chuyện gì, nếu Địch Cửu xảy ra chuyện, nó cũng tan thành mây khói.

...

Sau khi khi khỏi khốn trận, hai người Địch Cửu và Du Tiệp tách ra, Du Tiệp một mình tiến về quảng trường Tiên Nữ tinh, Địch Cửu mang theo Tiểu Thụ Nhân, lần nữa đi tới động phủ Yêu thú lúc trước. Hiện tại, điều trọng yếu với hắn bây giờ, chính là luyện hóa cốt giới kia, nhìn xem có phải nhân trữ vật hay không.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 90: Nguy Cơ Trên Quảng Trường

Tiểu Thụ Nhân đã thành người hầu của Địch Cửu, trong lòng mặc dù không vui, nhưng nghĩ đến mình có thể rời khỏi địa phương đã gây người vô số nạn năm kia, thì phiền muộn này vơi đi rất nhiều.

Địch Cửu chỉ chỉ Thanh Hoa Thanh Diệp Thảo sinh trưởng dưới đáy cốc, nói với Tiểu Thụ Nhân.

- Về sau tu luyện không cho phép hút máu nữa, chỉ cho phép hấp thu linh khí. Hiện tại, người đi đáy cốc kia tu luyện, nơi đó rất thích hợp với người.

- Nhưng linh khí nơi này thật sự không đủ cho ta hấp thu, tu luyện không hề có động lực a.

Tiểu Thụ Nhân lẩm bẩm một câu. Dựa theo tốc độ hấp thu linh khí của nó, muốn tu luyện có thành tựu, có lẽ cần vô số cái nạn năm thời gian mới đủ. Hút máu so hấp thu linh khí, không biết nhanh hơn gấp bao nhiêu lần.

- Người hút máu tu luyện vì cái gì?

Địch Cửu hỏi.

- Tự nhiên là vì cô động thân thể, có thể rời khỏi chỗ này.

Địch Cửu vỗ đầu Tiểu Thụ Nhân.

- Vậy chẳng phải hiện tại người đã rời đi rồi sao?

- Thế nhưng...

Tiểu Thụ Nhân cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng trong lúc nhất thời, nghĩ không ra.

- Nhanh xuống dưới tu luyện, đừng lái nhải nữa.

Địch Cửu lại cho một cái cốc đầu.

- Đại ca, người có thể đừng luôn đánh đầu ta hay không, ta sẽ ngày càng dần đó.

Tiểu Thụ Nhân bị Địch Cửu cho ăn mấy cú đánh, trong lòng có chút không vui, nó dự cảm được vận mệnh sau này của mình sẽ bi thảm đến cỡ nào.

Địch Cửu mặc kệ hăn, trực tiếp xuất ra cốt giới kia.

Gặp lão đại không có tâm tư để ý tới mình, Tiểu Thụ Nhân chỉ có thể sờ lên đầu mình, ủ rũ cụp đầu đi đáy cốc tu luyện.

Cầm cốt giới trong tay nghiên cứu nửa ngày, Địch Cửu có chút hoài nghi đây, đây có phải một chiếc nhẫn trữ vật hay không? Trên đầu giá hội, nhẫn trữ vật không khác những chiếc nhẫn bình thường là mấy, chỉ ít có thể lấy đeo lên ngón tay nha.

Cả nửa ngày, Địch Cửu cũng không nhìn ra vấn đề gì, thôi thì cứ luyện hóa đại luôn.

Hiểu cấm chế, còn bắt đầu tìm hiểu tri thức Trận Đạo, lần luyện hóa này, Địch Cửu đã có trật tự nhiều.

Cấm chế của chiếc nhẫn phức tạp hơn so với cấm chế trên thái đao, thần niệm Địch Cửu luyện hóa từ cái này đến cái khác. Sau hai ngày mới xong, nhưng hăn ngạc nhiên a một tiếng.

Đây không phải nhẫn trữ vật, nhưng nói nó là nhẫn trữ vật cũng không sai, bởi vì nó là một cái Linh Thảo viên. Linh Thảo viên, Địch Cửu cũng biết, còn cao cấp hơn nhẫn trữ vật. Nhẫn trữ vật chỉ có thể cất giữ tử vật, còn Linh Thảo viên còn có thể cất giữ vật sống. Càng quan trọng hơn, Linh Thảo viên này có thể đưa vào một ít linh thảo.

Mảnh Linh Thảo viên này rất lớn, cỡ như một sân bóng đá lớn, cao hơn mười trượng. Ở giữa được phân ra mấy khu vực, chỉ là trong những khu vực này, Địch Cửu không thấy một gốc linh thảo nào, có lẽ lúc trước có, nhưng hiện tại cũng chết héo hết rồi.

Đồng thời, Địch Cửu đã hiểu rõ vì cái gì mà chiếc nhẫn này nhìn nhỏ như vậy. Nhẫn Linh Thảo viên này có thể tùy ý biến hóa lớn nhỏ, điều kiện tiên quyết là đã luyện hóa nó. Địch Cửu đeo linh giới lên ngón tay, đeo xong nhìn lại không còn thấy cái gì, linh giới hóa màu y như da thịt của hắn. Nếu không phải Địch Cửu, thật đúng là nhìn không ra.

Trước đó, hắn sở dĩ có thể trông thấy chiếc nhẫn, bởi vì chủ nhân nó đã vẫn lạc, chiếc nhẫn chỉ dựa theo đặc tính lúc đầu biến hóa. Nếu như chủ nhân nó còn hồn phách ở đây, vậy cốt giới khẳng định sẽ cùng xương ngón tay dung hợp lại, xem như thần niệm của hắn, cũng không nhất định có thể nhìn thấy.

Tiệc nuôi duy nhất là, trong Linh Thảo viên này không có bất kỳ vật gì, linh thạch, pháp bảo, đan dược đều không có.

Địch Cửu nghi hoặc, theo lý thuyết không nên như vậy a. Nếu tu sĩ kia không có cái gì, hắn tu luyện thế nào?

Nhưng mà loại chuyện này, hắn không còn hỏi Tiểu Thụ Thụ, nó chắc chắn không biết. Bất kể như thế nào, giờ hắn cũng đã có một chiếc nhẫn trữ vật.

Địch Cửu đưa tất cả đồ vật của mình vào trong đó, ngay cả quả cầu đá kia sau đó nói.

- Tiểu Thụ Nhân, chúng ta đi.

Tu luyện tới hôm nay, Địch Cửu mới cảm nhận được khoái ý.

Bằng không, đi tới chỗ nào đều đeo một cái túi lớn, mà càng ngày càng to lớn hơn, dù tu luyện, cũng là càng tu càng mệt hơn thôi.

- Đại ca, ta đã đặt cho mình một cái tên, về sau đừng gọi ta là Tiểu Thụ Thụ nữa, nghe biến thái quá đi.

Tiểu Thụ Nhân nghe có người gọi hãnh như vậy, có chút hạ thấp thân phận.

- Người còn biết đặt tên? Gọi là gì?

Địch Cửu nghi hoặc, không ngờ ông nhỏ này còn tự đặt tên cho mình.

Tiểu Thụ Nhân nghe Địch Cửu hỏi tên mình, lập tức đặc ý đứng lên.

- Về sau gọi ta là Đệ Nhất Thiên Thụ đi.

Địch Cửu lại cho một cái cốc đầu.- Thôi đi nhóc con, còn Đệ Nhất Thiên Thụ, người muốn làm đại ca của ta sao? Người lấy cái tên này cũng được, nhưng phải thêm phía sau một chữ Căn nữa.

- Đệ Nhất Thiên Thụ Căn...

Tiểu Thụ Nhân lặp lại, cũng gật đầu.

- Cái tên này cũng được.

- Sai, bỏ hai chữ Thiên và Nhất ra, người gọi là Thụ Địa Căn.

Địch Cửu không chút do dự đánh gãy ảo tưởng của Tiểu Thụ Nhân.

- Đại ca, cái tên này còn không bằng Tiểu Thụ Thụ nữa, hay là bỏ chữ Căn đi.

Tiểu Thụ Nhân bộ dạng ủy khuất nói.

- Cũng được, về sau người kêu Thụ đệ.

Địch Cửu thuận miệng nói.

Vô luận như thế nào, Thụ đệ, cái tên này so tên trước dễ nghe hơn nhiều, Tiểu Thụ Nhân không còn dám cò kè mặc cả, chỉ có thể nói.

- Về sau ta gọi là Thụ đệ, sau này hết thầy nhờ đại ca phân phó, đại ca hiện tại chúng ta đi đâu?

Địch Cửu lấy địa đồ ra, địa đồ này phong cách cổ xưa. Lúc trước, bản đồ này lấy được ở hội đấu giá, nghe đồn chỉ đến một động phủ. Vì động phủ này, Liên Minh Địa Cầu ở Tiên Nữ tinh đã chết vài cao thủ Tiên Thiên. Trước đó, thực lực Địch Cửu nhỏ yếu, hiện tại đã được tăng lên, càng quan trọng hơn, có một cái trừ vật, còn hiểu một chút tri thức Trận Đạo, tự nhiên cũng muốn đến nhìn một chút.

- Chúng ta đi hướng này.

Địch Cửu chỉ chỉ một hướng trên địa đồ.

Thụ đệ đương nhiên sẽ không phản đối, Địch Cửu muốn đi đâu, hẳn chỉ có thể đi theo.

Địch Cửu vừa đến cửa động, chỉ nghe thấy từng đợt gào thét kinh khủng truyền đến. Giông như có vô số Yêu thú xông về bên này, trong lòng hẳn giật mình, chuyện gì xảy ra? Hẳn chỉ vừa mới đạt được một cái Linh Dược viên không có gì mà thôi, chẳng lẽ hấp dẫn nhiều Yêu thú như vậy?

Không đúng, khẳng định không phải vì hấn, thần niệm hấn quét ra ngoài, da đầu hấn lập tức run lên từng đợt.

Vô cùng vô tận Yêu thú vọt tới, không trung bay, mặt đất chạy, những Yêu thú này tạo thành hình ảnh lập thể. Càng khiến người ta cảm thấy đáng sợ chính là, những Yêu thú này phóng đến hướng quảng trường Tiên Nữ tinh.

Cũng không biết nơi đó làm cái gì mà để những Yêu thú này phát cuồng vậy, toàn bộ tiến tới. Xem ra, lo lắng của Võ Thừa đã thành sự thật, những yêu thú trên Tiên Nữ tinh Yêu đúng đã nổi điên. Có lẽ ngay cả Võ Thừa cũng không ngờ, thời gian phát cuồng sẽ đến nhanh như vậy.

Địch Cửu rất rõ ràng, Yêu thú phát cuồng này có bao nhiêu đáng sợ, cái này gọi là thú triều. Căn cứ vào giới thiệu trên tu chân ngọc giản, mỗi một lần thú triều phát sinh, thi thể nhiều không kể xiết.

- Đại ca...

Thụ đệ là cỗ thụ tinh hoa biến thành, đối với sự tình trên Tiên Nữ tinh, tự nhiên là hiểu rất rõ, hấn nghe chút đã biết thú triều đang phát sinh.

Thần niệm Địch Cửu quét đến thấy có vài con còn cường đại hơn Yêu thú cá sấu và Yêu thú sư tử lúc trước nữa, chỉ đành thở dài một tiếng. Loại thú triều đáng sợ này, thực lực của hấn bây giờ không thể làm được gì. Hấn mà can đảm đi ngăn loại thú triều này, thì chết không có chỗ chôn đâu.

Nhìn về hướng quảng trường Tiên Nữ tinh, Địch Cửu chỉ có thể âm thầm cầu nguyện, mọi người tự cầu phúc đi, ta chỉ có thể quản tốt chính mình mà thôi.

Chờ thú triều đi qua, hấn sẽ tiến vào những nơi sâu hơn trong Tiên Nữ tinh, muốn tìm hiểu động phủ trên bản đồ.

...

Trên quảng trường Tiên Nữ tinh, mọi người đều hâm mộ nhìn Du Tiệp, Du Tiệp này sau khi trở về, liền bước vào Tiên Thiên, không chỉ thành phó viện trưởng viên Võ Thuật Tiên Nữ tinh, càng nhận được lời mời của Liên Minh Địa Cầu, trở thành thành viên Trưởng Lão đoàn của Liên Minh Địa Cầu.

Hôm nay chính là thời điểm Liên Minh Địa Cầu trao tặng huy chương cho Du Tiệp, là thời điểm Du Tiệp phong quang nhất. Bất luận kẻ nào đến Tiên Nữ tinh, chỉ cần bước vào Tiên Thiên, đều có thể hưởng thụ phong quang như nàng.

Trong lòng Du Tiệp cũng không có bao nhiêu vui sướng, nàng vừa đề cập qua chuyện Thiên cấp không phải Tiên Thiên, nhưng không có ai để ý nàng. Điều mọi người chú ý chỉ là, chờ nàng hoàn thành nghi thức phong tặng, nhờ nàng mang mọi người đi tìm Tiểu Thụ Nhân kia.

Bí thư trưởng Liên Minh Địa Cầu Tiên Nữ tinh Phàn Văn Tinh đi đến trước mặt Du Tiệp, thiếu nữ bưng đĩa chứa huy chương theo sau.

Phàn Văn Tinh cầm huy chương nhìn Du Tiệp nói.

- Chúc mừng người bước vào Tiên Thiên, trở thành thành viên Trưởng Lão đoàn Liên Minh Địa Cầu...

Lời nói Phàn Văn Tinh còn chưa hết, Du Tiệp còn chưa nhận huy chương, tiếng cảnh báo vang vọng toàn bộ quảng trường. Loại cảnh báo này, không phải dứt quãng như trước, mà kéo dài ngày càng vang.

Sắc mặt mọi người biến đổi, Phàn Văn Tinh nhét huy chương vào tay Du Tiệp, hét lớn.

- Tất cả lực lượng Liên Minh Địa Cầu, toàn bộ đi đến tường phòng hộ.

Từ khi hãn trở thành bí thư trưởng Liên Minh Địa Cầu đến nay, cảnh báo không biết nghe qua bao nhiêu lần. Nhưng loại cảnh báo hủy diệt đáng sợ nhất này, hãn lần đầu tiên nghe được.

Loại âm thanh báo động này, đại biểu khả năng quảng trường Tiên Nữ sẽ bị hủy diệt, thuộc cảnh báo nguy hiểm đẳng cấp cao nhất.

Không cần Phàn Văn Tinh nhắc nhở, dường như tất cả mọi người xông về tường phòng hộ, đoàn trưởng Tiên Nữ tinh Võ Đạo đoàn, Tắc Gia Nhĩ điên cuồng phát ra mệnh lệnh này đến mệnh lệnh khác, triệu tập tất cả lực lượng chuẩn bị thủ hộ.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 91: Người Cũng Như Tên

- Là Địch Tuyệt tiền bối!

Trên tường phòng hộ của Tiên Nữ tinh đã có người tinh mắt nhìn thấy, mà lúc này đại bộ phận người cũng đã nhìn rõ. Trước đám yêu thú đang điên cuồng kia là một người đang chạy như bay về phía quảng trường Tiên Nữ tinh. Mà người này cũng chính là cao thủ xếp hạng thứ tư trong mười đại cao thủ Tiên Thiên đã mất tích ở Tiên Nữ tinh- Địch Tuyệt

Một người phụ nữ bừng tỉnh:

- Ta biết rồi, là do Địch Tuyệt, nhất định là bởi vì Địch Tuyệt đã động phải thứ gì đó không nên động ở Tiên Nữ tinh, kết quả chính là làm cho đám yêu thú đó lâm vào điên cuồng. Địch Tuyệt lại còn dám đem đám yêu thú bạo động này dẫn tới quảng trường Tiên Nữ tinh, cái này...

- Địch Tuyệt người mau đổi hướng khác chạy ngay, người có biết người đang làm chuyện gì không?

Tăng Đông Lãng lạnh giọng quát.

Mọi người đều giận dữ nhìn chăm chăm Địch Tuyệt, Địch Tuyệt thực sự là quá ích kỉ rồi, vì chạy trốn sự vây sát của mấy con yêu thú kia mà làm ra loại chuyện vô sỉ như vậy.

- Được, ta đi chỗ khác...

Địch Tuyệt nói xong mấy chữ đó liền đột nhiên nắm một thứ gì đó quăng vào tường phòng hộ của quảng trường Tiên Nữ tinh, sau đó trực tiếp bay lên, nép qua bên sườn của đám yêu thú đang tức giận kia mà rời đi. Mà những con yêu thú kia cũng không đuổi tận giết tuyệt y, vẫn điên cuồng nhắm vào tường phòng hộ của quảng trường Tiên Nữ tinh.

- Y bay đi rồi

Mọi người ở quảng trường Tiên Nữ tinh đều đại ra. Vẫn thường nghe đồn ở Tiên Nữ tinh có công pháp tu tiên, sau khi tu luyện đến cao thâm còn có thể phi hành. Bây giờ, Địch Tuyệt ở ngay trước mặt bọn họ bay lên, quả thật giống như là đang nằm mơ vậy.

Nếu như Địch Tuyệt không phải là người đưa đến thú triều thì có lẽ bây giờ Địch Tuyệt trong lòng bọn họ đã có thể sánh ngang với thần rồi.

- Hình như dưới chân y còn có một thanh phi kiếm.....

Lại có người nói thêm một câu nhưng mà không ai thèm để ý đến lời của người đó, bởi vì thú triều như che trời lấp đất đang chạy về phía tường phòng hộ của quảng trường Tiên Nữ tinh.

Tăng Đông Lăng thất thanh kêu lên:

- Mọi người toàn lực ra tay đối phó với đám yêu thú này. Tắc Gia Nhĩ tướng quân, người nhất định phải bảo vệ tốt mấy máy bay Lượng Tử Không Thiên kia, một khi xảy ra tình huống lập tức phá hủy nó.

Loại máy bay Lượng Tử Không Thiên này nếu như không hủy diệt đúng lúc, vậy cũng có nghĩa sau khi đám yêu thú này tiêu diệt quảng trường Tiên Nữ tinh xong sẽ dùng những phi cơ đó để tiến vào Địa Cầu.

Giọng nói của Tăng Đông Lăng bị bao phủ giữa đàn thú triều, ánh sáng laser từ trên tường bắn ra ngoài như che trời lấp đất, nhưng cũng

không phải tất cả yêu thú đều bị nó bắn chết. Có một ít yêu thú cường đại đã nhào lên tường phòng hộ, thậm chí có con còn bò lên đến đỉnh của tường thành.

Vào thời khắc này trận huyết chiến bắt đầu bùng nổ, cũng tại thời khắc này tử vong trở thành một điều bình thường. Trường hợp huyết tinh như vậy làm cho không ít người chưa từng gặp qua phải ói mửa, nhưng mà không có người sẽ đi để ý bọn họ. Bây giờ cho dù là học viên của của học viện Võ Thuật cũng phải đi lên tường phòng hộ, cùng chém giết đám yêu thú với mọi người, bảo hộ quảng trường Tiên Nữ tinh.

.....

Khi một đám yêu thú cuối cùng vọt qua, Địch Cửu cũng quay đầu chạy ngược vào chỗ sâu bên trong Tiên Nữ tinh.

Dưới loại tình huống phải đối mặt với thú triều này, chút tu vi của hắn cho dù có trở về cũng chỉ là đi chịu chết. Hơn nữa, tường laser kia một khi đã mở ra, hắn có chạy trở về hỗ trợ thì cũng trở thành mục tiêu ngắm bắn của đám tia laser đó.

Địch Cửu cũng không có loại giác ngộ cao thượng như là biết rõ đi về là chịu chết vẫn phải chạy trở về hiến thân, bây giờ hắn chỉ muốn đi tìm cái động phủ thần bí được nói đến trong hội đấu giá kia thôi.

Chờ đến tương lai tu vi hắn tăng cao mới có khả năng ngăn cản một chút đám yêu thú kia xâm lấn Địa Cầu. Còn hiện tại, hắn đành bất lực.

Bản đồ gồm có hai phần, một phần chính là chỉ dẫn đi đường, phần này được vẽ trực tiếp lên phía sau, nhìn cũng rất trực quan rõ ràng. Còn một phần là đã có sẵn từ trước, nhìn có vẻ khá cổ xưa.

Địch Cửu dễ dàng tìm được cột mốc tham chiếu trên bản đồ - cong cầu thạch, phía dưới cong cầu thạch là một con sông không biết đã khô cạn

bao lâu. Đi dọc theo con sông này tiến về phía trước, Địch Cửu đi chừng nửa ngày, lúc này mới đi đến cột mốc được đánh dấu thứ hai – ba cây cổ thụ đan xen vào nhau.

Theo như bản đồ miêu tả, Địch Cửu đứng ở chỗ khe hở của ba cây cổ thụ đan xen nhau kia nhìn xem qua bên kia, quả nhiên nhìn thấy ở một chỗ xa có một ngọn núi cao ngất ẩn mình trong mây.

Động phủ được bản đồ đánh dấu chính là ở dưới ngọn núi đó.

Có lẽ do phần lớn yêu thú vùng này đã chạy đi quảng trường Tiên Nữ tinh, cho nên Địch Cửu cực kỳ dễ dàng đi tới dưới chân ngọn núi lớn kia.

Sau khi đến nơi Địch Cửu mới hiểu ra, vì sao không ai tiến vào trong động phủ mà lại truyền trở về thông tin ở đây có một cái động phủ.

Cái động phủ này thật sự là rất rõ ràng, trước mặt hẳn là một con đường đá bằng phẳng rộng chừng ba bốn trượng. Bởi vì đã lâu không có dấu chân người, trên con đường đá này có rất nhiều cỏ dại và bụi gai hoang mọc lên. Cuối con đường là cánh cửa của động phủ trông vô cùng khí phái xa hoa, trước cửa động phủ còn có hai cột đá thật lớn, trên cột còn khắc đầy các loại tranh vẽ.

Hai bên con đường đá kia toàn là các loại xương khô, Địch Cửu còn thấy rõ ràng một gốc cây mây đang quấn quanh một bộ xương, mà trên bộ xương đó còn đang mặc quần áo ngụy trang.

Địch Cửu than thầm, nhìn tình hình này, cái con đường đá này chính là con đường dẫn tới tử vong a.

Thân hình của Địch Cửu chợt lóe lên, dừng lại giữa một bụi cỏ mọc một bên, đồng thời còn cho mình một cái cấm chế ẩn nấp đơn giản.

Nơi này vốn rất nguy hiểm nên Địch Cửu luôn phóng thần niệm ra ngoài dò xét, bây giờ thần niệm truyền tới dao động, cũng có nghĩa là có một người tu luyện đang đến đây.

Chỉ một hai phút sau, một nam tử thân hình cao lớn liền đứng ở vị trí Địch Cửu mới vừa đứng, cũng chính là lối vào của con đường đá kia. Mà làm cho Địch Cửu hoảng sợ chính là gia hỏa này lại đạp kiếm bay tới. Cho dù Địch Cửu không dùng thần niệm đi rà quét người này hẳn cũng có thể nhìn được, đây là một tu sĩ ít nhất cũng có tu vi từ Luyện Khí tầng bốn trở lên, hơn nữa còn có được pháp khí là một thanh phi kiếm.

Gương mặt nam tử vô cùng hung ác, trên cằm có một vết sẹo rất sâu. Y vừa rơi xuống đất đã chộp lại phi kiếm cầm lên tay, thả thần niệm ra ngoài dò xét.

Thực hiển nhiên, gia hỏa này không có hiểu biết gì về cấm chế trận pháp, thần niệm của y lướt qua chỗ cấm chế ẩn nấp đơn giản của Địch Cửu hoàn toàn không nhìn thấy Địch Cửu.

Trong lòng Địch Cửu nói thầm xem ra sau này phải ráng học thêm một ít thủ đoạn về cấm chế và trận pháp mới được. Nam tử kiểm tra một vòng không phát hiện được thứ gì mới cẩn thận đi về phía cửa lớn của động phủ. Ánh mắt Địch Cửu dừng ở một cái túi màu xám được nam tử treo bên hông, hẳn nghi đó là một cái túi trữ vật.

Nam tử kia đi rất cẩn thận, bước mỗi một bước đều dừng lại quan sát xong mới bước tiếp bước thứ hai. Nhưng mà nam tử đi không được tới mười mét đã có bảy tám cọng dây mây nhanh như chớp quét lại, những cọng dây mây kia trong lúc quét đến thậm chí còn mang theo mùi tanh tươi.

Tình huống này Địch Cửu cũng đã dự đoán từ trước, hẳn đang muốn quan sát xem nam tử này sẽ đối phó như thế nào, lúc này kiếm trong tay nam tử đã hóa thành hơn mười đạo kiếm quang.

Phốc! Phốc!

Kiểm mang lướt qua liền chặt đứt tất cả dây mây, chất lỏng màu xanh xám bay đầy trời, mùi hôi tanh bốc lên nồng nặc.

Nam tử nhanh gọn lẹ mà xử hết đống dây mây kia hừ lạnh:

- Đám súc sinh tăng động kia đã bị ta dẫn đi hết rồi, một vài cọng cỏ rác rưởi như các người mà cũng dám cản đường Địch Tuyệt ta.

Chân mày Địch Cửu cau lại, sau đó mới phản ứng lại, giờ khắc này trong lòng hắn đã dâng tràn sát khí.

Hắn cuối cùng cũng hiểu ra mấy con yêu thú kia vì sao lại chạy tới quảng trường Tiên Nữ tinh, thì ra là bị gia hỏa này dẫn tới, gia hỏa này tên là Địch Tuyệt...

Địch Cửu nhớ tới lần ở hội đấu giá kia, nữ nhân chủ trì cũng từng giới thiệu qua. Địch Tuyệt là người xếp hạng thứ tư trong thập đại tiên. Nghe nói y mất tích trong quá trình tìm kiếm cái động phủ này. Không ngờ rằng gia hỏa này còn chưa chết, hơn nữa còn âm độc như vậy, đúng là người cũng như tên a. Cũng không biết gia hỏa này dùng thủ đoạn gì để dẫn dụ mấy con yêu thú kia đi tới quảng trường Tiên Nữ tinh nữa.

Mục đích y dẫn đám yêu thú kia tới quảng trường Tiên Nữ tinh hiển nhiên là vì cái động phủ này.

Một cái động phủ có lẽ là rất quan trọng, nhưng mà gia hỏa này lại có thể vì một cái động phủ lại làm ra loại chuyện khiến thiên nô dân oán đi quá giới hạn như vậy. Phải biết rằng nếu như những yêu thú kia hủy diệt đi quảng trường Tiên Nữ tinh, rất có khả năng sẽ tìm được Địa Cầu.

Trên con đường đá này không ngừng có các loại thực vật lao ra ngăn cản bước chân của Địch Tuyệt. Địch Tuyệt vẫn cứ sử dụng một chiêu kiếm

kỹ đem tất cả thực vật đều chém gãy.

Hơn nữa tiếng đồng hồ sau, Địch Cửu thấy Địch Tuyệt đi qua hai cái cột đá khắc đầy hình ảnh kia tiến vào trong động phủ.

Địch Cửu cũng đứng dậy đi theo, tuy rằng hẳn biết được một ít trận pháp đơn giản nhưng đáng tiếc là hiện giờ hẳn không biết luyện chế trận kỳ, không cách nào bày ra không trận. Chỉ đành lập ra một ít cấm chế trên đường đi tới để tránh cho Địch Tuyệt chạy thoát.

Lúc này khi Địch Tuyệt đi trước đã chém rất nhiều thực yêu, Địch Cửu theo sao y nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Chỉ vài phút sau, Địch Cửu đã đến phía trước hai cột đá rồi. Đánh thêm mấy cái cấm chế ở giữa hai cột đá xong mới bước vào bên trong động phủ to lớn này.

Lúc đứng ở bên ngoài, thần niệm của Địch Cửu không thể rà quét vào bên trong động phủ, bây giờ sau khi hẳn xuyên qua hai cột đá đi vào trong, liền gặp phải một cảnh tượng mà hẳn chưa bao giờ tưởng tượng đến.

Nói nơi này là động phủ còn không bằng nói nó là một cái đại điện thì đúng hơn. Địa điện này rất lớn, xung quanh nó toàn là những cột đá to lớn. Mà chính giữa đại điện chính là một cái ngọc quan (quan tài bằng ngọc)

Cũng không biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng nhưng ngọc quan vẫn sạch sẽ không có một hạt bụi nào. Cho dù Địch Cửu còn cách ngọc quan kia một khoảng cách khá xa, cũng có thể nhìn thấy rõ ràng có một cô gái xinh đẹp tuyệt trần đang nằm bên trong ngọc quan.

Hai tay cô ấy đặt giao nhau ở trước ngực, chân để trần, trên người mặc cũng rất ít, bụng dưới của nàng có một dải lụa màu hồng nhạt quấn quanh rũ xuống bên gối.

Hai mắt nàng nhắm chặt được hai hàng lông mi thật dày kia che đi, giống như đang nằm ngủ. Chỉ là cô gái này hình như nhìn hơi quen... Suy

nghĩ trong đầu nhanh chóng xẹt qua, Địch Cửu liền hiểu ra vì sao lại cảm thấy quen rồi, vì cô gái xinh đẹp đến cực hạn kia vô cùng giống với pho tượng bị ngã trên Tiên Nữ tinh.

Lúc này Địch Tuyệt cũng đã đứng bên cạnh ngọc quan, trên mặt chỉ còn mỗi vẻ kinh ngạc, y cũng giống với Địch Cửu, không ngờ rằng lại có một cái ngọc quan nằm ở đây.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 92: Thiên Cương Cung

Thần niệm của Địch Cửu muốn thâm nhập vào bên trong ngọc quan xem thử xem cô gái tuyệt sắc này còn hơi thở hay không, cũng vì vậy mà Địch Tuyệt liền phát hiện ra sự tồn tại của Địch Cửu. Y đột nhiên ngừng đầu, đột ngột quét thần niệm về phía cửa đại điện. Biết Địch Tuyệt đã phát hiện ra bản thân, Địch Cửu cũng lười che dấu tiếp.

- Người là ai?

Địch Tuyệt lạnh giọng quát hỏi, trong lòng y cũng rất bất ngờ, thanh niên này làm sao đi vào chỗ này được?

Tuy là nói yêu thú bảo hộ chỗ này đều bị y dẫn đi hết, nhưng nếu như người bình thường cũng không có cách nào đi được đến cái động phủ này.

Địch Cửu không thèm để ý Địch Tuyệt, hần trực tiếp bước vào đại điện, tiến về phía ngọc quan đang nằm ở giữa kia.

Thấy Địch Cửu muốn đi lại chỗ ngọc quan, tay Địch Tuyệt động một cái, phi kiếm đã hóa thành một đạo kiếm quang trực tiếp bay đến chỗ Địch Cửu. Đồng thời tay kia của y cũng chụp lấy cái ngọc quan kia, vừa nhìn động tác của y Địch Cửu đã hiểu ra, gia hỏa này lo lắng thực lực của hần không tồi nên muốn ra tay thu trước cái ngọc quan kia rồi mới tính tiếp.

Trong đại điện này cũng chỉ có mỗi cái ngọc quan này thôi, Địch Tuyệt cũng mặc kệ nữ nhân nằm bên trong là người nào cứ thu trước rồi nói.

Thái đao trong tay Địch Cửu tùy ý vạch ra một đạo đao ngân liền đánh bay phi kiếm của Địch Tuyệt, nó thậm chí còn không bay trở về tay Địch Tuyệt được mà bị đánh rớt xuống nền đất của đại điện.

Chỉ mới ra tay thử một chút thôi Địch Cửu cũng đã hiểu rõ ràng thực lực của Địch Tuyệt còn kém xa vạn dặm so với hắn. Gia hỏa này cũng chỉ mới biết điều khiến phi kiếm mà thôi, hoàn toàn không có chút pháp kỹ nào, cũng không có một kiếm kỹ nào luôn. Bắn vào chút đồ vật này mà muốn giết hắn, đúng là nằm mơ.

Thấy phi kiếm của mình lại dễ dàng bị Địch Cửu đánh bay Địch Tuyệt cũng ngây người ra. Không đợi y phản ứng lại, toàn bộ đại điện bỗng nhiên rung động dữ dội.

Oanh!

Địch Cửu và Địch Tuyệt đều khiếp sợ nhìn về phía cửa vào đại điện, lúc này cửa vào đã biến mất không thấy.

Tiếp theo nữa, Địch Tuyệt bỗng nhiên a lên một tiếng rồi bay ngược ra ngoài, đ-ng vào một cột đá trong đại điện.

Địch Cửu nhìn thấy một bàn tay của Địch Tuyệt đã biến mất tăm, mà cái tay kia cũng chính là cái lúc này đã đặt lên trên ngọc quan.

Địch Tuyệt kinh hãi nhìn cánh tay đứt lìa của mình, vốn dĩ y tính dùng tay này đem ngọc quan đặt vào túi trữ vật, kết quả ngay lúc tay y vừa đặt lên ngọc quan cửa vào đại điện đột nhiên bị phong bế, sau đó y cảm thấy tay tê rần, có một lực lượng mạnh mẽ đổ về phía y, đâm bay y ra ngoài. Chờ đến khi y tỉnh táo lại, bàn tay và cả cánh tay đều đã biến mất không nhìn thấy đâu nữa.

Địch Cửu cũng không coi Địch Tuyệt ra gì, thực lực của y kém xa hắn. Địch Cửu ngẩng đầu nhìn viên đại minh châu kia, sau khi đại điện phong

bế, tất cả ánh sáng đều do viên minh châu này phát ra.

- Người là ai?

Địch Tuyệt cũng hiểu thực lực của Địch Cửu đã vượt xa y, khi y lên tiếng hỏi lần thứ hai, ngữ khí nói chuyện đã có chút sợ hãi.

Địch Cửu đi lại trước mặt Địch Tuyệt, nhàn nhạt nói:

- Địch Tuyệt, người đúng là rất độc nha. Dám dẫn toàn bộ yêu thú chạy đến quảng trường Tiên Nữ tinh. Người có biết người làm như vậy sẽ hại chết bao nhiêu người vô tội không?

Một tay khác của Địch Tuyệt lặng lẽ sờ vào túi trữ vật ở bên hông, Địch Cửu nhắc chân đá cho y một cước.

Địch Tuyệt giống như một cái bao cát bị Địch Cửu đá văng ra xa, đ-ng ngã vào lối vào vừa mới bị phong bế kia.

Oanh!

Địch Tuyệt đ-ng vào lối vào kia thì nó bỗng bộc phát ra từng cây mũi nhọn mang theo sát khí, sau đó nữa, Địch Tuyệt giống như một khối giẻ rách bị mấy mũi nhọn kia đâm cho nát bét.

Địch Cửu hút vào một ngụm khí lạnh, đây là một sát trận mà hẳn không cách nào nhìn ra cấp bậc. Chỉ cần hẳn công kích vào nó, nó liền phản phệ lại sát khí cuồng bạo. Địch Cửu vô cùng khẳng định, lấy tu vi hiện tại của hẳn một khi đối mặt với công kích của mấy mũi nhọn mang theo sát khí dày đặc kia thì chỉ có một còn đường chết mà thôi.

Lúc trước khi nhìn thấy đại diện bị phong bế hẳn cũng không để tâm lắm. Trong mắt hẳn cùng lắm thì đánh ra vài đao là xong, nhưng mà bây giờ xem ra hẳn vẫn quá ngây thơ rồi.

Ánh mắt Địch Cửu lại dừng trên cái ngọc quan đặt giữa đại điện lần nữa. Trong lòng hẳn có chút dự cảm không tốt, có lẽ hẳn sẽ bị vây nhốt ở chỗ này.

Mới vừa thoát ra khỏi một hốc cây xong lại bị nhốt tiếp trong một cái đại điện bí ẩn.

.....

Tường phòng hộ ở quảng trường Tiên Nữ tinh có độ dày gần mười trượng bây giờ lại bị yêu thú tấn công tới lõi lõi tùm lum, có hố động sâu tới hai ba trượng. Cái này còn là bởi vì tường phòng hộ được sắt thép đỉnh cấp đúc thành đó, nếu như là mấy thứ bình thường chỉ sợ đã sớm bị phá banh.

Ở trên tường phòng hộ, yêu thú không ngừng bị giết chết, cũng có người liên tục bị yêu thú nuốt mất hoặc là rơi xuống tường phòng hộ mà chết đi.

Toàn bộ khu vực tường phòng hộ toàn là vết máu loang lổ hỗn độn. Cả người Tăng Đông Lăng toàn là máu, ông lạnh giọng quát:

- Vậy lúc này Địch Tuyệt ném là gì vậy? Đã tìm được nó chưa?

Một lão sư học viện đầu tóc rối bời đang cầm thứ gì đó chạy nhanh lại đây:

- Viện trưởng, lấy được rồi, là thi thể của một con khi con.

Thứ mà lão sư học viện cầm trong tay thật sự là thi thể của một con khi con, chỉ là con khi này vẫn còn quá nhỏ, lông trên người nó là màu vàng nhạt.

- Ta biết rồi.

Tăng Đông Lăng dùng một đao đánh một con sói yêu rớt xuống tường phòng hộ, sau đó bắt lấy thi thể của khi con kia, lớn tiếng nói:

- Ta dụ đám yêu thú này rời đi, mọi người nhất định không thể để cho bất cứ con vật nào vọt vào bên trong quảng trường đó.

Nói dứt câu, Tăng Đông Lăng lại bỏ ra vô số đao sau đó thả người nhảy xuống.

Tường thành cao gần trăm mét, nếu như người thường ngã xuống chỉ có một con đường chết mà thôi. Tăng Đông Lăng lại liên tiếp dùng mũi chân điểm vài cái lên trên tường thành, yên ổn mà rơi xuống trên mặt đất.

Gần như là trong nháy mắt khi Tăng Đông Lăng hạ xuống, vô số yêu thú cũng điên cuồng nhắm về phía ông.

Tăng Đông Lăng không thèm dừng lại, trực tiếp lựa đại một hướng nhanh chóng co giò chạy trốn.

Bên trong đàn yêu thú kia có một con yêu hầu màu vàng kim to lớn, nó nhìn thấy Tăng Đông Lăng chạy trốn liền đâm liên tiếp vào ngực mình vài cái rồi cũng nhanh chóng chạy đuổi theo.

Con yêu hầu màu vàng kim này vừa đi, gần như toàn bộ yêu thú cũng chạy theo nó.

Tường phòng hộ Tiên Nữ tinh vừa mới tràn ngập nguy cơ bỗng nhiên an tĩnh trở lại. Chỉ có mùi máu tươi tràn lan trong không khí và vô số thi thể kia mới minh chứng cho việc ở nơi này vừa mới xảy ra một trận đại chiến nhân yêu vô cùng đáng sợ.

- Ta biết rồi, nhất định là Địch Tuyệt giết chết con cháu của con yêu hầu màu vàng kim kia, sau đó lại dụ đám yêu thú kia lại đây vây công

quảng trường Tiên Nữ tinh. Nếu không nhờ Đông Lăng viện trưởng, sợ là nơi này của chúng ta sẽ sớm bị yêu thú công phá, sau đó chúng ta sẽ...

Phàn Văn Tinh bị mất đi một cánh tay sợ hãi nói.

- Nhưng mà vì sao Địch Tuyệt lại làm như vậy chứ?

Có người lên tiếng hỏi.

Nhưng không ai có thể trả lời vấn đề này, cho dù tất cả mọi người ở đây đều rất muốn biết được đáp án.

Du Tiệp nhìn về phương hướng Tầng Đông Lăng rời đi, trong lòng cũng không còn chút vui sướng vì bước vào được Tiên Thiên nào. Tới tận giờ phút này nàng mới hiểu rõ, Tiên Thiên, không đúng Thiên cấp so với đàn yêu thú điên cuồng này cũng chẳng khác nào một con kiến.

Tầng Đông Lăng là một hiệu trưởng tốt, nhưng mà ông chỉ có thể cứu quảng trường Tiên Nữ tinh một lần mà thôi. Nếu đám yêu thú này đã tới được một lần, không bao lâu sẽ tới lần thứ hai, lần thứ ba,...

Lần đầu tiên tới có lẽ còn cần có lí do, nhưng lần thứ hai, thứ ba đã không còn cần tới lí do nữa rồi.

Phàn Văn Tinh nhìn đám người yên lặng kia, ánh mắt lại lướt qua vô số thi thể nằm đảng kia, chậm rãi lên tiếng:

- Ta lấy danh nghĩa của đại bí thư liên minh tuyên bố chuyên lệnh: Từ giờ trở đi bất kì học viên ở học viện đại học võ thuật nào cũng có thể thể đi vào Tiên Nữ tinh tiến hành thí luyện. Ngoài ra, không cần phải là học viên học viện võ thuật, chỉ cần có đủ thực lực cũng có thể tiến vào Tiên Nữ tinh.

- Bất kì ai cũng có thể tự do tham gia thí luyện ở Tiên Nữ tinh, không có hạn chế nào. Viện trưởng Học viện Võ Thuật Tiên Nữ Tinh vì quảng

trường Tiên Nữ tinh của chúng ta đã đứng ra dụ yêu thú rời khỏi. Học viện Võ thuật không thể không có viện trưởng, trước khi Đông Lăng viện trưởng trở về chức vị viện trưởng sẽ do Vũ Thừa đảm nhiệm.

Phàm Văn Tinh đương nhiên biết đám yêu thú kia không phải chỉ có lúc này mới bạo nộ, lần thứ hai, lần thứ ba rất nhanh sẽ xảy ra. Nỗi lo lắng trước đây của Vũ Thừa đã sắp trở thành sự thật. Đám yêu thú này bây giờ còn chỉ tấn công quảng trường Tiên Nữ tinh mà thôi, nhưng có lẽ một đoạn thời gian nữa bọn nó sẽ bắt đầu đi tấn công Địa Cầu....

Thân là Trưởng bí thư của Địa Cầu, mỗi năm Phàm Văn Tinh đều có một quyền chuyên lệnh. Nhưng mà, chuyên lệnh này nếu có hơn bảy thành viên của trưởng lão đoàn phản đối liền trở thành phế thải.

Ở Tiên Nữ tinh, vốn các thành viên trưởng lão đoàn còn đang lục đ-c với nhau, nhưng lúc này lại không có một người đứng ra phản đối.

.....

Địch Cửu đã đi vòng vòng cái đại điện này hơn hai chục lần rồi, mỗi một ngõ ngách trong đại điện này hẳn đều xem qua. Cuối cùng hẳn cũng đưa ra kết luận rằng, nơi này, không thoát ra được.

Chỗ này trừ bỏ ba mươi bốn cây cột đá lớn kia ra cũng chỉ còn mỗi cái ngọc quan, nồng độ linh khí coi như cũng được, nhưng mà hẳn lại không có đồ ăn, nếu như cứ bị nhốt ở đây sớm muộn gì cũng bị chết đói.

Địch Cửu bây giờ rất hối hận, hẳn nên lấy cái túi trữ vật của Địch Tuyệt lại rồi hãy đá bay y đi. Ai mà ngờ cái sát trận kia lợi hại như vậy, chẳng những nghiền xương của Địch Tuyệt thành bột phấn, cái túi trữ vật kia cũng biến mất tăm chắc là cũng bị phá hư rồi.

- Tiểu Thụ Căn, ca bị nhốt ở đây rồi, nhóc có cách gì không?

Địch Cửu kêu Thụ Đệ dậy, hắn đoán tiểu thụ nhân cũng không có biện pháp gì tốt hơn, nhưng mà hiện tại hắn cũng chỉ có thể hỏi thử nó thôi.

- Chỗ này là Thiên Cương cung?

Thụ Đệ còn chưa kịp phản kháng vì Địch Cửu không kêu tên nó, đã theo bản năng nói ra ba chữ Thiên Cương cung này.

- Thiên Cương cung là gì?

Địch Cửu hỏi.

Thụ Đệ vội vàng trả lời:

- Đệ đạt được phần lớn ký ức của gã tu sĩ bế quan đã chết kia, Thiên Cương cung hình như rất là ghê gớm, rất nhiều người đều tìm kiếm Thiên Cương cung. Ghê gớm chỗ nào em cũng không rõ, chỉ biết mỗi việc Thiên Cương cung có ba mươi sáu Thiên Cương trụ thật lớn thôi....

Địch Cửu thấy chắc cũng không hỏi thêm được gì khác nữa, Tiểu Thụ Nhân có thể kêu ra ba chữ Thiên Cương cung cũng đã rất tốt rồi:

- Nhóc nhớ không sai, chỗ này thật đúng là có ba mươi sáu cây Thiên Cương trụ, ở bên ngoài còn có hai cây, hai chúng ta bị nhốt ở trong này không ra được. Mấy ngày sau chúng ta có khả năng sẽ bị chết đói.

Thụ Đệ yếu xìu lên tiếng:

- Đại ca, em sẽ không bị đói chết đâu, em chỉ cần hấp thụ linh khí là được rồi.

Giọng nói của Địch Cửu có chút lạnh lẽo:

- Ý của nhóc là sẽ chỉ có một mình ca chết đói thôi đúng không?

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 93: Tai Nạn Ở Quảng Trường Tiên Nữ Tinh

- Không đâu, không đâu, đại ca cũng sẽ không bị chết đói đâu. Ca còn có sinh cơ màu xanh kia mà, mỗi lần ăn một miếng là có thể chống cự rất nhiều năm đó....

Thụ Đệ cảm nhận được tâm tình không xong của Địch Cửu liền phủ nhận mấy lần liên tiếp. Nếu như mà Địch Cửu chết đói, nó cũng phải chết theo đó.

Nhớ đến chính mình còn biết bao nhiêu sinh cơ xanh đó, Địch Cửu cũng vui mừng. Chỉ cần không bị đói chết, hẳn nhất định sẽ tìm được cách thoát ra ngoài.

- Thụ Đệ, nhóc mau kể xem Thiên Cương cung này là chuyện như thế nào đi.

Tâm tình của Địch Cửu trở nên rất tốt, cho dù biết được tiểu thụ nhân cũng biết không nhiều nhưng mà vẫn cứ thuận miệng hỏi một câu.

Thụ Đệ cũng không biết chuyện gì về Thiên Cương cung hết. Trong phần trí nhớ mà nó đạt được, Thiên Cương cung rất ghê gớm, vô số người đều đang tìm kiếm nó. Chỉ cần vào được Thiên Cương cung là có thể đạt được đại cơ duyên.

Cơ duyên cái cục cốt, Địch Cửu thật sự nhịn không được phải mắng một tiếng, lại bắt đầu xách theo Tiểu Thụ Nhân đi vòng vòng cái Thiên Cương cung thêm vài vòng nữa. Cuối cùng lại rút ra thêm một kết luận nữa,

nếu như không thể mạnh mẽ công kích cái Thiên Cương cung này vậy thì cũng chỉ còn mỗi một cách đó chính là học tập trận pháp.

Các hình vẽ trên hơn ba mươi cây cột này hình như là một ít trận pháp vô cùng mạnh mẽ. Địch Cửu cũng chỉ mới được coi là nhập môn trong trận pháp mà thôi, hẳn hoàn toàn xem không hiểu mấy cái thứ cao siêu này.

Cũng may kiến thức dự trữ về vấn đề trận pháp của Thụ Đệ vô cùng phong phú, Địch Cửu còn đoạt được trong tay nó một cái ngọc giản nói về trận pháp nữa.

Tiếc nuối duy nhất chính là Địch Cửu không có đủ tài liệu để học tập luyện chế trận kỳ.

Hắn chỉ có thể một bên nghiên cứu trận pháp, một bên lại sử dụng đồng tài liệu có hạn của bản thân ra luyện chế. Dưới tình hình chung thì mấy tài liệu bị luyện chế thành trận kỳ hoặc pháp bảo xong đều rất khó hồi phục trở lại như cũ. Nhưng mà Địch Cửu cũng chỉ vì học tập nên cũng không để ý việc nó có thể hồi phục nguyên vẹn hay không, vẫn cứ luyện chế đi luyện chế lại.

Còn cái ngọc quan chính giữa đại điện kia, Địch Cửu chưa từng có ý nghĩ đ-ng vào nó dù chỉ một chút. Tay của tên Địch Tuyệt kia vừa mới đ-ng vào đã bị biến mất tiêu, hẳn cũng không ngu mà dẫm lên vết xe đổ kia. Thời gian cứ như vậy trôi qua từng ngày từng ngày, Địch Cửu cứ không ngừng học tập suy diễn trận pháp. Gặp những vấn đề không hiểu thì hỏi thăm Thụ Đệ, đói bụng thì ăn một miếng sinh cơ màu xanh kia.

Lúc mới bắt đầu, Thụ Đệ còn có thể chỉ điểm cho Địch Cửu một hai, nhưng mà càng lâu về sau nó cũng chỉ có thể trợn mắt nhìn một đồng thủ quyết huyền ảo do Địch Cửu làm ra.

.....

Du Tiệp đưa tay lau đi vết máu che khuất đôi mắt, đại người mà nhìn đám yêu thú hai bên người nàng đang phá tan tường phòng hộ của Tiên Nữ tinh. Một con gấu lớn cao gần hai trượng đang tóm lên hai gã chiến sĩ bỏ vào miệng.

“Quảng trường Tiên Nữ tinh xong rồi!” Đây chính là ý nghĩ duy nhất của Du Tiệp hiện giờ.

Phốc!

Một đạo đao quang xẹt qua trước mặt nàng, đánh bay tay dài của một con rái cá đang muốn bắt lấy Du Tiệp

- Du tử, chúng ta nhanh chạy thôi, quảng trường đã thất thủ rồi.

Người nói là Tăng Bắc Tử.

Hai năm trước, sau khi phụ thân nàng dụ những yêu thú kia rời đi nàng liền đi đến quảng trường Tiên Nữ tinh. Hiện tại nàng đã là Địa cấp viên mãn, chỉ kém một bước là sẽ bước vào Thiên cấp.

Thời gian hai năm này, nàng không biết bản thân đã chiến đấu bao nhiêu lần. Trên mặt cũng đã mất đi vẻ ngây ngô cùng sợ hãi, thay vào đó chính là vẻ quả cảm cương nghị.

Du Tiệp lẩm bẩm:

- Đi thôi....

Ánh mắt nàng dừng ở bên ngoài quảng trường Tiên Nữ tinh, hầu như ai cũng điên cuồng chạy vào sâu bên trong Tiên Nữ tinh, nếu như ở lại quảng trường Tiên Nữ tinh chỉ còn mỗi một con đường chết.

Ngay lúc này, Du Tiệp lại kinh hoàng nhìn thấy một con yêu hồ bốn đuôi bắt được một tên võ giả, nó dẫn theo hơn mười con yêu thú khác cùng

nhau tiến vào một phi cơ Lượng Tử Thiên Không.

- Ta chưa thể đi được, cần phải phá hủy hết mấy cái phi cơ.....

Du Tiệp nôn nóng nơi.

Nhưng mà chưa đợi Du Tiệp ra tay đã có một đầu đạn pháo bay đến chỗ sân bay. Nhưng trong lòng Du Tiệp lại trầm xuống, nàng nhìn thấy rõ ràng, trước khi đầu đạn phá kia rơi xuống, yêu hồ bốn đuôi và đám yêu thú kia đã đi vào bên trong phi cơ rồi

Oanh!

Tiếng nổ mạnh vang lên, bụi bay mù mịt. Trong đám bụi mù đó, Du Tiệp nhìn thấy một chiếc phi cơ lung la lung lay mà bay đi.

Du Tiệp nắm chặt tay, nàng thật sự là bất lực, nàng hận chết tên gia hỏa kia. Nếu không phải tên gia hỏa bị yêu hồ bắt được kia sợ chết, phi cơ không thể nào cất cánh nhanh như vậy.

Tăng Bắc Tử xoa xoa đôi mắt đỏ bừng, nàng cũng biết chuyện này xảy ra sẽ khiến mọi người vô cùng tuyệt vọng. Một khi đám yêu thú kia tiến vào Địa Cầu, như vậy sẽ là tai nạn trong tai nạn. Nhưng nàng cũng còn giữ lại chút lí trí, kéo Du Tiệp đi:

- Du tử, chúng ta chạy nhanh đi, sau này chỉ cần đề cao tu vi chúng ta sẽ có cơ hội trở về lại Địa Cầu, sau đó đem mấy con yêu thú này đuổi đi.

Du Tiệp thở dài, nàng cũng biết bây giờ cũng chỉ có thể chạy trốn.

Hai người nhảy xuống tường phòng hộ đã bị phá nát, chạy theo đám người kia, đi sâu vào bên trong Tiên Nữ tinh rộng lớn vô biên kia.

.....

Lại thêm một năm qua đi, bây giờ ở trên tường phòng hộ quảng trường Tiên Nữ tinh đã tàn tạ vô cùng. Bên trong quảng trường cũng không có một người, cỏ dại mọc đầy khắp nơi.

Sau khi Vũ Thừa trở thành viện trưởng vẫn luôn sinh tồn ở trong rừng rậm, nhưng hẳn vẫn không cách nào cứu được quảng trường Tiên Nữ tinh. Nhớ năm đó nhân loại ở Địa Cầu vô cùng hùng tâm tráng chí mà lập nên quảng trường Tiên Nữ ở trên Tiên Nữ tinh, muốn khai phá Tiên Nữ tinh trở thành một tinh cầu có sự sống để tương lai nhân loại có thể di dân đến đây sinh sống. Nhưng nhìn tình hình bây giờ, những chuyện đó cũng chỉ là ảo tưởng mà thôi. Tiên Nữ tinh vẫn còn như trước, nhưng quảng trường Tiên Nữ đã biến mất. Mà những nhân loại từng đứng ở chỗ này cũng đã sớm không còn tung tích.

.....

Răng rắc!

Một khối tài liệu trong tay Địch Cửu đã vỡ thành nhiều mảnh vụn.

Đó là một trong hai cái sừng của con sư tử mọc sừng kia. Qua mấy năm liền bị Địch Cửu không ngừng đập đi lập lại luyện chế trận kỳ, cuối cùng nó cũng đã anh dũng hi sinh.

Địch Cửu cũng không thèm để ý quăng đồng mảnh vụn đó đi, hét lớn một tiếng rồi đứng dậy. Tóc của hắn đã rất dài rồi, cả người đều lồi thối lệch thếch.

- Đại ca.....

Tiểu thụ nhân bên cạnh cũng chả tốt hơn Địch Cửu bao nhiêu. Nó có thể hấp thu linh khí, nhưng mà mấy linh khí đó cũng chỉ đủ để nó sinh tồn mà thôi. Hiện tại cả người nó đều khô héo không có chút tinh thần nào.

Hy vọng duy nhất của nó đặt trên người của Địch Cửu, mà hy vọng duy nhất của Địch Cửu lại là những suy đoán của hắn.

Trong nháy mắt lúc Địch Cửu đứng dậy, hắn liền cảm giác được bình chướng trong cơ thể bị phá vỡ, bình cảnh ngăn cách làm tu vi vẫn luôn dừng ở Luyện Khí Kỳ tầng sáu đã biến mất, sau đó Địch Cửu bắt đầu cảm nhận được tu vi của bản thân bắt đầu nhanh chóng tăng lên.

Cho dù mấy năm rồi hắn không hề tu luyện, Địch Cửu cũng biết đây là chuyện gì, hắn nhanh chóng ngồi xuống tu luyện bắt đầu vận chuyển chu thiên.

Nửa ngày sau, Địch Cửu vui sướng mở to mắt. Hắn suy diễn mấy trăm cái trận pháp, không ngờ rằng trận pháp của hắn vừa đạt đến cấp bốn thì tu vi cũng cùng lúc tăng lên Luyện Khí Kỳ tầng bảy.

Luyện Khí Kỳ tầng bảy và Luyện Khí Kỳ tầng sáu hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, một cái là Luyện Khí Trung kỳ, một cái là Luyện Khí Hậu kỳ. Xem ra mấy cái sinh cơ màu xanh kia không chỉ có mỗi tác dụng không để hắn đói chết. Đáng tiếc là bây giờ hắn không có linh thạch, nếu như có được linh thạch hắn có thể tiếp tục tu luyện, nói không chừng có thể một hơi bước vào Luyện Khí tầng tám thậm chí là tầng chín.

- Đại ca, người thăng cấp rồi?

Tiểu thụ nhân vui vẻ hỏi.

Địch Cửu cũng vui sướng trả lời:

- Ca vừa mới đột phá tới tới cấp bốn trận pháp đại sư thì đã tiến vào Luyện Khí tầng bảy luôn, không tệ, không tệ.

Trong lúc nói chuyện hắn cũng giơ tay vỗ vỗ đầu của tiểu thụ nhân, lần này hắn cũng không dùng sức, lần này hắn có thể đột phá, Tiểu Thụ

Nhân cũng có công lao rất lớn.

- Đại ca, chúng ta ở đây được ba năm rồi. Trận pháp của đại ca đã tới cấp mấy rồi? Bây giờ chúng ta có thể rời khỏi nơi này chưa?

Thụ Đệ xoa xoa tay. Hiện tại nó vô cùng hy vọng Địch Cửu có thể dẫn nó ra ngoài, cái chỗ chim không thềm ị này còn không bằng cái ổ lúc trước của nó nữa.

Dựa theo hiểu biết của Tiểu Thụ Nhân và ghi chép bên trong ngọc giản của Địch Cửu ghi lại thì trận pháp chia thành chín cấp: cấp 1-3 là trận pháp sư, cấp 4-6 là trận pháp đại sư, cấp 7-8 là trận pháp tông sư, cấp 9 là trận vương.

Địch Cửu trong vòng ba năm đã có thể tiến vào cấp bốn trận pháp đại sư, tuyệt đối là vô cùng hiếm có, có thể nói là thiên tài trong thiên tài.

Địch Cửu không biết muốn để một người mới chỉ coi như nhập môn về trận pháp trở thành một trận pháp đại sư phải mất bao lâu, hẳn chỉ khẳng định bản thân nhất định dùng thời gian không lâu lắm.

Suy diễn trận pháp là việc phức tạp nhất, lúc đầu khi Địch Cửu suy diễn trận pháp còn có thể dò hỏi Tiểu Thụ Nhân, nhưng về sau hẳn cũng chỉ có thể tự dựa vào mình.

Mỗi khi suy diễn không ra, hoặc là lúc quan sát những hình vẽ trên mấy cây cột trụ không hiểu hay không cách nào đi tiếp bước tiếp theo, thần niệm của hắn chỉ cần chạm vào viên đá màu xám đeo trên ngực một cái thì sẽ có được một ít thu hoạch mới, một loại giải thích hoàn toàn mới mẻ. Bên trong cục đá này hình như có một thứ gì đó, mà thứ này lại có thể giúp đỡ hắn từ từ xây dựng lên một hệ thống lí luận của riêng bản thân, chế định ra một quy tắc phương thức hoàn toàn mới, để hắn có thể dễ dàng tìm được đáp án.

Nếu như không nhờ có viên đá màu xám bên trong có một tia chớp màu vàng kim hình cung này, Địch Cửu khẳng định mình không có cách nào trong vòng ba năm có thể bước vào hàng ngũ của trận pháp đại sư cả.

Địch Cửu lấy viên đá đang treo ở trên ngực ra cầm trong tay, đường cong màu vàng kim trên viên đá ần ần lưu động, viên đá này cũng không phải mới giúp đỡ hắn một lần này thôi đâu.

- Đại ca, cái này là đồ tốt a.

Thụ Đệ đứng ở một bên vẻ mặt nịnh nọt.

- Nhóc thì hiểu cái trứng gì mà nói.

Địch Cửu quát lại, hắn cho rằng tiểu thụ nhân không hiểu nói bừa.

Thụ Đệ nhanh chóng nói:

- Đại ca, nói gì thì nói chứ bản thể của em tốt xấu gì cũng sống và tì năm rồi đó, em từng cảm thụ qua hơi thở nguyên thủy nhất của hành tinh này. Trên tảng đá này có một loại khí tức của phôi thai lúc nguyên thủy, giống như, giống....

Giống nửa ngày Thụ Đệ cũng chưa tìm ra được từ nào để hình dung về nó.

Khí tức của phôi thai nguyên thủy? Địch Cửu giật mình, ba năm này mỗi khi suy nghĩ của hắn bị bế tắc phải dùng thần niệm chạm vào viên đá này để tìm kiếm đáp án cũng có cảm nhận được loại khí tức này, thật giống như là khí tức của phôi thai nguyên thủy.

Còn có tia chớp màu vàng kim kia nữa, chẳng lẽ bởi vì viên đá này không tầm thường cho nên nó mới ở lại trong này.

- Thụ Đệ, nhóc nói cũng đúng, thứ này là một bảo bối, nhóc có biện pháp nào để món bảo bối này nhận chủ không?

Đôi mắt Địch Cửu sáng bừng lên. Nếu có thể làm cho thứ này nhận chủ, hẳn không cần phải treo nó trước ngực mỗi ngày nữa.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 94: Kịch Biến

- Nghe nói hình như có thể đem nó đi luyện hóa.....

Thụ Đệ mới nói được vài chữ đã nhìn thấy ánh mắt không chủ ý tốt của Địch Cửu, nó liền nuốt hết mấy câu còn lại vào trong bụng, rồi lại yếu xìu lên tiếng

- Còn còn có thể dùng tinh huyết nữa.....

Ánh mắt Địch Cửu sáng bừng lên. Đúng rồi ha! Hẳn không chút do dự phun ra một ngụm tinh huyết lên trên tảng đá màu xám này, chờ đợi nửa ngày viên đá màu xám vẫn cứ là viên đá màu xám, nó không hề có chút phản ứng gì hết.

Địch Cửu có chút thất vọng cầm viên đá, theo tu vi của hắn càng lúc càng cao, hắn càng cảm nhận được việc treo viên đá này ở trước ngực cũng không phải chuyện tốt gì hết.

Lúc hắn dùng thần niệm tiếp xúc với viên đá này đều có thể cảm nhận được một loại hơi thở mênh mênh, giống như một là một loại khởi nguyên cùng một loại trật tự đang dung hòa với nhau. Nếu như sau này hắn gặp phải một cường giả, thần niệm của người ta đảo qua một cái, vậy thì hắn không còn bí mật nữa.

Loại đồ vật có thể giúp người ta suy diễn được trận pháp có giá trị bao nhiêu, cho dù Địch Cửu hẳn chưa từng lăn lộn qua giới Tu chân chân chính cũng có thể biết được, hắn cũng hiểu rõ nếu hắn mà cứ treo thứ này trước ngực vậy chẳng khác nào treo một trái bom hẹn giờ cả.

Nó không hề phản ứng với tinh huyết cho nên lần này Địch Cửu dùng thần niệm cường ngạnh xâm nhập vào bên trong viên đá. Lúc trước mỗi lần câu thông cùng với viên đá này đều là bởi vì gặp phải khó khăn trong việc suy diễn trận pháp. Hẳn chưa từng dùng thần niệm cường ngạnh câu thông với nó giống như bây giờ.

Oanh!

Thần niệm của Địch Cửu vừa mới cường ngạnh nhét vào được một tia liền cảm nhận được một đạo khí tức mạnh mẽ khủng bố đột nhiên nổ tung trong thức hải của hắn, giống như toàn bộ trật tự của thiên địa lại bắt đầu tổ hợp lại với nhau lần nữa. Không có lý nào, Địch Cửu vừa chạm đến quy tắc đáng sợ của vũ trụ, hắn vừa há mồm liền phun ra một đạo huyết vụ.

Đại não Địch Cửu cảm nhận được một trận đau đớn như bị xé rách, trước mắt hắn tối sầm, suy nghĩ duy nhất hiện tại của hắn chính là, mình xong đời rồi.

Viên đá màu xám kia hóa thành một đạo ánh sáng màu xám chui vào bên trong ấn đường của Địch Cửu.

- Đại ca.....

Tiểu thụ nhân lúc này bị khí thế bàng bạc kia ép ra một bên lúc này mới kinh hoàng bò dậy, nhanh chóng chạy vọt đến bên Địch Cửu.

Nếu như Địch Cửu chết, vậy nó cũng phải chết theo đó.

Gần như là ngay lúc viên đá kia chui vào ấn đường của Địch Cửu, thì tuyệt sắc nữ tử trong ngọc quan kia cũng động dậy, lông mi của nàng khẽ động, hai tay cũng giật giật. Sau đó linh khí nhàn nhạt xung quanh bắt đầu tụ lại bên nữ tử này, bị nàng hấp thu hết.

- Đại ca, ca không sao chứ.

Thụ Đệ vừa mới vọt tới bên cạnh liền thấy Địch Cửu mở mắt ra, nó thở phào nhẹ nhõm.

Đá đâu rồi? Địch Cửu thấy hai tay trống trơn trong lòng liền quỳnh lên. Tác dụng của viên đá này đối với hắn rất lớn, nếu như viên đá mà biến mất vậy hắn cũng chỉ là một tu sĩ bình thường mà thôi.

Mà một tu sĩ bình thường thì đừng nói là ba năm, cho dù ba mươi năm đi nữa cũng chưa chắc có thể trở thành một trận pháp đại sư cấp bốn.

- Ca không sao.....

Địch Cửu vừa mới nói xong ba chữ liền cảm giác được thức hải của mình nhiều ra thêm một món gì đó.

Viên đá có một tia chớp màu vàng kim, nó đang yên tĩnh nằm trong thức hải hắn. Địch Cửu cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra, Hắn không biết làm sao mà viên đá này lại chui vào trong thức hải của hắn, nhưng mà chỉ cần nó còn là tốt rồi.

Trong lòng Địch Cửu càng nhẹ nhàng hơn một chút, viên đá này đã nằm trong thức hải của hắn, vậy cho dù người khác có mạnh đến mấy cũng sẽ không thể nào phát hiện được đi? Trừ khi người đó phá vỡ thức hải của hắn.

- Có thể rời khỏi chỗ này được rồi.

Địch Cửu đứng dậy

- Làm sao mà đi a?

Tiểu thụ nhân mờ mịt hỏi, hồi nãy Địch Cửu không xảy ra chuyện gì, nhưng mà cái này cũng không thể đại biểu bọn họ có thể rời khỏi chỗ này a.

- Nhóc cứ đi theo ca là được.

Địch Cửu nghiên cứu trận pháp ba năm trời, chủ yếu là học những tri thức cơ bản về trận pháp và mấy thứ trên ba mươi bốn cây cột trong đại điện.

Dựa theo những gì hần lí giải, ba mươi bốn cây cột ở chỗ này với hai cây bên ngoài kia vừa lúc hợp thành một Thiên Cương đại trận. Loại đại trận này khỏi bàn tới vụ bố trí, cho dù là nghiên cứu hần cũng không nghiên cứu ra được.

Nhưng mà Địch Cửu cảm thấy bản thân hần không cần phải học cách bố trí hay là lấy nó nghiên cứu, hần chỉ cần nghĩ cách thoát ra khỏi cái đại điện này là được rồi.

Trong đại điện này bày chính là Thiên Cương trận, mà Thiên Cương trận này lại được xây dựng từ trận văn của các loại khốn trận, sát trận.

Địch Cửu nghĩ hần chỉ cần phá hủy đi trận văn sát trận kia, sau đó mở ra cửa đại điện là xong. Hần không thể hiểu hết được đại trận nhưng mà chỉ tìm một cái trận văn sát trận xong rồi phá hủy nó thì hần vẫn có thể làm được.

Hần không bố trí được cái sát trận này cũng không có nghĩa hần không phá được nó a.

Địch Cửu lại bắt đầu đi vòng vòng trong đại điện tiếp, mà ở vòng thứ sáu Địch Cửu liền ngừng lại, hần chắc chắn cột đá này chính là chỗ không chế sát trận trong Thiên Cương trận.

Địch Cửu lấy thái đao ra, thấy hần đang bắt đầu ngưng tụ khí thể, Thụ Đệ nhanh chóng kêu lên:

- Đại ca, em đi trốn trong nhẫn nha.

Hồi ba năm trước lúc Địch Cửu đá bay Địch Tuyết, sau đó Địch Tuyết lại đ-ng vào vách tường Thiên Cương cũng bị sát khí cuồng bạo đâm thành bụi phấn nó cũng xem rõ ràng.

Cho dù Địch Cửu chết đi nó cũng sẽ ngóm theo luôn, nhưng mà nó vẫn không muốn chết thảm như vậy.

Cho dù Tiểu Thụ Nhân không nói thì Địch Cửu cũng không tính để cho nó ở bên ngoài. Nếu như sau khi phá hư sát trận xong lại xảy ra biến hóa khác thường gì đó, thì việc Tiểu Thụ Nhân ở bên ngoài sẽ chỉ khiến hãn thêm luống cuống mà thôi.

Sau khi để Thụ Đệ trở về, khí thế quanh thân Địch Cửu lại bắt đầu dâng cao, thái đao hóa thành một đạo đao mang bổ xuống, thế đao đã thành hình trong một đoạn thời gian ngắn.....

Đao ý cuồng bạo vừa mới ngưng tụ ra xong, liền nghe được một thanh âm thanh thúy tràn đầy nỗi kinh sợ kêu lên:

- Dừng.....

Da đầu Địch Cửu tê rần luôn rồi, hãn vậy mà lại nhìn thấy cô gái đang nằm trong quan tài kia đột nhiên vùng dậy, đang kinh hoảng muốn ngăn cản một đao của hãn.

Nếu như trước khi xuất ra Phong Tiêu đao Địch Cửu còn có khả năng dừng lại đao thế của bản thân. Nhưng mà một khi hãn đã bỏ Phong Tiêu đao ra rồi, loại khí thế thẳng tiến không lùi này hoàn toàn không có cơ hội quay đầu rút lui nữa. Lấy thực lực hiện tại của hãn vẫn chưa có cách thu phát tự nhiên Phong Tiêu đao.

Oanh!

Thái đao đã chém lên trên cột đá.

Theo như tính toán của Địch Cửu, hẳn trước tiên dùng một đao hủy diệt trận văn sát trận trên cột đá này, sau đó lại đi chém bay đại môn.

Nhưng mà sau khi chém xuống một đao này Địch Cửu liền cảm thấy có gì đó sai sai, hẳn hình như làm bậy rồi. Tiếp theo đó toàn cơ thể giống như không còn do hắn điều khiển nữa, không gian xung quanh bắt đầu vặn xoắn xoay tròn. Cho dù Địch Cửu đã tu luyện đến Luyện Khí tầng bảy rồi nhưng mà vẫn cứ bị loại quay vòng vòng này quay tới bay lên trời, sau đó liên tục đ-ng vào vách tường đại điện.

Tiếng xương cốt vỡ vụn cứ vang lên hết đợt này tới đợt khác, máu tươi văng ra tùm lum, Địch Cửu chỉ có thể dựa vào ý chí để bảo tồn một tia tư tưởng cuối cùng.

Cái ngọc quan nằm ở giữa đại điện kia cũng bị bay lên trời, cô gái ở bên trong cũng bị quăng ra ngoài, sau đó cũng ở trong không gian này quay mòng mòng đ-ng vào vách tường ở đại điện.

Hộ trận ở sâu bên trong Tiên Nữ tinh xuất hiện tiếng nổ lớn, sau đó xuất hiện mấy đạo quang mang phá tan hộ trận. Mấy đạo quang mang này xé rách hộ trận phía bên ngoài hình thành một lỗ đen đáng sợ vô cùng lớn.

Cái tinh cầu màu xanh biếc từng làm hàng xóm nhiều năm với Địa Cầu đã phá tan trói buộc của bản thân đi vào bên trong lỗ đen to lớn kia.

Sau khi Tiên Nữ tinh biến mất trong lỗ đen, lỗ đen lại khôi phục trở lại như cũ. Thái Dương hệ cũng bắt đầu khôi phục lại bộ dáng ban đầu của nó, Tiên Nữ tinh đột nhiên xuất hiện lại đột nhiên biến mất.

.....

Những người còn đang ở trên Tiên Nữ tinh đột nhiên cảm giác được nó rung lắc dữ dội, giống như chỉ một lát nữa thôi nó sẽ phân giải thành từng mảnh nhỏ vậy.

Việc duy nhất mà bọn họ có thể làm chính là ôm chặt lấy thân cây hay là vật gì đó được cố định trên mặt đất.

Cũng không biết trải qua bao lâu, cô gái trong quan tài kia cuối cùng cũng tóm được một cột đá, sau đó nhanh chóng lấy từ trong nhẫn của mình ra mộ cái bìa ký.

Nàng liên tục đánh ra từng cái thủ thế, đại diện đang quay vòng kia tốt cuộc cũng chậm rãi dần, cuối cùng ngừng hẳn lại.

Vẻ mặt tuyệt sắc của cô gái có chút tức giận đi đến chỗ Địch Cửu, Địch Cửu đã sớm hôn mê mất, khóe miệng còn tràn vết máu tươi.

Không cần sử dụng thần niệm thì cô gái cũng có thể nhìn ra toàn thân xương cốt của Địch Cửu đều nát bét hết rồi hơn nữa kinh mạch cũng đứt gãy vỡ nát.

Vốn định dùng một tát để đập Địch Cửu thành từng mảnh nhỏ, nhưng mà lúc này nữ tử lại lâm bẫm nói:

- Coi như nhờ người mà ta mới tỉnh lại sớm như vậy, đợi lát nữa sẽ ném người ở tinh cầu nào đó để người tự sinh tự diệt đi..... Ó, sao mấy tên tới thí luyện vẫn còn ở đây vậy?

Thần niệm của nữ tử quét ra ngoài, rất nhanh liền hồi phục tinh thần lại, những tên lúc trước muốn tới đây tìm kiếm Luyện hóa bìa, muốn cướp đi tinh cầu này đều đã chết hết rồi. Bây giờ, mấy tên đang thí luyện ở đây đều là mấy tên yếu như kiến, không phải mấy tên năm đó.

Không đúng, trước khi mấy con kiến yếu ớt này tới đã có một ít con kiến hơi mạnh tới chỗ này thí luyện rồi. Thần niệm của nàng quét đến mấy cái động phủ của mấy tên tu sĩ thậm chí còn chưa đạt đến Trúc cơ kia, rốt cuộc chuyện gì vậy nè? Mình ngủ say bao nhiêu năm rồi?

Cô gái tuyệt sắc nhú mày, rất nhanh đã dẹp mấy suy nghĩ đó sang một bên. Nàng xoa xoa vết máu nơi khóe miệng đi tới bên cạnh ngọc quan, giơ tay lên thu hồi nó về. Lam gia nàng đã trả giá quá nhiều cho cái tinh cầu này rồi. Năm đó, nơi đây chính là tinh cầu của mẹ nàng, mà mẹ nàng cũng đã chết ở chính chỗ này.

Hôm nay, Lam Như nàng sẽ thu hồi lại tinh cầu này vì mẹ. Từ nay về sau, Thiên Cương tinh sẽ không có liên quan gì tới đám người ngoài kia nữa.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ
www.dtv-ebook.com

Chương 95: Ở Rẽ

Lam Như cũng không thu hồi Thiên Cương Tinh ngay, nàng không phải là một người tàn nhẫn cuồng sát. Trên Thiên Cương tinh ngoại trừ Địch Cửu ở trong Thiên Cương cung kinh mạch cùng xương cốt tất cả đều bị gãy, còn có ít nhất trên hai ngàn người đang thí luyện.

Ở trong tinh cầu của nàng, chỉ có thể cho phép vài con yêu thú cam chịu nàng được tồn tại, nàng căn bản không muốn những người khác tồn tại trong tinh cầu của mình.

Nhưng ở nơi mênh mông rộng lớn này, đây mấy người tu vi thấp đó vào trong hư không, cũng chỉ khiến họ nhanh chóng bị hóa thành tro bụi mà thôi.

Ba ngày sau, thần niệm của Lam Như quét tới một tinh cầu màu xanh thẫm, Lam Như không chút do dự cuốn tất cả mọi người trên Thiên Cương tinh đi sang đó, sau đó thu hồi Thiên Cương tinh lại.

Theo nàng thấy càng tới gần tinh cầu màu xanh kia, sự áp chế của vũ trụ càng lúc càng lớn. Rất hiển nhiên, với thực lực của nàng bây giờ, còn chưa có cách nào để tiến vào tinh cầu màu xanh này.

Chỉ là Lam Như cũng không muốn vào đó, nàng thuận tay vung lên một cái, mấy nghìn tu sĩ thí luyện kia liền giống như sỏi cỏ trong nồi đồng, bị nàng nhét vào trong các ngõ ngách của tinh cầu này.

Kể cả Du Tiệp, Tăng Bắc Tử ở đều bị, tất cả người bị ném xuống đều mờ mịt nhìn lên bầu trời. Quảng trường Tiên Nữ tinh bị đàn yêu thú nổi

điên công phá, sau đó bọn họ lập tức bỏ chạy vào trong Tiên Nữ tinh.

Ăn núp ở Tiên Nữ tinh khoảng một năm, hầu như thực lực của mỗi người đều đã gia tăng gấp mấy lần, rất nhiều người không thích ứng nổi đã bị luật rừng đào thải hết. Lúc đầu bọn họ cho rằng có thể cứ trải qua như vậy mà sống tiếp, sau này khi có đủ thực lực thì sẽ trở về Trái đất.

Nhưng mấy ngày trước ở Tiên Nữ tinh xảy ra biến hóa, bọn họ chỉ có thể tìm một nơi để trốn đi.

Trước đây không lâu, bọn họ lại bị một lực đạo cuồn cuộn nổi lên cuốn đi, dường như muốn đem bọn họ rời khỏi Tiên Nữ tinh, sau đó giống như cái bánh sủi cảo, rơi xuống một nơi xa lạ.

Nơi này vẫn là ở Tiên Nữ tinh sao? Lam Như sau khi bỏ mọi người lại ở cái đại lục xa lạ này, thì ánh mắt rơi vào trên người Địch Cửu.

Địch Cửu lúc này còn chưa có tỉnh lại, điều này khiến nàng có chút khó xử. Nếu không phải là nàng không thích giết chóc, Địch Cửu đã sớm bị nàng giết chết rồi. Nghĩ đến mình là do có Địch Cửu nên mới sớm tỉnh lại, nàng quyết định tha cho hắn một mạng.

Nhưng với loại tình trạng này, nếu để Địch Cửu ở lại tinh cầu này cùng với những người khác, sợ rằng cũng không khác gì giết hãm ta là mấy.

Địch Cửu vừa nhìn đã biết là xương cốt toàn thân đều gãy, để hãm lại một tinh cầu tu chân, có thể sống được mới là lạ.

Đứng ở bên ngoài tinh cầu màu xanh này, cho dù là áp chế cảnh giới của mình, Lam Như vẫn cảm thấy sự áp chế lực lượng của nàng càng lúc càng lớn. Nàng quyết định sẽ giúp Địch Cửu ba mươi hơi thở, nếu như sau ba mươi hơi thở này không tìm được lại mạng của hắn, nàng sẽ bỏ hãm lại đây.

Đám tu sĩ cấp thấp này cũng không biết là từ đâu tới, để lãng phí quá nhiều thời gian như vậy.

Không đến ba mươi hơi thở, thần niệm của Lam Như đã rơi vào một cái sên rất lớn.

Một ngôi nhà giảng đèn kết hoa, hiển nhiên là có chuyện vui. Mà bên trong một tiểu viện, một gã sắc mặt âm trầm đang lo lắng đi đi lại lại. Ở cửa tiểu viện còn có một người hầu.

- Khởi Đình, người nhanh nghĩ cách giúp ta, lát nữa phải làm sao, kiệu đón dâu của Cảnh gia sắp tới rồi!

Người thanh niên vòng vo vài vòng, tất nhiên là không nghĩ ra được cách gì, nên xoay người lại hỏi người hầu.

- Công tử, tiểu nhân có một cách!

Người được gọi là Khởi Đình nhỏ giọng nói một câu.

- Nói mau!

Người thanh niên lập tức kêu lên.

Khởi Đình hạ giọng nói:

- Công tử, người tìm một người thay thế đến Cảnh gia ở rể. Chỉ cần tạm thời đuổi được những người đó đi, thì công tử đã có thể trốn đi.

Người thanh niên cau mày nói:

- Người có ngũ quan gần giống ta không nhiều lắm...

Khởi Đình liền vội vàng nói:

- Công tử, cần gì phải giống chứ? Đứa con gái xấu xí của Cảnh gia kia chưa từng nhìn thấy công tử. Ngược lại người ngồi vào trong kiệu, cũng không có ai tới kiểm tra. Chờ đến Cảnh gia làm xong tất cả các nghi thức chắc trời cũng đã tối rồi, vào động phòng, đắp chăn lên, nào còn ai có thể thay đổi sự thực này nữa chứ!

- Bọn người Cảnh gia nhất định sẽ không chịu từ bỏ ý đồ, địa vị của ta ở Chung gia lại không cao, chuyện này...

Lời của người thanh niên còn chưa dứt, Khởi Đình đã cười hắc hắc:

- Công tử, với tư chất của người, lén rời nhà đi, khẳng định có thể gia nhập vào một tiên môn nào đó. Chờ người vào được tiên môn đó, dù thế lực của Cảnh gia có lớn hơn nữa, thì cũng có thể làm gì chứ?

- Đúng vậy...

Người thanh niên nắm chặt tay, hãn vốn đã muốn gia nhập tiên môn, chỉ là địa vị ở Chung gia của hãn quá thấp, căn bản không có cơ hội. Lần này lén rời khỏi Chung gia, hãn nhất định có thể tiến vào một tiên môn nào đó. Tư chất của hãn không phải tầm thường, đó là lời của một vị tiên sư từng nói.

Đương nhiên, vị tiên sư đó cũng nói ở Chung gia có rất nhiều người có tư chất tốt, nhưng vậy thì sao chứ?

- Vậy giờ đi đâu tìm người đây? Vẫn còn kịp chứ? Người thanh niên nghĩ tới tiền đồ rộng mở của mình, tương lai có thể giống như vị tiên sư kia, đạp kiếm mà bay. Thì lập tức trở nên kích động.

Khởi Đình không chút hoang mang nói.

- Công tử không cần lo lắng, hôm qua Chung gia có bắt được một tên trộm, tên đó bị đánh một trận, lúc này đang bị giam giữ, ta cho hãn mấ

lượng bạc là được rồi...

.....

Lam Như thu hồi thần niệm, từ tốn nói với Địch Cửu:

- Cảnh gia coi như cũng không tệ, cho người nửa đời sau có thể sống yên ổn.

Nói xong câu đó, nàng thuận tay đưa một đạo tin tức tiến vào trong trí nhớ của Địch Cửu, sau đó liên tiếp đánh ra vài cái về phía chỗ xương cốt gãy lìa của Địch Cửu, mới đưa Địch Cửu vớt xuống phòng giam của Chung gia, lại đem tên trộm đang ở đó ném ra ngoài.

Dường như có gì đó không đúng? Đúng lúc nàng đem Địch Cửu ném xuống, Lam Như nhíu mày. Nàng như cảm nhận được có một loại khí tức huyền ảo trên người Địch Cửu.

Áp lực xung quang càng lúc càng lớn, Lam Như thở một hơi, đoán là mình ngủ quá lâu nên mới sinh ra loại ảo giác này. Chỉ là một con giun dế, sao có thể phát ra khí tức huyền ảo nào được chứ? Nghĩ tới đây, thân hình nàng khẽ động, sau đó liền biến mất trong vũ trụ mênh mông.

.....

Địch Cửu bị một hồi xóc nảy đánh thức, thần niệm hẩn muốn quét ra, nhưng phát hiện đầu mình vô cùng đau đớn, căn bản là không có cách nào phát thần niệm ra ngoài. Sau đó hẩn lập tức kinh ngạc khi phát hiện kinh mạch của mình đều đã bị vỡ vụn, nhưng chỗ xương cốt bị gãy lìa lại đang bình phục lại.

Đối với sự khôi phục của xương cốt này, Địch Cửu cũng không thêm để ý, từ khi mang theo viên đá màu vàng xám đó, năng lực tự chữa trị của hẩn đã vô cùng mạnh.

Điều duy nhất khiến Địch Cửu kinh ngạc chính là, kinh mạch đã vỡ vụn thì còn có thể khôi phục sao?

Không đúng, hắn là đang ở trong cái Thiên Cương cung ở Tiên Nữ tinh kia, làm sao có thể xuất hiện ở đây?

Đây là một cái kiệu, Địch Cửu rất nhanh đã xác định được chỗ mình đang ở. Ánh mắt hắn qua khe hở nhìn ra ngoài, quả nhiên là một cái kiệu. Xung quanh không khí náo nhiệt, làm cho lòng Địch Cửu trầm xuống, đây là đoàn đón rước sao?

Địch Cửu trước đây đã gặp qua cảnh này rất nhiều lần. Hắn rõ ràng là đang ở Tiên Nữ tinh à? Bởi vì đoán sai nên trong Thiên Cương cung xảy ra biến hóa.

Đoàn kiệu ngừng lại, Địch Cửu thở nên cần trọng lại.

Trên đầu hắn đang đeo một mũ miện, cái khăn lụa che trên đầu làm ẩn đi dung mạo của hắn. Không chỉ vậy ngoài y phục cùng mũ miện trên người, thì trên thân của hắn cũng mặc đồ đỏ.

- Giờ lành đã đến, phu thê tiến vào bái thiên địa phụ mẫu...

Địch Cửu được người đỡ xuống, bắt đầu một đồng các nghi thức rườm rà. Nếu như hắn vẫn còn thực lực của mình, Địch Cửu khẳng định sẽ kéo cái mũ trên đầu xuống rồi hiên ngang rời đi.

Hắn hiện tại làm không được, trong đầu hắn bắt đầu nghĩ, tại sao mình lại xuất hiện ở đây, đây rốt cuộc là nơi nào? Có phải là Tiên Nữ tinh hay không.

Cũng không biết bị giăng co bao lâu, Địch Cửu bị đưa đến một căn phòng mang theo mùi hương của hoa sen nhàn nhạt.

Cảm nhận được trong phòng như có mùi của phụ nữ, Địch Cửu liền giơ tay kéo cái mũ trên đầu xuống.

Nhìn người phụ nữ kia vẫn bị che kín bởi cái mũ miện, Địch Cửu mới buông lỏng người. Hắn bắt đầu quan sát nàng ta, trên đầu nàng không có bất kỳ thứ đồ trang sức nào, thoạt nhìn không giống người cùng đêm tân hôn với hắn cho lắm.

Trên mặt nàng là ngón ngang dấu vết, lỗ tai bên trái thiếu một nửa, môi dưới cũng bị lột một ít, khiến trong đầu Địch Cửu chỉ hiện lên một chữ, xấu!

Nàng ta căn bản cũng không có tránh ánh mắt của Địch Cửu đang nhìn mình, mà là bình tĩnh đợi hắn xem xong, sau đó mới chậm rãi nói:

- Người trộm gì của Chung gia vậy, bị họ bắt lại, còn làm vật thay thế tới đây ở rể?

Thanh âm của nàng rất thanh thúy êm tai.

- Cái gì?

Địch Cửu kinh ngạc nhìn cô gái trước mặt, hắn trộm đồ? Lại cái gì mà vật thay thế tới của nhà họ Cảnh ở rể?

Hơn nữa, lời của cô gái này sao hắn có thể nghe hiểu được? Hắn nhớ trước đây mình chỉ học loại ngôn ngữ đơn giản, không có loại ngôn ngữ này.

Dường như cảm nhận được sự kinh ngạc trên mặt Địch Cửu không phải là giả, cô gái xấu xí kia vẫn nhẹ nhàng lên tiếng:

- Xem ra người thật sự không biết, người phải tới ở rể chính là Chung Hạ Thiên. Hắn ta hắn là ghét ta quá xấu, cho nên mới tìm một người thay

thế. Người hôm qua tới Chung gia trộm đồ, bị người ở đó bắt lại, đồng thời bị Chung Hạ Thiên bắt làm vật thay thế.

Nàng giải thích một chút, Chung Hạ Thiên không muốn cưới nàng ta, đó cũng là chuyện bình thường. Hắn chỉ là không nghĩ ra, tại sao mình lại trở thành kẻ trộm của Chung gia, còn nữa, Địch Cửu nghi ngờ mình đã rời khỏi Tiên Nữ tinh.

- Ba ngày sau, ta phải rời khỏi Cảnh gia đi tham gia cuộc khảo nghiệm của tiên môn. Người có thể ở đây ngây người ba ngày, ba ngày sau, ta đưa người rời khỏi Cảnh gia, sau đó người có thể tự do!

Nhìn Địch Cửu không hề nói lời nào, cô gái xấu xí vẫn tiếp tục nói.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 96: Đăng Tiên Môn

- Khảo nghiệm Tiên Môn có thể ở đâu được nhỉ?

Địch Cửu nói về Đăng Tiên Môn vẫn chưa biết.

Trong giới tu chân, lúc một số môn phái tu chân bắt đầu thu nhận đệ tử đã mở tiên môn, mà những đệ tử bình thường muốn đi vào môn phái tu chân sẽ chọn khảo nghiệm Tiên môn. Chỉ có đệ tử khảo nghiệm Tiên môn thành công mới có thể gia nhập Tiên môn.

Cô gái xấu xí lạnh nhạt liếc mắt nhìn Địch Cửu một cái, còn giải thích.

- Lần này đa số tiên môn ở Bắc Vực đều thu nhận đệ tử, tất cả người ở Bắc Vực đều đi tham gia. Nếu không thì ta cũng không có năng lực dẫn người đi.

Tiên môn thu nhận đệ tử, loại tiểu nhân vật như Địch Cửu không biết cũng là chuyện vô cùng bình thường. Nàng cũng không lừa gạt Địch Cửu, nếu không phải tiên môn ở Bắc Vực thu nhận đệ tử, nàng cũng không có lý do và lấy cớ gì rời khỏi Cảnh gia. Cho dù rời khỏi Cảnh gia, nàng cũng không thể tùy tiện bảo Địch Cửu rời đi.

Chút kỹ xảo của Chung Hạ Thiên Chung gia, ở trong mắt nàng thực buồn cười.

Có lẽ Địch Cửu biết rõ nguyên nhân sự tình, vốn là Chung Hạ Thiên của Chung gia phải ở rể Cảnh gia và lập gia đình với xấu nữ này. Kết quả là Chung Hạ Thiên không muốn đến nơi này, đây hẳn ra thay thế, toàn bộ

chuyện này không thể giấu diếm được xấu nữ. Trước mắt rõ ràng là xấu nữ không thèm để ý chuyện này, nói lên nàng cũng không coi trọng cuộc hôn nhân lần này.

May mà tâm địa của xấu nữ này không tệ lắm, chẳng những không trách hấn là kẻ trộm, lại còn chuẩn bị ba ngày sau đưa hấn rời khỏi Cảnh gia.

Còn hấn đến Chung gia như thế nào, cuối cùng bị Chung Hạ Thiên tóm được thay thế làm tân lang đến đây, trong lòng Địch Cửu có một khái niệm mơ hồ.

Lúc trước lúc khi hấn đang dùng thái đao chém vào trận văn trên cột trụ của Thiên Cương Cung, thi đã nghe được tiếng quát của cô gái trong quan tài ngọc, chỉ là hấn không có biện pháp dừng lại.

Không biết cô gái trong quan tài ngọc ở đại điện đó đã ngủ say bao nhiêu năm, vậy mà còn có thể tỉnh lại, có thể thấy được là một người vô cùng dũng mãnh. Hấn rơi vào Chung gia, rất có khả năng là do cô gái đó làm. Chắc chắn nơi này không phải Tiên Nữ tinh, dựa vào kiến thức hiểu biết của Địch Cửu, biện pháp tốt nhất từ một tinh cầu này đến một tinh cầu khác là truyền tống.

Có lẽ nữ nhân đó ném hấn vào trong một truyền tống trận, không cẩn thận nên bị truyền tống đến Chung gia, kết quả Chung gia coi hấn là kẻ trộm.

Tuy Địch Cửu là một đại sư trận đạo cấp bốn, nhưng chưa từng đến giới tu chân chân chính, không biết với chút tu vi ấy của hấn nếu truyền tống trong tình huống không có bất cứ bảo hộ gì, có thể bị hư không xé rách hay không.

- Đa tạ người không vạch trần ta, ta tên là Địch Cửu.

Sau khi Địch Cửu hiểu rõ những chuyện này, nhanh chóng ôm quyền nói một câu cảm tạ xấu nữ.

Xấu nữ bình tĩnh nói:

- Không có gì, thực ra người cũng xem là giúp ta. Nếu tên Chung Hạ Thiên thật sự đến nơi này, đối với ta mà nói lại càng khó khăn hơn.

Quả nhiên xấu nữ có cùng suy nghĩ với Chung Hạ Thiên, cũng không muốn kết hôn với đối phương. Địch Cửu vội vàng nói:

- Còn không biết xưng hô với tỷ tỷ như thế nào?

- Ta tên là Cảnh Mạt Song.

Sau khi xấu nữ nói xong, dường như sợ Địch Cửu không hiểu, còn cố ý giải thích một câu, - - Là một đôi song song, không phải sương thiên tuyết sương. (cách viết chữ theo nét của Hoa Hạ)

- Song tỷ, ta mong tỷ giúp ta một việc trước. Tỷ có thể mang ta đến khảo nghiệm Tiên Môn nhìn một chút hay không?

Địch Cửu không hiểu vì sao Cảnh Mạt Song còn cố ý giải thích chữ Song, chỉ là những chuyện này hẳn cũng không thêm để ý, hẳn chỉ để ý mình đến nơi nào, có thể đi cùng đến tiên môn hay không.

Địch Cửu có chút hiểu biết về tu chân, nếu không đi tiên môn, vậy có thể làm một tán tu. Trong lịch sử giới tu chân, ngoại trừ tán tu có cơ duyên vô cùng tốt, nếu không thì phần lớn tán tu đều không làm được chuyện gì lớn lắm.

- Người muốn đi Tiên môn sao?

Cảnh Mạt Song nhìn Địch Cửu đầy nghi ngờ.

Địch Cửu chà xát hai tay nói:

- Đúng vậy, ta cũng muốn đi thử thời vận, nếu thật sự không được thì nói sau.

Trái lại tính cách của Cảnh Mạt Song rất dứt khoát, nàng đứng dậy:

- Được, vậy đợi đến quảng trường Đãng Tiên Môn, chúng ta lại tách ra. Còn nữa, người có thể gọi tên ta, đừng gọi ta là Song tỷ.

Nhìn Cảnh Mạt Song đứng dậy, Địch Cửu không khỏi thở dài, Cảnh Mạt Song là cô gái có dáng người đẹp nhất trong số những người hãn đã từng gặp. Cho dù chỉ mặc một bộ y phục bình thường lên người, cũng có thể hiện lên tỉ lệ hoàn mỹ của con gái. Ngay cả Chân Mạn năm đó hãn hăng nhớ nhung, cũng kém nàng rất xa.

Ông trời cho nàng dáng người hoàn mỹ, lại cho nàng dung mạo như vậy. Với trình độ y thuật của Địch Cửu, chỉ cần nhìn sơ qua thì đã biết dung mạo của Cảnh Mạt Song bị người ta hủy hoại. Lúc dung mạo của Cảnh Mạt Song bị hủy đi còn là dùng độc vật ăn mòn da thịt.

Với trình độ của hãn, cũng khó mà khôi phục dung mạo cho Cảnh Mạt Song.

Không phải trình độ của hãn không được, mà vì hãn không có dược liệu khôi phục dung mạo. Hãn từng nhìn thấy một loại dược thảo tên là quả Phạm Ái và nhiều loại dược liệu làm thuốc ở trên sách, sau đó chỉ cần bôi khắp mặt là có thể chữa khỏi được toàn bộ vết thương. Loại dược liệu này thì hãn cũng chỉ nghe nói, chứ chưa nhìn thấy bao giờ.

- Người ngủ giường lớn đi, ta nghỉ ngơi ở bên cạnh.

Cảnh Mạt Song nói xong, thì giơ tay ấn bên cạnh, một tấm rèm tự động kéo lên.

Cảnh Mạt Song biến mất sau rèm, không có bất cứ tiếng động gì.

“Nữ nhân này đúng là có giáo dục rất tốt” Địch Cửu nghĩ thầm.

Với địa vị trước mắt của hắn, Cảnh Mạt Song dẫn hắn đi đã tốt lắm rồi. Rõ ràng là Cảnh Mạt Song không có coi thường hắn, thậm chí còn muốn nhường giường cho hắn.

Địch Cửu thử lại một chút, kinh mạch của mình đã bị đứt, căn bản không thể vận chuyển Chu Thiên. Hắn thở dài, chỉ có thể điều dưỡng thân thể thật tốt rồi hãy nói.

Thời gian ba ngày thoáng cái đã qua, cho dù là Cảnh Mạt Song hay là Địch Cửu đều không rời khỏi tiểu viện tân hôn này. Cảnh Mạt Song rất ít nói, ngoại trừ đêm tân hôn sau khi buông rèm thì có nói vài câu hàn huyên với Địch Cửu, ba ngày sau này nàng không nói một câu nào.

Những người khác nhìn vào, thì thấy đây là đôi phu thê mới cưới như keo như sơn. Chỉ có Địch Cửu biết, trong ba ngày này hắn không làm gì, ngoại trừ thử chữa trị kinh mạch đã đứt của mình.

Làm Địch Cửu vui sướng chính là, sau ba ngày trôi qua thì cuối cùng kinh mạch bị đứt của hắn cũng bắt đầu chậm rãi nối lại. Không liên quan đến việc chữa trị của hắn, mà là kinh mạch bắt đầu tự động nối lại. Quả nhiên viên đá màu xám đúng là nghịch thiên, ngay cả kinh mạch bị đứt đều có thể không cần trị liệu mà có thể tự mình khôi phục.

Là một tông sư y đạo, Địch Cửu hiểu rất rõ muốn khôi phục kinh mạch gian nan biết bao nhiêu.

Ba ngày sau, Cảnh Mạt Song chỉ ra ngoài nói một chút, không biết dùng thủ đoạn gì, mà lúc trở về lại mang Địch Cửu rời khỏi Cảnh gia.

Địch Cửu vẫn lo lắng có người nhận ra hắn không phải là Chung Hạ Thiên của Chung gia, nhưng hiện thực đã nói cho hắn biết là hắn đã lo lắng nhiều rồi. Lúc Cảnh Mạt Song rời đi, không có một người đến đưa tiễn, càng không nói đến có người điều tra hắn. Đường như hôn lễ vô cùng náo nhiệt mấy ngày trước, căn bản không phải của Cảnh Mạt Song nàng.

...

Sau khi rời khỏi Cảnh gia một đoạn, cuối cùng tâm tình áp lực của Địch Cửu cũng thoải mái hơn một chút. Mãi đến khi ngồi trên một chiếc xe thú với Cảnh Mạt Song, Địch Cửu có chút không nhịn được hỏi:

- Mạt Song, Đãng Tiên Môn ở đâu thế? Chúng ta phải đi bao lâu?

Lần này không cần Cảnh Mạt Song trả lời, một con thú trên xe tuối tác hơi già một chút chủ động trả lời:

- Lần này Đãng Tiên Môn của Bắc Vực ở thành Tịch Xuyên, đi xe thú một ngày là tới.

- Đúng vậy, ta nghe nói trước đây Đãng Tiên Môn đều ở thành hoang. Nếu là thành hoang thì chúng ta phải đi ít nhất một tháng mới đến nơi.

Lại có người phụ họa một câu.

Vốn những người bên cạnh không quen, nhưng một khi tán gẫu với nhau, đều là chuyện Tiên môn thu nhận đệ tử.

Địch Cửu ở một bên yên lặng nghe, cũng có ích rất nhiều. Ít nhất hắn biết lần này Tiên môn ở thành Tịch Xuyên chỉ có hơn mười nhà, nhưng lại có tiên môn rất lớn.

Lúc đến hoàng hôn, xe thú Địch Cửu ngồi lên cũng đi đến thành Tịch Xuyên.

Cho dù trời tối rồi, nhưng thành Tịch Xuyên cũng vô cùng náo nhiệt, ngọn đèn làm nổi bật tòa thành trì thật giống như vừa mới tỉnh lại vậy. Mỗi đường phố trong thành đều có người qua lại, dường như mỗi một cửa hàng hai bên đường phố đều luôn tấp nập.

Cảnh Mạt Song lấy một cái túi tiền màu đen trong xe thú ra, đưa cho Địch Cửu rồi nói:

- Chúng ta tách ra từ đây đi, Đấng Tiên Môn có thời gian ba ngày liên tiếp, hi vọng người may mắn, có thể đi vào tiên môn.

Có thể nói trên thân Địch Cửu không có một xu, hẳn đang lo lắng đi đâu mới có thể kiếm ít tiền, thì Cảnh Mạt Song đã đưa cho hắn một túi tiền, hắn cũng không khách sáo nhận lấy.

- Mạt Song, cảm ơn người rồi. Cũng chúc người may mắn, có thể vào được Tiên môn nhất đẳng.

Trên xe thú nghe được rất nhiều chuyện, kết hợp với hiểu biết của mình, về việc vào Tiên môn thì Địch Cửu không hề lo lắng. Tiên môn thu nhận đệ tử, đầu tiên là quan tâm linh căn tốt hay xấu. Sau khi có được viên đá màu xám, Địch Cửu tin tưởng linh căn của mình sẽ vô cùng tốt. Nếu không thì, tốc độ tu luyện của hắn không có khả năng nhanh như vậy.

Cảnh Mạt Song không nhiều lời với hắn nữa, vội vã chen vào đám người, nhanh chóng biến mất không thấy.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 97: Kiểm Tra Linh Căn

Địch Cửu nhìn túi tiền Cảnh Mạt Song cho mình, bên trong có mười mấy đồng bạc và một ít tiền đồng.

Dùng vàng bạc đồng làm tiền, Địch Cửu không hề xa lạ, tuy khoa học kỹ thuật nước Tế vô cùng phát triển, ngoại trừ tiền giấy ra, cũng có tiền vàng và tiền bạc.

Địch Cửu vốn cho rằng với số tiền này cũng có thể chống đỡ được vài ngày, lúc hăn bắt đầu tìm kiếm khách điểm trong thành Tịch Xuyên, mới biết được chút tiền này căn bản không đủ.

Khách điểm kém nhất thành Tịch Xuyên, bây giờ cũng cần một đồng bạc cả đêm, đây còn chưa bao gồm ăn cơm. Khách điểm tốt một chút, đều hơn năm đồng bạc một đêm. Chuyện quan trọng chính là, đây chỉ là giá cả, thực tế thành Tịch Xuyên không tìm được bất luận khách điểm nào để ở, gần như là tất cả khách điểm đều chật kín người.

Rơi vào đường cùng, Địch Cửu chỉ có thể đi đến quảng trường Đăng Tiên, chuẩn bị qua đêm bên cạnh quảng trường.

Quảng trường Đăng Tiên vốn gọi là quảng trường Tịch Xuyên, bởi vì thành Tịch Xuyên đảm nhận chuyện Tiên môn thu nhận đệ tử, lúc này mới đổi tên thành quảng trường Đăng Tiên. Không chỉ như vậy, quảng trường còn được tiến hành xây dựng thêm. Sau khi xây dựng thêm quảng trường mới rộng gấp mười lần quảng trường ban đầu.

Lúc Địch Cửu đến nơi này, mới biết được người không có chỗ ở như hãn cũng nhiều lắm. Vì không cho phép qua đêm trong quảng trường, rất nhiều người dựng lều trại đơn giản bên cạnh quảng trường.

Chỉ là nghỉ qua đêm ma thôi, nên Địch Cửu định tìm một chỗ trống bên cạnh quảng trường. Trước đây khi kinh mạch của hãn chưa bị đứt, có đôi khi một lần tu luyện là hơn nửa tháng. Tìm một chỗ ngồi cả đêm như vậy, cũng không tính là gì.

Tìm kiếm hơn nửa vòng, Địch Cửu không tìm được nơi thích hợp để ngồi xuống, thật sự là vì hãn đến quá muộn.

- Này vị đại ca, bây giờ huynh không tìm được chỗ đâu, ta phải đến đây trước hai canh giờ đó. Hay là huynh nghỉ tạm ở cạnh ta một đêm đi.

Một giọng nói có chút thô dày gọi Địch Cửu lại.

Địch Cửu dừng bước, hãn thấy một khuôn mặt đầy bụi, không biết là chui từ đâu ra mà trên mặt loang lỗ, nhìn vô cùng bẩn. Ngồi trên chiếu là một đại hán có dáng người cao lớn, thấy Địch Cửu nhìn hãn ta, hãn ta còn có chút không được tự nhiên sờ mái tóc ngắn ngủi, hãn là người vừa gọi Địch Cửu lại.

Bên cạnh đại hán này, đúng là còn một khoảng đất trống, đất trống không rộng, nhưng cũng đủ để Địch Cửu tá túc cả đêm.

- Vậy thì đa tạ rồi.

Địch Cửu đi đến bên cạnh đại hán ngồi xuống.

Đại hán nhanh chóng lấy cái chiếu nhỏ có chút bẩn trong vải bạt bên cạnh mình ra nói:

- Vị đại ca, huynh ngồi lên chiếu lớn của ta đi, ta còn một cái nữa.

Địch Cửu vội vàng xoa tay:

- Không cần đâu, ta cứ như vậy là được rồi.

Nói thật, tảng đá dưới móng hân còn sạch hơn cái chiếu của đại hán này rất nhiều.

Địch Cửu sợ đại hán này tiếp tục nhiệt tình đưa chiếu cho hân, nhanh chóng hỏi:

- Người đến trước hai canh giờ, nên chiếm được chỗ này sao?

- Không phải, không phải, ta vốn chiếm mảnh đất kia, sau đó chuyển đến chỗ này.

Đại hán chỉ mảnh đất cách đó không xa.

Rõ ràng là mảnh đất đó càng trống trải thoáng khí hơn mảnh đất này một chút, lúc này bị hai tên thanh niên chiếm lấy.

- Người đúng thật là, cho dù người nhường chỗ đó cho người khác, thì không phải bên cạnh đó còn chỗ trống sao?

Địch Cửu nghi ngờ hỏi.

Đại hán sờ sờ đầu nói:

- Sau đó ta lại nhường vài lần, cuối cùng nhường đến nơi này.

Địch Cửu không còn gì để nói, quả thực đại hán này có thể là chuyên lấy việc giúp người khác làm niềm vui. Thật sự cũng vì đại hán này giúp người làm niềm vui, hân mới có còn một chỗ nhỏ nhoi này thôi.

Dường như đã nhìn ra suy nghĩ của Địch Cửu, đại hán cười thật thà phúc hậu:

- Nương ta nói cho ta biết, ở bên ngoài phải học cách nhún nhường khiêm tốn.

Địch Cửu không quen đại hán này, đành phải nói:

- Nương người nói không sai, chỉ là người cũng đừng dễ dàng tốt với người khác quá.

Hắn nhìn ra sự thiện lương trong đáy lòng đại hán này, Địch Cửu trải qua nhiều chuyện, biết làm người nên thiện lương, nhưng cũng phải nhìn đối tượng. Thiện lương như đại hán này nhường mấy chỗ, kết quả bị đẩy đến góc này. Không phải mỗi người đều biết nói cảm ơn, rất nhiều người cảm thấy người cần phải làm như vậy.

- Dạ, đại ca ta tên là Cảnh Kích Hoa, huynh thì sao?

Tính cách của Cảnh Kích Hoa rất tốt, cũng không biết lời Địch Cửu nói có gì không đúng.

- Ta tên là Địch Cửu.

Trái lại Địch Cửu thấy cái tên Cảnh Kích Hoa này rất kỳ lạ, trong tên lại có một chữ Hoa.

Cảnh Kích Hoa rất hay nói, không cần Địch Cửu hỏi, thì Địch Cửu biết hẳn đến từ một sơn thôn rất xa, có một lần vô tình nghe nói thành Tịch Xuyên mở Tiên môn, bốn ba nửa năm mới đến được đây.

Địch Cửu biết được không nhiều chuyện từ miệng Cảnh Kích Hoa, Cảnh Kích Hoa đến từ sơn thôn hẻo lánh, đối với vận mệnh của đại lục còn có vương triều luân phiên, không biết một chút gì. Còn hiểu biết về Tiên môn, chỉ sợ không biết nhiều bằng hẳn.

...

Một đêm trôi qua rất nhanh, Địch Cửu vừa híp mắt một lát, tiếng động xung quanh âm ỉ hơn. Hắn mở to mắt, thấy Cảnh Kích Hoa đã cất chiếu, vẻ mặt đang kích động nhìn mỗi đại tiên môn.

Thấy Địch Cửu chưa tỉnh ngủ, hắn ta lấy một ấm nước đưa cho Địch Cửu nói:

- Cửu ca, huynh rửa mặt đi, ta nghe nói lúc Tiên môn lựa chọn đệ tử, nhất định phải y quan sạch sẽ.

- Được, cảm ơn.

Địch Cửu lau mặt qua loa một phen, cũng chỉnh y phục của mình một chút, rồi đi theo Cảnh Kích Hoa vào quảng trường.

- Đại ca, ta không biết tông môn nào tốt.

Nhìn một loạt dấu hiệu tông môn, Cảnh Kích Hoa chà xát tay, trong mắt tỏa ra ánh sáng khát vọng.

Địch Cửu cũng không biết nhiều lắm, đành phải nói:

- Ta cũng như người, không biết cái nào là đại tông môn, tiểu tông môn. Đến lúc đó chúng ta nhìn xem tông môn nào có nhiều người, đó là đại tông môn.

Có người bên cạnh trả lời:

- Lần này tông môn cao nhất Bắc Vực đều đã đến đây, người nhìn Chân Ly Kiếm Tông, Nghê Côn Tông, Lôi Vũ Tông xem, đó đều là những đại môn tông cao nhất, Kinh Hải Phái, Tinh Hà Phái, Vạn Pháp Cung, Lưu Ly Chân Cốc là tông môn nhị đẳng, còn lại đều coi là tông môn tam đẳng và tứ đẳng.

Địch Cửu nhìn lại, quả nhiên những môn phái Chân Ly Kiếm Tông, Nghệ Côn Tông, Lôi Vũ Tông này chiếm nhiều nhất, hơn nữa khí thế cũng xa hoa nhất.

- Cửu ca, chúng ta cũng đi xếp hàng đi.

Thấy rất nhiều người đã xếp hàng đợi kiểm tra, Cảnh Kịch Hoa không nhịn được nói.

Địch Cửu cũng muốn biết cuối cùng linh căn của mình biến dị thành cấp bậc gì sớm một chút:

- Được, đứng ở chỗ của Chân Ly Kiếm Tông đi.

Người xếp hàng ở chỗ của Chân Ly Kiếm Tông là nhiều nhất, xem ra Chân Ly Kiếm Tông là tông môn lớn nhất.

Tuy người đến nơi này tham gia Đăng Tiên Môn rất nhiều, nhưng Địch Cửu thấy tốc độ kiểm tra cũng vô cùng nhanh. Người tham gia Đăng Tiên Môn chỉ cần đứng trên một thiết bị, hai tay đặt trong hai rãnh lõm. Sau lưng thiết bị có cột sáng lóe lên, lóe lên một cột sáng là đơn linh căn, hai cột sáng là song linh căn. Theo thứ tự là tam linh căn, tứ linh căn.

Sau khi nhìn thấy, Địch Cửu tổng kết ra đây là dấu hiệu để Tiên môn nhận biết linh căn của đệ tử tốt hay xấu. Chân Ly Kiếm Tông thu nhận được một thiên tài thuần Mộc Linh Căn, đây là một đơn linh căn, cột sáng màu xanh cao chừng một trượng, màu xanh lóa mắt.

Nhưng không phải tất cả đơn linh căn đều tốt, nếu cột sáng không phải màu xanh, mà loang lổ nhiều màu, thì người này sẽ không được thu nhận.

Một người có song linh căn tham gia kiểm tra, một cột sáng linh căn màu đỏ chỉ cao chưa đến ba thước, một cột sáng linh căn màu vàng đất

khác cũng cao gần một trượng. Bởi vì cột sáng màu vàng đất không có một chút tạp sắc, trở thành thiên tài được thu nhận.

Tam linh căn được thu nhận cũng có, tất cả đệ tử được thu nhận đều có chung một đặc điểm, đó chính là một cột sáng trong đó phải vô cùng nổi bật, ít nhất phải vượt qua nửa trượng mới được, hơn nữa nhất định màu của cột sáng phải thuần, không thể có tạp sắc.

Tứ linh căn được thu nhận rất ít, chỉ có một người được nhận, Dịch Cửu cũng thấy mấy người ngũ linh căn, nhưng tất cả những người đó đều không được thu nhận.

- Cửu ca, đến lượt ta rồi.

Sau khi Cảnh Kích Hoa nhìn người phía trước kiểm tra xong, kích động chào Dịch Cửu rồi bước lên phía trước nơi Chân Ly Kiếm Tông kiểm tra.

Cảnh Kích Hoa đi vào trong dụng cụ kiểm tra, hai tay đặt trên rãnh lõm, một vệt sáng màu lam mang theo loang lỗ cao hai thước hướng lên trên.

Dịch Cửu kinh ngạc nhìn cột sáng màu lam sau lưng Cảnh Kích Hoa, kiểm tra đến bây giờ, hẳn cũng quan sát một hai trăm người, ánh sáng màu lam này hẳn vẫn là thấy lần đầu tiên.

- Oa, dị loi linh căn... Đáng tiếc, linh căn này quá loang lỗ rồi. Nếu không thì trái lại người là thiên tài số một ở nơi này...

Tu sĩ kiểm tra Cảnh Kích Hoa lắc đầu, ý bảo Cảnh Kích Hoa đi xuống,

- Không phù hợp, người kế tiếp.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 98: Đây Là Linh Căn Gì

Nhìn dáng vẻ thất hồn lạc phách của Cảnh Kích Hoa, Địch Cửu liền vô vai hẳn nói rằng:

- Không cần lo lắng, nơi này còn rất nhiều tông môn, người chờ ta một chút, ta đi thử trước, sau đó sẽ cùng người đi tới tông môn khác xem.

Cảnh Kích Hoa lúc này mới hoàn hồn lại, cũng chỉ biết gật đầu, không có chủ kiến nào.

Địch Cửu thở dài, còn chưa lên tiếng, liền nghe được tiếng quát lên của tu sĩ khảo nghiệm:

- Nhanh lên một chút, người tốt nhất nên tự lo cho mình đi.

Địch Cửu biết đối phương khó chịu, không chỉ là vì hắn chậm chạp, quan trọng hơn là hẳn lại dám nói rời khỏi đây đi sang tông môn khác.

Bất kể là tư chất của linh căn thế nào, Địch Cửu tự nhiên cũng muốn lên thử một chút. Hẳn đi đến phía pháp bảo thử linh căn, đặt hai tay lên đó.

Một đạo màu đen phóng lên cao, đi đến đỉnh cao nhất. Tu sĩ khảo nghiệm nghi ngờ nếu như pháp bảo này không chỉ cao hai trượng, quang trụ màu đen này sẽ còn lên cao hơn.

Rõ ràng quang trụ phía sau Địch Cửu hiển thị vô cùng rõ ràng, khảo nghiệm này có chút lạ...

Quang trụ màu đen, đây là cái linh căn gì?

Không nói ở Chân Ly Kiếm Tông, dù là cả Cực Dạ đại lục, cũng chưa nghe nói tới linh căn gì lại có biểu hiện màu đen như vậy.

Thời điểm tu sĩ khảo nghiệm đang muốn đi gọi trưởng lão đến xem, quang trụ màu đen kia liền bắt đầu nhạt đi, theo thời gian, quang trụ màu đen hoàn toàn biết mất.

- Đây là bại linh căn.

Một gã tu sĩ bên cạnh đột nhiên kêu lên.

- Bại linh căn là cái gì?

Có người hỏi.

Một âm thanh hùng hậu lên tiếng:

- Bại linh căn chính là sau khi hấp thu linh khí, linh khí chẳng mấy chốc sẽ toán loạn đi. Không có cách nào ngưng tụ, chuyển thành tu vi.

Theo sau lời nói đó, một người đàn ông trung niên mặc đồ xám đi tới.

- Nghi trượng Minh!

Vài người phụ trách tuyển đệ tử cung kính khom người thi lễ.

Người trung niên kia nói với Địch Cửu:

- Người xuống phía dưới, sau đó lại đi lên thử xem.

Địch Cửu có chút ngẩn ra, tư chất hẳn tốt, tu luyện tới luyện khí tầng bảy cũng chẳng mất bao lâu. Dựa theo thời gian trên thẻ ngọc tu chân, tốc độ của hắn tuyệt đối là nhanh. Bởi vậy có thể thấy, tư chất của hắn không tệ, bại linh căn là có ý gì chứ?

- Được.

Nghe được nghi trượng của Chân Ly Kiếm Tông bảo hãn thử lại, Địch Cửu cũng không chút do dự đi lên pháp bảo kiểm tra một lần nữa.

Lại là một quang trụ màu đen phóng lên cao, ánh mắt Địch Cửu nghi hoặc nhìn nghi trượng kia. Chỉ cần một câu nói của hãn ta, Địch Cửu liền có thể tiến nhập vào Chân Ly Kiếm Tông. Nếu như nghi trượng đó nói không được, e rằng bất kỳ tông môn nào hãn cũng không vào nổi.

Thật sự là quang trụ màu đen, đây là cái linh căn gì? Minh nghi trượng kia cũng đang mơ hồ giống Địch Cửu.

Hãn đã tu luyện hơn một trăm năm, linh căn màu gì cũng đã từng gặp qua, chỉ là chưa gặp qua màu đen. Năm loại linh căn theo kim, mộc, thủy, hỏa, thổ chính là màu kim, xanh, trắng nhạt, hồng, cam. Một số linh căn biến dị của gió, sấm là bụi, lam, tuyết trắng...

Hôm nay đúng là được mở mang tầm mắt, hãn nhìn thấy linh căn màu đen.

Rất nhanh đã thấy quang trụ màu đen sau lưng Địch Cửu biến mất, hoàn toàn giống với lần đầu.

Nếu là bình thường, chỉ cần tu sĩ vẫn ở bên trong pháp bảo thí nghiệm, quang trụ sẽ không biến mất. Quang trụ biến mất, vậy có nghĩa là bại linh căn, bại linh căn không thể hấp thu linh khí, đồng nghĩa sẽ không có tu vi. Dù có cố gắng hơn nữa, tiến bộ tu vi cũng sẽ vô cùng chậm, bởi vì mỗi lần hấp thụ linh khí sẽ chỉ hấp thu được một phần.

Minh nghi trượng nhìn pháp bảo thí nghiệm một hồi rồi nói:

- Linh căn của người chắc là tạp sắc quá nhiều, cuối cùng tạo thành màu đen. Cái này còn chưa tính, then chốt người chính là bại linh căn, khảo nghiệm không hợp lệ!

Địch Cửu đi xuống, không có giải thích. Nếu như linh căn hắc không phải màu đen, hắc thậm chí còn muốn nói với nghi trượng này, mình cũng có thể tu luyện, thậm chí tốc độ còn rất nhanh.

Nếu nói ra điều này, đồng nghĩa linh căn màu đen cũng có thể tu luyện, vạn nhất đối phương nghĩ hắc bị điên thì làm sao bây giờ? Trong đầu hắc có rất nhiều bí mật, nhưng chính bản thân hắc cũng đang nghi ngờ linh căn của bản thân mình.

- Cửu ca, vậy chúng ta đổi chỗ khác!

Cảnh Kích Hoa lúc này đã khôi phục tinh thần đi tới.

- Được, chúng ta đi nơi khác.

Địch Cửu trong lòng không phục, hắc muốn vào tiên môn, ít nhất phải chờ tới khi biết tại sao linh căn mình lại là màu đen.

Còn nếu là bại linh căn, hắc cũng không để tâm. Bởi vì hắc biết mình không phải như vậy, hắc có thể hấp thu linh khí, không lãng phí một chút nào.

Địch Cửu cùng Cảnh Kích Hoa rời khỏi Chân Ly Kiếm Tông, đến Nghệ Côn Tông, Lô Vũ Tông rồi đến Kinh Hải Phái, Vạn Pháp Cung, Linh La môn...

Hầu như tất cả đều có kết quả giống với Vạn Ly Kiếm Tông, linh căn dị lô của Cảnh Kích Hoa quá mức pha tạp, không hợp cách.

Sau một hồi kiểm tra, Cảnh Kích Hoa cũng không có gì bất ngờ, hắc biết mình không có triển vọng.

- Còn hai nơi nữa, nếu thực sự không được, chúng ta sẽ nghĩ cách khác.

Địch Cửu quyết định, nếu như Cảnh Kịch Hoa không qua được vòng kiểm tra, hẳn sẽ đem Đại Hành Môn Lục của mình dạy cho hẳn, mọi người đều là tán tu. Ngược lại Cảnh Kịch Hoa cũng có linh căn, chỉ là tu luyện chậm hơn một chút mà thôi.

- Mạt Song, người thông qua khảo nghiệm rồi sao?

Địch Cửu kéo Cảnh Kịch Hoa tới nơi khảo nghiệm của Ngân Hà phái, thì đã thấy Mạt Song đang đứng ở phía sau.

Cảnh Mạt Song có thể đứng ở chỗ nghỉ của Ngân Hà phái, hiển nhiên là đã thông qua khảo nghiệm.

Trong lòng Cảnh Mạt Song thở dài một tiếng, đi lên trước hai bước nói rằng:

- Đúng vậy!

Nàng cũng không biết nên nói gì, linh căn của nàng cũng không tốt, là tam hệ linh căn. Cũng may linh căn của nàng rất thuần khiết, được Ngân Hà phái thu làm đệ tử ngoại môn.

Nàng và Địch Cửu, Cảnh Kịch Hoa khác nhau. Trước khi đi khảo nghiệm tìm tông môn cho mình, nàng đã biết linh căn của mình là tam hệ, nổi bật là thủy linh căn. Lấy tam hệ linh căn của nàng, lại có một loại là thuần linh căn, muốn tiến vào tông môn, kỳ thực cũng không có gì là khó.

Cho nên trước khi nàng tới đã có ý định tiến vào Ngân Hà Phái. Nhiều người khác cũng vậy, đều đã xác định được hướng đi của mình. Còn Địch Cửu cùng Cảnh Kịch Hoa giống như một con ruồi không đầu, đến đâu cũng xông vào khảo nghiệm, một chút hiểu biết về tông môn cũng không có.

Nàng đứng ở chỗ này, sớm đã nhìn thấy Địch Cửu cùng Cảnh Kịch Hoa đi một vòng rồi.

- Địch Cửu, nếu không ta nói với tông chủ, bảo người thu nhận người làm đệ tử tạp dịch có được không?

Cảnh Mạt Song nói lời này, trong lòng cũng có chút lay động, nàng không biết một đệ tử ngoại môn như mình, có thể xin tông môn thu nhận hai người họ được không.

Dù sao, Địch Cửu cũng coi như là người quen.

- Ha ha...

Không đợi Địch Cửu trả lời, một tiếng cười sang sảng liền truyền tới:

- Mạt Song, thì ra người quen hai người bọn họ, vậy đi, ta làm chủ... được rồi, hai người gọi là gì?

Tiếng cười này là của một gã tuổi tác thoạt nhìn cũng không nhỏ, đứng ở đây không giống một tu sĩ, ngược lại nhìn giống một học giả hơn.

Địch Cửu vội vàng thi lễ:

- Văn bối là Địch Cửu, hãn gọi là Cảnh Kích Hoa.

- Được, được...

Nam tử nho nhã liên tục nói vài chữ "được", sau đó xoay người nói với đệ tử:

- Nếu Địch Cửu cùng Cảnh Kích Hoa có quen biết với Mạt Song, vậy thì đều nhận họ làm đệ tử ngoại môn được chứ?

- Rõ, Úc trưởng lão.

Vài người đệ tử phụ trách chiêu mộ có chút khó hiểu, nhưng cũng chỉ có thể khom người thi lễ.

Úc trưởng lão hướng về phía Địch Cửu, Cảnh Kích Hoa gật đầu, lúc này mới xoay người rời đi. Trong lòng hân mừng thầm không ngớt, hân đã nhìn hai người này hồi lâu. Hết lần này tới lần khác thấy họ đi vào tông môn khác để khảo nghiệm, trong lúc đó hân chỉ sợ có tông môn nào thu nhận mất hai người bọn họ.

Khảo nghiệm của tông môn khác đều cho rằng Địch Cửu cùng Cảnh Kích Hoa chỉ là một bại linh căn cùng một linh căn tạp dị, nhưng hân thì không cho là vậy. Linh căn màu đen hân quả thực cũng chưa biết là loại linh căn gì, nhưng chắc chắn không phải loại bình thường. Hơn nữa linh căn tạp dị hân cũng chưa từng gặp qua!

Còn Cảnh Kích Hoa, Lôi linh căn không tinh khiết, nhưng linh căn của Cảnh Kích Hoa không phải như vậy, hân khẳng định rằng, ở quảng trường này, linh căn của Cảnh Kích Hoa là loại tốt nhất.

Địch Cửu vội vàng nói với Cảnh Mạt Song:

- Đa tạ Mạt Song nói giúp, nếu không sợ rằng ta cùng Cảnh Kích Hoa đến đệ tử tạp dịch cũng không được làm rồi.

Trong miệng thì cảm ơn Cảnh Mạt Song, nhưng trong lòng Địch Cửu thì lại đang nghi ngờ. Hân nghi ngờ một Mạt Song vừa được nhận vào tông môn thì lấy đâu ra phần mặt mũi này chứ, để cả một trưởng lão ra mặt, đặt biệt nhận hân cùng Cảnh Kích Hoa làm đệ tử.

Cảnh Mạt Song vội vàng khoát tay nói:

- Là lòng thành của hai người làm trưởng lão động lòng, sau đó mới nhận hai người, không liên quan tới tôi.

Nàng thông minh, trong lòng cũng biết chuyện hai người được nhận vào tông môn hoàn toàn không liên quan tới mình. Tông môn thu nhận đệ

tử rất khắt khe, tuyệt đối sẽ không vì một đệ tử ngoại môn như nàng mà nhận bừa.

- Cửu ca, chúng ta rốt cuộc cũng là đệ tử Tiên môn rồi!

Sau khi ghi danh xong, Cảnh Kích Hoa có chút kích động ôm lấy Địch Cửu, cả người run rẩy.

Tiên môn, cuối cùng Cảnh Kích Hoa hẳn cũng đã trở thành đệ tử tiên môn. Phải biết rằng, trước đây mọi người trong thôn đều khinh thường hẳn. Ngay cả huynh muội ruột thịt cũng khinh thường hẳn.

Địch Cửu cũng thở phào nhẽ nhõm, bất kể là như thế nào, được một tông môn thu nhận vẫn là tốt hơn.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngủ

www.dtv-ebook.com

Chương 99: Gia Nhập Tinh Hà Phái

Vì trong lòng có chút hoài nghi, nên Địch Cửu đợi sau khi Cảnh Kích Hoa gia nhập tông môn, như vậy Úc trưởng lão kia tất nhiên sẽ đến. Chỉ cần hắn đến, hắn sẽ biết được vì điều gì mà Úc trưởng lão đặc biệt tuyển chọn bọn hắn.

Điều Địch Cửu không hiểu là, đã ba ngày trôi qua, thời gian Tiên môn chiêu thu đệ tử đã đến lúc kết thúc, hắn vẫn không thấy Úc trưởng lão đâu.

Sau khi Cảnh Kích Hoa lên pháp bảo tiên thuyền, đông sờ một chút tây sờ một phát, khuôn mặt vẫn giữ sự kích động.

Địch Cửu một mực chú ý tìm kiếm Úc trưởng lão, đến khi tiên thuyền cất cánh, hắn vẫn không tìm thấy.

Tốc độ tiên thuyền rất nhanh, phi hành một ngày một đêm, sau đó dừng lại trên một quảng trường không lồ.

- Cửu ca, nơi này quả nhiên là tiên cảnh a.

Cảnh Kích Hoa đứng sau lưng Địch Cửu, nhìn khí thế mênh mông kia, lại bắt đầu kích động.

Trước đó, bởi vì gia nhập Tinh Hà phái, hắn đã kích động mấy ngày, trong thời gian tiên thuyền cất cánh, hắn đã ngủ một ngày một đêm. Nên hiện tại xuống thuyền, hắn đã tươi tỉnh hơn rất nhiều.

Địch Cửu cũng chưa gặp môn phái tu chân bao giờ, tuy không có kích động như Cảnh Kích Hoa, nhưng cũng cảm khái không thôi.

Đứng trên quảng trường rộng lớn nhìn lại, ba chữ Tinh Hà phái giống như chìm trong mây mù, khí thế bàng bạc. Cuối Quảng trường, có một đường đá xanh, rộng khoảng vài trượng, thông tới phía dưới ba chữ Tinh Hà phái, còn tình huống bên trong, Địch Cửu một chút cũng không thấy, hẳn đoán đây hẳn là hộ tông đại trận.

Theo lý giải của hắn, Tinh Hà phái cũng chỉ là một cái tông môn miễn cưỡng đạt nhị lưu mà thôi. Bởi vậy có thể thấy, nhất lưu tông môn sẽ có khí thế như thế nào.

Một trung niên nam tử mặc trang phục chấp sự đứng trên quảng trường, hướng về mọi người nói.

- Tất cả đệ tử ngoại môn, hiện tại đi theo ta.

Đám người tách ra, Địch Cửu giờ mới chú ý, lần này Tinh Hà phái ít nhất thu hơn một trăm đệ tử ngoại môn. Lúc này, quảng trường tương đối trống trải, nhưng hắn vẫn không thấy Úc trưởng lão.

Địch Cửu không nhìn được, bước ra khỏi hàng, đi đến tu sĩ khảo thí linh căn, thi lễ hỏi.

- Vị sư huynh này, xin hỏi một chút, vì sao không thấy Úc trưởng lão?

Hắn và Cảnh Kích Hoa được Úc trưởng lão phá lệ tuyển nhận, cho đến bây giờ, Úc trưởng lão vẫn chưa đến tìm bọn hắn, trong lòng Địch Cửu có chút bồn chồn.

- Ba ngày trước, Úc trưởng lão nhận được thư báo, đã cùng các trưởng lão tông môn khác đi đến tiết điểm rồi.

Hắn nhìn Địch Cửu một chút, thuận miệng nói một câu, rồi quay người rời đi.

Là người khảo nghiệm linh căn, hắn rất chán ghét Địch Cửu, loại tu sĩ linh căn thấp kém, dựa vào quan hệ để vào này. Nếu không phải vì nể mặt Úc trưởng lão, thậm chí hắn còn chẳng muốn trả lời Địch Cửu.

Tiết điểm là chỗ quái nào đây, Địch Cửu rất muốn hỏi thử, nhưng mà khi hắn thấy thái độ của người kia, đã biết nếu có hỏi cũng sẽ không nhận được câu trả lời.

Đường đá xanh trên quảng trường thông hướng ba chữ to "Tinh Hà phái" nhìn cũng không dài, bọn người Địch Cửu theo tên chấp sự kia đi khoảng nửa giờ, thì đã tiến vào tông môn, bước vào đại điện.

Trong đại điện, đã có mấy tên tu sĩ ngồi ở đó, Địch Cửu tuy kinh mạch bị hao tổn, thần niệm không cách nào mở rộng, nhưng hắn cũng cảm giác được, những tu sĩ này, mỗi một người đều rất mạnh. So với hắn thì mạnh hơn rất nhiều.

Bọn hắn vừa vào đại điện, thì Địch Cửu đã cảm nhận được mấy đạo thần niệm quét tới quét lui trên người hắn.

Trong đại điện, một người đàn ông mặc hạt bào tiến về trước đám đệ tử, cao giọng nói:

- Ta tên Trịnh Kinh Huy, là chấp sự ngoại môn, về sau chuyện của các người đều do ta quản. Hoan nghênh các người gia nhập ta Tinh Hà phái, trước khi nói đến quy định thì ta muốn chúc mừng bốn đệ tử trong số các người. Bởi vì bọn họ là những người may mắn nhất, sẽ được bốn vị phong chủ của Tinh Hà phái ta thu làm đệ tử chân truyền...

Mọi người bắt đầu bàn tán xôn xao, Địch Cửu có chút choáng váng. Ba ngày thời gian, hắn đã hỏi thăm rõ ràng, mới vào tất cả đệ tử gia nhập

Tinh Hà phái đều là đệ tử ngoại môn, đệ tử chân truyền là sao?

- Tất cả yên lặng!

Trịnh Kinh Huy quát to, chờ mọi người an tĩnh lại. Lúc này mới quay người, thi lễ với bốn người phía trước.

- Xin mời bốn vị phong chủ tuyển đệ tử thân truyền cho mình.

Người thứ nhất bên trái là một nam tu dáng người như cây gầy, hăn nhìn ngọc giản trong tay một chút, sau đó ngẩng đầu hỏi:

- Ai là Phương An Đốc...

Địch Cửu trong lòng thầm nghĩ quả nhiên là vậy, Phương An Đốc này hăn biết, gia hỏa có linh căn tốt nhất trong lần tuyển chọn này, Hỏa linh căn tinh khiết.

Phương An Đốc dáng người không cao, da thịt trắng nõn, giống như nữ nhân. Khi nghe tên mình được gọi, thi không khỏi mừng rỡ nhanh chân bước ra, nhu thuận quỳ trên mặt đất.

- Đệ tử Phương An Đốc bái kiến sư phụ.

Người đàn ông gầy yếu như cây gậy này hài lòng gật nhẹ đầu, tiện tay kéo một cái, mang Phương An Đốc bước ra đại điện.

Tất cả mọi người hâm mộ nhìn Phương An Đốc rời đi, vừa vào cửa đã trở thành đệ tử chân truyền, chỉ có những đệ tử linh căn cực tốt mới có đãi ngộ như thế này.

Tiếp theo chính là một đạo cô lưng đeo trường kiếm, ánh mắt nàng đảo qua trên người đám đệ tử một vòng, sau đó nói.

- Ngụy San San đi ra, về sau người chính là đệ tử Hà Liên phong ta.

- Đa tạ sư phụ.

Một thiếu nữ váy đỏ hưng phấn chạy ra, quỳ rạp xuống đất.

Người thứ ba được phong chủ của Hà Mộc phong chọn là Kim Trì Sinh, thứ tư được phong chủ Hà Thủy phong thu chính là Bình Diêu, giống như những cái tên mà Địch Cửu đã đoán trước.

Ngụy San San, Kim Trì Sinh, Bình Diêu đều là song linh căn, trong đó có một cái thuần linh căn.

Sau khi bốn đệ tử chân truyền được mang đi, Trịnh Kinh Huy lúc này mới lớn tiếng nói tiếp.

- Mọi người im lặng, linh căn tốt xấu không phải lỗi do ta. Bốn người đệ tử chân truyền vừa rời tất nhiên sẽ có tiền cảnh phát triển tốt hơn, những người khác vẫn còn cơ hội trở thành đệ tử nội môn. Giống như Phương An Đốc kia, trở thành chân truyền đệ tử của một phong chủ cũng không phải không có khả năng, thậm chí là trở thành đệ tử hạch tâm cũng có.

Giờ phút này, mặc dù hiểu hay không hiểu, thì mọi người đều an tĩnh nghe Trịnh Kinh Huy nói.

Trịnh Kinh Huy tiếp tục lớn tiếng nói.

- Cũng không phải được vào Tinh Hà phái, là có thể trở thành nội môn đệ tử. Quy củ Tinh Hà phái ta, đó là bất kể người có linh căn tốt thế nào đi nữa, chỉ cần người không được chọn làm đệ tử chân truyền, vậy người chỉ có thể là đệ tử ngoại môn. Đệ tử ngoại môn, trong ba năm nếu không thể bước vào Luyện Khí tầng bốn, sẽ tự động trở thành đệ tử tạp dịch hoặc rời khỏi tông môn.

Lời nói Trịnh Kinh Huy làm mọi người trở nên căng thẳng, xem ra gia nhập vào Tinh Hà phái, cũng không phải là gỏi cao không lo. Cũng may

bạn hẳn không biết khái niệm thời gian ba năm đến Luyện Khí tầng bốn, nếu không có lẽ càng khẩn trương hơn.

- Tất cả đệ tử ngoại môn, chỉ cần người nào Trúc Cơ thành công, đều có thể trở thành đệ tử nội môn...

Địch Cửu thâm nghĩ, trở thành đệ tử nội môn quả nhiên rất khó. Trong ấn tượng của hắn, Trúc Cơ cũng không phải chuyện dễ dàng. Địch gia lão tổ của hắn vì muốn Trúc Cơ đã rời khỏi Tể quốc, không biết đi đâu kia kìa, còn việc Trúc Cơ có thành công hay không, hắn cũng không rõ ràng.

- Sau khi trở thành đệ tử nội môn, người có thể nhận được động phủ riêng.

Nói đến đây, Trịnh Kinh Huy nhìn thấy đám đệ tử đang kích động, trong lòng cười lạnh, nói tiếp.

- Cho đến bây giờ, Tinh Hà phái ta người có thể Trúc Cơ, tỉ lệ chỉ vọn vẹn 5- 6%, nói cách khác, tương lai trong số các người, có thể Trúc Cơ cũng bất quá năm đến sáu người mà thôi.

Câu nói này giống như một chậu nước lạnh giội lên đỉnh đầu đám đệ tử, dựa theo lời Trịnh trưởng lão nói, bỏ đi bốn tên Trúc Cơ có khả năng thuộc về đệ tử chân truyền lúc này, vậy gần một trăm người ở đây người có thể trúc cơ chỉ có 2 3 người mà thôi...

Trịnh Kinh Huy hiển nhiên không quan tâm đám đệ tử nghĩ gì, tiếp tục phân phó.

- Hiện tại, dựa theo linh căn sắp xếp chỗ ở...

Sau khi Trịnh Kinh Huy diễn giải hơn một canh giờ, thì đám người Địch Cửu mới nhận được những vật phẩm cơ bản nhất dành cho tu luyện. Cũng chỉ là hai món đạo bào của đệ tử ngoại môn, một thẻ bài thân phận,

một bản công pháp để tu luyện gọi là Tinh Hà quyết dành cho Luyện Khí kỳ cùng một thanh trường kiếm hạ phẩm pháp khí. Điều này làm Địch Cửu nhớ đến dao phay nhỏ của mình lúc trước, nó khẳng định đã bị nữ nhân Thiên Cương cung kia lấy đi rồi.

Về phần linh thạch, một tháng mới nhận lấy một lần, mỗi lần chỉ nhận được một viên. Trừ cái đó ra, linh thạch chỉ có thể thông qua nhiệm vụ tông môn để thu hoạch.

Úc trưởng lão không ở đây, không có người chiếu cố, thì dĩ nhiên Địch Cửu và Cảnh Kích Hoa sẽ bị đẩy đến khu vực kém cõi nhất.

Đối với điều này, Địch Cửu ngược lại không thêm để ý, linh khí nơi này so với Địa Cầu thì dày đặt hơn không biết bao nhiêu lần.

- Cửu ca, sáng sớm ngày mai, đệ tới gọi huynh đi chung được không?

Cảnh Kích Hoa xem qua chỗ ở của mình một chút, rồi chạy đến chỗ Địch Cửu. Từ khi bước vào Tinh Hà phái đến giờ, hắn vẫn còn rất hưng phấn, chưa thể bình tĩnh lại được.

Địch Cửu hiểu ý Cảnh Kích Hoa, buổi sáng ngày mai là tiết học đầu tiên của đệ tử ngoại môn - tu luyện nhập môn.

- Ta không đi đâu, người cứu đi đi, ta muốn nghỉ ngơi thêm mấy ngày, nhớ kỹ là lúc ta nghỉ ngơi, người không cần quấy rầy.

Địch Cửu nói.

Địch Cửu không đi không phải vì hắn đã đạt đến Luyện Khí tầng bảy, mà vì hiện tại hắn đã có thể tiến hành vận chuyển chu thiên. Vừa rồi hắn thử một lần, lúc hắn hoàn thành một vòng vận chuyển Đại Hành Môn Lục, tốc độ khôi phục kinh mạch của hắn được gia tăng thêm mấy phần.

Cho nên, chuyện cần làm nhất của Địch Cửu hiện tại không phải đi nghe giảng bài, mà phải nhanh khôi phục kinh mạch và tu vi bản thân.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 100: Tinh Hà Quyết

Sau khi Cảnh Kích Hoa rời khỏi, Địch Cửu lập tức đóng cửa, bắt đầu khôi phục kinh mạch.

Hắn mặc dù là một trận pháp đại sư cấp bốn, nhưng mà phần lớn đều dừng lại trên lý luận, chưa từng bố trí pháp trận chân chính nào. Cho nên hiện tại hắn cũng không thể bố trí pháp trận gì, chỉ có thể đóng cửa lại vào trong tu luyện thôi.

Sau khi hoàn thành vận chuyển chu thiên tu luyện Đại Hành Môn Lục, Địch Cửu cảm nhận kinh mạch bản thân khép lại càng nhanh.

Dựa theo tốc độ này, hắn nhiều nhất chỉ cần hai ngày thời gian, sẽ hoàn toàn khôi phục.

Hai giờ đi qua, thời điểm chân nguyên bắt đầu bổ sung đan điền, Địch Cửu chợt nghĩ đến Đại Hành Môn Lục được lấy ở Địa Cầu, còn Tinh Hà phái lại là tôn phái tu chân chân chính, nếu dùng Tinh Hà Quyết tu luyện, không biết có thể tốt hơn Đại Hành Môn Lục hay không.

Tinh Hà Quyết và Đại Hành Môn Lục đều chỉ là công pháp Luyện Khí kỳ, chưa nói đến việc hắn còn chưa tìm được công pháp nối tiếp cho Đại Hành Môn Lục, còn công pháp tiếp theo của Tinh Hà Quyết khẳng định Tinh Hà phái có, chỉ cần hắn tấn cấp là sẽ có cơ hội lấy được.

Dưới tình huống này, hắn không còn tha thiết đến Đại Hành Môn Lục nữa, tranh thủ thời gian lấy Tinh Hà Quyết ra.

- Vũ trụ có tinh, Hỗn Độn tích hà, Tinh Hà chuyển, như thân chi thăng... Tinh Hà giả, Ngũ Hành giao thoa, nghịch chuyển chín phương, biến hóa chi đạo! Tinh Hà đạo, một mở linh mạch, hai mở huyết mạch, ba mở Tinh Hà mạch...

Địch Cửu nhìn khúc đạo đầu liền tròn mắt, không phải hẳn xem không hiểu, hẳn hoàn toàn không ngờ phương thức tu luyện Tinh Hà Quyết lại có hơn ba loại.

Dựa theo phương thức tu luyện thông thường, tự nhiên mở linh mạch trước, hấp thu linh khí, vận chuyển chu thiên, linh khí trong kinh mạch hình thành chu thiên, sau mỗi chu thiên, hấp thu linh khí chuyển thành tu vi.

Xem ra mai phải đi nghe giảng mới được, bằng không, ngay cả thiên thứ nhất hẳn cũng đều không hiểu.

Bất kể như thế nào đi nữa, hẳn cũng muốn thử một chút.

Địch Cửu biết tự nhiên là phương thức thứ nhất, mở linh mạch. Dựa theo con đường hành khí trên Tinh Hà Quyết, hẳn bắt đầu hấp thu linh khí, sau đó vận chuyển chu thiên.

Rất nhanh Địch Cửu liền tròn mắt, linh khí hẳn hấp thu không hợp với Đại Hành Môn Lục. Có thể nói, hẳn hấp thu linh khí không hợp với chân nguyên hẳn thông qua Đại Hành Môn Lục chuyển hóa, tiểu chu thiên còn chưa hoàn thành, trực tiếp cắm vào luân trong kinh mạch.

Địch Cửu thử nghiệm cường ép xông qua, cảm giác đau đớn xé rách truyền đến, cơn đau này, giống như muốn phá hủy thức hải và kinh mạch toàn thân của hẳn, căn bản không thể chịu đựng được.

Chỉ thử một cái, mà Địch Cửu đau đến nổi rịn ra từng tầng mồ hôi.

Trong lòng Địch Cửu trầm xuống, hấn sợ tình huống này của mình, ngay cả trưởng lão lên lớp giảng dạy, cũng không nhất định có thể giải quyết. Điều trọng yếu nhất, hấn không thể nói cho trưởng lão biết. Hấn đã có tu vi Luyện Khí tầng bảy, nếu như nói cho trưởng lão, chính là tự thú về việc hấn đã từng tu luyện qua.

Từng tu luyện qua cũng không sao, tông môn khẳng định sẽ điều tra hấn. Hấn không có lai lịch gì, làm sao điều tra?

Nếu Đại Hành Môn Lục có công pháp nối tiếp, hấn tiếp tục tu luyện Đại Hành Môn Lục cũng không sao. Nhưng căn bản Đại Hành Môn Lục không có công pháp nối tiếp, huống chi hấn có cảm giác khi tu luyện Tinh Hà Quyết, lúc hấp thu linh khí, còn ít hơn so với Đại Hành Môn Lục.

Địch Cửu không cam lòng, lần nữa vận chuyển Tinh Hà Quyết, sau đó thử điều động viên đá màu xám trong thức hải.

Thời điểm thần niệm Địch Cửu vừa mới chạm đến viên đá màu, chu thiên vận chuyển Tinh Hà Quyết giống như tìm được đường ra, chớp mắt xông vào trong viên đá, sau đó lại từ nó đi ra, tiến vào kinh mạch mới, tạo thành một chu thiên tuần hoàn.

Oanh!

Cùng một thời gian, Địch Cửu cũng cảm giác thân thể của mình oanh một tiếng, một dòng sông như ẩn như hiện nhỏ bé xuất hiện trong khi hấn vận chuyển chu thiên.

Không đúng, đây không phải dòng sông, vì bên trong không có nước, mà nó giống như một bản tinh không thu nhỏ.

Lúc tu luyện, trong thân thể tạo thành một phiên bản tinh không được áp súc cực độ, điều này Địch Cửu chưa từng nghe nói qua bao giờ.

Tri thức tu chân của Địch Cửu ít đến thương cảm, chỉ cần có thể tu luyện là được. Mà hãn hiện tại, chẳng những có thể tu luyện, tốc độ hấp thu linh khí nhanh hơn không biết bao nhiêu lần so với trước đó.

Sau khi vận chuyển Tinh Hà Quyết, hãn cảm thấy kinh mạch của mình bắt đầu mở rộng, bất kể có bao nhiêu linh khí đều được hấp thu, vận chuyển chu thiên trong phiên bản tinh không thu nhỏ đều cảm thấy quá ít.

Vén vén tu luyện mấy lần chu thiên, những kinh mạch bị thương của Địch Cửu triệt để khép lại. Không đến hai ngày, thậm chí chưa tới hai giờ, chỉ cần vận chuyển mấy vòng chu thiên, thương thế của hãn liền hoàn toàn khỏi hãn.

Địch Cửu cuồng hỉ, Tinh Hà Quyết so Đại Hành Môn Lục đầu chỉ cường đại gấp 10 lần!

Hãn hiện tại là Luyện Khí tầng bảy, dựa theo loại tốc độ này, không bao lâu hãn sẽ bước vào Luyện Khí tầng tám. Nhưng Địch Cửu rất nhanh liền rõ, ý nghĩ của hãn quá ngây thơ rồi, khi hãn vận chuyển chu thiên theo lộ tuyến trong Tinh Hà Quyết, không ngừng hấp thu linh khí, chẳng những không có bước vào Luyện Khí tầng tám, tu vi còn trực tiếp rơi xuống Luyện Khí tầng bảy, rồi Luyện Khí tầng sáu.

Cái này cũng chưa tính, tu vi của hãn đến Luyện Khí tầng sáu vẫn tiếp tục rớt xuống.

Chuyện gì xảy ra? Địch Cửu kinh hoàng, tranh thủ thời gian đình chỉ tu luyện. Hãn cảm nhận chân nguyên trong cơ thể mình có một loại khí tức bành trướng, thậm chí nhiều hơn cảm giác có thể chạm đến.

Dù Địch Cửu không hiểu tu chân, hãn biết tu vi của mình rớt xuống, nhưng thực lực lại được nâng cao.

Hắn tu luyện Tinh Hà Quyết, bởi vì truyền vào tảng đá màu xám, trong quá trình tu luyện chu thiên, thể nội tạo thành một hư ảo tinh không nhàn nhạt. Kết quả là sau khi hấp thu linh khí thông qua tinh không hư ảo, nó sẽ áp súc chân nguyên lúc đầu của hắn, theo chân nguyên bị áp súc thì tu vi của hắn tự nhiên sẽ hạ xuống.

Tu vi giảm xuống, chất lượng chân khí nhưng lại được nâng cao, thực lực tự nhiên tăng lên.

Địch Cửu thở một hơi, đây là một cái đại bí mật của bản thân, không thể tiết lộ ra ngoài. Xem ra lớp ngày mai, hắn vẫn phải đi nghe, dù sao thương thế của hắn đã khôi phục.

Khoảng cách đến hừng đông còn một đoạn thời gian, Địch Cửu không lãng phí, tiếp tục hấp thu linh khí, áp súc chân nguyên bản thân.

.....

Một đêm rất nhanh đi qua, Địch Cửu đang đắm chìm trong tu luyện không có dấu hiệu tỉnh lại?

Trời vừa sáng, Cảnh Kích Hoa đã đứng trước cửa phòng của Địch Cửu, thấy cửa phòng vẫn còn đóng, chỉ có thể gõ đầu, lẩm bẫm một câu.

- Vẫn chưa tỉnh a, vậy ta đi trước thôi!

Địch Cửu đã nhắc hắn, cho nên hắn cũng không muốn quấy rầy Địch Cửu nghỉ ngơi.

Đại điện truyền đạo cho đệ tử ngoại môn ở phía ngoài một ngọn núi gọi Tinh Hà Truyền Đạo Phong.

Cảnh Kích Hoa ở nơi tít ngoài rìa của đệ tử ngoại môn, cách rất xa Truyền Đạo Phong. Dù hắn dậy rất sớm, nhưng phải mất hơn nửa canh giờ

mới đến. Thời điểm hẳn đến, trong đại điện sớm ngời đầy người.

Không có chỗ ngồi, Cảnh Kích Hoa chỉ có thể đứng tại cuối điện. Cũng may hẳn thân hình cao lớn, nhưng đứng ở chỗ này cũng sẽ không bị ngăn cản bao nhiêu ánh mắt.

Trong điện, đại bộ phận đều là đệ tử mới, mọi người lú lú giới thiệu lẫn nhau về lai lịch, xuất thân của mình.

Lại qua chừng nửa canh giờ, một tu sĩ mặc hắc bào truyền đạo đi vào đại điện. Khi hẳn xuất hiện, đại điện đột nhiên an tĩnh lại, không còn tiếng ồn.

Nam tử mặc hắc bào đi đến đài truyền đạo, không có lời dạo đầu, trực tiếp nói giảng bài.

- Tinh Hà Quyết là công pháp tu luyện Tinh Hà phái ta, mặc dù Tinh Hà phái chỉ một môn phái nhị đẳng ở Cực Dạ đại lục, nhưng Tinh Hà Quyết là công pháp cấp cao nhất toàn bộ Cực Dạ đại lục. Tinh Hà Quyết nhập môn rất đơn giản, đơn giản đến mức chỉ cần người có linh căn, người sẽ có thể tu luyện được.

- Đồng thời, Tinh Hà Quyết lại là công pháp tu luyện không đơn giản nhất, không có một môn công pháp nào như nó, có ba loại phương thức tu luyện. Khi người bắt đầu tu luyện Tinh Hà Quyết, lựa chọn một phương thức trong đó, vậy tương lai, người sẽ lấy loại phương thức tu luyện này tu luyện tới cuối cùng. Hôm nay, ta sẽ giảng một chút về ba phương thức tu luyện này của Tinh Hà Quyết, đến cùng có khác biệt như thế nào.

Trong đại điện, lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người an tĩnh nghe nam tử mặc hắc bào kiến giải.

Sau khi được giao công pháp, mỗi đệ tử đều đã nhìn qua, hiểu rõ Tinh Hà Quyết có ba phương thức tu luyện. Theo lão sư giảng, mọi người đoán

được sự lựa chọn phương thức tu luyện này, đối với tương lai có rất lớn ảnh hưởng.

- Tu luyện Tinh Hà Quyết loại thứ nhất, phương thức đơn giản nhất mở linh mạch, giống với công pháp tu luyện bình thường, đều là hấp thu linh khí, từ linh lạc rồi tiến hành vận chuyển chu thiên. Loại phương thức này, cũng là phương thức hơn chín phần đệ tử Tinh Hà phái ta lựa chọn. Loại thứ hai, mở huyết mạch, đây là phương pháp mở khiếu huyết để tu luyện. Tu luyện đường tắt, thời điểm vận chuyển chu thiên, linh khí sẽ đi lại trong khiếu huyết, phương pháp này sẽ có thành tựu cao hơn loại thứ nhất...

Ban đầu gia nhập tiên môn, rất nhiều đệ tử lòng cao hơn trời. Vừa nghe đến mở huyết mạch thành tựu lớn hơn so với mở linh mạch, rất nhiều người đều nghĩ nên chọn cái thứ hai để tu luyện.

Hắc bào tu sĩ dường như không thấy đám đệ tử đang sáng mắt mơ tưởng, vẫn tiếp tục giảng.

- Phương pháp thứ ba gọi mở Tinh Hà mạch, phương thức này trong thời điểm vận chuyển chu thiên, thể nội hình thành một Tinh Hà hư ảo, hấp thu linh khí thông qua Tinh Hà hư ảo này hình thành chu thiên. Đây chỉ là minh họa Tinh Hà chứ không phải Tinh Hà chân chính. Phương thức này là phương thức tu luyện cường đại nhất của Tinh Hà Phái ta, thành tựu tương lai không thể đoán trước, thậm chí có thể vượt qua giới vực...

Hắc bào tu sĩ tựa hồ cảm nhận được khát vọng của đám loi chơi mới vào này, quét mắt nhìn mọi người, ngữ khí lạnh nhạt nói.

- Ta mới vừa nói sai một câu, đó chính là về sau khi người bắt đầu tu luyện Tinh Hà Quyết, không phải người lựa chọn phương pháp tu luyện Tinh Hà Quyết, mà người thông qua được phương thức nào. Từ khi Tinh Hà lão tổ khai phái đến nay, có thể thông qua Tinh Hà mạch để tu luyện, chỉ có Tinh Hà lão tổ, chỉ một người mà thôi.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 101: Mạt Song Bị Đánh

Cảnh Kích Hoa lưỡng lự trước cửa Địch Cửu cả ngày trời, nhưng mà Địch Cửu không có mở cửa, cậu cũng không dám mò lên gõ. Niềm vui vẻ vì được gia nhập phái Tinh Hà đã không còn nhìn thấy trên gương mặt của Cảnh Kích Hoa nữa rồi.

Hôm này đã là ngày thứ tư cậu vào phái Tinh Hà, ba ngày trước cũng chỉ đi nghe giảng bài, sau khi đi về cậu cũng từng thử tu luyện ba ngày. Qua ba ngày này, đừng nói tới việc thông qua cách nào đó để tu luyện Ngân Hà quyết, cho dù là cảm thụ linh khí thôi cậu cũng không thể cảm thụ được.

Tới tận giờ phút này Cảnh Kích Hoa mới thật sự tin tưởng tư chất của bản thân đúng là rất rác rưởi. Bởi vì lão sư giảng dạy kia đã từng nói, dù là ai cũng có thể tu luyện được Ngân Hà quyết.

Oanh!

Cảnh Kích Hoa đang nôn nóng đi qua đi lại cuối cùng cũng nghe được động tĩnh trong phòng Địch Cửu, cậu nhanh chóng chạy lại cửa nghiêng tai lắng nghe. Lại qua cỡ nửa canh giờ nữa, cửa phòng Địch Cửu đột nhiên mở ra:

- Cảnh Kích Hoa, đệ ở đây làm gì vậy?

Địch Cửu khó hiểu nhìn Cảnh Kích Hoa lẫn quần trước cửa phòng mình.

- Cửu ca, đệ tiêu đời rồi.

Cảnh Kích Hoa kêu lên, túm túm đầu tóc của mình, biểu tình vừa nôn nóng vừa suy sụp.

Tâm tình của Địch Cửu lại rất tốt, trong thời gian ba ngày này, tu vi của hắn đã dừng lại ở Luyện Khí tầng bốn, nhưng mà sau khi tới Luyện Khí tầng bốn tu vi của hắn lại bắt đầu tăng trưởng lần nữa. Nói cách khác, chân nguyên của hắn đã bị áp súc tới cực hạn, không thể nào áp súc tiếp được nữa. Bây giờ thần niệm của hắn ngoại phóng còn mạnh hơn gấp đôi lúc là Luyện Khí tầng bảy nữa, loại tiến bộ này Địch Cửu chính là người cảm thụ được trực quan nhất.

- Chuyện rốt cục là thế nào? Đi vào trước rồi nói.

Tuy là Địch Cửu đã có chút đói bụng rồi nhưng hắn vẫn tính giúp Cảnh Kích Hoa trước đã.

- Cửu ca, đệ không thể tu luyện được, đệ là phế linh căn.

Cảnh Kích Hoa vừa tiến vào liền nóng nảy kêu lên, ngữ khí sắp khóc tới nơi.

Suy nghĩ đầu tiên của Địch Cửu chính là Úc trưởng lão, việc Cảnh Kích Hoa không thể tu luyện hắn cũng không giúp được gì, Úc trưởng lão đã phá cách thu bọn họ vào rồi lại biến đâu mất tăm không tìm thấy được. Nếu ông đã nhận Cảnh Kích Hoa, vậy thì nhất định có biện pháp giúp Cảnh Kích Hoa tu luyện chứ.

Cuối cùng cũng gặp được người quen thuộc, có thể kể lể hết mọi lo lắng trong lòng ra, Cảnh Kích Hoa cuối cùng cũng nhẹ nhàng hơn nhiều, kể lại hết mấy thứ mà mấy hôm nay đi học nghe được, lại kể bản thân cũng đã làm theo những gì sư phụ nói, nhưng mà hoàn toàn không thể nào hấp thu được linh khí.

- Từ từ.....

Đột nhiên, Địch Cửu nhớ tới phương thức tu luyện của bản thân.

- Kích Hoa, đệ nói cách thứ ba chỉ có một mình Ngân Hà Lão tổ làm được hả? Vậy lão sư giảng bài có nói cho đệ nghe cách tu luyện thứ tư của Ngân Hà quyết hay không?

Cảnh Kích Hoa lắc đầu:

- Không có, lúc đó ngài ấy đã nói tới người có thể tu luyện cách thứ ba đều không thể xuất hiện, bởi vì ở đại lục Cực Dạ có thể sẽ không bao giờ xuất hiện thiên tài có thể thống qua cách tu luyện thứ ba.

Địch Cửu nhíu mày, hắn dám khẳng định hắn tu luyện Ngân Hà quyết cũng không phải là tu luyện theo cách thứ ba. Tu luyện theo cách thứ ba thì trong lúc tu luyện vận chuyển Ngân Hà quyết, trong cơ thể sẽ hình thành một ngân hà hư ảo, sau khi ngân hà tinh lọc linh khí xong sẽ bắt đầu tiến hành vận chuyển theo chu thiên

Mà cách hắn tu luyện Ngân Hà quyết chính là trong cơ thể hình thành một tinh không hư ảo, tinh không lại tinh lọc linh khí sau đó hình thành nên một chu thiên vận chuyển.

Cho dù Địch Cửu có ngu cỡ nào thì ngân hà và tinh không cũng biết phân biệt rõ ràng. Một tinh không có thể có vô số ngân hà tồn tại, mệnh môn rộng lớn, mà ngân hà chỉ là một phạm vi nhất định nào đó mà thôi, cuối cùng thì nó vẫn là có một giới hạn.

Sau khi hắn tu luyện Ngân Hà quyết, cảm thấy trong người hắn hình thành một tinh không không phải chỉ dựa vào cảm quan mà còn dựa vào một loại trực giác từ sâu trong nội tâm, hắn cảm giác được đó chính là tinh không.

- Cửu ca, giờ đệ phải làm sao đây?

Cảnh Kích Hoa mở miệng hỏi đánh gãy suy nghĩ của Địch Cửu.

Địch Cửu đứng dậy vỗ vỗ bả vai của Cảnh Kích Hoa

- Đệ không cần quá lo lắng như vậy, không phải còn ba năm sao. Sau này ta sẽ đi nhận một ít nhiệm vụ, đi ra ngoài tìm kiếm một chút tài nguyên tu luyện, lúc đó đệ có thể đi theo ta. Trong khoảng thời gian đó, ta nhất định sẽ tìm ra cách để đệ tu luyện.

Chuyện bản thân mình thì tự bản thân mình biết, sau khi bắt đầu tu luyện Ngân Hà quyết, lượng linh khí Địch Cửu cần cho tu luyện đã tăng đến con số vô cùng kinh khủng, bản thân hẳn còn không thể tin được. Nếu như còn tiếp tục ở trong căn nhà khu vực hẻo lánh này tu luyện, sợ là cho dù tu luyện cả đời cũng chỉ có thể dừng lại ở Luyện Khí trung kỳ mà thôi.

Nếu như muốn bước vào cảnh giới cao hơn, hẳn nhất định phải đi ra ngoài tìm kiếm thêm càng nhiều tài nguyên tu luyện.

- Đệ sẽ nghe theo Cửu ca.

Cảnh Kích Hoa hiện tại đang vô cùng hoang mang rối rắm, căn bản là không biết nên làm cái gì mới đúng.

Địch Cửu cũng rất bất đắc dĩ

- Kích Hoa à, đệ dù sao cũng là một người nam nhân, đừng có gặp phải chuyện gì cũng hoang mang lo sợ như vậy, làm việc cũng phải có chủ kiến. Còn nữa, ta thay đệ làm chủ, sửa lại cái tên của đệ, sau này đệ gọi là Cảnh Kích, chữ Hoa kia bỏ đi.

- A a.....

Cảnh Kích cứ a vài cái, giống như còn gì đó muốn nói cho Địch Cửu nhưng mà lại sợ không dám mở miệng nói.

- Có chuyện gì thì mở miệng nói thẳng đi, sau này đừng có dong dài do dự như vậy nữa.

Địch Cửu cảm thấy Cảnh Kích thực sự là con người quá mức thành thật rồi, người như vậy không dễ sống ở Tu Chân giới.

- Vâng.

Cảnh Kích có chút cẩn thận lên tiếng

- Hôm trước Mạt Song sư tỷ bị người ta đánh.....

Địch Cửu ngẩn ra, sau đó không xác định lắm hỏi lại

- Cảnh Kích, đệ nói Mạt Song sư tỷ bị người ta đánh? Làm sao lại bị đánh?

Trong ấn tượng của hắn, Mạt Song là người rất tốt bụng thiện lương hơn nữa còn thông minh vô cùng. Loại người thông minh như nàng theo lý thuyết sẽ không gây chuyện với người khác mới đúng chứ.

- Hôm trước lúc lên lớp, lão sư giảng dạy có hỏi một vấn đề nhưng mà không ai trả lời được. Sau đó lão sư lại lấy ra một cái túi trữ vật nói nếu như ai trả lời được thì cái túi trữ vật sẽ thuộc về người đó. Sau đó nữa Mạt Song sư tỷ đứng lên trả lời câu hỏi đó....

Địch Cửu đánh gãy lời nói của Cảnh Kích hỏi

- Người nói câu hỏi người khác không trả lời được mà Mạt Song sư tỷ lại trả lời được sao? Là câu hỏi gì vậy?

Cảnh Kích gãi gãi đầu, suy nghĩ một hồi mới nói:

- Câu hỏi kia rất phức tạp, đệ nghe không hiểu gì hết. Hình như là trong quá trình tu luyện Ngân Hà quyết nếu như xuất hiện vấn đề gì đó thì

phải làm sao thì phải...

Địch Cửu cũng biết lấy đầu óc của Cảnh Kích cũng khó mà giải thích rõ ràng được, đành phải hỏi:

- Có phải là có tên nào đó ham cái túi trữ vật của Mạt Song sư tử nên cố ý tới tìm tra không?

Cảnh Kích trả lời

- Đệ cũng nghĩ là vậy, sau khi kết thúc buổi giảng bài, trên đường trở về đệ có thấy có hai sư huynh chặn đường tử ấy, còn có một sư huynh lấy ba linh thạch ra nói muốn mua lại túi trữ vật của Mạt Song sư tử. Mạt Song sư tử nói không bán, gã đó liền nói nếu như không bán vậy trả lại linh thạch cho gã đi. Nhưng mà lúc đó đệ đứng ở một bên nhìn thấy rõ ràng, gã đó cũng không có đưa linh thạch cho sư tử mà là gã lén lút tự thu lại.

Sắc mặt Địch Cửu cũng trở nên khó coi, loại chuyện như thế này cho dù là lúc hãn hoàng hành khắp Tế Quốc còn chưa làm ra đâu.

- Sau đó gã đó lại tát Mạt Song sư tử văng ra rất xa, còn mảng tử ấy là sửu bát quái, trước khi đi gã còn lấy luôn túi trữ vật của Mạt Song sư tử, hình như còn lục lọi trong túi áo của tử ấy lấy đi ba linh thạch nữa.

Cảnh Kích nói xong, lại nhanh chóng bổ sung thêm

- Đệ tính đi lên giúp đỡ một chút, kết quả bọn họ đi nhanh quá....

Địch Cửu vừa nghe liền biết cậu là không dám đi ra, hãn hừ lạnh một tiếng nói:

- Cảnh Kích, ta biết đệ nhất gan. Nếu sau này đệ cứ nhất gan như vậy, vậy thì đừng theo sau ta nữa. Đã là đại trượng phu, làm việc không được sợ trước sợ sau như vậy, nếu không đệ đi tu tiên làm gì hả?

Cảnh Kịch thấy Địch Cửu nói rất nghiêm khắc, nhanh chóng đáp lời:

- Cửu ca, lần sau nếu như có gặp chuyện như vậy, đệ nhất định sẽ lập tức xông lên.

Địch Cửu cạn lời luôn rồi:

- Cũng không phải lúc nào gặp chuyện như vậy cũng phải xông lên, còn phải nhìn coi đối tượng là ai nữa. Chúng ta đều là nhờ Mạt Song sư tỷ mới có thể gia nhập phái Tinh Hà. Nếu như có ân mà không biết báo đáp vậy có khác gì cầm thú không? Đương nhiên, làm loại chuyện này cũng phải biết phân địa điểm nữa. Chỗ này là bên trong phái Tinh Hà, mấy người kia cho dù có gan lớn cỡ nào cũng không dám giết đệ. Nếu như lúc đó đệ đi ra bênh vực, cho dù có khả năng sẽ bị đập một trận nhưng mà hai tên gia hỏa kia cũng sẽ chột dạ. Còn nếu như ở bên ngoài tông môn mà gặp phải tình huống như vậy thì phải xem xét tình huống cho kỹ lưỡng mới hành động.

- Vâng, Cửu ca, đệ hiểu rồi.

Cảnh Kịch ảo não trả lời. Cửu ca nói rất đúng, có ân không báo vậy có khác gì cầm thú đâu? Mạt Song sư tỷ có đại ân với cậu, nếu không nhờ có Mạt Song sư tỷ làm sao cậu có thể gia nhập vào phái Tinh Hà chứ?

Còn việc có phải Úc trưởng lão vì nể mặt Mạt Song sư tỷ mới nhận cậu cùng với Địch Cửu vào phái Tinh Hà hay không, cậu thật sự không thể nghĩ tới mấy vấn đề cao siêu đó được.

- Đi thôi.

- Đi chỗ nào chứ?

Cảnh Kịch hỏi lại theo bản năng

Địch Cửu mang theo sát khí trả lời ngược lại:

- Đương nhiên là tìm gã sư huynh đã đánh Mạt Song sư tỷ, gã thật sự cho rằng Mạt Song sư tỷ vừa mới vào tông môn liền có thể bị khi dễ sao, đúng là thứ mắt chó bị mù.

Cảnh Kích đã muốn lùi bước theo bản năng rồi, cũng may cậu còn nhớ lời nói lúc nãy của Địch Cửu, vồ vồ ngược nói:

- Được, cho dù Cảnh Kích đệ có bị bọn họ đánh chết cũng nhất định phải ra mặt vì Mạt Song sư tỷ.

- Không đánh chết đệ đâu mà lo.

Địch Cửu không biết làm thế nào với Cảnh Kích luôn rồi. Gia hỏa đó nếu như đã đi đoạt túi trữ vật của Mạt Song sư tỷ thì nhiều nhất cũng chỉ là một tên Luyện Khí trung kỳ mà thôi. Lấy thực lực hiện tại của mình, cũng không tin không thể đánh lại một gia hỏa Luyện Khí trung kỳ.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 102: Sư Huynh Bệnh Vực Ké Yếu

- Là Mạt Song sư tỷ kia.

Đi qua dãy phòng ở của đám đệ tử ngoại môn, Cảnh Kịch đột nhiên kêu lên.

Không cần Cảnh Kịch nói Địch Cửu của đã nhìn thấy Cảnh Mạt Song rồi.

Trong khoảng đất trống trong khu vực cư trú của đám đệ tử ngoại môn, Cảnh Mạt Song đang khẩn trương mà đứng ở đó. Chỗ này trừ Cảnh Mạt Song ra còn có ít nhất hai ba chục đệ tử ngoại môn.

- Cửu ca, tên gia hỏa đoạt túi trữ vật của Mạt Song sư tỷ cũng ở đây, chính là tên mặc áo vàng kia đó. Aaa, cái túi trữ vật bị cướp hình đang đang treo ở giữa.....

Cuối cùng Cảnh Kịch cũng đã thông suốt được một chút, không thèm kêu gia hỏa cướp đồ của Mạt Song sư tỷ là sư huynh nữa.

- Đi qua xem thử.

Địch Cửu lập tức đi qua nhìn xem.

Ở giữa khoảng đất trống treo một cái túi trữ vật, trừ cái túi này ra còn có một đồng linh thạch nhỏ, Địch Cửu nhìn sơ qua thấy ít nhất cũng có hơn ba mươi viên. Bên cạnh đồng linh thạch này còn có một vài bình ngọc.

- Đào sư huynh, đây là toàn bộ đồ vật trên người của ta, ta không nên ép mua túi trữ vật của Mạt Song sư muội, sư huynh nếu có trách phạt, ta xin nhận toàn bộ.

Tên tu sĩ mặc áo vàng kia vô cùng kính cẩn nói, trong giọng nói cũng lộ ra vẻ thấp thỏm lo âu.

Một tu sĩ khác thân hình cao lớn đầu để búi tóc bước ra, y gầm lên với tên tu sĩ áo vàng kia một tiếng:

- Lăn đi chỗ khác đi, loại rác rưởi như ngươi còn ở phái Tinh Hà của chúng ta đúng là sỉ nhục tông môn.

Nam tử thân hình cao lớn nói xong câu này liền ôm quyền nói với những người xung quanh:

- Phái Tinh Hà của chúng ta luôn đoàn kết hữu ái. Kiều Táp thân là một tu sĩ Luyện Khí kỳ tăng ba vậy mà lại dám công khai cướp đoạt đồ vật của một đệ tử ngoại môn vừa mới gia nhập tông môn. Tiếc là ta không phải là người chấp pháp của tông môn, nếu không ta đã sớm để tên bại hoại này lăn khỏi phái Tinh Hà rồi. Bây giờ ta sẽ lấy hết tất cả đồ vật trả lại cho Mạt Song sư muội. Còn những linh thạch và đan dược kia cũng coi như là vì bồi thương cho Mạt Song sư muội.

- Đào sư huynh uy vũ!

Đám tu sĩ chung quanh vỗ tay kịch liệt, trong giọng nói cũng mang theo sự tôn kính.

Địch Cửu nhìn xong một màn này cũng ngây người. Đệ tử phái Tinh Hà còn có người chính phái như vậy hả? Còn có người để ý đến việc một đệ tử ngoại môn bị cướp hay sao?

Nam tử được gọi là Đào sư huynh kia gật đầu với mọi người xong quay qua nói với Cảnh Mạt Song

- Mạt Song sư muội, muội mau cầm mấy thứ này về đi.

Cảnh Mạt Song nhanh chóng cúi người nói:

- Cảm ơn Đào sư huynh ra tay giúp đỡ, muội vừa mới nhập môn, cái túi trữ vật này vẫn là đưa cho Đào sư huynh đi,

Địch Cửu không thể hiểu nổi mà nhìn Cảnh Mạt Song, cho dù Cảnh Mạt Song vừa mới vào tông môn thì cũng phải biết giá trị của một cái túi trữ vật chứ. Hơn nữa nó vốn là đồ của nàng, mắc mớ gì lại tùy tiện đi tặng cho người khác như vậy.

- Ha ha....

Đào sư huynh cười ha ha, vỗ vỗ vào túi trữ vật đang treo bên hông.

- Nếu bây giờ ta mà lấy túi trữ vật của Mạt Song sư muội vậy các vị sư đệ sư muội xung quanh có khi lại nghĩ rằng Âu Dương Đào ta là vì cái túi trữ vật này mới đứng ra giúp muội mất. Mạt Song sư muội đừng làm khó ta như vậy mà. Vả lại ta cũng đã có một cái rồi túi trữ vật.

Cảnh Mạt Song lại thi lễ lần nữa, nói:

- Vậy muội xin lấy lại cái túi trữ vật này, còn mấy thứ khác muội cũng không dám cầm đi.

Vừa nói dứt, Cảnh Mạt Song cũng đi lên tính lấy túi mang đi.

Nhưng mà không đợi cho Cảnh Mạt Song cầm được túi trữ vật, Âu Dương Đào đã đem toàn bộ linh thạch và hai cái bình ngọc kia thu vào trong túi, rồi lại cầm nó nhét vào tay nàng.

- Mạt Song sư muội không cần lo lắng nhiều như vậy, phái Tinh Hà chúng ta tuy chỉ là một tông môn hạng hai mà thôi nhưng mà mọi người trong môn đều rất đoàn kết giúp đỡ lẫn nhau.

- Vậy xin cảm ơn Đào sư huynh.

Tay của Cảnh Mạt Song dừng lại một chốc, nhưng cuối cùng vẫn cầm túi trữ vật lại, lại nói cảm ơn thêm lần nữa.

- Được rồi, mọi người cũng giải tán đi thôi. Sau này các sư đệ sư muội nếu như có chuyện gì rắc rối cứ đến tìm Âu Dương Đào ta.

Âu Dương Đào vung tay nói, ngữ khí lúc nói chuyện cũng rất chân thành tha thiết.

- Đa tạ Đào sư huynh.

Mọi người đồng thanh đa tạ.

Cảnh Kích chà xát hai tay

- Cừu ca, Đào sư huynh này thật là người tốt, đây mới là sư huynh chân chính của phái Tinh Hà chúng ta a.

Địch Cừu cũng cho rằng Âu Dương Đào cũng giống hần, chỉ muốn ra mặt giúp đỡ Cảnh Mạt Song. Dù sao thì Cảnh Mạt Song đã bị hủy dung, cũng không có chỗ dựa gì. Nhưng mà lúc thần niệm của hần dừng trên người nàng liền cảm thấy có chút không thích hợp

Lúc Cảnh Mạt Song lấy túi trữ vật về, cả hai tay nàng đều run rẩy.

Hơn nữa, thần niệm của hần cũng cảm giác được Cảnh Mạt Song đang rất khẩn trương, thậm chí có thể nói là đang sợ hãi. Không chỉ thế, từ đầu đến cuối Cảnh Mạt Song đều cúi đầu xuống không nhìn tình huống xung quanh, sau khi cầm được túi trữ vật rồi rời đi bước chân của nàng cũng có

chút lộn xộn. Bình thường, nếu như lấy lại được túi trữ vật, hơn nữa còn có thêm mấy chục linh thạch nữa thì Cảnh Mạt Song phải nên vui vẻ mới đúng chứ?

- Cảnh Kích, đệ trước về phòng chờ ta đi, ta đi ra ngoài một lát lại trở về sau.

Địch Cửu vốn đã trải qua nhiều chuyện sinh tử, làm sao không nhận ra được trong lòng Cảnh Mạt Song đang có chuyện.

Nếu như là người khác cũng không liên quan gì tới hắn. Nhưng mà Cảnh Mạt Song vốn là người thiện lương, còn giúp đỡ hắn vài lần, nếu như có thể giúp được gì đó, Địch Cửu cũng không ngại giúp đỡ cho nàng một chút.

- Vâng

Cảnh Kích là người thẳng như ruột ngựa, hoàn toàn không biết suy nghĩ quá nhiều.

Mọi người đều tản ra, Địch Cửu đi vào giữa đám tu sĩ đó, cố ý thở dài một hơi

- Vận khí của Mạt Song sư tỷ thật tốt, vậy mà lại có thể có được một cái túi trữ vật, còn được Đào sư huynh ra tay giúp đỡ nữa chứ. Không biết khi nào ta mới may mắn như vậy, nếu như ta có thể trả lời được hết tất cả các câu hỏi mà người khác không trả lời được thì tốt rồi.

Một tu sĩ đi bên cạnh Địch Cửu cười hắc hắc

- Người đừng có tưởng bở, câu hỏi kia lần nào giảng bài cũng sẽ hỏi một lần, cho tới bây giờ cũng chỉ có mỗi Mạt Song sư muội trả lời được thôi. Có thể thấy, muốn có được vận khí tốt cũng phải có được thiên phú tốt mới được.

Lần nào cũng hỏi? Địch Cửu cũng không hỏi tiếp gì nữa. Hắn cảm thấy chuyện này có gì đó kì lạ.

Hiện tại thần niệm của Địch Cửu đã rất mạnh rồi, hắn không thèm để ý đem thần niệm bám theo phía sau Cảnh Mạt Song. Chỗ ở của Cảnh Mạt Song tuy cũng ở khu cư trú của đệ tử ngoại môn nhưng cũng không phải khu vực quá mức hẻo lánh. Linh căn của nàng đúng là không phải rất tốt nhưng so với hắn và Cảnh Kích cũng không phải là cùng một cấp bậc, cho nên chỗ ở đương nhiên sẽ tốt hơn họ một chút

Chờ đến khi Cảnh Mạt Song vào nhà đóng cửa xong, Địch Cửu lại đợi ở bên ngoài hồi lâu, xác định rõ không có ai theo dõi mới đến một góc nhà của Cảnh Mạt Song còn cho bản thân thêm một cái cấm chế ẩn nấp.

Hiện tại hắn đã là một trận pháp đại sư cấp bốn rồi, cho dù được thực hành rất ít, nhưng mà cái cấm chế ẩn nấp mà hắn tùy tay đánh ra này sợ là tất cả đệ tử ngoại môn đều không ai có thể phát hiện được.

Sau khi đã trốn kĩ, thần niệm của Địch Cửu tiến vào trong phòng của Cảnh Mạt Song. Hai tay nàng đang nắm chặt túi trữ vật ngăn người ngồi trên giường.

Địch Cửu có chút giật mình, hắn lúc này mới nhìn ra trên người Cảnh Mạt Song có linh khí dao động. Theo hắn thấy, Cảnh Mạt Song ít nhất đã là một tu sĩ Luyện Khí Kỳ tầng một.

Cảnh Mạt Song gia nhập phái Tinh Hà mới bao lâu chứ? Mới đây là đã là Luyện Khí tầng một rồi, tốc độ tu luyện phải nhanh cỡ nào mới làm được đây? Hắn không tin Cảnh Mạt Song cũng giống hắn, đạt được thứ nghịch thiên như viên đá màu xám kia. Tốc độ tu luyện như vậy mà có thể là tam linh căn sao?

Hay là Cảnh Mạt Song có bí mật gì đó bị Âu Dương Đào phát hiện ra? Mà Âu Dương Đào cũng vì vậy cho nên mới muốn tiếp cận Cảnh Mạt

Song? Qua hơn nửa canh giờ vẫn không có chuyện gì xảy ra, Địch Cửu cũng không nhìn thấy tên Âu Dương Đào kia lại đây, hẳn thậm chí có chút nghi ngờ có khi nào phán đoán của bản thân không đúng rồi không.

Ngay lúc Địch Cửu định đi vào phòng của Cảnh Mạt Song chào hỏi một chút, thì có một bóng dáng xuất hiện trong thần niệm của hắn.

Tốc độ của bóng người đó rất nhanh, chớp mắt một cái đã tới bên ngoài cửa nhà Cảnh Mạt Song rồi.

Là tên Âu Dương Đào kia, Địch Cửu nhanh chóng nhận ra người tới là ai, xem ra hắn suy đoán không sai, Âu Dương Đào giúp đỡ Cảnh Mạt Song nhất định là vì nguyên nhân khác.

Âu Dương Đào gõ gõ cửa, thanh âm nhu hòa gọi:

- Mạt Song sư muội, muội có ở trong đó không?

Thần niệm của Địch Cửu rõ ràng nhìn thấy tay của Cảnh Mạt Song run lên, sau đó nàng liền khôi phục bình tĩnh đeo túi trữ vật lên hông rồi bước nhanh ra mở cửa. Ngay lúc nhìn thấy Âu Dương Đào, trong mắt nàng hiện lên vẻ kinh hãi:

- Âu Dương sư huynh, mời vào.

Âu Dương Đào cũng không đi vào, chỉ đứng ở ngoài cửa nói:

- Mạt Song sư muội, ta không cần vào đâu. Ngày mốt, ta cùng với Vương Kỳ sư muội, Việt Xích sư đệ đi Nộ Phong Lĩnh thí luyện, muội đi cùng chúng ta đi.

- Nhưng mà ta chỉ mới nhập môn, căn bản chưa có tu vi gì.....

Cảnh Mạt Song có chút sợ hãi nói.

Âu Dương Đào khoát tay nói:

- Không sao đâu, cũng là bởi vì tu vi của muội thấp nên mới cần phải đi thí luyện, năm đó ta cũng chính là đi theo phía sau sư huynh đi Nộ Phong Lĩnh thí luyện. Haizzz, tông môn tuy lớn nhưng chung quy cũng có một vài người nhân phẩm không được tốt, muội lại có một túi trữ vật nữa. Ta chỉ hi vọng muội mau chóng bước vào Luyện Khí trung kỳ, lúc ấy loại người như tên Kiêu Táp kia mới không dám làm gì muội.

Thực rõ ràng, ý của Âu Dương Đào chính là muốn giúp đỡ Cảnh Mạt Song nhanh chóng tăng lên tu vi để có thể giữ được đồ vật của bản thân.

- A....

Cảnh Mạt Song kinh hỉ a lên, sau đó nhanh chóng khom người thì lễ nói:

- Cảm ơn Âu Dương sư huynh, muội đã hiểu ý của sư huynh rồi, sư huynh cũng không thể lúc nào cũng ở trong tông môn để giúp đỡ muội. Muội ngày mai sẽ chuẩn bị một chút, sau đó ngày mốt sẽ đi Nộ Phong lĩnh cùng với các sư huynh sư tỷ.

- Được rồi, ta đi trước, ngày mốt chúng ta sẽ ở đại điện nhiệm vụ chờ muội. Trước khi đi chúng ta thuận tiện nhận một cái nhiệm vụ tông môn ở Nộ Thiên lĩnh luôn. Ở phái Tinh Hà của chúng ta, điểm số là thứ quan trọng nhất, lần này nếu có thể kiếm được một ít điểm về như vậy tu vi của sư muội cũng sẽ tăng lên nhanh hơn một chút.

Âu Dương Đào nói thêm một câu rồi xoay người rời đi.

Sau khi Âu Dương Đào đi rồi, Địch Cửu cũng không tính đi tìm Cảnh Mạt Song nói chuyện nữa. Cũng ngay lúc hăn tính đi theo Âu Dương Đào lại nhìn thấy Cảnh Mạt Song đang nhanh chóng thu dọn đồ vật sau đó rời

khỏi nhà, chạy ngược hướng với Âu Dương Đào, rất nhanh đã chạy đi rất xa.

Địch Cửu cũng không để ý xem Cảnh Mạt Song đi chỗ nào, bây giờ điều hấn để ý nhất chính là Âu Dương Đào vì sao lại muốn tính kế Cảnh Mạt Song. Cảnh Mạt Song chỉ có một cái túi trữ vật, nếu như y muốn túi trữ vật thì lúc trước Cảnh Mạt Song cũng đã cho y rồi, nhưng là do chính y không muốn lấy. Còn nếu nói y thích thăm Cảnh Mạt Song thì Địch Cửu cũng không tin được

Địch Cửu không biết Âu Dương Đào đang ở chỗ nào. Theo dõi y hơn nữa giờ sau mới phát hiện Âu Dương Đào đi vào một chỗ ở bình thường của đệ tử ngoại môn.

Địch Cửu xem thấy tu vi của Âu Dương Đào là đạt tới Luyện Khí hậu kỳ rồi, theo như bình thường thì y không nên ở chỗ thấp kém như vậy mới đúng chứ.

Ngay lúc thần niệm của Địch Cửu bắt đầu tập trung vào ngôi nhà này, hấn càng không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa rồi. Người ở trong phòng vậy mà là Kiều Táp, mà Kiều Táp không phải là gia hỏa đoạt túi trữ vật của Cảnh Mạt Song sau đó bị Âu Dương Đào giáo huấn sao?

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ
www.dtv-ebook.com

Chương 103: Hai Con Châu Châu Nhỏ

Team dịch: ๓Tà ๓Tu ๓Chi ๓Địa

- Đào ca, nữ nhân này tuy là hơi xấu xí, nhưng dáng người cũng thật tốt!

Kiều Táp cười hắc hắc, trong giọng nói có chút hèn mọn.

Âu Dương Đào khoát tay ngăn lại:

- Đừng lộn xộn những chuyện như này, sau khi xong chuyện lần này, ta nhất định sẽ về nói với thúc gia, để cho người gia nhập vào Hà Kim phong, còn chuyện người đi hỏi thế nào rồi?

Kiều Táp vội vàng nói:

- Đã điều tra rõ ràng, Cảnh gia chỉ là một gia tộc nhỏ mà thôi, trong nhà không có ai tu chân. Nhưng ngược lại gia chủ Cảnh gia là Cảnh Diệu làm việc bên ngoài ở Hằng Nghị quốc, cho nên Cảnh gia bọn họ cũng có chút địa vị, Cảnh Diệu cũng là phụ thân của Cảnh Mạt Song. Cảnh Mạt Song bởi vì xấu xí, tính cách không tốt, chắc chắn khiến Cảnh Diệu không hài lòng, Cảnh Diệu thích hai người tỷ tỷ của nàng hơn, Cảnh Mạt Tuyết cùng Cảnh Mạt Băng.

- Nàng còn có hai người tỷ tỷ?

Âu Dương Đào kinh ngạc hỏi một câu.

Kiều Táp đáp:

- Đúng vậy, quan hệ của nàng với hai người tỷ tỷ vô cùng kém, nghe nói cả ngày đều rất ít nói chuyện với nhau.

- Ừm.

Âu Dương Đào gật đầu, một lát sau lại hỏi:

- Nàng có người quen ở Ngâm Hà phái đúng không?

- Có hai người...

Nghe được chuyện Cảnh Mạt Song có người quen ở Ngâm Hà phái, Âu Dương Đào không đợi Kiều Táp nói hết liền vội vàng hỏi:

- Là hai người nào?

Kiều Táp hiểu ý tứ của Âu Dương Đào, cười hắc hắc nói rằng:

- Đào ca không cần lo lắng, là hai người không có địa vị. Một người tên là Địch Cửu, một người là Cảnh Kích Hoa. Linh căn của hai người này rất kém, lúc đầu căn bản là không được nhận vào tông môn.

- Nói xem chuyện gì?

- Là bởi vì lúc đó Úc trưởng lão đánh cược thắng Khôi trưởng lão, tâm tình tốt. Vừa lúc gặp được hai người này tới khảo nghiệm, hai người này lại là người quen của Cảnh Mạt Song, cho nên Úc trưởng lão có nói giúp một câu, để hai người họ làm đệ tử ngoại môn của Ngâm Hà phái.

Nghe được lời giải thích của Kiều Táp, Âu Dương Đào thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại nói thêm:

- Sau khi xong chuyện bên này, tìm cơ hội giết chết tên Địch Cửu và Cảnh Kích Hoa đó đi.

- Đào ca yên tâm, hai tên không thể tu luyện, Đào ca không nói, ta cũng sẽ tìm cách giết bọn họ!

Kiều Táp cười âm độc.

Địch Cửu nghe xong trong lòng giận dữ, hai tên khốn kiếp này, nếu như hắn không nghe được cuộc trò chuyện này, còn không biết mình bị người ta lợi dụng thế nào.

- Ha!

Âi Dương Đào bỗng nhiên cúi đầu sợ hãi kêu lên một tiếng.

- Sao vậy?

Kiều Táp vội vàng hỏi.

Âu Dương Đào lạnh rên nói một tiếng:

- Xem ra nữ nhân này có chút kỳ lạ, nàng vậy mà lại nhận nhiệm vụ tìm kiếm Thiên Đồng Hoa, chắc là muốn trốn. Kiêu Táp, người lập tức đi nhận nhiệm vụ đón Nộ Phong. Nếu một ngày hắn cũng không muốn chờ, vậy để ta tác thành cho hắn.

- Rõ.

Kiều Táp nhanh chóng đẩy cửa đi ra ngoài, Địch Cửu bên ngoài thấy rõ, có lẽ là đi nhận nhiệm vụ.

Kiều Táp đi rồi, Âu Dương Đào cũng nhanh chóng rời đi, Địch Cửu nhìn phương hướng hắn rời đi chính là hướng rời khỏi tông môn.

Lần này Địch Cửu không có đi theo, lúc đầu hắn chỉ là muốn điều tra xem đã xảy ra chuyện gì, không muốn xảy ra bất lợi cho Cảnh Mạt Song.

Hiện tại Âu Dương Đào muốn giết hãn, hãn hoàn toàn không có ý nghĩ muốn trốn, muốn lấy mạng của hãn, vậy chỉ có thể lấy mạng mình ra đổi.

Nếu muốn rời khỏi tông môn một thời gian dài, chắc chắn phải có lý do. Địch Cửu liền tới nhận một nhiệm vụ.

Địch Cửu lấy tốc độ nhanh nhất chạy tới chỗ Cảnh Kích Hoa vỗ vỗ vai cái:

- Cảnh Kích, người lập tức tới ngoài cửa tông môn chờ ta.

Nói xong câu đó, Địch Cửu căn bản là không đợi Cảnh Kích Hoa trả lời, liền vội vàng chạy về nơi nhận nhiệm vụ.

Địch Cửu mới vừa đi tới nơi, liền thấy Kiều Táp từ trong đi ra, xem ra người này đã nhận xong nhiệm vụ đi đón Nộ Phong rồi.

- Ta nhận nhiệm vụ 109.

Địch Cửu căn bản không cần nhìn xem nhiệm vụ thứ 109 là nhiệm vụ gì, chỉ nhìn lướt qua thời gian của nhiệm vụ đó.

Thời hạn của nhiệm vụ này là nửa năm, hãn sau khi xử lý Kiều Táp và Âu Dương Đào, tốt nhất là ở bên ngoài thêm một thời gian rồi mới trở về. Nghe Âu Dương Đào nói, thúc gia gì gì đó có thể để Kiều Táp tới núi Hà Kim, xem ra địa vị không thấp, hãn cẩn thận một chút thì vẫn hơn.

- Người muốn nhận nhiệm vụ 109?

Nữ tu quản lý nhiệm vụ kinh ngạc nhìn Địch Cửu, còn tưởng mình nghe lầm.

Địch Cửu có chút nôn nóng nói:

- Có vấn đề gì không?

Vốn còn muốn nói với Địch Cửu đây là một nhiệm vụ rất nguy hiểm, nhưng nghe được hai chữ này của hã, nữ tu kia không chút do dự nói:

- Lấy thân phận bài ra, ta đăng ký giúp người.

Địch Cửu lấy thân phận bài ra, nữ tu sau khi nhìn lệnh bài của Địch Cửu, càng không khỏi lắc đầu, chỉ là một đệ tử ngoại môn mới nhập môn, lại dám nhận nhiệm vụ Thiên Phù bảo, đây là đang tìm chết mà.

Địch Cửu chỉ hy vọng càng nhanh càng tốt, sau khi nhận xong nhiệm vụ, không chút do dự liền xoay người rời đi. Hã lo lắng nếu đợi lâu, sẽ không đuổi kịp Âu Dương Đào.

....

- Cửu ca, ta tới rồi.

Địch Cửu vừa mới đi tới cửa tông môn, thì nhìn thấy Cảnh Kích đang chờ ở đó.

- Ta nhận một nhiệm vụ, cùng ra ngoài làm, kiếm điểm tích lũy của tông môn, sau đó trở về đổi lấy linh thạch tu luyện!

Địch Cửu vỗ Cảnh Kích nói.

Cảnh Kích không hiểu, bước nhanh đi tới bên người Địch Cửu, thấp giọng nói:

- Cửu ca, ta mới vừa nhìn thấy Kiều Táp, hã vội vàng đi về hướng đó.

Nói xong, Cảnh Kích liền chỉ tay về một phía.

- Ta biết, chúng ta đi tìm Kiều Táp trước!

Địch Cửu bước nhanh hơn.

Kiều Táp cùng Âu Dương Đào thật sự không ngờ mình bị theo dõi, Địch Cửu cùng Cảnh Kích vừa ra khỏi cái sân lớn, đã nhìn thấy hai người kia.

- Cửu ca, Âu Dương Đào đó rất lợi hại.

Cảnh Kích thấy Địch Cửu dẫn hãn đi theo Kiều Táp cùng Âu Dương Đào, có chút khẩn trương nói.

- Bọn họ đuổi theo giết Mạt Song, dù có lợi hại, chúng ta cũng phải đuổi theo!

Địch Cửu hừ một tiếng.

Cảnh Kích lập tức gật đầu:

- Được, tuyệt đối không để bọn họ động vào Mạt Song.

Lá gan của Cảnh Kích không lớn, nhưng là một người có nghĩa khí.

Sau khi rời khỏi tông môn không lâu, hai người họ đã bị Âu Dương Đào phát hiện.

- Đào ca, vì sao chúng ta không dùng pháp bảo đuổi theo?

Nhìn Âu Dương Đào đi nửa ngày, cũng không có lấy pháp bảo phi hành ra, thì Kiều Táp không nhịn được hỏi.

Pháp bảo phi hành, rất nhiều đệ tử Luyện Khí viên mãn cũng không có, thậm chí một số đệ tử nội môn mới bước vào Trúc Cơ kỳ cũng vậy. Âu

Dương Đào có một cái pháp bảo, đó là do thúc gia của hắn Âu Dương Mục Phi là phong chủ của Hà Kim phong cho.

Âu Dương Đào cười âm độc:

- Có hai con kiến hôi chán sống, muốn theo dõi ta, nên ta đưa chúng tới nơi vắng vẻ để chôn vậy.

- Có một tên là Cảnh Kích Hoa.

Kiều Táp cũng phát hiện phía sau có người.

Âu Dương Đào gật đầu:

- Xem ra người còn lại chắc là Địch Cửu rồi, hai người này tại sao lại muốn theo dõi chúng ta?

- Lẽ nào chúng phát hiện chúng ta đi theo Cảnh Mạt Song?

Kiều Táp nghi ngờ hỏi một câu.

- Có phát hiện ra hay không, lát nữa sẽ biết.

Âu Dương Đào bước nhanh hơn.

- Bọn họ phát hiện ra chúng ta rồi.

Thấy Âu Dương Đào đổi hướng, Địch Cửu liền biết mục đích của mình đã đạt được. Chí ít Âu Dương Đào cũng không dùng pháp bảo phi hành bay đi.

Vén vén hơn nửa canh giờ trôi qua, Âu Dương Đào đã không kiên trì được nữa, ở một ngọn đồi nhỏ ngăn Địch Cửu cùng Cảnh Kích lại.

- Cửu ca, bọn họ phát hiện chúng ta rồi!

Cảnh Kích sau khi bị ngăn lại mới giật mình nhận ra.

- Kiều Táp, đi bẻ chân của hai con châu chấu này, sau đó đem qua đây!

Âu Dương Đào căn bản không có ý định tự mình ra tay.

Kiều Táp hiểu ý của Âu Dương Đào, hẳn cũng không ưa Địch Cửu cùng Cảnh Kích, bàn tay khê động, hai đạo phong nhận liền bay ra ngoài.

Trong mắt hẳn, hai đệ tử ngoại môn còn chưa tu luyện này chỉ là con kiến hôi, chỉ cần nửa thành công lực là sẽ xử lý xong bọn họ.

- Phốc phốc...

Bốn đạo phong nhận va chạm trên không, chân nguyên nổ tung tạo thành những âm thanh lớn.

- Chuyện gì xảy ra?

Kiều Táp sửng sốt, không đợi hẳn hồi phục tinh thần, Địch Cửu đã lần nữa giơ tay lên đánh ra một đạo phong nhận.

Phốc!

Huyết quang bắn ra, thân thể Kiều Táp bị Địch Cửu chặn đứt, theo sao đó là một đạo hỏa cầu rơi vào người của Kiều Táp, hẳn ta lập tức bị hỏa cầu bao phủ, phát ra một mùi kỳ lạ. Kiều Táp cùng lắm chỉ là Luyện Khí tầng ba, trước đây khi Địch Cửu ở mức tu vi đó, thì đã có thể giết chết Kiều Táp, chứ đừng nói hẳn hiện tại đã từng Luyện Khí tầng bảy, tu vi giảm xuống, nhưng thực lực so với lúc Luyện Khí tầng bảy còn muốn mạnh hơn.

- Người đã tu luyện qua?

Âu Dương Đào kinh hãi, trong tay lấy ra một thanh trường kiếm, vung thanh trường kiếm lên, biến thành mười đạo kiếm khí đánh về phía Địch Cửu.

Địch Cửu cũng từng có một thanh Thái đao thượng phẩm, hẳn vừa nhìn kiếm của Âu Dương Đào, thì đã biết đây là một pháp khí cực phẩm.

- Cửu ca...

Cảnh Kích cũng bị dọa sợ nhìn sang Địch Cửu.

Địch Cửu lấy ra pháp khí phi kiếm hạ phẩm này, phi kiếm trong tay Địch Cửu trở thành một trường đao, đánh ra một kiếm. Địch gia đao thứ ba, Toàn Phong Đao.

Phi kiếm cuốn lên từng xoáy khí, tạo thành một vòng lại một vòng kiếm khí cùng kiếm mang của Âu Dương Đào đ-ng vào nhau.

- Răng rắc!

Có thể thấy rõ âm thanh vỡ vụn của kiếm mang, Địch Cửu cũng nhẹ nhàng thở ra. Âu Dương Đào hẳn là Luyện Khí hậu kỳ, hẳn còn đang lo người này từ tông môn đi ra, sẽ lợi hại hơn một tán tu như hẳn. Nhưng một tiếng va chạm này đã nói rõ, thực lực của Âu Dương Đào cùng hẳn còn chênh lệch rất xa.

Vòng xoáy kiếm khi bao phủ toàn bộ kiếm quang của Âu Dương Đào, trực tiếp phá nát.

Địch Cửu đã từng tu luyện cũng đã khiến Âu Dương Đào phải kinh ngạc rồi, hiện tại thấy Địch Cửu phá nát kiếm quang của mình, hẳn làm sao còn không nhận ra mình không phải là đối thủ của Địch Cửu, nên đã lập tức lui về sau.

Kinh nghiệm chiến đấu của Địch Cửu phong phú, làm sao có thể để Âu Dương Đào chạy thoát? Phi kiếm trong tay lần nữa vung lên, Âu Dương Đào liền bị chặn lại.

Âu Dương Đào ngã ngồi trên mặt đất, kinh hoàng nhìn Địch Cửu, trong lúc nhất thời quên cả cầu xin tha mạng.

Hãy nhấn like ở mỗi chương để ủng hộ tinh thần các dịch giả bạn nhé.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngủ
www.dtv-ebook.com

Chương 104: Đầm Hải Sâm Lâm

Team dịch: ๓Tà ๓Tu ๓Chi ๓Địa

Đến lúc Địch Cửu cầm phi kiếm đến trước mặt Âu Dương Đào, Âu Dương Đào mới tỉnh ngộ lại, kinh hoàng kêu lên:

- Địch Cửu, người không thể giết ta. Thúc ta là phong chủ Hà Kim Phong của Tinh Hà Phái, chỉ cần người giết ta, thúc của ta lập tức sẽ biết, cho dù người chạy trốn đến chân trời góc biển, cũng sẽ bị đuổi giết.

Địch Cửu giật mình, vốn là sau khi hăn hỏi Âu Dương Đào mấy vấn đề, liền giết chết Âu Dương Đào. Hiện giờ Âu Dương Đào nói như vậy, hăn thật sự có chút cố kỵ rồi.

- Điều này cũng đúng...

Địch Cửu bắt đầu do dự.

Âu Dương Đào nghe được ngữ khí của Địch Cửu đã buông lỏng, khẩn trương nói:

- Thật đó, ta lừa người sẽ không được chết tử tế.

Giống như cảm nhận được sát khí của Địch Cửu giảm đi, Âu Dương Đào lấy một bình ngọc từ trong túi trữ vật ra, không đợi Âu Dương Đào mở bình ngọc ra, phi kiếm trong tay Địch Cửu vù vù bay đến:

- Có phải người muốn gửi tin tức trở về hay không?

- Không phải, không phải, ta chỉ muốn lấy một viên đan dược chữa thương...

Âu Dương Đào bị dọa tay run lên.

Hắn thật sự chưa trải qua tình huống này bao giờ, từ khi tiến vào Tinh Hà Phái đến nay, chỉ có Âu Dương Đào hãn uy hiếp người khác, ai dám uy hiếp Âu Dương Đào hãn chứ?

- Người nuốt đi, sau khi nuốt xong ta hỏi người mấy vấn đề.

Địch Cửu đồng ý cho Âu Dương Đào nuốt đan dược.

Âu Dương Đào khẩn trương nuốt đan dược xuống:

- Người hỏi đi, nếu như ta biết gì thì sẽ nói nấy. Tất cả mọi người đều là huynh đệ đồng môn, cho dù có chút hiểu lầm, chỉ cần nói rõ là được rồi.

Cảm thấy hình như Địch Cửu không dám giết mình, Âu Dương Đào thoáng bình tĩnh một chút.

- Được, theo lý thuyết Mạt Song sư tỷ đi sớm hơn người, sao người có thể biết tỷ ấy đi hướng nào?

Địch Cửu mỉm cười hỏi.

Nếu Âu Dương Đào nói là dựa theo nhiệm vụ của Mạt Song tìm tới, Địch Cửu không ngại lập tức trừng trị người này lần nữa.

- Ta hạ ấn ký hiệu thần niệm trong túi trữ vật của nàng ta.

Âu Dương Đào không dám giấu diếm nữa.

Ký hiệu thần niệm là thứ quý gì đây? Địch Cửu lo lắng Âu Dương Đào lừa gạt hắn, thuận tay ném Tiểu Thụ Nhân trong nháy mắt ra:

- Tiểu Thụ Nhân, ký hiệu thần niệm là gì?

- Đại ca, chúng ta đây là từ Thiên Cương Cung đi ra rồi sao?

Thụ Đệ vừa chui ra liền kích động kêu lên.

Địch Cửu vỗ tay một cái:

- Đừng nói linh tinh nữa, bây giờ người nói cho ta biết ký hiệu thần niệm là gì?

Lúc này Thụ Đệ mới phản ứng kịp, có đôi khi người đại ca này của hắn có tính tình không được tốt, tên gia hỏa bị chém hai chân nằm trên mặt đất, đó là ví dụ.

- Đại ca, thực ra thần niệm cũng được coi là một loại cấm chế...

Thụ Đệ chỉ nói một câu, Địch Cửu liền hiểu được.

- Chỗ của ta có một ký hiệu thần niệm là ngọc thạch, có thể lấy cho người xem.

Âu Dương Đào muốn lấy thứ đó từ trong túi trữ vật.

Địch Cửu không chút do dự đánh Âu Dương Đào hôn mê, cầm lấy túi trữ vật của hắn ta.

- Cửu ca, thật sự không ngờ huynh đánh nhau lợi hại như vậy. Còn có Tiểu Thụ Nhân này nữa, là thứ gì vậy?

Lúc này Cảnh Kích ở một bên mới tỉnh táo lại, có chút kích động nói.

Địch Cửu giơ một quả cầu lửa trong tay lên, thiêu hủy dấu vết còn lại, lại đào một vũng bùn chôn thứ bị thiêu hủy rồi nói:

- Trong mấy năm nay, ta luôn đánh nhau với người khác, thứ này chính là kinh nghiệm. Còn nữa nơi này không tiện ở lâu, chúng ta tìm một nơi yên tĩnh trước rồi nói sau.

- Người tên là gì?

Thụ Đệ nói rất nhiều, thấy Cảnh Kích cũng đi theo sau đại ca, không nhin được hỏi.

- Ta tên là Cảnh Kích Hoa, Cửu ca cảm thấy tên của ta không xuôi tai, đổi tên của ta thành Cảnh Kích. Sao người giống một cái rễ cây vậy?

Cảnh Kích có vẻ thành thật, có gì thì nói cái đó.

Thụ Đệ hét lên:

- Cái gì mà giống rễ cây, ta là tiên thụ hóa hình.

Cảnh Kích bị lời nói của Thụ Đệ dọa sợ, lúc không biết nói cái gì, Thụ Đệ lại nói:

- Tên hiện giờ của người cũng không ra gì...

Nói được một nửa, Thụ đệ nghĩ tới cái tên Cảnh Kích này là do đại ca đặt, lại nhanh chóng nói:

- Tên đại ca cũng rất hay, tên của ta là Thụ Đệ gắn với đại ca, ta đề nghị sau này người nên tên là Địch Thập. Địch Thập còn bình thường.

Lúc Cảnh Kích sờ đầu không biết trả lời như thế nào, thì thấy Địch Cửu kéo Âu Dương Đào vào trong rừng cây nhỏ.

- Cửu ca, vì sao không giải quyết hẳn ta, còn mang theo một người cho thêm phiền phức?

- Những lời vừa rồi người này nói có thể là thật, nơi này cách Tông Môn rất gần, nếu ta giết hẳn, nói không chừng sẽ bị thúc giục của hắn đuổi theo. Chúng ta đợi ở đây một lát, ta nhìn xem túi trữ vật của người này có thứ gì.

Địch Cửu thuận miệng giải thích một câu. Túi trữ vật của Âu Dương Đào có cấm chế khóa lại, đối với Địch Cửu đã là đại sư trận pháp cấp bốn, thì cũng dễ dàng mở được những cấm chế này, hắn chỉ cần dùng mấy hơi thở thì đã mở được túi trữ vật của Âu Dương Đào ra.

- Giàu rồi, quả nhiên là tiền của bất chính.

Địch Cửu cười ha ha, hắn chưa bao giờ nhìn thấy nhiều linh thạch như vậy. Bên trong túi trữ vật của Âu Dương Đào, ít nhất phải có bốn năm trăm linh thạch, còn có hơn mười viên linh thạch linh khí đậm ngào ngạt hơn, Địch Cửu đoán đó là linh thạch trung phẩm.

- Đại ca, sau này chúng ta dùng loại tiền của bất chính này sao.

Thụ Đệ đã ở Tiên Nữ Tinh rất nhiều năm, hắn cũng cảm nhận được nơi này không phải Tiên Nữ Tinh rồi. Tuy không biết bọn họ đến nơi này như thế nào, nhưng mộng ngựa của đại ca vẫn phải vượt thật tốt.

Địch Cửu đập hẳn ta một cái:

- Đại trượng phu có việc nên làm có việc không nên làm, Âu Dương Đào muốn giết nhóm người chúng ta, ta mới động thủ. Vô duyên vô cớ chém giết đoạt của người khác, chẳng phải thành cường đạo sao...

Nói đến đây, trái lại Địch Cửu nghĩ đến gì đó, cười mĩa một tiếng nhìn chằm chằm Thụ Đệ nói:

- Trái lại ta lại quên mất, người vốn là một gia hỏa chuyên lạm sát kẻ vô tội, người đã ở trong hang ổ của mình giết bao nhiêu người vô tội.

- Đại ca, từ lúc ta đi theo huynh đã không hấp huyết rồi...

Thụ Đệ khiếp đảm nói nhỏ một câu.

- Cửu ca, lời này của huynh nói rất đúng, bây giờ ta đã hiểu.

Tuy Cảnh Kịch nghe lời Địch Cửu, nhưng lý giải thiện ác không thấu lắm.

Địch Cửu đã xem toàn bộ đồ bên trong túi trữ vật của Âu Dương Đào, một cây pháp khí trường thương trung phẩm, cộng thêm trước đó hẳn có pháp khí trường kiếm cực phẩm, bây giờ Địch Cửu có hai pháp khí. Trừ những thứ đó ra còn có mấy lọ đan dược, Địch Cửu ngửi mùi đan dược đó một lát, hẳn là có tác dụng trợ giúp tu luyện.

Địch Cửu không có học luyện đan như thế nào, nhưng hẳn có thể cảm nhận được đan dược này có rất nhiều tạp chất.

Làm Địch Cửu vui sướng không thôi chính là một cái tiểu phi thuyền, đây chắc chắn là pháp khí phi thuyền.

Trong tất cả pháp bảo, pháp bảo phi hành có vẻ trân quý. Tài liệu luyện chế pháp bảo phi hành hiếm thấy hơn tài liệu bình thường, yêu cầu đối với luyện khí sư cũng có vẻ cao, đây cũng là lý do tạo ra được ít pháp bảo phi hành.

- Ta lập tức luyện hóa phi thuyền này, các người đợi một lát.

Địch Cửu ra hiệu cho Cảnh Kịch và Tiểu Thụ Nhân đợi ở một bên, hẳn bắt đầu luyện hóa phi thuyền.

Vừa đúng hơn nửa canh giờ trôi qua, Địch Cửu luyện hóa phi thuyền xong. Sau khi dùng thần niệm, phi thuyền hóa thành một chiếc thuyền lớn dài gần hai trượng rộng một trượng trôi nổi trước mặt Địch Cửu.

- Đây là thứ tốt.

Thụ Đệ biết pháp bảo phi hành, vui sướng kêu lên.

- Lên thuyền, chúng ta đi.

Địch Cửu mang theo Âu Dương Đào bước lên phi thuyền, gọi Cảnh Kích và Thụ Đệ một tiếng.

Phi thuyền đi nhanh hơn phi kiếm, lại ổn định.

- Cửu ca, bây giờ chúng ta đi đâu?

Cảnh Kích cảm thấy phi thuyền càng lúc càng nhanh, trong lòng hăn thoáng có chút bất an. Không phải bất an vì ở cạnh Địch Cửu, mà vì hăn không thể tu luyện.

Địch Cửu vừa mới lấy miếng ngọc giản trong túi trữ vật của Âu Dương Đào ra xem qua toàn bộ, trong lòng đã có chủ ý:

- Đi đầm Hải Sâm Lâm trước.

Đầm Hải Sâm Lâm cách Tinh Hà Phái tương đối xa, cưỡi phi thuyền ba ngày, đến một phố nhỏ, sau đó từ phố nhỏ truyền tống đến đầm Hải Trấn.

Đầm Hải Trấn là đầm tụ tập gần Hải Sâm Lâm, rất nhiều tu sĩ ở đầm Hải Sâm Lâm thí luyện, sau đó trở lại Đầm Hải Trấn nghỉ ngơi bổ sung.

Sau khi phi thuyền bay trên không một ngày, thì Địch Cửu ném Âu Dương Đào vào trong một rừng cây nhỏ. Hăn không giết Âu Dương Đào, chỉ cắt đứt mạch sinh cơ của hăn ta, một ngày sau Âu Dương Đào sẽ tự mình chết. Loại chuyện này thì Địch Cửu không cần nhân phẩm, hăn chính là một y đạo tông sư.

Đối với người muốn giết hãn, hãn sẽ không nường tay.

...

Bốn ngày sau, Địch Cửu và Cảnh Kích đi ra từ truyền tống trận.

Đây là lần đầu tiên Địch Cửu truyền tống, dù thần niệm của hãn rất mạnh, nhưng gần như không cảm nhận được gì. Bộ dạng Cảnh Kích cao lớn, nhưng không có tu vi, mới vào trận truyền tống là bắt đầu nôn mửa. Còn Tiểu Thụ Nhân, Địch Cửu không dám để nó đi ra, bắt trở vào Linh Dược Viên trong nhẫn.

May mà người như Cảnh Kích cũng không ít, trái lại cũng không có người để ý.

Sau khi đến Đàm Hải Trấn, chuyện thứ nhất Địch Cửu làm là đi mua sắm ngọc giản bản đồ và ngọc giản giới thiệu văn tắt Đàm Hải Sâm Lâm. Mấy thứ này có thể mua được ở bất cứ cửa hàng nào của Đàm Hải Trấn, gần như mỗi tu sĩ đến Đàm Hải Trấn nhất định phải mua, giá cả cũng không đắt lắm. Ngọc gian bản đồ đơn giản nhất và giới thiệu văn tắt về Đàm Hải Sâm Lâm, cộng lại chỉ bằng một linh thạch hạ phẩm.

Địch Cửu mua loại chi tiết hơn một chút, hai thứ này cộng lại có giá ba viên linh thạch mà thôi.

Nơi này không ai quen hãn, cho nên sau khi Địch Cửu và Cảnh Kích tìm chỗ ở, đặt cấm chế chỗ ở của mình qua một lần. Điều này làm Địch Cửu càng hạ quyết tâm, sau khi tiến vào Đàm Hải Sâm Lâm, nhất định phải thu thập thật nhiều tài liệu luyện khí, học các loại luyện chế trận kỳ.

Trận đạo của hãn là đại sư trận pháp cấp bốn, nhưng trình độ kỳ trận của hãn tối đa chỉ dừng lại ở trình độ đại sư trận pháp cấp hai.

- Cửu ca, ta không thể tu luyện, đến nơi này sẽ liên lụy huynh...

Sắp xếp ổn thỏa xong, Cảnh Kích lo lắng trùng trùng nói, chuyện này hẳn lo lắng mấy ngày rồi.

Địch Cửu khoát tay:

- Người không cần lo lắng, nếu người thật sự không thể tu luyện, Úc trưởng lão đó sẽ không cho người gia nhập Tinh Hà Phái. Đợi ta nhìn tình hình Đầm Hải Sâm Lâm, xem có giúp người tu luyện như ta hay không.

Trong Thức Hải của hắn có một viên đá màu xám, Địch Cửu quyết định dùng viên đá màu xám trợ giúp Cảnh Kích một phen. Nếu viên đá màu xám này làm không được, vậy hắn tìm lôi linh căn không thuần khắp nơi trợ giúp Cảnh Kích tu luyện.

- Nhưng Mạt Song sử tử...

Cảnh Kích không nói gì tiếp nữa, vì hắn thấy Địch Cửu đang nghiên cứu ngọc giản.

Hắn không thể tu luyện, trái lại biết lý luận tri thức không ít. Học vài ngày, tất nhiên là hắn biết bên trong ngọc giản ghi lại rất nhiều thứ.

Rất nhanh sau đó Địch Cửu để ngọc thạch xuống, hắn có một chút hiểu biết về Đầm Hải Sâm Lâm.

Đầm Hải Sâm Lâm nói là rừng rậm, thực ra cũng không đúng hoàn toàn, vì vậy rừng rậm và đầm lầy lẫn lộn thay đổi nhau. Rất nhiều đầm lầy một khi không quyết tâm bước vào sẽ toi mạng, thậm chí ngay cả tu sĩ Kim Đan cũng khó mà tránh khỏi. Có nguy hiểm thì có kỳ ngộ, hơn nữa Đầm Hải Sâm Lâm rộng lớn khôn cùng, vô số tu sĩ cấp thấp ở Bắc Vực đều đến nơi này thí luyện.

Hãy nhấn like ở mỗi chương để ủng hộ tinh thần các dịch giả bạn nhé.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ
www.dtv-ebook.com

Chương 105: Người Mới Tu Luyện

Team dịch: ๓Tà ๓Tu ๓Chi ๓Địa

- Cửu ca, chúng ta sẽ ngây ngốc ở nơi này rất lâu sao? Có phải thúc của Âu Dương Đào biết chúng ta giết hãn hay không?

Thấy Địch Cửu bỏ ngọc giản xuống, Cảnh Kích vội vàng hỏi.

Địch Cửu thở dài:

- Không sai, thúc của hãn ta là phong chủ nên rất lợi hại, đáng tiếc ta quên một chuyện.

- Quên chuyện gì vậy?

Cảnh Kích hỏi.

- Ta quên hỏi Âu Dương Đào, vì sao lại tính kế Cảnh Mạt Song. Ta hoài nghi kẻ chủ mưu tính kế Cảnh Mạt Song có khả năng không phải Âu Dương Đào, một khi không phải là Âu Dương Đào, chuyện này không phải là chuyện tốt đối với chúng ta.

Địch Cửu thở dài, hãn thật sự quên mất chuyện này.

Thực ra Địch Cửu thật sự không thêm để ý vì sao Âu Dương Đào lại tính kế Cảnh Mạt Song, hãn cũng không để ở trong lòng. Vừa rồi hãn nghĩ nhờ đâu không phải Âu Dương Đào âm toán Cảnh Mạt Song, nếu vậy hãn không biết nguyên nhân, thì với hãn mà nói đúng là một tai họa ngầm.

Cảnh Kích không thể giúp Địch Cửu chuyện gì, Địch Cửu quên chuyện này, tất nhiên là hẳn cũng không có biện pháp nghĩ đến.

- Không nói những chuyện này nữa, người cầm linh thạch tu luyện trước, ta nhìn xem tình hình thế nào.

Địch Cửu lấy ra một linh thạch hạ phẩm đưa cho Cảnh Kích.

- Được.

Đối với Cảnh Kích mà nói, chuyện quan trọng nhất là có thể tu luyện hay không.

Chưa từng thấy Địch Cửu tu luyện, nhưng Địch Cửu có thể giết chết sư huynh Tinh Hà Phái đã tu luyện lâu năm. Còn có Thụ Đệ nữa, xem ra cũng không phải là gia hỏa đơn giản, nhưng vẫn phải đi theo sau Cửu ca. Những chuyện này đều làm cho Cảnh Kích càng khâm phục Địch Cửu ở sâu trong lòng, trong tiềm thức của hẳn, năng lực của Cửu ca rất mạnh.

Nếu như ngay cả Cửu ca không thể làm hẳn tu luyện được, vậy hẳn không sẽ làm được trò trống gì.

Đây không phải là lần đầu tiên Cảnh Kích vận chuyển Tinh Hà Quyết, hẳn sớm đã biết vận chuyển Tinh Hà Quyết như thế nào, duy nhất chính là hẳn vận chuyển Tinh Hà Quyết không thể hấp thụ được linh khí mà thôi.

Thần niệm của Địch Cửu luôn trên người Cảnh Kích, lúc Cảnh Kích vận chuyển Tinh Hà Quyết, rõ ràng là hẳn nắm bắt được. Rất nhanh hẳn liền phát hiện tình hình của Cảnh Kích không phải không thể hấp thụ linh khí, mà sau khi Cảnh Kích hấp thụ linh khí liền biến mất như chưa hấp thụ vậy.

Sau khi linh khí thông qua Tinh Hà Quyết trong cơ thể Cảnh Kích vận chuyển đi, liền tiêu tán trong không gian.

Chẳng lẽ Tinh Hà Quyết không thích hợp cho Cảnh Kích tu luyện? Thần niệm của Địch Cửu không ngừng quan sát trên người Cảnh Kích, thậm chí thâm nhập đến vận chuyển chu thiên.

Một người không biết chuyện, còn một người không biết sợ.

Nếu là những người khác tu luyện, thần niệm một người xâm nhập đến vận chuyển chu thiên, vậy tu luyện giả đã sớm tẩu hỏa nhập ma rồi. Cảnh Kích vốn là một người thần kinh thô, hơn nữa theo ý hãn Cửu ca trước giờ vẫn luôn giúp đỡ hãn, lúc hãn hành khí ở chu thiên, không có một chút chần chừ và dừng lại.

Mấy chu thiên liên tiếp, Địch Cửu quan sát tiếp, không có bất luận thứ gì hấp thu được.

Không cần nói Địch Cửu vừa mới tiếp xúc tu luyện, cho dù là một tu sĩ Kim Đan đến nơi này, cũng không nhất định có thể tra được vấn đề của Cảnh Kích.

Địch Cửu vươn một đầu ngón tay ra ấn vào mi tâm của Cảnh Kích, sau đó nói:

- Cảnh Kích, người cứ quan tâm đến việc tu luyện của người, đừng để ý động tác của ta.

Cảnh Kích cũng giống như Địch Cửu, đều không hiểu cái gì. Hãn đâu biết động tác của Địch Cửu nếu không cẩn thận sẽ làm cho tử phủ của hãn vỡ vụn, từ đấy trở thành phế nhân?

Tuy Địch Cửu là một y đạo tông sư, nhưng mà tu đạo và y đạo là hai việc khác nhau. Cũng là vì không hiểu, nên lúc này mới dám làm như vậy.

Lúc Cảnh Kích vận chuyển chu thiên đến nê hoàn, thần niệm của Địch Cửu điều động viên đá màu xám trong Thức Hải của mình. Trong thời gian

ngắn Cảnh Kịch hấp thu linh khí đã bị viên đá màu xám cọ rửa một lần, sau đó lại bị Địch Cửu đui về nê hoàn của Cảnh Kịch, tiếp tục vận chuyển chu thiên.

Vừa đúng một chu thiên, Địch Cửu cảm nhận được rõ ràng linh khí một chu thiên này hấp thu hóa thành chân nguyên.

Địch Cửu vô cùng kích động, hấn nhanh chóng buông tay xuống.

Cảnh Kịch vẫn không phát hiện mà vẫn tiếp tục vận chuyển chu thiên, sau khi Địch Cửu rút tay ra, vận chuyển chu thiên của hấn vẫn có thể chuyển linh khí làm tu vi như trước.

Chỉ là lúc này Cảnh Kịch hoàn toàn đắm chìm trong tu luyện, không biết rằng Địch Cửu đã không tiếp tục quấy nhiễu hấn tu luyện.

Loại chuyện có xác suất nhỏ nhất này, vậy mà lại thành công rồi.

Cảm nhận được tu vi của Cảnh Kịch đang tăng lên mắt thường cũng có thể nhìn thấy, Địch Cửu lấy một đồng linh thạch ra đặt bên cạnh Cảnh Kịch, sau đó lấy tài liệu của Âu Dương Đào ra bắt đầu luyện chế trận kỳ.

Một lúc lâu sau, Địch Cửu bố trí xong một Tụ Linh Trận và một Phòng Ngự Trận, hai trận pháp này đều là trận pháp cấp hai.

Chỉ có đơn độc mình hấn sắp xếp hai trận pháp, Địch Cửu đã cảm nhận được rõ ràng mình đúng với câu nói càng lý giải càng thông suốt. Lúc trước hấn học trận đạo một hai năm, đó đều dùng viên đá màu xám trong Thức Hải hình thành lý luận tri thức mà thôi. Hiện giờ hấn tự tay bố trí hai trận pháp, thì Địch Cửu mới chân chính trở thành một trận đạo giả.

Bùm!

Trong phòng linh khí dữ dội như sóng gió nổi lên, Cảnh Kích mở to mắt, kích động khó mà tin nhìn Địch Cửu nói:

- Cửu ca, ta có thể tu luyện, ta thật sự có thể tu luyện rồi...

- Chẳng những người có thể tu luyện, tốc độ tu luyện còn nhanh hơn cả ta nữa. Lúc này mới có nửa ngày, mà người đều đã luyện được tầng một rồi.

Địch Cửu lắc đầu, tư chất người này đúng là có chút đáng sợ. Cho đến bây giờ, Địch Cửu mới hiểu được vì sao Úc trưởng lão đó muốn phá lệ thu nhận Cảnh Kích.

- Cảm ơn huynh, Cửu ca.

Vì có chút kích động nên Cảnh Kích nói năng không lưu loát.

- Bây giờ ta có thể cảm nhận được thứ đó, sau khi ta tu luyện, giống như nước chảy thành sông vậy...

Địch Cửu nghĩ đến sau khi mình tu luyện, hình như viên đá màu xám đó có thể giúp hấn phá vỡ quy tắc của trời đất vậy, làm hấn tu luyện sẽ không rơi vào mơ hồ, tạo thành cảm giác trì trệ không tiến. Xem ra Cảnh Kích cũng vì viên đá màu xám kia, nên quá trình tu luyện đã khác xa người bình thường.

- Còn khách sáo cái gì, ở đây có một đồng linh thạch, người phải nhanh chóng tu luyện đi. Tốc độ tu luyện của ta rất nhanh, đừng để đến lúc đó bị ta bỏ lại phía sau.

Địch Cửu chỉ tảng đá, bây giờ trên người hấn có mấy trăm khối linh thạch, tất nhiên hấn phải chuyển hóa những linh thạch này thành tu vi, sau đó lại đến đầm Hải Sâm Lâm.

- Dạ, Cửu ca, ta còn hoài nghi ta hấp thụ linh khí bằng phương thức thứ ba, trong cơ thể ta hình thành một Tinh Hà thô ráp mơ hồ...

- Dùng phương thức tu luyện Tinh Hà Mạch sao?

Địch Cửu kinh ngạc hỏi một câu, lập tức hấn chắc chắn Cảnh Kích không nói sai.

Hắn thông qua viên đá màu xám, tạo ra phương thức tu luyện Tinh Hà Quyết thứ tư, là phương thức tu luyện tinh không mạch lạc. Bây giờ viên đá màu xám của hắn lại giúp Cảnh Kích một phen, thì Cảnh Kích lại mở phương thức tu luyện Tinh Hà Mạch, xem ra lai lịch viên đá màu xám của mình rất lớn.

- Cảnh Kích, người tiếp tục tu luyện. Còn nữa người không được nói với bất cứ kẻ nào rằng người mở phương thức tu luyện Tinh Hà Mạch, hiểu không?

Địch Cửu cẩn thận cảnh cáo Cảnh Kích một phen.

Nhờ đâu Cảnh Kích nói lỡ miệng, cái mạng nhỏ của Địch Cửu hắn coi như xong đời rồi.

- Cửu ca, huynh yên tâm, cho dù là giết ta, ta cũng không nói ra đâu.

Cảnh Kích cũng không phải ngu ngốc, hắn đoán được sở dĩ mình tu luyện bằng cách mở Tinh Hà Mạch, là vì có Cửu ca giúp đỡ. Chuyện này nếu tiết lộ ra ngoài, rất có khả năng sẽ làm Địch Cửu rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm.

Địch Cửu lại ném Thụ Đệ ra ngoài:

- Trận bảo vệ đã bố trí xong, mọi người cùng nhau tu luyện. Chỗ của ta còn có chút Tích Cốc Đan, mọi người đói bụng thì ăn một viên.

Thụ Đệ vừa nhìn thấy linh thạch, thì hai mắt đã phát sáng, Cảnh Kích cũng có khát vọng tiếp tục tu luyện.

Lúc trước Dịch Cửu không có linh thạch, bây giờ lấy được một đồng linh thạch, nên nhanh chóng muốn gia tăng thực lực của mình.

Ba người điên cuồng tu luyện trong Tụ Linh Trận, linh khí nhanh chóng hình thành vòng xoáy trong phòng.

Dịch Cửu không có kinh nghiệm gì, cứ xoay chuyển theo thời gian, động tĩnh khi tu luyện này người khác muốn không thấy thì có khả năng không lớn.

...

Người tới đầm Hải Trấn hầu như đều từ khắp Bắc Vực Châu, thậm chí còn có mấy Vực Châu khác cũng có người đến. Nhưng thế lực đầm Hải Trấn cũng không hỗn loạn, trong đầm Hải Trấn tất cả chỉ có năm thế lực lớn.

Năm thế lực lớn này theo thứ tự là, Long Minh Đan Dược, Tinh Dịch Pháp Bảo, Thích Gia Thương Lô, Trảo Hải Ngụy Gia, Tán Tu Hội Quán.

Dựa theo đạo lý mà nói người đến đầm Hải Trấn phần lớn là tán tu, hoặc là rải rác các đệ tử ngoại môn của Đại Tông Môn, Tán Tu Hội Quán phải đông nhất mới đúng.

Trên thực tế thực lực lớn nhất đầm Hải Trấn là Thích Gia Thương Lô, Thích Gia Thương Lô cũng không phải là thế lực bản địa của đầm Hải Trấn. Nghe đồn là một trong những Thương Lô trải rộng toàn bộ đại lục, dù trong bất cứ một góc ngách nào của đại lục Cực Dạ, cũng sẽ có Thương Lô của mình tồn tại.

Cho dù là đầm Hải Trấn nơi chim không bay qua, Thích Gia Thương Lôu cũng có một tu sĩ Kim Đan tọa trấn. Phải biết rằng tu sĩ Kim Đan nếu như trong Tông Môn, đều đã là trưởng lão.

Lúc này thiếu chủ của Thích Gia Thương Lôu là Thích Thiệu, đã là luyện khí tầng chín viên mãn, thậm chí có thể nói là nửa bước Trúc Cơ. Tại đầm Hải Trấn, luyện khí viên mãn cũng xem như là cường giả rồi.

Thích Thiệu cũng thuộc dòng chính của Thích gia, sở dĩ vẫn ở đầm Hải Trấn không rời đi, là vì hãn phát hiện cho dù đầm Hải Trấn này không có bảo vật cao cấp xuất hiện, nhưng lại có trợ giúp đặc biệt với tu vi cảnh giới bây giờ của hãn. Lúc hãn vừa đến đầm Hải Trấn chỉ luyện khí tầng sáu, lúc này mới một năm trôi qua, hãn đã đi tới luyện khí tầng chín viên mãn. Cho dù ở Tông Môn tu luyện, chắc cũng không nhanh như vậy.

Nếu muốn thông qua Trúc Cơ đan trùng kích Trúc Cơ mà nói, hãn đã sớm Trúc Cơ thành công. Bây giờ Thích Thiệu chưa đến Trúc Cơ, một là vì hãn muốn không thông qua Trúc Cơ đan Trúc Cơ, thứ hai là muốn củng cố căn cơ của mình. Là một đệ tử của gia tộc lớn, tất nhiên biết Trúc Cơ đan Trúc cơ và không thông qua Trúc Cơ đan Trúc Cơ khác nhau bao nhiêu.

Trong một phòng có linh khí dày đặc nhất ở Thích Gia Thương Lôu, Thích Thiệu đang nghiên cứu một ngọc giản pháp kỹ mới đạt được, một tin tức xuất hiện trong ngọc thông tin của hãn.

Trong khách điểm của tán tu ở đầm Hải Trấn xuất hiện vòng xoáy linh khí, nghe nói là hai tán tu cấp thấp vừa mới đến nơi này làm ra động tĩnh.

Tán tu cấp thấp mới đến nơi này có thể tu luyện ra vòng xoáy linh khí sao? Thích Thiệu lập tức đứng dậy. Hãn đến từ Thích Gia Thương Lôu, tất nhiên biết vòng xoáy linh khí là chuyện gì xảy ra. Hộ pháp Thích gia ở đầm Hải Trấn Kim Đan là Vạn Lăng, sau khi tu luyện cũng khó tạo ra vòng xoáy linh khí như vậy.

Tất nhiên là phải nhanh chân đến xem là chuyện gì xảy ra.

Hãy nhấn like ở mỗi chương để ủng hộ tinh thần các dịch giả bạn nhé.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ
www.dtv-ebook.com

Chương 106: To Gan Lớn Mật

Team dịch: ㄅTà ㄅTu ㄅChi ㄅĐịa

Với bốn trăm khối kinh thạch kia, nếu như những tu sĩ Luyện Khí Kỳ bình thường khác sử dụng tiết kiệm một chút, có khi có thể sử dụng được rất nhiều năm.

Nhưng mà Địch Cửu, Cảnh Kích cộng thêm một tiểu thụ nhân dùng thời gian năm ngày đã xài hết hơn phân nửa.

Địch Cửu vốn đã từng bước vào Luyện Khí tầng năm, nên trong thời gian năm ngày này, tu vi của hắn lại lần nữa khôi phục trở lại Luyện Khí tầng năm. Cảnh Kích còn khoa trương hơn nhiều, cũng ngay lúc Địch Cửu bước vào Luyện Khí tầng năm cậu cũng đã tu luyện đến Luyện Khí tầng hai. Còn tu luyện chậm nhất, chính là Thụ Đệ.

Thụ Đệ vốn không quen hấp thu linh thạch cho nên tốc độ hấp thu linh thạch để tu luyện so ra kém xa Địch Cửu và Cảnh Kích. Hơn nữa tốc độ này còn là do khi Địch Cửu và Cảnh Kích tu luyện đã tụ tập không ít linh khí lại đây, nếu không nó còn tu luyện chậm hơn nữa.

Bình bình!

Ngay lúc cấm chế phòng ngự bên ngoài cửa phòng bị tấn công, Địch Cửu liền bừng tỉnh sau đó đứng bật dậy.

Động tác của Địch Cửu quá lớn, Cảnh Kích và tiểu thụ nhân cũng dừng việc tu luyện lại.

- Cứu ca, có chuyện gì vậy?

Cảnh Kích có thể coi như là một tên cuồng tu luyện, nếu như không xảy ra việc ngoài ý muốn gì, có khi cậu sẽ tu luyện liên một mạch đến khi linh khí cạn kiệt hoặc cảm thấy đói khát mới dừng lại.

- Có người đang tấn công cấm chế phòng ngự của phòng chúng ta.

Địch Cứu cao mày nói.

- A.....

Cảnh Kích hoảng hốt a một tiếng, hình như có chút không tin được. Trong ba ngày đi nghe giảng bài kia cậu cũng nghe được không ít đạo lý cơ bản trong tu chân.

Thù hận sâu đậm nhất giữa các tu sĩ chính là khi người ta đang bế quan mà người lại nhảy vào phá đám việc tu luyện của người ta. Loại thù hận này cũng không thua thù giết cha giết mẹ bao nhiêu, nếu như không có nguyên nhân rõ ràng thì sau đó chính là cục diện không chết không ngừng.

Oanh!

Lần này lại là một đạo công kích trực tiếp nổ tung hộ trận của Địch Cứu.

Răng rắc!

Hộ trận bị nứt ra một khe hở, trước cửa phòng Địch Cứu cũng xuất hiện hai người. Địch Cứu nhìn thấy rõ ràng lần công kích thứ hai này lại nổ ngay đúng vị trí tâm trận. Xem ra tên gia hỏa đi phá cửa này cũng am hiểu về trận pháp.

- Ta bế quan tu luyện ở đây, cũng không oán không thù gì với hai vị, không biết hai vị đây làm như vậy là có ý gì?

Địch Cửu cầm lấy trường kiếm của Âu Dương Đào, Cảnh Kích chỉ mới đến Luyện Khí tầng hai, hẳn cũng không mong đợi cậu có thể giúp đỡ được cái gì.

- Ta gọi là Thích Thiệu đến từ Thương lâu Thích gia của Chiêu Hải trấn. Còn về việc vì sao ta lại phải làm nổ hộ trận của người, ta nghĩ người cũng biết được nguyên nhân trong đó. Ta đã gõ vào cấm chế vài lần nhưng mà người vẫn không có chút động tĩnh gì.

Trước khi Thích Thiệu lại đây phá hộ trận của Địch Cửu cũng đã hỏi thăm tình huống của cậu rõ ràng rồi.

Chỉ là hai tu sĩ đến từ chỗ khác, một người chỉ mới Luyện Khí tầng bốn, một người lại còn không tu luyện được. Bây giờ nhìn xem Địch Cửu cũng nhiều lắm là Luyện Khí tầng năm, còn tên kia cũng chỉ mới đến Luyện Khí tầng hai, hơn nữa tu vi cảnh giới còn chưa ổn định.

-Ồ, thụ linh.....

Còn không đợi Địch Cửu mở miệng nói gì, Thích Thiệu đã nhìn thấy Thụ Độ sau lưng Địch Cửu, đôi mắt liền đốt lên hai ngọn lửa nhỏ sáng rực.

Một thụ linh cổ thụ đã hóa hình, cho dù là đã nhận chủ rồi thì cũng là một báu vật vô giá.

- Ha ha, quả nhiên là bị người trộm đi, ta còn đang thắc mắc không biết thụ linh của Thương lâu Thích gia chúng ta vừa mới tìm được ở Chiêu Hải thâm lâm đi chỗ nào rồi, thì ra là bị đám các người trộm đi.

Thích Thiệu cười ha hả, sự vui mừng trong mắt hoàn toàn không thêm che dấu.

Tiểu nhị của liên minh tán tu thấy người vậy xem chung quanh nhiều như vậy liền lớn tiếng nói:

- Các vị khách quan, hai khách quan đây ở trong Tức lâu của chúng ta bố trí Tự Linh trận để tu luyện gây ảnh hưởng đến những người khác, tại hạ vốn chỉ tính đến nhắc nhở bọn họ, không ngờ được bọn họ còn gan lớn dám đi trộm thụ linh của Thương lâu Thích gia. Thích thiếu đã tìm tới đây gõ cửa vài lần nhưng bên trong không có động tĩnh gì cho nên Thích thiếu đành ra tay đánh vỡ cấm chế. Kết quả bây giờ thụ linh đúng thật là ở trong này.

Địch Cửu cuối cùng cũng phản ứng lại, lúc hắn bố trí hộ trận đã vô tình che phủ cấm chế của Tương Tức Lâu, cho nên nếu như có người ở bên ngoài gõ vào cấm chế hắn cũng không nghe được.

Nhưng mà cho dù có thể nào đi nữa, dám đánh vỡ cấm chế của hắn đều là đại thù sinh tử.

- Các người tốt nhất nên ngoan ngoãn đi theo ta đến Thương Gia Thích lâu nói cho rõ ràng mọi chuyện, nếu không đừng trách ta tại sao lại ra tay ngay tại chỗ này.

Lúc Thích Thiệu nói chuyện cũng thả khí thế ra, Thụ Đệ còn tốt một chút, ít ra nó cũng không phải lần đầu tiên gặp được trường hợp như vậy, còn Cảnh Kích lại bị áp chế liên tục lui về sau vài bước.

- Nhà của người mở Thương lâu?

Địch Cửu đột nhiên hỏi một câu hỏi không liên quan gì hết.

Thích Thiệu ngược lại còn cười ha ha

- Người nói đúng, nhà của ta mở Thương lâu.....

Thích Thiệu vừa cười to vừa giơ tay lên, lập tức một cái rìu liền xuất hiện trên tay gã, từ trên cây rìu kia tản mát ra một tia sát khí làm cho người ta rùng mình.

Điều làm Thích Thiệu tự hào nhất chính là gã khác hẳn những huynh đệ trong Thích gia khác, đám người Thích gia kia toàn là một đám hoa được nuôi dưỡng tu luyện trong nhà kính, còn thực lực của gã hầu như đều là từ trong rừng rậm chém giết ra được. Cho dù lúc đi vào bên trong rừng rậm cũng có hộ vệ đi theo bên người, nhưng mà chỉ trừ phi gặp nguy hiểm ra, những lúc còn lại đều là do gã tự ra tay chém giết.

Để đối phó với một tên gia hỏa chỉ mới Luyện Khí Trung kỳ như Địch Cửu, gã còn chả thèm dùng đến rìu, móc nó ra để hù chơi thôi.

Hình như là bị cây rìu của Thích Thiệu dọa, Địch Cửu nhanh chóng đưa tay ngăn cản động tác của Thích Thiệu

- Đừng đánh nhau ở đây, chúng ta đi đến Thương lâu của người là được, thuận tiện coi như mở rộng tầm mắt.

Thích Thiệu vừa lòng gật đầu:

- Không tồi, còn rất biết điều.

Địch Cửu cười ha hả

- Vậy còn chờ gì nữa, mau dẫn đường!

Nghe được lời Địch Cửu nói Thích Thiệu hơi kinh ngạc đánh giá hẳn một chút, thấy rõ hẳn chỉ mới là một Luyện Khí tầng năm, đúng là không có nguy hiểm gì, mới hừ lạnh xoay người đi.

Tên tu sĩ đi theo Thích Thiệu kia lại nhìn chăm chăm Địch Cửu và Cảnh Kích, đợi hẳn dẫn theo Thụ Đệ và Cảnh Kích đi theo phía sau Thích Thiệu rồi y mới đi ở phía sau cùng.

Đám người vây xem đều than thở, mọi người đều cho rằng lần này Địch Cửu đi theo bọn họ xong sẽ đột nhiên bị mất tích không tìm ra được

nữa. Một ít tu sĩ thường xuyên ở Chiêu Hải trần tu luyện đều lắc lắc đầu. Ở trong mắt bọn họ, Địch Cửu đúng là một tên không biết chết sống.

Thương Gia Thích lâu có địa vị rất cao trong Chiêu Hải trấn, nhưng mà chỉ cần người không chọc phải bọn họ hoặc là để lộ bảo bối của bản thân cho họ thấy thì Thương Gia Thích lâu cũng sẽ không vô duyên vô cớ mà chạy đến kiếm chuyện với người.

.....

Địch Cửu dẫn theo Cảnh Kích và Thụ Đệ đi vào Thương Gia Thích lâu, vừa bước vào hai mắt của Địch Cửu đã sáng rực.

Biển hiệu bên ngoài của Thương lâu Thích gia hẳn cũng không để ý, nhưng mà đồ vật bên trong của bọn họ đối với Địch Cửu có thể coi như một bảo khố rồi.

Đan dược, công pháp, pháp bảo, tài liệu, linh thảo.....

Thần niệm của Địch Cửu quét lên lầu hai, hẳn phát hiện đồ trên lầu hai còn tốt hơn. Hơn nữa nói này còn không có một cường giả nào, ngay cả một tu sĩ Trúc cơ cũng không có. Người có tu vi cao nhất chính là tên Thích Thiệu trước mặt này. Trong mắt Địch Cửu, tu vi của Thích Thiệu là Luyện Khí đỉnh, nếu như trước khi hắn tu luyện Ngân Hà quyết thì có khi hẳn không phải là đối thủ của Thích Thiệu. Nhưng mà bây giờ trong lòng hắn lại có một loại trực giác, Thích Thiệu không phải là đối thủ của hắn.

- Chúng ta đi lên lầu ba nói chuyện đi.

Thích Thiệu cười hắc hắc với Địch Cửu, thậm chí ngữ khí nói chuyện cũng có chút nhu hòa.

- Ta muốn nói chuyện với chưởng quầy Trúc Cơ hoặc là một vị tiền bối Trúc Cơ nào cũng được.

Địch Cửu chính sắc nói.

Hắn cũng biết Trúc cơ và Luyện Khí là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Đừng có thấy lúc hắn tu luyện Ngân Hà quyết để áp súc chân nguyên, khi tu luyện còn có thể hình thành một cái tinh không mà lầm, một khi hắn đ-ng phải cường giả Trúc Cơ thì chút ít tu vi này của hắn đúng là quá không đủ để vào mắt.

- Ha ha ha.....

Thích Thiệu lại cười ha ha lần nữa.

- Đừng nói tới chỉ là Trúc Cơ, cho dù người muốn nói chuyện với tu sĩ Kim Đan đi nữa, chỗ này chúng ta cũng có.....

Trong lòng Địch Cửu trầm xuống, không đợi hắn mở miệng nói Thích Thiệu lại nói tiếp:

- Người chờ ở đây một lát, sẽ có hai tu sĩ Trúc Cơ đến bàn bạc với người.

Nghe thấy tu sĩ Trúc Cơ cũng không ở trong này, lòng Địch Cửu cũng nhẹ đi không ít. Hắn dám khẳng định, ở đây không có tu sĩ Kim Đan, nếu như có thì thần niệm của hắn đã cảm ứng được rồi.

- Đi nhanh đi.

Thấy Địch Cửu vẫn chưa chịu đi, Thích Thiệu lại lên tiếng thúc giục.

Bỗng nhiên Địch Cửu cao giọng nói:

- Các vị khách nhân ở đây lập tức ra khỏi Thương Gia Thích lâu. Thích thiếu nói nơi này sắp sửa phong bế, nếu ai còn ở đây lập tức giết không tha....

Trong lúc Địch Cửu mở miệng nói chuyện, trường kiếm trong tay cũng bổ ra ngoài. Giờ phút này hẳn càng nhớ tới cây thái đao của mình hơn. Nếu có nó trong tay, thực lực của hẳn sẽ tăng lên ít nhất một cấp bậc.

Mấy tu sĩ nghe được mấy chữ giết không tha kia, lại nhìn thấy Thích Thiệu đúng là đang đứng bên cạnh Địch Cửu, làm sao còn dám đứng yên ở đây nữa. Gần như là trong nháy mắt đã chạy ra khỏi Thương lâu. Có một vài tu sĩ lúc chạy tới cửa nhìn thấy Địch Cửu dám ra tay đánh Thích Thiệu thì càng đẩy nhanh tốc độ hơn.

Ở Chiêu Hải trấn ai mà không biết Thương Gia Thích lâu chứ?

- Người muốn chết?

Lúc này Thích Thiệu mới kịp phản ứng, Địch Cửu vậy mà lại dám đuổi người ra khỏi Thương lâu Thích gia.

Hẳn còn chưa kịp ra tay đã đột nhiên cảm nhận uy hiếp của tử vong.

Dù sao tốt xấu gì Thích Thiệu cũng là một Luyện Khí viên mãn, trong nháy mắt đó gã đã hiểu ra, đây là Địch Cửu đang tính kế gã. Bây giờ gã đã bị con kiến hôi này chọc cho tức điên lên rồi, đúng là thứ đồ Luyện Khí tầng năm không biết sống chết là gì mà, còn dám ở Thương Gia Thích lâu ra tay đánh lén gã.

Nhưng mà không đợi cho Thích Thiệu lấy ra rìu lớn, kiếm khí mà Địch Cửu chém ra đột nhiên hóa thành đao thể hung mãnh từ trên không chém xuống. Địch Cửu vừa ra tay đã sử dụng ngay đệ tứ đao, Phong Tiêu đao.

Phốc!

Cho dù Thích Thiệu phản ứng nhanh cỡ nào đi nữa thì hai đạo đao khí kiếm mang cũng trực tiếp xuyên qua eo của gã, hai luồng huyết vụ phun ra

từ chỗ vết thương.

Trong lòng Địch Cửu cũng âm thầm khiếp sợ, gia hỏa này phản ứng cũng nhanh thật, hấn đột nhiên đánh lén như vậy mà còn không đánh chết được.

- Hôm nay tao mà không đem mày nghiền thành tro tao không phải đệ tử Thích gia.

Thích Thiệu lấy ra cái rìu lớn kia, gã không thèm để ý tới thương thế của bản thân, vừa nhìn chăm chăm Địch Cửu vừa phun ra từng câu từng chữ.

Hãy nhấn like ở mỗi chương để ủng hộ tinh thần các dịch giả bạn nhé.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 107: Trốn Vào Rừng Rậm Chiêu Hải

Team dịch: ๓Tà ๓Tu ๓Chi ๓Địa

Lúc này, tên tu sĩ Luyện Khí trung kỳ đi theo phía sau mới kịp phản ứng, lấy một thanh trường kiếm đánh ra mấy đạo kiếm quang bao vây xung quanh Địch Cửu

Địch Cửu nhìn trường kiếm trong tay, càng nhìn càng thấy khó chịu. Nếu như trong tay hắn không phải là trường kiếm thì lần đánh lén lúc này cũng đủ lấy đi nửa cái mạng của Thích Thiệu rồi. Chỉ cần chế trụ được Thích Thiệu, việc giết luôn tên còn lại hoàn toàn không tốn bao nhiêu sức lực.

Chỉ tiếc trường kiếm thì không thể hoàn toàn phát huy được toàn bộ uy lực của Phong Tiêu đao, khiến cho Địch Cửu đã ra tay đánh lén từ trước nhưng cuối cùng vẫn lâm vào tình huống bị động.

Địch Cửu cũng không thêm quan tâm đến tên gia hỏa ở đằng sau đang đánh về phía hắn, nếu như hôm nay không thể xử lý được Thích Thiệu vậy hắn chỉ có một con đường chết. Còn công kích của tên gia hỏa đằng sau kia Địch Cửu chỉ đành liều mạng chịu thương thôi.

Đã có quyết định thì hành động ngay, Địch Cửu chỉ né đi chỗ yếu hại, lại dùng chân nguyên che chắn lại phía sau lưng, sau khi đã bảo vệ tốt sau lưng rồi, trường kiếm của hắn lại bắt đầu cuốn lên từng đạo lốc xoáy mang theo đao mang nhắm thẳng về phía Thích Thiệu.

Ngay lúc đánh lén Thích Thiệu thành công xong, Thích Thiệu cũng đã lấy ra cái rìu lớn kia, đến khi tên gia hỏa Luyện Khí trung kỳ kia bắt đầu tấn công sau lưng Địch Cửu thì Tiểu Thụ Nhân cũng động.

Hai tay nó xuất ra hai đạo dây đăng thô to, dây đăng kia không chút khách khí quấn chặt Thích Thiệu đang chuẩn bị ra tay. Gã vừa mới lấy rìu lớn ra, còn chưa kịp làm gì hết đã bị một đồng rế cây quấn lại.

Người duy nhất ở đây không có phản ứng gì hết chính là Cảnh Kích. Không chỉ bởi vì tu vi của cậu quá thấp mà còn là bởi vì lần đầu tiên cậu gặp phải tình huống giống như vậy, cho nên lúc này ai cũng đã ra tay rồi chỉ còn mình cậu đứng ngốc ở đó.

- Làm tốt lắm.

Địch Cửu vui vẻ kêu lên một tiếng, lốc xoáy mang theo đao mang kia cũng dồn toàn lực bay về phía đầu của Thích Thiệu, hắn cũng chỉ cần Thụ Đệ cầm chân gã trong giây lát là được.

Ngay lúc bị Thụ Đệ trói lại, Thích Thiệu đã biết không xong rồi, rìu lớn kia cũng rời tay hóa thành hai lưỡi dao sắc bén chém lên trên rế cây.

Phốc! Phốc!

Hai căn rế cây trực tiếp bị chặt gãy, Thụ Đệ lập tức liền ỉu xìu.

Nhưng mà chút thời gian này đối với Địch Cửu cũng đủ rồi, lốc xoáy mang theo đao mang của hắn cũng đã nổ trên đầu Thích Thiệu, đầu của gã giống như một trái dưa hấu bị đám đao mang đó chém nổ tung.

Răng rắc!

Âm thanh của tiếng xương gãy vang lên, hai luồng huyết vụ cũng phun ra từ trên lưng của Địch Cửu, sau lưng của hắn đã bị tên Luyện Khí

trung kì kia chém thương sâu đến tận xương.

Địch Cửu thăm may mắn vừa rồi đã tránh đi nơi yếu hại lại còn dùng chân nguyên bảo vệ tốt sau lưng, nếu không một kiếm này của đối phương có khi đem hẳn chặt làm đôi luôn rồi.

Cuối cùng thì Cảnh Kích cũng hồi thần lại, đang muốn động thủ với tên đó thì Địch Cửu đã quay đầu lại đánh ra một đạo lốc xoáy mang theo đao khí, nhẹ nhàng xử lý tên Luyện Khí trung kì này.

Lấy một ít sinh cơ màu xanh lúc trước tiểu thụ nhân cho hẳn ra, Địch Cửu vừa cắn một ngụm xong lại tiếp tục ném ra vài chục đao phong.

Hai gã tiểu nhị muốn xông lên bị mấy đạo đao phong đó xé thành từng mảnh, mấy gã tiểu nhị còn lại thấy vậy vội vàng ngồi xuống đất không dám động đậy nữa.

Không ngờ lại có người gan lớn dám cướp Thương lâu Thích lâu, chuyện này đối với bọn họ mà nói thật sự là rất kinh khủng đó.

Địch Cửu cũng không quản nhiều như vậy, lấy đi nhẫn của Thích Thiệu và tên Luyện Khí trung kì kia lại tiếp tục đi lên tiến hành vơ vét. Mặc kệ là đồ vật trên giá hay là mấy kệ ngọc để đồ kia đều bị hẳn bỏ vào trong túi trữ vật hết.

Thời gian thu đồ vật cả lần một và lần hai của Địch Cửu không tới hai phút.

- Đi!

Sau khi dọn sạch mọi thứ xong, Địch Cửu hô một tiếng với Cảnh Kích và Thụ Đệ liền cầm đầu chạy ra bên ngoài Chiêu Hải trấn.

Bởi vì là người dám cả gan cướp đoạt Thích Gia Thương lâu cho nên cho dù có rất nhiều tu sĩ tu vi cao hơn Địch Cửu cũng không dám chạy ra ngăn cản hẳn.

Đồ vật Địch Cửu cướp được rất nhiều, thậm chí còn có cả thụ linh làm người ta thèm nhỏ dãi kia nữa. Nhưng mà đám người Chiêu Hải trấn cũng vô cùng rõ, cho dù bọn họ có đứng ra cản đường Địch Cửu thì cũng chả có ích lợi gì.

Bởi vì cho dù họ cướp lại được mấy thứ này từ tay Địch Cửu thì cuối cùng cũng phải đem trả lại Thích Gia Thương lâu thôi. Hơn nữa lỡ như có thiếu đi món nào, thì đó cũng chính là chuyện bị bòn vàng dính vào đũng quần dù không phải phân thì cũng là shit. Huống chi bọn họ cũng rất vui vẻ khi biết tin Thích Gia Thương lâu bị người ta cướp.

Hơn phân nửa sinh ý ở Chiêu Hải trấn đều bị Thích Gia Thương lâu lũng đoạt, mấy nhà còn lại cũng chỉ dám giận mà không dám nói thôi. Nhưng mà thật ra cũng có nếu như chờ cho đám Địch Cửu chạy ra khỏi Chiêu Hải trấn rồi trộm đuôi theo cướp ngược trở lại cũng không phải là không được.

.....

Vừa ra khỏi khu vực cấm không của Chiêu Hải trấn Địch Cửu đã lấy phi thuyền ra, sau đó điều chỉnh tốc độ phi thuyền lên mức cao nhất.

Cho dù lúc ở Chiêu Hải trấn cướp đồ của Thích Gia Thương lâu xong không có ai chặn đường nhưng mà Địch Cửu cũng không ngại thơ cho rằng sau khi ra khỏi trấn cũng vẫn sẽ an toàn như lúc này.

Sau khi Địch Cửu lấy ra phi thuyền, thần niệm của hắn cũng đã quét tới một đồng người cũng đang chạy ra khỏi Chiêu Hải trấn. Địch Cửu cũng không lo lắng sẽ bị đuôi theo, phi thuyền của hắn là một kiện pháp khí thượng phẩm, hơn nữa thần niệm của hắn hơn xa mấy tên tu sĩ Luyện Khí

kia, trừ phi có gia hỏa nào có tu vi vượt xa hẳn, nếu không sẽ không thể nào theo kịp.

Địch Cửu cũng không đoán sai, hai canh giờ sau, sau khi phi thuyền của hắn bay vào rừng rậm Chiếu Hải rồi, thần niệm của hắn cũng không còn nhìn thấy có tu sĩ nào ở phía sau nữa.

- Cửu ca, đệ thật vô dụng, đệ ca bị thương rồi.....

Sau khi chạy ra khỏi Chiếu Hải trấn Cảnh Kích vẫn luôn tự trách.

Cửu ca cùng Thụ Đệ đều đã toàn lực ra tay, chỉ có mình cậu là như tên ngốc mà đứng đực ra đó. Nếu như cậu có thể nhanh nhạy một chút, nói không chừng đã có thể cầm chân tên gia hỏa kia, không cho y đánh lén sau lưng Cửu ca rồi.

Vết thương sau lưng của Địch Cửu mới nhìn còn thấy rất đáng sợ nhưng thực ra mấy vết thương đó hiện tại đang nhanh chóng lành lại, cho dù hắn không ăn sinh cơ màu xanh kia thì năng lực tự hồi phục của cơ thể hắn cũng rất mạnh, sau khi ăn một ít sinh cơ màu xanh rồi liền càng nhanh chóng hồi phục hơn nữa.

Có chuyện kì thật lại là Thụ Đệ, sau khi bị một rìu của Thích Thiệu chặt đứt vài căn rễ nó vẫn còn ỉu xìu này giờ.

- Việc này không thể trách đệ được, sau này tham gia nhiều trận chiến đấu liền sẽ hết thôi. Cái rìu của tên Thích Thiệu kia cũng không tồi, đệ luyện hóa lại rồi dùng đi. Sau khi đi vào rừng rậm Chiếu Hải rồi thì sẽ không thiếu chuyện chiến đấu đâu.

Địch Cửu thuận miệng an ủi cậu.

Bọn họ hiện tại không thể trở về tông môn, cũng không thể trở về Chiếu Hải trấn để bổ sung vật tư như mấy tu sĩ khác luôn rồi. Còn phải ở

trong rừng rậm Chiêu Hải này ngọc bao lâu thì đến bản thân Địch Cửu cũng chưa rõ nữa là.

.....

Lúc Địch Cửu và Cảnh Kích đi vào rừng rậm Chiêu Hải thì toàn bộ Chiêu Hải trấn đã sắp loạn đến lật trời rồi. Thích GiaThương lâu bị người ta cướp, chủ nhân chân chính của nó lại bị giết trên lầu ba.

Đừng nói chỉ là một cái Chiêu Hải trấn nho nhỏ, cho dù là cả Cục Dạ đại lục, thì Thích GiaThương lâu cũng chưa từng gặp phải loại chuyện này.

Lúc tên hộ pháp Kim Đan kỳ Vạn Lãng chạy đến Thích Gia Thương lâu, nhìn thấy chính là thi thể của Thích Thiệu và một tòa nhà trống hông.

Nhìn hiện trường hỗn độn kia, sắc mặt Vạn Lãng có chút trắng rồi. Gã cảm thấy cổ mình giống như đang bị thứ gì đó bóp chặt làm gã không thể nào hô hấp được. Gã không phải đang giận, mà là sợ. Gã thân là một hộ pháp khác họ vậy mà lại để cho Thích Gia Thương lâu bị người ta cướp, dòng chính của Thích gia bị giết chết mà gã lại còn bình yên vô sự đứng ở đây. Loại tai họa này Vạn Lãng gã thật là gánh vác không nổi.

Vạn Lãng nỗ lực làm cho bản thân bình tĩnh lại, quay đầu lại quát mấy tên tu sĩ Trúc Cơ lúc ấy cũng không có mặt:

- Lập tức chạy tới rừng rậm Chiêu Hải, hai con kiến Luyện Khí kỳ kia chạy không được bao xa đâu.

Cho dù kết cục như thế nào đi nữa thì Vạn Lãng cũng nhất định phải bắt hung thủ trở về, chỉ có như vậy gã mới có thể có được một con đường sống.

Làm hộ pháp cho Thích Gia Thương lâu vốn là chuyện dễ làm nhất, ai ngờ tới lượt gã làm lại chọc ra cái họa lớn như vậy.

.....

- Không xong rồi, chúng ta mau chóng nhảy xuống, bên trong rừng rậm Chiếu Hải không thể phi hành.....

Thời gian rảnh rỗi lúc ban ngày ngồi trên phi thuyền, Địch Cửu mới lấy ngọc giản nói về rừng rậm Chiếu Hải ra xem thử, sau khi xem xong hẳn mới biết được bản thân mình làm ra loại chuyện ngu ngốc tới cỡ nào, bên trong Chiếu Hải rừng rậm không được phi hành.

Lúc này, Thụ Đệ đang không chế phi thuyền đột nhiên nói:

- Đại ca, đệ biết, đệ có một loại trực giác trời sinh, đệ biết bên kia có nguy hiểm, bên kia.....

Răng rắc!

Thụ Đệ còn chưa nói xong câu này liền đột nhiên xuất hiện một loại lực lượng vụn vụn phá nát đuôi phi thuyền

Địch Cửu cũng không kịp nói thêm gì, nhanh chóng nắm Cảnh Kích và Thụ Đệ nhảy từ trên không xuống dưới đất. Cũng may là phi thuyền này cũng không bay quá cao, hơn nữa Địch Cửu còn dùng chân nguyên cản bớt lực, cho dù hẳn không biết pháp thuật ngự phong cũng có thể an toàn mà rơi xuống đất.

- Chuyện gì xảy ra vậy đại ca?

Thụ Đệ cũng hoảng sợ quá chừng, nó nhìn thấy cái phi thuyền lúc nãy của bọn họ đã biến mất tiêu.

Địch Cửu có chút nghĩ mà sợ nói:

- Coi như chúng ta còn có chút may mắn, trên không trung của Chiếu Hải rừng rậm không thể phi hành được, vậy mà chúng ta lại ngang nhiên

bay như vậy mới xảy ra chuyện này. Trên không trung chỗ này toàn là nhận mang không gian, lại còn có một số yêu thú cổ quái.

Hai cái này gặp phải cái nào cũng chỉ có một kết cục chính là bị hóa thành tro.

- Không gian hải là cái gì?

Cảnh Kích cầm rìu lớn, cậu vẫn chưa luyện hóa được cái rìu này.

- Ta cũng không biết, chỉ biết là nếu như đi vào không gian của không gian hải sẽ bị lực lượng không gia bao lại cắt nát.

Địch Cửu nói, mấy thứ này đều là hắc tử trong ngọc giản nhìn thấy được.

Thụ Đệ có chút ngượng ngùng:

- Đệ còn tưởng bằng vào trực giác của mình sẽ không có chuyện gì xảy ra chứ, may mà đại ca ra tay đúng lúc.

Địch Cửu nói:

- Chúng ta có thể bình an mà bay nửa ngày trời không có chuyện gì có thể là nhờ vào trực giác của nhóc. Hồi nãy có khả năng chúng ta gặp được không gian nhận mang, cũng may là nó từ bên ở đằng sau đánh lên, chúng ta mới kịp tránh thoát một kiếp. Nơi này ta nghĩ chắc cũng đã là sâu bên trong rừng rậm Chiếu Hải rồi, nhưng mà ta vẫn cảm thấy chưa đủ, vẫn cần tiếp tục lên đường, tiếp theo sẽ do Thụ Đệ dẫn đường, chúng ta vào sâu bên trong một chút đi.

Hãy nhấn like ở mỗi chương để ủng hộ tinh thần các dịch giả bạn nhé.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 108: Thích Gia Nguyên Hồn Lão Tổ

Team dịch: ๓Tà ๓Tu ๓Chi ๓Địa

Chiếu Hải Sâm Lâm (sâm lâm = rừng rậm) có tên gọi như vậy, thứ nhất là vì khắp nơi ở đây đều là rừng rậm vô biên vô hạn. Thứ hai nơi này khác biệt với rừng rậm nơi khác, tùy tiện tìm một nơi trong Chiếu Hải Sâm Lâm đều có thể là một phần đầm lầy hoặc biển. Những nơi nhìn không có chút nào biến dị, khi người đặt một chân xuống sẽ có khả năng chính là một đầm lầy ẩn giấu. Một khi bước vào đầm lầy ẩn giấu thì rất khó trốn thoát.

Nếu như không phải Thụ đệ rất miễn cảm với nguy hiểm, Địch Cửu và Cảnh Kích không biết bao nhiêu lần rơi vào đầm lầy. Có Thụ đệ ba người bọn hắn dọc theo con đường này chỉ gặp một chút yêu thú, không lâm vào cảnh hiểm nguy nào.

Kể cả như vậy sau khi đi hai ngày đường, Cảnh Kích vẫn rơi vào bên trong đầm lầy.

Rõ ràng là một cục đá lớn, Cảnh Kích chỉ bước lên tảng đá lớn đó mà thôi. Trong chớp mắt tảng đá lớn đó tan rã, xung quanh Cảnh Kích toàn bộ là đầm lầy. Cảnh kích có tu vi luyện khí tầng hai cũng không có biện pháp gì leo ra khỏi bùn nhão.

Địch Cửu thử đạp phi kiếm phi hành, kết quả giống hết như ngọc giản giới thiệu, Chiếu Hải Sâm Lâm hình thành trong đầm lầy, căn bản không có cách nào phi hành được. Không chỉ như thế, một khi bước vào phía trên

đắm lầy trong Chiêu Hải Sâm Lâm lập tức cũng sẽ bị đắm lầy hút xuống dưới.

- Cậu đừng cử động, tôi sẽ luyện chế một sợi dây thừng.

Trông thấy Cảnh Kích vùng vẫy một hồi lại rơi vào sâu hơn một thước, Địch Cửu mau chóng la lên.

- Không kịp rồi...

Cảnh kích biết đã không kịp nữa, chờ Địch Cửu luyện chế xong dây thừng để kéo hẳn thì hẳn đã sớm chui vào bên trong đầm lầy. Hẳn đang vui vẻ tu luyện, không nghĩ rằng mình sẽ chết trong Chiêu Hải Sâm Lâm. Mẹ hẳn nếu như biết hẳn chết ở chỗ này chắc là rất thương tâm.

Bị lún sâu ở bên trong đầm lầy này, dù hẳn bất động cũng vẫn rơi vào trong nước và không ngừng chìm xuống.

Không đợi Địch Cửu lên tiếng, Thụ đệ đã phóng ra một dây dăng (dây mây), dây mây quấn lấy Cảnh Kích trong ao đầm, cuốn lên theo một đường cong trên không trung thả hẳn rơi ra bên ngoài đầm lầy.

Địch Cửu vui mừng, hẳn quên mất Tiểu Thụ Nhân.

Cảnh kích trở về từ cõi chết không ngừng nói với Thụ đệ:

- Cám ơn cậu Thụ đệ, không nhờ có cậu tôi chết chắc rồi.

Có thể làm được việc có ích, Thụ đệ rất đắc ý, nó đang muốn nói ra vài từ ngữ lợi hại, trong đầm lầy bỗng quay cuồng một hồi sau đó yêu thú khổng lồ đỏ như lửa vọt ra.

- Chạy mau, yêu thú này chúng ta không đánh thắng được.

Địch Cửu xem xét khí thế yêu thú này, lập tức biết hẳn không phải đối thủ. Trên ngọc giản cũng có giới thiệu về yêu thú đỏ như lửa này, đây là sư tử đầm lầy.

Sư tử đầm lầy có một khuyết điểm, một khi chạy ra chỗ xa hơn nó không có cách nào lên bờ truy đuổi được.

- Cửu ca, chúng ta đi đâu bây giờ?

Ba người chạy ra khỏi phạm vi nguy hiểm đầm lầy xong, Cảnh Kích nhớ lại vẫn còn sợ hãi.

- Bởi vì chúng ta phi hành hơn nửa ngày, đi xa hơn so với bình thường. Trên bản đồ tôi mua cũng không có đánh dấu vị trí của chúng ta, theo ý của tôi chúng ta tiếp tục đi tới chỗ sâu. Vừa đi vừa tu luyện.

Địch Cửu vẫn không có cảm giác an toàn, nơi này quá gần Chiêu Hải trấn.

Dù là Thụ đệ hay Cảnh Kích đều lấy Địch Cửu làm chủ.

...

Phốc.

Địch Cửu dùng một đao đánh chết một con sư tử đầm lầy, sau đó quay đầu ra đằng xa giết thêm một sư tử đầm lầy khác gần Cảnh Kích rồi nói:

- Chúng ta tìm một chỗ tu luyện ở gần đây trong một thời gian đi, tôi cũng sửa một ít đồ vật.

- Được.

Cảnh kích và Thụ đệ vừa trả lời vừa giết một con sư tử đầm lầy còn lại.

Đây là sau ba tháng bọn hãn tiến vào Chiêu Hải Sâm Lâm, trong ba tháng này trong lúc Địch Cửu tìm được trong đám pháp bảo cướp đoạt và luyện hóa thượng phẩm Pháp khí là một trường đao nên cũng không chinh lý những vật khác.

Địch Cửu rất rõ ràng thời gian quý giá nhất trong lần chạy trốn này là hơn một tháng trước mắt. Hiện tại bọn hãn chạy trốn được ba tháng, trên lý thuyết có thể tính là an toàn.

Đây là nơi ở sâu trong Chiêu Hải Sâm Lâm, trong ba tháng chạy trốn bọn hãn không chỉ một lần gặp phải yêu thú cường đại. Có một lần Địch Cửu hoài nghi mình đã gặp qua một đại yêu siêu việt kim đan kỳ, cũng may đại yêu đó thấy ba người bọn hãn chướng mắt như những con kiến hôi nên không động thủ.

Cũng nhờ Thụ đệ hướng dẫn đường, nếu như không có Thụ đệ, Địch Cửu đoán chừng bọn hãn sớm bị yêu thú ăn thịt, sau đó thành phân bón cho Chiêu Hải Sâm Lâm rồi.

Hơn ba tháng trời vừa chạy trốn vừa giết yêu thú. Tu vi Địch Cửu đã khôi phục luyện khí tầng bảy, cộng thêm việc tiện tay bố trí pháp trận trong thời gian dài, hãn bây giờ có thể nhẹ nhàng luyện chế ra trận kỳ cho pháp trận cấp bốn. Còn vật liệu luyện khí và các loại linh thảo cấp thấp bên trong vườn linh dược hầu như đã đầy.

Thụ đệ tiến bộ rất nhiều, dựa theo tu vi để tính thì Thụ đệ đã đạt đến luyện khí viên mãn. Ở phạm trù yêu thú có thể xem như yêu thú cấp một đỉnh phong, qua một thời gian nữa Thụ đệ có thể bước vào hàng ngũ yêu thú cấp hai.

Thay đổi lớn nhất là Cảnh Kích, tu vi hãn đã tới luyện khí tầng ba viên mãn. Chưa kể đến tốc độ tu luyện, ba người ở trong Chiêu Hải Sâm Lâm

chưa từng chân chính an tâm tu luyện. Tối đa cũng chỉ là có mấy ngày có thể tu luyện tầm khoảng nửa ngày sau đó phải tiếp tục đi đường.

Điểm thay đổi của Cảnh Kích là sức chiến đấu của hắn, lúc trước Địch Cửu động thủ với Thích Thiệu, hắn thậm chí không phản ứng kịp. Hoặc có lẽ phản ứng kịp hắn cũng không dám động thủ.

Hiện tại cự phủ của hắn cũng đã giết không chỉ mười yêu thú cấp trung kỳ và hậu kỳ. Còn một ít yêu thú thực lực yếu hắn giết càng nhiều hơn nữa.

Cảnh Kích bây giờ còn chưa có kỹ năng dùng Cự Phủ (rìu lớn), hắn hoàn toàn dựa vào chân khí hùng hậu của mình. Địch Cửu rất cảm thán, nếu như để cảnh kích bây giờ trên chiến trường họ sẽ có một chiến tướng trời sinh.

Chính vì bọn họ càng lúc càng thâm nhập sâu vào Chiếu Hải Sâm Lâm, gặp yêu thú ngày càng mạnh, lúc này Địch Cửu mới muốn tìm một chỗ tu luyện một thời gian. Kinh nghiệm chiến đấu ba người bọn họ tăng lên, chỉ có điều thực lực quá yếu, kinh nghiệm không cách nào bù đắp nổi.

Không chỉ Cảnh Kích cần pháp kỹ, kể cả hắn cũng cần pháp kỹ.

- Để đi tìm chỗ.

Thụ đệ có cảnh giác miễn cảm, đi trên con đường này ba người có thể bình yên vô sự, hơn chín phần công lao đều tính trên người nó.

Thụ đệ không khoác lác, chỉ hơn nửa ngày đã tìm được một động phủ hoang phế trong đầm lầy.

Trong Chiếu Hải Sâm Lâm chỗ nguy hiểm nhất chính là đầm lầy, chỗ an toàn nhất cũng là đầm lầy. Hơn chín phần đầm lầy ở Chiếu Hải Sâm Lâm đều không cách nào phi hành, trong đó đều ẩn giấu yêu thú. Chỉ có rất

ít đầm lầy thuộc dạng đầm lầy bình thường, trong đầm lầy loại này lại ẩn giấu động phủ tu luyện, đây cũng là điều đầu tiên Thụ đệ phát hiện.

Bởi vì động phủ nằm ở chỗ sâu trong đầm lầy, người bình thường rất khó phát hiện.

Một khi tìm được loại động phủ này và đi vào để tu luyện, trên cơ bản xem như an toàn.

Động phủ Thụ đệ tìm được trong đầm lầy không lớn, cũng không phải loại nhỏ nhất kia. Có thể miễn cưỡng chia thành ba mật thất tu luyện, ba người mỗi người một chỗ.

Thụ đệ muốn nhanh chóng bước vào hàng ngũ Thụ Yêu cấp hai, Cảnh Kích là một kẻ cuồng tu luyện, hai người vừa tiến vào động phủ lập tức bắt đầu điên cuồng tu luyện.

Địch Cửu lại ở bên ngoài động phủ bố trí các loại pháp trận cấm chế, Tụ Linh Trận thì hẳn sẽ không bố trí, loại trận pháp này chỉ làm yêu thú tới mau hơn một chút. Trong đầm lầy hẳn bố trí một trận cảnh cáo, phía dưới đầm lầy bố trí thêm một trận vây giết, bên ngoài động phủ bố trí một trận phòng ngự. Ngoài ra hẳn còn bố trí một trận Ẩn Linh.

Tác dụng lớn nhất của trận Ẩn Linh chính là lúc tu luyện có thể ẩn nấp linh khí.

Từ lần thua thiệt ở Chiêu Hải trấn trước đó, Địch Cửu đương nhiên sẽ không tái phạm sai lầm tương tự.

Sau khi tất cả pháp trận đều bố trí xong, trước tiên Địch Cửu trở lại gian phòng trong động phủ, chính là chỉnh lý thu hoạch ở Thích Gia Thương Lô.

...

Bắc Tích Thành, thành thị tu chân lớn nhất Bắc Vực châu, không có cái thứ hai lớn hơn.

Tổng Bộ Bắc Vực của Thích Gia Thương Lôu năm nay Bắc Tích Thành, ở cái chỗ tắc đất tắc vàng như Bắc Tích Thành, sản nghiệp của Thích Gia Thương Lôu gần như có mặt hơn phân nửa con đường trong thành.

Nơi này không chỉ có các cửa hàng của Thích Gia Thương Lôu, còn có quần thể động phủ tu luyện của họ.

Thích Chí Thương rất hài lòng ra khỏi động phủ tu luyện thuộc về riêng mình hẳn, thời gian bế quan hết nửa năm hẳn đã đạt tới cảnh giới Nguyên Hồn tầng bốn viên mãn, chỉ cần tiến thêm một bước là hẳn có thể bước vào Nguyên Hồn tầng năm.

Chưởng quỹ Thích Gia Thương Lôu của Bắc Tích Thành không phải Thích Chí Thương, nhưng Thích Chí Thương là người địa vị cao nhất nơi này. Với chức danh thập đại Nguyên Hồn lão tổ Thích gia, Thích Chí Thương có đủ quyền lên tiếng ở Thích Gia Thương Lôu.

- Văn Tân, chuyện gì xảy ra?

Điều khiến Thích Chí Thương nghi ngờ là hẳn mới vừa ra khỏi động phủ đã nhìn thấy chưởng quỹ Thích Văn Tân. Thích Văn Tân ở bên ngoài động phủ chờ hẳn bế quan nhất định là có chuyện gì.

Thích Văn Tân có tu vi Kim Đan tầng bảy. Không đủ tiềm lực bước vào Nguyên Hồn cảnh nên hẳn đã thành người chủ sự Thương Lôu Bắc Tích Thành.

- Bẩm Thương trưởng lão, ba tháng trước Chiêu Hải trấn truyền tin dữ tới, có người cướp chi nhánh của Thích Gia Thương Lôu ở Chiêu Hải, giết Thiệu Thiểu chủ...

Thích Văn Tân có chút thấp thỏm lo âu nói.

Hắn biết rõ địa vị Thích Thiệu trong mắt Thích Gia Nguyên Hồn lão tổ, Thích Thiệu là cháu ruột Thích Chí Thương, là cháu trai có tiền đồ nhất. Sở dĩ lão ta để Thích Thiệu lại một chỗ vắng vẻ như Chiêu Hải Trấn cũng vì Thích Thiệu không chịu thua kém người khác, Thích Chí Thương cũng muốn bồi dưỡng được con người mới. Cứ như vậy hẳn phải một tu sĩ Kim Đan là Phương Lăng thủ hộ bên người Thích Thiệu.

Bây giờ Thích Thiệu bị giết, còn có người dám cướp cả Thích Gia Thương Lâu.

- Tốt, tốt, tốt...

Thích Chí Thương liên tiếp nói ba chữ tốt, sát ý quanh người rớt cuộc không kiềm chế được, cho dù là Kim Đan tầng bảy Thích Văn Tân cũng cảm nhận được khắp cả người phát lạnh, trên dưới toàn thân đều lạnh buốt.

Hãy nhấn like ở mỗi chương để ủng hộ tinh thần các dịch giả bạn nhé.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngủ

www.dtv-ebook.com

Chương 109: Lửa Giận Của Cường Giả Nguyên Hồn

Team dịch: ๓Tà ๓Tu ๓Chi ๓Địa

- Lúc ấy Phương Lăng dẫn theo hai tên tu sĩ Trúc Cơ đi làm chuyện khác, vì thế mới để tên tu sĩ Luyện Khí tìm được cơ hội đánh lén Thiệu thiếu chủ...

Không đợi Thích Văn Tân nói xong, Thích Chí Phương đã cắt ngang hẳn:

- Để Phương Lăng và hai tên Trúc Cơ kia chôn cùng đi!

- Vâng...

Lúc này Thích Văn Tân tuyệt đối không dám biện hộ cho Phương Lăng, dù Phương Lăng cũng làm việc cho Thích Gia Thương Lôu, nhưng mà hẳn bảo hộ Thích Thiệu đã xảy ra vấn đề, cho nên phải bị chôn cùng.

- Bắt được người kia chưa?

Thích Chí Thương hít vào một hơi, thoáng thu liễm sát cơ của mình. Bất luận là ai giết Thích Thiệu, hẳn nhất định sẽ khiến người này phải hối hận vì đã sinh ra trên đời này, thậm chí hối hận bản thân vẫn còn sống lâu như vậy.

Thích Văn Tân càng sợ hãi, nói:

- Còn chưa bắt được người, nghe nói đã chạy vào trong Chiêu Hải Sâm Lâm. Hiện tại Thích Gia Thương Lôu đã ban ra nhiệm vụ, ba gã Kim

Đan và mười tên Trúc Cơ của Thích gia đã tiến vào Chiêu Hải Sâm Lâm tìm kiếm hung phạm. Phương Lăng cùng hai tên quản sự Trúc Cơ cũng ở trong Chiêu Hải Sâm Lâm tìm kiếm.

- Nói tiếp!

Thích Chí Thương không muốn nhiều lời nữa.

Trong mắt hắn, đám người trong Chiêu Hải Sâm Lâm đúng là thùng cơm. Chỉ một tu sĩ Luyện Khí cũng có thể đoạt đồ của Thích Gia Thương Lâu, còn giết cháu trai Thích Thiệu của hắn rồi đào tẩu thành công.

Đây không chỉ là sỉ nhục hắn, mà còn là sỉ nhục Thích Gia Thương Lâu.

Cảm nhận được Thích Chí Thương đã dẫn xuống cơn giận, Thích Văn Tân thâm thở phào, nói:

- Hai người kia, một người tên là Địch Cửu, một người tên là Cảnh Kích Hoa. Lúc ấy bọn hắn còn dẫn theo một Thụ Linh...

- Thụ Linh?

Thích Chí Thương giật mình hô lên.

Hắn đã rõ tại sao xảy ra xung đột rồi, loại vật như Thụ Linh, cho dù còn chưa hóa hình đã có tác dụng không gì sánh kịp đối với Thích Thiệu.

Hắn biết Thích Thiệu vẫn luôn không muốn dùng Trúc Cơ Đan để Trúc Cơ. Nếu như Thích Thiệu có được Thụ Linh, nhất định có thể đạt được căn cơ đỉnh cấp. Tiềm lực phát triển còn mạnh hơn đệ tử thiên tài rất nhiều.

Việc này càng khiến Thích Chí Thương bắt Địch Cửu và Cảnh Kích Hoa lại, hành hạ tới chết, về phần có phải Thích Thiệu muốn cướp đồ vật

của người khác hay không, đối với hãn đều không trọng yếu. Thích gia có tư cách này, cũng có năng lực làm như thế.

Thích Thiệu có thể cướp đi Thụ Linh của người, nhưng người không thể động vào người của Thích gia, đây là lý luận của Thích Chí Thương, cũng là lý luận của cường giả. Ở tại Cực Dạ đại lục, cường giả phải được tôn kính.

Thích Văn Tân đáp:

- Quả thật là Thụ Linh, có lẽ còn là Thụ Linh cấp một, chắc hẳn nó nhận Địch Cửu làm chủ. Không rõ lai lịch của Địch Cửu, đến tận bây giờ vẫn không tra được, chỉ biết hãn trộm đồ vật của Chung gia, bị Chung gia bắt được, sau đó thay Chung Hạ Thiên đến Cảnh gia ở rể với Cảnh Mạt Song. Cảnh Mạt Song đưa hãn đến thành Tịch Xuyên, sau đó tách ra. Ngày hôm sau, lúc tuyển nhận đệ tử tông môn, Cảnh Mạt Song là tam hệ linh căn, được Tinh Hà phái thu làm đệ tử ngoại môn. Bởi vì Địch Cửu và Cảnh Kích Hoa tư chất quá kém nên không được tông môn thu nhận, kết quả trưởng lão Tinh Hà phái Úc Kinh Ngạn nể tình Địch Cửu quen biết Cảnh Mạt Song, phá lệ thu nhận Địch Cửu và Cảnh Kích Hoa.

- Hừ!

Thích Chí Thương hừ lạnh một tiếng, nói:

- Người cho rằng lão già Úc Kinh Ngạn sẽ vì một đệ tử ngoại môn tam hệ linh căn mà đặc biệt thu nhận hai kẻ tư chất kém sao? Hơn nữa, một kẻ tư chất kém lại có thể trong vài tháng nhập môn ngăn ngừa giết chết Thích Thiệu? Xem ra, hai người kia vốn là Tán tu từng tu luyện từ trước rồi.

Thích Văn Tân vội vàng nói:

- Thương trưởng lão, lúc Địch Cửu và Cảnh Kích Hoa đến Chiêu Hải trấn, chỉ mới gia nhập tông môn vài ngày mà thôi. Lúc ấy bọn hãn vốn là

Tán tu, Địch Cửu là Luyện Khí tầng bốn, còn Cảnh Kích Hoa hình như còn chưa bắt đầu tu luyện. Năm ngày sau, Thiệu thiếu chủ đến tìm thì Địch Cửu đã là Luyện Khí tầng thứ năm, còn Cảnh Kích Hoa là Luyện Khí tầng thứ hai.

Trong lòng Thích Chí Thương càng khẳng định trên người Địch Cửu và Cảnh Kích Hoa có đại bí mật, hẳn nhất định phải bắt hai con sâu cái kiến này, sau đó ép hỏi triệt để.

- Người nói tiếp đi!

- Vâng.

Thích Văn Tân cũng đoán được trên người Địch Cửu và Cảnh Kích Hoa có bí mật, hẳn ngược lại cũng không để ý nhiều, trên người tu sĩ Luyện Khí thì có thể có bao nhiêu bí mật chứ?

- Cảnh Kích Hoa đến từ một tiểu sơn thôn xa xôi, gọi là Nhung Di thôn. Hắn có một mẫu thân, một đệ đệ và một muội muội. Trong thôn đều gọi mẫu thân hắn là Thất Nương, đệ đệ của hắn tên là Cái Võ, muội muội tên là Cái Âm...

Thích Chí Thương cắt ngang Thích Văn Tân, nói:

- Người nói Cảnh Kích Hoa và đệ đệ muội muội hắn không phải cùng một họ?

Thích Văn Tân kính cẩn đáp:

- Đúng vậy, nghe nói Cảnh Kích Hoa và Cái Võ, Cái Âm là ruột thịt. Sau khi Cảnh Kích hoa đi tìm tiên môn, mẫu thân Thất Nương của Cảnh Kích Hoa cũng mang theo Cái Võ và Cái Âm rời khỏi Nhung Di Thôn, không biết tung tích, người của chúng ta đã xóa sổ Nhung Di thôn rồi.

Lúc nhắc đến việc xóa bỏ Nhung Di thôn, Thích Văn Tân nói nhẹ nhàng đơn giản như ăn cơm uống nước, không để ý chút nào.

Thích Chí Thương hiển nhiên cũng không để ý chuyện này, hăn ngược lại gật đầu, nói:

- Cảnh gia xử lý thế nào?

Sở dĩ không hỏi thăm Tinh Hà phái bởi vì hăn biết loại môn phái như Tinh Hà phái, có lẽ phải do hăn đích thân dẫn đội mới được.

- Cảnh Mạt Song có hai tỷ tỷ, một người là Cảnh Mạt Tuyết, một người là Cảnh Mạt Băng. Các nàng bái nhập làm môn hạ Phong chủ của Bán Kiếm phong là Quá Tử Kiếm thuộc Chân Ly Kiếm Phái, cho nên...

Thích Văn Tân không tiếp tục nói hết, Thích Chí Thương hiểu ý hăn, không khỏi nhíu mày, một hồi lâu mới lên tiếng:

- Ta sẽ đi Tinh Hà phái một chuyến.

Chân Ly Kiếm Tông là đại tông môn đệ nhất Bắc Vực châu, cho dù thực lực của Thích gia không yếu hơn Chân Ly Kiếm Tông, nhưng cũng không thể tùy tiện khiêu khích đối phương. Huống chi chuyện này thật sự cũng không có liên quan gì đến Cảnh Mạt Song. Nếu Cảnh gia có quan hệ với Chân Ly Kiếm Tông, vậy thì cứ tạm thời bỏ qua cho Cảnh gia kia.

Chẳng qua, hăn tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho Tinh Hà phái, Địch Cửu và Cảnh Kích Hoa là đệ tử của Tinh Hà phái, đệ tử của Tinh Hà phái giết đệ tử đích hệ của Thích gia, chuyện này không thể xong được.

- Bên này đã an bài năm tên Kim Đan, sẽ cùng Thương trưởng lão đi Tinh Hà phái.

Thích Chí Thương khoát tay chặn lại, nói:

- Không cần, chỉ một cái Tinh Hà phái, một mình ta đi là được rồi.

Tinh Hà phái chẳng qua chỉ là tông môn nhị lưu, nghe nói Thái Thượng trưởng lão Tinh Hà phái trăm năm trước đã bế quan trùng kích Nguyên Hồn cảnh, trăm năm qua vẫn không có bất kỳ tin tức gì, đoán chừng đã vẫn lạc rồi.

Huống chi, cho dù tên Thái Thượng trưởng lão kia bước vào Nguyên Hồn cảnh thì đã sao? Thích Chí Thương hẳn chỉ thiếu chút nữa là bước vào Nguyên Hồn tầng thứ năm.

...

Trong đại điện nghị sự của tông môn Tinh Hà phái, lúc này ít nhất có hai người đang ngồi tại đây.

Ngoại trừ tông chủ Hạng Thiên Y ra, Phong chủ của năm nội phong, Phong chủ của sáu ngoại phong và mấy tên điện chủ đều có mặt ở nơi này.

- Lần này chiến trường Cực Dạ Thiên Khu đột nhiên xảy ra chuyện, Tinh Hà phái ta vẫn lạc hai tên Kim Đan, Úc trưởng lão cũng trọng thương. Nhưng cuối cùng phân phối chiến lợi phẩm, Tinh Hà phái gần như thu hoạch ít nhất. Có thể thấy được, không có cường giả Nguyên Hồn, chúng ta căn bản không có quyền lên tiếng. Ta quyết định, lần này bất luận tổn hao bao nhiêu, Tinh Hà phái ta đều nhất định phải tìm một viên Hồn Nguyên quả. Tinh Hà phái nhất định phải có một người bước vào Nguyên Hồn, như vậy lời nói ở Cực Dạ đại lục mới có trọng lượng.

Hạng Thiên Y nghiêm túc nói.

Lần này ở chiến trường Cực Dạ Thiên Khu, hẳn tự mình dẫn đội, Tinh Hà phái bỏ ra cái giá đắt như vậy, kết quả chỉ lượm lặt được chút đồ thừa của người khác.

Tất cả mọi người không nói gì, Hồn Nguyên quả gì đó, người ngồi ở đây không ai không biết. Nó là linh thảo chủ yếu để luyện chế Ngưng Hồn đan, Ngưng Hồn đan là đan dược tu sĩ Kim Đan nhất định phải có để bước vào Nguyên Hồn.

Ầm...

Ngay lúc Hạng Thiên Y muốn nói tiếp, đại trận tông môn đột nhiên chấn động kịch liệt.

Hạng Thiên Y biến sắc đứng dậy, tất cả tu sĩ Kim Đan trong đại điện cũng đều giật mình đứng lên. Có người đang công kích hộ trận tông môn? Công kích hộ trận tông môn cũng không phải chuyện nhỏ, nếu một tông môn bị công kích hộ trận, liền mang ý nghĩa sinh tử đại thù.

- Tất cả tu sĩ Kim Đan, theo ta thủ hộ tông môn.

Thần niệm của Hạng Thiên Y quét qua, nhìn thấy người công kích đại trận tông môn là một trung niên nam tử cao gầy, để chòm râu dê.

Hắn có thể cảm nhận được một loại uy hiếp của cường giả từ trên người nam tử này, đây không phải là uy hiếp với hắn, mà là uy hiếp với toàn bộ tông môn.

Gần như trong thời gian ngắn nhất, tất cả tu sĩ Kim Đan của Tinh Hà phái đều tập trung tại lối vào hộ trận tông môn. Ngay cả tu sĩ Trúc Cơ kỳ, cũng có tám chín phần mười chạy đến đây.

Đại trận tông môn bị công kích, thì có nghĩa là tông môn gặp phải đại sự sinh tử tồn vong.

- Thì ra là Thương trưởng lão, Tinh Hà phái ta vẫn luôn ngưỡng mộ Thích Gia Thương Lão, không biết Thương trưởng lão tại sao vô duyên vô cớ công kích hộ trận đại trận của Tinh Hà phái ta?

Hạng Thiên Y không kiêu ngạo không siểm nịnh, thậm chí ôm quyền hỏi.

Mặc dù ngữ khí vẫn bình tĩnh, nhưng trong lòng Hạng Thiên Y đã phần nộ gần như bốc hỏa.

Thật sự là thực lực Tinh Hà phái quá thấp kém, nếu như Tinh Hà phái có thực lực, hẳn sẽ không chút do dự chém giết Thích Chí Thương trước mặt, còn quản nguyên nhân cái rắm.

Nhưng tình huống thực tế là thực lực của Thích Gia Thương Lôu quá cường đại, Thích Gia Thương Lôu muốn tiêu diệt Tinh Hà phái hẳn, căn bản không mất bao nhiêu khí lực.

- Ha ha ha ha...

Thích Chí Thương cười ha hả một trận, quát:

- Vô duyên vô cớ? Đệ tử ngoại môn Địch Cửu, Cảnh Kích Hoa của Tinh Hà phái người giết cháu trai Thích Thiệu ta ở Chiêu Hải trấn, còn cướp đoạt phân bộ Thích Gia Thương Lôu ở Chiêu Hải trấn, cái này cũng gọi là vô duyên vô cớ?

Hãy nhấn like ở mỗi chương để ủng hộ tinh thần các dịch giả bạn nhé.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 110: Hai Đệ Tử Thiên Tài

Team dịch: ๓Tà ๓Tu ๓Chi ๓Địa

Hạng Thiên Y không hiểu, theo bản năng muốn quay đầu hỏi thăm ai là Địch Cửu.

- Quả nhiên là bọn hản giết cháu trai ta.

Hạng Thiên Y còn chưa kịp nghe hồi đáp, lại nghe thấy Âu Dương Mục Phi nghiêng răng nghiêng lợi nói.

- Âu Dương phong chủ, ai giết cháu trai người?

Hạng Thiên Y càng không hiểu.

Âu Dương Mục Phi thi lễ với Hạng Thiên Y một cái, sau đó mới cảm hận nói:

- Chính là Địch Cửu và Cảnh Kích Hoa mà Thương trưởng lão của Thích Gia Thương Lâu vừa nhắc tới, hai người này vô pháp vô thiên, vừa gia nhập tông môn, liền ám toán cháu trai Âu Dương Đào của ta. Sau khi bọn hản giết Âu Dương Đào, còn cướp đoạt đồ vật của hản. Ngoài ra, còn giết Kiều Táp...

Sau khi Âu Dương Đào bị giết, Âu Dương Mục Phi liền tra xét hết toàn bộ ghi chép cùng ngày hôm đó. Kiều Táp nhận một cái nhiệm vụ ở Nộ Phong lĩnh, trong ghi chép nhiệm vụ có nhắc đến Âu Dương Đào cùng đi

với Kiều Táp. Tiếp theo nhiệm vụ của Kiều Táp là Địch Cửu, nhiệm vụ là Thiên Phù bảo, ghi lại là cùng Cảnh Kịch Hoa hoàn thành.

Địch Cửu và Cảnh Kịch Hoa chẳng qua mới gia nhập tông môn, cho dù đi theo Âu Dương Đào trước sau xuất tông thì cũng bị Âu Dương Mục Phi bài trừ hiềm nghi, hai người này không có tư cách ám toán cháu trai Âu Dương Đào của hắn. Hiện tại xem ra, Địch Cửu và Cảnh Kịch Hoa mà hắn bài trừ hiềm nghi, thật đúng là người sát hại cháu trai hắn.

- Không thể nào, Địch Cửu và Cảnh Kịch Hoa do ta tuyển nhận, bọn hắn căn bản chưa từng tu luyện, tu vi gì cũng không có, làm thế nào có thể giết Âu Dương Đào? Càng không có khả năng đi Chiếu Hải trấn, vô lễ với Thiệu công tử.

Úc Kinh Ngạn vội vàng nói.

Thực ra Địch Cửu đã từng tu luyện qua, chẳng qua lúc đó kinh mạch của hắn đều đứt gãy, Úc Kinh Ngạn không cẩn thận xem xét, cho nên cũng không nhìn ra Địch Cửu từng tu luyện.

- Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Hạng Thiên Y cũng cảm thấy chuyện này có chút không đúng.

Úc Kinh Ngạn giải thích:

- Lúc trước Tinh Hà phái ta chiêu thu đệ tử, ta vừa vặn đi Tịch Xuyên thành. Địch Cửu và Cảnh Kịch Hoa tư chất kém cỏi, không có tông môn nào thu nhận, lại thêm ta đánh cược thắng Khôi trưởng lão, tâm tình không tệ nên nghe nói Địch Cửu và Cảnh Kịch Hoa nhận biết Cảnh Mạt Song mà Tinh Hà phái vừa tuyển nhận làm đệ tử, liền phá lệ thu hai người làm đệ tử ngoại môn, lúc ấy bọn họ quả thật chưa từng tu luyện.

Úc Kinh Ngạn nói xong, đồng thời truyền âm cho Hạng Thiên Y:

“Tông chủ, thực ra tư chất của Cảnh Kích Hoa có khả năng là Lôi linh căn dị sắc tinh khiết vạn năm khó gặp, không phải là Lôi linh căn không tinh khiết. Linh căn của Địch Cửu khảo thí là màu đen tuyền, ta hoài nghi cũng là một loại linh căn chưa từng xuất hiện ở Cực Dạ đại lục. Hiện nay Cực Dạ đại lục rung chuyển bất an, Tinh Hà phái ta càng ngày càng xuống dốc, nếu như vẫn không tìm được đệ tử thiên tài gia nhập vào, mà chuyện giống ngày hôm nay về sau lại xảy ra, thậm chí sẽ có ngày Tinh Hà phái ta sẽ diệt môn.”

- Đáng tiếc lúc ấy ta nhận được cấp báo của tông chủ từ Cực Dạ Thiên Khư truyền đến, liền vội vàng đi Cực Dạ Thiên Khư. Lúc trở về, ta chuẩn bị đích thân thu nhận bọn hăn làm đệ tử, nhưng vì đại hội tông môn nên một mực chưa hoàn thành được.

Hạng Thiên Y thầm giật mình, nếu Địch Cửu và Cảnh Kích Hoa thật như Úc Kinh Ngạn nói, chưa từng tu luyện, sau khi gia nhập tông môn hai ba tháng có thể giết thiếu chủ Thích Thiệu của Thích Gia Thương Lâu, lại có thể giết chết Âu Dương Đào, vậy thì hai người này tuyệt đối không phải thiên tài đơn giản.

Nếu thật sự có đệ tử như vậy, Hạng Thiên Y hăn dù liều cái mạng già này cũng không thể để hai đệ tử thiên tài này rơi vào trong tay Thích Gia Thương Lâu.

- Ha ha...

Thích Chí Thương phát ra một trận cuồng tiếu, trên mặt lại tuyệt không có nửa phần ý cười, quanh thân phun trào sát khí, gằn giọng nói:

- Quả nhiên là vậy, Hạng Thiên Y, nếu người là nhất tông chi chủ (tông chủ của một tông môn), ta cho người lựa chọn. Giao Địch Cửu và Cảnh Kích Hoa ra, Úc Kinh Ngạn tự vẫn, giải tán Tinh Hà phái của người.

Nếu nói giao ra Địch Cửu và Cảnh Kích Hoa vẫn còn đường trốn để thương lượng, vậy thì câu nói tiếp theo của Thích Chí Thương chính là thật sự có ý định diệt Tinh Hà phái.

Hạng Thiên Y hít sâu một hơi, ngữ khí bình thản:

- Tinh Hà phái ta tuy nhỏ yếu, nhưng cũng không phải là loại mặc người uy hiếp. Thích Gia Thương Lâu quả thật cường đại hơn Tinh Hà phái ta, nhưng nếu như không có bất kỳ nguyên nhân gì liên tỳ tiện diệt đệ tử Tinh Hà phái, Tinh Hà phái ta tuyệt không khuất phục, cùng lắm tử chiến mà thôi.

- Muốn chết!

Quanh thân Thích Chí Thương tràn ngập sát thế, lấy ra một thanh Côn Vân Phủ (búa rìu), phủ ý(phủ = rìu, giống như cách gọi đao ý) cường đại trong chớp mắt liền bao trùm toàn bộ tất cả tu sĩ Kim Đan. Hẳn không bỏ ra Côn Vân Phủ mà đấm ra một quyền, một quyền này là nhắm vào Kim Đan trưởng lão Úc Kinh Ngạn.

Phành...

Lúc này các tu sĩ Kim Đan khác đều bị sát thế bao vây, Úc Kinh Ngạn dù tế ra pháp bảo phòng ngự, nhưng hẳn vốn trọng thương nên cũng vô pháp ngăn được một quyền này của Thích Chí Thương.

Chỉ một quyền, Thích Chí Thương liền khiến nhục thân Úc Kinh Ngạn nổ thành huyết vụ.

- Giết! đệ tử Tinh Hà phái ta chỉ có thể chết trên chiến trường, tử chiến vì tông môn...

Trông thấy Úc Kinh Ngạn bị Thích Chí Thương đánh giết, mắt Hạng Thiên Y như tóe lửa, điên cuồng lấy ra một thanh trường thương nhào về

phía Thích Chí Thương.

Ngoại trừ Âu Dương Mục Phi làm bộ ngăn cản phủ ý không thể xông lên, thì lúc này tất cả tu sĩ Kim Đan của Tinh Hà phái đều lấy ra pháp bảo, điên cuồng công kích Thích Chí Thương. Sát trận bên ngoài hộ trận của Tinh Hà phái cũng được mở ra.

Nhất thời, bên ngoài toàn bộ tông môn tràn ngập sát khí, các loại pháp thuật không ngừng nổ tung. Tinh Hà phái không có tu sĩ Nguyên Hồn, cho dù mượn nhờ sát trận cũng có liên tiếp ba tên tu sĩ Kim Đan bị giết. Lại thêm Úc Kinh Ngạn chết, chỉ trong chốc lát Tinh Hà phái đã vẫn lạc bốn tu sĩ Kim Đan. Sau khi Hạng Thiên Y bị chém rụng một cánh tay, Thích Chí Thương cuối cùng cũng bị một thương của Thích Chí Thương đánh trúng eo, bắn ra một đạo huyết tiễn.

Thích Chí Thương gầm lên giận dữ, hăn cho rằng cường giả Nguyên Hồn tăng thứ tư viên mãn như mình tới đây giết một đám sâu kiến Kim Đan, căn bản không mất bao nhiêu khí lực. Không ngờ Hạng Thiên Y điên cuồng như vậy, dám mạo hiểm Tinh Hà phái diệt tông, dẫn đầu tất cả tu sĩ Kim Đan liều mạng với hăn. Hôm nay không triệt để tiêu diệt Tinh Hà phái, Thích Chí Thương hăn xem như uổng phí tu luyện tới Nguyên Hồn.

Phủ ý cuồng bạo bắt đầu ngưng tụ, quanh người Thích Chí Thương càng tràn ngập một loại sát thế ngang ngược bá đạo.

Trái tim Hạng Thiên Y như chìm xuống đáy cốc, dù nơi này có sát trận của Tinh Hà phái, nhưng lực lượng của Tinh Hà phái so với Thích Chí Thương vẫn quá yếu. Cho dù hôm nay Tinh Hà phái diệt vong, thì Hạng Thiên Y hăn cũng phải liều mạng với lão thất phu Thích Chí Thương này.

Ầm...

Ngay lúc này, một đạo khí tức cường đại cuồng bạo phóng lên tận trời. Đạo khí tức này từ sâu trong tông môn Tinh Hà phái bạo phát ra, giống như

có một loại nộ khí đang bộc phát.

Thích Chí Thương dù cuồng nộ vẫn cảm nhận được luồng khí tức cuồng bạo này, trong lòng thoáng run lên, đây tuyệt đối là khí tức của tu sĩ Nguyên Hồn.

Tinh Hà phái có tu sĩ Nguyên Hồn? Nếu như Tinh Hà phái có tu sĩ Nguyên Hồn, nếu hãn còn không nhanh chóng rời đi, rất có khả năng sẽ chết tại nơi này.

Hãn không sợ một tu sĩ Nguyên Hồn, nhưng ở nơi này có đông đảo tu sĩ Kim Đan không cần mạng, còn có một cái sát trận, kết cục của hãn e rằng khó mà tốt được.

Chẳng qua, nếu đối phương thật sự có tu sĩ Nguyên Hồn, tại sao đến tận bây giờ vẫn không xuất hiện?

Đám người Hạng Thiên Y cũng mừng rỡ không thôi, loại khí tức này hiển nhiên là khí tức tấn cấp Nguyên Hồn. Tinh Hà phái có một vị Thái Thượng trưởng lão bế tử quan, vị Thái Thượng trưởng lão này bế quan đã hơn trăm năm, dựa theo lẽ thường suy đoán, hãn đã vẫn lạc từ lâu mới đúng.

Nhưng hiện tại, luồng khí tức Nguyên Hồn này lại bộc phát, chẳng lẽ vị Thái Thượng trưởng lão kia còn chưa vẫn lạc, đã bước vào Nguyên Hồn rồi?

- Liễu trưởng lão của tông môn ta đã bước vào Nguyên Hồn cảnh, mọi người cùng nhau lưu lại lão thất phu này.

Sau khi mất đi một cánh tay, Hạng Thiên Y càng điên cuồng hơn.

- Giết!

Gần như cùng lúc Hạng Thiên Y nói xong câu này, một đạo thân ảnh màu xám cũng từ sâu trong Tinh Hà phái vọt ra.

- Giết!

Hạng Thiên Y là người đầu tiên xông về phía Thích Chí Thương, những tu sĩ Kim Đan còn lại của Tinh Hà phái cũng không chịu rút lui về sau, ngay cả Âu Dương Mục Phi lúc trước cố ý không xông lên cũng theo cùng.

Thích Chí Thương ban đầu muốn giết sạch Tinh Hà phái cũng tỉnh táo lại, nếu không có tu sĩ Nguyên Hồn, hôm nay hẳn có thể thành công. Có tu sĩ Nguyên Hồn, nếu hẳn không đi, vậy thì chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ.

Suy nghĩ rõ ràng, trong nháy mắt Thích Chí Thương liền thu liễm sát thế, quay người muốn xông ra khỏi sát trận. Mặc dù hẳn là Nguyên Hồn tầng thứ tư viên mãn, nhưng bị 20, 30 tên tu sĩ Kim Đan liều mạng vây giết, hẳn cũng phải bỏ lại một cánh tay mới rút đi được. Chẳng qua, trước khi đi, hẳn cũng giết thêm một tên tu sĩ Kim Đan nữa.

Đối với tu sĩ Nguyên Hồn mà nói, mất đi một cánh tay, nếu nối liền lập tức thì tổn thất cũng không lớn. Nhưng Thích Chí Thương bị chém rơi một cánh tay, lại không thể mang theo nó cùng đào tẩu, thực lực của hẳn sẽ hạ xuống tít tấp.

Cuộc sống sau này, đừng nói là trùng kích Nguyên Hồn tầng thứ năm, cho dù bảo trì Nguyên Hồn tầng thứ tư cũng phải phí một phen sức lực. Còn việc trùng kích Nguyên Hồn tầng thứ năm, nếu sinh thời không có kỳ ngộ, e rằng chỉ có thể trì trệ không tiến. Bây giờ đối với hẳn mà nói, việc cấp thiết nhất không phải đi truy sát Địch Cửu, mà đi tìm thiên tài địa bảo chữa trị hao hụt của bản thân.

Thích Chí Thương lùi lại, một lão giả áo xám liền hạ xuống trước mặt mọi người.

- Liễu Thái Thượng! Chúc mừng Liễu Thái Thượng bước vào Nguyên Hồn cảnh.

Tất cả tu sĩ Kim Đan liền tiến lên ân cần thăm hỏi.

Mặc dù trận chiến này, Tinh Hà phái mất đi năm tên Kim Đan, Hạng Thiên Y cũng mất đi một cánh tay, nhưng nếu tông môn xuất hiện một tu sĩ Nguyên Hồn, vậy cũng đáng giá.

- Vừa rời đi là Thích gia Thích Chí Thương?

Lão giả áo xám nhìn theo hướng Thích Chí Thương rời đi, trầm giọng hỏi.

Cánh tay của Hạng Thiên Y bị Thích Chí Thương xoắn nát, không thể nối liền, chỉ có thể dùng một cánh tay thi lễ:

- Đúng vậy, chính là Thích Chí Thương của Thích Gia Thương Lôu.

Hắn gần như cảm thấy Liễu Thái Thượng mặc dù bước vào Nguyên Hồn, nhưng tinh khí thần(tinh khí và tinh thần) dường như cũng không tốt lắm, e rằng bên trong có ẩn tình. Mà càng khiến hắn lo lắng là hắn không nhìn thấy lôi kiếp của Liễu Thái Thượng.

- Chúng ta cần phong bế sơn môn không?

Một tên tu sĩ Kim Đan có chút lo lắng hỏi.

- Phong bế sơn môn thì mấy chục năm sau Tinh Hà phái vẫn sẽ bị diệt tuyệt. Tinh Hà phái ta nếu không thể sống oanh liệt, vậy thì chết oanh liệt đi. Cần gì phải phong bế sơn môn?

Hạng Thiên Y không chút do dự nói.

Lão giả áo xám gật đầu, nói:

- Hạng tông chủ nói đúng, phong sơn môn thì bọn hã còn tưởng rằng Tinh Hà phải ta sợ. Chuyện này không cần nói ở đây, trước hết trở về đại điện tông môn.

Hãy nhấn like ở mỗi chương để ủng hộ tinh thần các dịch giả bạn nhé.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 111: Thu Hoạch

Sau khi Địch Cửu vợ vét sạch Thương Lô Thích Gia xong mới cảm thấy bản thân hình như đã cầm được một cái kho hàng Tu Chân rồi.

Từ pháp khí hạ phẩm đến pháp khí cực phẩm đều có đủ, trong đó pháp khí cực phẩm có mười một kiện, mà chuyện làm cho Địch Cửu vui sướng không thôi chính là hẳn còn thu hoạch được một kiện nội giáp là linh khí hạ phẩm.

Địch Cửu cũng không coi trọng đan dược lắm, toàn bộ đều chất đống để ở một bên. Tài liệu dùng để luyện khí và linh thảo cũng có một đống. Bởi vì không để ý đến đan dược cho nên dược thảo cũng bị Địch Cửu quăng qua một bên.

Ngược lại, những tài liệu luyện khí kia tất cả đều được Địch Cửu sắp xếp lại. Thêm vào thu hoạch của hẳn, Cảnh Kích và Thụ Đệ ở tại Chiếu Hải Sâm Lâm này nữa, tài liệu luyện khí của hẳn đã có thể xếp thành một ngọn núi nhỏ rồi.

Được Địch Cửu xem trọng nhất chính là một đống ngọc giản, mấy ngọc giản này có đủ từ các loại giới thiệu về Tu Chân giới, đến giới thiệu về Chiếu Hải Sâm Lâm. Trừ mấy thứ đó ra còn có ngọc giản ghi chép công pháp tu luyện, ngọc giản ghi chép các loại pháp kỹ, ngọc giản ghi chép về luyện khí, luyện đan, trận pháp, phù đạo,....

Chỉ cần là đồ vật trong Tu Chân giới có thì ở đây cũng có ngọc giản ghi chép toàn bộ.

Địch Cửu không mấy để ý đến công pháp tu luyện, hẳn cảm thấy Ngân Hà quyết đã rất tốt rồi, ngược lại hơn trăm cái ngọc giản ghi chép các loại pháp kỹ kia được Địch Cửu nhìn không sót một cái. Loại ngự phong thuật mà lúc trước Địch Cửu chưa được học ở chỗ này cũng đã có ít nhất bảy tám loại.

Cuối cùng, Địch Cửu cũng lựa chọn ra được hai loại pháp kỹ, một cái gọi là Lôi Kiếm, một cái là Quyền Kỹ. Gọi là Quyền Kỹ nhưng mà thật ra nó chỉ có mỗi một quyền mà thôi, ngay cả tên cũng không có, có lẽ là một thuật pháp tàn khuyết.

Lôi Kiếm là pháp kỹ Địch Cửu chuẩn bị để cho Cảnh Kích tu luyện, còn Quyền Kỹ thì hẳn tính để bản thân tu luyện.

Nếu như mấy món đồ vật đoạt được trong Thương Lô Thích Gia làm cho Địch Cửu vui sướng ngất ngây, thì mấy thứ đồ ở bên trong nhẫn trữ vật của Thích Thiệu thật sự làm cho Địch Cửu kinh sợ.

Hồi đó xử lý Âu Dương Đào xong thu hoạch được vài trăm miếng linh thạch hẳn đã cho rằng y đã rất giàu có rồi,. Ai mà ngờ đâu mở ra nhẫn của Thích Thiệu xong hẳn mới biết được thì ra Âu Dương Đào rất là nghèo nha.

Trong nhẫn của Thích Thiệu, chỉ tính riêng hạ phẩm linh thạch đã có hơn hai vạn, trừ đồng đó ra còn có mấy ngàn linh thạch trung phẩm, ngay cả loại linh thạch thượng phẩm mà Địch Cửu chưa được nhìn thấy bao giờ thì ở trong nhẫn cũng có được mấy trăm miếng.

Đan dược trong nhẫn chỉ là loại chuyên dùng để chữa thương mà thôi. Ngược lại, trong nhẫn trữ vật này có một ít ngọc giản cao cấp hơn ghi chép lại kinh nghiệm tu luyện.

Địch Cửu xem xong ngọc giản này liền hạ quyết tâm không sử dụng Trúc Cơ đan. Trong ngọc giản có một ít giới thiệu văn tắt, tu sĩ Trúc Cơ hàng vạn người, những mà những tu sĩ Trúc Cơ chỉ hấp thu thiên địa linh

khí mà không sử dụng Trúc Cơ đan để tiến hành Trúc Cơ chỉ đạt được một phần vạn. Mà những người có thể đại thành sau này đều từ một phần vạn người này mà ra.

Địch Cửu cũng rất tin tưởng không chút nghi ngờ nào đối với loại ngọc giản ghi chép những tổng kết trong tu luyện này. Mấy cái này đều là do những tu sĩ trải qua không biết bao nhiêu năm để tích lũy lại được, những kinh nghiệm này còn quý giá hơn những lí luận tri thức thông thường nhiều.

Pháp khí trong nhẫn trữ vật của Thích Thiệu cũng toàn là đồ tốt, đương nhiên món tốt nhất vẫn là món pháp khí cực phẩm mà Cảnh Kích muốn luyện hóa kia, cũng chính là cái rìu lớn của Thích Thiệu. Địch Cửu còn nghĩ, nếu như không phải tại vì muốn sử dụng linh khí cần thần niệm mạnh mẽ hơn có khi toàn bộ pháp khí trong nhẫn của Thích Thiệu đã đổi thành linh khí hết rồi cũng nên.

Mà thứ trân quý nhất tổng nhẫn của Thích Thiệu cũng không phải là mấy vạn linh thạch kia mà lại là một Phủ Kỹ (Kỹ thuật sử dụng rìu). Cái Phủ kỹ này Địch Cửu tính đưa cho Cảnh Kích để cậu học.

Sau khi sắp xếp xong đồ vật này, Địch Cửu chia cho Cảnh Kích và Thụ Đệ một ít linh thạch, lại quang cho Thụ Đệ thêm mấy cái ngọc giản luyện đan. Theo như lời nói của Địch Cửu chính là, mỗi người đều phải có một kĩ năng bàng thân. Hắn đã lựa luyện khí với trận pháp rồi, cho nên Thụ Đệ chỉ có thể lựa chọn luyện đan thôi.

Còn Cảnh Kích, Địch Cửu chẳng những ném cho cậu ngọc giản của Lôi Kiếm và Phủ Kỹ, nghĩ một hồi sau hắn cũng quăng luôn ngọc giản về đạo phù cho cậu luôn.

Nếu như mọi người đều đã chui vào trong Chiều Hải Sâm Lâm này chạy trốn, vậy thì đương nhiên phải nghĩ cách tăng cao thực lực mọi mặt

của bản thân mình rồi.

Thụ Đệ rất rất không muốn học luyện đan, nhưng mà Địch Cửu đã cưỡng chế bắt nó phải học, nó không muốn học cỡ nào cũng phải học. Ngược lại Cảnh Kích rất nghe lời, Địch Cửu kêu cậu học gì thì cậu học cái đó.

Tư chất của cậu vốn không tệ, dành một chút thời gian để học đạo phù cũng không mất gì.

.....

Không khí trong đại điện nghị sự của Tinh Hà phái bây giờ vô cùng ngưng trọng. Tính luôn cả Thái Thượng trưởng lão Liễu Mộc Sinh bên trong, gần như tất cả các tu sĩ Kim Đan kỳ đều đã ở trong này.

Sắc mặt Hạng Thiên Y vẫn còn chút tái nhợt, sau khi mất đi một cánh tay, hẳn rất có khả năng sẽ mãi mãi dừng bước ở Kim Đan viên mãn.

Liễu Mộc Sinh vừa mới xuất quan đang ngồi bên cạnh Hạng Thiên Y, y thoạt nhìn cũng không giống một cường giả vừa mới bước vào Nguyên Hồn Cảnh

- Liễu thái thượng, tình huống bây giờ Thương Lô Thích Gia chắc chắn sẽ không bỏ qua Tinh Hà phái chúng ta, chúng ta mau nghĩ ra cách ứng phó đi thôi.

Trưởng lão Chấp Pháp điện Hòa Khôi là người đầu tiên lên tiếng.

Hòa Khôi và trưởng lão Úc Kinh Ngạn vốn là bằng hữu vô cùng tốt, bây giờ sau khi đánh một trận xong, Úc Kinh Ngạn bị giết chết, ông cũng bị thương không nhẹ.

Nhưng mà so với sinh tử tồn vong của Tinh Hà phái, chút thương thế này của ông cũng không đáng là gì. Liễu Mộc Sinh thở dài, quay qua nói với Hạng Thiên Y

- Rốt cục là có chuyện gì mà Thương Lô Thích Gia lại đột nhiên động thủ với chúng ta vậy?

Y cũng tự hiểu chuyện của bản thân mình, một trăm năm trước lúc y bắt đầu bế quan cũng chỉ còn hơn trăm năm thọ mệnh mà thôi. Vốn là lần này y cũng không cách nào đột phá Nguyên Hồn Cảnh, nhưng mà bởi vì cảnh báo diệt tông cho dù có bế quan cũng có thể nghe được, cho nên lúc y nghe được cảnh báo diệt tông liền điên cuồng mà đánh sâu vào bình cảnh cố gắng tiến vào Nguyên Hồn Cảnh. Vốn bình thường nếu như tiến vào Nguyên Hồn Cảnh sẽ kéo đến lôi kiếp, nhưng mà y hoàn toàn không có độ lôi kiếp gì hết.

Nói cách khác Nguyên Hồn Cảnh của y cũng chỉ là giả tạo mà thôi, thọ mệnh của y cũng không được gia tăng thêm chút nào, y chỉ còn thời gian mười mấy năm, sau khi tiêu hao hết thọ mệnh cũng sẽ ngã xuống.

Hạng Thiên Y đem tất cả những gì mình biết kể hết ra, và phát hiện Cảnh Kích Hoa và Úc Kinh Ngạn đã ngã xuống. Nói xong hết mấy cái này, Hạng Thiên Y lại lo lắng Liễu thái thượng muốn từ bỏ Địch Cửu nên lại bổ sung thêm:

- Theo ý kiến của ta, loại thiên tài này cho dù có gây ra đại họa đi nữa thì tông môn của chúng ta cũng phải thay hẳn gánh trách nhiệm. Nếu không thì Tinh Hà phái chúng ta lấy ai để truyền thừa? Lấy gì để có thể đứng vững ở Cực Dạ đại lục?

Liễu Mộc Sinh gật gật đầu, chưa kịp mở miệng nói chuyện đã thấy Âu Dương Mục Phi chủ động lên tiếng:

- Tông chủ, Liễu trưởng lão, không phải ta bởi vì bị Địch Cửu và Cảnh Kích Hoa giết chết cháu ngoại mà bất công chán ghét bọn họ gì cả. Chỉ là Địch Cửu và Cảnh Kích Hoa lại dám ở Chiếu Hải trấn cướp Thương Lô Thích Gia, còn giết chết Thích Thiệu, làm cường giả Nguyên Hồn Thích Chí Thương lại đây báo thù nữa. Có thể thấy được trong tương lai bọn họ sẽ còn mang đến nhiều tai họa hơn cho tông môn. Loại đệ tử chỉ khiến cho tông môn diệt vong như bọn chúng, ta đề nghị tông môn phát lệnh đuổi hai người này ra khỏi tông môn, đồng thời hạ lệnh đuổi giết bọn chúng.

Hạng Thiên Y cau mày chưa kịp mở miệng liền có một phi kiếm đột nhiên bay đến. Hắn nhìn nội dung trên thanh phi kiếm kia, trầm giọng nói:

- Đã điều tra xong việc Địch Cửu giết Thích Thiệu, tình huống cụ thể là do Địch Cửu và Cảnh Kích Hoa ở khách sạn tán tu Tương Tức Lô ở Chiếu Hải trấn tu luyện gây ra động tĩnh quá lớn, tạo thành một lỗ xoáy linh khí, việc này dẫn đến hoài nghi của Thích Thiệu, gã đánh vỡ hộ trận của Địch Cửu rồi lại phát hiện bên trong còn có cả một thụ linh nữa.

Sau đó nữa Thích Thiệu liền trực tiếp dẫn Địch Cửu và Cảnh Kích Hoa đi Thương Lô Thích Gia muốn giết chết Địch Cửu và Cảnh Kích Hoa xong sẽ tìm hiểu bí mật của bọn họ và cướp đi thụ linh. Không nghĩ tới Địch Cửu cũng không phải là người nhát gan, hắn giả bộ đi theo Thích Thiệu đến Thương Lô Thích Gia, sau đó lén lút ra tay giết chết Thích Thiệu, cuối cùng còn đoạt hết toàn bộ đồ vật trong đó, rồi mang theo Cảnh Kích Hoa và tiểu thụ linh kia chạy vào bên trong Chiếu Hải Sâm Lâm.

Liễu Mộc Sinh lại tiếp tục gật đầu, chờ đến khi Hạng Thiên Y nói xong mới hỏi lại:

- Ý của người là tất cả chuyện này đều là do một mình Địch Cửu kia làm?

Theo như tin tức ta đạt được thì đúng là vậy, Cảnh Kích Hoa kia tu vi quá thấp, không có khả năng động thủ. Nếu như đổi thành ta, ta nhất định cũng sẽ làm như vậy. Xem ra Úc trưởng lão cũng không có nhìn lầm, tư chất tu luyện của Địch Cửu và Cảnh Kích Hoa thật sự là phi thường nghịch thiên, nếu không cũng không có khả năng tạo nên tình huống như vậy trong lúc tu luyện. Lần Thiên Khư chiến trường này Tinh Hà phái chúng ta trả đại giới quá lớn, lại còn chịu nhục nhờ như vậy cũng chỉ có thể cầu hòa. Cho dù không có chuyện Địch Cửu lần này, Tinh Hà phái chúng ta nếu như vẫn không có người cường đại kế tục truyền thừa, thì kết cục cuối cùng cũng chỉ xuống dốc mà thôi.

Hạng Thiên Y không chút do dự nói.

Ngữ khí của Liễu Mộc Sinh cũng dịu xuống:

- Tông chủ, người chịu khổ rồi, lại đi điều tra một chút xem vì sao hẳn lại muốn giết Âu Dương Đào. Nếu như Địch Cửu giết Âu Dương Đào có lí do chính đáng thì lần này Tinh Hà phái chúng ta cho dù có tan xương nát thịt cũng nhất định không thể để cho đệ tử tông môn chúng ta bị người ta khi dễ bị đuổi giết được. Còn nếu như Địch Cửu thật sự chỉ là vì muốn cướp đoạt linh thạch mà giết người, vậy cứ đuổi hẳn ra khỏi tông môn đi. Tông môn cho dù có cần người đi kế tục truyền thừa cũng không cần loại người như vậy.

- Ta lo lắng cho an nguy của Địch Cửu và Cảnh Kích Hoa ở Chiêu Hải Sâm Lâm, nơi đó bây giờ rất nguy hiểm, Thích gia đã hạ lệnh đuổi giết, đã có vài tên tu sĩ Kim Đan đi vào trong đó tìm kiếm bọn họ rồi.

Hạng Thiên Y có chút lo lắng nói

- Trước khi làm rõ vì sao lại ra tay với sư huynh đệ đồng môn thì bọn họ chỉ có thể dựa vào bản thân mình. Hơn nữa vừa rồi Khôi trưởng lão nói không sai, Thương Lô Thích Gia có thập đại trưởng lão Nguyên Hồn

Cảnh, thậm chí nghe đồn họ còn có cả tồn tại vượt qua cả Nguyên Hồn Cảnh nữa. Tinh Hà phái chúng ta vốn dĩ đều có tài nguyên và công pháp hạn chế, trừ bỏ ta miễn cưỡng có thể coi như Nguyên Hồn Cảnh ra hầu như không còn người nào có thể đứng ra.....

Ngữ khí của Liễu Mộc Sinh cũng rất lo lắng

Phong chủ Hà Liên Phong Ô Chân Chân đứng lên nói:

- Ta thu được một tin tức bí mật, Thương Lô Thích Gia phát hiện được một thượng cổ di tích, tất cả tu sĩ Nguyên Hồn trong Thương Lô đều đi tới chỗ đó rồi. Cho nên trước khi các tu sĩ Thích gia trở về, Tinh Hà phái của chúng ta cũng không cần phải lo lắng chuyện này.

.....

Tin đồn về việc một đệ tử tên là Địch Cửu của Tinh Hà phái ra tay cướp Thương Lô Thích Gia ở Chiêu Hải trấn, khiến cho Thích gia muốn tự mình đi tiêu diệt tông môn này, ai ngờ lại phát hiện trong Tinh Hà phái còn ẩn nấp một lão tổ Nguyên Hồn Cảnh nhanh chóng được mọi người truyền đi.

Mà việc này cũng khiến cho số người tìm kiếm Địch Cửu và Cảnh Kích Hoa giảm bớt rất nhiều, dù sao thì đắc tội một Nguyên Hồn lão tổ cũng chả tốt đẹp gì

Hơn nữa có người còn phát hiện Nguyên Hồn lão tổ Thích Chí Thương của Thương Lô Thích Gia cũng không có tới Chiêu Hải Sâm Lâm, việc này càng chứng thực lời đồn kia là đúng hơn.

Bây giờ Thích Chí Thương đương nhiên là không đi Chiêu Hải Sâm Lâm được rồi, một cánh tay của lão đã bị hủy, lão nhất định phải trong thời gian ngắn nhất tìm được pháp bảo để khôi phục lại cánh tay của mình, nếu không cả đời này của lão chỉ có thể dừng lại ở Nguyên Hồn tầng bốn.

Ở Chiêu Hải Sâm Lâm này, Kim Đan tu sĩ có rất nhiều hạn chế, nhưng mà Nguyên Hồn tu sĩ lại không có nhiều hạn chế như vậy. Bây giờ, Thích Chí Thương không thể chạy tới Chiêu Hải Sâm Lâm đã khiến cho an toàn của Địch Cửu và Cảnh Kích tăng lên rất nhiều.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 112: Núi Non Liên Miên, Cường Phong Bạo Nộ

Oanh!

Địch Cửu đứng ở bên cạnh đầm lầy đầm mạnh một quyền xuống, khiến cho một khối cự thạch lớn ít nhất một trượng bị đâm thành bột mịn.

Địch Cửu lại cau mày không tiếp tục động tác, một quyền này hẳn đã đánh gần một tháng rồi nhưng vẫn không hiểu sao luôn cảm thấy thiếu thiếu thứ gì. Loại cảm giác vi diệu như vậy thật sự rất là kỳ quái. Một quyền này của hắn nhìn bề ngoài xác thật rất giống như đã thành công, uy lực của nó cũng rất lớn. Nhưng mà không hiểu sao trong nội tâm của Địch Cửu lại cứ có một loại cảm giác kiểu như một quyền này thật ra còn có thể mạnh hơn nữa, loại cảm giác này thật sự rất cổ quái.

Tính thời gian thì ba người hắn, Cảnh Kích và Thụ Đệ đã ở đầm lầy này tu luyện gần một năm rồi. Có lẽ là do bọn họ trốn đủ xa cho nên đã hơn một năm này ngoài đám yêu thú kia ra thì chỗ này đúng là không hề có dấu chân người nào khác.

Trong hơn một năm này, thời gian chân chính mà Địch Cửu dành cho tu luyện nhiều nhất cũng chỉ năm tháng mà thôi, trong vòng năm tháng hắn liền đạt tới cảnh giới Luyện Khí viên mãn. Sau khi đến cảnh giới này rồi, mặc dù Địch Cửu cố gắng nỗ lực cỡ nào đi nữa thì hắn vẫn thiếu một bước nữa mới đạt được Trúc Cơ.

Rơi vào đường cùng không còn cách nào khác, Địch Cửu chỉ có thể học tập luyện khí. Nguyên nhân chính hắn học thứ này chỉ vì muốn tự tay

mình luyện chế ra một thanh pháp khí bảo đao thuận tay mình. Pháp bảo của người ta đều là càng dùng càng tốt, không hiểu sao đến lượt hãn lại càng xài càng kém. Tuy rằng hãn cũng có trường đao đó, nhưng mà hãn lại càng nhớ cây thái đao lúc trước hơn.

Tiếp là tiến bộ trong luyện khí của hãn thật sự là quá chậm, hoàn toàn không thể so sánh với tốc độ tu luyện được.

Mấy tài liệu có trong tay gần như đều bị hãn xài gần hết rồi, nhưng mà trình độ luyện khí của hãn hình như cũng chả có tiến bộ bao nhiêu. Không biết là tại vì hãn không có sư phụ chỉ dạy hay là tại vì hãn không biết khống chế ngọn lửa nữa. Tóm lại tốn hơn nửa năm mà hãn chỉ có thể luyện chế được vài món pháp khí hạ phẩm mà thôi.

Còn tên Cảnh Kích kia lại là một tên cuồng tu luyện, nếu như Địch Cửu không gọi có khi cậu cứ ngồi đó tu luyện mãi luôn.

Tu luyện riết cũng không vào được Trúc Cơ, luyện khí thì chả còn tài liệu để làm, cuối cùng Địch Cửu chỉ đành đi tu luyện một quyền trong ngọc giản kia thôi

Một quyền này là Địch Cửu đoạt được trong Thương lâu Thích gia, nếu dựa theo tốc độ tu luyện bình thường của Địch Cửu thì hãn là sẽ rất nhanh là học xong rồi.

Còn trên thực tế hãn đã luyện gần hơn một tháng, nhưng không hiểu sao luôn cảm giác một quyền này của bản thân vẫn chưa đạt được chỗ tinh túy của nó.

Nếu như theo ngọc giản đã nói thì sau khi đánh ra một quyền này chẳng những uy lực vô cùng to lớn mà còn có thể làm cho vùng không gian của khu vực chung quanh đột nhiên bị đình trệ trong giây lát. Việc này trong mắt của Địch Cửu giống như là có thể khống chế không gian trong lúc chiến đấu vậy. Chỉ có điều, một quyền này của hãn có đủ uy lực nhưng

lại không có được loại cảm giác không chế không gian nào cả. Địch Cửu cũng không biết đã đứng ở đây được bao lâu rồi nữa, hấn cứ đứng mãi cho đến khi đột nhiên cảm nhận được uy hiếp tử vong đang đến gần thì mới đột nhiên bừng tỉnh.

Một con báo hai đuôi đột nhiên từ trên không nhào xuống, tốc độ của nó cực kỳ nhanh, trước khi nhào tới nó còn đang ở xa hơn mười trượng nhưng đợi đến khi Địch Cửu nhìn lại thì nó đã xuất hiện ở trên đầu rồi. Khí thế cường đại từ trên người con yêu thú này toát ra khiến cho Địch Cửu xác định, đây là con yêu thú cấp hai.

Địch Cửu gần như không kịp suy nghĩ gì chỉ vừa giơ tay lên liền trực tiếp đánh ra một quyền.

Mà một quyền này cũng chính là thứ mà hấn đã tu luyện trong hơn một tháng qua, lúc đánh nó ra chỉ là nhờ vào phản xạ bản năng của cơ thể mà thôi.

Lúc Địch Cửu đánh ra một quyền này chỉ có một suy nghĩ duy nhất đó chính là muốn đập một phát chết con báo hai đuôi này.

Ai ngờ được cũng chính là một quyền hấp tấp này lại làm cho Địch Cửu cảm giác như có thể cuốn lên hết tất cả mọi thứ trong không gian này. Rõ ràng là vẫn chưa đánh ra nhưng mà Địch Cửu lại có một loại cảm giác, một quyền này đã có thể tụ đủ sát thể hấn muốn, khống chế hết không gian xung quanh.

Nắm tay giống như bỗng nhiên lại kéo theo một ngọn núi lớn xuất hiện từ hư không, cứ như vậy mang theo sát thể của Địch Cửu mà oanh ra ngoài.

Cái này gọi là ý quyền sao? Trong lòng Địch Cửu mừng như điên. Một quyền vô ý tung ra trong lúc vội vã lại có thể để cho hấn cảm nhận thứ hấn luôn tìm kiếm trong suốt một tháng trời.

Phanh!

Quyền thế hóa thành một ngọn núi mờ ảo đập lên đầu của báo hai đuôi, sau đó tiếng răng rắc vang lên, báo hai đuôi rớt từ trên không xuống giống như trái bóng cao su bị xì hơi.

Mà Địch Cửu lúc này cũng đã nhập sâu vào ý cảnh của quyền ý, hẳn cảm nhận được một quyền này cũng không phải đánh chết báo hai đuôi xong liền kết thúc, mà ở phía sau ngọn núi đó lại có tiếp một ngọn núi khác xuất hiện nữa.

Mà ngọn núi liên miên bất tuyệt kia vừa xuất hiện xong hình như nó lại muốn hóa thành từng trận cuồng phong lao về phía trước. Chỉ tiếc quyền thế của hắn đã yếu đi, cuồng phong kia vẫn chưa kịp thành hình.

Không chút do dự nào, Địch Cửu lại đánh ra thêm một quyền nữa, cuồng phong bạo nộ rốt cục cũng thành hình, một tầng lại tiếp một tầng, khí thế vô cùng to lớn mạnh mẽ.

Ca!

Quyền phong của Địch Cửu đánh ra một khe nứt dài hơn mười trượng, cảm nhận được cảm giác suy yếu truyền đến, lúc này Địch Cửu mới mở mắt ra.

Đột nhiên một loại cảm giác hào khí xuất hiện trong lòng Địch Cửu, người ta đấm ra ngoài là nắm tay, còn hắn đấm ra ngoài lại là một tòa núi lớn. Sau khi hắn cảm nhận được loại quyền thế kia thì đấm một đấm chính là một ngọn núi hợp với một ngọn núi. Nhưng mà đây cũng không phải là điểm cuối, chỉ cần quyền ý của hắn đủ mạnh, sau những dãy núi liên miên kia chính là cuồng phong bạo nộ

- Núi non liên miên, cuồng phong bạo nộ.....

Rõ ràng pháp kỹ này vốn chỉ có một quyền mà thôi, nhưng khi hãn đâm ra một quyền thứ hai lại có thể làm nổi lên cuồng phong mãnh liệt.

Từ nay về sau nó sẽ trở thành hai quyền, quyền thứ nhất Núi non liên miên, quyền thứ hai Cuồng phong bạo nộ.

Hai quyền này còn đáng sợ hơn mấy đao kia của hãn nhiều, Địch Cửu cho rằng bản thân cũng chỉ mới học được một chút da lông của quyền này mà thôi. Nó nhất định còn có một loại ý cảnh thâm sâu hơn nữa ở trong, chỉ là vì cảnh giới của hãn bây giờ quá thấp nên chỉ có thể cảm nhận được một ít quyền ý nhỏ nhoi thôi

Cũng giống như trong thơ của Trương Dưỡng Hạo*:Phong loan như tụ, Ba đào như nộ, Sơn hà biểu lý Đồng Quan lộ. Vọng Tây đô, Ý trì trù.

Ý cảnh trong bài thơ của Trương Dưỡng Hạo là:

Thương tâm Tần Hán kinh hành xứ, Cung khuyết vạn gian đô tổ liễu thổ. Hưng, bách tính khổ! Vong, bách tính khổ! Đây là bài thơ Sơn pha dương - Đồng Quan hoài cổ của Trương Dưỡng Hạo Phong loan như tụ,

Ba đào như nộ,

Sơn hà biểu lý Đồng Quan lộ.

Vọng Tây đô,

Ý trì trù,

Thương tâm Tần Hán kinh hành xứ,

Cung khuyết vạn gian đô tổ liễu thổ.

Hưng, bách tính khổ!

Vong, bách tính khỗ!

Dịch thơ

Núi gò tụ họp,

Ba đào phần nộ,

Trong ngoài sông núi Đồng Quan đó.

Nhìn Tây Đô,

Ý ngăn ngừa,

Qua ngang Tần Hán kinh thành cũ.

Cung điện ngàn gian thành bãi cỏ.

Hưng, trăm họ khỗ!

Vong, trăm họ khỗ!

Dịch nghĩa:

Còn quyền ý của hai quyền của hãn lại là

Núi non cuồng phong thổi quét

Quyền không không gian.

Chấn, người cũng chết

Trấn, người cũng chết!

Chỉ là hai quyền này thực sự là tiêu hao tinh thần quá lớn, cả người Dịch Cửu đều cảm thấy mệt mỏi nhưng tinh thần hãn vẫn luôn trong trạng

thái phẫn khởi vô cùng.

Hắn dám khẳng định hai quyền này của hắn chắc chắn đã vượt qua một quyền trong ngọc giản kia, đã đạt đến một loại độ cao mới. Rồi sẽ có một ngày khi người khác đối mặt với hai quyền của hắn sẽ có cảm giác như đối mặt với ‘Cung khuyết vạn gian đô tổ liễu thổ’. Nếu như có thể làm được như vậy hai quyền này của hắn thì đại thành.

Cảm giác khó có thể miêu tả đột nhiên nổi lên trong lòng Địch Cửu, Ngân Hà quyết cũng tự động vẫn chuyển. Tinh không hư ảo trong kinh mạch hắn càng lúc càng rõ ràng, có một loại cảm giác hào hùng mênh mông vô tận.

Răng rắc!

Bình cảnh vẫn luôn cản trở hắn lúc này như gà con phá vỏ, dễ dàng bị phá tan.

Khí thể của Địch Cửu không ngừng dâng cao, Địch Cửu cũng hiểu ra, đây do là hắn ngộ đạo xong mới có thể bỏ qua mấy tháng không tu luyện vẫn bước vào được cảnh giới Trúc Cơ.

Địch Cửu không chút do dự bỏ một đồng linh thạch xung quanh, khí thể vẫn đang tăng lên không ngừng.

Linh thạch bên người vẫn cứ vỡ vụn liên tục, linh khí trong những linh thạch này cùng với linh khí trong không gian dung hợp với nhau, sau đó tất cả đều hút vào người Địch Cửu.

Giờ phút này Địch Cửu làm gì còn hơi sức mà nghĩ tới việc ngồi chỗ này tu luyện có an toàn hay không nữa chứ? Hắn lúc này hiểu ra một loại quy tắc tu luyện hoàn toàn mới, loại tu luyện này đang chỉ dẫn hắn cách thức vận chuyển chu thiên sau khi Trúc Cơ. Cho dù hắn không hiểu lắm nhưng vẫn biết được cái này chắc chắn là do viên đá màu xám trong thức

hải của hãn dung hợp với ngộ đạo của bản thân sáng tạo ra công pháp kế thừa Ngân Hà quyết.

Oanh!

Địch Cửu hấp thu linh khí đạt đến một cực hạn, tu vi phá vỡ rào cản của Trúc Cơ tầng một chạy thẳng lên đến Trúc Cơ tầng hai.

Tới lúc này Địch Cửu mới thanh tỉnh lại, toàn bộ linh thạch xung quanh hãn đều hóa thành bột mịn.

Địch Cửu hét dài rút trường đao đeo sau lưng ra, bổ một đao ra ngoài

Khe rãnh bị hãn đâm một quyền oanh ra được lại bị một đao này kéo dài thêm mấy trượng nữa.

- Cửu ca, đao pháp của ca đại thành rồi?

Cảnh Kích và Thụ Đệ nghe được tiếng hét dài của Địch Cửu nên chạy từ trong đầm lầy ra.

- Không phải đao pháp đại thành, mà là.....

Địch Cửu vốn đang tính giải thích một đao hồi nãy chỉ là hãn vui quá nên mới chém ra thôi. Nhưng mà sau khi thấy được tu vi của Cảnh Kích hãn lập tức kinh hỉ hỏi:

- Cảnh Kích, đệ cũng thành công Trúc Cơ rồi?

Cảnh Kích giờ phút này cũng kích động lên:

- Đúng vậy, Cửu ca. Đệ sớm đã đến Luyện Khí viên mãn rồi, chỉ là trong Ngân Hà quyết không có chỉ cách tiến hành Trúc Cơ, đệ cũng đã thử rất nhiều cách nhưng vẫn không thể làm được. Lúc đệ đang suy tính đến việc có nên dùng Trúc Cơ đan hay không thì đột nhiên lại cảm nhận được

một loại quy tắc Trúc Cơ. Cũng nhờ quy tắc này mà Ngân Hà quyết của đệ vận chuyển cũng rõ ràng hơn, ngân hà trong cơ thể cũng ngưng thực hơn lúc trước rất nhiều, sau đó cứ như vậy mà Trúc Cơ luôn.

- Vậy đệ có hiểu được công pháp vận chuyển chu thiên sau khi Trúc Cơ không?

Địch Cửu bật thốt lên hỏi.

Cảnh Kích gật đầu liên tục:

- Cửu ca, đệ đang tính nói với ca nè, đệ cảm ứng được một phương thức vận chuyển chu thiên kế thừa, khác hoàn toàn với Luyện Khí kỳ.....

Cảnh Kích giải thích tường tận từng câu từng chữ, đem cách vận chuyển chu thiên nói ra rõ ràng.

Địch Cửu nghe xong cũng cảm thán không ngừng. Hẳn và Cảnh Kích đều tu luyện Ngân hà quyết, chỉ là lúc Cảnh Kích tu luyện, trong cơ thể hình thành ngân hà, sau đó thông qua ngân hà này để hấp thu linh khí. Còn hẳn khi tu luyện Ngân Hà quyết trong cơ thể lại hình thành tinh không, sau đó lại thông qua tinh không này để hấp thu linh khí

Bây giờ cả hẳn và Cảnh Kích đều dưới tình huống không có công pháp Trúc Cơ lại thành công Trúc Cơ được, hơn nữa cả ngân hà và tinh không đều có phương pháp vận chuyển hoàn toàn khác với trước đây. Nhưng mà cố tình hai công pháp của bọn họ cũng khác nhau, hồi này Cảnh Kích đã nói cho Địch Cửu nghe cách vận hành chu thiên của cậu, hoàn toàn khác biệt với hẳn.

Hẳn khẳng định ngân hà trong cơ thể Cảnh Kích khi tu luyện có thể sinh ra một công pháp kế thừa khác có quan hệ tới viên đá màu xám kia.

Cũng không biết nó là thứ gì nữa, lại có thể nghịch thiên tới mức này.

- Cửu ca, ca xem Lôi Kiếm của đệ nè.

Cảnh Kích nói xong, vờ tay làm vài đạo thủ quyết.

Mấy đạo lôi kiếm rơi xuống nổ tung cái khe rãnh vừa nãy. Ánh chớp văng khắp nơi, làm cái khe rãnh vốn đã rất sâu kia xé rách thêm một lần nữa, tạo thành vết sâu hơn mười trượng.

Thụ Đệ lại có chút không vui, nó tuy là cũng đã bước vào hàng ngũ của yêu thú cấp hai rồi nhưng mà vẫn chưa có thủ đoạn công kích nào khác, vẫn chỉ có mỗi trói buộc và hút máu mà thôi.

- Cửu ca, đệ cảm thấy mình sắp thăng cấp nữa rồi, hay là tụi mình lại tu luyện thêm một thời gian nữa nha?

Cảnh Kích thấy Địch Cửu đang có ý định rời đi, nhưng cậu tin chỉ cần cho cậu thêm mấy ngày nữa cậu nhất định sẽ bước vào Trúc Cơ tầng hai.

- Không cần nhất thiết phải ở đây tu luyện, con đường sau này của chúng ta cũng không phải chỉ có mỗi việc tu luyện không. Cứ tăng cảnh giới suông không có ý nghĩa gì cả, chúng ta cần phải thăng cấp trong những lần chiến đấu mài giũa nữa, như vậy mới có thể đạt được chỗ tốt nhiều hơn.

Địch Cửu vỗ vỗ vai Cảnh Kích

Hắn luyện quyền trong vòng một tháng, cuối cùng thông suốt quyền thứ nhất Núi non liên miên, quyền thứ hai Cuồng phong bạo nộ, sau đó còn đột nhiên vào được Trúc Cơ. Kết quả còn tốt hơn so với hắn ngồi bế quan tu luyện gần nửa năm trời nữa.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 113: Thực Lực Tăng Mạnh

Nếu như nói Chiếu Hải Sâm Lâm là nơi thử luyện lớn nhất dành cho các tu sĩ ở khu vực phía Bắc thì Bách Vạn Thiên Khư chính là nơi thử luyện lớn nhất Cực Dạ đại lục.

Bách Vạn Thiên Khư ở phía Đông nhưng mà tới nơi này thử luyện lại không chỉ có tu sĩ ở phía Đông. Đại đa số tu sĩ ở Cực Dạ đại lục đều sẽ đến nơi đây để thử luyện, thậm chí còn có tu sĩ Kim Đan chạy đến đây để tìm kiếm tài nguyên tu luyện.

Bách Vạn Thiên Khư nổi danh như vậy là bởi vì nó ở rất gần chiến trường lớn nhất của đại lục, chiến trường Cực Dạ Thiên Khư.

Nghe nói ở rất lâu trước kia, Cực Dạ đại lục là một phần của Xá Dạ Tinh Lục. Nhưng không biết vì sao Xá Dạ Tinh Lục lại đột nhiên phân thành hai đại lục khác nhau. Một trong hai nửa đó chính là Cực Dạ đại lục, một nửa còn lại chính là Bán Mạc đại lục.

Sau khi hai đại lục này bị phân liệt ra, ở giữa chúng hình thành một Thiên Khư (giống như mảnh đất chìm vào đáy biển). Cứ mỗi vài năm thì Thiên Khư này sẽ tự động nâng lên. Cũng chính vào lúc này, các tu sĩ của Cực Dạ đại lục và Bán Mạc đại lục sẽ bắt đầu đại chiến với nhau.

Nguyên nhân của cuộc đại chiến này cũng rất đơn giản, đó chính là dành được toàn bộ toàn bộ linh mạch và quặng linh thạch ở Thiên Khư. Trừ mấy thứ này ra còn có một ít tài liệu trân quý dùng trong luyện khí và tài liệu thiên nhiên để luyện chế các pháp bảo cao cấp.

Xá Dạ Tinh Lục không biết đã tồn tại bao lâu rồi, tài nguyên tu luyện vô cùng thiếu thốn, cho nên một khi linh mạch, quặng linh thạch và các loại tài liệu xuất hiện như vậy, đương nhiên sẽ dẫn tới các tu sĩ trong hai đại lục liền mạng đi tranh đoạt.

Sau khi cướp đoạt được những thứ đó, hai đại lục lại lần nữa tách ra, Thiên Khư vẫn sẽ nằm ở chính giữa chúng.

Mà các tu sĩ đến tham gia chiến đấu ở Cực Dạ Thiên Khư trong thời gian không có chiến đấu, đương nhiên sẽ đi vào Bách Vạn Thiên Khư để tìm kiếm tài nguyên tu luyện.

Cho dù Chiều Hải rộng lớn như vậy nhưng mà nếu như ném nó vào trong Bách Vạn Thiên Khư thì nó cũng chỉ là một góc trong đó mà thôi.

Bên trong Bách Vạn Thiên Khư không chỉ có rừng rậm, đầm lầy, sa mạc, núi non thậm chí đến cả núi lửa và sông băng nó cũng có, trừ bỏ biển ra, loại địa hình nào chỗ này cũng có hết.

Vốn là bên ngoài Bách Vạn Thiên Khư chỉ có một khu phố phường lộ thiên, được gọi là Biên Khư phường thị. Nhưng mà do số lượng tu sĩ đến nơi này ngày một nhiều, cho nên trải qua một đoạn thời gian, chỗ đó đã nâng cấp trở thành Biên Khư thành.

Giờ phút này ở bên ngoài Biên Khư thành xuất hiện hai cô gái mang khăn che mặt, bọn họ đang ngạc nhiên nhìn thông cáo dán bên ngoài tường thành.

Bên trên tờ thông cáo đó chính là hai bức họa vẽ vô cùng rõ ràng, chữ viết trên đó cũng rất tường tận. Truy nã hai người cướp đoạt Thương lâu Thích gia là Địch Cửu và Cảnh Kích Hoa. Bất kỳ ai có được tin tức chính xác của hai kẻ này đưa đến thương lâu Thích gia cũng sẽ có được mười vạn linh thạch hạ phẩm, năm vạn linh thạch trung phẩm, mười viên linh đan cấp ba (Được quyền yêu cầu Trúc Cơ đan)

Nếu như có thể bắt được Địch Cửu và Cảnh Kích Hoa, không cần biết là sống hay chết đều được thưởng mười vạn linh thạch trung phẩm, trăm vạn linh thạch hạ phẩm, có thể yêu cầu Trúc Cơ đan và Bồi Thực đan.

Chỉ Trúc Cơ đan thôi đã vô cùng khan hiếm rồi, Bồi Thực đan là đan dược các tu sĩ Trúc Cơ viên mãn bước vào Kim Đan cần có, cho nên nó càng là vật vô giá. Có được phần thưởng cao như vậy, sợ là cho dù khó như mò kim đáy biển cũng sẽ bị tìm ra.

Hai cô gái này cũng biết loại phần thưởng này kinh khủng tới cỡ nào, sau khi nhìn thấy tin tức này, họ liếc mắt nhìn nhau nhưng lại không ai nói gì.

Nửa canh giờ sau, bên trong một động phủ giản dị ở bên cạnh Biên Khư thành, cô gái mặc áo xám gỡ khăn che mặt xuống, trong mắt vẫn có chút không tin tưởng hỏi:

- Du tử, muội không có nhìn lầm đúng không, người bị truy nã đúng là Địch Cửu sao?

Cô gái được gọi là Du tử kia cũng tháo khăn che mặt xuống, nếu như Địch Cửu có ở đây, nhất định có thể nhận ra hai người này, họ chính là người hẳn đã từng tiếp xúc lúc ở Địa Cầu, Du Tiệp và Tăng Bắc Tử.

Tư chất của hai người xem như không tồi, lúc ở Địa Cầu hai người bọn họ đều tu võ, sau khi đến nơi này rồi mới bắt đầu tu chân.

Bây giờ đã hai năm trôi qua, Du Tiệp đã là Luyện Khí tầng sáu, Tăng Bắc Tử là Luyện Khí tầng năm. Hơn nữa, bởi vì các nàng từng tu võ cho nên sức chiến đấu của bọn họ còn mạnh hơn so với những tu sĩ Luyện Khí hậu kì.

Du Tiệp trầm giọng nói:

- Có lẽ đây là thật, lúc còn ở Tiên Nữ tinh Địch Cửu đã rất thần bí, thực lực vô cùng cường đại rồi. Lúc trước là hãn cứu tử ra, bây giờ lại đến chỗ này, chắc chắn sẽ như cá gặp nước. Nhưng mà ai ngờ hãn còn dám cướp cả Thương lâu Thích gia nữa chứ, đúng là không biết sống chết mà.

- Muội còn thiếu hãn một món đồ, cũng không biết bây giờ làm sao để giúp hãn nữa.

Tăng Bắc Tử vẫn luôn áy náy với Địch Cửu.

Địch Cửu nói:

- Hãn còn từng cứu mạng của tử nữa, nhưng mà với tu vi của chúng ta thật sự không cách nào giúp được hãn. Muốn giúp đỡ hãn ít nhất cũng phải Trúc Cơ. Bên trong Bách Vạn Thiên Khư có một dòng sông băng, trong đó có một loại hoa sen gọi là Băng Linh Liên, hoa này còn có hiệu quả hơn Trúc Cơ đan nữa. Chúng ta cứ tiếp tục tu luyện thêm một thời gian, đợi đến khi đến Luyện Khí hậu kì, thì chúng ta đi đến đó thử thời vận một chút xem sao.

- Không phải người ta nói những người tới sông băng kia rất ít trở về được sao? Cho dù có người đi trở về được cũng chưa chắc lấy được Băng Linh Liên.

Tăng Bắc Tử có chút do dự. Du Tiệp nói:

- Bắc Tử, tới bây giờ chúng ta còn chưa tìm được tông môn thích hợp để gia nhập. Tử nghe nói mấy tông môn ở đây rất ít khi thu nhận đệ tử. Nếu như chúng ta muốn gia nhập tông môn như vậy ít nhất sẽ phải tốn thêm hai năm để đi tìm nữa, cái này là còn chưa tính tới những nguy hiểm trên đường. Nếu như chúng ta có thể thành công Trúc Cơ, thì đã có thể tùy tiện rời khỏi nơi này. Còn không thể Trúc Cơ thì chúng ta ở trong này cũng chỉ là ngồi chờ chết mà thôi. Chết sớm vài ngày và chết muộn vài ngày cũng có gì khác nhau đâu chứ.

Vào lúc quảng trường Tiên Nữ tình bị yêu thú công phá, Du Tiệp cũng đã hoàn toàn thông suốt rồi.

Là người thì đều phải chết, nếu như cứ phải lo trước lo sau rồi chết đi còn không bằng cứ quyết đoán đi làm những chuyện mà mình muốn làm.

- Du tỳ, muội nghe theo tỳ.

Tăng Bắc Tử lập tức quyết định nghe theo lời Du Tiệp. Nếu như không thể Trúc Cơ, nàng sống một ngày thì ít đi một ngày. Nghe nói sau khi thành công Trúc Cơ, tuổi thọ lại tăng thêm một trăm tuổi nữa, lên đến hơn hai trăm tuổi. Có lẽ đến một ngày nào đó, nàng thật sự có thể trở về nhìn Địa Cầu lần nữa.

...

Phốc! Phốc! Phốc

Trường đao trong tay của Địch Cửu biến thành một đạo đao mang vạn vẹo, nổ tung trên người một con sư tử đầm lầy cấp hai đỉnh phong.

Máu tươi theo từng vết thương trên người con sư tử chảy ra, nó kêu lên đau đớn, xoay người đi tính bỏ chạy. Nhưng mà nó chỉ mới bước được vài bước đã ngã xuống đất, dần dần mất đi toàn bộ sinh cơ.

Trong lòng Địch Cửu vui mừng vô cùng, đao lúc nãy của hắn chính là đao thứ năm. Đao thứ năm này cũng giống như đao thứ tư Phong Tiêu đao kia, không hề dựa theo Địch Gia Thất Đao mà là dựa theo lĩnh ngộ mấy tháng trước của quyền thứ hai Cuồng phong bạo nộ mà tạo thành.

Sau khi hắn đánh ra quyền thứ hai, quyền thế hình thành một trận sóng lớn liên miên không dứt. Mà đao thứ năm kia lại hóa thành từng đao đao vãn giống như sóng lớn nhưng lực sát thương chân chính của nó cũng không phải là trong lúc này.

Sau khi sóng lớn đ-ng phải tảng đá ngầm nhất định sẽ vỡ tung thành những bọt sóng. Mà đao thứ năm của hãn khi chém trúng đối thủ cũng giống như vậy, nổ tung ra vô số đao mang. Đám đao mang đó sẽ trực tiếp chém nát đối phương.

Cũng giống như con sư tử đâm lầy vừa nãy, sau khi một đao của hãn đánh trúng nó rồi cũng không làm nó gục ngay lập tức. Nhưng mà đợi đến khi đao đó nổ tung ở miệng vết thương của con sư tử, vô số đao khí trực tiếp đánh vỡ kinh mạch của nó, khiến cho nó chết đi. Đây mới là chỗ lợi hại chân chính của đao thứ năm.

Đao này từ nay về sau sẽ gọi là Liệt đao, Địch Cửu càng nghĩ càng cảm thấy quyết định lúc trước của mình là một quyết định đúng đắn.

Sáu tháng trước, hãn quyết định cùng Cảnh Kích và Thụ Đệ đi ra khỏi Chiêu Hải Sâm Lâm. Dọc một đường đi này bọn họ cũng không biết đã chém chết bao nhiêu yêu thú rồi. Thời gian sáu tháng, Cảnh Kích bước vào Trúc Cơ tầng ba, mà hãn đã là Trúc Cơ tầng ba đỉnh phong, chỉ thiếu một chút là bước vào tầng bốn.

Ở đằng xa không ngừng truyền đến tiếng sấm nổ, Địch Cửu vừa nghe thì đã biết đây là do Cảnh Kích dùng Lôi Kiếm tấn công yêu thú.

- Cảnh Kích, mau kết thúc lẹ đi, chúng ta đi tìm chỗ nghỉ ngơi đêm nay, ngày mai còn tiếp tục lên đường nữa.

Theo Địch Cửu tính chắc chỉ khoảng hai tháng nữa thôi thì bọn họ sẽ ra khỏi Chiêu Hải Sâm Lâm rồi.

Nếu dựa theo tốc độ tu luyện này của bọn họ mà tính, thì sau khi ra khỏi đây cả hai có khi đều sẽ vào Trúc Cơ trung kì. Cho dù là Thụ Đệ cũng đã bước vào cấp bậc yêu thú cấp hai trung kì rồi.

Cảnh Kịch vừa mới lên tiếng trả lời xong, hai người có thể cảm giác được mặt đất dưới chân đang rung động dữ dội.

- Đại ca, em có cảm giác có điềm xấu sắp tới.....

Thụ Độ có chút lo lắng nhìn mặt đất.

Thần niệm của Địch Cửu quét ra ngoài, sau khi hắn biết được là đang có chuyện gì xảy ra, da đầu hắn bắt đầu run lên tê dại luôn rồi.

Một đồng sư tử đầm lầy vô cùng vô tận giống như phát cuồng lên, phóng như điên lại chỗ ba người bọn họ đang đứng.

- Cảnh Kịch nhanh chạy lại chỗ của ta, nhanh lên.

Địch Cửu điên cuồng hét to.

Hắn từng đọc được trong ngọc giản giới thiệu của Chiêu Hải Sâm Lâm, sư tử đầm lầy ở đây lâu lâu sẽ nổi điên tập thể, một khi gặp phải tình cảnh này thì gần như không có tu sĩ nào có thể sống sót cả.

Ba người Địch Cửu ngây ngốc ở chỗ này gần hai năm, cũng là lần đầu tiên gặp phải tình cảnh cả đàn sư tử nổi điên tập thể như vậy.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 114: Cứng Rắn Tiếc Nuối Của Sư Tử Đầm Lầy Cấp Ba

Cảnh Kích dùng tốc độ nhanh nhất chạy lại chỗ Địch Cửu, còn Địch Cửu đã nắm một đồng trận kỳ bắt đầu bố trí trận pháp.

Bởi vì đã ở trong Chiếu Hải Sâm Lâm rất lâu rồi, Địch Cửu cũng phải thường xuyên bố trí các loại trận pháp khác nhau nên bây giờ bắt đầu bố trí trận cũng cực kỳ thuần thục. Quãng ra hơn mười cái trận kỳ, vậy là một hộ trận cấp ba đã hoàn thành, nhưng hắn vẫn tiếp tục quãng thêm mười cái trận kỳ nữa ở bên ngoài hộ trận này, vậy là có thêm một cái sát trận cấp ba nữa.

Mà cũng đúng lúc đám sư tử đầm lầy kia cũng đã xông đến nơi này, khốn trận đã phát ra âm thanh cốt kết, nhìn như sắp sửa bị phá rách đến nơi.

Cây rìu to trong tay của Cảnh Kích bổ ra từng đao phủ nhận (giống như đao nhận), cứ mỗi lần bổ ra đều lấy đi sinh mệnh của hơn mười con sư tử đầm lầy cấp một.

Địch Cửu vừa không ngừng tu sửa lại khốn trận, vừa phải bố trí các loại sát trận.

Có rất nhiều con sư tử đầm lầy chết vì các loại nhận (sát trận tung ra nhiều loại như: kiếm nhận, đao nhận,...vv) của sát trận. So sánh với Cảnh Kích một lần tấn công giết hơn mười con thì có thể nói sát trận của Địch Cửu là gom từng đồng lại mà giết.

Chạy tới chỗ này hầu như đều là sư tử đầm lầy cấp một, Địch Cửu khống chế vài cái sát trận liên hoàn cuối cùng cũng có thể làm cho nó vững

chắc hơn, hơn nữa còn không ngừng tăng thêm.

Thậm chí Địch Cửu còn bắt đầu thử dung nhập đao thứ nhất và đao thứ hai vào trong sát trận thử xem sao, đột nhiên Cảnh Kích bị một lực lượng cuồng bạo đánh bay lên không.

- Cửu ca, là sư tử đầm lầy cấp ba.....

Cảnh Kích đứng dậy, xoa xoa vết máu ở khóe miệng.

Địch Cửu quăng hết mấy trận kỳ đang cầm trong tay cho Thụ Đệ

- Nhóc phụ trách gia cố sát trận này, để ta đến xử lí nó.

Con sư tử đầm lầy đánh bay Cảnh Kích đúng là một con yêu thú cấp ba, con yêu thú này đương nhiên không thể so cùng với mấy con cấp một kia, sau khi tông bay Cảnh Kích nó bắt đầu tấn công vào sát trận của Địch Cửu. Nó đã nhìn ra chỉ cần phá hư cái sát trận này, ba người Địch Cửu sẽ trở thành món đồ ăn trong mâm của nó.

Địch Cửu có thể để cho nó tự do phá hỏng sát trận của mình sao? Hắn bước ra khỏi hai trận pháp kia, trường đao trong tay nổi lên lốc xoáy cuồn cuộn, đao mang chém lên đầu của con yêu thú cấp ba này.

Kinh nghiệm chiến đấu của con sư tử đầm lầy cấp ba này không kém hơn Địch Cửu bao nhiêu, hoặc cũng có thể là do nó đã cảm nhận được cảnh giới của Địch Cửu không bằng nó nên nó cũng không thèm né tránh gì hết mà lại há mồm phun ra hơn mười đạo mũi nhọn tanh hôi, cùng lúc đó nó nhảy vọt lên rồi tụ tập nguyên lực ở hai chân trước tạo thành một tường phòng hộ.

Phốc! Phốc!

Lõc xoáy đao mang đánh lên người của sư tử đầm lầy tạo thành một vết thương dài.

Trong lòng Địch Cửu trầm xuống, đừng thấy lúc này hắn đã có thể đánh nó bị thương vài vết là hay, mấy cái vết thương này đối với nó cũng chỉ là gãi ngứa mà thôi.

Địch Cửu khẳng định đây không phải là một con sư tử đầm lầy vừa mới bước vào cấp ba, con này ít nhất cũng đã là cấp ba hậu kỳ, hơn nữa thân thể của nó cũng rất mạnh mẽ. Nếu như chỉ có một mình nó ở đây, Địch Cửu còn có thể từ từ mà đánh chết nó, nhưng mà trong một đồng yêu thú vây quanh như vậy mà Địch Cửu còn muốn từ từ mà đánh, thì chịu thiệt chỉ có ba người bọn họ mà thôi.

Sau khi quyết định xong, Địch Cửu cũng không thèm đỡ mấy mũi nhận kia, sau khi né được hai đạo nhận tấn công đầu của hắn xong, trường đao trong tay lại hóa thành từng đạo sóng đao bay về phía sư tử đầm lầy.

Thấy Địch Cửu vậy mà cũng dám bắt chước nó không thèm đón đỡ công kích mà lại đi tấn công, sư tử đầm lầy tức giận gào lên, chân trước biến thành năm đạo trảo ảnh, trảo ảnh ở trên không trung bắt đầu biến thành năm móng vuốt sắt lớn gần một trượng, sau đó chụp lên người Địch Cửu.

Ở phía dưới móng vuốt sắt đó, Địch Cửu cảm giác hô hấp không thông, không gian cũng bắt đầu trở nên cô đọng lại.

Phốc! Phốc! Phốc!

Hơn mười đạo nhận tiễn đâm vào trong ngực của Địch Cửu rồi nổ tung ngay sau đó, nguyên khí bắn ra bốn phía.

Cho dù đã mặc vào nội giáp linh khí, Địch Cửu vẫn chịu không nổi mà phun ra một ngụm máu tươi.

Trong lòng Địch Cửu càng thêm bình tĩnh lại, hắn cũng không sợ hãi bao nhiêu. Nếu như việc này xảy ra trước khi hắn lĩnh ngộ hai quyền Núi Non Liên Miên và Cuồng Phong Bạo Nộ có lẽ hắn sẽ sợ hãi một chút. Nhưng mà bây giờ hắn đã hiểu rõ, chiêu này của sư tử đầm lầy cũng không khác gì mấy hai quyền kia của hắn, đều có thể dùng sát thể của mình để áp bách không gian của đối thủ.

Một trào này Địch Cửu cũng không dám cứng rắn chịu đòn như lúc nãy nữa. Hắn không chút do dự đánh ra một quyền, mà một quyền này cũng chính là quyền hắn vừa mới lĩnh ngộ được Núi Non Liên Miên.

Đồng thời lúc này sóng đao cuồn cuộn kia cũng đã đánh lên người của nó, cũng đúng với dự đoán của Địch Cửu, sư tử đầm lầy vẫn cứ mặc kệ không thèm quan tâm, xem ra con yêu thú này cũng rất tự tin với trình độ thân thể của bản thân cho nên mới không thèm để ý tới công kích của Địch Cửu như vậy.

Trong lòng Địch Cửu cười lạnh, Núi Non Liên Miên chính là quyền sơn (quyền hình ngọn núi) hiện lên liên miên không dứt. Sau khi ngọn núi thứ nhất bị cuốn tới thì không gian xung quanh Địch Cửu cũng đã bình thường trở lại, đợi đến khi ngọn thứ hai, ngọn thứ ba liên miên xuất hiện thì Địch Cửu đã hoàn toàn thoát ra khỏi khu vực phía dưới trào sắt của sư tử đầm lầy rồi.

Bây giờ Địch Cửu đã có thể tự do né tránh trào sắt của sư tử đầm lầy rồi, nhưng mà Địch Cửu cũng không tính làm như vậy, nắm tay hắn cũng không có thu hồi lại, đao lại hóa thành một dây lụa trắng xông ra ngoài.

Dây lụa màu trắng này cuốn lên toàn bộ sát thể trong không gian, sau đó biến sát thể này thành một đao ý băng hàn lạnh đến thấu xương, mang theo khí thể quyết tuyệt (sắc bén) một đi không trở về.

Phốc! Phốc! Phốc!

Sóng đao uốn khúc kia đã đánh lên người của sư tử đầm lầy, mà cũng như nó đoán từ trước, đánh lên người nó cũng chỉ chảy ra tí máu mà thôi. Đối với nó mà nói, chảy chút máu này cũng chẳng đáng gì, thứ đáng chú ý chính là quyền sơn liên miên cùng với đao ý lạnh thấu xương kia.

Thình thịch! Thình thịch!

Lại thêm vài vết máu bắn ra từ trên người của con sư tử đầm lầy, nó phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Tới tận bây giờ nó mới hiểu được, đao văn liên miên kia của Địch Cửu chỉ là đao dẫn mà thôi, sát chiêu thật sự lại ở chỗ sát khí nổ tung trên người lúc sau. Cũng giống như bọt sóng va vào vách đá vậy, đao văn kia đi-đến người nó rồi thì vô số đao mang trực tiếp đâm vào thịt nó, sau đó đao khí lại nổ tung ở bên trong.

Oanh! Oanh! Oanh!

Quyền sơn của Núi Non Liên Miên cuối cùng cũng chạm với vuốt sắt kia, nếu như không bị đao văn của Địch Cửu làm bị thương, sư tử đầm lầy cho rằng nó có thể đập nát Núi Non Liên Miên của Địch Cửu sau đó bắt Địch Cửu luôn.

Nhưng mà bây giờ vô số đao mang đang nổ tung trong thân thể nó, nếu như nó không lùi về sau có khi nó sẽ chết ở chỗ này.

Lui ý vừa xuất hiện, thì sư tử đầm lầy cũng không ham chiến nữa.

Đáng tiếc bây giờ lui hay tiến đều đã không thuộc quyền quyết định của nó nữa rồi, ngay lúc nó chuẩn bị lui về phía sau cũng chính là thời khắc diệt vong của nó. Đao thứ tư Phong Tiêu đao theo sau Núi Non Liên Miên chém đứt cổ sư tử đầm lầy.

Đao ý mang theo sát thế thổi tung không gian mà đến, một đao máu tươi vọt ra, một con sư tử đầm lầy to lớn đã bị một đao kia của Địch Cửu đánh ngã xuống đất.

Cảm giác tự tin tràn ngập trong lòng Địch Cửu linh khí chung quanh không ngừng tụ tập lại đây, Địch Cửu cũng không phải lần đầu tiên gặp phải tình huống này, hẳn biết bản thân đang chuẩn bị tiến vào Trúc Cơ trung kỳ, cũng chính là Trúc Cơ tầng bốn.

Thực lực của mỗi lần thăng cấp trong lúc chiến đấu, so với thăng cấp lúc bế quan thì mạnh hơn nhiều.

Sau khi xử lí xong con sư tử đầm lầy cấp ba hậu kỳ kia xong, tất cả sư tử đầm lầy còn lại giống như cảm nhận được nguy hiểm vậy, gào thét quay đầu chạy trốn vào bên trong Chiêu Hải Sâm Lâm.

Oanh!

Cũng vào lúc này, Địch Cửu đã phá tan gông cùm của Trúc Cơ tầng ba, bước vào Trúc Cơ tầng bốn. Giơ trường đao trong tay lên, trong lòng Địch Cửu có một cảm giác hào hùng dâng trào.

Sau khi chạy trốn khỏi Tế quốc, hẳn chưa từng nghĩ bản thân lại có thể đứng ở độ cao này như vậy bao giờ.

Ở Tế quốc, Trúc cơ có thể coi như Võ Vương, hẳn hiện tại đã là Trúc Cơ tầng bốn. Mà trước khi hẳn bước vào Trúc Cơ tầng bốn đã có thể một chọi một chém chết một con sư tử đầm lầy cấp ba hậu kỳ.

Cho dù giết chết nó cũng có mượn dùng lực lượng của sát trận một chút, nhưng mà trong lòng của Địch Cửu cũng rất rõ ràng, sát trận hẳn bố trí trong lúc hấp tấp kia cũng chẳng có bao nhiêu tác dụng đối với nó. Cái thật sự giết chết sư tử đầm lầy là đao thứ năm Liệt đao cùng một quyền Núi Non Liên Miên kia.

Cho dù đao thứ tư Phong Tiêu đao có đánh trúng đầu của sư tử đi nữa thì chẳng qua cũng là nhờ công lao của hai chiêu kia mà thôi.

Có thể giết chết một con sư tử đầm lầy cấp ba hậu kỳ cũng tương đương với việc lấy thực lực Trúc Cơ tầng bốn của hắn có thể đối phó với tu sĩ Kim Đan vậy.

- Cừu ca, huynh vào Trúc Cơ trung kỳ rồi?

Cảnh Kích còn đang ở Trúc Cơ tầng ba kích động vui sướng chạy lại hỏi.

Thụ Đệ cũng vui sướng vô cùng, thực lực của Địch Cửu càng mạnh thì nó càng có lợi. Giết được một con sư tử đầm lầy cấp ba hậu kỳ là chuyện nhỏ, ý nghĩa thực sự của chuyện này chính là đại ca đã có thể đối phó với tu sĩ Kim Đan.

Có thể đối phó với tu sĩ Kim Đan, vậy cũng có nghĩa bọn họ có thể rời khỏi Chiếu Hải Sâm Lâm rồi.

- Đúng vậy, hiện tại ta cũng đã đối phó được với tu sĩ Kim Đan kỳ rồi. Cho nên bây giờ chúng ta không cần ở chỗ này chém giết mãi nữa, chúng ta có thể đi Chiếu Hải trấn xem thử xem Thương lâu Thích gia đã xây lại chưa.

Địch Cửu cười ha ha, vô cùng vui sướng nói.

- Cừu ca, tụi mình còn đi đánh Thương lâu Thích gia nữa không vậy?

Hai mắt Thụ Đệ đã thành hình đồng tiền luôn rồi, nó thích nhất chính là loại hoạt động này.

- Nếu như Thương lâu Thích gia không chọc chúng ta thì quên đi, coi như chúng ta bỏ qua chuyện này. Còn nếu bọn họ cứ chọc lên đầu chúng ta,

vậy thì tài nguyên tu luyện sau này của chúng ta cứ lấy từ Thương lâu Thích gia đi. Nếu như ở Chiêu Hải trấn hết đồ, vậy chúng ta đi mấy Thương lâu khác của Thích gia.

Địch Cửu cười hắc hắc, hắn không cho rằng Thương lâu Thích gia sẽ bỏ qua dễ dàng như vậy.

Hắn cũng không định chủ động đi khiêu khích Thương lâu Thích gia, trước khi có được thực lực nhất định, hắn sẽ cố gắng đeo mặt nạ dịch dung.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ
www.dtv-ebook.com

Chương 115: Trở Về Chiếu Hải Trấn

Chiếu Hải trấn vẫn cứ phồn hoa như cũ, chuyện Thương Lô Thích Gia bị cướp trải qua thời gian hai năm cũng từ từ phai mờ trong trí nhớ mọi người. Nếu không phải bên ngoài Chiếu Hải trấn còn treo giải thưởng truy nã Địch Cửu và Cảnh Kích thì chắc chẳng còn ai nhớ đến chuyện này nữa rồi.

- Đại ca, đó là.....

Cảnh Kích chưa nói dứt câu đã tự động ngậm miệng lại. Tuy rằng bây giờ đã đeo mặt nạ nhưng bọn họ vẫn còn là người bị Thương Lô Thích Gia truy nã đó.

Ngược lại, Địch Cửu không để ý chuyện này lắm, nếu như Thương Lô Thích Gia không truy nã hắn thì hắn mới cảm thấy bọn chúng tài giỏi, xem ra lực lượng của Thương Lô Thích Gia cũng chỉ có vậy mà thôi.

Chứ nếu như Thương Lô Thích Gia thực sự lợi hại đã không cần dùng sức lực của người khác để bắt hắn về rồi.

- Bằng hữu, người có biết tên Địch Cửu này là người phương nào không, sao hắn lại được treo thưởng cao như vậy?

Địch Cửu dễ dàng bắt được một tu sĩ Luyện Khí kỳ đi ngang qua hỏi thăm.

Tu sĩ này nhìn lướt qua Địch Cửu, thấy bản thân không nhìn ra được tu vi của đối phương thì lúc này mới ôm quyền nói:

- Nghe nói tên Địch Cửu và Cảnh Kích Hoa này đều là người của phái Tinh Hà, hai người này năm đó to gan lớn mật dám giết chết Thích Thiệu của Thương Lô Thích Gia. Ai mà ngờ được gã bị giết đó lại là cháu ruột của một trong mười đại trưởng lão Nguyên Hồn Thích gia, cũng chính là tiền bối Thích Chí Thương, Thích tiền bối đơn phương độc mã đi đến phái Tinh Hà, muốn diệt phái Tinh Hà.....

- Phái Tinh Hà bị diệt môn rồi?

Trong lòng Địch Cửu cũng kinh hãi, hẳn cũng có chút tình cảm với phái Tinh Hà. Úc trưởng lão có ơn tri ngộ với hắn, cho phép hắn gia nhập phái Tinh Hà, cũng vì vậy mà hắn mới đạt được Ngân Hà quyết và thực lực mạnh mẽ như bây giờ.

Có thể khẳng định, chỉ cần hắn không chết, tu vi của hắn sẽ ngày một cao hơn, thành tựu mà hắn đạt được cũng sẽ càng lúc càng lớn.

Luyện Khí tu sĩ kia lắc lắc đầu:

- Vốn là đã muốn diệt môn rồi, cuối cùng không ngờ phái Tinh Hà còn có một trưởng lão Nguyên Hồn, cho nên Thích tiền bối chỉ giết chết người lúc trước dẫn dắt Địch Cửu vào tông môn là Úc Kinh Ngạn gì đó với bốn tu sĩ Kim Đan, lại chặt một tay của tông chủ Hạng Thiên Y mà thôi. Nhưng mà Thích tiền bối đã tuyên bố tương lai sẽ có ngày diệt sạch phái Tinh Hà.

Địch Cửu giống như bị dội một chậu nước lạnh lên đầu vậy, từ trước đến giờ hắn chưa từng nghĩ tới Thương Lô Thích Gia sẽ giận chó đánh mèo như vậy.

- Chuyện này hình như cũng đâu có liên quan gì tới phái Tinh Hà, không lẽ đệ tử nhà nào gây chuyện thì đi giận chó đánh mèo lên tông môn nhà đó?

Địch Cửu chưa từng gặp phải loại chuyện như vậy cho nên nửa tin nửa ngờ.

Tên tu sĩ kia còn cười hắc hắc:

- Chút này thì tính là gì chứ, Thương Lô Thích Gia còn san bằng luôn cả Nhung Di thôn luôn kìa, đó là quê quán của tên Cảnh Kích Hoa kia đó.

Trong lòng Địch Cửu dâng lên sát khí dày đặc, xem ra hẳn đã nghĩ quá tốt cho thế giới này rồi. Đời này nếu như hẳn không diệt tận gốc Thương Lô Thích Gia chỉ sợ lòng hẳn khó mà yên ổn.

Lần đầu tiên hẳn tức giận như vậy chính là lúc Tế quốc vương tiêu diệt Địch gia. Còn đây là lần thứ hai, sau khi nghe xong chuyện của phái Tinh Hà và quê nhà của Cảnh Kích, sát khí trong lòng Địch Cửu bắt đầu nổi dậy giống như phong ba bão táp

Sau khi tên Luyện Khí tu sĩ này nói xong cũng không để ý nhiều mà xoay người đi vào Chiêu Hải trấn.

Cả người Cảnh Kích đã run rẩy không ngừng, trong mắt toàn là nước mắt. Cậu đã sống trong Nhung Di thôn từ nhỏ cho tới lớn, tuy rằng trong thôn có rất nhiều người đều khinh thường cậu nhưng ít nhất bọn họ cũng không có ý xấu gì cả. Cậu có thể yên ổn sống tới lớn, còn có thể rời khỏi Nhung Di thôn đi đến tiên môn học tập, toàn bộ đều là do mẹ cậu chịu vô số cực khổ mới đổi lấy được.

Trước khi gặp được Cửu ca thì mẹ cậu chính là người duy nhất thật tâm mà yêu thương cậu.

Địch Cửu kéo Cảnh Kích đi:

- Đi thôi, tạm thời bây giờ không vào Chiêu Hải trấn nữa.

Địch Cửu cũng đã thu lại sát khí trong lòng, nếu như Thương Lô Thích Gia cho rằng hãn dễ chọc thì mắt bọn chúng đã mù hết rồi.

- Cửu ca.....

Cảnh Kích cố nén lại nước mắt, bây giờ cậu hoàn toàn không biết phải làm gì nữa rồi.

Địch Cửu lạnh lùng nhìn về hướng Chiêu Hải trấn nói:

- Tối nay lại trở về đây. Từ bây giờ, bắt đầu từ Thương Lô Thích Gia của Chiêu Hải trấn, mỗi cái Thương Lô Thích Gia đều sẽ là nơi chúng ta lấy tài nguyên tu luyện. Nhớ kỹ, người làm nam nhân, có thể vì cảm phẫn mà rơi lệ nhưng nhất định không thể cứ khóc mà không làm gì hết.

Lấy thực lực bây giờ của hãn đi cướp Thương Lô Thích Gia cũng có thể. Nếu như phái Tinh Hà đã bị tiêu diệt thì đến cả mặt nạ hãn cũng chả cần đeo làm gì. Nhưng mà bây giờ phái Tinh Hà vẫn chưa bị diệt, cho nên hãn và Cảnh Kích không thể để người khác biết bản thân là đệ tử của phái Tinh Hà nữa. Cho dù đối phương có lẽ đã biết được hãn là ai nhưng mà nhất định không thể để cho bọn chúng có được chứng cứ.

Nhưng mà Địch Cửu cũng tự hiểu, cho dù Thương Lô Thích Gia không nhận ra bọn họ, hoặc là từ nay về sau bọn họ không đ-ng chạm tới Thương Lô Thích Gia nữa thì đến một lúc nào đó, khi Thương Lô Thích Gia có đủ thực lực, thì chúng vẫn sẽ tiêu diệt phái Tinh Hà mà thôi. Từ việc đã xảy ra hãn đã nhìn rõ rồi, Thương Lô Thích Gia không phải thứ gì tốt cả.

.....

Sau khi màn đêm buông xuống, Chiêu Hải trấn cũng dần an tĩnh lại. Cho dù Chiêu Hải trấn cũng có xây dựng được trật tự cơ bản, nhưng cứ đến ban đêm, các tu sĩ cũng sẽ trở về khách sạn hoặc động phủ để tu luyện,

không đi ra ngoài nữa. Nếu như có chuyện gì ở chỗ này thì cũng chẳng có ai đi quản.

Ngay cả Thương Lô Thích Gia còn có thể bị người ta cướp nữa kìa, ở đây không ai dám cho rằng mình mạnh hơn Thương Lô Thích Gia cả.

Ngay lúc hộ trận của Chiêu Hải trấn sắp sửa đóng lại, một người đàn ông tóc bạc đeo một thanh trường thương đi vào Chiêu Hải trấn.

Hai tên hộ vệ đứng canh gác ở cửa ra vào Chiêu Hải trấn cũng không kinh ngạc gì, loại tán tu như vậy ở đây không biết có bao nhiêu người. Có rất nhiều tán tu không có được túi trữ vật, vũ khí gì đều đeo trên người.

Người đàn ông tóc bạc kia chính là Địch Cửu dịch dung, hai năm trước lúc hắn cướp Thương Lô Thích Gia thì Chiêu Hải trấn còn chưa có cái chức nghiệp gác cổng này đâu. Chắc là sau khi hắn quây Thương Lô Thích Gia xong thì công tác quản lý của Chiêu Hải trấn cũng được nâng cao lên một bậc rồi.

Mà Thương Lô Thích Gia bị Địch Cửu cướp sạch năm nào bây giờ vẫn làm ăn phát đạt như cũ.

Ở dưới một trận pháp quang minh to lớn, bốn chữ Thương Lô Thích Gia có vẻ càng thêm chói mắt. Bởi vì trời đã dần tối nên các khách nhân của Thương Lô Thích Gia cũng đã lục tục rời khỏi.

Địch Cửu cũng không có vào trong, hắn đi xung quanh một vòng, lạng lẽ bố trí một cái khốn sát trận và một cái bạo liệt trận. Hộ trận của Thương Lô Thích Gia là một trận pháp cấp ba đỉnh phong, loại cấp bậc này chưa đủ lọt vào mắt Địch Cửu.

Đương nhiên đối với những người khác, thì Thương Lô Thích Gia hoàn toàn là không cần mấy thứ như hộ trận này nọ.

Phát cho Cảnh Kích một tin tức, lại chuẩn bị thêm một cái thủy tinh cầu dùng để thu hình ảnh xong, Địch Cửu nhắc chân bước vào bên trong Thương Lô Thích Gia. Hắn còn phải cảm ơn Thương Lô Thích Gia nữa, nếu như không nhờ đồng ngọc gián cướp được lần trước, hắn còn không biết cách xài mấy cái đồ chơi như thủy tinh cầu kia đâu.

- Thương Lô đóng cửa rồi, muốn mua cái gì thì ngày mai đến đi.

Tiểu nhị chỗ này thấy Địch Cửu đi vào nên mới mở miệng ngăn lại.

Địch Cửu thấy toàn bộ khách nhân chỗ này đã rời đi, thần niệm của hắn lại đảo qua nơi này, cảm nhận được ở trên có một tu sĩ Kim Đan trung kỳ và hai tu sĩ Trúc Cơ. Còn mấy tên tiểu nhị này đều là Luyện Khí kỳ, chính thể thực lực này cũng nằm trong tính toán của hắn.

- Ta tìm được bên trong Chiếu Hải Sâm Lâm một cái tinh thạch vô cùng cổ quái, bên trong nó có một loại khí tức viển cổ vô cùng mênh mông khó có thể chạm đến, muốn đến nơi này để định giá thử xem.

Địch Cửu vừa nói vừa móc ra một viên kim cương màu hồng phấn, lại dùng thần niệm câu thông với hòn đá bên trong thức hải, lấy ra một tia khí tức bỏ vào bên trong viên kim cương này.

- Người tìm được cái gì thì kệ người, muốn cái gì thì ngày mai lại đến.....

Tiểu nhị có chút không kiên nhẫn.

- Từ từ đã.

Đột nhiên một giọng nói từ trên lầu một truyền xuống, sau đó một người đàn ông mặc áo vải thô xuất hiện trước mặt Địch Cửu

- Đưa thứ đó cho ta xem thử.

Người đàn ông mặc áo vải thô này chính là tu sĩ Kim Đan bảo vệ Thương Lô Thích Gia, Cao Chấn Vĩnh, tu vi của y là Kim Đan tầng sáu, Tu sĩ Kim Đan lúc trước bảo vệ nơi này vốn là Vạn Lăng*, nhưng mà bởi vì không bảo vệ được Thích Thiệu nên đã sớm biến thành cát bụi biến mất khỏi thế giới này rồi.

Tuy rằng bây giờ ngữ khí của Cao Chấn Vĩnh vẫn còn bình tĩnh nhưng nội tâm của y cũng đã kích động như sóng gió nổi lên rồi.

Cao Chấn Vĩnh cũng không phải kẻ ngu ngốc không có kiến thức gì, y rõ ràng cảm nhận được từ trên hòn đá kia có một loại khí tức khó có thể miêu tả bằng lời được, nó giống như khí tức của thiên địa đại đạo vậy. Cho dù thần niệm của y chỉ mới đảo qua một lúc mà thôi nhưng hẳn đều cảm nhận được mình đột nhiên lý giải sâu sắc được rất nhiều điều trên con đường tu luyện này.

Y chắc chắn chỉ cần có được hòn đá này vậy có khi y không cần dùng Ngưng Hồn đan cũng có thể bước vào Nguyên Hồn cảnh.

Cái vật này tuyệt đối là chí bảo thiên địa, rất có thể là đồ vật xuất hiện từ thuở mới vừa khai thiên tích địa. Thứ này y cũng chỉ mới nghe được từ mấy truyện ký trong lời đồn mà thôi, không nghĩ tới bây giờ nó lại có thể xuất hiện trước mặt y, muốn y không kích động là không có khả năng rồi.

Địch Cửu cũng không có đưa viên kim cương kia cho Cao Chấn Vĩnh mà ngược lại ôm quyền nói:

- Chưởng quầy, vật này là do ta ngẫu nhiên tìm thấy ở trong Chiêu Hải Sâm Lâm. Vốn là không muốn bán ra, nhưng nếu chưởng quầy có thể cho ta một cái giá hợp lý, ta cũng không ngại bán nó lại cho ngài.

Cao Chấn Vĩnh phát tay một cái, Thương Lô Thích Gia hoàn toàn đóng cửa, hộ trận cũng đóng lại, sau đó quay qua nói với tên tiểu nhị kia:

- Người đi vào trong đi, lần làm ăn này để ta tiếp.

- Vâng.

Tiểu nhị khom người thi lễ, nhanh chóng lui xuống.

Hậu viện của Thương Lô Thích Gia rất lớn, mấy tên tiểu nhị này hầu hết đều ở hậu viện cả.

- Người trước tiên đưa cho ta xem thử một chút, sau đó ta mới có thể định giá cho người.

- Mời vạn linh thạch thượng phẩm, người đưa cho ta xong ta sẽ cho người xem.

Địch Cửu không chút do dự nói.

- Hiện tại ta không thể trong thời gian ngắn lấy ra nhiều linh thạch như vậy.....

Địch Cửu không đợi Cao Chấn Vinh nói hết câu đã xoay người bỏ đi.

- Đứng lại.

Cao Chấn Vĩnh cản Địch Cửu lại.

- Làm sao? Đây là muốn ra tay cướp đúng không?

Địch Cửu giơ tay thu trường thương sau lưng vào túi trữ vật.

Trong lòng Cao Chấn Vĩnh cười lạnh, cho dù người thu pháp bảo về để thể hiện thành ý thì thứ này Cao Chấn Vĩnh ta cũng nhất định phải lấy rồi. Chỉ cần lấy được thứ này tới tay, ta sẽ lập tức chạy khỏi Chiêu Hải trấn, chờ tới khi nào đạt đến Nguyên Hồn cảnh thì tính sau.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 116: Chiến Đấu Với Tu Sĩ Kim Đan

Team dịch: ㄅTà ㄅTu ㄅChi ㄅĐịa

- Người nói đúng, ta đúng là muốn cướp của người.....

Cao Chấn Vĩnh vươn tay muốn lấy viên kim cương từ trong tay của Địch Cửu. Nếu như là mấy thứ khác, có khi y sẽ không làm ra loại chuyện thấp kém như vậy, nhưng mà vật trong tay Địch Cửu lại có ẩn chứa khí tức của đại đạo, một khi y có được nó vậy thì địa vị tương lai của y sẽ có thể đạt được như mong muốn rồi.

Nếu như để lấy được món đồ này phải liều mạng thì y cũng muốn đánh cược thử một lần nữa là. Huống chi bây giờ, ở trong mắt của Cao Chấn Vĩnh, Địch Cửu cũng chỉ là một con kiến Trúc Cơ tầng bốn mà thôi, chỉ cần y vươn tay là có thể bóp chết. Lần vươn tay này Cao Chấn Vĩnh thậm chí còn không dùng tới một nửa thực lực nữa.

Địch Cửu đã có thể giết chết một con sư tử đầm lầy có thực lực tương đương với tu sĩ Kim Đan hậu kỳ, nhưng mà sức chiến đấu của nó ở trong đám yêu thú đồng cấp cũng chỉ xếp loại thấp mà thôi. Cho nên hiện tại, khi hãn chân chính đối chiến với tu sĩ Kim Đan trung kỳ, cho dù ở bên ngoài còn có bố trí vây sát trận để phụ trợ thì Địch Cửu cũng không dám khinh thường đối phương.

Lúc đầu khi hãn thu hồi trường thương là có ý muốn cho Cao Chấn Vĩnh nghĩ rằng hãn không dám ra tay đánh nhau với y. Bây giờ Cao Chấn Vĩnh vừa ra tay, trường đao nhanh như chớp đã xuất hiện trong tay của hãn,

nó hóa thành một đạo đao khí mang theo sát khí thẳng tiến không lùi chém về phía Cao Chấn Vĩnh

A!

Cao Chấn Vĩnh cảm nhận được đao ý cùng sát khí điều tàn bên trong một đạo này của Địch Cửu, kinh dị kêu lên một tiếng. Nếu như đổi thành một Kim Đan sơ kỳ, sợ là đã bị một đạo này làm cho bị thương rồi. Một đạo này còn mạnh hơn một chút so với công kích những Trúc Cơ viên mãn kia nữa, gần như là đã chạm vào cánh cửa của đạo đạo rồi.

Cao Chấn Vĩnh vẫn không lấy pháp bảo ra, y chỉ hơi nghiêng thân một chút, sức lực của một trảo vừa nãy lại gia tăng thêm hai phần. Trong lòng y càng thêm nhiệt huyết sôi trào, Địch Cửu lại có thể bỏ ra một đạo lợi hại như vậy, vậy chuyện này nói lên cái gì? Chỉ có một khả năng duy nhất chính là đối phương đã hiểu ra quy tắc tu luyện, cũng chính là đạt được chỗ tốt từ hòn đá kia....

Không đúng, Cao Chấn Vĩnh bỗng nhiên nghĩ ra, nếu như Địch Cửu biết được chỗ tốt của hòn đá này vậy vì sao còn đem nó đi ra ngoài cho người khác thấy được chứ? Hơn nữa hẳn chỉ mới có tu vi Trúc Cơ mà còn dám đem hòn đá này ra trước mặt một tu sĩ có tu vị Kim Đan như y nữa chứ? Chuyện này rõ ràng có gì đó không bình thường.

Trong lòng đột nhiên xuất hiện một cảm giác nguy hiểm, Cao Chấn Vĩnh không chút do dự tính lấy ra pháp bảo của mình, nhưng mà y còn chưa kịp lấy ra đã thấy Địch Cửu đánh ra một quyền.

Y rõ ràng nhìn thấy Địch Cửu chỉ là đánh ra một quyền mà thôi, nhưng mà sau khi một quyền kia đánh ra vậy mà lại xuất hiện vài ngọn núi lớn thay phiên nhau đè ép xuống.

Không gian chung quanh y đột nhiên trở nên trì trệ, trong lòng Cao Chấn Vĩnh kinh hãi vô cùng, tình huống không gian trì trệ này cũng chỉ có

các thần thông của đại năng mới có thể tạo ra mà thôi.

- Răng rắc!

Phong Tiêu Dao cuối cùng cũng va chạm với một trảo kia của Cao Chấn Vĩnh, sát khí tiêu điều kia bị tán loạn mất.

Nhưng mà một đao kia cũng không phải là công kích chân chính của Địch Cửu, công kích chân chính của hắn chính là một quyền Núi Non Liên Miên kia.

Cao Chấn Vĩnh cũng đã phát hiện ra không đúng, trong lúc lấy ra pháp bảo thì ngọn núi thứ nhất trong quyền kia của Địch Cửu cũng đã tới trước mặt y rồi.

Trong lúc vội vã Cao Chấn Vĩnh cũng chỉ đành tiếp tục giơ lên một tay, y là tính dùng một tay để bắt được ngọn núi lớn này.

Oanh! Răng rắc!

Núi lớn bị vỡ vụn nhưng đồng thời tay của Cao Chấn Vĩnh cũng bị gãy. Mà cũng vào lúc này, y cũng đã thành công lấy ra pháp bảo Âm Dương Trùy của mình, nó biến thành hai luồng ánh sáng trắng đen, một luồng bay đến tấn công Địch Cửu, một luồng khác muốn cản lại ngọn núi thứ hai.

Cho dù Địch Cửu chiếm được tiên cơ nhưng mà tốc độ của hắn vẫn chậm hơn một bậc so với Cao Chấn Vĩnh.

Ngay lúc Âm Dương Trùy bay đến, trường đao của hắn lại lần nữa hóa thành từng đạo đao văn gợn sóng chém ra ngoài. Cho dù là ai cũng sẽ nghĩ một đao này của Địch Cửu đánh ra chắn chắn là vì muốn ngăn cản công kích của một trùy kia. Nhưng trên thực tế, một đao kia của hắn lại bởi vì

hình dạng gọn sóng mà tránh thoát khỏi công kích của Âm Dương Trùy, nó cứ như từng cơn sóng vỗ mà hướng thẳng về phía Cao Chấn Vĩnh.

Nếu như đổi lại là công kích của một tu sĩ Trúc Cơ có lẽ Địch Cửu sẽ không tiếp tục ra chiêu ngăn cản mà sẽ cứng rắn chịu đựng một đòn này, tiếp tục tấn công nữa.

Nhưng mà Cao Chấn Vĩnh lại là một tu sĩ Kim Đan kỳ, cho dù Địch Cửu có tự tin vào nội giáp của mình cỡ nào thì hẳn cũng không dám cứng rắn đón nhận một trùy của y. Sau khi hẳn bỏ ra một đao kia xong, Địch Cửu lại tiếp tục đánh ra một quyền nữa, cũng chính là quyền thứ hai của hẳn Cuồng Phong Bạo Nộ.

Một quyền vừa ra, giống như vô số sóng lớn cứ từng cơn từng cơn mà mãnh liệt đổ ập xuống.

Ca! Ca! Ca!

Sau khi trả giá một ngụm máu tươi và một xương cánh tay, cuối cùng Cao Chấn Vĩnh cũng có thể phá nát một quyền Núi Non Liên Miên kia của Địch Cửu. Nhưng mà ngay tại lúc một quyền này chuẩn bị biến mất thì quyền thứ hai Cuồng Phong Bạo Nộ cũng đã ập tới trước mặt y.

Sóng gió của Cuồng Phong Bạo Nộ cho dù có mãnh liệt đến cỡ nào đi nữa cũng chỉ có thể chặn được nhuệ khí của Âm Dương Trùy chứ không chặn được hoàn toàn công kích của nó. Một đạo trùy ảnh của Âm Dương Trùy phá vỡ Cuồng Phong Bạo Nộ, không chút cản trở nào đánh lên ngực Địch Cửu.

Địch Cửu âm thầm lo lắng, tên Cảnh Kích này sao lâu như vậy còn chưa tới nữa. Hẳn cũng thật không nghĩ tới một tu sĩ Kim Đan trung kỳ bị hẳn đánh lén còn lợi hại như vậy, con sư tử đầm lầy kia hoàn toàn không thể so sánh với tên này được.

Cũng vào lúc này, đao văn của Địch Cửu cũng đã đánh đến một trùy ảnh khác. Đao văn đã vỡ ra nhưng cũng không có biến mất, chỉ là uy thế đã yếu đi một chút mà thôi, cuối cùng nó vẫn đánh lên người của Cao Chấn Vĩnh.

Cao Chấn Vĩnh cũng không để ý đến một đao kia của Địch Cửu, hẳn cảm nhận uy thế một đao kia của Địch Cửu cũng không mạnh như đao đầu, huống hồ nó còn đã bị trùy kia cản một phần rồi. Ở trong mắt hắn, một đao kia nhiều nhất cũng chỉ gây cho hắn chút vết thương nhẹ. Chỉ cần chịu đựng được lần đánh lén này của Địch Cửu, y có thể nhẹ nhàng giải quyết Địch Cửu.

Trong mắt Cao Chấn Vĩnh cái đáng quan tâm nhất bây giờ chính là quyền thứ hai Cuồng Phong Bạo Nộ kia của Địch Cửu. Một quyền này cũng bị Âm Dương Trùy cản một chút nhưng lại không tán loạn đi chút nào. Sau khi hiểu rõ sự đáng sợ của chiêu Núi Non Liên Miên kia thì Cao Chấn Vĩnh cũng biết một quyền này cũng có thể là một thần thông. Y không tiếp tục tấn công Địch Cửu nữa mà Âm Dương Trùy lại ở hư không hóa thành một hình bát quái chặn lại Cuồng Phong Bạo Nộ.

Oanh! Oanh! Oanh!

Quyền thế bọ sóng của Cuồng Phong Bạo Nộ va chạm với bát quái ở trên không, bộc phát ra từng đạo chân nguyên dao động. Cho dù một quyền này của Địch Cửu thật sự là rất mạnh nhưng sau khi bị Âm Dương Trùy cản lại một chút rồi thì không thể tiếp tục phá tan cái bát quái hư ảo này nữa.

Phốc!

Đao văn gọn sóng của Địch Cửu cũng đã chạm đến người Cao Chấn Vĩnh, mà cũng đúng như Cao Chấn Vĩnh dự đoán, một đao kia của Địch Cửu cũng chỉ để lại một vết thương sâu trên người của y mà thôi. Đối với

một tu sĩ Kim Đan tầng sáu như y thì một vết thương này cũng chỉ là việc nhỏ không đáng gì.

00:00 / 03:13Thế công của Địch Cửu bây giờ đã trở thành nỗ mạnh hết đà bắt đầu yếu dần, Cao Chấn Vĩnh cười lạnh, khí thế của Âm Dương Trùy tăng vọt, hắc bạch âm dương hóa thành sát ý bao phủ xuống Địch Cửu. Giờ phút này bên tấn công đã hoàn toàn thay đổi, lúc trước là Địch Cửu tấn công y, bây giờ đã đến phiên y đánh trả.

Nếu như trước khi y phát hiện ra viên kim cương kia, có khi Cao Chấn Vĩnh còn sẽ thắc mắc một chút con kiến bé tẹo kia vì sao lại có thể lợi hại như vậy, nhưng mà bây giờ trong lòng y chỉ còn lại nhiệt tình mà thôi, bởi vì chỉ cần y chiếm hòn đá có chứa quy tắc thiên địa kia, thì có khi khi y đạt tới Kim Đan viên mãn là có đủ thực lực để chiến đấu với Nguyên Hồn rồi.

Nhưng mà không đợi tới lúc y ra tay nghiền nát Địch Cửu thì đao khí lúc này chém lên người y tạo thành một vết thương kia bỗng nhiên nổ tung ra. Nó giống như sóng nước ð-ng vào vách đá vậy, đao vẫn nổ tung bốn phương tám hướng sau đó chui sâu vào trong người của Cao Chấn Vĩnh.

Ca! Ca! Ca!

Thậm chí Cao Chấn Vĩnh còn nghe được âm thanh xương cốt và kinh mạch của mình đứt gãy nữa, y phun ra một ngụm máu tươi, điên cuồng mà chạy về phía cửa lớn.

Cũng không phải y đánh không lại Địch Cửu mà là y đã bị Địch Cửu đánh lén rồi. Giờ phút này y vô cùng hối hận, cơ duyên xuất hiện ngay trước mặt y lại cứ như vậy mà bỏ lỡ.

Bây giờ Địch Cửu cũng đang bị thương nặng, hẳn hoàn toàn không có năng lực để ngăn cản Cao Chấn Vĩnh.

Nhưng ngay lúc Cao Chấn Vĩnh chạy tới cửa lớn liền thấy một cây búa lớn trực tiếp đập xuống.

Còn có mai phục? Trong lòng Cao Chấn Vĩnh trầm xuống, thân hình cũng nhanh chóng lùi về phía sau.

Phốc!

Cho dù tốc độ của Cao Chấn Vĩnh có nhanh đi nữa thì cũng thiếu chút nữa bị búa lớn kia chặt đứt nửa người rồi, một cột máu tươi phun ra xa tới mấy thước.

Bây giờ Cao Chấn Vĩnh không còn hối hận không đạt được cơ duyên nữa rồi, bây giờ y lại hối hận tại sao không chịu liều mạng giết chết Địch Cửu trước chứ.

- Các người không được giết ta, ta.....

Cao Chấn Vĩnh còn chưa kịp nói hết câu thì trường đao của Địch Cửu đã nổi lên một đạo đao khí cuồn cuộn chặt rớt đầu của Cao Chấn Vĩnh.

- Cửu ca, đệ đến chậm rồi.

Cảnh Kích có chút hổ thẹn, Địch Cửu đã đưa cho cậu trận kỳ còn dạy cậu làm sao để mở ra sát trận lúc trước Địch Cửu đã bố trí nữa, nhưng mà cậu vẫn cứ phải suy nghĩ nửa ngày mới hiểu ra được.

Địch Cửu nhặt cái nhãn trên mặt đất lên, lại dùng một ngọn lửa thiêu Cao Chấn Vĩnh thành tro bụi xong mới nói:

- Đệ tới đúng lúc lắm, bây giờ chúng ta phải xử lý hết tất cả người ở đây, một người cũng không được lưu lại.

- Cửu ca yên tâm đi, ta sẽ không để một con chó của Thương Lôu Thích Gia nào chạy thoát đâu..

Cảnh Kích đang đang sát khí nói.

Cậu đã thay đổi rất lớn so với hai năm trước rồi. Bây giờ còn biết được toàn bộ quê hương đã bị Thương Lô Thích Gia tiêu diệt, cậu hận không thể lập tức xử lý hết tất cả phân lâu của Thích gia.

.....

Hộ trận của Chiêu Hải trấn* còn chưa đủ sức ngăn lại Địch Cửu.

Sau khi Địch Cửu và Cảnh Kích rời khỏi Chiêu Hải trấn* xong thì Thương Lô Thích Gia cũng đã phát ra một tiếng nổ lớn. Sau đó mọi người đều thấy, chỗ của Thương Lô Thích Gia kia đã trở thành một vùng đất bằng phẳng.

Một ít người hiểu trận pháp đều biết đây là có người cho tự bạo một cái bạo liệt trận để nổ bay Thương Lô Thích Gia.

Hôm sau mọi người cũng nhìn thấy cảnh tượng sau vụ nổ lớn đêm qua, với sự việc Thương Lô Thích Gia bị hai tên đệ tử phái Tinh Hà cướp hồi hai năm trước, ngày hôm nay, Thương Lô Thích Gia lại bị người ta cướp lần thứ hai.

Hơn nữa lần này lại không phải chỉ cướp không thôi, mà người ta còn giết luôn hộ pháp Kim Đan và chấp sự Trúc Cơ của Thương Lô Thích Gia luôn, trước khi đi còn tìm cách nổ bay Thương Lô nữa, mấy thứ này cũng không phải làm vì cướp tiền tài không đâu.

Mọi người cũng biết chuyện này là do một ông già tóc bạc làm, bởi vì sau khi ông già kia đi vào bên trong xong thì không thấy đi trở ra, mà sau đó nữa thì mọi người đã nghe thất tiếng nổ của Thương Lô Thích Gia rồi.

Thương Lô Thích Gia bây giờ là tức điên rồi, từ trước tới bây giờ, chỉ có mỗi chi nhánh ở Chiêu Hải trấn là bị người ta cướp tới hai lần. Nếu như

lần này còn không thể bắt được hung thủ cướp đoạt thì Thương lâu Thích gia làm sao còn dám nói mình là một trong những Thương lâu lớn nhất Cực Dạ đại lúc nữa chứ.

Nhưng mà chưa đợi cho Thương lâu Thích gia tìm được người phá hủy Thương lâu Thích gia ở Chiếu Hải trấn thì đến lượt chi nhánh ở Phường thị An Xích bị cướp nữa.

Lần này là một tu sĩ Trúc Cơ viên mãn ở chi nhánh An Xích bị giết chết, mà tất cả đồ vật cũng bị đoạt đi hết, lúc đi cũng dùng cách tương tự để phá hủy toàn bộ Thương lâu.

Mà người tiêu diệt Thương Lâu Thích Gia chi nhánh An Xích vẫn là ông già tóc bạc kia, lão hiển nhiên là đang nhắm vào Thương Lâu Thích Gia, mấy Thương lâu của nhà khác lão ấy hoàn toàn không thèm động vào.

*Tác giả viết là Chiếu Hải Sâm Lâm, dịch thấy hình như có sai sót nên sửa lại là Chiếu Hải trấn

Hãy nhấn like ở mỗi chương để ủng hộ tinh thần các dịch giả bạn nhé.

CẦU KP LEO TOP THÁNH BẢNG CHO MỌI NGƯỜI THẤY VÀ CŨNG ĐỌC

đa tạ đạo hữu mrbill và Thiên.Kiểm đã đẩy kp cho truyện.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 117: Kế Hoạch Diên Cuồng

Trong đại diện nghị sự của phái Tinh Hà, ngoại trừ tông chủ và Liễu thái thượng luôn có mặt ra thì bây giờ toàn bộ phong chủ, chấp sự, trưởng lão lại tụ tập đầy đủ ở nơi đây lần nữa. Lần trước tụ tập đầy đủ như vậy là bởi vì Thích Chí Thương đến đại não phái Tinh Hà, nhưng mà sự kiện đó cũng đã qua được ba năm rồi.

Tuy rằng Liễu Mộc Sinh chỉ là một thái thượng trưởng lão mà thôi, nhưng mà bởi vì ông là lão tổ Nguyên Hồn duy nhất ở phái Tinh Hà cho nên có đôi khi quyền lực của ông còn lớn hơn tông chủ Hạng Thiên Y nữa.

Không khí trong đại diện tông môn có chút ngưng trọng, tất cả trưởng lão và phong chủ ngồi ở đây đều trầm mặc không lên tiếng. Cuối cùng vẫn là thái thượng trưởng lão Liễu Mộc Sinh lên tiếng phá vỡ loại áp lực này:

- Chuyện ba năm trước cuối cùng đã điều tra xong, Địch Cửu và Cảnh Kích Hoa chỉ vì linh thạch tu luyện mà giết hại đồng môn sư huynh là Âu Dương Đào và Kiều Táp, phá hủy giới hạn đạo đức, không quan tâm đến quy củ của tông môn. Bây giờ, ta đại biểu phái Tinh Hà đưa ra quyết định cuối cùng: Trục xuất hai đệ tử ngoại môn Địch Cửu và Cảnh Kích Hoa khỏi phái Tinh Hà, đồng thời phát lệnh truy nã của tông môn đối với hai người này.

Tất cả phong chủ và trưởng lão đều nhìn về phía tông chủ Hạng Thiên Y. Lúc trước cho dù đối mặt với nguy cơ tông môn bị tiêu diệt, Hạng Thiên Y cũng không đưa ra quyết định trục xuất hai người Địch Cửu và Cảnh

Kích Hoa. Tuy rằng đối mặt với áp bức của Thương Lôu Thích Gia thì phái Tinh Hà chỉ còn mỗi con đường chết mà thôi.

Nhưng mà bây giờ Liễu Mộc Sinh lại đưa ra quyết định như vậy, Hạng Thiên Y nhất định sẽ đứng ra phản đối mới đúng. Thực ra đại đa số trưởng lão và phong chủ đều ủng hộ Hạng Thiên Y, nếu như một tông môn mà không còn chút cốt khí nào thì tông môn đó cũng đã không cần tồn tại trên đời này nữa rồi.

Nhưng mà bọn họ cũng có thể hiểu được vì sao Liễu Mộc Sinh lại quyết định như vậy, nghe đồn một trong số lão tổ Nguyên Hồn của Thích gia đã trở về.

Mà cái này cũng không phải điều khiến Liễu Mộc Sinh đưa ra quyết định cuối cùng, chuyện quan trọng hơn chính là gần đây lại thường truyền đến tin tức của từng cái chi nhánh của Thương Lôu Thích Gia bị người ta phá hủy. Thử hỏi ai dám to gan dám phá chi nhánh của Thương Lôu Thích Gia chứ? Có thể nói nhìn hết Cự Dạ đại lục cũng chỉ có mỗi tên Địch Cửu to gan lớn mật kia mới dám làm mà thôi.

Cho dù Địch Cửu đã dịch dung thành một ông già tóc bạc, hơn nữa cũng không nhìn thấy Cảnh Kích Hoa ở bên cạnh, nhưng mà chỉ cần người khác chịu khó động não suy nghĩ một chút đã cảm thấy tên Địch Cửu này có hiềm nghi rất lớn. Nếu không phải như vậy thì phái Tinh Hà cũng không tự nhiên đi lôi chuyện giết chết Âu Dương Đào từ hồi ba năm trước ra làm nguyên nhân để trục xuất hẳn rồi.

Đương nhiên chuyện này cũng có khả năng là do kẻ thù khác của Thương Lôu Thích Gia làm ra. Nhưng mà tác phong làm việc của cái đám Thương Lôu Thích Gia kia là gì chứ hả? Chỉ cần bọn chúng nghi ngờ liền trực tiếp ra tay tiêu diệt. Nếu như nói lúc trước Địch Cửu cướp Thương Lôu Thích Gia còn chiếm được một chút đạo lý về phía mình thì chuyện của

mấy chi nhánh khác bị phá hủy sau này thì Địch Cửu đã không chiếm Địch Cửu nửa phần đạo lí nào cả.

Hoặc là cũng có nhiều người sẽ nói là do Thương Lô Thích Gia hạ lệnh truy nã Địch Cửu nên hẳn mới khó chịu mà làm ngược lại cướp sạch hết Thương Lô Thích Gia. Mà cũng có khi chính Thương Lô Thích Gia cũng sẽ nghĩ như vậy.

Nhưng làm cho mọi người khó hiểu là Hạng Thiên Y cũng không có đứng ra phản đối hay nói thêm bất cứ lời nào cả.

Bây giờ đến tông chủ Hạng Thiên Y còn không mở miệng nói chuyện thì đương nhiên mấy vị trưởng lão và phong chủ khác cũng chẳng ai lên tiếng.

Nhưng mà Liễu thái thượng không phải chỉ muốn trục xuất hai người bọn họ đi thôi, sau khi nhìn thấy không có ai đứng ra phản đối, ông lại tiếp tục lên tiếng:

- Hạng Thiên Y thân là tông chủ đứng đầu tông môn lại dung túng quá mức cho đệ tử, cho nên bây giờ ta tuyên bố: Hạng Thiên Y thoái nhượng khỏi vị trí tông chủ, từ nay vị trí này sẽ do Hòa Khôi trưởng lão tiếp nhận. Chuyện này cũng không phải chuyện vinh quang gì nên đại diện tiếp nhận vị trí tông chủ của Hòa Khôi trưởng lão sẽ làm giản lược, chỉ cần đưa tin đến cho các tông môn của Cực Dạ đại lục là coi như xong. Về chuyện này, có vị nào có ý kiến gì không?

- Ta không đồng ý.

Phong chủ Hà Liên phong Ô Chân Chân không chút do dự lên tiếng nói.

- Hạng Thiên Y làm tông chủ của phái Tinh Hà từ lâu, hơn nữa cũng đã cống hiến rất lớn cho tông môn này, chỉ có Hạng tông chủ mới có thể

dẫn dắt phái Tinh Hà đi đến tương lai tốt đẹp hơn mà thôi.

- Ta cũng không đồng ý....

Theo sau Ô Chân Chân cũng có vài vị trưởng lão và phong chủ đứng lên phản đối.

Nhưng mà không đợi Liễu Mộc Sinh mở miệng nói gì thì Hạng Thiên Y đã chủ động đứng dậy nói:

- Trong khoảng thời gian ta tiếp nhận vị trí tông chủ này không chỉ không thể làm cho tông môn càng thêm hưng thịnh mà ngược lại còn khiến cho tông môn rơi xuống hàng ngũ của môn phái nhị lưu. Trong khoảng thời gian này lại còn khiến cho vài vị trưởng lão Kim Đan chết đi, gây ảnh hưởng cực kỳ nghiêm trọng cho tông môn. Ta đồng ý với ý kiến của Liễu thái thượng, thoái nhượng khỏi vị trí tông chủ, đồng thời sẽ rời đi tông môn ra bên ngoài thử luyện bản thân.

Bây giờ đến cả tông chủ Hạng Thiên Y cũng đã đồng ý luôn rồi, cho dù mọi người đều biết việc tông môn xuống dốc hoàn toàn không có liên quan gì đến Hạng Thiên Y nhưng cũng chỉ có thể câm miệng không lên tiếng mà thôi.

Rất nhiều người đều cảm thấy phái Tinh Hà rất có thể cứ như vậy mà tuột dốc không phanh. Cũng giống như những lời lúc trước của tông chủ Hạng Thiên Y nói đó, chẳng lẽ chỉ cần dời đi lửa giận của Thương Lô Thích Gia đi thì không lẽ phái Tinh Hà lại có thể vực dậy một lần nữa sao?

.....

- Cữu ca, Bắc Tích thành thật là bực nha, trên đường chúng ta đi tới nay cũng chưa từng nhìn thấy thành thị tu chân nào bực như Bắc Tích thành hết đó. Hèn chi mà Thương Lô Thích Gia lại đặt tổng bộ khu vực phía Bắc ở chỗ này.

Cảnh Kích vốn đã dịch dung thành một tán tu lang thang sau khi nhìn thấy Bắc Tích Thành to lớn hùng vĩ này cũng nhin không được cảm thán một tiếng.

Còn Địch Cửu giờ này đã dịch dung thành một thiếu niên, sau khi dịch dung xong nhìn hẳn lại toát ra vài phần ngây ngô.

Lưu lạc bên ba gần một năm trời thì cuối cùng thì Địch Cửu cũng đã có thể luyện chế được pháp khí trung phẩm, hơn nữa bởi vì gần như ngày nào cũng phải dịch dung cho nên tay nghề của hẳn cũng đã trở nên xuất thần nhập hóa.

Tính từ lúc ở Chiêu Hải trấn, hẳn và Cảnh Kích trong vòng một tháng đã tiêu diệt được bốn chi nhánh Thương lâu rồi. Nhưng mà sau khi một tháng tiêu diệt bốn nhà xong thì đã một năm qua Địch Cửu đã không tiếp tục ra tay với Thương Lâu Thích Gia nữa. Một năm không có động thủ với bọn chúng cũng không có nghĩa Địch Cửu đã buông tay không muốn tiêu diệt Thương Lâu Thích Gia nữa, mà là bởi vì hẳn muốn chơi một vở lớn thiệt lớn, cũng chính là tiêu diệt tổng bộ khu vực phía Bắc của Thương Lâu Thích Gia.

Tuy rằng bây giờ hẳn vẫn chưa phải trận pháp đại sư cấp năm nhưng mà đối với những trận pháp cấp bốn kia thì hẳn đã có thể tùy tay bố trí rồi. Tu vi cũng đã từ Trúc Cơ tầng bốn tăng lên đến Trúc Cơ tầng sáu.

Mà thực lực của Cảnh Kích cũng đã lên đến Trúc Cơ tầng bốn rồi, hơn nữa thêm vào cây rìu to kia cùng với Lôi Kiếm, thì cho dù là Trúc Cơ viên mãn cũng chưa chắc là đối thủ của cậu.

- Hắc hắc, Bắc Tích Thành chính là ông bự của Thương Lâu Thích Gia ở khu vực phía Bắc này đó, nghe nói nơi này còn có lão bất tử Nguyên Hồn cảnh nữa nha, đệ không sợ à?

Địch Cửu cười hắc hắc.

Cảnh Kích sách một tiếng

- Đệ với Cửu ca cũng đã tiêu diệt được bốn chi nhánh của Thương Lô Thích Gia rồi đó nhá, hơn nữa không phải Cửu ca cũng đã nói sao, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất. Cửu ca, huynh đoán thử xem cái tên mà theo đuôi tội mình phá hủy ba chi nhánh của Thương Lô Thích Gia là ai vậy?

Lúc trước trong vòng một tháng thì Địch Cửu và Cảnh Kích đã tiêu diệt tổng cộng bốn chi nhánh của Thương Lô Thích Gia. Nhưng mà cũng trong thời gian đó lại có thêm ba chi nhánh khác cũng bị người ta xử lý sạch sẽ. Trong mắt người ngoài thì tổng cộng có tất cả bảy chi nhánh của Thương Lô Thích Gia bị tiêu diệt, mà toàn bộ đều bị tính lên đầu của ông già tóc bạc do Địch Cửu dịch dung thành kia. Nhưng mà Địch Cửu và Cảnh Kích lại rất rõ ràng, bọn họ chỉ xử lý có bốn chi nhánh mà thôi.

- Được lắm, có tiến bộ rồi, nhưng mà lần này tội mình đi tới chỗ này cũng không phải vì an toàn. Một lát nữa ta đi vào Thiên Tích Tức Lô ngồi, còn đệ thì thử đi xung quanh thăm dò tin tức sau đó về nói lại cho ta nghe. Còn về việc người đã xử lý ba chi nhánh kia là ai, cũng không cần quan tâm người đó có phải là muốn kéo cừu hận cho chúng ta không. Dù sao thì có một câu nói rất đúng, kẻ thù của kẻ thù thì chính là bằng hữu.

Địch Cửu lần này cố ý để cho Cảnh Kích đi làm một chút việc tinh tế.

Trong vòng một năm này, dưới sự rèn luyện của Địch Cửu, Cảnh Kích đã không còn là một thiếu niên ngây ngô nữa rồi. Tuy rằng cậu không trở thành hạng người đen tối gì nhưng ít ra đã trở nên nhạy bén hơn lúc trước nhiều lắm rồi.

Lúc trước Địch Cửu đã từng dạy cậu rằng:

- Lấy ân báo oán không phải là tác phong hành sự của chúng ta, chúng ta chính là có ân báo ân có thù báo thù. Có ân không báo chính là súc sinh,

có thù không báo chính là kẻ hèn. Người khác kính đê một thước, đê kính người ta lại một trượng. Vậy người ta lại ác với đê một thước, vậy mắc mớ gì đê không biết đáp trả lại một thước chứ?

Nhưng mà trong mắt của Cảnh Kịch, Cửu ca không chỉ là đáp trả lại người ta một thước không thôi đâu. Bọn họ một đường đi tới là đã diệt hết bốn chi nhánh của Thương Lô Thích Gia rồi. Bây giờ tuy rằng Cửu ca cũng không nói rõ vì sao lại đi vào Bắc Tích Thành, nhưng Cảnh Kịch vẫn có thể đoán được, xem ra lần này Cửu ca lại muốn xử lý tổng bộ của Thương Lô Thích Gia ở Bắc Tích Thành này.

Trên đường đi bọn họ cũng đã giết một vài tên tu sĩ Kim Đan, nhưng mấy chỗ đó đều là chi nhánh nhỏ mà thôi. Còn ở Bắc Tích Thành này còn có cả lão tổ Nguyên Hồn trấn giữ nữa đó, vừa nghĩ tới việc phải đánh nhau với lão tổ Nguyên Hồn trong lòng Cảnh Kịch đã cảm thấy bồn chồn không yên rồi.

.....

Trước khi đi vào Bắc Tích Thành thì Địch Cửu đã tìm hiểu một chút rồi, Thiên Tích Tức Lô là một trong ba nhà Tức Lô xa hoa nhất ở đây, nó cũng là Tức Lô xa hoa duy nhất không phải của Thích gia.

Bây giờ chỉ tính riêng linh thạch thượng phẩm thôi thì Địch Cửu đã có hơn mười vạn rồi, linh thạch trung phẩm và hạ phẩm thì có còn nhiều hơn nữa, cho nên nếu như đã đến Bắc Tích Thành thì đương nhiên phải ở trong Tức Lô xa hoa nhất rồi.

Chỉ cần không phải là ngày đặc biệt gì đó thì phòng ở nơi này luôn còn trống rất nhiều. Địch Cửu trực tiếp đặt một gian phòng lớn, thậm chí còn trả tiền đặt phòng một tháng.

Sau khi vào trong phòng Địch Cửu liền bắt đầu bố trí hộ trận. Trong mấy tức lô xa hoa kiểu này thì khách nhân luôn có quyền tự mình bố trí

các loại vây, sát, hộ trận.

Lúc Địch Cửu vừa mới bố trí xong hộ trận thì Cảnh Kích đi ra ngoài hỏi thăm tin tức cũng đã trở về.

- Cửu ca, hồi nãy đệ vừa mới nghe xong một tin tức xấu.....

Cảnh Kích vừa đi vào liền có chút hốt hoảng.

Địch Cửu giơ tay chặn lại, bình tĩnh nói:

- Dù có chuyện gì xảy ra cũng nhất định không được hoảng sợ, cùng lắm thì cũng chỉ là đi vào luân hồi mà thôi, có chuyện gì mà đáng phải kinh hoảng chứ?

Cảnh Kích cũng nhớ ra, trên đường đi này Địch Cửu đã nói với cậu không biết bao nhiêu lần rằng gặp phải chuyện gì cũng cần phải bình tĩnh. Chỉ cần giữ được bình tĩnh là có thể ung dung mà giải quyết hết tất cả mọi chuyện.

Ưu điểm lớn nhất của Cảnh Kích chính là năng lực học tập rất nhanh, cho dù lần đầu tiên không nhớ rõ thì qua lần thứ hai cậu nhất định có thể nhớ rõ ràng. Sau khi bình tĩnh lại, cậu mới nói với Địch Cửu

- Cửu ca, hồi nãy đệ mới nghe được phái Tinh Hà đã trục xuất chúng ta khỏi tông môn rồi, hơn nữa còn tước đoạt vị trí tông chủ của Hạng tông chủ nữa, chưa hết đâu, phái Tinh Hà còn phát lệnh truy nã tụi mình nữa kìa.

Sau khi nói xong, Cảnh Kích lại phát hiện Địch Cửu không có tí kinh ngạc nào, nhin không được hỏi:

- Cửu ca, huynh không thấy ngạc nhiên sao?

Địch Cửu ngồi xuống cười ha hả:

- Có cái gì mà ngạc nhiên chứ, mấy chuyện này vốn đều đã nằm trong dự đoán cả rồi. Nếu như phái Tinh Hà không trực xuất chúng ta thì mới phải ngạc nhiên.

Bản thân hẳn dịch dung thành một ông già tóc bạc đi cướp hết bốn chi nhánh, ở không phải, là bảy chi nhánh của Thương Lô Thích Gia. Cho dù đến tận bây giờ bọn chúng vẫn không có chứng cứ minh xác thì hẳn cũng là người đầu tiên mà Thương Lô Thích Gia nghi ngờ.

- Cứu ca, theo như huynh nói thì Thương Lô Thích Gia đã đoán ra là tụi mình làm rồi hả? Vậy tại sao bây giờ tụi mình vẫn phải dịch dung nữa?

Cảnh Kích kinh ngạc hỏi

Địch Cửu giải thích:

- Cho dù bọn họ đoán được là do chúng ta làm thì chúng ta cũng không thể để cho bọn họ có chứng cứ xác thực được. Có khả năng phái Tinh Hà cũng đã đoán ra chuyện này có liên quan đến chúng ta nên nếu như tông môn không trực xuất chúng ta đi thì đó chính là đi tìm chết đó. Trước kia toàn bộ phái Tinh Hà liều chết chống cự Thương Lô Thích Gia là bởi vì phái Tinh Hà đang chiếm đạo lý. Còn bây giờ họ lại bị Thương Lô Thích Gia nắm bím tóc, nếu như tông môn còn tiếp tục liều chết kháng cự thì chỉ có thể chờ bị san bằng mà thôi.

- Nhưng mà nếu như phái Tinh Hà đã trực xuất chúng ta rồi thì cho dù Thương Lô Thích Gia muốn tiêu diệt tông môn cũng phải bắt được hai người chúng ta trước rồi tiêu diệt chúng cứ mới có thể ra tay. Còn nếu không, chỉ cần chúng ta chưa bị bắt được thì phái Tinh Hà vẫn còn an toàn được một thời gian.

- Vậy bây giờ tụi mình làm gì tiếp bây giờ?

- Trước tiên cứ đánh giá toàn cục đã, vừa tu luyện vừa tìm kiếm cơ hội hành động. Chuyện của tông môn tạm thời để qua một bên đi.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 118: Thì Ra Là Người

Team dịch: ๓Tà ๓Tu ๓Chi ๓Địa

Đã qua nửa tháng rồi, Địch Cửu vẫn không tìm được cơ hội thích hợp nào để ra tay.

Địch Cửu cũng không dám tu luyện sâu, chỉ đành ở trong Thiên Tích Tức Lâu nghiên cứu trận pháp. Lúc ở Tiên Nữ Tinh thì Địch Cửu đã là một trận pháp đại sư cấp bốn rồi. Nhưng mà khi đó hẳn lại không có thực hành luyện chế ra các loại trận kỳ, nói là đạt được trận pháp cấp bốn cũng chỉ có thể coi như đạt được trên mặt lí luận mà thôi.

Mấy năm nay, gần như lần nào chiến đấu thì Địch Cửu cũng luôn bố trí các trận pháp để hỗ trợ cả, cho nên cũng tự có lý giải riêng của bản thân về trận pháp rồi. Trừ mấy lần đầu tiên bố trí ra còn những lúc bố trí trận pháp sau này của hẳn đã không còn bị bó buộc ở đồng lý luận kia nữa, trong những trận pháp đó đều có thêm vào một chút sửa chữa của bản thân hẳn vào.

Trình độ trận pháp của Địch Cửu vốn đã ở cấp bốn đỉnh phong rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá đến trận pháp đại sư cấp năm hết, thêm vào việc bế quan nghiên cứu nửa tháng nay nữa cho nên trình độ trận pháp của hẳn vô cùng dễ dàng đột phá đến cấp năm rồi.

Gần một năm này Địch Cửu đã nghiên cứu ít nhất một ngàn cái ngọc giản nói về trận pháp, vì vậy hẳn càng thêm rõ ràng rằng hiện tại ở trên Cực Dạ đại lục này có rất ít trận pháp Tông sư cấp bảy. Cho dù là trận pháp đại

sư cấp sáu cũng đều như lông phượng sừng lân cả. Bây giờ hãn có thể bước vào hàng ngũ của trận pháp đại sư cấp năm thì cũng coi như là đứng ở đỉnh trên con đường trận pháp ở Cực Dạ đại lục rồi.

Lúc còn ở Tế quốc, trừ việc tu luyện ra thì trên phương diện học tập những thứ khác không ai có thể so được với hãn. Nhưng mà Địch Cửu vẫn rõ ràng rằng, trong vòng sáu năm hãn đã có thể đạt được thành tựu như vậy, thì nguyên nhân chủ yếu cũng không phải nằm ở năng lực học tập trời sinh của hãn mà là có liên hệ trực tiếp đến viên đá màu xám kia.

Nếu như dựa theo hiểu biết của hãn, thì đại đa số người dù hơn trăm tuổi cũng chưa chắc có thể bước vào hàng ngũ của trận pháp đại sư cấp bốn nữa, chỉ có những người ít nhất sống hơn hai trăm năm mới có khả năng đạt được thành tựu như vậy mà thôi.

Cho dù hãn có thông minh tới cỡ nào đi nữa thì cũng không thể nào thông minh hơn tất cả mọi người trên đại lục nhiều như vậy được.

- Cửu ca, cơ hội tới rồi.

Giọng nói kích động của Cảnh Kích từ cửa truyền vào.

- Tên Nguyên Hồn kia của Thích gia đi rồi sao?

Địch Cửu cũng vô cùng vui sướng đứng dậy hỏi.

Đối với bọn họ, cơ hội duy nhất để cướp được Thương Lô Thích Gia chính là lúc cường giả Nguyên Hồn kia rời khỏi.

Cảnh Kích vô cùng khẳng định nói:

- Đúng vậy, tên kia khẳng định đã đi rồi, Thiên Mạc ở Cực Dạ đại lục đã mở ra, rất nhiều cường giả đều rời đi rồi, chính mắt đệ nhìn thấy tên Nguyên Hồn Cảnh kia rời khỏi Bắc Tích Thành.

- Thiên Mạc là cái gì thế?

Địch Cửu nghi hoặc hỏi.

Trong khoảng thời gian hẩn nghiên cứu trận pháp này thì Cảnh Kích luôn ở bên ngoài tìm hiểu tin tức.

Cảnh Kích kích động lên tiếng giải thích:

- Cái này đệ cũng chỉ mới vừa biết nè. Nghe người ta nói thì ở Cực Dạ đại lục có một cái bí cảnh rất là thần bí, mà nó gọi là Thiên Mạc. Có nhiều người còn đồn là bí cảnh Thiên Mạc vốn không phải nằm trên Cực Dạ đại lục đâu, hơn nữa thời gian mở bí cảnh cũng không cố định nữa. Cũng chính vì vậy cứ mỗi lần bí cảnh Thiên Mạc mở ra là giống y như ngày hội cho các tu sĩ cuồng hoan vậy đó. Huynh có biết tại sao Thương Lô Thích Gia lại có nhiều tu sĩ Nguyên Hồn vậy không? Gần như toàn bộ tu sĩ Nguyên Hồn của Thương Lô Thích Gia đều là xuất hiện từ bí cảnh Thiên Mạc của Cực Dạ đại lục này đó.

- Ở bên trong Thiên Mạc có vô số tài nguyên tu luyện, còn có vô số bảo vật khiến người ta nằm mơ cũng muốn cướp được đó.

- Vậy lần cuối cùng Thiên Mạc mở ra là lúc nào?

Trong lòng Địch Cửu bỗng nhiên cũng muốn đi đến Thiên Mạc xem thử, so với việc ở chỗ này đối phó với Thương Lô Thích Gia thì Thiên Mạc kia mới là chỗ hẩn nên đến a.

- Là 575 năm trước, đệ còn nghe nói tu sĩ muốn đi vào bên trong bí cảnh Thiên Mạc kia phải dưới 100 tuổi mới được nữa. Tiếc là tụi mình không có cơ hội để vào đó.

Nói xong câu đó trong giọng nói của Cảnh Kích rõ ràng có chút không cam lòng.

Địch Cửu lại không hiểu

- Tại sao chúng ta không thể đi vào? Thiên Mạc kia cũng đâu phải của ai đó độc chiếm một mình đâu, không phải là chỉ cần tu sĩ phù hợp với điều kiện đó liền có thể đi vào hả?

- Không phải.

Cảnh Kích lắc đầu.

- Hầu như không có tán tu nào đi vào Thiên Mạc hết, mà cho dù có thì số lượng cũng rất ít. Đại đa số người đi vào Thiên Mạc đều là các đệ tử của tông môn, hơn nữa trước khi vào trong còn phải tiến hành so đấu giữa các tông môn nữa, tham gia thi đấu đều là các đệ tử thiên tài của các tông môn đó. Dựa theo kết quả thi đấu đó để xác định nhân số của các tông môn tiến vào bên trong Thiên Mạc.

Địch Cửu cuối cùng cũng hiểu ra vì sao Cảnh Kích nói bọn họ không có tư cách để đi vào Thiên Mạc rồi, bọn họ là tán tu, căn bản không có tư cách để đại biểu cho tông môn để tiến hành thi đấu.

- Mặc kệ là có đi được hay không, sau khi xử lý xong Thương Lâu Thích Gia ở Bắc Tích Thành xong chúng ta cứ đi đến chỗ bí cảnh Thiên Mạc kia nhìn thử xem.

Địch Cửu lúc này đã hạ quyết tâm tìm cách đi vào, loại chỗ tốt như vậy nếu như mà không vào được chắc hẳn khó chịu chết luôn quá.

Ensure Gold mới với HMBEnsure Gold Vietnam Tìm hiểu thêm 00:01 / 00:11: Ad ends in 00:10- Được, Cửu ca đi chỗ nào thì ta sẽ đi theo chỗ đó.

Cảnh Kích hưng phấn nói. Ở dưới sự ảnh hưởng của Địch Cửu, Cảnh Kích đã không phải là thiếu niên ngây thơ như lúc trước nữa. Bí cảnh Thiên

Mạc kia nhiều người muốn tới như vậy, cậu ta không muốn đi vào mới là lạ đó.

- Đệ cũng ráng học thêm bùa chú nhiều một chút đi, chỉ có tiến bộ của đệ là chậm nhất thôi đó. Bây giờ ta đi bố trí bên ngoài Thương Lô Thích Gia kia một chút.

Địch Cửu vỗ vỗ vai Cảnh Kích dặn dò.

Hắn nghiên cứu về mặt trận pháp, bây giờ đã là trận pháp đại sư cấp năm. Thụ Đệ nghiên cứu về đan dược, sau khi luyện tập với vô số linh thảo cấp thấp thì hiện tại cũng đã miễn cưỡng luyện chế được linh đan cấp hai rồi. Chỉ có mình Cảnh Kích là tốc độ chậm nhất, trừ tốc độ tu luyện nhanh ra thì cậu đã xài hết một đồng tài liệu rồi mà chỉ có thể luyện chế được bùa cấp một mà thôi.

- Cửu ca, đệ không hợp với mấy thứ đó lắm.

Cảnh Kích xấu hổ sờ sờ ót.

- Ta đi trước đây.

Địch Cửu cũng không thèm quan tâm Cảnh Kích luyện phù gặp phải bao nhiêu khó khăn, hắn luôn cho rằng nghệ nhiều không áp thân (học nhiều tài nghệ cũng không làm chết được người)

.....

Thương Lô Thích Gia ở Bắc Tích Thành đúng là vô cùng hoành tráng, bởi vì có thể ngăn cản thần niệm cho nên Địch Cửu phải chạy quanh chỗ này một hồi lâu mới điều tra xong cái Thương Lô Thích Gia này.

Đây là Thương Lô có quy mô lớn nhất hắn từng gặp, mấy thương lâu kia thường thì mấy khu thu mua linh thảo hay bán ra đan dược gì đó nhiều

nhất là ở các phòng khác nhau mà thôi. Nhưng mà ở chỗ này lại đổi thành từng lầu khác nhau luôn.

Khu lầu bán đan dược thì toàn bộ chỉ liên quan đến đan dược, còn bán pháp bảo và bán công pháp cũng có từng khu lầu tương ứng riêng biệt. Trừ mấy khu lầu đó ra còn có một tầng trệt dùng để nghỉ ngơi mà mấy động phủ cho người Thích gia tu luyện nữa. Mà mấy tầng lầu này đều được nối liền bằng một thang trời bên ngoài hành lang, vừa mới nhìn sơ qua thì chỗ này giống như là một trung tâm thương mại lớn ở Địa Cầu vậy. Có chỗ để cho người ta tiêu tiền mua sắm cũng có chỗ cho người ta nghỉ ngơi thư giãn.

Bây giờ Địch Cửu đã là trận pháp đại sư cấp năm, sau khi đi quan sát một vòng hẳn bắt đầu bố trí các loại sát trận và bạo liệt trận.

Hộ trận của Thương Lô Thích Gia này cũng là hộ trận cấp năm, cho nên Địch Cửu cũng không giống như mấy lần trước tùy tiện bố trí một cái bạo liệt trận thì coi như xong. Hẳn chuẩn bị dùng thời gian mấy ngày để bố trí hoàn chỉnh một cái vây sát trận cấp năm và một cái bạo liệt trận cấp năm nữa.

Địch Cửu vừa mới bí ẩn bố trí xong mấy chỗ cơ sở của trận pháp thì liền nghe một tiếng cười lạnh vang lên bên tai hẳn.

Địch Cửu bị dọa giật cả mình, lao thẳng về phía trước mấy chục thước mới quay đầu lại theo bản năng. Không cần tản thần niệm ra ngoài hẳn cũng nhìn đã nhìn thấy rõ ràng, trước mặt hẳn là một người ăn mặc vô cùng lôi thôi tóc tai lộn xộn.

Người này không chỉ tóc tai lộn xộn thôi đâu, bộ quần áo kia cũng không biết bao lâu rồi chưa thay nữa, trên người đã bắt đầu bốc ra mùi hôi. Hơn nữa lưng người này lại còng xuống thoạt nhìn giống như là một người ăn xin vậy.

Nhưng mà Địch Cửu lại không dám xem người này như mất tên ăn xin kia, đơn giản là tại vì hắn nhìn không ra thực lực của người này. Lấy kiến thức hiện tại của hắn, cho dù là tu sĩ Kim Đan viên mãn đứng trước mặt hắn thì hắn vẫn có thể cảm ứng được. Còn bây giờ hắn đoán không ra, cũng không cách nào cảm ứng được, vậy khẳng định người kia là một cường giả Nguyên Hồn hoặc có khi còn mạnh hơn cả Nguyên Hồn nữa.

- Tiểu tử người đứng là lá gan không nhỏ a, đã liên tục xử lý hết mấy chi nhánh của Thương Lô Thích Gia rồi mà bây giờ còn dám đánh chủ ý lên tổng bộ khu vực phía bắc của Thương Lô Thích Gia nữa. Hắc hắc, hắc hắc..... Người là tên to gan lớn mật nhất trong những tên mà lão già đây gặp được đó.

Trong lòng Địch Cửu trầm xuống, hắn cảm thấy da đầu mình đang run lên rồi, hơi lùi về sau theo bản năng, trong lòng hắn cũng đang không ngừng suy nghĩ biện pháp để chạy trốn. Nhưng rất nhanh Địch Cửu đã thấy tuyệt vọng, hắn không nghĩ ra cách nào để thoát khỏi ông già lưng còng này hết.

- Người đừng suy nghĩ cách chạy trốn nữa, nếu như để người chạy trốn trước mặt ta thì không bằng ta tự chôn mình luôn cho rồi.

Ông già lưng còng kia giống như nhận ra suy nghĩ của Địch Cửu, tỏ vẻ khinh thường.

Trong lòng Địch Cửu bây giờ chỉ có tiếc nuối mà thôi, tới bây giờ hắn mới hiểu ra thì ra chạy trốn cũng là một môn vô cùng quan trọng. Nếu như qua hôm nay mà hắn vẫn còn sống, hắn nhất định phải đi tìm hiểu một ít pháp thuật chuyên dùng để chạy trốn mới được.

- Không biết tiền bối là người phương nào? Những lời tiền bối nói lúc nãy vẫn bối không hiểu gì hết?

Địch Cửu ôm quyền hỏi, hẳn biết mình có chối cũng vô dụng nhưng mà hẳn vẫn cứ không muốn thừa nhận đó.

Ông già lưng còng kia vung tay lên:

- Nhóc con người không cần phải biết ta là người phương nào, ta dám cá nếu như ta không xuất hiện, chờ đến khi người bố trí vây sát trận và bạo liệt trận xong thì người đi vào trong đó cũng chỉ là đến nạp mạng mà thôi. Tiểu tử người đứng là người không biết thì không sợ, người có biết bên trong Thương Lô Thích Gia có bao nhiêu hộ vệ Kim Đan không hả? Không chỉ như vậy, ở trong đó còn có cả Nguyên Hồn tọa trấn nữa kìa, người vậy mà còn dám tính kế tới chỗ này, người ngại mình sống lâu quá rồi sao.

Nói xong mấy câu này, ông già lưng còng kia lại cười hắc hắc.

- Người nên cảm thấy may mắn vì người chỉ đi phá Thương Lô Thích Gia trong vòng một tháng mà thôi, nếu lúc đó mà người còn dám động thủ tới chi nhánh thứ năm nào đó của Thương Lô Thích Gia, thì bây giờ người đã không còn mạng mà ở đây làm loại chuyện này nữa rồi.

- Thì ra là người.

Địch Cửu cuối cùng cũng hiểu ra là ai đã giả mạo hẳn đi cướp ba chỗ khác của Thương Lô Thích Gia rồi.

CẦU BẮM THÍCH MỖI CHƯƠNG TRUYỆN VÀ ĐẤY KIM PHIẾU LEO TOP THÁNH BẢNG CHO MỌI NGƯỜI THẤY VÀ CÙNG ĐỌC.

- đa tạ đạo hữu mrbill và ThầnVương đã đẩy kp và ủng hộ cho truyện.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngủ

www.dtv-ebook.com

Chương 119: Tuyệt Đối Có Vấn Đề

Nếu như tới giờ phút này Địch Cửu còn chưa đoán ra ông già trước mặt chính là người giả mạo hẳn đi xử lý ba chi nhánh Thương Lô Thích Gia kia thì đúng là hẳn bị ngu luôn rồi.

Ông già lưng còng kia nhếch miệng.

- Là ta thì sao chứ, không phải tiểu tử người đã nói kẻ thù của kẻ thù chính là bằng hữu sao. Hai chúng ta đều là kẻ thù của Thương Lô Thích Gia, cho nên ta chỉ đơn giản là muốn lại đây giúp đỡ người thôi.

- Lão nghe được chúng ta nói chuyện sao?

Trong lòng Địch Cửu phát lạnh, lúc hẳn và Cảnh Kích nói chuyện đã sớm dùng thần niệm chú ý đến xung quanh, không ngờ vẫn bị người nghe được.

Nếu như ông già này có ý xấu gì với bọn họ thì sợ là dù có thêm một trăm Địch Cửu nữa thì cũng bị lão xử lí sạch sẽ mà thôi. Địch Cửu cảm thấy sau lưng mình lạnh run, đừng thấy hẳn mở miệng nói đi vào luân hồi dễ dàng như vậy mà lầm, nếu không gặp phải tuyệt cảnh trong tuyệt cảnh, hẳn tuyệt đối không muốn đi vào luân hồi chút nào.

Địch Cửu nhanh chóng tỉnh táo lại, buông bỏ những tâm tư khác, toàn lực ứng phó với tình huống trước mắt.

Nếu như lúc còn chưa biết đây là người mượn danh hẳn để xử lý ba chi nhánh Thương Lô Thích Gia kia, có khi hẳn còn thật sự cho rằng ông

già này đến đây để giúp đỡ hần. Nhưng hiện tại, Địch Cửu tuyệt đối sẽ không tin được đối phương là tới là để giúp hần.

- Các người nói chuyện giữa đường lớn như vậy, ta cũng chỉ là đi ngang qua tùy tiện nghe một chút mà thôi. Nhưng mà lão già đây cũng rất đồng ý với câu nói kia của người, ta cũng nghĩ như vậy, kẻ thù của kẻ thù chính là bằng hữu. Bây giờ hai chúng ta có chung một kẻ thù, cho nên bây giờ chúng ta chính là bằng hữu.

Kẻ thù của kẻ thù chính là bằng hữu sao? Trong lòng Địch Cửu cười lạnh, hần cũng không cần bằng hữu như vậy đâu. Nhưng mà lời này của hần cũng sẽ không nói ra miệng.

Địch Cửu ôm quyền hỏi:

- Vừa nãy tiền bối có nói nếu ta đi đến Thương Lô Thích Gia chính là đi tìm chết, lời này là có ý gì?

Cho dù như thế nào thì ông già lưng còng kia cũng nhất định không phải là cường giả của Thương Lô Thích Gia, chuyện này làm cho Địch Cửu tạm thời không đi lo lắng đến uy hiếp của đối phương. Địch Cửu tin những lời này của ông già kia cũng không phải là bản tên không có mục đích, nếu như trong Thương Lô Thích Gia có chỗ nào đó lợi hại mà hần chưa biết đến, vậy sẵn tiện đây hỏi cho rõ luôn đi.

Mấy lần trước khi hần ra tay với Thương Lô Thích Gia đều sẽ quan sát một thời gian, xác định rõ ở Thương Lô Thích Gia đó không có ai có thể uy hiếp được hần thì hần mới ra tay.

Lấy hiểu biết của hần bây giờ về vấn đề tu luyện thì bất kỳ tu sĩ Kim Đan nào trước mặt hần cũng đừng mơ mà có thể ẩn dấu tu vi. Trừ phi có tu sĩ Nguyên Hồn lại đây thì lại khác, nhưng mà Địch Cửu tin tưởng cho dù là ở Thương Lô Thích Gia thì tu sĩ Nguyên Hồn của bọn họ cũng không nhiều như rau cải trắng ngoài chợ đâu.

Ở phía Bắc này Thương Lô Thích Gia có bao nhiêu chi nhánh Thương Lô chứ? Sợ là cho dù người của Thích gia cũng chưa chắc biết rõ nữa. Nếu như mỗi một chi nhánh nhỏ đó đều có một tu sĩ Nguyên Hồn tọa trấn hả? Hẳn chỉ có thể cười ha hả thôi.

- Theo tin tức mà ta có được, sau khi Thương Lô Duy Xuân của Thương Lô Thích Gia bị xử lý xong thì tổng bộ Thích gia đã lấy ra hai tấm phù truyền tống định vị.

Thấy vẻ khó hiểu trong mắt Địch Cửu, ông già lưng còng kia đặc ý cười cười, lộ ra một hàm răng vàng khè tiếp tục nói:

- Không biết phù truyền tống định vị là cái gì đúng không? Để lão già này dạy cho người biết ha, phù truyền tống định vị có thể di chuyển người đến nơi người muốn đến trong nháy mắt.

Địch Cửu hiểu ra

- Vậy ý của tiên bối là, cho dù ta động thủ với bất kỳ chi nhánh Thương Lô Thích Gia nào đi nữa thì một cường giả Nguyên Hồn của Thích gia cũng có thể trong nháy mắt liền xuất hiện ở chỗ đó?

- Tiểu tử người cũng không quá ngu a, đúng là ý này đó. Nhưng mà hai tấm phù kia của Thương Lô Thích Gia đúng là có quý thiết nhưng cũng không thần tới nỗi đi tới chỗ nào cũng được đâu, nhiều nhất cũng chỉ là trong phạm vi phía Bắc này thôi.

Ông già lưng còng kia lộ ra vẻ mặt trẻ nhỏ dễ dạy.

Nói xong mấy cái này rồi, giống như cảm thấy chưa dọa Địch Cửu đủ, lão lại tiếp tục chỉ chỉ vào bên trong Thương Lô Thích Gia này, nói thêm:

- Bên trong Thương Lô Thích Gia này có tổng cộng 21 tu sĩ Kim Đan đang tu luyện, trong đó còn có ba gã tu sĩ Kim Đan viên mãn. Trừ mấy tên

trong đó ra còn có một tên tu sĩ Nguyên Hồn có thể trở về bất cứ lúc nào. Người nói người đi vào chỗ này có phải là đi tìm chết hay không? Đừng có cái suy nghĩ kiểu như trước khi tên Nguyên Hồn kia trở về thì người đã chạy trốn rồi, với thực lực của người bây giờ còn chưa làm được đâu.

Địch Cửu lần này thật tình cảm ơn ông già này, hẩn cúi người hành lễ:

- Đa tạ ân cứu mạng của tiền bối, nếu không vãn bối nhất định đã chết ở chỗ này rồi. Tiền bối độ lượng, vãn bối xin nhớ kỹ.

Thực ra Địch Cửu cũng không sợ 21 tên tu sĩ Kim Đan kia cho lắm, bởi vì hẩn cũng không tính trực tiếp liều mạng với bọn chúng. Hẩn chỉ sợ tên tu sĩ Nguyên Hồn kia thôi, cho dù Kim Đan có nhiều cỡ nào đi nữa thì sau khi hẩn khởi động vây sát trận thì vẫn có thể ung dung mà rời khỏi đây, nhưng một khi tu sĩ Nguyên Hồn lại đây, vậy thì hẩn chỉ có con đường chết mà thôi.

Bây giờ Địch Cửu chỉ muốn nhanh chóng chạy khỏi Bắc Tích Thành. Nếu Tu sĩ Nguyên Hồn của Thích gia đã có được cái định vị truyền tống phù gì đó rồi, hẩn ở chỗ này tìm chết hả. Hẩn chẳng những phải rời đi chỗ này mà còn phải đi không cho ai phát hiện ra mới được nữa.

- A, tiểu tử người đừng đi nha.

Thấy Địch Cửu vội vàng muốn chạy đi, ông già lưng còng kia liền ngăn lại Địch Cửu.

Địch Cửu khó hiểu nhìn ông già lưng còng này, thực lực của lão rất mạnh, nếu như lão không muốn cho hẩn đi thì hẩn chắc chắn là đi không được rồi.

Sau khi Địch Cửu lĩnh ngộ được Núi Non Liên Miên và Cuồng Phong Bạo Nộ xong thì hẩn luôn có cảm giác hùng tâm vạn trượng, còn bây giờ Địch Cửu chỉ muốn tìm một chỗ tăng thực lực lên Kim Đan đã rồi tính tiếp.

Trong mắt của tu sĩ Nguyên Hồn thì Trúc Cơ chỉ là con kiến hôi mà thôi. Nếu như hẳn có thể nâng tu vi lên đến Kim Đan thì chắc là sẽ có đủ khả năng để bảo vệ mình. Cho dù đánh không lại thì ít ra cũng có thể chạy thoát.

Ông già lưng còng kia cười hắc hắc, lần thứ hai khoe ra hàm răng vàng khè kia, sắc mặt vô cùng đê tiện nói:

- Tiểu tử, hai chúng ta có thể hợp tác nha...

- Ý của tiên bối là....

Địch Cửu đã xác định vị trí của mình rồi, nếu như cùng ông già này hợp tác hẳn tuyệt đối là ở thế yếu.

Trong suy nghĩ của Địch Cửu, hẳn thật sự không muốn hợp tác với lão chút nào, hẳn thà rằng trực tiếp rời đi Bắc Tích Thành.

Ông già lưng còng kia dí sát mặt vào Địch Cửu, giống như một tên trộm mà nói nhỏ:

- Vậy nè, người cứ dựa theo kế hoạch cũ của mình mà làm đi, ta ở một bên giúp đỡ cho.

Loại chuyện tốt như vậy đột nhiên rơi xuống đúng là rất kỳ quái, Địch Cửu cau mày nói:- Bây giờ ta đã hiểu được Thương Lô Thích Gia này có bao nhiêu nguy hiểm rồi, tiên bối thực lực cao thâm nên không sợ hãi gì nhưng vẫn bối và bằng hữu nếu như gặp phải cường giả Nguyên Hồn chỉ sợ là chỉ có con đường chết mà thôi.

Ông già lưng còng kia vung tay, thản nhiên nói:

- Nếu như người đã không muốn vậy thì ta đi à nha. Đúng rồi, tên trưởng lão Nguyên Hồn kia của Thích gia đi chưa bao xa đâu, nói không

chừng lúc gã đó quay trở về, hai người các người còn chưa đi khỏi Bắc Tích Thành nữa đó.

Địch Cửu rất không thích bị người khác uy hiếp, nhưng mà thực lực không bằng người thì cũng chỉ đành chịu mà thôi, Địch Cửu cắn răng nói:

- Tiền bối cứ việc nói thẳng đi, ngài rốt cục là muốn cái gì, còn có tiền bối vì cái gì lại muốn giúp đỡ một tiểu tử Trúc Cơ như văn bối chứ?

Ông già lưng còng vỗ vỗ vai Địch Cửu:

- Tiểu tử ngươi rất có tiền đồ a, sau khi vào trong đó rồi, lão già đây chỉ lấy đi vài món đồ mà thôi, còn mấy thứ khác cho các người hết, được không? Ta tới tìm tiểu tử ngươi hợp tác, thứ nhất là vì nhìn người thuận mắt, thứ hai sao, kẻ thù của kẻ thù là bằng hữu mà, không lẽ người quên rồi sao?

Địch Cửu cười ha hả:

- Tiền bối muốn văn bối bố trí vây sát trận đúng không?

- Đúng, đúng, đúng, trình độ trận pháp của người rất cao, tới ta còn phải tìm tiểu tử người hỗ trợ nữa đây.

Nghe Địch Cửu hỏi, lão nhanh chóng trả lời ngay.

Địch Cửu nghe xong lại khẳng định, đối phương nhất định không phải vì trình độ trận pháp kia mà giúp đỡ hẳn. Nhưng mà người ta lại không chịu nói thật, hẳn cũng không có cách nào.

- Vậy còn tiền bối làm gì?

Bây giờ Địch Cửu chỉ có thể hợp tác với lão thôi, cho nên bây giờ cố gắng chiếm nhiều chỗ tốt một chút vậy.

Ông già kia vỗ vỗ ngực:

- Người cứ làm phần việc khó khăn là bố trí vây sát trận đi, mấy chuyện còn lại giao hết cho ta, cho dù là Kim Đan hay Nguyên Hồn của Thích gia thì lão đây cũng cản lại hết cho người.

Địch Cửu càng lúc càng cảm thấy bất an, ông già lưng còng này nhìn như rất đại công vô tư a. Chỉ cần lấy một vài món đồ mà lại đi làm loại chuyện vừa mệt vừa phiền phức như vậy, còn phần phát tài thì lại cho hẳn và Cảnh Kích.

Chuyện này tuyệt đối là không thích hợp, nhưng mà Địch Cửu còn chưa tìm ra chỗ nào không thích hợp cả, đành phải lắc đầu.

- Nhiều đây còn chưa đủ....

- Tiểu tử người đừng có được một tắc lại muốn một thước a, lão già đây là muốn dẫn dắt một chút đám hậu bối các người mới hy sinh lớn tới như vậy rồi đó.

Thấy Địch Cửu lại lắc đầu, ông già kia khó chịu đứng dậy.

Địch Cửu ôm quyền nói:

- Tiên bối, tuy nói là cả ba chúng ta cùng nhau ra tay, nhưng mà sau này Thương Lô Thích Gia chắc chắn sẽ chỉ truy nã bọn vãn bối mà thôi, về phần tiên bối, đối phương có khả năng còn chưa biết đâu..... Cho nên vãn bối hy vọng ngài có thể giúp ta một chuyện nữa, ta nghe nói Thiên Mạc đã mở ra.....

- Người muốn có danh ngạch đi vào Thiên Mạc hả?

Ông già lưng còng trừng mắt.

Địch Cửu gật đầu:

- Đúng vậy, hơn nữa không phải một cái mà là hai cái. Tiền bối cũng biết, một khi bị Thương Lô Thích Gia nghi ngờ lên đầu ta rồi, vậy sau này chắc chắn sẽ đuổi giết ta khắp nơi. Chỉ có đi vào bí cảnh Thiên Mạc mới có khả năng giữ được mạng sống mà thôi.

Ông già lưng còng cắn răng nói:

- Được, vậy như ý của người, hai danh ngọc để đi vào Thiên Mạc.

Địch Cửu duỗi tay

- Nếu như muốn đi vào bí cảnh Thiên Mạc vậy nhất định sẽ có tín vật, thỉnh tiền bối đưa cho ta tín vật đi.

- Muốn đi vào Thiên Mạc còn phải thông qua tỉ thí giữa các tông môn nữa, bây giờ thì lấy đâu ra tín vật chứ?

Lão cau mày.

- Thật sự không có sao?

Địch Cửu rõ ràng không tin những gì lão nói.

Lão bất đắc dĩ giơ tay ra, trong tay đã có thêm hai cái ngọc bài có điều khắc hình thác nước

- Cho người nè, vậy có được chưa, chuyện của người nhất định phải làm cho tốt đó.

Có vấn đề, tuyệt đối là có vấn đề, trong lòng Địch Cửu càng khẳng định bản thân không có đoán sai.

CẦU BẮM THÍCH MỖI CHƯƠNG TRUYỆN VÀ ĐẤY KIM PHIẾU LEO TOP THÁNH BẢNG CHO MỌI NGƯỜI THẤY VÀ CÙNG ĐỌC.

- đa tạ đạo hữu nguyendan2908 và TracHon đã đẩy kp và ủng hộ cho truyện.

Lên top tại hạ thấy cũng vui, nhưng con đường đại đạo của tại hạ bị danh vọng làm lu mờ rồi, Kệ.....cmn vui thật há há hí hí.....

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 120: Vật Ông Già Lưng Còng Muốn Lấy

Team dịch: ๓Tà ๓Tu ๓Chi ๓Địa

- Thực lực của vãn bối thấp kém cho nên nếu như hợp tác với tiền bối, không khỏi có chút lo lắng trong lòng.

Địch Cửu đã cảm nhận Địch Cửu có chỗ không thích hợp cho nên càng không muốn liên thủ với Ông già lưng còng này chút nào.

Ông già lưng còng cười có chút âm hiểm:

- Ta cũng biết ngươi bây giờ đang lo lắng cái gì, chỉ cần ngươi thành tâm thành ý hợp tác với ta, lão nhân gia ta đây sẽ phát lời thề tuyệt đối sẽ không ra tay với ngươi là được rồi đi...

- Vậy nếu tiền bối ra tay với ta sẽ bị lôi kiếp đánh thành tro được không?

Địch Cửu đương nhiên nghe ra lời thề hồi nãy của lão chả xài được gì hết, cho nên hẳn trực tiếp mở miệng giúp lão phát ra lời thề có chút ý nghĩa hơn luôn.

Nghe thấy Địch Cửu nói, trong mắt của ông già lưng còng lóe lên sát ý, sau đó cười hắc hắc:

- Tốt, rất biết suy nghĩ, cứ làm như người nói đi.

Lão vốn cũng không tính toán xử lý Địch Cửu làm chi, nếu như lão ra tay xử lý Địch Cửu thì việc tìm Địch Cửu hợp tác đã không còn tác dụng gì

nửa rồi.

Đối với một con kiến như Địch Cửu lão hoàn toàn không để ở trong lòng.

Vốn Địch Cửu tính bố trí một cái vây sát trận cấp năm, nhưng bây giờ hẫng lại đổi lại, bố trí một cái vây sát trận cấp bốn đỉnh phong, sau lại làm thêm một cái bạo liệt trận cấp bốn nữa.

Còn về Cảnh Kích, Địch Cửu hoàn toàn không có ý định để cho cậu tham gia lần này, hẫng đã để cậu rời khỏi Bắc Tích Thành đến chỗ đã hẹn trước để chờ hẫng rồi.

- Không tệ, không tệ, trình độ trận pháp thật sự không tệ nha.

Ông già lưng còng đứng ở một bên nhìn Địch Cửu bố trí pháp trận, khen ngợi luôn miệng.

- Ta còn chưa biết nên xưng hô với tiền bối như thế nào? Không phải lúc trước tiền bối đã nói chúng ta là bằng hữu sao?

Địch Cửu bố trí xong trận kỳ cuối cùng, quay đầu lại cười hắc hắc hỏi.

Lão khoát tay nói:

- Người cứ gọi ta là tiền bối hay là lão lưng còng cũng được.

- Được rồi, tiền bối lưng còng à, ta đã bố trí xong trận pháp rồi, bây giờ chúng ta cứ vậy mà đi vào sao?

Địch Cửu cũng không thêm khách khí với lão, người ta rõ ràng là đang lợi dụng hẫng.

Nghe Địch Cửu thực sự gọi mình là tiền bối lưng còng, lão cũng không thêm để ý, đúng là lão chỉ muốn lợi dụng Địch Cửu mà thôi.

- Bây giờ đi vào luôn.

Ông già lưng còng nói xong, bước vào trong Thương Lô Thích Gia còn nhanh hơn cả Địch Cửu nữa.

Địch Cửu cũng nhanh chóng dịch dung thành một lão già râu trắng, nhanh chóng bước vào bên trong. Hắn dám chắc cái lưng còng kia cũng không phải là đồ thật, chỉ là thủ đoạn dịch dung của đối phương vô cùng cao thâm, hắn đoán không ra làm bằng cách nào mà thôi.

- Có địch! Phòng ngự cấp một....

Địch Cửu vừa mới bước vào đại điện tầng một của Thương Lô Thích Gia đã nghe được tiếng gào thét kinh sợ của tiểu nhị rồi.

Gần như tất cả tiểu nhị của Thương Lô Thích Gia bây giờ nhắm mắt lại cũng có thể nhớ rõ ràng được diện mạo của ông già tóc bạc do Địch Cửu dịch dung thành rồi, bây giờ đột nhiên thấy hắn xuất hiện ở đây không khẩn trương mới lạ đó.

- Phòng ngự cái cục cứt.

Ông già lưng còng giơ tay lên liền có vô số mũi nhọn sắc nhọn bay ra ngoài, lúc này không chỉ có tiểu nhị của Thương Lô Thích Gia mà ngay cả khách nhân ở đây cũng bị những mũi nhọn đó giết chết.

Trong lòng Địch Cửu phát lạnh, lão già này cũng thiệt là độc ác nha.

Oan có đầu nợ có chủ, từ trước tới giờ dù cho Địch Cửu có ra tay xử lý Thương Lô Thích Gia đi nữa thì cũng chưa bao giờ đ-ng đến khác nhân bên trong cả. Còn bây giờ ngay cả khách nhân lão cũng không buông tha, rõ ràng là đang cố ý hãm hại Địch Cửu mà.

Có hai tu sĩ Kim Đan bay từ trên lầu xuống, hai người còn chưa chạy đến chỗ này đã bị mấy mũi nhận sắc nhọn kia xé rách rồi.

Chỉ vài đạo mũi nhận tùy tay phát ra đã có thể xử lý hai tên tu sĩ Kim Đan sơ kỳ, xem ra lão già này không phải chỉ là Nguyên Hồn, hoặc ít nhất là không phải một Nguyên Hồn bình thường, trong lòng Địch Cửu nhanh chóng suy đoán.

Dù sao thì lúc đầu hai người cũng đã thương lượng tốt rồi, bây giờ Ông già lưng còng đó giết người, hãn cũng không chút do dự mà thu lấy hết tất cả pháp bảo vào trong túi trữ vật. Hai cái túi trữ vật của hai tu sĩ Kim Đan kia hãn cũng không buông tha.

Về cái nhẫn ẩn hình kia, Địch Cửu cũng không tính lộ ra cho lão biết.

Ông già lưng còng giết người vô cùng nhanh gọn, từ lầu pháp bảo giết lên đến lầu đan dược, từ lầu linh thảo đến lầu công pháp...

Địch Cửu cứ im lặng không rên tiếng nào mà thu dọn sạch sẽ tất cả đồ vật, nếu như lão đã thề rồi mà vẫn có ý định giết hãn thì cho dù hãn không lấy cái gì hết thì cũng chết mà thôi.

Gần nửa canh giờ, lão đã giết hơn chín mươi tu sĩ Kim Đan rồi, Địch Cửu cũng thu đầy mấy cái túi trữ vật. Lúc trước hãn cũng coi như là có chút tài sản, nhưng mà nếu như so với số thu hoạch ngày hôm nay của hãn thì đúng là gặp được sư phụ luôn rồi. Luận võ công : Quách Tĩnh Có thể đánh bại Kiều Phong ? 0.3M views Entertainment- Tiền bối lưng còng, chúng ta đã thu hết toàn bộ đồ vật trong này rồi, hay là bây giờ cho nổ bay nó đi ha?

Địch Cửu biết rõ này giờ chỉ có hãn thu đồ mà thôi, ông già lưng còng này chưa lấy đi món nào hết, nhưng mà hãn vẫn cố ý hỏi.

Ông già lưng còng cười hắc hắc

- Tiểu tử kia, là người thu hết đồ vật mới đúng, đồ của ta còn chưa lấy được đâu.

Nói xong mấy câu này, lão liền đi vào chỗ sâu nhất trong động phủ của Thương Lô Thích Gia, Địch Cửu cũng chỉ đành đi theo vào. Bây giờ hẳn cũng đã hiểu ra vì sao lúc này lão lại ra tay tàn nhẫn như vậy rồi, thật sự là sự tàn nhẫn lúc này đã phát huy tác dụng lớn. Sau khi giết sạch hết những người ở đây lại dùng trận pháp phong tỏa lại, cho nên từ này đến giờ cũng không có xuất hiện người nào cản đường cả.

Ông già lưng còng giống như là đã từng đi đến chỗ này rồi, lão không chút do dự đi vào chỗ sâu nhất trong động phủ tu luyện của Thương Lô Thích Gia.

Lúc Địch Cửu nhìn thấy cái động phủ này thì cũng nhìn thấy một cái hộ trận cấp năm đỉnh phong. Hơn nữa trong hộ trận này còn có thêm một cái xúc phát trận, tuy hẳn đã là trận pháp đại sư cấp năm rồi, nhưng vẫn không có khả năng trong thời gian ngắn phá hủy được hộ trận này. Hơn nữa cho dù có mở được hộ trận này ra thì cũng sẽ bị chủ nhân của động phủ này phát hiện.

Ông già lưng còng dẫn hẳn tới chỗ này hiển nhiên là vì muốn phá vỡ cái hộ trận này sau đó lấy đồ vật ở trong đó đi.

Lúc Địch Cửu tưởng rằng lão sẽ quay sang nhờ hẳn hỗ trợ thì lão đã lấy ra một cái trận bàn. Sau khi lấy nó ra xong lão quăng nó ngay xuống đất.

Vừa nhìn thấy cái trận bàn này Địch Cửu liền nhớ tới lần ở hội đấu giá trên Địa Cầu mình cũng từng mua được một cái trận bàn giống như vậy. Sau khi hẳn lấy được cũng từng đem nó đi luyện hóa, nhưng mà sau khi thần niệm của hẳn thâm nhập vào bên trong trận bàn rồi thì nó chẳng có

chút phản ứng nào, trận văn bên trong nó cũng không dao động gì cả. Địch Cửu cảm thấy cái trận bàn đó là một cái trận bàn bị hư rồi.

Địch Cửu chưa kịp nhìn xem cái trận bàn này là loại nào thì thấy nó đã muốn khởi động rồi.

Không tới một phút đồng hồ, Địch Cửu nhìn thấy nó bắt đầu phát ra từng đạo gợn sóng huyền ảo. Mấy gợn sóng đó đi vào hộ trận của động phủ, thì cái hộ trận đó đã nứt ra một khe hở nhỏ, từ trong đó có một cỗ nhiệt khí thẩm thấu ra bên ngoài.

Địch Cửu cũng không thèm nghĩ xem là thứ gì mà lại có thể nóng đến như vậy, hắn bây giờ đang dùng ánh mắt nóng bỏng của mình nhìn chằm chằm vào cái trận bàn của ông già lưng còng kia. Loại trận bàn dùng để phá trận như vậy hắn lần đầu tiên thấy được, hắn cũng có thể nhìn ra trận bàn trong tay lão nhất định là loại cao cấp nhất. Cho dù chỉ là một góc của cái trận bàn này thôi có khi còn nhiều hơn tổng thu hoạch hôm nay của hắn nữa đó.

Lấy loại đồ cao cấp như vậy chỉ để mở ra một cái hộ trận mà thôi, không biết bên trong đó rốt cục là chứa đồ tốt đến cỡ nào nữa đây?

- Tiểu tử dẫn đường đi, ta cũng chỉ có một cái trận bàn này mà thôi, hơn nữa cũng không hiểu trận pháp.

Ông già lưng còng mở ra hộ trận rồi cũng không đi vào mà lại quay đầu nói với Địch Cửu.

Địch Cửu chắc chắn dẫn đường không phải việc tốt lành gì nhưng tiếc là hắn không có năng lực để phản kháng. Lúc trước lão cũng đã nói rồi, hắn phải thành tâm thành ý hợp tác thì lời thề kia mới có hiệu lực. Nếu như mà bây giờ hắn không chịu đi trước dẫn đường vậy coi như là không chịu thành tâm thành ý rồi.

Địch Cửu vô cùng bất đắc dĩ, chỉ có thể dẫn đường đi vào bên trong.

Vừa mới đi vào bên trong động phủ, cảm giác nóng bức càng thêm rõ ràng. Đến khi Địch Cửu nhìn thấy thứ đang phát ra nhiệt lượng cực nóng kia, hấn liền sợ ngây người.

Đây là một ngọn lửa, ngọn lửa này bị cấm chế nhốt lại trên một tảng đá màu xám, hình như nó đang hấp thu thứ gì đó trên tảng đá để lớn dần lên.

Lúc trước Địch Cửu còn thòm thèm cái trận bàn của lão ông già lưng còng, nhưng sau khi nhìn thấy ngọn lửa này hấn liền biết, cái trận bàn đó hoàn toàn không có cách nào so sánh với ngọn lửa này.

Thứ này nhất định là dị hỏa ở trong truyền thuyết, mấy năm qua Địch Cửu đã nghiên cứu qua vô số ngọc giản tu chân rồi, làm sao mà không biết được sự trân quý của dị hỏa chứ?

Trên toàn bộ Cực Dạ đại lục cũng không có được bao nhiêu ngọn dị hỏa, vậy mà bây giờ ở trong Thương Lô Thích Gia hấn lại có thể nhìn thấy một ngọn dị hỏa.

- Người nhìn thấy cái cấm chế trên ngọn lửa đó không? Người chỉ cần giúp ta luyện hóa cấm chế sau đó lấy ngọn lửa dùm ta là được. Đương nhiên, chỉ cần đ-ng vào cái cấm chế đó nhất định sẽ có tu sĩ Nguyên Hồn truyền tống trở về liền, ta sẽ phụ trách cản đối phương lại tranh thủ thời gian cho người lấy ngọn lửa đó về.

Ông già lưng còng chỉ vào dị hỏa nói.

- Nhưng mà tiền bối lưng còng à, lấy thực lực của ta bây giờ sợ là không thể chạm vào dị hỏa này được đâu.

Cảm giác không ổn trong lòng Địch Cửu chưa bao giờ rõ ràng như lúc này.

- Tiểu tử ngươi làm lạ đi, ta không biết gì về trận pháp hết cho nên không thể động đến cấm chế của ngọn lửa được. Bây giờ nhiệt độ của ngọn lửa đã bị cấm chế kia giam cầm rồi, cho dù ngươi đi phá cấm chế thì nó cũng sẽ không làm ngươi bị thương được. Chúng ta không có nhiều thời gian đâu, phải tốc chiến tốc thắng.

Lão có chút khó chịu thúc giục.

Địch Cửu cũng hiểu, lúc trước lão giết hết tất cả mọi người là vì không muốn để lọt tin tức ra ngoài, hơn nữa đồ vật hãn muốn lão đã cho rồi, cho nên bây giờ đến phiên hãn phải hỗ trợ.

Nếu như hãn dám không ra tay hỗ trợ, vậy thì hãn chết chắc rồi.

Địch Cửu đáp lời, tiến lên một bước, hai tay bắt đầu đánh ra vài đạo thủ quyết, bắt đầu phá giải cấm chế này. Hãn là loại người một khi đã quyết định thì sẽ không rề rà ê a, nếu như mà lè mề chần chừ đã không có ích lợi gì vậy thì cũng không cần đi làm mấy chuyện vô dụng đó.

Gần như là ngay lúc mấy đạo thủ quyết của hãn chạm vào cấm chế của ngọn lửa kia, thì có một mũi nhọn sắc bén từ bên ngoài cấm chế bay ra ngoài. Địch Cửu cảm thấy có một cỗ lực lượng cường đại chế trụ thân thể hãn.

Phốc!

Máu tươi văng tung tóe, mũi nhọn kia đã xuyên qua trái tim Địch Cửu.

Mà cũng vào lúc đó, một tiếng rống giận từ hư không truyền đến, sau đó là một bóng người xuất hiện từ hư không. Địch Cửu hiểu rõ, chắc chắn là cường giả Nguyên Hồn Cảnh đã đến rồi.

CẦU BẮM THÍCH MỖI CHƯƠNG TRUYỆN VÀ ĐẨY KIM
PHIẾU LEO TOP THÁNH BẢNG CHO MỌI NGƯỜI THẤY VÀ CÙNG
ĐỌC.

- đa tạ đạo hữu ThầnVương và daylacainick đã đẩy kp và ủng hộ cho
truyện.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngủ

www.dtv-ebook.com

Chương 121: Lão Gù Âm Hiểm

Hơi thở tử vong từ miệng vết thương lan tỏa ra khắp người, Địch Cửu cảm nhận được sinh cơ của bản thân đang trôi đi nhanh chóng.

Lão gù ném một viên đan dược vào trong miệng Địch Cửu đồng thời nói:

- Đây là đan dược chữa thương cao cấp, có thể ngăn chặn thương thế của người.....

Địch Cửu cũng không cảm kích lão gù này chút nào, lão chữa thương cho hắn chỉ vì muốn hắn bán mạng mà thôi. Theo hắn cảm ứng được, tên cường giả Nguyên Hồn này vẫn còn kém một bậc so với lão. Nhưng mà đúng là gã đã sử dụng phù truyền tống định vị để đến đây, cái này thì đúng là lão không lừa hắn, Thích gia thật sự có được loại phù này.

Lúc Địch Cửu cho là lão gù sẽ động thủ đánh nhau với cường giả Nguyên Hồn này thì lại thấy lão đột nhiên cầm một cái trận bàn ra khỏi động lên, từng đạo hình ảnh gợn sóng tràn ra bảo vệ hoàn mỹ cho không gian xung quanh.

Thình thịch!

Lúc cường giả Nguyên Hồn đi vào đám hình ảnh gợn sóng kia liền bị đánh cho bay ngược ra ngoài.

Trong lòng Địch Cửu càng thêm kinh hãi, cái trận bàn trong tay lão rốt cục là cấp bậc gì vậy? Tới cả cường giả Nguyên Hồn cũng có thể dễ dàng

đánh bay ra ngoài luôn, cái này tuyệt đối là dị bảo cao cấp a.

- Tiểu tử kia, trận bàn của ta cũng không kiên trì được bao lâu đâu, người còn không chịu ra tay nữa hả? Chỉ cần tên Nguyên Hồn của Thích gia kia phá vỡ được trận bàn thì lão già đây sẽ không chút do dự mà chạy trốn đó nha, còn kết quả của người ra sao thì lão nhân gia đây không quản nỗi đâu.

Thấy Địch Cửu còn chưa chịu tiếp tục phá cấm chế, giọng điệu nói chuyện của lão bắt đầu lạnh lẽo.

Địch Cửu cũng biết mặc kệ vì sao lão gù lại muốn hấn phải phá vỡ cấm chế này, nhưng đúng là lão nói không sai, chỉ cần lão bỏ chạy vậy hấn đúng là chỉ có một đường chết.

Địch Cửu không dám chậm trễ nữa, dồn sức lực để phá vỡ cấm chế. Cho dù hấn chẳng dùng toàn lực thì cũng chỉ mấy phút sau cũng đã mở được cấm chế này rồi.

Mà trong nháy mắt lúc Địch Cửu phá được cấm chế hấn cảm giác được hình như trong cơ thể mình có thêm một cái gì đó nữa, hấn còn chưa kịp phản ứng gì thì lão gù đã lấy ngọn lửa đi mất rồi.

Rầm rầm!

Tên tu sĩ Nguyên Hồn của Thích gia vẫn đang không ngừng tấn công vào lớp phòng ngự hình gợn sóng của trận bàn, nó phát ra từng tiếng nổ vang trời.

Địch Cửu dám khẳng định cái trận bàn này không phải chỉ có thể kiên trì được mười phút như lão nói đâu, cho dù chống đỡ thời gian một nén nhang có khi cũng còn được nữa.

- Hắc hắc, trận pháp của tiểu tử người đúng là lợi hại.

Lão gù sau khi lấy được ngọn lửa rồi, cười hắc hắc nhìn Địch Cửu.

Trong lòng Địch Cửu đoán chắc lão cũng đã biết mình không dùng toàn lực rồi, bất quá hẳn cũng không có cách nào, nếu như lão gù này muốn giết hẳn hẳn cũng không có năng lực để phản kháng.

- Tiểu tử, đi thôi.

Lão nói xong liền dùng một đạo nguyên lực bao bọc lấy Địch Cửu, đi chuyển thân thể, nhảy ra khỏi động phủ.

Cho dù đã được nguyên lực bao vây nhưng Địch Cửu vẫn nhìn thấy ở phía xa có một đạo ánh sáng bị lão gù thu hồi. Địch Cửu nghĩ thứ đó chắc là cái trận bàn kia rồi.

Cảm giác hoa mắt chóng mặt cứ hết đợt này đến đợt khác, Địch Cửu cảm giác cả người mình đang không ngừng di chuyển. Trong lòng Địch Cửu cũng hiểu ra, lão gù này chắc là có được thuật chạy trốn mà hẳn tha thiết mơ ước.

Thình thịch!

Một lúc lâu sau, Địch Cửu bị lão gù vớt trên mặt đất.

- Tiểu tử, ta lại cứu ngươi một lần nữa rồi, chúc ngươi may mắn nha. Đúng rồi, ngươi cũng không cần hâm mộ ngọn lửa kia của ta đâu, sau này ngươi đi vào bên trong bí cảnh Thiên Mạc rồi, nói không chừng ngươi còn tìm được nhiều món tốt hơn ngọn lửa này nữa đó. Còn nữa, ở phía trước có một cái động phủ, ngươi có thể vào trong đó chữa thương.

Lão gù nói xong mấy câu này, bước ra một bước, thân mình liền biến mất không thấy tăm hơi.

Thấy lão gù thật sự buông tha mình nhưng mà Địch Cửu cũng chẳng vui vẻ gì, hẳn bây giờ đã hiểu ra vì sao lão lại cho hẳn nhiều chỗ tốt như vậy, còn nhất định muốn kéo một tên mua nước tương như hẳn đến hỗ trợ.

Lấy bản lĩnh của lão hoàn toàn có thể dễ dàng thoải mái thu lấy ngọn lửa bên trong động phủ kia vào tay.

Nhưng mà lão lại muốn đi cùng với hẳn ra tay xử lý Thương Lô Thích Gia, hiển nhiên là vì muốn đời toàn bộ ánh mắt của những cường giả đó đến trên người hẳn.

Lão rõ ràng có thể dễ dàng giết chết tên tu sĩ Nguyên Hồn kia, nhưng lão lại cố tình chỉ sử dụng mỗi cái trận bàn kia. Mà lúc lão gù đó sử dụng trận bàn, hẳn ở bên trong có thể nhìn được cường giả Nguyên Hồn bên ngoài vậy thì gã bên ngoài cũng có thể nhìn thấy được hẳn. Còn về lão gù kia, đối phương chắc chắn là nhìn không thấy. Lão không giết tên tu sĩ Nguyên Hồn kia cũng chỉ vì muốn cho mọi người biết, người làm ra chuyện này chính là lão già tóc bạc kia.

Thực lực của lão già tóc bạc đó không quá mạnh, cản trở được cường giả Nguyên Hồn cũng không phải dựa vào thực lực mà là nhờ vào một cái trận bàn. Nếu như vậy thì Địch Cửu lại lọt vào nghi ngờ của Thương Lô Thích Gia. Bởi vì nếu Địch Cửu thật sự có được loại trận bàn đó thì cho dù tu vi có yếu một chút thì việc giết được mấy tu sĩ Kim Đan của Thương Lô Thích Gia cũng không phải việc khó khăn gì.

Xem ra lão gù cũng rất kiêng kỵ Thương Lô Thích Gia cho nên mới nghĩ cách đời lực chú ý của bọn chúng lên người hẳn, còn lão lại có thể tiêu dao ở bên ngoài. Cho dù Địch Cửu có thật sự bị Thương Lô Thích Gia bắt được thì bọn chúng cũng không tìm được ngọn lửa nữa. Còn về lão gù kia, đó chỉ là diện mạo do dịch dung ra mà thôi, Thương Lô Thích Gia càng không thể nào tìm ra được.

Nói tới nói lui, hẳn cuối cùng cũng chỉ là một tên pháo hôi bị lão dùng để đánh lạc hướng Thương Lô Thích Gia thôi.

Còn vì sao lão lại không lấy những linh thạch và tài nguyên kia, chắc là chỉ muốn cho đám Thương Lô Thích Gia tin tưởng rằng người tới cướp đoạt đồ vật chỉ có một mình Địch Cửu mà thôi.

Hơn nữa lão gù còn có thể khẳng định chắc chắn Thương Lô Thích Gia có thể trong thời gian ngắn quơ được hẳn, nếu không như vậy thì lão chắc cũng đã gom luôn mấy thứ linh thạch và tài liệu đi luôn rồi chứ không phải để lại trên người hẳn để vu oan đầu.

Địch Cửu vừa nghĩ tới đây liền cảm giác được sinh cơ của mình lại bắt đầu trôi đi, chỉ trong một thời gian ngắn mà hẳn đã cảm nhận được tử vong đã đến ngay trước mắt rồi.

- Lão gù âm hiểm vương bát đản kia.

Địch Cửu chửi ầm lên.

Lúc trước lão gù cho hẳn viên đan dược chữa thương kia cũng chỉ có thể ngăn chặn thương thế mà thôi. Nếu như không có viên đan dược đó thì mấy tu sĩ bình thường như hẳn sợ là đã ngum ở trong đó rồi. Mà lão giúp đỡ hẳn chống đỡ một khoảng thời gian chỉ là vì muốn hẳn có thể "chạy ra" khỏi Thương Lô Thích Gia, sau đó lại bị Thương Lô Thích Gia đuổi tới đây lụm xác về.

Địch Cửu cười lạnh, đáng tiếc là lão quá xem thường hẳn rồi. Thế mạnh của hẳn chính là năng lực tự phục hồi siêu siêu mạnh của cơ thể, huống chi hẳn còn có sinh cơ màu xanh nữa.

Không đúng.....

Địch Cửu đột nhiên nhớ tới, vì sao lão gù này lại chắc chắn được Thương Lô Thích Gia sẽ tới lụm xác hẳn được chứ? Bên ngoài này tu sĩ cũng có không ít đâu, làm sao mà Thương Lô Thích Gia lại may mắn tới cỡ đó được.

Đột nhiên linh quang chợt lóe, Địch Cửu nhớ tới lúc hẳn vừa mới phá vỡ cấm chế, hình như lúc đó trong thân thể hẳn đã có thêm thứ gì đó thì phải.

Là cái gì mà lại có thể đột nhiên xuất hiện chứ? Là thần niệm ẩn ký chứ là gì nữa a.

Cái này tuyệt đối là thần niệm ẩn ký của Thương Lô Thích Gia, bây giờ Địch Cửu đã không còn hơi sức mà đi chửi rủa lão gù âm hiểm độc ác kia nữa rồi. Hẳn nhanh chóng lấy ra một cái phi thuyền pháp khí cực phẩm, đồng thời cũng gọi Thụ Đệ ra, để cho nhóc không chế phi thuyền dùng tốc độ nhanh nhất để chạy trốn.

Trong khoảng thời gian này, hẳn nhất định phải nghĩ cách lấy thần niệm ẩn ký ra, nếu không hẳn sẽ chết chắc.

Mấy năm nay Địch Cửu chạy ngược chạy xuôi, gặp phải không ít chuyện rắc rối, cho nên hẳn làm việc càng thêm trật tự rõ ràng, rất hiếm bị người bắt được điểm yếu. Nhưng mà bây giờ so sánh với lão gù kia, hẳn cảm thấy mình giống như là mấy bé ngoan ở nhà trẻ vậy. Nếu như hôm nay hẳn không thể moi cái thần niệm ẩn ký trên cấm chế kia ra thì sẽ phải uống hết nước chân của lão gù(đổ vỏ). Bởi vì năng lực cảm ứng của hẳn rất mạnh, có thể tìm ra được thần niệm ẩn ký ở bên trong người mình được.

Nhờ chăm chỉ tu luyện cho nên Thụ Đệ cũng tiến bộ rất nhanh, bây giờ đã là thụ yêu cấp hai trung kỳ rồi. Nghe Địch Cửu nói một lát nữa sẽ có lão tổ Nguyên Hồn của Thích gia đuổi tới, Thụ Đệ không dám chậm trễ chút nào. Liều mạng mà lấy tất cả linh thạch có cùng phẩm chất cần dùng

để khơi động phi thuyền ra, đồng thời cũng đổ thần niệm và nguyên lực của bản thân vào trong đó.

Nếu như mà bị lão tổ Nguyên Hồn của Thích gia đuổi kịp, vậy không chỉ là mạng nhỏ của đại ca không còn thôi đâu, mà tới cả cái rễ nhỏ của nhóc cũng xong đời luôn đó.

Địch Cửu cũng mặc kệ mấy hành động kia của Thụ Đệ, hắn vội đốt sạch tất cả quần áo, sau đó thổi bay toàn bộ bột phấn đi, dùng thần niệm hoàn toàn thâm nhập vào bên trong cơ thể mình.

Để tìm ra chỗ của ấn ký đó, Địch Cửu ngay cả một cọng lông ngọn tóc cũng tỉ mỉ tìm một lần.

Khoảng thời gian một nén nhang, Địch Cửu vẫn không tìm được thần niệm ấn ký, hắn không chút vui vẻ nào mà ngược lại vô cùng tuyệt vọng.

Địch Cửu cũng không tin cái ấn ký kia lại ở trên quần áo của hắn, cởi mở đồ đó ra là đã có thể vứt bỏ dễ dàng thế đâu.

Địch Cửu lấy ra một đồng linh thạch ném đầy xung quanh, bắt đầu vận chuyển Ngân Hà quyết.

Bởi vì trong lúc vận chuyển Ngân Hà quyết, trong cơ thể của hắn sẽ xuất hiện một tinh không, mà bây giờ hắn đã đạt đến Trúc Cơ tầng sáu, đã có thể hoàn toàn chưởng khống tinh không này rồi. Trong khoảng thời gian này, thần niệm của hắn cũng sẽ mạnh hơn một chút.

Cho dù chỉ có một chút thôi nhưng mà đó cũng là một lần cơ hội. Theo tu luyện, tinh không trong cơ thể càng thêm rõ ràng, mà ở dưới sự nổi bật của nó, cơ thể của hắn cũng trở nên rõ ràng hơn. Mà lúc này cũng chính là cơ hội để hắn tìm kiếm thần niệm ấn ký.

Ngân Hà quyết còn chưa vận hành được một chu thiên, tinh không cũng chưa kịp hình thành, Địch Cửu đã thấy được một đạo ấn ký mờ nhạt rồi.

Đạo ấn ký này tuyệt đối không phải của hắn, mà hắn lúc này không thể tìm được nó là bởi vì nó ẩn dấu ở trong kinh mạch của hắn, chỉ khi tu luyện thì mới bị hắn phát hiện ra mà thôi.

Nếu như hắn tu luyện chậm một chút nữa thì ấn ký này sẽ hoàn toàn dung nhập vào trong kinh mạch của hắn, đến lúc đó, cho dù hắn có tu luyện cũng không cách nào tìm ra được nó nữa. Không chỉ như vậy, khi thần niệm của hắn càng mạnh thì ấn ký này lại càng phai nhạt.

Địch Cửu cũng nhận ra nếu cứ để nó phai dần thì nó chẳng khác nào biến mất cả, mà hắn dám khẳng định, nó nhạt dần như vậy là vì muốn dung nhập vào bên trong thân thể hắn.

Hắn lại bắt đầu vận chuyển Ngân Hà quyết, thần niệm chạm vào viên đá màu xám đang nằm trong thức hải.

Địch Cửu cảm nhận được một loại quy tắc mới, ấn ký sắp nhạt mất kia sau khi tiếp xúc với thần niệm của Địch Cửu bỗng nhiên trở nên rõ ràng hơn nhiều, lúc đầu Địch Cửu cũng chỉ có thể chạm vào nó mà không cách nào lấy ra được, nhưng bây giờ đã có thể dễ dàng moi nó ra rồi.

Địch Cửu chạy nhanh ra khỏi boong tàu, lại lấy một pháp khí phi hành thượng phẩm khác ra, quăng cái ấn ký kia vào trong đó rồi ném thêm một đồng linh thạch vào, khởi động cho pháp khí này chạy về một phương hướng khác.

Cho tới lúc cái pháp khí mang theo ấn ký đó chạy xa không còn bóng dáng nào thì loại cảm giác uy hiếp đáng sợ kia mới biến mất không còn nữa.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 122: Trở Về Tông Môn

Sau khi Ngân Hà lão tổ của phái Tinh Hà mất tích thì phái Tinh Hà vẫn luôn xuống dốc. Sau này nó lại từ một tông môn nhất lưu tuột dốc xuống thành một tông môn nhị lưu.

Mà nguyên nhân khiến cho phái Tinh Hà bị xuống dốc thì không chỉ người trong tông môn, mà ngay cả đến những người môn phái khác cũng biết rõ ràng, bởi vì Ngân Hà lão tổ đã mất tích, đi kèm theo đó chính là sự mất tích công pháp tu luyện của Ngân Hà quyết dành cho cảnh giới từ Nguyên Hồn trở lên.

Cũng chính vì không có công pháp tu luyện của Ngân Hà quyết dành cho cảnh giới từ Nguyên Hồn trở lên cho nên phái Tinh Hà cho đến tận bây giờ vẫn không cách nào gượng dậy nổi.

Lại xảy ra thêm chuyện hồi mấy năm trước, khi mà đệ tử ngoại môn Địch Cửu đắc tội với Thương Lô Thích Gia, bị cường giả Nguyên Hồn của Thương Lô Thích Gia Thích Chí Thương đánh tới cửa, cuối cùng phái Tinh Hà đành phải đuổi đi hai đệ tử Địch Cửu và Cảnh Kích Hoa, đồng thời còn lấy lại vị trí của vị tông chủ có thể coi là tốt nhất trong những năm gần đây- Hạng Thiên Y, thì tình trạng của phái Tinh Hà lại càng ngày càng tệ.

Xem ra không cần bao lâu nữa, cũng không cần đến Thương Lô Thích Gia ra tay thì phái Tinh Hà cũng sẽ xuống dốc trở thành một tông môn thuộc hạng tam lưu thôi.

Cảnh Mạt Song đứng ở bên ngoài tông môn của phái Tinh Hà, nàng có thể cảm nhận được vô cùng rõ ràng, phái Tinh Hà lúc này rõ ràng đã quạnh quẽ hơn nhiều so với lúc nàng rời đi.

Ở phái Tinh Hà này nàng cũng chẳng có bạn bè gì cả, thậm chí ở đây còn có hai gã đang mơ ước Ngân Hà Châu của nàng. Nhưng mà nàng lại không thể không trở về, tốc độ tu luyện của nàng vô cùng nhanh, chỉ vài năm ngắn ngủi mà nàng đã đạt đến Luyện Khí viên mãn. Chỉ cần nàng muốn, nàng lúc nào cũng có thể Trúc Cơ được.

Một khi bước vào cảnh giới Trúc Cơ thì nàng nhất định phải có được công pháp tu luyện kế thừa của Ngân Hà quyết, nhưng tiếc là đến tận bây giờ nàng vẫn chưa lấy được nó.

Nhìn đến phái Tinh Hà càng lúc càng thêm suy sút, Cảnh Mạt Song hít sâu một hơi, nàng đã quyết định sẽ ở đây để đột phá lên Trúc Cơ sơ kỳ, sau đó đi lấy công pháp tu luyện dành cho cảnh giới Trúc Cơ. Một khi lấy được đồ tới tay nàng sẽ lập tức rời khỏi chỗ này.

Sau khi có được Ngân Hà Châu thì nàng mới biết được, trong phái Tinh Hà nhiều nhất chỉ có một người có thể sử dụng cách mở ra Ngân Hà Mạch tu luyện Ngân Hà quyết.

Mà Ngân Hà Châu của Ngân Hà lão tổ hiện đã bị nàng lấy đi, nói cách khác thì cả phái Tinh Hà này cũng chỉ có mỗi mình nàng có thể sử dụng cách này để tu luyện mà thôi.

Cũng chính vì sử dụng cách tu luyện này nên cho dù nàng không ở trong tông môn thì tốc độ tu luyện cũng không chậm chút nào. Còn tên Âu Dương Đào kia, cho dù tốc độ tu luyện của gã có nhanh cỡ nào đi nữa thì trong mấy năm ngắn ngủi này cũng không có cách nào mạnh hơn nàng được.

Mấy năm này nàng luôn ở trong Nội Phong Cốc cố gắng tu luyện, cho nên ít nhất nàng sẽ không yếu hơn gã Âu Dương Đào đó. Dù sao thì nàng cũng chỉ cần lấy được phương thức tu luyện sau Trúc Cơ kỳ rồi sẽ lập tức rời khỏi nơi này, cho nên cũng sẽ không có cơ hội chạm mặt với tên Âu Dương Đào kia.

Chỗ này trừ bỏ Ngân Hà quyết thì còn cái gì có thể khiến cho nàng chú ý nữa chứ.

Đột nhiên trong đầu nàng lại xuất hiện một bóng người mơ hồ, người kia chính là nam tử đã thành thân với nàng. Hẳn đúng là một người rất có ý tứ, trộm đồ của Chung gia xong còn bị người ta bắt lại, lại còn bị tên Chung Chúc Thiên của Chung gia kia lợi dụng bảo hấn tới thành thân với nàng. Gặp phải tình cảnh như vậy mà cái tên thần kinh thô kia vẫn không hề lo lắng sợ sệt chút nào.

Phải biết những người như hấn cho dù bị người ta đánh chết cũng không có ai nói gì cả. Vậy mà hấn lại không thèm để ý chút nào, còn hy vọng có thể đi cùng nàng đến Tịch Xuyên Thành để vào xin vào tiên môn nữa.

Chỉ tiếc linh căn của hấn vô cùng kém cỏi, nhưng mà ngược lại con người lại vô cùng chấp nhất. Linh căn kém như vậy, liên tiếp bị hết tiên môn này đến tiên môn khác từ chối nhưng vẫn cứ không bỏ cuộc, chạy hết chỗ này lại chạy tới chỗ kia. Thật tình cũng không biết lúc trước Úc Trưởng lão nhìn trúng điểm nào của hấn với tên to con kia mà lại đồng ý cho bọn hấn gia nhập vào phái Tinh Hà nữa.

Dù sao thì nàng cũng không tin ông vì nể mặt nàng mới thu hai tên Địch Cửu và Cảnh Kích Hoa vào cửa đâu.

Bây giờ cũng đã qua ba năm rồi, không biết tên Địch Cửu kia đã tu luyện đến Luyện Khí tầng bốn chưa nữa, nếu như vẫn chưa đạt đến đó sợ là

hắn đã không còn ở trong phái Tinh Hà nữa rồi đi?

Ngay lúc đó một tên đệ tử tạp dịch vội vàng đi ngang qua, cũng không biết Cảnh Mạt Song nghĩ như thế nào mà lại đi ngăn cản tên đệ tử này lại.

-.....Vị sư tử này, không biết đệ có thể giúp gì cho tử?

Cho dù Cảnh Mạt Song nhìn rất xấu nhưng rõ ràng thực lực của nàng cao hơn tên đệ tử tạp dịch nhiều, cho nên cậu vừa bị ngăn lại đã vội vàng khom người thi lễ.

Cảnh Mạt Song hỏi thăm:

- Ta là đệ tử ngoại môn của phái Tinh Hà, vừa mới làm xong một nhiệm vụ trường kỳ trở về. Cho ta hỏi thăm một chút, người có biết một đệ tử ngoại môn tên là Địch Cửu không, hắn bây giờ ở chỗ nào?

Bình thường mấy đệ tử tạp dịch gần như là quen thuộc hết tất cả đệ tử ngoại môn.

Nghe thấy Cảnh Mạt Song hỏi thăm Địch Cửu, cậu đệ tử này có chút hốt hoảng, vừa khoát tay liên tục vừa nói nhanh:

- Đệ không biết đâu, sư tử có thể đi coi thông cáo ở bên ngoài tông môn thử xem, đệ đi đây.

Vừa nói dứt câu liền xoay người chạy đi mất.

Cảnh Mạt Song không hiểu gì hết, không phải tên Địch Cửu kia chỉ là một đệ tử ngoại môn thôi sao, sao lại sợ hãi như vậy chứ? Nàng tăng nhanh bước chân, còn chưa đến cửa vào tông môn, nàng đã nhìn thấy một cái bảng thông cáo thật lớn. Mà cái bảng kia giống như là sợ người ta không nhìn thấy nó vậy, không những bảng bự mà chữ trên đó từ xa nhìn cũng rất rõ ràng.

" Đệ tử của phái Tinh là Hà Địch Cửu và Cảnh Kích Hoa không có đạo đức chỉ vì một chút linh thạch tu luyện mà giết hại hai sư huynh đồng môn Âu Dương Đào và Kiều Táp. Sau khi Chấp Pháp đi điều tra rõ ràng quyết định thu lại thân phận đệ tử ngoại môn của hai người Địch Cửu và Cảnh Kích Hoa, trục xuất khỏi tông môn. Đồng thời phát ra lệnh truy nã của tông môn, bất kỳ đệ tử nào cũng có thể thông báo cho phái Tinh Hà biết về tin tức của hai người này....

Ánh mắt của Cảnh Mạt Song dừng lại ở thời gian mà Địch Cửu giết chết Âu Dương Đào, trong đầu từng trợn ong ong. Đó không phải là ngày mà nàng chạy trốn khỏi tông môn sao?

Lúc đầu nàng còn cho rằng Nộ Phong Cốc là nơi an toàn nhất. Bởi vì sau khi nàng chạy thoát khỏi tông môn, tên Âu Dương Đào kia chắc chắn sẽ không đoán được nàng sẽ chạy đến chỗ đó.

Nhưng mà sau này khi tu vi càng lúc càng cao, nàng mới biết được suy nghĩ lúc trước thật sự là vô cùng ngây thơ. Vốn dĩ ý nghĩ chạy trốn đến Nộ Phong Cốc không có gì sai, nhưng vấn đề là nằm ở chỗ nàng không biết trên túi trữ vật kia của nàng có một cái thần niệm ẩn ký. Lúc nàng lấy ẩn ký ra đã từng nghi ngờ vì sao tên Âu Dương Đào và Kiều Táp không đi theo ẩn ký này để bắt nàng về chứ?

Đến tận giờ phút này nàng mới hiểu ra vì sao nàng vẫn bình yên vô sự, bởi vì hai người này đã bị Địch Cửu giết chết.

Cảnh Mạt Song đã một mình tu luyện ở bên ngoài lâu như vậy, đương nhiên sẽ không coi rằng chuyện này là trùng hợp. Nhất định là Địch Cửu đã biết chuyện xảy ra, cho nên ngay lúc Âu Dương Đào đuổi giết nàng hăn mới theo sau để giết ngược lại gã.

Địch Cửu làm chuyện này hiển nhiên là chỉ vì muốn giúp nàng mà thôi, đây đúng là một người biết tri ân báo đáp. Mà hăn cũng là người duy

nhất trong nhận thức của nàng biết tri ân báo đáp.

Nhưng mà khiến nàng khó hiểu chính là vì sao Địch Cửu lại biết được chuyện sẽ xảy ra? Còn có vì sao Địch Cửu lại có thể giết được tên Âu Dương Đào kia chứ?

Tên Địch Cửu và Cảnh Kích Hoa kia đều không có tông môn nào muốn nhận cả, như vậy tư chất khẳng định rất kém, lại nói lúc Âu Dương Đào kia bị giết bọn họ cũng chỉ mới vào tông môn được vài ngày mà thôi. mà vào lúc đó, Âu Dương Đào đã là Luyện Khí trung kỳ thậm chí là Luyện Khí hậu kỳ rồi.

Cho dù lấy thực lực hiện tại của nàng thì muốn giết chết gã cũng phải tốn một chút sức lực, huống chi là Địch Cửu lúc đó còn chưa tu luyện được gì.

Nàng vốn là một người cảm tính, ngoại trừ cha mẹ đã mang nàng đến thế giới này ra, nàng chưa chịu ân tình giống như vậy bao giờ, cũng chưa bao giờ được người khác quan tâm như vậy. Bây giờ trong lòng nàng bỗng nhưng xuất hiện một loại xúc động, nhất định phải giúp đỡ hai người Địch Cửu và Cảnh Kích Hoa, không thể để cho bọn họ bị tông môn bắt về.

.....

Theo quy định của phái Tinh Hà, nếu như chưa có tin tức tử vong xác thực thì chỗ ở của đệ tử ngoại môn có thể giữ lại ba năm, đệ tử nội môn có thể giữ lại mười năm. Mà trong ba năm giữ chỗ của đệ tử ngoại môn đó không tính chung với thời gian ra ngoài làm nhiệm vụ.

Cảnh Mạt Song nhận loại nhiệm vụ thời hạn hơn một năm, lại cộng thêm ba năm nữa, suy ra chỗ ở của nàng sẽ được giữ lại trong vòng bốn năm.

Cho nên bây giờ Cảnh Mạt Song trở về chỗ ở thì chỗ của nàng vẫn còn ở đó.

Chuyện đầu tiên sau khi Cảnh Mạt Song trở về động phủ chính là nghĩ cách Trúc Cơ, chờ đến khi nàng đột phá lên Trúc Cơ là đã có thể trở thành đệ tử nội môn, sau đó lại đi đại diện Công Pháp tìm kiếm công pháp tu luyện cho Trúc Cơ kỳ.

Vốn dĩ Cảnh Mạt Song tính là sau khi lấy được công pháp liền rời khỏi chỗ này, bây giờ nàng lại muốn đi giúp đỡ hai người Địch Cửu và Cảnh Kích Hoa.

Bố trí đơn giản bên ngoài chỗ ở một cái phòng ngự trận, Cảnh Mạt Song lấy ra tất cả linh thạch mình có, nàng chuẩn bị bắt đầu đánh sâu vào Trúc Cơ kỳ.

Cho dù không có Trúc Cơ đan thì Cảnh Mạt Song cũng không lo lắng, phương thức tu luyện của nàng là thông qua việc mở Ngân Hà Mạch. Lúc trước khi nàng mới có được Ngân Hà Châu thì bên cạnh nó còn có một tấm da dê nữa, dựa theo lời thuyết minh trên đó, nhưng người tu luyện thông qua việc mở Ngân Hà Mạch thì căn bản không cần dùng đến Trúc Cơ đan.

Ngân Hà quyết bắt đầu vận chuyển, Ngân Hà Châu trong đan điền của Cảnh Mạt Song bắt đầu huyền hóa ra một ngân hà rực rỡ, so với ngân hà hư ảo của Cảnh Kích Hoa thì ngân hà của nàng càng ngưng thật hơn.

Oanh!

Chỉ vận chuyển ba chu thiên, bình cảnh ngăn cách tu vi Luyện Khí kỳ của Cảnh Mạt Song đã bị phá tan, khí thể vẫn được duy trì liên tục tăng cao, chân nguyên bắt đầu dâng cao sau đó vô cùng dễ dàng thoát mái mà bước vào Trúc Cơ kỳ.

- Có người đang Trúc Cơ sao?

Trên Tinh Thần Phong của phái Tinh Hà, Hòa Khôi đột nhiên đứng bật dậy.

Thân là tông chủ của phái Tinh Hà, ông cũng không có dọn tới trên Ngân Hà Phong của Hạng Thiên Y, cho dù Hạng Thiên Y đã đi khỏi phái Tinh Hà đi nữa nhưng ông cũng không có dọn qua.

Từ sau khi Hạng Thiên Y rời khỏi phái Tinh Hà, đã rất lâu rồi trong tông môn không có người nào Trúc Cơ. Cũng chính là vì vậy mà cho dù chỉ là một cái đệ tử Trúc Cơ mà thôi cũng có thể kinh động đến vị tông chủ như ông.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 123: Sinh Cơ Liễm Tức

Cảnh Mạt Song vừa mới bước vào Trúc Cơ kỳ thì Ngân Hà châu đã dung hợp vào với ngân hà bên trong kinh mạch của nàng, Ngân Hà châu trở nên sáng rõ hơn trước kia, bỗng nhiên có một loạt chữ xuất hiện bên trên nó.

"Chân khí hóa nguyên, chú trọng ở căn cơ, là chỗ khởi nguyên của ngân hà, hóa thành ngôi sao thứ nhất..."

Cảnh Mạt Song ngây dại, cái này là công pháp Trúc cơ mà nàng mơ ước bấy lâu nay đây mà. Nàng phong trần mệt mỏi gấp rút trở về cũng chỉ vì mong được tông môn coi trọng, có thể thăng cấp thành đệ tử nội môn, sau đó lấy được công pháp Trúc Cơ. Ai mà ngờ được nàng mới vừa Trúc Cơ xong là đã có được công pháp rồi.

Cảnh Mạt Song bây giờ đương nhiên không phải là người thường chưa tu luyện không hiểu biết gì như lúc trước nữa. Nàng vô cùng rõ ràng Ngân Hà châu là vật của ai, đó chính là đồ vật của khai sơn lão tổ. Cũng chính vì vậy mà công pháp tu luyện trên Ngân Hà châu còn tương tận hơn cả công pháp tu luyện trong tông môn nữa. Nghe nói trước kia phái Tinh Hà cũng là một tông môn nhất lưu, sau này lại suy thoái dần, không biết có liên quan đến việc Ngân Hà châu bị mất không nữa.

Nếu như nàng mà biết sau khi bước vào Trúc Cơ kỳ có thể có được công pháp tu luyện từ Ngân Hà châu thì nàng đã không thèm trở về phái Tinh Hà làm chi rồi.

Cảnh Mạt Song hít sâu một hơi, nàng quyết định bây giờ sẽ đi đến Công Pháp Đại điện để lãnh công pháp mới, sau đó liền rời khỏi tông môn đi tìm Địch Cửu.

- Là đệ tử phái Tinh Hà Cảnh Mạt Song vừa mới Trúc Cơ thành công đúng không?

Một thanh âm hùng hậu đột nhiên vang lên, trong giọng nói tràn ngập sự hòa ái và vui mừng của trưởng bối đối với vãn bối.

Cảnh Mạt Song nhanh chóng chỉnh sửa quần áo một chút, sau đó mở hộ trận đi ra ngoài.

Ở bên ngoài mấy trượng có một nam tử trung niên đang đứng, cho dù Cảnh Mạt Song không biết người đến là ai, nhưng vẫn kính cẩn thi lễ:

- Đệ tử ngoại môn Cảnh Mạt Song gặp qua trưởng lão. Lúc này đúng là đệ tử Trúc Cơ thành công. Đệ tử ở bên ngoài may mắn có được một viên Trúc Cơ đan, lại lo lắng ở bên ngoài không an toàn nên mới trở về tông môn Trúc Cơ, không nghĩ tới cơ duyên của đệ tử không tồi, thử một lần liền thành công.

- Ha ha, tốt lắm.

Nam tử trung niên mặc áo bào màu tro cười ha ha, sau đó nói:

- Ta cũng không phải là trưởng lão, ta là tông chủ đương nhiệm của phái Tinh Hà Hòa Khôi.

Cảnh Mạt Song sửng sốt, trong lòng nghĩ không phải tông chủ của phái Tinh Hà là Hạng Thiên Y sao? Nàng cũng biết mặt của Hạng tông chủ, nhưng mà từ khi nào thì phái Tinh Hà thay đổi tông chủ luôn rồi.

Hòa Khôi nhìn thấy biểu tình của Cảnh Mạt Song, cũng không để ý khoát tay nói:

- Thân thể Hạng tông chủ có chút vấn đề nhỏ cho nên bây giờ vị trí tông chủ sẽ do ta đảm nhiệm. Đầu tiên thì chúc mừng người Trúc Cơ thành công, bây giờ người có thể đi đến Hành Chính điện để làm thủ tục thăng cấp thành đệ tử nội môn, sau đó lại đi đến Công Pháp điện để lãnh công pháp mới..... A! Ta nhớ ra rồi, người chính là Cảnh Mạt Song được Úc huynh nể mặt kia đúng không?

Mấy câu nói của Hòa Khôi không đầu không đuôi nhưng Cảnh Mạt Song lại có thể nghe hiểu, lại khom người thi lễ lần nữa:

- Đệ tử thất lễ, bởi vì đã vài năm không ở tông môn nên không biết được chuyện tông chủ thay đổi. Chuyện năm đó chỉ là Úc trưởng lão cười nói đùa thôi, tư chất của đệ tử thấp kém làm sao dám nhận những lời đó.

Sắc mặt Hòa Khôi nghiêm chỉnh lại:

- Người có thể trong vòng ba năm liền Trúc Cơ, mặc kệ người có được bao nhiêu cơ duyên đi nữa thì tư chất của người cũng phải cực kỳ ưu tú. Ta có một chút chuyện muốn nói cùng người, sau khi người làm xong thủ tục thăng cấp đệ tử nội môn xong thì đi đến Tinh Thần phong tìm ta.

Thân là một tông chủ của tông môn lại có thể ôn hòa nói chuyện với một đệ tử như vậy chỉ sợ là chỉ có mình Hòa Khôi mà thôi. Ông vốn là người bình dị gần gũi, hơn nữa cũng nhìn trúng tư chất của Cảnh Mạt Song. Có thể dùng thời gian ba năm liền Trúc Cơ thành công, cũng không phải nói tư chất tốt xấu như thế nào nữa rồi, đây tuyệt đối là thiên tài trong thiên tài.

Bí cảnh Thiên Mạch sắp sửa mở ra, lần này phái Tinh Hà sẽ phái ra mười đệ tử Luyện Khí kỳ và mười đệ tử Trúc Cơ kỳ đi tham gia tranh đoạt danh ngạch.

Cảnh Mạt Song vừa mới tiến vào Trúc Cơ, hiển nhiên không thể đại diện cho tông môn đi tham gia tranh đoạt danh ngạch được. Nhưng mà với tư chất của nàng, nếu như tông môn đạt được danh ngạch nào thì ông tính để cho Cảnh Mạt Song đi vào bên trong Thiên Mạc tu luyện.

Chỉ có loại thiên tài như Cảnh Mạt Song mới có thể đạt được tiến bộ lớn nhất ở trong Thiên Mạc.

Nếu như Cảnh Mạt Song không may mà chết ở trong đó thì cũng chỉ có thể trách nàng không có mệnh tốt mà thôi. Tu luyện vốn là chuyện tranh giành mạng sống, không có tu sĩ nào trốn ở nhà mà có thể thành công cả. Nghĩ thì nghĩ như vậy nhưng ông vẫn tính để cho Cảnh Mạt Song tự mình quyết định tương lai của mình.

-Đệ tử xin nghe theo lời dặn của tông chủ, không biết úc trưởng lão có mạnh khỏe không?

Cảnh Mạt Song không muốn nói nhiều về vấn đề tư chất này với Hòa Khôi, nhanh chóng chuyển đề tài.

Nghe thấy Cảnh Mạt Song nhắc đến trưởng lão Úc Kinh Ngạn, Hòa Khôi thở dài:

- Úc trưởng lão mấy năm trước đã chết rồi.

- A.....

Cảnh Mạt Song kinh ngạc a lên, một hồi lâu cũng không biết nên nói gì.

Nàng nghe nói trưởng lão Úc Kinh Ngạn chính là cao thủ của phái Tinh Hà, thực lực đã là Kim Đan tầng chín, có được thực lực cao như vậy làm sao nói chết liền chết rồi?

- Chuyện này nói ra cũng rất dài, hơn nữa nếu tính ra thì cũng có chút quan hệ với người đó, chờ lúc người đến Tinh Thần phong ta sẽ kể cho người nghe.

Hòa Khôi thở dài, xoay người rời đi. Cảnh Mạt Song nhìn thấy bóng lưng tiêu điều nặng nề của ông, trong lòng cũng không hiểu sao đột nhiên trở nên trầm trọng.

Mục đích của nàng đã đạt được, nhưng mà nàng lại không có chút vui vẻ nào.

.....

Phường thị Dung Biên là một phường thị nhỏ tới không thể nào nhỏ hơn được nữa.

Đương nhiên cho dù phường thị có nhỏ cỡ nào đi nữa thì cũng sẽ có khách sạn dừng chân và thương lâu. Phường thị Dung Biên chỉ có hai khách sạn, trong đó có một cái tên là Khách sạn Dung Biên.

Trong một căn phòng ở lầu bốn của khách sạn Dung Biên, Dịch Cửu nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Vết thương bị hồi một tháng trước ở trong động phủ của Thương Lô Thích Gia đến giờ đã hoàn toàn hồi phục. Tuy rằng hãn bị lão gù kia gài bẫy một chút nhưng nói chung là hãn cũng có được thu hoạch phong phú.

Hãn sẽ từ từ tính sổ với lão gù kia sau, bây giờ hãn phải kiểm tra thống kê lại một chút thu hoạch đã. Còn chuyện đi đến Thiên Mạc cũng không cần quá sốt ruột.

Hãn đã thương lượng với Cảnh Kích xong hết cả rồi, nếu như trong vòng hai ngày mà vẫn không đợi được hãn thì Cảnh Kích sẽ đi đến Thiên Mạc trước.

Mười chín cái túi trữ vật của mấy tên tu sĩ Kim Đan kia, Địch Cửu vợ vét được tổng cộng hai trăm sau mười vạn linh thạch thượng phẩm, ba nghìn bốn trăm vạn linh thạch trung phẩm, còn về linh thạch hạ phẩm có hơn ba nghìn vạn.

Đồng tiền này làm cho Địch Cửu giàu tới chảy mỡ, mỏ tài sản này chắc cũng chỉ có cường giả Nguyên Hồn mới có được quá.

Trừ đồng linh thạch này ra thì Địch Cửu còn thu hoạch được một đồng linh thảo dưới cấp bốn. Mà mỏ linh thảo này, Địch Cửu ném hết cho Thụ Đệ.

Sau khi biết được dùng đan dược sẽ có tác dụng phụ thì nếu như không tới lúc bất đắc dĩ hẳn sẽ không sử dụng đan dược để thăng cấp.

Tài liệu luyện khí và trận kỳ cũng có một đồng lớn, mấy thứ này đều bị Địch Cửu để qua một bên, để khi nào hẳn cần thì lấy ra dùng.

Vừa nói tới luyện khí Địch Cửu liền nhớ tới ngọn lửa bị lão gù kia lấy đi. Nếu như hẳn có được ngọn lửa kia thì hẳn chắc chắn có thể luyện chế ra được pháp khí thượng phẩm thậm chí là cực phẩm luôn nữa.

Trình độ luyện khí của hẳn càng lúc càng tăng mạnh thì hẳn càng cảm thấy ngọn lửa của bản thân không đủ xài. Bây giờ ngọn lửa của hẳn cũng chỉ mới là chân hỏa Trúc Cơ mà thôi, dùng lửa này để luyện khí đúng là rác rưởi trong rác rưởi đó.

Mặc kệ chân nguyên của hẳn có tinh thuần tới cỡ nào đi nữa thì tu vi của hẳn cũng chỉ mới Trúc Cơ mà thôi, cường độ của ngọn lửa cũng rất có hạn.

Mà thứ làm Địch Cửu thích nhất vẫn là đồng ngọc giản kia, cho dù là Lôi Kiếm của Cảnh Kích hay là hai quyền Núi Non Liên Miên và Cuồng Phong Bạo Nộ của hẳn thì đều tìm được từ trong ngọc giản đó. Mà trình độ

luyện khí của hãn có thể tăng nhanh như vậy cũng có liên quan mật thiết đến ngọc giản.

Những cái ngọc giản hãn có được lúc trước chỉ là lấy từ những chi nhánh xa xôi của Thương Lôu Thích Gia mà thôi. Còn lần này chúng lại lấy từ tổng bộ của Thương Lôu Thích Gia, hơn nữa còn có một mớ ở trong túi trữ vật của mấy tu sĩ Kim Đan kia nữa.

Địch Cửu ôm hi vọng rất lớn đối với mấy ngọc giản này.

Mỗi lần dọn dẹp đồ vật như vậy thì ngọc giản luôn làm Địch Cửu tốn nhiều thời gian nhất. Bởi vì bất kỳ ngọc giản nào Địch Cửu cũng sẽ nhìn qua một lần. Nếu như phát hiện cái nào có lợi cho hãn thì sẽ cẩn thận để qua một bên.

Mặc kệ là ở Tế quốc hay là Địa Cầu thì Địch Cửu vẫn luôn tin tưởng rằng chỉ có tri thức mới có thể thay đổi mọi chuyện.

Mặc kệ lão gù kia gian xảo cỡ nào đi nữa nhưng chỉ cần hãn có đủ kiến thức thậm chí nhiều kiến thức hơn lão thì cũng sẽ có một ngày hãn có thể dẫm nát lão.

Địch Cửu hãn cũng không phải hạng người dễ lợi dụng như vậy, huống chi lần này lão còn lợi dụng luôn cả mạng của hãn.

Trong ngọc giản liên quan đến trận pháp thì cao nhất cũng chỉ là mấy trận pháp cấp năm mà thôi, mấy nội dung này không mấy hấp dẫn với Địch Cửu. Ngược lại có một ít ngọc giản nói về vài bí quyết nhỏ khi bố trí trận pháp và chút thủ đoạn ẩn dấu khiến Địch Cửu rất hứng thú.

Về mấy cái ngọc giản luyện đan luyện khí, Địch Cửu để ý đương nhiên là mấy cái luyện khí rồi. Cũng giống với ngọc giản trận pháp, mấy cái này Địch Cửu cũng tỉ mỉ xem qua một lần.

Hắn có thể dùng chân hỏa Trúc Cơ luyện chế được pháp khí trung phẩm đều là nhờ vào mấy cái ngọc giản luyện khí cùng với ngọc giản ghi lại những tâm đắc trong luyện khí này đó.

Địch Cửu không được để ý nhất chính là mấy ngọc giản về công pháp, mấy thứ này đều được đặt sang một bên.

Địch Cửu quan tâm tới ngọc giản nói về các loại pháp kỹ hơn, hai quyển kia của hắn là tìm được trong ngọc giản pháp kỹ, thậm chí có lần tu sĩ Kim Đan kia còn nói nó không phải là pháp kỹ mà là thần thông nữa.

Địch Cửu đương nhiên biết được thần thông là gì nhưng mà hắn lại chưa bao giờ thấy qua thần thông. Lại nói đúng thiệt là hai quyển của hắn đúng là mạnh hơn mấy pháp kỹ bình thường nhiều lắm.

Một đồng ngọc giản pháp kỹ được Địch Cửu xem qua, rất nhanh hắn liền chọn được một cái ngọc giản cũ kỹ Sinh Cơ Liễm Tức.

Địch Cửu cũng không biết cái tên Sinh Cơ Liễm Tức này lợi hại cỡ nào, thứ khiến Địch Cửu để ý đến nó chính là phong cách cổ xưa của ngọc giản và phần giới thiệu vắn tắt của nó có chứa hai chữ thần thông.

Từ lúc đối địch với Thương Lô Thích Gia cho tới nay, Địch Cửu không biết đã nhìn qua bao nhiêu ngọc giản pháp kỹ của bọn chúng rồi, nhưng mà ngọc giản có chứa hai chữ thần thông, thì chính là lần đầu tiên Địch Cửu gặp được.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 124: Bọ Hung

Team dịch: ๓Tà ๓Tu ๓Chi ๓Địa

Bên trong cái ngọc giản này còn có một cấm chế nữa, muốn đọc nội dung bên trong thì phải phá vỡ cấm chế này trước.

Dù sao thì Địch Cửu cũng là một trận pháp đại sư cấp năm, cho nên cấm chế cấp năm trên ngọc giản này cũng không làm cho hắn tổn bao nhiêu thời gian hết.

Tổn khoảng nửa ngày, Địch Cửu đã phá được cấm chế của nó, đọc được nội dung ở bên trong rồi. Mà điều khiến Địch Cửu kinh hỉ chính là ngọc giản này cũng không có thiếu hụt bao nhiêu hết, ít nhất thì hắn học theo những gì ghi trên đây cũng có thể coi như học được một phép thần thông.

Lại tiếp nửa canh giờ nữa, Địch Cửu vô cùng bất đắc dĩ bỏ ngọc giản xuống. Hắn cũng chưa học được cái thần thông này, đơn giản là vì hắn cảm thấy cái thần thông này vô cùng vô dụng, căn bản là không có ích lợi gì cả. Hèn chi mà Thương Lô Thích Gia lại chịu bán một cái ngọc giản chứa thần thông dễ dàng như vậy.

Sinh Cơ Liễm Tức, nếu như mà nó che dấu hơi thở cho chính bản thân mình thì cũng coi như có chút tác dụng, đằng này cái ngọc giản lại chỉ cách đi che dấu hơi thở sinh cơ cho sủng vật, Địch Cửu cũng chỉ có một mình Thụ Độ mà thôi, nếu như hắn đã ngòm rồi thì đi che dấu sinh cơ cho nhóc đó làm chi, có lợi ích gì chứ?

Bởi vì Thụ Đệ cũng sẽ ngủm theo hãn mà.

Ngay lúc Địch Cửu tính cất cái ngọc giản này đi thì hãn đột nhiên nhớ tới một việc. Lúc còn ở trên Tiên Nữ Tinh, hình như hãn có lấy được một cái pháp bảo bị hỏng.

Mà ở bên trong pháp bảo đã hỏng kia hãn có cảm nhận được một chút sinh cơ dao động vô cùng nhỏ, nhưng tiếc là lúc đó hãn tìm cỡ nào cũng tìm không ra rốt cục là cái gì đã phát ra dao động đó. Sau đó khi hãn thành công Trúc Cơ và tiến bộ hơn về trận pháp cũng từng dùng thần thức thâm nhập vào bên trong, nhưng mà trừ việc cảm giác sinh cơ kia càng lúc càng yếu đi thì vẫn chưa tìm được nguyên nhân.

Hay là dao động sinh cơ mỏng manh trong pháp bảo đó đã bị thần thông giống như Sinh Cơ Liễm Tức che lấp? Bởi vì thời gian trôi qua đã lâu cho nên phép thần thông này xảy ra vấn đề gì đó, khiến cho hãn có thể cảm ứng được một chút.

Mới nghĩ đến chỗ này thì Địch Cửu vốn không có hứng thú gì lại bắt đầu thử học tập cái thần thông này.

Lỡ như thật sự bị hãn đoán trúng, vậy cái món đồ bị người khác dùng thần thông che dấu ở trong một pháp bảo kia, nó phải lợi hại cỡ nào chứ?

Địch Cửu đã bắt đầu nghiêm túc học tập thì tiến độ không ai có thể đuổi kịp. Mấy ngày sau Địch Cửu đã bắt đầu nhập môn. Nửa tháng trôi qua, Địch Cửu đã có thể thực hiện cái thần thông này rồi, tuy rằng thủ đoạn còn hơi thô nhưng chỉ cần tích lũy một thời gian là sẽ hoàn thiện.

Cũng giống như hai quyền Núi Non Liên Miên và Cuồng Phong Bạo Nộ kia vậy, theo tu vi tiến bộ, mỗi lần hãn thi triển ra hai quyền này đều có được hiệu quả khác nhau rõ rệt.

Vốn Địch Cửu đi học cái thần thông này cũng chỉ vì muốn nghiên cứu thử dao động sinh cơ ở bên trong pháp bảo bị hư kia thôi, sau khi hẳn nắm giữ được thần thông này rồi tự nhiên cũng sẽ không đi nghiên cứu sâu thêm nữa, ngược lại là lấy cái pháp bảo bị hư kia ra.

Có vài thứ, nếu như người không hiểu thì sẽ cảm thấy nó như cách một ngọn núi lớn nhưng chỉ cần hiểu rõ người sẽ cảm thấy nó cũng chỉ cách người một tầng giấy mỏng mà thôi. Bây giờ Địch Cửu cũng đang có cảm giác như vậy, lúc trước mỗi lần Địch Cửu lấy cái pháp bảo bị hư này ra, trừ việc dùng thần niệm thâm nhập vào bên trong ra hẳn hoàn toàn không nhìn ra được nó có cái gì khác lạ cả.

Nhưng mà lần này, sau khi hẳn cầm cái pháp bảo này ra liền cảm giác được dấu vết của việc che dấu hơi thở sinh cơ. Cũng đúng như hẳn suy đoán, bên trong thứ này hình như có che dấu một vật gì đó. Có lẽ là do thời gian trôi qua đã lâu, hoặc cũng có lẽ là do nguyên nhân nào khác, mà thủ đoạn thần thông này xuất hiện kẽ hở làm cho hơi thở sinh cơ bị tiết lộ ra bên ngoài, sau đó lại bị hẳn phát hiện ra.

Địch Cửu bắt đầu tách khe hở của thần thông này, tu vi của hẳn chỉ mới tới Trúc Cơ, hơn nữa thần thông loại này cũng chỉ mới vừa học được cho nên Địch Cửu tốn chừng ba ngày mới hoàn toàn tách được thần thông này ra

Theo đó là một cái cấm chế bị hư hại xuất hiện trước mặt Địch Cửu, nếu như cấm chế này mà còn nguyên vẹn thì cho dù bây giờ hẳn có thể bố trí tới cấm chế cấp chín cũng chưa chắc phá được nó.

Nhưng may là cái cấm chế này đã bị hư hại rất lớn, Địch Cửu chỉ cần dùng nửa ngày đã có thể phá vỡ cấm chế này rồi, sau đó một con bọ màu đen to cỡ hạt đậu Hà Lan xuất hiện trước mắt Địch Cửu.

Lúc nhìn thấy con bọ này, Địch Cửu cảm thấy thất vọng vô cùng.

Hắn còn tưởng ai đó đã giấu cái gì lợi hại lắm vào trong đây chứ, ai ngờ chỉ là một con bọ hung mà thôi.

Địch Cửu chắc chắn mình không hề nhìn lầm, đây chính chính xác xác chỉ là một con bọ hung mà thôi. Sáu cái chân, đầu nhọn, còn có cả một cái sừng, cả người thì đen thui

Con này không phải bị hung thì là con gì nữa?

Hơi thở của bọ hung đã rất mỏng manh, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể ngưng vậy. Địch Cửu cầm cái pháp bảo bị hỏng kia do dự một hồi, hắn vẫn chưa quyết định được mình có nên quăng cái con này đi không.

Theo lý thuyết thì nếu như có người cẩn thận che dấu con bọ hung này như vậy thì chắc chắn nó không phải là một con bọ hung bình thường mới đúng.

Nhưng mà Địch Cửu cũng biết thêm một chuyện nữa, chính là ở trong Tu Chân giới này có rất nhiều người ăn ở không không có chuyện gì làm lắm, rảnh hơi lượm một con bọ hung xong đem dấu nó đi, chuyện như vậy có khi cũng có người làm thiệt đó.

- Thụ Đệ, nhóc lại đây ngó một cái coi, con này là con bọ gì đây?

Tiểu thụ nhân nhìn chăm chăm con bọ hung này một hồi, Địch Cửu nhìn thấy biểu tình này của nhóc cũng biết nhóc không biết đây là loài gì rồi. Hắn đang tính kêu tiểu thụ nhân đi chỗ khác chơi, thì tiểu thụ nhân đã nịnh nọt nói:

- Đại ca, cũng chỉ là một giọt máu mà thôi, con này đang rất yếu, cho nó một giọt máu, nếu như nó hữu dụng thì giữ lại, không thì đem quăng đi cũng không muộn.

Trong mắt của Thụ Đệ thì chuyện này chả có gì to tát cả. Lúc lão đại đánh nhau với người khác rụng không biết bao nhiêu máu, bây giờ chỉ có một giọt máu mà thôi, tiếc khi gì chứ.

Địch Cửu cũng giật mình, đúng là nếu như chỉ cần một giọt máu thì chuyện này cũng rất dễ giải quyết nha. Nếu như con này thiệt chỉ là một con bọ hung thì chắc chắn nó không thể hấp thu được máu của hã, mà cho dù có thể hấp thu thì nó cũng không thể phản hồi ý nghĩ của nó về cho hã.

Không đúng! Con này chắc chắn không phải là một con bọ hung bình thường được. Vòng đời của một con bọ hung dài bao lâu chứ? Con bọ này cũng không biết bị nhốt trong đó bao lâu rồi, tới bây giờ vẫn còn lại một chút sinh cơ dao động mỏng manh, sinh mệnh lực mạnh như vậy chắc chắn là mạnh hơn mấy con bọ hung kia vô số lần.

Luận võ công : Quách Tĩnh Có thể đánh bại Kiều Phong ?1.4M viewsEntertainmentĐịch Cửu trực tiếp nhả một giọt máu lên người con bọ hung này, chỉ trong tích tắc mà thôi, giọt máu kia của hã đã bị hấp thu mất.

Khí tức của con bọ hung cũng mạnh hơn lúc nãy một chút, Địch Cửu cũng bắt được một luồng khát vọng từ trên người nó. Xem ra con bọ hung này còn muốn uống máu nữa.

Trong lòng Địch Cửu cười lạnh, cho dù mày không phải là một con bọ hung tầm thường thì cũng đừng có mơ mà uống máu của hã lần nữa.

Có lẽ là do con bọ chờ lâu mà vẫn chưa có được thứ mình muốn, trong thần niệm của Địch Cửu đột nhiên bắt được một tia khí tức vô cùng quen thuộc.

Muốn nhận hã là chủ? Sở dĩ Địch Cửu quen thuộc với loại khí tức này là bởi vì hã từng cảm giác được nó từ trên người của Thụ Đệ một lần rồi.

Nhưng mà, thu một con bọ làm súng vật? Địch Cửu thiệt lòng là không muốn lắm, hơn nữa con bọ này còn giống con bọ hung như vậy nữa. Tương lai sau này không biết nó có giúp được gì không, nhưng mà trước mắt hẳn không muốn mang tiếng thu một con bọ làm súng vật chút nào cả.

Có lẽ là chờ mãi mà không thấy Địch Cửu muốn thu nó làm súng vật, trên người con bọ hung lại có thêm loại cảm giác mất mát và đau lòng.

Địch Cửu cũng nhanh chóng cảm nhận được cảm giác mất mát này, năm đó lúc hẳn kiểm tra ra không có võ căn hẳn cũng từng mất mát như vậy, còn cả lúc hẳn bị Chân Mạn từ chối hẳn cũng từng đau lòng giống như vậy.

Thờ dài, Địch Cửu đánh ra một đạo thần niệm ấn ký, coi như là đồng bệnh tương liên với nó đi.

Quả nhiên, sau khi cảm nhận được thần niệm ấn ký của Địch Cửu, con bọ hung kia liền vui vẻ lên. Địch Cửu lấy ra một ít sinh cơ màu xanh ra ném cho Thụ Đệ, dặn dò:

- Nhóc đem con bọ này vào trong dược viên đi, chúng ta sắp rời khỏi chỗ này rồi. Nhớ chăm sóc con bọ này cho cẩn thận vào, nó mà chết, ta tìm nhóc tính sổ đó.

- Đại ca yên tâm đi, đệ bảo đảm sẽ chăm sóc nó thiệt tốt.

Cho dù Thụ Đệ có thể chịu đựng cô đơn, bởi vì trước kia nó chỉ là một gốc cây, nhưng mà bây giờ nó đã hóa thành thụ linh rồi, cũng được đi theo Địch Cửu nhìn rất nhiều nơi phồn hoa náo nhiệt, cho nên nhiều lúc đứng một mình trong dược viên, trong lòng nhóc cũng rất hy vọng sẽ có một con chim nào đó bay tới đây.

Bây giờ cuối cùng cũng có thêm một con bọ rồi, ít ra cũng có được một đối tượng để nhóc làm nhảm chung.

Vận khí của Địch Cửu hiển nhiên cũng không phải lúc nào cũng tốt, lần này trừ bỏ lấy được một cái thần thông Sinh Cơ Liễm Tức không dùng được kia ra cũng không thu hoạch thêm được thứ gì tốt khác.

Chuẩn bị đi đến Thiên Mạc, Địch Cửu dọn dẹp hết ngọc giản đi, dịch dung thành một đệ tử của một gia tộc tu chân bình thường.

Bí cảnh Thiên Mạc nằm ở đâu? Đi đường nào mới tới đó được? Mấy chuyện này Địch Cửu không biết gì hết.

Nhưng mà Địch Cửu cũng không lo lắng, bây giờ chỗ nào cũng có người bàn tán về Thiên Mạc, chỉ cần tùy tiện cũng có thể mua được ngọc giản giới thiệu vắn tắt về Thiên Mạc.

Phường thị Dung Biên tuy nhỏ nhưng vẫn có chỗ bán ngọc giản. Địch Cửu tùy tiện chọn mua mấy miếng ngọc giản nói về Thiên Mạc liền đi ra khỏi chỗ này.

Mà ngay cửa ra của phường thị, Địch Cửu nhìn thấy một tin tức tổ đội.

Hắn còn chưa kịp đọc kỹ tin tức này thì đã có một nam tu sĩ trẻ tuổi mặc áo bào trắng đi đến trước mặt hắn ôm quyền nói:

- Bằng hữu, người cũng muốn đi Thiên Mạc đúng không?

- Đúng vậy, ta muốn đến bí cảnh Thiên Mạc.

Địch Cửu gật đầu, hắn đã nhìn ra, tên này chỉ mới là một Trúc Cơ tầng hai mà thôi.

Nam tu sĩ trẻ tuổi này lại nói:

- Bằng hữu cũng biết, vé tàu để đi đến bí cảnh Thiên Mạc rất đắt, phòng lớn thì một tu sĩ bình thường không thể nào thuê nổi, còn giường chung thì vừa không có sự riêng tư vừa không an toàn. Cho nên không

bằng vị bằng hữu này tổ đội cùng chúng ta đi, chúng ta cùng nhau thuê chung một cái phòng lớn, chúng ta ở chung cũng có thể chăm sóc lẫn nhau.

- Còn có ai đi chung nữa sao?

Địch Cửu hỏi thêm.

Nam tử áo trắng chỉ một nam hai nữ đứng ở đằng xa kia

- Còn có Bằng sư muội, Tề Thiển sư muội và Uông sư đệ nữa, tại hạ là Trịnh Phi Sinh.

Địch Cửu cảm giác vị Bằng sư muội kia hơi quen, hình như hẳn đã gặp qua ở chỗ nào rồi thì phải.

CẦU BẮM THÍCH MỖI CHƯƠNG TRUYỆN VÀ ĐẨY KIM PHIẾU LEO TOP THÁNH BẢNG CHO MỌI NGƯỜI THẤY VÀ CÙNG ĐỌC.

- Đa tạ đạo hữu LụcTầnDương đã donate cho truyện và xin lỗi vì đã viết tên sai...

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 125: Tổ Đội

- Một người thì không thể đi tới Thiên Mạc được sao?

Địch Cửu chỉ mới mua ngọc giản xong, còn chưa kịp đọc nội dung trong đó.

Nghe được câu hỏi của Địch Cửu, Trịnh Phi Sinh há to miệng một lúc mới lên tiếng:

- Bằng hữu chắc là vẫn chưa biết nhiều về Thiên Mạc đúng không? Bí cảnh Thiên Mạc nằm ở chỗ sâu nhất của phía Tây Cực Dạ đại lục, cho dù là tu sĩ Kim Đan muốn một mình đi qua đó cũng là việc cửu tử nhất sinh đó. Hơn nữa, cho dù có đi qua được thì đi một mình cũng sẽ rất dễ lạc đường. Địa Sa thành mỗi tháng cũng chỉ có một con thuyền đi ngang qua mà thôi, cái này là bởi vì Thiên Mạc sắp mở ra, chứ nếu không có khi vài năm cũng không có được một con thuyền đi đến đó.

Thì ra là ở Địa Sa thành có thuyền chở đến Thiên Mạc, tin tức này rất có ích đối với Địch Cửu.

- Vậy muốn đi tới đó cần bao nhiêu linh thạch.

Địch Cửu đoán chắc sẽ không quá rẻ đâu, nếu như giá thấp thì mấy người kia đã không đi tìm người kết nhóm ở chung rồi..

Trịnh Phi Sinh thở dài nói:

- Nếu như ở giường chung thì cũng không quá mắc, chỉ cần một vạn linh thạch trung phẩm mà thôi.

- Mắc như vậy?

Địch Cửu kinh ngạc thốt lên.

Một vạn linh thạch trung phẩm đối với hắn mà nói chỉ là một số tiền nhỏ mà thôi, bởi vì hắn đã phát tài lớn trong mấy vụ Thương Lô Thích Gia kia. Nhưng mà đối với mấy tu sĩ bình thường khác, cho dù không phải là tán tu đi nữa thì đây cũng là một số tiền không nhỏ chút nào.

Trịnh Phi Sinh cười hắc hắc:

- Cái này mà mắc gì chứ, giá này đã là giá thấp nhất rồi đó. Nếu như muốn một gian phòng ngăn nhỏ cần đến năm nghìn linh thạch thượng phẩm, nếu như muốn gian phòng tốt hơn chút nữa thì cần hai vạn linh thạch thượng phẩm. Còn mà muốn có một phòng lớn riêng kèm thêm một phòng tu luyện thì cần tới bốn vạn linh thạch thượng phẩm. Nếu như năm người chúng ta cùng thuê chung một phòng lớn giống như vậy thì mỗi người chỉ cần bỏ ra tám ngàn tám trăm linh thạch thượng phẩm là được rồi.

Địch Cửu cũng không phải mấy tiểu bạch chuyện gì cũng không biết kia, phòng lớn riêng mà Trịnh Phi Sinh nói thật ra cũng chỉ là một cái phòng lớn bình thường thôi. Nhưng mà những phòng lớn đó là chuẩn bị cho những tu sĩ giàu có, bên trong có cả phòng cho sủng vật, phòng khách, phòng tu luyện và phòng luyện đan.

- Trịnh đạo hữu, ta nghe nói muốn đi vào trong bí cảnh Thiên Mạc cần phải có được danh ngạch, hơn nữa có rất nhiều tông môn đều đang cạnh tranh danh ngạch này. Người chỉ là tu sĩ bình thường vậy tại sao lại phải tốn nhiều tiền đi đến Thiên Mạc làm chi?

Trịnh Phi Sinh lại kinh ngạc lần nữa:

- Chẳng lẽ huynh không phải tới đó vì vào Ngoại Mạc hả?

Địch Cửu biết mình lại hỏi ngu nữa rồi, hồi nãy hẳn hỏi như vậy là vì mình đã có được ngọc bài đi vào Thiên Mạc rồi. Vì bù đắp lại cho lần nói hớ hồi nãy, Địch Cửu liền nói thêm:

- Tại vì ta nghe được lần trước khi Thiên Mạc mở ra có một ít tán tu cũng có thể đi vào được, cho nên ta mới đi đến chỗ đó thử vận may xem sao.

Mấy lời này toàn là Địch Cửu nói bậy bạ mà thôi, hẳn căn bản là chưa nghe gì về Thiên Mạc hết.

- Ha ha, nếu như huynh ôm nghĩ như vậy chỉ sợ là phải thất vọng rồi. Thiên Mạc đúng là từng có tán tu đi vào, nhưng mà những danh ngạch dành cho tán tu đó cũng đã sớm được định ra rồi, đi chỗ kia thi đấu chẳng qua là lên cho có mà thôi. Nếu như huynh không biết cái gì hết mà cũng lên đó thi đấu, cho dù có đánh thắng thì cũng sẽ chết nhanh thôi.

Người lên tiếng lần này không phải là Trịnh Phi Sinh mà là tên Ưông sư đệ kia.

Y là vì thấy Trịnh Phi Sinh nói chuyện với Địch Cửu quá lâu nên chạy tới xem sao. Mà hai người Bằng sư muội và Tề Thiển cũng đi đến cùng.

Trịnh Phi Sinh cẩn thận nói:

- Ưông sư đệ nói không sai, huynh đừng nghĩ tới mấy danh ngạch của tán tu kia nữa, thật ra trước khi Thiên Mạc mở ra còn có một ít hội đấu giá và hội trao đổi diễn ra, bên trong mấy hội này cũng có cơ hội để tìm kiếm được danh ngạch, nhưng mà ta đề nghị huynh vẫn đừng nghĩ tới mấy danh ngạch kia nữa. Cũng giống như việc chúng ta ngồi thuyền đến Thiên Mạc vậy, cho dù có đủ linh thạch cũng không được tùy tiện ở một mình một phòng. Loại hành động khoe giàu như vậy chỉ rước lấy tai họa mà thôi.

Huống chi mấy thuyền đi Thiên Mạc như vậy căn bản không quản việc người có đánh nhau hay không, nếu như bản thân có xảy ra chuyện gì cũng chỉ đành nhận coi như bản thân xui xẻo vậy. Ta thấy huynh giống như cũng xuất thân từ đại gia tộc, mấy đạo lí này chắc huynh cũng có thể hiểu được.

Địch Cửu cười ha ha

- Đúng vậy, Địch gia của ta tuy cũng không coi như là đại gia tộc tu chân gì nhưng mà mấy gia tộc con con kia cũng không xứng đặt ngang tầm với ta.

- Còn chưa biết huynh xưng hô như thế nào?

Nghe được Địch Cửu nói bản thân đến từ gia tộc tu chân, Trịnh Phi Sinh nhân cơ hội hỏi thăm tên họ.

- Ta gọi là Địch Tử Mặc.

Thần niệm của Địch Cửu cũng đã đọc xong mấy cái ngọc giản kia, cuối cùng cũng hiểu ra cái gì là Ngoại Mạc rồi.

Sau khi bí cảnh Thiên Mạc mở ra, bên ngoài nó cũng sẽ xuất hiện một khu vực rất lớn, nơi này cũng có vô số linh thảo trân quý và khoáng thạch. Thậm chí còn có người gặp được không ít bảo vật còn quý hơn mấy thứ bên trong Thiên Mạc nữa.

- Uông sư đệ gọi là Uông Tranh, y và Cảnh Mạt Băng sư muội là người của Chân Ly Kiếm Tông. Còn ta và Tề Thiển sư muội đến từ Nghê Côn Tông. Lẽ ra băng sư muội có thể đi phi thuyền của Chân Ly Kiếm Tông để đến Thiên Mạc, nhưng do muội ấy ra bên ngoài thử luyện cùng với chúng ta nên đã bị chậm trễ, cho nên bây giờ mới chuẩn bị ngồi thuyền của Địa Sa thành đi.

Nhìn thấy Địch Cửu có ý muốn tổ đội với bọn họ cho nên Trịnh Phi Sinh cẩn thận giới thiệu mọi người cho hắn làm quen.

Chân Ly Kiếm Tông và Nghê Côn Tông đều là hai tông môn nhất lưu. Lúc trước Địch Cửu cũng từng muốn xin vào hai chỗ này, chỉ tiếc là linh căn không đủ tư chất để vào mà thôi.

Nhưng mà Địch Cửu cũng nhớ tới Cảnh Mạt Băng này rồi, chắc cô cũng là người của Cảnh gia, có lẽ là tỷ tỷ hay muội muội gì đó của Cảnh Mạt Song.

Hắn cảm giác cô có chút quen là bởi vì lúc ở trong phòng của Cảnh Mạt Song hắn từng gặp một bóng người lướt ngang qua, chắc là Cảnh Mạt Băng rồi.

Địch Cửu khẳng định Cảnh Mạt Băng đã gia nhập Chân Ly Kiếm Tông từ rất sớm rồi, ít nhất là sớm hơn Cảnh Mạt Song. Nếu không thì trong vòng ba năm mà muốn Trúc Cơ thì đúng là hơi khó.

Địch Cửu có thể dùng hơn ba năm đã tiến vào Trúc Cơ tầng sáu là bởi vì có sự giúp đỡ của cục đá màu xám kia. Còn Cảnh kích, cậu chẳng những có được sự giúp đỡ của hắn mà linh căn của cậu cũng thuộc dạng tốt nhất nữa.

Có lẽ là cảm thấy được Địch Cửu tự đại và ngu dốt nên Cảnh Mạt Băng không để ý đến hắn lắm, ngay cả đầu cũng lười gật một cái để chào hỏi. Ngược lại Tề Thiển rất nhiệt tình gọi hắn một tiếng Tử Mặc sư huynh

Địch Cửu đoán chắc quan hệ của hai người Cảnh Mạt Băng và Cảnh Mạt Song không tốt lắm, chứ nếu như qua hệ tốt thì lần đó Cảnh Mạt Song cũng đã không cần cường điệu nhắc nhở hắn tên của nàng là Song mà không phải Sương rồi. Nếu như Cảnh Mạt Băng không chọc hắn, hắn cũng không rảnh hơi mà đi đ-ng chạm với cô làm gì.

- Tử Mặc đạo hữu, không bằng chúng ta cùng kết nhóm đi chung được không?

Trịnh Phi Sinh lại hỏi thêm lần nữa, xưng hô cũng nhiệt tình hơn lần đầu nhiều.

- Được thôi, tuy rằng mắc hơn giường chung rất nhiều, nhưng ít ra còn có được một cái phòng riêng, giá cả ở chũng cũng có thể miễn cưỡng chịu nổi, vậy chúng ta đi chung với nhau đi.

Địch Cửu không chút do dự đồng ý lời mời của Trịnh Phi Sinh.

Ít nhất Địch Cửu cảm thấy có một câu Trịnh Phi Sinh nói rất đúng, đó chính là nếu như hẳn ở một mình một phòng, như vậy rất có thể sẽ bị người khác nhớ thương.

Nếu như là ở chỗ khác còn được chứ ở mấy chỗ không cấm đánh nhau như vậy hẳn vẫn nên điệu thấp một chút mới tốt. Lỡ như mà bị người ta túm được điểm yếu gì đó, dẫn tới cường giả Nguyên Hồn của tít vậy thì hẳn tiêu tùng.

- Được, Tử Mặc đạo hữu đúng là sáng khoái.

Trịnh Phi Sinh vui mừng nói.

Ở phường thị xa xôi này tìm một Trúc Cơ sơ kỳ kết nhóm chung với bọn họ đúng là rất khó. Lúc đầu bọn họ còn tính nếu như không tìm được người thì đành bốn người thuê phòng chung thôi. Nhưng mà nếu như vậy thì mỗi người lại phải bỏ ra thêm hai ngàn linh thạch thượng phẩm nữa mới được. Đối với bọn họ mà nói thì đây cũng là một số tiền không nhỏ.

Nhưng mà Trịnh Phi Sinh cũng không biết, thật ra Địch Cửu chỉ còn thiếu chút nữa là bước vào Trúc Cơ hậu kỳ rồi, nên như y mà biết nhất định sẽ không dám chạy tới tổ đội với Địch Cửu đâu.

.....

Địa Sa Thành cũng không xa Phường thị Dung Biên lắm, ngòi phi thuyền pháp khí thượng phẩm của Trịnh Phi Sinh khoảng nửa ngày liền tới nơi.

Ở bên ngoài Địa Sa Thành đang đậu một con thuyền lớn. Bất kỳ ai vừa mới đặt chân đến nơi này, thì đập vào mắt họ chính là con thuyền này.

- Đây là thuyền đi đến bí cảnh Thiên Mạc đó, còn vài ngày nữa mới đến ngày khởi hành, chúng ta đi mua vé tàu trước sau đó lại đi mua thêm một chút đồ dùng cần thiết khác nữa, nếu không một khi lên thuyền rồi, thì mấy món đồ kia có khi sẽ mắc gấp năm đến mười lần đó.

Trong nhóm người này thì Trịnh Phi Sinh có tu vi cao nhất, cũng chính là Trúc Cơ tầng hai, cho nên mọi chuyện đều là do làm chủ.

- Ta đi mua vé thuyền cho, mọi người đưa linh thạch cho ta đi, mỗi người tám ngàn tám trăm linh thạch thượng phẩm.

Trịnh Phi Sinh nói xong lại nhìn qua Địch Cửu giải thích:

- Mỗi người phải bỏ thêm tám trăm linh thạch thượng phẩm nữa là để mua một vé giường chung, nếu không có vé thì không thể lên thuyền.

Địch Cửu nghĩ chắc là cậu lo hăn không chịu đưa thêm phần linh thạch thêm kia nên mới giải thích thêm một câu như vậy. Thực ra thì số tiền đó đối với Địch Cửu bây giờ cũng không phải là số tiền to lớn gì lắm. Hăn cũng không nói nhiều, trực tiếp lấy ra một túi trữ vật giao cho Trịnh Phi Sinh, trong túi là tám ngàn tám trăm linh thạch thượng phẩm.

- Tử Mạc đạo hữu đúng là hào sảng a.

Trịnh Phi Sinh giơ ngón tay cái lên, sau khi thu hết linh thạch của mấy người còn lại liền đi tới chỗ bán vé.

Địch Cửu nhìn bảng giá dán bên ngoài cửa hàng bán vé, đúng là gian phòng đều là giá từ bốn vạn linh thạch thượng phẩm trở lên, hơn nữa giá bốn vạn kia đã là rẻ nhất rồi.

Đồng thời hắn cũng hiểu ra vì sao mấy người Trịnh Phi Sinh không tìm người tổ đội chung ở chỗ này mà lại chạy tới bên kia để tìm rồi. Bởi vì quanh đây chỗ nào cũng nhìn thấy loại tin tức tìm người tổ đội này hết. Xem ra để tìm được một người tổ đội chung cũng không dễ dàng chút nào hết.

Trịnh Phi Sinh làm việc rất nhanh gọn, không lâu sau đã cầm vé thuyền về rồi. Tuy rằng bây giờ có rất nhiều người muốn đi tới Thiên Mạc, nhưng mà bởi vì Đại Sa Thành tháng nào cũng có thuyền đi đến đó cho nên vé thuyền cũng không quá cháy hàng

Cậu đưa một vé tàu giường chung cho Địch Cửu, sau đó dặn dò:

- Tử Mặc đạo hữu, vé của phong chung ta đang giữ, là phòng số 31 ở tầng hai. Bây giờ chúng ta tách ra mua sắm vật dụng cần thiết, đâu đó sẽ tập hợp lại ở phòng đó.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ
www.dtv-ebook.com

Chương 126: Gặp Chuyện Không May

- Ta không muốn dạo Địa Sa Thành, ta lên thuyền trước vậy.

Địch Cửu cũng không có hứng thú dạo Địa Sa Thành, trên người hắn có cái gì cần mua thêm gì nữa chứ? Đồ của Thương Lô Thích Gia cũng đủ để hắn ăn cả đời rồi, trên người hắn bây giờ muốn cái gì là có cái đó, đi dạo thành làm chi cho mệt nữa.

Sau khi Địch Cửu nói xong lại nhìn thấy sắc mặt của Cảnh Mạt Băng và Uông Tranh không tốt lắm. Hắn hơi khó hiểu, mình không đi dạo thì mắc mớ gì tới bọn họ chứ, bọn họ khó chịu làm chi?

Trịnh Phi Sinh cũng hơi sửng sốt một chút, lập tức nói:

- Nếu vậy thì mọi người đi lên đó nghỉ ngơi một lát rồi lại hành động sau cũng được.

Nghe Trịnh Phi Sinh nói vậy Địch Cửu mới giật mình hiểu ra. Hai người Uông Tranh và Cảnh Mạt Băng kia là lòng dạ tiểu nhân, cho là hắn muốn lên đó trước để giành phòng thoải mái hơn.

Địch Cửu cũng lười để ý hai kẻ này, hắn vốn là tính đi giường chung nhìn thử xem, nếu như chỗ đó không đến nỗi nào thì hắn ở giường chung cũng được.

Năm người sau khi kiểm tra vé xong liền đi vào thuyền lớn kia, Địch Cửu vừa vào tới nơi liền dùng thần niệm lướt qua một vòng xung quanh.

Thấy rõ tình huống của giường chung, cuối cùng Địch Cửu cũng hiểu ra vì sao bọn họ lại chịu chi nhiều tiền để vào ở phòng lớn.

Lầu một khu giường chung toàn là tiếng người ồn ào, đây còn là vài ngày trước khi thuyền xuất phát đó. Không chỉ như vậy, hẳn rõ ràng còn thấy được ở lối vào còn có một vài vết máu chưa khô nữa, cái này là do có người đánh nhau tạo thành.

Cái giường chung có giá một vạn linh thạch trung phẩm này đúng là không an toàn lắm a.

Gian phòng số 31 ở tầng hai kia so với mấy phòng lớn khác thì có chút kém, nhưng mà nếu như so sánh với đồng giường chung ở dưới kia thì nơi đây đã tốt hơn gấp chục lần rồi.

Địch Cửu thật muốn bỏ ra một đồng linh thạch thuê một phòng riêng ở một mình, nhưng mà nghĩ lại vẫn là thôi đi. Hẳn bây giờ chỉ là một thiếu gia của một gia tộc tu chân mà thôi, lấy đâu ra nhiều linh thạch như vậy chứ. Nếu như hẳn làm lỗ quá sẽ bị người nghi ngờ mất.

- Phòng này cũng không tồi a.

Mấy người vừa bước vào phòng thì Tề Thiển đã vui vẻ reo lên. Cho dù Địch Cửu mới ở cùng nàng một thời gian ngắn mà thôi, nhưng hẳn cũng biết được nàng là một nữ tu rất dễ thỏa mãn.

Nói phòng này không tồi là bởi vì nó đủ lớn, phòng khách và phòng tu luyện cũng đều rộng rãi, đây cũng là hai chỗ quan trọng nhất đối với bọn họ.

Ánh mắt mọi người đều đặt lên người Trịnh Phi Sinh, ở đây đương nhiên ai cũng muốn ở trong phòng tu luyện chính, nhưng tiếc là phòng đó chỉ chứa được một người mà thôi. Cho nên vấn đề hiện tại là, ai sẽ là người ở trong phòng tu luyện chính kia đây?

Trịnh Phi Sinh ho khan nói:

- Sau khi chúng ta đã tổ đội thì cũng coi như là sư huynh muội, bằng hữu với nhau cả rồi. Bằng sư muội thân là đệ tử hạch tâm của Chân Ly Kiếm Tông, lần này cũng là tại vì đi theo chúng ta mới bị chậm trễ thời gian, theo ý ta, chúng ta nhường lại phòng tu luyện chính này cho Bằng sư muội ở. Không biết ý của mọi người như thế nào?

Cả Uông Tranh và Tề Thiển đều không chủ động phản đối, Địch Cửu cũng không muốn làm chim đầu đàn, cho nên không đồng ý cũng không phản đối.

Vốn Địch Cửu còn tưởng Cảnh Mạt Bằng sẽ đứng ra từ chối một chút, nhưng mà ai ngờ Cảnh Mạt Bằng giống như là cảm thấy đây là chuyện đương nhiên vậy, chỉ ôm quyền cảm ơn mọi người sau đó đi vào bên trong phòng tu luyện.

Rốt cục nữ nhân này là da mặt quá dày hay là nàng ta luôn cảm thấy mình xứng đáng được ở trong phòng tu luyện chính kia vậy? Mặc kệ như thế nào thì Địch Cửu cũng phải khẳng định, nữ nhân này rất thích hợp với giới Tu Chân. Da mặt còn dày hơn cả hãn lúc hỗn ở đầu đường nữa.

- Vậy còn Tử Mặc đạo hữu, huynh.....

Thấy Địch Cửu còn chưa nói gì, Trịnh Phi Sinh chủ động hỏi hãn. Lúc này Địch Cửu không nói tiếng nào, ý chính là không đồng ý cho Cảnh Mạt Bằng vào ở trong phòng tu luyện kia rồi.

Nghe Trịnh Phi Sinh hỏi, Địch Cửu ôm quyền nói:

- Vậy thì ta đi phòng tu luyện phụ vậy. Mấy hôm nay ta luôn cảm giác mình sắp đột phá rồi cho nên cần phải bế quan một chút, có được không?

Phòng tu luyện phụ cũng không tốt hơn phòng khách bao nhiêu, nhưng mà Địch Cửu lại không muốn ở trong phòng tu luyện của súng vật, cũng không muốn ở chung phòng khách với người khác.

- Được, vậy Tử Mạc đạo hữu ở trong phòng tu luyện phụ. Ông sư đệ, còn người thì sao?

Trịnh Phi Sinh lại hỏi tiếp Ông Tranh.

Chuyện này khiến cho Địch Cửu có thêm hảo cảm với Trịnh Phi Sinh một chút, nếu như so sánh với Cảnh Mạt Băng ích kỷ thì Trịnh Phi Sinh luôn nghĩ tới mọi người đúng là vô cùng tốt.

Ông Tranh chỉ cái phòng tu luyện thứ ba kia:

- Vậy đệ ở trong cái phòng tu luyện phụ này đi.

Cái đó là phòng tu luyện dành cho súng vật, thật ra nó cũng cùng một cỡ với phòng tu luyện phụ của Địch Cửu.

- Được, nếu vậy, ta cùng với Tề Thiển sư muội chia đôi phòng khách này ra ở chung vậy.

Trịnh Phi Sinh nhanh gọn lẹ phân xong phòng ở.

Tề Thiển vẫn rất dễ nói chuyện, nàng vô cùng vui vẻ nói:

- Linh khí trên thuyền này thật phong phú, sau khi đến Thiên Mạc, muội nhất định sẽ bước vào Trúc Cơ tầng hai.

.....Địch Cửu vừa bước vào phòng tu luyện phụ kia liền bắt đầu lập cấm chế xung quanh, sau đó lại bố trí thêm một cái ẩn linh trận và một cái phòng ngự trận nữa,

Theo như hã được biết thì từ Địa Sa Thành đến Thiên Mạc cần khoảng sáu tháng. hã muốn trong vòng sáu tháng này đột phá vào Trúc Cơ tầng bảy.

Địch Cửu ném ra một đồng linh thạch, bắt đầu tu luyện điên cuồng. Lấy trình độ trận pháp hiên giờ của hã, cho dù động tĩnh tu luyện của hã có lớn cỡ nào thì có một cái ần linh trận cấp năm kia ở, hã cũng không cần lo sẽ có người phát hiện ra được.

Mấy ngày cứ như vậy mà trôi qua nhanh như chớp, Địch Cửu không đi ra ngoài nhưng vẫn cảm nhận được thuyền đang muốn khởi động xuất phát.

Trước khi đi vào phòng tu luyện thì Địch Cửu đã nói là hã muốn bế quan, cho nên mấy người Trịnh Phi Sinh cũng biết điều mà không quấy rầy hã tu luyện.

Đồng linh thạch kia sau khi Địch Cửu vận chuyển vài chu thiên đã bị tinh không trong cơ thể hóa thành linh khí tiến vào trong kinh mạch, linh khí kia không ngừng bổ sung tăng cường chân nguyên của hã. Cứ mỗi ngày trôi qua thì tinh không trong cơ thể của hã sẽ càng thêm rõ ràng một chút, tu vi của hã cũng càng ngày càng mạnh hơn.

Gần hai tháng trôi qua, một đạo nguyên khí mạnh mẽ phá tan gông cùm xiềng xích của Trúc Cơ tầng sáu, sau đó Địch Cửu tiến vào Trúc Cơ tầng bảy.

Bởi vì đã có sẵn cơ sở khá vững chắc, nên sau khi vào tầng bảy Địch Cửu cũng không tốn quá nhiều thời gian để củng cố tu vi.

Địch Cửu lại ném thêm một đồng linh thạch nữa ra, bây giờ hã chỉ có thể sử dụng chân hỏa Trúc Cơ mà thôi, học luyện khí cũng không có hiệu quả tốt, còn không bằng tu luyện tiếp còn hơn.

Lúc lấy ra đủ linh thạch rồi, Địch Cửu còn chưa kịp tu luyện tiếp, liền cảm thấy cấm chế của mình bị người khác chạm vào.

Địch Cửu nhíu mày, lúc trước khi hắn đi vào đã nói là hắn muốn bế quan, đừng quấy rầy hắn tu luyện rồi mà, bây giờ lại là ai đi đ-ng vào cấm chế của hắn nữa đây? Địch Cửu tản thần niệm của mình ra bên ngoài, không ngờ lại thấy được ba người Tề Thiển, Cảnh Mạt Băng và Ưng Tranh. Người chạm vào cấm chế của hắn là Tề Thiển.

Nếu như là hai người kia dám đ-ng vào cấm chế của hắn, hắn tuyệt đối sẽ mượn cớ lấy thân phận thiếu gia của một gia tộc tu chân ra mà nổi bão một chút, nhưng mà nếu như là Tề Thiển thì hắn lại không tức giận lắm.

Cất linh thạch lại, lại thêm một bí quyết tẩy sạch cơ thể, sau đó Địch Cửu liền mở cấm chế đi ra ngoài.

- Tề Thiển sư muội, ta đang bế quan, muội tìm ta có chuyện gì không?

Địch Cửu tuy rằng sẽ không tức giận với Tề Thiển, nhưng mà đang tu luyện lại bị người kêu tỉnh thì hắn cũng phải hỏi lí do cho đàng hoàng.

Tề Thiển có chút sợ hãi nói:

- Xin lỗi, Tử Mặc sư huynh, muội thật sự không biết làm sao cho nên mới quấy rầy huynh tu luyện.....

Thấy bộ dạng hoảng sợ của nàng, Địch Cửu khoát tay cắt đứt lời đang nói:

- Mọi người đều là cùng một nhóm đi đến Thiên Mạc, nếu như có việc gì cần hỗ trợ mà ta có thể giúp được thì cứ việc nói ra. Đúng rồi, sao lại không thấy Trinh đạo hữu ở đây?

Tề Thiển khẽ lau trán nói:

- Sinh sư huynh xảy ra chuyện, muội lại không tìm được người giúp đỡ....

- Chuyện cụ thể là như thế nào?

Địch Cửu hơi nghi hoặc, lúc lên thuyền thì Trịnh Phi Sinh đã nhắc nhở mọi người nên hạn chế việc đi lại trên thuyền, bởi vì trên thuyền này không cấm việc đánh nhau. Nhưng nếu như Trịnh Phi Sinh đã nhắc nhở mọi người thì tại sao hẳn lại xảy ra chuyện được chứ? Địch Cửu không tin Trịnh Phi Sinh ngồi yên một chỗ bề quan lại gặp chuyện rắc rối đâu.

- Lúc sáng Sinh sư huynh nói với muội là huynh ấy nghe được tin tức ở trên thuyền này có Trúc Chân đan. Huynh ấy sắp sửa đột phá vào Trúc Cơ tầng ba rồi, nếu như có được Trúc Chân đan thì sẽ dễ dàng đột phá trong một lần ngay, cho nên huynh ấy đi tìm cách mua viên đan dược đó. Nhưng mà chờ tới chiều vẫn không chờ được tin tức của huynh ấy, cho nên muội mới chạy ra khu buôn bán của thuyền nhìn xem một chút, tới lúc đó mới biết Sinh sư huynh đã xảy ra chuyện rồi.....

Trong giọng nói của Tề Thiên đầy vẻ sợ hãi.

- Vậy đã xảy ra chuyện gì?

Địch Cửu gần như đã hiểu được mọi chuyện.

Trúc Chân đan đúng là đan dược mà Trịnh Phi Sinh cần nhất hiện tại, cậu ta đi cầu một viên đó cũng không có gì lạ. Nhưng lạ ở chỗ rốt cục là người nào nói tin tức này cho Trịnh Phi Sinh, làm sao người đó biết hiện tại cậu đang cần loại đan dược này chứ.

- Muội đi hỏi thăm thì mới biết được sư huynh không đi mua Trúc Chân đan mà lại đi mua Chân Tinh thảo, rồi lại không biết vì sao lại đi đánh nhau với người ta rồi bị bắt lại, người nọ còn nói phải đưa mười vạn linh thạch thượng phẩm để chuộc người nữa....

Tề Thiên nói tới chỗ này rồi cũng không biết nên nói tiếp như thế nào nữa.

Đừng thấy bọn họ ở trong phòng thuê giá bốn vạn linh thạch thượng phẩm mà lăm, số tiền này là tài sản để dành lâu nay của bọn họ đó. Bây giờ đừng một cái đòi lấy ra mười vạn linh thạch, đừng nói bọn họ bây giờ không có để đưa, cho dù có đi nữa thì ai mà chịu đưa ra số tiền lớn như vậy chứ.

Vừa rồi nàng cũng đã hỏi mượn Cảnh Mạt Băng sư tỷ và Uông Tranh sư huynh, hai người bọn họ đều là ngậm miệng lảng tránh, nói bóng nói gió một hồi, chỉ là ý của bọn họ chính là không có nhiều linh thạch như vậy.

Bây giờ nàng cũng đã rơi vào đường cùng cho nên mới phải đi năn nỉ sự giúp đỡ của một người mới gia nhập nhóm như Địch Cửu. Người quen còn không chịu lấy ra linh thạch nữa là Địch Cửu, hẳn cũng chỉ là một người mới vừa gia nhập nhóm để thuê chung một cái phòng ở với bọn họ mà thôi, người ta mắc mớ gì phải lấy ra linh thạch chứ?

Ánh mắt của Địch Cửu dừng lại trên người của Cảnh Mạt Băng và Uông Tranh, hai người họ đều là đệ tử cao tầng của Chân Ly Kiếm Tông, lại nhìn pháp bảo mà bọn họ ngẫu nhiên lấy ra sử dụng, Địch Cửu đoán chắc bọn họ cũng có thể lấy ra được một phần của số tiền này.

- Nếu người đó muốn mười vạn linh thạch thượng phẩm, vậy giờ trước tiên mỗi người chúng ta chia ra góp cho đủ đi, các người có thể lấy ra bao nhiêu tiền? Theo ý của ta, chúng ta cứ chuẩn bị đủ linh thạch rồi đi qua đó xem, hỏi lí do rõ ràng rồi tính tiếp, có khi không cần phải sử dụng đến số linh thạch này đâu.

Ấn tượng của Địch Cửu đối với Trịnh Phi Sinh cũng không tệ lắm, Trịnh Phi Sinh có chút thích thể hiện, lại còn mê đồ trắng, chuyện gì cũng

muốn đứng ra giải quyết, có khi vì muốn vừa ý mọi người trong nhóm, hẳn còn đồng ý chịu thiệt một chút nữa.

Nói một câu thông tục dễ hiểu chính là, Trịnh Phi Sinh cậu thích làm lãnh đạo.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 127: Tiên Nhân Khiêu Và Thiên Dao Tinh Kim

Về mặt Uông Tranh có chút hổ thẹn:

- Trên người ta bây giờ chỉ còn lại mấy ngàn linh thạch trung phẩm mà thôi, chút linh thạch này nếu như muốn giúp Trịnh sư huynh thì cũng chỉ là muối bỏ biển mà thôi.

- Ta không có linh thạch.

So với Uông Tranh thì Cảnh Mạt Băng càng trực tiếp hơn nhiều, ngay cả một câu nói khéo cũng không có.

Tề Thiên cúi đầu, lúc trước nàng đã xin sự giúp đỡ của hai người một lần rồi.

- Vậy trước cứ đi xem thử đi.

Trong lòng Địch Cửu cười lạnh.

Địch Cửu cũng đoán được khả năng moi được linh thạch từ hai người này rất nhỏ mà. Nhưng mà hẳn vốn là tổ đội chung với Trịnh Phi Sinh, bây giờ cậu ta lại xảy ra chuyện, hẳn không cách nào lạnh lùng không quan tâm như hai người Uông Tranh và Cảnh Mạt Băng được.

- Được, muội dẫn đường cho.

Tề Thiên đáp một tiếng, xoay người nhanh chóng dẫn đường.

Có lẽ là vì mọi người đều cùng chung một nhóm cho nên Uông Tranh và Cảnh Mạt Băng cũng không tiện đứng yên không làm gì, họ thấy Địch Cửu và Tề Thiên đã đi khỏi rồi thì cũng cất bước theo phía sau.

Chiếc thuyền này có tổng cộng ba tầng, tầng dưới cùng thì không có khu buôn bán gì nhưng ở tầng hai và boong tàu tầng ba đều có một khu buôn bán. Tầng ba là chỗ ở của mấy tu sĩ Kim Đan, đồ vật được bán trong khu buôn bán trên đó cũng tốt hơn đồ ở khu dưới lầu hai này.

Chỗ Trịnh Phi Sinh bị bắt là một cửa hàng buôn bán linh thảo của khu buôn bán tầng hai, từ xa thì Địch Cửu đã nhìn thấy tên chủ tiệm rồi, gã nặng chắc cỡ hơn nửa tấn, tu vi khoảng Trúc Cơ tầng ba, có lẽ là do gã tu luyện một công pháp đặc biệt nào đó.

- Sao đây, dẫn thêm người tới, còn linh thạch thì sao?

Thấy Tề Thiên tới, tên chủ tiệm mặt kia cười hắc hắc làm mờ của gã cũng run run lên theo.

Địch Cửu vừa nhìn thấy tình huống như vậy liền biết chuyện hôm nay không thể cho qua dễ dàng được rồi.

Không nói tới việc bọn họ sẽ không đưa mười vạn linh thạch thượng phẩm ra, cho dù bây giờ bọn họ có đưa ra đi nữa thì cuối cùng cũng sẽ lại xảy ra chuyện cho xem.

- Tử Mặc sư huynh...

Tề Thiên nhìn về phía Địch Cửu, nàng bây giờ cũng đã hiểu rõ rồi, Cảnh Mạt Băng và Uông Tranh có thể làm bằng hữu vào những lúc bình thường, chứ nếu gặp phải hoạn nạn thì bọn họ sẽ không còn là bạn bè gì nữa, bây giờ người có thể giúp được nàng cũng chỉ có mỗi Địch Cửu mà thôi.

- Bằng hữu của ta bây giờ đang ở đâu?

Địch Cửu cũng không hỏi xem chuyện gì đã xảy ra mà lại đi hỏi tung tích của Trịnh Phi Sinh.

- Người đem linh thạch bồi thường lại đây thì tự nhiên sẽ thấy được bằng hữu của mình thôi.

Thịt mỡ trên mặt tên chủ quán mập kia vẫn cứ run run lên theo từng lời gã nói.

Địch Cửu nâng tay lên, lấy ra một cái chùy bát giác thật lớn đeo lên lưng.

Thất động tác của Địch Cửu, gã chủ tiệm cười lạnh:

- Sao hả? Chuẩn bị đánh nhau trong này?

Địch Cửu thản nhiên nói:

- Con mắt nào của người thấy ta đánh nhau? Ta chỉ là nhàm chán muốn lấy pháp bảo của mình ra đeo lên lưng chơi cho vui không được hả? Không lẽ chuyện này còn phải hỏi ý kiến của người mới được sao? Còn về linh thạch thì ta có rất nhiều. Nhưng mà trước khi nhìn thấy bằng hữu của ta, ta sẽ không lấy ra một góc linh thạch nào hết.

- Đem người lại đây cho ta.

Gã cười lạnh, giơ tay ra hiệu

Một tiểu nhị chỉ mới Luyện Khí trung kỳ vác Trịnh Phi Sinh ra, tiện tay quăng cậu ra đất.

Đầu Trịnh Phi Sinh gục xuống giống như vẫn còn đang hôn mê. Địch Cửu dùng thần niệm quét qua cậu một chút, thấy cậu chỉ bị đánh gãy hai

chân mà thôi, kinh mạch và tu vi cũng không có vấn đề gì. Đối với một Trúc Cơ tầng hai thì vết thương này cũng chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Mà cái này cũng làm Địch Cửu hiểu rõ, tên mập kia làm vậy chỉ vì muốn tiền mà thôi.

- Tề Thiên, muội mau đưa Trịnh huynh sang một bên đi.

Địch Cửu nói xong câu đó làm như vô tình mà thực ra là cố ý ngăn lại gã mập kia.

- Sao đây? Bọn người muốn dẫn người đi mà không bồi thường hả?

Gã mập này vừa nói xong liền cảm giác được khí thế áp chế.

Địch Cửu giống như đã đứng ở trước mặt hăn này giờ vậy, cản lại không cho gã làm gì hết.

Cảm giác được Địch Cửu không phải người đơn giản, tên chủ tiệm này lùi lại một bước, lạnh lùng nhìn hăn. Vẻ mặt của gã giống như là đang dám chắc Địch Cửu sẽ không dám đem người ra khỏi chỗ này vậy.

- Tề Thiên sư muội.

Địch Cửu kêu nàng.

Tề Thiên đã kéo Trịnh Phi Sinh qua một bên, lại dứt cho cậu thêm một viên đan dược chữa thương. Bây giờ nghe Địch Cửu kêu nàng nhanh chóng khom người thi lễ.

- Tử Mặc sư huynh, muội đây.

- Muội lấy bản quy tắc trên phi thuyền này cho ta xem một chút.

Địch Cửu vừa nói dứt câu thì thân niệm lại bắt được một tên Trúc Cơ tầng chín đang tới gần.

Tề Thiển nhanh chóng lấy ra một cái ngọc giản giao cho Địch Cửu, thân niệm của hắn lướt qua ngọc giản, chỉ tích tắc sau hắn liền bỏ ngọc giản xuống nói:

- Chủ tiệm, chúng ta đến sau cho nên không biết được Trịnh huynh đã làm chuyện gì đắc tội với quý tiệm. Nếu như mọi chuyện đúng với quy tắc trên phi thuyền này thì chúng ta sẽ đồng ý bồi thường linh thạch, cho dù chúng ta không đủ linh thạch cũng sẽ bán hết pháp bảo để đủ tiền bồi thường cho người.

Lúc Địch Cửu đang nói chuyện đã phát hiện tên Trúc Cơ tầng chín kia đang đứng cách chỗ này không xa nhưng người đó cũng không có ý định lại gần chỗ này. Xem ra ý nghĩ của y cũng giống với tên mập này, hoàn toàn không sợ hắn sẽ ra tay đánh nhau.

Thật ra thì tên mập cũng hơi sợ Địch Cửu sẽ nổi điên mà ra tay đánh nhau trong tiệm của gã. Tuy rằng cuối cùng thì vẫn chỉ là Địch Cửu đi tìm đường chết mà thôi, nhưng mà nếu như đánh nhau thật thì cũng không có ích lợi gì với gã hết. Gã chỉ vào Trịnh Phi Sinh nói:

- Người này lúc đầu tới tiệm của ta nói muốn mua Tinh Chân Thảo, mặc dù nó là linh thảo cấp ba quý hiếm nhưng giá cả cũng không quá mắc, một gốc cây chỉ cần một trăm năm mươi linh thạch thượng phẩm là mua được. Cậu ta muốn mua hai cây Chân Tinh Thảo, nhưng ai ngờ tiểu nhị bên chúng ta lại lấy nhầm một gốc thành Ly Châu Thảo. Mà bằng hữu của người lại biết đó chính ra là Ly Châu Thảo, cậu ta liền cầm nó lên muốn thu vào trong túi trữ vật.

- Ly Châu Thảo?

Địch Cửu kinh ngạc lập lại

Bây giờ Dịch Cửu cũng coi như là hiểu sâu biết rộng rồi, hẳn đương nhiên biết Ly Châu thảo là gì. Đây là một loại thảo dược trân quý dùng để luyện chế Ly Hồn đan, là một loại linh thảo cấp năm. Ly Hồn đan có thể chữa trị được thần hồn bị thương của tu sĩ Nguyên Hồn, cũng chính vì vậy cho nên Ly Châu thảo quý hơn nhiều so với các linh thảo cấp năm khác, thậm chí có một ít linh thảo cấp chín còn không quý bằng Ly Châu Thảo.

Nếu như nó thật sự là Ly Châu Thảo thì sợ là mười vạn linh thạch thượng phẩm còn chưa đủ mua một cọng lông tơ trên cây linh dược này nữa.

Tên chủ tiệm mập mạp kia làm bộ đau lòng thở dài nói:

- Haizzz, chuyện này nếu tính ra thì tiệm của ta cũng có trách nhiệm, là do tiểu nhị kia nhìn lầm, không nhận ra được Ly Châu Thảo, nếu không thì cho dù các người có bồi thường một trăm vạn linh thạch thượng phẩm thì ta cũng không đồng ý đâu.

Dịch Cửu đương nhiên là không tin những lời gã nói rồi. Tuy rằng bề ngoài của Ly Châu Thảo và Tinh Chân thảo tương tự nhau, nhưng thực ra có một điểm khác nhau rất lớn. Ở giữa Ly Châu Thảo sẽ có một đường tuyến giống như thủy tinh, hơn nữa Ly Châu thảo còn không thể dùng tay chạm vào, nếu dùng tay chạm vào thì nó sẽ hóa thành tro. Những Luyện đan sư lúc luyện chế Ly Hồn đan cũng không dám dùng tay mà chỉ dùng thần niệm để bao lấy nó mà thôi.

Nếu như nói có tiểu nhị ngay cả Ly Châu Thảo cũng không biết thì sẽ không có ai tin. Huống cho loại thảo dược quý hiếm như vậy thì một tên tiểu nhị có thể chạm vào sao? Trong lời nói của gã mập này thật sự là có quá nhiều chỗ hở.

Gã lại chỉ vào người Trịnh Phi Sinh nói:

- Lúc cậu ta cầm Ly Châu Thảo lên thì không cẩn thận đ-ng vào nó, kết quả Ly Châu Thảo hóa thành tro, Người nói thử xem, ta chỉ kêu các người bồi thường cho ta mười vạn linh thạch thượng phẩm là tốt cỡ nào rồi.

Cũng đúng vào lúc này, Trịnh Phi Sinh tỉnh lại, cậu nhìn thấy đám Địch Cửu đang đứng ở đây, vẻ mặt buồn bã và hối hận nói:

- Thực xin lỗi, liên lụy mọi người rồi.

Uông Tranh và Cảnh Mạt Băng không lên tiếng, bọn họ tới chỗ này nhưng cũng không giúp đỡ gì. Tề Thiển vội vàng nói:

- Sư huynh, sau khi Tử Mặc sư huynh biết được huynh xảy ra chuyện vẫn luôn cố gắng giúp đỡ đó.

Trịnh Phi Sinh lại không phải kẻ ngốc, Uông Tranh và Cảnh Mạt Băng không nói tiếng nào, còn Tề Thiển thì lại nói Địch Cửu luôn giúp đỡ, cậu còn chỗ nào không hiểu nữa chứ.

Địch Cửu đi đến chỗ Trịnh Phi Sinh hỏi:

- Trinh huynh, huynh xác định đó là Ly Châu Thảo sao?

Trịnh Phi Sinh thở dài một tiếng:

- Đúng vậy, nó đúng là một gốc Ly Châu Thảo, hơn nữa ta dám khẳng định bản thân chưa từng chạm vào nó.

Địch Cửu vỗ vỗ bả vai của Trịnh Phi Sinh cười nói:

- Xem ra huynh gặp phải tiên nhân khiêu rồi, nếu như ta đoán không sai thì huynh đi mua Trúc Chân đan nhưng mà người ta lại nói muốn mua Trúc Chân đan thì phải có hai gốc linh dược chủ chốt của nó là Tinh Chân Thảo thì mới chịu đổi, sau đó huynh mới tới chỗ này để mua linh thảo, rồi tình cờ thấy được Chân Ly Thảo, đúng không?

Phá hư một gốc Ly Châu Thảo lại chỉ cần bồi thường mười vạn linh thạch thượng phẩm, Địch Cửu chỉ có thể cười ha hả thôi. Xem ra cái bẫy này là nhằm vào Trịnh Phi Sinh, bọn họ cũng biết được mười vạn này là giới hạn cao nhất của bọn họ, muốn nhiều hơn bọn họ cũng không có.

- Haizzzz....

Trịnh Phi Sinh thở dài.

- Ta vốn đã muốn bồi thường cho bọn họ một khối khoáng thạch cao cấp, đó chính là Thiên Dao Tinh Kim cấp bốn a....

- Huynh nói là huynh đưa cho gã một khối Thiên Dao Tinh Kim cấp bốn?

Địch Cửu cố gắng kiềm nén kích động lại.

Địch Cửu đã muốn một khối Thiên Dao Tinh Kim từ rất lâu rồi, đó là tài liệu tốt nhất dùng để chế tạo pháp bảo dạng đao, chỉ tiếc là Địch Cửu vẫn chưa bao giờ tìm thấy nó.

Địch Cửu từng thấy nó được viết trên một tấm da cổ xưa, Thiên Dao Tinh Kim được coi như là một tài liệu luyện khí cấp bốn. Thực ra nó phải là tài liệu luyện khí không có cấp bậc mới đúng. Bởi vì nó có một đặc tính vô cùng độc đáo chính là, nếu như bỏ thêm vào nó một loại tài liệu luyện khí cấp chín Tử Sa Sa thì đao khí sau này sẽ có thể thăng cấp.

Tài liệu luyện khí cấp chín Tử Sa Sa đương nhiên còn quý hơn nữa, nhưng mà cho dù có quý cỡ nào đi nữa thì cũng sẽ không bằng một kiên pháp bảo có thể thăng cấp. Cho dù loại thăng cấp này cũng không phải là thăng cấp vĩnh cửu nhưng nó cũng đã là bảo vật trong thiên hạ rồi...

- Đúng vậy, ta có một khối Thiên Dao Tinh Kim cấp bốn, đã đưa cho gã rồi.

Trịnh Phi Sinh nhìn về phía gã chủ tiệm mập mạp kia.

Địch Cửu cũng nhìn về phía gã nói:

- Người trả lại đồ cho bằng hữu của ta trước, sau đó chúng ta sẽ ngồi lại tính xem phải bồi thường bao nhiêu tiền.

Khối Thiên Dao Kim Tinh này hẳn nhất định phải lấy được. Tới bây giờ mà hẳn còn chưa có được một thanh pháp bảo nào tốt để dùng hết, nếu như có được Thiên Dao Kim Tinh rồi, cho dù không tìm được Tử Sa Sa thì hẳn cũng có thể tạo ra một thanh đao không tệ để sử dụng rồi.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 128: Chuyện Này Chi Vừa Mới Bắt Đầu Thôi

Ông chủ mập mạp kia ra vẻ mờ mịt nhìn Địch Cửu và Trịnh Phi Sinh.

- Món đồ gì, cậu đưa đồ vật cho ta lúc nào chứ?

Địch Cửu truyền âm cho Trịnh Phi Sinh:

"Trịnh huynh, lúc huynh đưa đồ vật ra có ghi lại hình ảnh không?"

Điều quan trọng nhất đối với Địch Cửu bây giờ không phải là mườì vụn linh thạch, mà là khối Thiên Dao Kim Tinh kia. Chỉ khi lấy được Thiên Dao Kim Tinh, thì hẳn mới có thể luyện chế đao của mình được. Chỉ tiếc là không có Tử Sa Sa luyện chế cùng Thiên Dao Kim Tinh, như thế mới tạo ra được pháp bảo cao cấp.

Thiên Dao Kim Tinh vốn trời sinh thích hợp luyện chế đao khí, cho dù cấp bậc thấp hơn, cũng có thể phát huy uy lực của đao khí lớn nhất.

"Tử Mặc huynh yên tâm, ta đã ghi lại hình ảnh bằng thủy tinh cầu rồi, để bên trong túi trữ vật của ta."

Trịnh Phi Sinh vội vàng truyền âm trả lời.

Mặc dù trên thuyền không quản chuyện đánh nhau, nhưng cũng phải cần có lý do. Chỉ cần người có lý lẽ, thì có thể giết đối phương. Một khi người có lý do, cũng không nhất định là người đúng hay sai, mà dù người không có lý do gì, chỉ cần người giết đối phương, thì những gì người nói là đúng.

Sau khi xuất hiện thương vong trên thuyền, túi trữ vật của phe bị giết nhất định phải được người trên thuyền kiểm tra và lấy đi một nửa đồ vật, một nửa còn lại kia mới là chiến lợi phẩm của người chiến thắng. Người không bị giết, thì bất cứ ai cũng không thể cướp đoạt túi trữ vật, cho nên túi trữ vật của Trịnh Phi Sinh vẫn giữ được nguyên vẹn không ai động tới.

Về phần Thiên Dao Kim Tinh kia là do Trịnh Phi Sinh chủ động lấy ra, nếu không đối phương cũng sẽ không biết đến.

Địch Cửu ôm quyền nói:

- Ý của người là trước kia Trịnh huynh không có đưa thứ gì người hết sao?

- Không sai, sau khi hấn làm hư Ly Châu Thảo, còn chưa có bồi thường gì cho ta cả. Thế nào, muốn giết nợ rồi sao?

Ông chủ mập mạp cũng không có sợ hãi, căn bản cũng không sợ đám người Địch Cửu giết nợ.

Địch Cửu thở phào nhẹ nhõm, hấn sợ nhất chính là ông chủ này nói là có lấy đồ vật của Trịnh Phi Sinh rồi, nhưng đó là tùy tiện lấy ra cũng không đáng tiền, nếu nói như vậy thì hỏng rồi.

Gần như lúc ông chủ nói ra câu đó thì Địch Cửu đã nhào tới, còn không đợi ông chủ kịp phản ứng, hấn đã đánh một quyền vào đầu lão ấy.

Cho dù một quyền này của Địch Cửu dùng không đến một phần khí lực, cũng đủ đánh cho ông chủ mập này choáng váng hoa mắt.

Sau đó Địch Cửu đạp thêm một cước nữa, ông chủ tiệp mập mạp này bị Địch Cửu đạp ngã ra đất, Địch Cửu lại dẫm chân lên đầu công chủ đang

năm. Từ khi Địch Cửu động thủ, đến khi giẫm đạp trên đất, thì ngay cả năng lực phản kháng ông chủ mập này cũng không có.

Địch Cửu là trận pháp đại sư cấp năm, có thể so sánh như người khổng lồ và con kiến hôi giữa khu rừng. Hắn chỉ dùng thời gian mấy hơi thở thì đã phá vỡ cấm chế túi trữ vật, thần niệm chỉ cần đảo qua trong đó một chút là đã thấy được Thiên Dao Kim Tinh.

Thiên Dao Kim Tinh có kích thước bằng cái thớt, Địch Cửu vấy tay một cái tạo cấm chế che giấu, sau đó cuốn Thiên Dao Tinh Kim vào chiếc nhẫn của mình. Trong thời gian ngắn thì tên tu sĩ trúc cơ tầng chín kia cũng kịp phản ứng, đánh về phía Địch Cửu.

Địch Cửu một quyền đánh ra, tên kia trúc cơ chín tầng của tu sĩ vội vàng dưới cũng đúng là đâm ra một quyền. Địch Cửu ngay cả một nửa thực lực cũng không có lấy ra, tên kia trúc cơ chín tầng của tu sĩ đã bị Địch Cửu một quyền đánh bay ngược đi ra ngoài.

Thừa cơ hội này, Địch Cửu dùng thần niệm quét qua toàn bộ túi trữ vật của ông chủ mập mập này. Làm hắn mừng rỡ là trong đó có một gốc Ly châu thảo. Góc Ly Châu Thảo này đặt trong hộp ngọc, được bảo vệ bằng cấm chế, nhìn lóng lánh trong suốt có cảm giác cực kỳ thoải mái.

Địch Cửu không chút do dự cuốn gốc Ly Châu Thảo đi, làm cấm chế trở lại như cũ, sau đó mới nhắc chân thả ông chủ mập này ra.

Trên tu sĩ trúc cơ tầng chín nhìn Địch Cửu mà sắc mặt biến đổi không ngừng, một quyền đối chiến với Địch Cửu vừa rồi làm hắn cảm giác được, thực lực của Địch Cửu không hề thua kém hắn.

Nhìn hai cây thiết chùy sau lưng Địch Cửu, hắn thầm nghĩ nếu một khi sử dụng đến thì càng đáng sợ hơn. Bây giờ Địch Cửu đã không còn giẫm lên đầu ông chủ mập nữa thì hắn cũng không có tiến lên.

Đám người Trịnh Phi Sinh nhìn Địch Cửu mà trong lòng rung động không thôi, gã mập mạp kia thì Trịnh Phi Sinh biết rõ, thực lực rất cường hãn, chí ít thì hẳn không phải là đối thủ. Mà Địch Cửu là người mà hẳn hợp lại thành một đội kia chỉ cần dùng một cước đã giẫm đạp đối phương trên đất, thực lực gì đây chứ?

Nhưng lúc này Trịnh Phi Sinh lại nhận được truyền âm của Địch Cửu:

"Trịnh huynh, nếu một một lát nữa có người đến hỏi, thì huynh nói là đưa cho một quả Thiêm Viêm Tinh, không nên nhắc tới Thiên Dao Kim Tinh."

Thiêm Viêm Tinh cũng là một tài liệu cấp bốn, nhưng so với Thiên Dao Kim Tinh thì thua xa trăm lẻ tám ngàn cấp bậc. Chỉ có điều đây là một tài liệu đặc thù, có thể làm cho ngọn lửa cấp thấp tăng thêm một cấp.

Địch Cửu sở dĩ nói là Thiêm Viêm Tinh, vì có nhiều nguyên nhân. Ngoại trừ Thiêm Viêm Tinh có giá trị tương đối cao ra thì vật này cũng có tên gọi đồng âm với Thiên Dao Kim Tinh, nhưng chủ yếu là trong túi trữ vật của tên mập mạp này cũng có một khối.

Trịnh Phi Sinh còn chưa kịp trả lời, thì gã mập mạp đã nhảy cần lên chỉ vào Địch Cửu tức giận nói:

- Người dám động thủ với ta...

Nói xong, mập mạp lấy ra một cái còi.

Địch Cửu biết đây là còi dùng để gọi chấp sự trên thuyền tới, vô duyên vô cớ động thủ với chủ tiệm, cái tội danh này cũng không nhẹ.

- Trịnh huynh, đem thủy tinh cầu cho ta.

Địch Cửu đưa tay ra nói.

Lúc này Trịnh Phi Sinh mới kịp phản ứng, vội vàng lấy một thủy tinh cầu ra đưa cho Địch Cửu.

Địch Cửu cầm thủy tinh cầu lên, nói với ông chủ mập:

- Chu dù người có thối còi, thì chỗ của ta có một thủy tinh cầu. Trong đó là những gì Trịnh Phi Sinh đã ghi lại.

Trong lúc nói chuyện thì thần niệm của Địch Cửu đã thâm thấu vào thủy tinh cầu, loại thủy tinh cầu này không thể sửa chữa hình ảnh, nhưng có thể xóa đi một bộ phận nội dung trong đó.

- Chỗ ta có một khối Thiên Dao Kim Tinh, đây là tài liệu cấp bốn, mặc dù không bằng đồ đặc của người, nhưng coi như là ta bồi thường trước cho người, ta trở về sẽ nghĩ biện pháp...

Cùng âm thanh của Trịnh Phi Sinh, là hình ảnh Trịnh Phi Sinh lấy ra một cái hộp ngọc đưa cho ông chủ tiệt mập mạp này.

Địch Cửu lập tức xóa đi câu nói đầu ra, những gì thủy tinh cầu phóng xuất ra ngoài sẽ là:

-... đây là tài liệu cấp bốn, mặc dù không bằng đồ đặc của người, nhưng coi như là ta bồi thường trước cho người, ta trở về sẽ nghĩ biện pháp...

Chỉ thiếu một câu nói nên ông chủ mập này cũng không chú ý đến, hẳn không có tiếp tục thối còi nữa. Sắc mặt hẳn trở nên u ám, thực lực của Địch Cửu làm kế hoạch của hắn xuất hiện vấn đề.

Hắn nhìn về hướng tên tu sĩ tầng chín đang đứng một bên, tên tu sĩ tầng chín này cũng truyền âm tới:

- Người này rất mạnh, nếu như một chọi một thì cũng không yếu hơn ta bao nhiêu.

Nếu không phải lấy được một khối Thiên Dao Kim Tinh, thì ông chủ mập hận không thể lập tức đi giết cái tên gia hào đã báo tiên cho hắn.

Bây giờ hắn cũng không dám thôi còi gọi chấp sự tới nữa, chắc chắn là Địch Cửu đã ghi lại đoạn hắn chối không có lấy đồ và thủy tinh cầu ghi lại hình ảnh Trịnh Phi Sinh đưa đồ cho hắn. Nếu lấy hai cái thủy tinh cầu này ra, thì hắn bị đánh cũng là vô ích.

- Đã như vậy thì coi như xong đi.

Ông chủ mập này biết sau khi gọi chấp sự đến thì cũng không làm gì được Địch Cửu, nên dứt khoát bỏ qua việc này.

Nếu hắn có thể Giết Địch Cửu, thì hắn đã giết cả đám người Địch Cửu rồi làm giả chứng cứ. Nhưng bây giờ thức lực của Địch Cửu đã vượt qua dự định của hắn, hắn chỉ có thể kiếm một khối Thiên Dao Kim Tinh như vậy thôi.

- Tề Thiên sư muội, muội hãy đỡ Trịnh Phi Sinh đi, chúng ta trở về rồi hãy nói.

Dựa theo tính cách của Địch Cửu, người bên hắn bị đánh gãy đùi, thì hắn sẽ không bỏ qua dễ như vậy.

Chỉ có điều hiện tại hắn đã nhận được chỗ tốt, cố gắng ít gây rắc rối một chút. Chờ mập mập phát hiện túi của gã thiếu đi một số đồ vật, lúc đó nói gì đi nữa thì lý lẽ cũng thuộc về Địch Cửu hắn.

- Vâng, vâng.

Tề Thiên cũng tỉnh táo lại, sự cường đại của Địch Cửu nằm ngoài dự liệu của nàng. Người mập mạp kia lợi hại như vậy, cũng bị Địch Cửu một cước dậm ở dưới chân. Còn có gia hỏa cùng đối quyền với Địch Cửu kia nữa, dường như so với mập mạp còn lợi hại hơn rất nhiều, nhưng vẫn rất kiêng kỵ Địch Cửu.

Năm người vừa về tới chỗ ở, Địch Cửu ngay lập tức bố trí cấm chế cho phòng lớn.

Đội Trịnh Phi Sinh đã khôi phục, chuyện đầu tiên hẳn làm chính là cúi người hành lễ với Địch Cửu.

- Lần này nếu như không phải là Tử Mặc huynh thì ta xong đời rồi.

Địch Cửu khoát tay chặn lại, lấy ra một cái bình ngọc đưa cho Trịnh Phi Sinh nói:

- Chỗ này có hai viên Trúc Chân đan, ngươi hãy lấy đi.

- Việc này sao có thể?

Trịnh Phi Sinh vội vàng từ chối, mặc dù hẳn cực kỳ khát vọng Trúc Chân đan mà Địch Cửu cho, nhưng vừa rồi Địch Cửu mới cứu hắn, còn chưa kịp hồi báo, bây giờ lại nhận Trúc Chân đan của Địch Cửu, lý nào lại như vậy chứ. Về phần Địch Cửu lấy đi Thiên Dao Kim Tinh, hắn cũng không biết.

- Không cần khách khí, ngươi cũng biết hiệu quả của Trúc Chân đan này đối với ta cũng không lớn, giữ lại trên người cũng là lãng phí.

Địch Cửu dúm bình ngọc vào trong tay Trịnh Phi Sinh.

Loại Trúc Chân đan này hẳn có mấy bình, Đều do Thụ Đệ luyện chế ra. Trúc Chân đan chỉ có hiệu quả lớn với trúc cơ thời kì đầu, Địch Cửu bây

giờ đã trúc cơ tầng bảy, loại đan dược này dùng cũng không có bao nhiêu ý nghĩa.

Cho Trịnh Phi Sinh Trúc Chân đan, bởi vì hắn đã lấy đi Thiên Dao Kim Tinh, loại chuyện này hắn tuyệt đối sẽ không nói ra. Hắn cùng Trịnh Phi Sinh cũng chỉ là bè nước gặp nhau, hắn cứu Trịnh Phi Sinh một lần, lại cho hai viên Trúc Chân đan. Cộng thêm Thiên Dao Kim Tinh cũng không phải lấy từ trong tay Trịnh Phi Sinh, cho nên Địch Cửu cũng không có ngượng ngùng chút nào.

- Tử Mặc sư huynh còn Trúc Chân đan hay không vậy?

Cảnh Mạt Băng ánh mắt sáng lên, lần đầu tiên gọi Địch Cửu là sư huynh, cũng là lần đầu tiên chủ động tìm đến Địch Cửu nói chuyện.

Địch Cửu cười ha ha:

- Chỉ có hai viên thuốc thôi, đưa cho Trịnh huynh rồi. Trịnh huynh, nếu không có chuyện gì thì mọi người tốt nhất đừng đi ra rồi, ta cũng muốn tiếp tục bế quan tu luyện.

Nói xong câu đó, Địch Cửu cũng không đợi những người còn lại trả lời, mà tiến thẳng vào trong phòng.

Hắn khẳng định ông chủ mập đó sẽ rất nhanh phát hiện đồ bị thiếu, Sau đó tìm tới nơi này. Nếu hắn không có lấy đi đồ của ông chủ mập mập thì chuyện này có khả năng đến đây là kết thúc, nhưng bây giờ chuyện này chỉ vừa mới bắt đầu thôi.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ
www.dtv-ebook.com

Chương 129: Thật Thật Giả Giả

Team dịch: ㄅTà ㄅTu ㄅChi ㄅĐịa

Chuyện đầu tiên khi Địch Cửu trở về phòng là thay đổi toàn bộ cấm chế trong phòng, trước đây cấm chế trận pháp trong phòng đều là cấp bốn, về sau đổi thành cấm chế hộ trận cấp một hết, thậm chí còn bố trí tụ linh trận cực kì thô ráp đơn giản. Ngay cả cấm chế túi trữ vật cũng đổi thành cấp một đơn giản.

Vừa làm những điều này xong không bao lâu, thì cấm chế cầu thả bên ngoài truyền đến truyền đến tiếng Tề Thiển lo lắng gào thét:

- Tử Mặc sư huynh...

Địch Cửu mau chóng đánh thủ quyết xoá bỏ cấm chế, hẩn nhìn thấy người trong dự liệu của hẩn, chính là ông chủ tiệm mập mập cùng tu sĩ trúc cơ tầng chín (tác giả viết là tầng 12 nhưng dịch thấy sai nên sửa) trước đó. Ngoài hai người này ra còn có một tu sĩ kim đan tầng sáu.

- Mâu chấp sự, chính là người này đã trộm Ly Châu Thảo cùng Thiên Dao Tinh Kim của ta.

Địch Cửu vừa ra tới, ông chủ mập lập tức chỉ Địch Cửu rồi la lên.

- Ly châu thảo và Thiên Dao Tinh Kim sao?

Chấp sự kim đan kỳ thì không thể không có kiến thức, hẩn kinh dị nhìn ông chủ tiệm mập này, hai thứ đồ này dù cho là cường giả nguyên hồn

cũng không thể có, chỉ là một tu sĩ trúc cơ làm sao có khả năng có những thứ này, còn bị trộm nữa chứ?

- Đúng vậy, chính là hai món này.

Ông chủ tiệm cũng không biết phải làm sao, hẳn biết rõ nhất định phải nói rõ ra như vậy, nếu không sẽ không làm gì được Địch Cửu.

Trong lòng chấp sự kim đan kỳ như có lửa đốt, hai thứ đồ này hẳn cũng đang thèm muốn.

Bất kể như thế nào, thì cũng phải xác nhận trước rồi mới tính, ánh mắt của hắn trầm xuống, lạnh lùng nhìn Địch Cửu:

- Vì sao cậu lại cướp đồ trong cửa hàng trên thuyền?

Nói xong câu đó sau, khí thế của tu sĩ kim đan tràn về phía Địch Cửu.

Lúc này thì mấy người Trịnh Phi Sinh đứng bên cạnh, đều bị loại khí thế này nghiền áp, cảm thấy hô hấp cũng khó khăn.

Dưới tình huống bị khí thế kim đan kỳ áp chế, sắc mặt địch Địch Cửu cũng tái nhợt, thậm chí đùi cũng lay động một chút, theo bản năng lui về sau một bước.

Dường như Địch Cửu miễn cưỡng giữ vững thân thể, ôm quyền nói với vị kim đan chấp sự.

- Mâu chấp sự, ta chỉ là một tu sĩ trúc cơ kỳ, làm sao có thể trộm được đồ của ông chủ tiệm này đây? Nếu với tu vi của ta có thể trộm được đồ của ông chủ này thì chẳng phải đồ trong tiệm của ông chủ đây đã bị người ta trộm hết rồi hay sao? Trên thuyền này những tu sĩ có tu vi mạnh hơn ta nhiều như cá diếc trên sông, đếm cũng đếm không xuể?

Trong lòng Mâu chấp sự cũng thấy kỳ lạ, Địch Cửu nhìn qua thì nhiều nhất chỉ trúc cơ trung kỳ mà thôi, dù cho Địch Cửu là trúc cơ hậu kỳ đi nữa, muốn trộm đồ trong tiệm thì khả năng cũng không lớn?

Ông chủ tiệm mập mạp nghiêm nghị nói:

- Nửa nén hương trước, người vào cửa hàng rồi đột nhiên đánh lén ta, thừa dịp ta ngã ra đất mà mở chấp chế túi trữ vật, lấy đồ trong đó rồi bỏ đi.

- Ta đúng là có đánh lén ông, lúc ông sắp ngã ra đất thì cường giả bên cạnh ông đã động thủ đánh trả lại ta rồi, nên ta lập tức lùi về sau. Thời gian ngắn như vậy, chưa tới mười hơi thở, thì ta làm sao có thể trộm đồ của ông được chứ? Nếu thật sự ta lợi hại như vậy, thì cần gì đánh lén ông?

Địch Cửu nói xong thì ra vẻ bất đắc dĩ nói với Mâu Chấp sự:

- Chấp sự đại nhân, tôi đúng là có lý mà không thể nói rõ được, chúng tôi chỉ là khách ngồi thuyền mà thôi. Lúc trước cái tên mập này nói vị huynh đệ của tôi đã làm hư một gốc Ly Châu Thảo, muốn chúng tôi bồi thường mười vạn linh thạch thượng phẩm, kết quả là chúng tôi đã bồi thường một khối tài liệu thì ông chủ đây mới tha cho chúng ta đi. Bây giờ còn nói tôi trong mười hơi thở mở túi trữ vật, trộm một gốc Ly Châu Thảo. Nếu tôi đã lợi hại như vậy thì cần gì cùng bạn bè mượn chung một phòng này chứ? Ha ha...

Sau khi cười ha ha, Địch Cửu xoay người nói với mập mạp:

- Ông đặt biệt trồng nhiều Ly Châu Thảo như vậy sao? Còn ngạo mạn như thế?

Mâu chấp sự cũng đã hiểu có gì đó không đúng, nếu như nói lấy một cây Ly Châu Thảo thì còn có thể, nhưng liên tiếp xuất hiện Ly Châu Thảo, thì Ly Châu Thảo cũng đâu có đáng giá như bây giờ?

Mâu chấp sự mặc dù nghiêng về ông chủ mập, cũng không thể mở to mắt mà nói bừa, hẳn nghiêm nghị nhìn chăm chăm ông chủ mập:

- Ông chủ Phùng, chuyện này là thế nào đây?

Trong thời gian mười hơi thở mà muốn lấy đồ từ trong túi trữ vật của ông chủ đây, dù cho là hẳn cũng không làm được, đừng bảo là hẳn mà trên chiếc thuyền này cũng không có người nào làm được. Huống chi căn cứ vào điều tra mới vừa rồi, Ông chủ Phùng nói có hai cây Ly Châu Thảo bị bọn người Địch Cửu làm hư và trộm đi, chuyện này rõ ràng có chút hoang đường.

Ôm chủ tiệm vôi vàng hét lớn:

- Mâu chấp sự, trước đó bọn họ làm hư một cây Ly Châu Thảo, bồi thường cho ta một khối Thiên Dao Tinh Kim. Khối Thiên Dao Tinh Kim đó chính là người này bồi thường, không tin thì có thể hỏi hẳn.

Mâu chấp sự nhìn về hướng Trịnh Phi Sinh đứng bên cạnh chủ tiệm:

- Cậu thật sự làm hư một gốc Ly Châu Thảo của ông chủ phùng sao? Hơn nữa còn lấy ra một khối Thiên Dao Tinh Kim để bồi thường?

Trịnh Phi Sinh vôi vàng nói:

- Ta không biết đó có phải là Ly Châu Thảo hay không nữa, nhưng lúc đó ông chủ phùng đây đánh gãy hay chân ta rồi nhốt ta lại, ta chỉ lấy một khối Thiêm Viêm Tinh ra bồi thường mà thôi. Mặc dù không phải là Thiên Dao Tinh Kim, nhưng cũng không kém gì với Thiên Dao Tinh Kim cả.

- Người...

Ông chủ mập tức giận dùng tay chỉ Trịnh Phi Sinh:

- Người rõ ràng đưa ta một khối Thiên Dao Tinh Kim mà.

- Vậy trong túi đựng đồ của người có Thiêm Viêm Tinh không?

Mâu chấp sự bình tĩnh nhìn ông chủ Phùng.

- Ta...

Ông Chủ mập lập tức cứng họng, trong túi của hắn tất nhiên là có một khối Thiêm Viêm Tinh, của hắn nên hắn biết rất rõ.

Mâu chấp sự nhìn vẻ mặt của chủ tiệm, cũng biết bên trong túi trữ vật của hắn có Thiêm Viêm Tinh, sắc mặt trở nên khó coi quay lại nói:

- Nói như vậy hai người gốc Ly Châu Thảo đều là giả rồi hả? Gọi ta tới đây giống như là làm trò tiêu khiển hay sao?

Thấy sắc mặt của Mâu chấp sự đang tức giận, trong lòng ông chủ tiệm không khỏi quynh lên, mồ hôi trán chảy ra. Cũng may hắn còn nhanh trí, lấy tay chỉ Địch Cử.

- Cấm chế túi trữ vật của ta chỉ là cấm chế cấp hai, nếu như trình độ trận pháp của hắn vượt qua cấp năm trận pháp đại tông sư, là có thể trong vòng mười hơi thở mở ra cấm chế của túi trữ vật, sau đó trả cấm chế trở về như cũ. Nếu như hắn đã có thể mở được cấm chế của ta rồi thì trong đó có những thứ gì hắn sẽ biết rất rõ.

Mâu chấp sự thật sự đã bị tên mập mạp này chọc cho phì cười, cho dù là người của tông môn chuyên về trận đạo, thì cấp năm trận pháp tông sư cũng không phải là cái trắng bán đầy ngoài chợ năm nghìn một bó đâu, một người có trình độ cấp năm trận pháp tông sư thì trong tông môn cũng thuộc hàng đại trưởng lão rồi. Cái tên Phùng mập mạp này thật là khéo tưởng tượng quá..

- Mâu chấp sự, có vài người từ khi sinh ra đã là thiên tài, như cái tên này mới bao nhiêu tuổi là đã trúc cơ hậu kỳ rồi, có khi nào trình độ trận

pháp của hãn cũng đáng sợ như thế không.

Ông chủ tiệm quyết không chịu thua thiệt chỉ vào Dịch Cửu, nếu hôm nay mà không moi ra được chứng cứ gì thì quá mất mặt rồi, sau này sao dám ra đường nhìn mặt người khác đây.

Mâu chấp sự không khỏi chau mày, sự việc mà ông mập này nói không phải là không thể xảy ra, nhưng mà khả năng quá nhỏ mà thôi.

- Đúng rồi, nếu hãn là trận pháp đại sư thì cấm chế phòng của hãn chắc chắn sẽ hơn cấp bốn, chúng ta qua kiểm tra là sẽ biết ngay mà thôi.

Mập mập cho rằng đã tìm ra cái đuôi của Dịch Cửu.

Trong thời gian ngắn như thế thì Dịch Cửu sẽ không nghĩ ra những thứ này.

Không đợi tên mập này nói xong thì Mâu chấp sự đã bước vào căn phòng tu luyện của Dịch Cửu.

Bản thân Mâu chấp sự cũng là một trận pháp sư có thể bố trí được trận pháp cấp ba, hãn lướt nhìn qua vết tích trận pháp trong phòng của Dịch Cửu, cũng biết đây là hộ trận cấp một vô cùng sơ sài, không những thế mà tụ linh trận cấp một cũng là chấp va làm ra.

Hừ

Sau khi đi ra thì Mâu chấp sự hừ một tiếng sắc mặt rất khó coi.

- Ông chủ phùng, ông thật sự dùng một gốc Ly Chân Thảo giả đi lừa người khác có đúng không.

Lúc ông chủ mập của chúng ta vào xem trận pháp trong phòng Dịch Cửu, thấy trận pháp cấp một dờ hơi kia thì không khỏi lau mồ hôi đang lăn dài trên trán:

- Còn túi trữ vật thì sao.

Mâu chấp sự cũng không thèm nói lời nào nữa mà chỉ nhìn chăm chăm ông chủ tiệm mập béo tốt này.

Ông chủ mập này biết mình đã ngu ngốc đụng phải một con hồ ly rồi. À không, phải nói là một con hồ ly già tới nỗi rụng hết răng luôn, nếu muốn lấy lại đồ thì phải chơi bạo. Chờ sau khi thuyền cập bến thì phải tìm thuê một cường giả kim đan kỳ giết Địch Cửu.

- Mâu chấp sự, chuyện này là ta không tính toán kỹ lưỡng.

Ông chủ mập này cũng không dám nói nhảm nữa.

- Đưa túi trữ vật của cậu cho tam xem một chút.

Làm Lão mập cảm thấy kì lạ là sau kho lão đã buông tha ý nghĩ gây phiền toái cho Địch Cửu rồi, thì Mâu chấp sự lại muốn kiểm tra túi trữ vật của Địch Cửu.

Địch Cửu không chút đắn đo hay do dự mà đưa túi trữ vật của mình cho Mâu chấp sự xem.

Mâu chấp sự dùng thần niệm xem sơ qua thì đã đưa trả lại cho Địch Cửu, sau đó quay lại nói với lão mập:

- Nếu đã như vậy thì chuyện đến đây chấm dứt.

- Dạ, vâng

Mập ông chủ liên tiếp nói vâng vâng dạ dạ.

Địch Cửu vốn định mở miệng đòi khối Thiêm Viêm Tinh lại, nhưng lời đã đến khóe miệng thì phải nuốt trở vào, nếu đòi lại như thế thì mất hình tượng ban đầu mà hấn mất công tạo nên.

- Nếu đúng là sai lầm của ông, thì mau lấy vật kia ra trả lại đi.

Mâu chấp sự nói lời mà địch cũng đang muốn nói.

Ông chủ phi lữ này sao không hiểu ý chứ, chỉ có thể lấy Thiêm Viêm Tinh ra đưa cho Trịnh Phi Sinh.

- Tử Mặc sư huynh, huynh thật là lợi hại, thiếu chút nữa ta còn cho rằng chúng ta đều xong đời rồi chứ, không ngờ lão mập kia lại gọi cả chấp sự kim đan kỳ tới luôn.

Cảnh Mạt Băng mặt đầy vẻ ngưỡng mộ nhìn Địch Cửu nói, hai mắt nàng mở thật to trong như đang lấp lánh.

Địch Cửu thở dài, hẳn vẫn cho rằng Cảnh Mạt Băng là loại người cao cao tại thượng, luôn cho mình hơn người, hiện tại hẳn mới thấy mình đã sai, Cảnh Mạt Băng cũng chỉ là một đồng cạn bã thôi.

Địch Cửu từ tốn nói:

- Xong đời cũng chỉ có mình ta thôi, chẳng qua ta chỉ là một tán tu. Còn các người là người của đại tông môn, bọn họ có ngạo mạn như thế nào đi nữa cũng không dám động thủ với các người.

Trịnh Phi Sinh ở một bên thở dài nói:

- Không phải như vậy, thuyền này cũng không phải là của khu Bắc Châu, mà là của Châu khác tới. Trên thuyền có rất nhiều cửa tiệm, cũng không phải người Bắc Châu. Đừng nói chúng ta chỉ là đệ tử nội môn nhỏ nhoi, cho dù thật sự là trưởng lão kim đan, bọn họ cũng sẽ không ngó ngang đến.

**Xin lỗi các đạo hữu rồi, ra chương hơi chậm, đa tạ đạo hữu cuongpt2701, rika và ThầnVương đã donate cho nhóm, trong tối nay sẽ

dịch tới chương mới nhất cho mọi người, không xong không ngủ, nhưng trước hết ta đi nc với đạo lữ đây, muhahaha.....

**

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 130: Nơi Động Thủ

Điều đầu tiên Địch Cửu làm sau khi bước vào phòng là đánh lên một đạo cấm chế chấp bốn, hẳn có cảm giác Mâu chấp sự kia vẫn còn nghi ngờ hẳn, loại cảm giác này không có cách nào miêu tả được. Nếu nói đến vì sao lại nghi vậy thì là do trước khi đi mâu chấp sự vẫn kiểm tra túi trữ vật của hẳn, hạng động này lúc đó là không cần thiết.

Mâu chấp sự hoài nghi hẳn có thể bởi vì không thể thấy được tu vi thật sự của hẳn. Hẳn tu luyện là dựa vào mở ra Tinh Không Mạch, khắp người hẳn đều tỏa ra hơi thở nhàn nhạt của Tinh Không. Việc này làm cho khi nhìn qua tu vi của hẳn rất mờ mịt, lúc thì trúc cơ sơ kỳ, lúc lại là trúc cơ hậu kỳ.

Địch Cửu lần nữa lấy túi trữ vật ra, dùng thần niệm thẩm thấu vào. Bây giờ cho dù là cường độ thần niệm hay trình độ trận pháp của Địch Cửu đều vượt qua cái gã Mâu chấp sự kia. Hẳn chỉ cần dùng thần niệm đảo qua một vòng là có thể phát hiện ra chỗ không đúng, có một cái ấn ký của gã chấp sự kia để lại.

Lòng Địch Cửu trầm xuống, đúng là gã Mâu chấp sự kia không yên tâm với hẳn.

Dù một mình đơn độc đánh với Mâu chấp sự thì hẳn cũng không sợ, hẳn chỉ sợ là động thủ ngay trên thuyền này. Mâu chấp sự để lại thần niệm ấn ký có lẽ đã nhìn trúng Thiên Dao Tinh Kim hay là Ly Châu Thảo của hẳn rồi.

Có lẽ Mâu chấp sự cũng không khẳng định trên người hãn có những thứ này, nhưng đối với một tán tu không rõ lai lịch như hãn thì có thể nói giết liền giết không cần tính toán gì.

Địch Cửu không biết Mâu chấp sự hoài nghi hãn, cũng không phải không nhìn ra tu vi của hãn. Mà là Mâu chấp sự tin tưởng mập mạp không dám lừa gạt hãn, nếu mập đ-t không dám lừa gạt hãn, vậy thì rõ ràng là Địch Cửu thật sự có Thiên Dao Tinh Kim cùng Ly Châu Thảo.

Nếu như không có hoài nghi đối với Địch Cửu, vậy thì hãn sẽ không sẽ phát hiện Địch Cửu có gì không ổn, bởi vì có hoài nghi đối với Địch Cửu, nên hãn đã cảm giác được Địch Cửu dưới khí thế kim đan áp chế thì sắc mặt tái nhợt, thậm chí đùi run rẩy dường như hơi giả.

Dù cho là hãn đoán sai cũng không có gì lớn, đúng như những gì Địch Cửu nghĩ, cũng chỉ là giết một con kiến hôi không quan trọng mà thôi.

Sau khi tìm được thần niệm ấn ký, Địch Cửu biết là trước tiên không nên đi chuyển cái ấn ký này đi. Một khi di chuyển thì Mâu chấp sự kia sẽ biết rõ...

Chỉ có điều suy nghĩ này mới vừa tới thì đã bị Địch Cửu bỏ đi, ngay sau đó hãn không chút do dự bóc thần niệm ấn ký xuống.

Cái thần niệm ấn ký này quá mức sơ sài, loại thần niệm ấn ký cấu thả như vậy mà hãn cũng không nhìn thấy thì sẽ rất lạ. Nếu đã thấy rồi thì cũng nên bóc ra.

Mâu chấp sự vừa mới trở lại chỗ ở của mình, đã cảm giác được thần niệm ấn ký bị Địch Cửu tách xuống, hãn không khỏi lắc đầu, có lẽ hãn đã nghĩ sai thật rồi. Chỉ là một tu sĩ trúc cơ thì tâm cơ ở đâu ra mà nhiều như vậy chứ, ngược lại là Phùng mập đ-t kia đã lừa hãn thật? Nhưng nếu Phùng mập mạp lừa hãn thì cũng không có được cái gì tốt cả.

...

Sau khi Địch Cửu tróc thần niệm ấn ký của Mâu chấp sự xong, lần nữa ném ra một đồng lớn linh thạch thượng phẩm rồi bắt đầu tu luyện. Bây giờ cùng với tu vi của hắn càng cao, hắn lại càng cảm giác của mình thực lực không đủ.

Những ngày kế tiếp đúng là bình an vô sự, chớp mắt một cái là hai tháng đã trôi qua, với lượng linh thạch thượng phẩm chất đồng dưới đất, Địch Cửu cũng đã bước vào trúc cơ tầng tám.

Trong lòng Địch Cửu vô cùng mừng rỡ, mỗi lần tu vi tăng một bậc, thì thực lực hắn cũng sẽ lên cao một cấp độ. Ở những nơi như thế này thì thực lực càng mạnh, hiển nhiên sẽ càng an toàn.

Nếu vận khí tốt thì lúc tới Thiên Mạc là hắn đã bước vào luyện khí tầng chín.

Linh thạch thượng phẩm trên người Địch Cửu còn rất nhiều, khi hắn chuẩn bị tiếp tục tu luyện một mạch cho xong, phi thuyền đột nhiên rung động. Địch Cửu phát hiện phi thuyền đã ngừng lại.

Còn không chờ Địch Cửu đi ra ngoài hỏi dò tình huống gì, thì một giọng nói nghiêm nghị đã truyền vào tay hắn:

- Phi thuyền của chúng ta lúc ngang qua sơn mạch Tây Tiệm gặp phải thú triều, bây giờ không có cách nào tiếp tục đi tới, tất cả tu sĩ trên thuyền đều phải tham gia chiến đấu...

Địch Cửu mau chóng đánh ra thủ ấn xoá bỏ cấm chế đi ra ngoài, lúc này toàn bộ đám người Trịnh Phi Sinh đều đã ở bên ngoài.

Nhìn thấy Địch Cửu đi ra, Trịnh Phi Sinh gấp gấp bước tới nói:

- Tử Mặc huynh, phi thuyền gặp thú triều, chỉ có điều cũng không có quan hệ gì với chúng ta. Phi thuyền đi đến Thiên Mạc, thường xuyên gặp phải loại này thú triều này, với tình huống bình thường thì sẽ hữu kinh vô hiểm. Nhưng chúng ta nhất định phải đi lên, khi phi thuyền gặp thấy yêu thú, ai không đi ra đối phó yêu thú, sẽ bị lập tức bị đuổi ra khỏi phi thuyền.

- Cùng nhau lên xem một chút đi.

Địch Cửu gật đầu đi lên, hẳn cũng không có dự định ở lại chỗ này.

- Tử Mặc đại ca, huynh là đệ tử hạch tâm của đại gia tộc sao?

Cảnh Mạt Băng chủ động đi tới trước mặt Địch Cửu, giọng điệu cực kỳ nhẹ nhàng, ngay cả tên gọi cũng biến thành Tử Mặc đại ca.

Sắc mặt Uông Tranh trở nên khó coi, hẳn liên tục đi theo bên cạnh Cảnh Mạt Băng, hiển nhiên là muốn theo đuổi Cảnh Mạt Băng.

Địch Cửu cười hì hì.

- Đó là điều tất nhiên, tư chất của ta là tốt nhất trong giai tộc. Tất cả tài nguyên trong gia tộc đều tùy ý ta dùng, mỗi lần ta đi ra ngoài, trên người ít nhất phải có hai ba chục ngàn linh thạch thượng phẩm. Chẳng qua là ta ở bên ngoài tìm nữ tu dùng hết quá nhiều linh thạch, cộng thêm lần này ngồi phi thuyền lại dùng mười ngàn. Nếu không, ta tùy tiện cầm mấy chục ngàn linh thạch cho người cũng là chuyện nhỏ.

Trịnh Phi Sinh phụ họa thêm:

- Trước kia ta vẫn cho rằng ta là người giàu có nhất ở đây, bây giờ so sánh cùng Tử Mặc huynh thì chỉ là kẻ nghèo rớt mồng tơi.

- Đi thôi, đi ra xem yêu thú như thế nào.

Địch Cửu khoát tay chặn lại, không có hứng thú nói tiếp.

Trịnh Phi Sinh có thể là một Huynh đệ bình thường, nhưng rõ ràng không thể làm huynh đệ thâm giao được. Tề Thiển kiến thức kém, chuyện gì cũng nghe theo Trịnh Phi Sinh như Thiên Lô sai đâu đánh đó. Về phần Ưông Tranh cùng Cảnh Mạt Băng, ở trong mắt Địch Cửu thấy thì căn bản là không đáng giá kết giao. Sau lần đến Thiên Mạc này, thì ai đi đường nấy.

Sau khi trải qua việc của Trịnh Phi Sinh, đoàn người vô tình lấy Địch Cửu làm trung tâm, đều đi sau Địch Cửu lên boong thuyền.

Lên boong thuyền Địch Cửu mới biết có bao nhiêu yêu thú, rậm rạp chẳng chịt yêu thú chen chúc chung một chỗ, từ mặt đất đến trên không, gần như đúng là không chỗ nào không có mặt. Phi thuyền giống như là lọt vào vòng vây của yêu thú, đừng nói là tiến tới mà cho dù lùi lại cũng không được.

Cho dù thời khắc này thần niệm Địch Cửu không cách nào quét ra được, nhưng hẳn cũng cảm nhận được có một số con cực mạnh trong đám yêu thú này.

Bị nhưng con yêu thú này ngăn lại cũng không phải chỉ có một mình phi thuyền của bọn họ, ngoài ra còn có hai chiếc phi thuyền khác cũng bị ngăn cản.

Ít nhất có có mấy chục ngàn tu sĩ chiến đấu cùng yêu thú, vài tên trận pháp sư ở một bên bố trí trận phòng ngự, phụ trợ cho những tu sĩ chiến đấu cùng với yêu thú.

Một người mặc cả bộ y phục đỏ tươi, đó là một tên mặt đen đang đứng trên boong phi thuyền, giọng nói hấn vang vọng:

- Đi thuyền đến Thiên Mạc mà gặp thú triều ở sơn mạch Tây Tiệm là rất bình thường, chỉ là lần này gặp thú triều lớn như thế, cũng là rất ít thấy.

- Lần này không phải chỉ có chiếc thuyền của chúng ta bị thú triều ngăn lại, còn có hai chiếc thuyền đến Thiên Mạc cũng bị thú triều nơi này ngăn lại. Mới vừa rồi ta đã cùng hai người dẫn đầu của thuyền kia bàn qua, lần này mọi người liên thủ hành động, đối phó với thú triều lần này. Bất kể là ai hay đã lấy được món đồ gì, chỉ cần là thu hoạch trong lúc đối phó thú triều, thì tất cả thu hoạch đó đều thuộc về cá nhân họ. Mọi người nên nhớ, không nên đơn độc lao ra khỏi trận phòng ngự. Ngoài ra có người quen thì cố gắng họp thành đội cùng nhau. Ta đã nói xong những gì cần nói, mọi người cùng nhau động thủ đi.

Cùng lúc tu sĩ áo đỏ tươi này nói xong, vô số tu sĩ trên boong tới tập xông về bày thú.

Địch Cửu không nói gì mà chỉ lắc đầu, thật là đúng là một đám người ô hợp, hãn mặc dù không có chỉ huy quân đội lần nào, nhưng dù sao cũng xuất thân Tướng môn(ý là con nhà tướng). Biết rõ đối mặt bày thú có quy mô lớn như vậy, chen nhau tiến lên chính là sách lược thấp kém nhất. Nơi này có mấy chục ngàn tu sĩ, mọi người dựa theo quy luật nhất định hành động, trước tiên là công kích nói thú triều yếu nhất, tạo thành chấn động cho thú triều, một mạch thẳng tiến, chưa chắc là không thể thắng một cách đơn giản.

Nếu như là hãn dẫn đầu, hãn sẽ chỉ huy mọi người tạo thành một Giáo Sát trận, mấy chục ngàn tu sĩ hóa thành mấy con trường long tiến vào giáo sát trong đàn yêu thú, vừa có thể chiếu ứng lẫn nhau.

Tiếc là tu sĩ áo đỏ tươi này tu luyện thì còn coi được, nhìn dáng vẻ có lẽ đã đạt cảnh giới nguyên hồn. Nhưng cái phương thức chiến đấu này, gần như là một hành động ngu đần.

- Tử Mạc huynh, chúng ta cùng nhau họp thành đội đi.

Trịnh Phi Sinh nhìn Địch Cửu với vẻ khát vọng.

Những lúc như thế này thì ở cùng với đồng đội càng mạnh thì càng an toàn. Địch Cửu rõ ràng là người mạnh nhất trong nhóm nhỏ của bọn hắn.

Địch Cửu khoát tay chặn lại:

- Ta sẽ không cùng cách người hợp thành một đội, thực lực của ta mạnh hơn cách người, có thể sẽ vọt tới phía trước nhất, hợp thành đội sẽ liên lụy các người.

trên mặt mấy người Trịnh Phi Sinh lộ ra biểu tình thất vọng, Địch Cửu không có để ý nhiều, theo đám người xông tới.

Hắn không hợp thành đội cùng đám người Trịnh Phi Sinh, quả thực thì không muốn hại họ. Hắn khẳng định chủ tiệm mập đ-t kia sẽ không bỏ qua cơ hội lần này, một khi đám người Trịnh Phi Sinh đi cùng hắn, hắn cũng không có đủ sức chiếu cố mấy người này, đầu tiên có thể là Trịnh Phi Sinh.

Ngoại trừ chủ tiệm mập, còn có Mâu chấp sự cũng có thể xuất thủ trong lúc này, hắn không thể không phòng bị.

Ông chủ tiệm mập mập đó đã muốn giết hắn thì hắn nhất định phải giết ông ta. Ly Chân Thảo và Thiên Dao Tinh Kim cũng không phải là chuyện nhỏ, một khi bị cường giả nguyên hồn biết được thì hắn chết chắc.

Nhưng những lời này không thể nói với Trịnh Phi Sinh, một khi hắn nói ra là hắn không sợ tu sĩ Kim Đan. Những tu sĩ trúc cơ không sợ kim đan có mấy người chứ? Nổi danh nhất chắc chắn là Địch Cửu hắn rồi. Hắn giết tu sĩ kim đan của Thích gia cũng không phải là một hai người.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 131: Thực Lực Chiến Đấu Của Dịch Cửu

Khi xông ra thì thần niệm của Dịch Cửu đã quét thấy có một tên tu sĩ kim đan đi theo, sau tu sĩ Kim đan kia chính là chủ tiệm mập mạp và tên gia hỏa trúc cơ tầng chín.

Dịch Cửu lại thở phào nhẹ nhõm, chỉ sợ lão mập này không đi ra, nếu mập đ-t này ra theo thì hẳn cũng không phải sợ gì nữa.

Bởi vì lấy được rất nhiều thứ tốt của Thương Lô Thích Gia, nên bây giờ trên người Dịch Cửu mặc nguyên bộ hộ giáp pháp khí cực phẩm. Đối phó loại thú triều như này thì hộ giáp chính là thứ đồ tốt nhất.

- Cậu ta muốn làm gì?

Nhìn thấy Dịch Cửu xông lên đầu đội hình, tên Kim đan đi theo sau Dịch Cửu không khỏi nghi hoặc hỏi lại.

Mặc dù không có người nào dám ở lại trên thuyền, nhưng người xông ra ngoài cũng không ngu tới mức lao thẳng vào bầy thú như vậy.

- Người này ý vào thực lực của mình là muốn nổi tiếng sao?

Tên tu sĩ trúc cơ tầng chín kia hơi khó hiểu trả lời.

Lão mập cười lạnh:

- Cậu ta không phải là người thích nổi tiếng...

Nói đến đây thì lão mập cũng không nói tiếp nữa, hẳn vốn cho rằng Địch Cửu không phải là một người thích nổi tiếng. Nhưng trên thực tế lại cho thấy đúng là như vậy, Địch Cửu ra mặt vì Trịnh Phi Sinh không phải là muốn nổi tiếng sao. Hẳn đã điều tra, quan hệ giữa Địch Cửu và Trịnh Phi Sinh cũng không có gì, chỉ là trên đường gặp nhau rồi kết thành một đội.

- Không cần biết là hẳn có muốn nổi tiếng hay không, trước tiên cứ giết hẳn giấu xác đi rồi tính sau.

Tu sĩ Kim đan hừ một tiếng.

Bất kể là Địch Cửu muốn làm gì, đối với một tu sĩ Kim đan muốn thì giết hẳn nhẹ nhàng giống như là làm gỏi mà thôi.

Hai tay Địch Cửu cầm hai cây Bát Giác đại chùy(chùy có tám cạnh), lao tới hàng đầu tiên, đánh cho hai con yêu thú Ngũ Cước Lang cấp một đỉnh phong thành mảnh vụn, cứu một tên tu sĩ trúc cơ viên mãn ra.

- Đa Tạ tiền bối...

Tên tu sĩ này vội vàng cảm ơn Địch Cửu rồi nhanh chóng lui về phía sau.

Địch Cửu cười ha ha, cuồng vọng nói:

- Các người tu vi quá thấp, nên hãy tránh ra đi, cứ để cho người có tu vi trúc cơ như ta là được rồi.

- Vâng, đúng đúng....

Trong tình huống thú triều như thế này, mọi người thích nhất là những tên như Địch Cửu vậy.

Ngay sao đó tên tu sĩ luyện khí này thấy Địch Cửu vọt vào trong đám yêu thú, đôi đại chùy điên cuồng vung tới đảo lui, không ngừng có một ít

yêu thú cấp thấp bị Địch Cửu đánh cho nát bét.

- Vị tiến bối này tính tình thật....

Tu sĩ luyện khí được Địch Cửu cứu không khỏi lắc đầu thảm than.

Ở bên trong thú triều thì người chết trước nhất là những người như Địch Cửu vậy. Cũng là bởi vì có người như thế tồn tại, cho nên mỗi lần thú triều đều có người xông lên hàng đầu.

Người có thần niệm mạnh mẽ như Địch Cửu sao lại ngu như thế được. Nhìn như hãn đang đánh giết yêu thú. Nhưng trên thực tế số yêu thú bị hãn giết cũng không nhiều, hơn nữa nơi mà hãn lao vào là chỗ tụ tập của đám yêu thú cấp một, cho dù là nơi có yêu thú cấp hai chỉ mạnh hơn một chút thôi thì hãn cũng không đi qua.

Đã đọc rất nhiều ngọc giản liên quan đến yêu thú, nên Địch Cửu biết rất rõ, chỉ cần sát thương của hãn với yêu thú trong phạm vi không lớn, thậm chí tương đối yếu, thì cho dù có vào sâu hơn nữa, cũng sẽ không khiến cho yêu thú cấp cao chú ý.

Nếu là hãn giết yêu thú quá nhiều trong phạm vi quá rộng, yêu thú cấp cao chẳng mấy chốc sẽ chú ý hãn. Cho nên lúc này hãn đang ở trong một đám yêu thú cấp một nhưng lại rất an toàn. Nếu như hãn xuất toàn lực thì tất cả yêu thú vây quanh người hãn sẽ bị thanh trừ sạch sẽ rất nhanh. Hãn tụ tập những này yêu thú cấp thấp lại, qua một đoạn thời gian mới vung đại chùy mới đánh giết một hai con, thực ra là đang câu giờ chờ lão chủ tiệm mập đ-t kia dẫn người tới giết hãn.

- Người đi cuốn lấy hãn, ta sẽ lấy thời gian ngắn nhất giết cái này con kiến hôi này.

Tu sĩ kim đan nhìn thấy Địch Cửu bị một đám yêu thú cấp một khốn trụ, trầm giọng nói.

- Được.

Ông chủ mập ra hiệu với tên tu sĩ trúc cơ tầng chín, hai người chia làm hai hướng xông về Địch Cửu.

Cũng là tu sĩ trúc cơ, cho dù không được thoải mái tung hoành như Địch Cửu. Nhưng trong tình huống đám yêu thú cấp một bao vây thì giữ mạng nhỏ cũng không có vấn đề gì.

Thần niệm của Địch Cửu đã sớm phát hiện ông chủ tiệm mập mập và tên tu sĩ trúc cơ tầng chín kia. Nhưng hắn vẫn luân phiên vung chùy giết yêu thú.

Cái hắn cần để ý là tên tu sĩ kim đan, nhưng mà tên tu sĩ kim đan này hắn cũng không coi ra gì. Cũng chỉ là Kim đan tầng hai mà thôi, trước đây lúc hắn trúc cơ tầng bốn đã giết qua kim đan tầng sáu rồi, kim đan tầng hai này thì hắn cũng không cần phí sức làm gì.

- Nhóc con, ta xem hôm nay mi trốn nơi nào...

Sau khi ông chủ mập đến bên cạnh Địch Cửu thì không còn kiêng dè gì nữa, lấy ra móc sắt quăng về phía Địch Cửu.

Động thủ ở nơi như thế này thì cũng không cần cố kị gì nữa.

Đồng thời lúc đó tên tu sĩ trúc cơ kia cũng móc ra một thanh Khôn Vân Dao.

Hai người nghĩ rất đơn giản, sau khi Đánh lén Địch Cửu, thì Địch Cửu sẽ rút lui ở hướng ngược lại vừa vịn chỗ đó là nơi tu sĩ tầng chín kia.

Trên thực tế thì bọn họ đều không biết thực lực của Địch Cửu. Người thực sự giết Địch Cửu là người tu sĩ kim đan đang theo phía sau, chờ hai người họ cuốn lấy Địch Cửu rồi mới ra tay.

Đáng tiếc là bọn họ đã đánh giá cao chính mình mà hạ thấp Địch Cửu rồi. Địch Cửu đối mặt với đòn đánh lén của ông chủ tiệm mập đ-t này, thì hẳn cũng không cần lui lại, đại chùy trong tay hóa thành cự phong, gầm thét đánh về phía ông chủ mập.

Khí thế cường đại nghiền ép đánh tới, thậm chí ông chủ mập có thể cảm nhận được hô hấp của mình đều khó khăn, trong lòng của hắn kinh hãi không thôi. Hắn đã cố hết sức đánh giá cao Địch Cửu rồi, không nghĩ tới Địch Cửu ở ngay trước mặt mà cả năng lực trả thù hắn cũng không có.

Một chùy này của Địch Cửu đập về phía hắn, quả thực là sau khi mất đi hậu thủ, Địch Cửu sẽ bị đồng bọn của hắn giết. Nhưng điều đó không còn ý nghĩa nào nữa nếu hắn bị giết. Thứ tốt gì thì cũng không có phần của mập mập hắn.

Giờ khắc này trong lòng mập mập đã cảm thấy chút hối hận, hắn không nghĩ tới Địch Cửu lại điên cuồng như vậy, loại người mà ngay cả an nguy của mình đều không màng đến, chỉ tập trung đánh ra chiêu thức cơ chứ.

Ông chủ mập này chỉ có tu vi Trúc Cơ tầng hai, một chùy này Địch Cửu cho cả quyền ý Núi Non của quyền kia vào, hắn khẳng định mập mập không thể tránh được.

Sau khi đánh một chùy này ra, thì cùng lúc đó chùy còn lại cũng nện vào tên tu sĩ Trúc Cơ tầng chín kia.

Nếu như không có tên kia tu sĩ kim đan tới, Địch Cửu có thể trong mấy hơi thở ngăn ngừa giết chủ tiệm mập đ-t và cái tên tu sĩ Trúc Cơ tầng chín.

Bởi vì có một tên tu sĩ kim đan đi theo về tới, nên sau khi Địch Cửu đánh ra hay chùy đó, trong tay đột ngột xuất hiện một thanh đại đao.

Đao thể cuốn theo cuồng phong, đao ảnh đầy trời giống như từng cơn sóng lao về phía tu sĩ Kim đan tầng hai.

Đờ lấy một đòn của Địch Cửu, tên tu sĩ Kim đan lập tức cảm thấy không đúng, đao ảnh trông rất bình thường, dưới sự điên cuồng của Địch Cửu, một vài yêu thú cấp một giống như giấy bị xé rách toạt ra. Mà khi thần niệm của hắn tiến vào trong đợt sóng đao kia càng thêm kích động, đã hoàn toàn biến thành dạng sóng bất quy tắc.

Hai tu sĩ trúc cơ đánh lên Địch Cửu, không ảnh hưởng chút nào tới Địch Cửu. Người này tuyệt đối không phải là tu sĩ trúc cơ, hơn nữa pháp bảo chân chính không phải đại chùy mà là đao. Tên tu sĩ đan tầng hai sợ thần hồn câu liệt, lúc này nào dám xem thường Địch Cửu nữa.

Lấy ra một ống sáo đen nhánh, không gian xung quanh bỗng bao trùm bằng âm thanh đáng sợ.

Nhìn đợt sóng đao của Địch Cửu trong tiếng sáo như thập chèn không ổn định, nhìn giống như muốn tán loạn.

Nhưng tên này tu sĩ kim đan không có vui mừng một chút nào, hắn khẳng định tiếng sáo này của mình còn thua xa uy lực của đợt sóng đao.

Hắn huy động chân nguyên quanh thân, điên cuồng tránh né phạm vi công kích đao ảnh của Địch Cửu.

Thình thịch oành!

Từng đường đợt sóng đao ảnh vọt tới, sau khi đụng vào trên người của tu sĩ kim đan, xé rách chân nguyên hộ thân quanh người.

Kim đan tu sĩ này thở phào nhẹ nhõm, những đợt sóng cắt vò và trên người hắn tạo ra vô số đường máu, chỉ có điều những vết thương này cũng không trí mạng.

“Trốn đi thôi!”

Đây là suy nghĩ duy nhất hiện tại của tu sĩ kim đan, chỉ cùng Địch Cửu đối một chiêu, trong lòng của đã biết là vô dụng. Một chiêu kia mới vừa rồi thật sự là hấn đúng là xem thường Địch Cửu, nhưng trên thực tế là như vậy, dù cho hấn không coi thường Địch Cửu, hấn cũng sẽ ở thế yếu.

Ken két rắc!

Tên tu sĩ kim đan mới vừa thở phào nhẹ nhõm, thì từng đạo sát cơ đáng sợ từ những đao ảnh đánh trên người hấn kích mở, nhưng sau khi vọt vào thân thể của hấn thì nổ tung bên trong mạch lạc.

Tất cả mạch lạc và xương cốt đều vỡ vụn, một loại cảm giác sinh cơ đang dần mất đi truyền tới, tên tu sĩ kim đan tuyệt vọng nhìn Địch Cửu, lúc này đã hiểu Địch Cửu đúng là tu sĩ trúc cơ, chứ không phải là kim đan. Từ lúc hấn tu đạo đến nay, còn chưa từng thấy tu sĩ trúc cơ nào đáng sợ như Địch Cửu vậy.

Không đúng, hình như là có một người như vậy, giờ khắc này hấn đã nhận ra, dùng tay chỉ Địch Cửu.

- Hoá ra là người...

Địch Cửu biết rõ hấn nhận ra mình là tu sĩ của Thích gia đang tìm kiếm, nhưng cái này đã không còn quan hệ nữa rồi. Đao trong tay của hấn cuốn lên, lúc tên tu sĩ kim đan này bị giết, túi trữ vật cũng lọt vào tay Địch Cửu.

Ầm!

Lại một tiếng nổ vang truyền tới, tên tu sĩ trúc cơ tăng chín khó khăn lắm mới chặn lại được đại chùy Địch Cửu, nhưng hấn lại nhìn thấy đại

chùy của Địch Cửu đánh chết ông chủ mập mạp, từng đạo đao ảnh chém tới tu sĩ kim đan theo hần lúc đầu.

Đá trúng thiết bản rồi, tên tu sĩ trúc cơ tầng chín đâu còn nhớ tới thương thế của mình nữa, hần xoay người bỏ chạy điên cuồng.

- Muốn chạy sao?

Địch Cửu lao vọt qua mười mấy con yêu thú cấp thấp, ngăn cản tên trúc cơ này, đồng thời đâm ra một quyền.

Lúc này mà còn muốn chạy lấy mạng, không có cửa đâu.

- Không nên động thủ, ta nhận thua, cho người một món bảo vật...

Tu sĩ trúc cơ sợ đến vỡ mật, đáng tiếc là lấy ra thêm bao nhiêu bảo vật đi nữa, thì quyền của Địch Cửu cũng sẽ không dừng lại.

Oành!

Dưới một quyền này, tu sĩ trúc cơ đã hóa thành huyết vụ.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 132: Độn Thuật

Làm cho Địch Cửu thất vọng chính là không chờ được Mâu chấp sự đến.

Dựa theo kế hoạch của hắn, dựa vào trận thú triều này mà giết Mâu chấp sự, như thế thì quá hoàn hảo rồi. Chỉ tiếc là Mâu chấp sự không xuất hiện, hắn cũng không thể làm gì được, nếu lao vào đám người giết Mâu chấp sự thì hắn không có gan đó.

Vì mấy tu sĩ nguyên hồn không thể tổ chức được tấn công, mọi người chỉ có thể chia ra loạn đấu, làm tu sĩ tham gia trận chiến tử thương thảm trọng.

Lúc ban đầu, hắn còn cho rằng mấy tu sĩ nguyên hồn này quá ngốc nghếch. Về sau thì hắn đã hoài nghi suy nghĩ của mình. Những tu sĩ này đã lên đến nguyên hồn thì không ai là kẻ ngốc cả, mà họ vô tình hay hữu ý muốn làm cho thương vong tăng lên.

Sau khi Địch Cửu hiểu được ý này thì không khỏi than thầm, tu chân giới đúng là cực kỳ tàn khốc. Những con chốt thí này sau khi chết thì túi trữ vật chắc chắn sẽ bị kiểm tra. Có lẽ sau những chuyện này còn có nguyên nhân khác. Địch Cửu cũng không muốn đi tra cứu, chính hắn cũng là thành viên trong đội chốt thí này.

Sau khi hiểu được điểm này thì hắn càng ra sức chém giết yêu thú cấp hai, tài liệu từ những con yêu thú cấp hai này hắn vẫn có chỗ dùng đến, chỉ

có điều Địch Cửu muốn thu thập tài liệu của yêu thú thì cũng hông nên ở chỗ này thu thập.

Nơi này có thể có yêu thú cấp bốn tồn tại, nếu như hấn làm quá thì những yêu thú cấp bốn này sẽ tập trung lại vây giết hấn. Ở chỗ này thì Địch Cửu có thể chắc chắn, sẽ không có cường giả nguyên hồn nào đứng ra ngăn cản đại yêu cả.

Mặc dù Địch Cửu giết không nhiều yêu thú, nhưng cũng đã tạo được uy thế.

Khi hấn từ trong bầy yêu thú thối lui ra ngoài, hai cây đại chùy không ngừng máu may quay cuồng, quanh người hấn không còn yêu thú nào có thể còn sống.

Cho dù là chỉ là yêu thú cấp một nhưng cũng có trí khôn. Bị đại chùy kia đánh trúng nhất định sẽ chết, bây giờ Địch Cửu đã thối lui ra, yêu thú xông lên liều mạng với Địch Cửu cũng ít lại.

- Tiên bối, thực lực của văn bối quá yếu, có thể xin ở cạnh tiên bối để được che chở hay không?

Một tên luyện khí hậu kỳ khắp người máu me be bét lui tới chỗ Địch Cửu, giọng nói có chút run rẩy sợ hãi.

Hấn lời còn chưa dứt, thì có một con Hắc Mao Hống cấp một đỉnh phong nhào tới, Địch Cửu vung chùy trong tay lên đánh chết nó.

- Đa tạ tiên bối, chỗ văn bối còn có một miếng khoáng thạch.

Tên luyện khí hậu kỳ vừa nói vừa lấy ra một miếng Hắc Ti Tiệt Kim cấp ba đưa cho Địch Cửu.

Giúp hãn chẳng qua là tiện tay mà thôi, vốn Địch Cửu cũng không nghĩ nhiều như vậy. Tên tu sĩ luyện khí kỳ này lại đưa khoáng thạch cho hãn, Địch Cửu hơi do dự một chút rồi cũng thu hồi miếng khoáng thạch này:

- Được, nếu đã như vậy thì cậu hãy ở bên cạnh ta.

Nếu đã ra tay giúp đỡ thì đưa đồ cũng là chuyện đương nhiên. Cái này là quy tắc của tu chân giới, nếu như hãn hỗ trợ mà không thu bất kì vật gì thì có lẽ đó là chuyện không tốt.

- Tiền bối, chỗ ta cũng có một gốc Hoàng Biên Đăng cấp ba.

Nhìn thấy một tu sĩ trúc cơ như Địch Cửu, chỉ nhận một khoáng thạch cấp ba đã che chở cho một luyện khí kỳ, thì một tu sĩ luyện khí kỳ khác cũng vội vàng lùi đến bên cạnh Địch Cửu.

Đối với một luyện khí kỳ mà nói thì một khoáng thạch cấp ba và một gốc linh thảo cấp ba, cũng coi như đồ vật vô cùng trân quý rồi. So với cái mạng nhỏ thì đừng nói là tài liệu cấp ba, ngay cả cấp bốn hay cấp năm cũng sẽ mang ra không chút do dự.

Số tu sĩ tử vong trong đợt thú triều này đã tăng lên bảy phần, nếu cái mạng này không còn thì tiếc gì mấy thứ tài liệu chứ.

Rất nhanh số người tụ tập bên cạnh Địch Cửu ngày càng nhiều, dù là ai đến thì Địch Cửu cũng không cự tuyệt, dù sao thì hãn ở chỗ này lẫn lộn một thời gian nữa thôi.

Về sau, cả tu sĩ trúc cơ cũng đến bên này, chủ yếu là do hai cái Bác Giác đại chùy của Địch Cửu nhìn rất có uy lực.

Bất kể là tài liệu, khoáng thạch, ngọc giản, các loại pháp khí, thì Địch Cửu cũng không có cự tuyệt ai.

Địch Cửu nhìn thấy tu sĩ tới ngày càng nhiều, hấn bắt đầu để mọi người tổ chức thành một trận hình phòng thủ. Ở trong cái trận hình phòng thủ này, lấy hấn làm chủ đạo. Người còn lại chỉ cần dựa theo phương thức của hấn tiến hành phòng thủ là được rồi.

Trên thực tế Địch Cửu hoàn toàn có thể để cho mọi người tạo thành một trận hình tấn công, một khi tạo thành trận hình tấn công thì tốc độ giết yêu thù sẽ tăng gấp mười lần.

Chỉ có điều Địch Cửu không muốn làm việc nào tàn này, một trận hình tấn công thì phải theo một trận đạo hoán vị(hoán đổi vị trí). Một khi tiến hành trận đạo hoán vị này thì sự việc hấn là cường giả trận đạo sẽ bị lộ tẩy.

Như vậy thì cũng không có gì, nhưng do công kích quá lớn sẽ làm cho yêu thú cấp cao chú ý tới.

Hồn chiến kéo dài gần nửa ngày, sau nửa ngày thì rõ ràng tu sĩ nguyên hồn cũng đã tăng lực công kích lên. Thú triều dường như biết rõ công kích nữa sẽ không thể trốn thoát nên cũng dần rút lui.

Đám người Địch Cửu cũng từ từ lui xuống, trở về thuyền của mình.

- Tử Mặc huynh, ta biết nhất định huynh sẽ không có việc gì.

Trịnh Phi Sinh đã sớm trở về phòng khi thấy Địch Cửu trở về thì vui mừng kinh ngạc kêu lên.

- Tề Thiên sư muội bị thương sao?

Địch Cửu thấy Tề Thiên chỉ còn lại một cánh tay thì không khỏi kinh ngạc hỏi.

- Cám ơn Tử Mặc sư huynh quan tâm, có thể giữ lại một mạng này thì ta đã vui mừng lắm rồi.

Tề Thiên vẻ mặt âm đạm, nói xong thì không muốn nói thêm gì nữa.

Trịnh Phi Sinh thở dài nói:

- Tề Thiên sư muội gặp phải một con Song Vĩ Hồ cấp hai đỉnh phong, nên đã mất đi một cái cánh tay. So với Uông Tranh sư đệ, thì Tề Thiên sư muội coi như vẫn còn may mắn hơn. Uông Tranh sư đệ gặp một con Hồ yêu cấp ba, không thể trở về.

Địch Cửu theo bản năng nhìn qua phòng tu luyện chính, Trịnh Phi Sinh vội vàng giải thích:

- Cảnh Mạt Băng sư muội vận khí tương đối khá, không có bị thương, sau khi kết thúc chiến đấu thì lập tức bế quan.

Địch Cửu gật đầu rồi nói:

Các người nghỉ ngơi một chút đi, ta cũng chuẩn bị bế quan.

Tu sĩ vốn dĩ là giành nhau để sống, việc bị thương là khó tránh khỏi. Nếu như hãn không có được viên đá màu xám và tia chớp vàng kia thì số phận hãn cũng như vậy. Đáng lẽ đã phải chết từ lâu rồi.

Sau khi trở về phòng đánh lên cấm chế, Địch Cửu kiểm tra những đồ vật thu hoạch của mình lại một chút.

Lần chiến trường thú triều này có ít nhất có sáu mươi, bảy mươi người xin hãn che chở, hơn nữa những tu sĩ cầu xin che chở, cũng không dám đưa đồ quá kém. Tu sĩ luyện khí nếu cầm đồ quá kém đến thì sợ tiền bối trúc cơ như hãn một cước đá bay đi.

Chủ yếu đều là tài liệu cấp ba, những thứ này thích hợp cho Địch Cửu dùng luyện khí.

Ngoại trừ tài liệu luyện khí cấp ba ra, còn có ngọc giản pháp kỹ. Ngược lại thì ngọc giản công pháp không có một cái nào. Những tu sĩ cầu xin hãn che chở cũng không phải là đũa ngọc, biết rõ một tu sĩ trúc cơ như hãn sẽ không cải tu học tập công pháp của người khác.

Pháp kỹ thì cũng giống như những thứ lấy được từ Thích Gia Thương Lâu, còn thua kém mấy cấp ấy chứ.

Địch Cửu cũng không để ý, hãn vốn không phải muốn phát tài mới ra tay trợ giúp. Trong tình huống đó, hãn cũng chỉ là tiện tay thôi.

Đang sắp xếp lại đồng ngọc giản, Địch Cửu kinh ngạc vui mừng phát hiện trong đó lại còn có một miếng ngọc giản độn thuật.

Đối với độn thuật, Địch Cửu đã thèm muốn từ lâu, đáng tiếc là hãn dọn sạch nhiều chi nhánh Thích Gia Thương Lâu như vậy, thậm chí ngay cả trụ sở chính khu vực Bắc châu của Thích Gia Thương Lâu cũng bị hãn dọn hết, nhưng bên trong không có một miếng ngọc giản độn thuật nào.

Vậy mà hiện tại hãn lại có được ngọc giản độn thuật, đúng là vô tình cảm liễu lại thành rừng.

Địch Cửu lập tức bắt đầu nghiên cứu miếng ngọc giản độn thuật, những thứ như độn thuật này, tùy thời có thể bảo toàn tính mạng. Cho nên ít khi nhìn thấy ở các thương lâu, cũng không có gì lạ.

Ngọc giản của môn độn thuật này nhìn cũng không cổ xưa lắm, chắc đây là bản phục chế lại.

Cho dù bản phục chế của độn thuật, lẽ ra cũng là một món cực kì trân quý, không biết ai vì bảo vệ tánh mạng lại đem vật này đưa cho hãn.

“Thế gian có hơn mười triệu loại độn thuật, mượn kim, gỗ, nước, hỏa, đất, hoặc mượn khí, máu, thân các loại. Duy nhất loại độn thuật này không

cần mượn ngoại vật, mà dựa vào thần niệm, dùng thần niệm để chui qua. Niệm là giả, vì không, vì mênh mông, vì vô tận vũ trụ...”

Cái này thế mà lại là một môn thần niệm độn thuật, căn cứ giới thiệu phía trên, chỉ cần thần niệm càng mạnh, có thể di chuyển càng xa. Trên lý thuyết thần niệm của người có thể phủ tới nơi nào, thì người có thể chui tới đó.

Địch Cửu càng xem càng ngạc nhiên mừng rỡ, ngay sau đó hắn cũng đã hiểu rõ tại sao tên tu sĩ này muốn đem cái môn độn thuật cho hắn rồi. Cái môn độn thuật này có yêu cầu đối với thần niệm thật sự kinh người.

Thần niệm và chân nguyên của hắn là do áp súc từ Tinh Không Mạch mà có, so với tu sĩ bình thường thì thần niệm và chân nguyên đều mạnh mẽ hơn rất nhiều. Với thần niệm của hắn bây giờ, nếu so với tu sĩ kim đan thì hắn cũng không thua kém nhiều. Mà hắn mới vừa rồi thử luyện tập môn độn thuật này đã phát hiện thần niệm hắn vẫn còn chưa đủ. Chủ yếu vốn là thần niệm xử hắn không đủ cô đọng, đồng thời cũng không đủ lớn.

Ngay cả thần niệm hắn còn không đủ, thì môn độn thuật này ai có thể tu luyện? Sợ rằng chỉ có thể chờ đợi đến nguyên hồn cảnh mới có thể tu luyện đi? Nói cách khác tu sĩ nguyên hồn tu luyện cái môn độn thuật này, còn thua cả cách dùng chân nguyên của mình bỏ chạy. Nếu như cái môn độn thuật này yêu cầu thần niệm cô đọng đến một trình độ, đoán chừng ngay cả tu sĩ nguyên hồn đều không có cách nào tu luyện.

Bất kể là có thể học được cái môn độn thuật này hay không, thì Địch Cửu cũng đã tiêu hao miếng ngọc giản này rồi.

Người khác không cách nào cô đọng thần niệm của mình, nhưng Địch Cửu lại có thể thông qua Tinh Không Mạch cô đọng thần niệm.

Hắn không ngừng dựa theo phương thức trên ngọc giản thử nghiệm, nhưng sau khi nghĩ ra biện pháp thông qua Tinh Không Mạch áp súc thần

niệm của mình, để thần niệm trở nên ngưng thực hơn.

Trong thời gian này Dịch Cửu không ngừng thử nghiệm, không ngừng áp súc thần niệm, không có ai tới nơi này làm ảnh hưởng Dịch Cửu tu luyện.

Hơn nửa tháng trôi qua, trong một lần Dịch Cửu thử nghiệm thi triển thần niệm độn thuật, hần kinh ngạc vui mừng phát hiện mình từ tận cùng bên trong phòng đã ra tới cửa cấm chế rồi.

Chỉ là chui xuyên qua phạm vi mấy mét, nhưng Dịch Cửu cũng mừng rỡ không thôi. Dù sao chẳng nữa, cái môn độn thuật này thì hần đã luyện nhập môn. Tiếp đó, hần cần làm hai chuyện, đầu tiên là không ngừng lặp đi lặp lại nghiên cứu cái môn độn thuật này, thứ hai tăng cường cường độ và cô đọng thần niệm của mình.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ
www.dtv-ebook.com

Chương 133: Bom Hẹn Giờ

Team dịch: ๓Tà ๓Tu ๓Chi ๓Địa

Về sau, mỗi ngày Địch Cửu đều cô đọng thần niệm của mình, đáng tiếc là sau khi Tinh Không mạch cô đọng thần niệm đến một trình độ nhất định thì quá trình về sau càng lúc càng trở nên chậm chạp.

Mặc dù thần niệm của hã cô đọng hơn người khác, thế nhưng còn chưa đủ để tu luyện loại Độn thuật này. Một khi xuất hiện tình huống nguy hiểm mà chỉ có thể chạy xa mười mấy mét, vậy thì cũng chẳng khác gì người không biết Độn thuật.

Hã nhất định phải tìm biện pháp cô đọng thần niệm, hoặc là công pháp tu luyện tăng cường thần niệm.

Không đúng, Địch Cửu bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề. Hã thông qua viên đá xám thần bí mở ra Tinh Không mạch và phương thức tu luyện Tinh Hà Quyết, mà Tinh Không mạch cô đọng thần niệm vô cùng mạnh mẽ, vì vậy mới có thể miễn cưỡng tu luyện Độn thuật này.

Địch Cửu dám khẳng định, không có mấy người cùng cấp bậc mà có thần niệm lợi hại hơn hã, thậm chí không có một người. Nếu như vậy thì Độn thuật thần niệm này còn có tác dụng rãm gì?

Tên tu sĩ đưa Độn thuật thần niệm này cho hã, không phải là có vấn đề sao?

Độn thuật thần niệm không có tác dụng, tại sao lại xuất hiện loại Độn thuật này? Loại Độn thuật này thật sự là để người ta tu luyện sao?

Địch Cửu cầm ngọc giản Độn thuật trong tay, có chút suy tư, ý nghĩa của công pháp là ở chỗ có thể tu luyện, nếu không thể tu luyện thì môn công pháp hoặc thần thông đó sẽ không hề có ý nghĩa gì.

Hắn có thể tu luyện cũng không phải là tiêu chuẩn chung, bởi vì không phải người nào cũng có viên đá xám và thiểm điện màu vàng như hắn.

Công pháp này khẳng định có chỗ nào đó mà mình không tìm tòi kỹ, nghĩ đến đây, Địch Cửu lại bắt đầu cẩn thận quan sát ngọc giản Độn thuật này vài lần.

Hết lần này đến lần khác, đến cuối cùng, hắn thậm chí hoài nghi tên khắc xuống ngọc giản này phải chăng đã khắc thiếu gì đó hay không.

Hắn đã xem qua ngọc giản Độn thuật này không dưới ngàn lần, mỗi lần đều đọc kỹ càng, thậm chí cẩn thận đối chiếu từng chữ, cũng không bỏ sót chỗ nào cả...

Lúc Địch Cửu lại quan sát ngọc giản lần nữa, hắn cuối cùng cũng phát hiện chỗ không đúng. Không đúng không phải ở mặt chữ, mà là một luồng chấn động cực nhỏ và mờ mịt ở trong ngọc giản, nếu như không phải hắn lặp đi lặp lại quan sát ngọc giản hơn ngàn lần, quả thật đúng là không thể nắm bắt được loại chấn động này.

Địch Cửu là một tông sư Trận Pháp cấp năm, hắn lập tức có thể đoán được đây là ấn ký thần niệm.

Bây giờ hắn cũng có thể xem là một cao thủ ấn ký thần niệm, ấn ký thần niệm như vậy, ngay cả hắn cũng chỉ thoáng mơ hồ nắm bắt, thậm chí có lúc còn không nắm bắt được. Cho nên hắn lúc này cũng không có biện pháp tách ấn ý này ra.

Trong lòng Địch Cửu có chút lạnh lẽo, hẳn dường như chợt nhớ ra tên tu sĩ Luyện Khí tầng chín đã đưa ngọc giản thần niệm này cho hắn, chẳng lẽ tên đó muốn thông qua loại ấn ký này để gây bất lợi cho hắn?

Một khắc sau, Địch Cửu liền dứt bỏ ý nghĩ này, điều này tuyệt đối không thể. Ấn ký này đừng nói là hắn bây giờ, cho dù là lúc hắn đạt tới trình độ Trận Đạo cấp bảy thì cũng không nhất định có thể tách ra.

Pháp trận cấp bảy thì ít nhất phải là Vương Trận sư mới có thể bố trí được, ngay cả Vương Trận sư cũng không thể bố trí được loại ấn ký thần niệm này, vậy thì ấn ký thần niệm này chỉ có một khả năng duy nhất là do một Vương Trận sư khác bố trí, hơn nữa ít nhất cũng là Vương Trận sư cấp chín.

Lúc tên tu sĩ Luyện Khí đạt được ngọc giản này, có lẽ ấn ký thần niệm này đã có sẵn.

Thế nhưng, ở Cực Dạ đại lục còn có Vương Trận sư cấp chín sao? Một Vương Trận sư cấp chín khắc xuống loại ngọc giản Độn thuật này, còn bố trí ấn ký thần niệm trên đó là có ý gì?

Với kinh nghiệm Trận đạo của Địch Cửu thì có thể biết được thời gian ngọc giản thần niệm này được khắc xuống tuyệt đối sẽ không vượt quá 200 năm.

Nếu như không cảm giác được ấn ký thần niệm thì có lẽ lúc này Địch Cửu vẫn còn đang không ngừng cố gắng cô đọng thần niệm hoặc tập luyện Độn thuật thần niệm rồi.

Nhưng sau khi phát hiện ấn ký thần niệm trong đó, Địch Cửu liền không còn tâm tư làm những chuyện này nữa.

Trong đầu hắn lúc này chỉ có ba chữ: vì cái gì?

Ai mà nhàm chán như vậy? Khắc xuống một cái ngọc giản Độn thuật lợi hại như vậy rồi tùy tiện ném đi?

Sở dĩ Địch Cửu cho rằng ngọc giản này bị tùy tiện ném bỏ là vì hẳn nhận được nó từ trong tay một tên tu sĩ Luyện Khí. Thử nghĩ ngọc giản mà một tu sĩ Luyện Khí cũng có thể đạt được thì có thể thấy nó không đáng giá như thế nào. Nhưng sự thật là ngọc giản này cực kỳ bất phàm.

Suy nghĩ gần một canh giờ, Địch Cửu vẫn không nghĩ ra nguyên nhân, hẳn bắt đầu đổi vị suy nghĩ của mình thành vị Vương Trận sư cấp chín đã ném bỏ ngọc giản đi.

Hiện nay hẳn có một phần ngọc giản Độn thuật thần niệm nguyên thủy, sau đó hẳn nhàm chán khắc loại ngọc giản trân quý này thành nhiều phần, sau đó tùy tiện ném ra ngoài?

Cho dù hẳn làm như vậy thì cũng chắc chắn phải có nguyên nhân.

Nguyên nhân? Nguyên nhân là hẳn không thể tu luyện. Nhưng cho dù không thể tu luyện thì hẳn vẫn là một Vương Trận sư cực kỳ tôn quý, cần gì phải làm loại chuyện nhàm chán như vậy?

Cho dù hẳn không phải người quá mức ích kỷ, thế nhưng cũng không đến mức tùy tiện khắc công pháp trân quý của mình cho người khác. Lỡ như gặp phải một người có thể tu luyện, ví dụ như hẳn chẳng hạn, người tu luyện được cũng chưa chắc sẽ cảm tạ mình. Cũng giống như hẳn bây giờ cũng không cảm tạ người khắc xuống ngọc giản này, thậm chí còn không biết đối phương tròn méo ra sao...

Địch Cửu nghĩ đến đây, trong đầu chợt mơ hồ nổi lên một đáp án.

Đáp án này mới đầu còn mơ hồ, nhưng Địch Cửu càng suy đoán và lập giả thiết thì đáp án lại càng ngày càng rõ ràng.

Rất nhanh, Dịch Cửu đã cho ra một kết luận đáng sợ, hấn đứng bật dậy, vẻ mặt tái nhợt.

Đáp án của hấn là: tên cường giả Vương Trận sư cấp chín kia sở dĩ làm vậy, cũng không phải vì nhàm chán. Mà bởi vì bản thân tên Vương Trận sư này quả thật không thể tu luyện được, nhất định là bởi vì thần niệm của hấn không đủ ngưng thực cô đọng.

Bởi vậy có thể thấy được: môn Độn thuật thần niệm này không hề liên quan đến tu vi, chỉ liên quan đến thần niệm có ngưng thực cô đọng hay không mà thôi.

Người kia không thể tu luyện, lại biết môn Độn thuật thần niệm này cực kỳ nghịch thiên, cho nên mới khắc họa Độn thuật thần niệm thành vô số phần, sau đó phát tán ra khắp đại lục. Có lẽ 99% người cũng đều không thể tu luyện giống hấn, nhưng lỡ như tìm được một người có thể tu luyện, vậy thì...

Dịch Cửu không dám nghĩ tiếp nữa, nếu đối phương có thể tìm được người có thể tu luyện, tất nhiên hấn sẽ lần theo ấn ký thần niệm để tìm đến. Hấn chỉ là sâu kiến Trúc Cơ tầng chín, bị người tìm tới thì chỉ có con đường chết.

Đối phó với Thích gia, có lẽ hấn còn có thể ẩn nấp, còn nếu đối phương là cường giả Vương Trận sư cấp chín, e rằng hấn ngay cả cơ hội để trốn cũng không có.

Một Vương Trận sư cấp chín mà tu vi thấp mới là chuyện lạ, e rằng toàn bộ Thích gia cộng lại cũng không đủ cho một ngón tay của người ta nghiền chết nữa.

Về phần làm thế nào phán đoán ra người đạt được ngọc giản có thể tu luyện Độn thuật thần niệm, vậy thì Dịch Cửu tin rằng đối phương chắc chắn có biện pháp. Rất có thể là căn cứ vào việc hấn sử dụng Độn thuật lúc

trước. Trước đó hẳn chỉ độn xa vài mét, thế nhưng Độn thuật chỉ vài mét cũng là trong nháy mắt. Chỉ cần trong nháy mắt đó, ấn ký thần niệm cũng dịch chuyển vài mét là đủ để phán đoán ra hẳn có thể học tập Độn thuật thần niệm rồi.

Bất luận mình đoán đúng hay không, lúc này Địch Cửu chỉ có một khát vọng là vứt bỏ ngọc giản - củ khoai lang phồng tay này đi.

Lúc này phi thuyền chợt truyền đến một trận chấn động nhẹ nhàng, bên ngoài vang lên thanh âm của Trịnh Phi Sinh:

- Tử Mặc sư huynh, thuyền đã đến bên ngoài quảng trường Thiên Mạc rồi, chúng ta có thể xuống.

Thanh âm của phi thuyền cũng vang lên, nhắc nhở mọi người trên thuyền là đã đến quảng trường Thiên Mạc.

Lúc Địch Cửu thu hồi cấm chế đi ra thì đã thấy ba người Trịnh Phi Sinh, Tề Thiển, Cảnh Mạt Băng đều đang chờ đợi bên ngoài.

Dù sao thì bốn người cũng cùng tổ đội, nên lúc này cũng cùng đi xuống phi thuyền.

- Tử Mặc sư huynh, người thật chăm chỉ. Ta cũng học theo người bề quan một tháng, cảm thấy tu vi của mình tiến bộ rất nhiều.

Sau khi ra khỏi phi thuyền, Cảnh Mạt Băng mới tìm một câu chủ đề để nói, lúc nói chuyện vẻ mặt còn mang vẻ ôn hòa.

Địch Cửu cười ha ha một tiếng, phất tay nói:

- Chúng ta tu đạo không tiến thì lùi, đây là đáp án ta đúc kết được từ lâu, bây giờ miễn phí tặng cho người.

- Đa tạ Tử Mặc sư huynh.

Cảnh Mạt Băng mừng rỡ cảm tạ.

Sau khi cảm ơn thì khuôn mặt Cảnh Mạt Băng có chút ửng hồng, lúc đang muốn mời Địch Cửu đến trụ sở tông môn của các nàng nghỉ ngơi thì chợt một thanh âm cắt ngang lời nói của Cảnh Mạt Băng:

- Ha ha, chỉ là một sâu kiến Trúc Cơ cũng dám nói người tu đạo chúng ta không tiến thì lùi.

Theo hướng phát ra thanh âm, chỉ thấy một tên nam tử anh tuấn, vóc người trung đẳng đi tới. Trên lưng tên nam tử này còn đeo một thanh trường kiếm.

- Vạn sư huynh!

Trông thấy người tới, Cảnh Mạt Băng liền mừng rỡ nghênh đón, sau đó giới thiệu với vị Vạn sư huynh này:

- Vạn sư huynh, đây là Địch Tử Mặc sư huynh, Tử Mặc sư huynh làm người rất hào sảng, hơn nữa thực lực cũng không yếu.

Nghe thấy Cảnh Mạt Băng nói Địch Cửu không tệ, vẻ mặt của tên Vạn sư huynh này mới dễ nhìn hơn một chút, hắn gật đầu nói với Địch Cửu:

- Người thuộc tông môn nào?

Địch Cửu cũng không để ý đến tên Vạn sư huynh này, ánh mắt tập trung nhìn chăm chú hai tên tu sĩ Trúc Cơ tầng hai của Thích Gia Thương Lôu đang đi ra.

Hiện tại trên người hắn có một quả bom hẹn giờ, việc hắn cần làm là ném nó ra ngoài. Sau khi nhìn thấy tu sĩ của Thích Gia Thương Lôu, Địch Cửu lập tức đi tới.

Địch Cửu đi đến bên cạnh tên tu sĩ này, dường như “không cẩn thận” ngã một cái, trước khi ngã còn đưa tay bầu vịu loạn xung quanh, lại kéo sờ tới túi trữ vật của tên tu sĩ này.

- Vị đạo hữu này, thật xin lỗi, vừa rồi ta đang nghĩ chuyện nên có chút thất thần.

Địch Cửu buông tay rồi rớt xin lỗi.

Địa vị của Thích Gia Thương Lôu ở nơi này cũng không thấp, Địch Cửu chỉ “không cẩn thận” đụng trúng đối phương một cái liền phải luôn miệng xin lỗi. Tên tu sĩ Trúc Cơ của Thích Gia Thương Lôu chỉ hừ một tiếng, cũng không để ý tên tu sĩ ngay cả Luyện Khí trung kỳ cũng không đến như Địch Cửu, nhanh chóng rời đi.

Địch Cửu thì thở phào một hơi, cuối cùng trái bom hẹn giờ kia cũng bị hắn đưa vào túi trữ vật của hai tên tu sĩ Trúc Cơ kia. Lúc này hắn mới cảm thấy may mắn vì bản thân đã bỏ ra nhiều năm học tập Trận đạo.

- Tử Mặc sư huynh, chỉ còn một ngày nữa là Thiên Mạc mở ra lôi đài sẽ kết thúc, chúng ta cũng đi xem một chút đi.

Cảnh Mạt Băng cũng không quá nhiệt tình với Trịnh Phi Sinh dẫn nàng đi cùng, ngược lại vô cùng nhiệt tình với Địch Cửu. Cho dù Địch Cửu đã đi xa thì nàng vẫn đuổi theo.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 134: Người Quen

- Tử Mặc sư huynh, Băng sư muội, vậy chúng ta đi trước đến trụ sở tông môn nhé.

Trịnh Phi Sinh dẫn theo Tề Thiên đi lên bắt chuyện.

Địch Cửu thì nhiệt tình với Trịnh Phi Sinh hơn vị Vạn sư huynh của Cảnh Mạt Băng rất nhiều, hẳn vội vàng ôm quyền nói:

- Có thể nhận biết Trịnh huynh quả là một chuyện đáng mừng, sau này chúng ta sẽ gặp lại.

Địch Cửu nói những lời này đều là phát ra từ tận nội tâm, bởi vì lúc quen biết Trịnh Phi Sinh, hẳn không chỉ đạt được Thiên Dao Tinh Kim mà còn thu được Ly Châu Thảo. Ngay cả Độn thuật thần niệm này cũng có liên quan đến Trịnh Phi Sinh. Cho dù Độn thuật thần niệm này có thể mang đến họa sát thân cho hẳn, thì cũng không thể phủ nhận môn Độn thuật này hết sức đáng gờm.

- Được, vậy sau này gặp lại.

Trịnh Phi Sinh cũng có chút thụ sủng nhược kinh trước sự nhiệt tình của Địch Cửu.

Sau khi tiễn Trịnh Phi Sinh đi, Địch Cửu mới nói với Cảnh Mạt Băng:

- Mạt Băng, ta muốn đi tìm sư đệ của ta, cho nên tạm thời không thể đi xem lời đài giao đấu được.

Địch Cửu nào có tâm tình dài dòng với Cảnh Mạt Băng, hẳn muốn tranh thủ thời gian đi tìm Cảnh Kích. Mặc dù Cảnh Kích đã ứng biến hơn trước rất nhiều, nhưng dù sao vẫn còn bị Thích Gia Thương Lôu truy nã. Địch Cửu chỉ sợ tên thần kinh thô này sẽ bị Thích Gia Thương Lôu phát hiện mánh khóe gì đó.

Nhìn thấy Địch Cửu thuận miệng qua loa một câu liền rời đi, Vạn sư huynh hừ lạnh một tiếng, nói:

- Thứ không có giáo đường, tưởng mình là ai chứ?

Cảnh Mạt Băng cũng không tiếp tục đuổi theo Địch Cửu, chỉ nhìn bóng lưng hắn rời nói:

- Vạn sư huynh, người này quả thật tự cho mình là đúng. Hắn có thể sống đến hôm nay cũng không dễ dàng. Chỉ có điều, hắn quả thật có chút bản lĩnh, ngay cả Trúc Cơ hậu kỳ cũng sợ hắn, ta hoài nghi hắn rất có khả năng cũng là Trúc Cơ hậu kỳ.

Cảnh Mạt Băng coi trọng nhất Trúc Chân đan và một ít đan dược khác trên người Địch Cửu. Trong mắt nàng, Địch Cửu có thể lấy ra Trúc Chân đan, vậy chứng tỏ trên người hắn còn có đan dược khác. Loại chuyện này, nàng cũng không kể cho Vạn sư huynh biết.

Tiếc rằng tên nhị thế tổ gia tộc tu chân đi ra ngoài lịch luyện này lại không bị dung mạo của nàng đả động. Quả thật là mắt chó đui mù, thậm chí còn lạnh nhạt thờ ơ.

Địch Cửu một mình đi tới chỗ yên tĩnh, sau đó lấy ra Truyền Tin Châu truyền cho Cảnh Kích hơn mười tin. Nhưng Địch Cửu đợi nửa ngày cũng không nhận được hồi âm, điều này không khỏi khiến hắn có chút lo lắng.

Quảng trường Thiên Mạc vô cùng náo nhiệt, đặc biệt là lúc Thiên Mạc sắp mở ra, nơi này càng có đủ loại người tập trung.

Lôi đài giao đấu tranh đoạt Thiên Mạc Bài để tiến vào Thiên Mạc bí cảnh thì lại càng náo nhiệt. Đến ngày giao đấu cuối cùng, gần như mỗi trận giao đấu đều xuất hiện một cái Thiên Mạc Bài.

Địch Cửu không tìm thấy Cảnh Kích, cũng chỉ có thể tìm đến lôi đài Thiên Mạc để xem tranh tài.

Hà Thai? Địch Cửu vừa đi đến lôi đài đã nhìn thấy một người quen. Đó là tên học sinh tinh anh ban 6 đã từng bị Thất Sắc xà cắn bị thương, về sau được mình cứu chữa, thậm chí còn theo hắn và Bàn Phàm đi thí luyện một đoạn thời gian.

Mấy năm trôi qua, Hà Thai đã có tu vi Luyện Khí tầng tám, lúc này hắn đang giao đấu ở lôi đài 110, đối thủ của hắn là một tên tu sĩ Luyện Khí tầng chín.

Hà Thai mấy năm qua từng trải nhiều sóng gió, mặc dù chỉ là Luyện Khí tầng tám, nhưng dùng một thanh Cửu Châu Tiết vẫn có thể áp chế cho đối thủ liên tục lùi về sau.

Kinh nghiệm chiến đấu của Địch Cửu cực kỳ phong phú, hắn vừa nhìn liền biết không mất bao lâu nữa thì Hà Thai sẽ chiến thắng đối thủ.

Ầm...

Quả nhiên không lâu sau, Cửu Châu Tiết của Hà Thai phân tán ra, hóa thành chín Tiết đánh lên người tên tu sĩ Luyện Khí tầng chín kia, đánh hắn bay ra ngoài.

Tên tu sĩ Luyện Khí còn ở trong không trung phun ra một đạo huyết tiễn, sau đó ngã xuống đất, thương thế cực kỳ nghiêm trọng.

Một tên tu sĩ Trúc Cơ dáng người cao gầy đi lên lôi đài, cao giọng tuyên bố:

- Lôi đài số 110, tu sĩ Hà Thai thắng, tiến vào top 20. Tán tu Hà Thai có thể tiếp tục tranh đoạt xếp hạng cao hơn ở lôi đài 110, nếu không cần, vậy thì có thể thu hoạch một xếp hạng, dùng Tranh Tài Bài để đi lĩnh ngọc bài tiến vào Thiên Mạc. Nếu cần thì mời xuống lôi đài chờ đợi trận chiến tiếp theo...

Hà Thai hiển nhiên không muốn tiếp tục giao đấu, hấn khom người thi lễ, nói:

- Bẩm chấp sự đại nhân, đệ tử năng lực có hạn, có thể thu được xếp hạng tiến vào Thiên Mạc đã là cực kỳ may mắn rồi, không cần tham dự giao đấu tiếp theo nữa.

Gã chấp sự này cũng biết Hà Thai sẽ không tham dự trận tiếp theo, trực tiếp lấy ra một cái ngọc bài đưa cho Hà Thai, nói:

- Người dùng thứ hạng của ngọc bài này để đi lĩnh ngọc bài tư cách tiến vào Thiên Mạc.

- Đa tạ chấp sự đại nhân.

Hà Thai mừng rỡ, vội vàng tiếp lấy ngọc bài.

Địch Cửu nhìn thấy vậy, trong lòng tự nhủ: xem ra tán tu cũng không phải là không thể nào thu được Thiên Mạc bài như lời đồn. Hấn biết rõ lai lịch của Hà Thai, cũng tới từ Địa Cầu như hấn, khẳng định không có hậu trường gì. Bây giờ không phải hấn vẫn dựa vào thực lực của mình để thu một cái ngọc bài hay sao?

Chẳng qua, Địch Cửu rất nhanh liền vứt bỏ suy nghĩ ngây thơ này, Hà Thai vừa xuống đài đã có mấy người bao vây hấn lại.

Địch Cửu nhìn thấy Hà Thai liên tiếp lắc đầu xua tay, sau đó cầm theo ngọc bài xếp hạng trong tay chen ra ngoài, liền có rất nhiều người bám theo

hắn, thậm chí còn có tu sĩ Trúc Cơ.

Thần niệm của Địch Cửu cường đại, nên hắn liền nhanh chóng nhận ra điều này. Sau khi nhóm người kia bám theo thì những người khác cùng đành dừng bước. Hắn thậm chí còn nghe được một tu sĩ ở cách đó không xa thở dài nói:

- Lần này lại bị Hải Minh kia vượt lên trước, hôm nay bọn hắn ít nhất đã đoạt được bảy cái danh ngạch rồi.

Trong chốc lát, Địch Cửu liền hiểu ra, những tán tu không biết dựa vào thực lực và nội tình của mình, dù có tranh đoạt được danh ngạch thì chẳng mấy chốc cũng sẽ bị thế lực khác để mắt tới. Những thế lực này đều rất ăn ý với nhau, người làm danh ngạch này thì ta làm danh ngạch khác. Dù sao tất cả mọi người đều có.

Địch Cửu cũng đi theo, quả nhiên Hà Thai vừa đi ra đấu trường quan sát lôi đài thì đã bị người ta chặn lại lần nữa. Khác biệt với lần trước là lần này người ta quang minh chính đại cản hắn lại.

- Tiểu tử, ra tay thật hung ác nha, vậy mà đánh cho đối thủ trọng thương như thế. Tu sĩ giao đấu với người là bằng hữu của ta, hôm nay nếu người giao ra ngọc bài xếp hạng và bồi thường một ít linh thạch thì chuyện này coi như xong, nếu không thì nơi này chính là nơi chôn xác của người.

Một tên tu sĩ Trúc Cơ một tầng cảnh Hà Thai lại, nói chuyện rất gọn gàng dứt khoát.

Hà Thai cũng không ngốc, nơi này còn cách vị trí đổi ngọc bài tiến vào Thiên Mạc bí cảnh vài dặm, tình huống như vậy, đừng nói là hắn không có năng lực đến đó, cho dù hắn có thể đi, vậy thì chẳng lẽ ngọc bài Thiên Mạc bí cảnh có thể thuộc về hắn hay sao?

- Phế hắn, lấy đồ vật đi!

Thấy Hà Thai nửa ngày cũng không nói gì, tên tu sĩ Trúc Cơ đã mất kiên nhẫn phát tay.

Ba tên tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ thấy vậy, lập tức nhào về phía Hà Thai.

- Chờ chút!

Hà Thai vội vàng kêu lên, nhưng hiển nhiên hẳn nói đã chậm, ba tên tu sĩ Luyện Khí kia không hề có ý định “chờ” hẳn chút nào.

Phành... Phành... Phành...

Ba tên tu sĩ Luyện Khí lao tới bên cạnh Hà Thai giống như bị vấp đá trượt chân, trực tiếp ngã xuống đất.

Ba tên tu sĩ Luyện Khí này hiển nhiên không phải bị vấp đá trượt chân, mà bọn hẳn bị đánh ngã nhào ra đất, không đứng dậy nổi.

- Người là ai? Muốn đối nghịch với Hải Minh ta?

Tên tu sĩ Trúc Cơ ngẩng đầu nhìn chăm chăm Địch Cửu, tức giận hỏi. Hẳn thấy rõ, người của hẳn đều bị Địch Cửu ra tay phế đi.

Địch Cửu đi lên trước, đưa tay chộp lấy cổ tên tu sĩ Trúc Cơ này. Sau đó cho hẳn vài cái tát.

Bốp bốp bốp....

Sau vài cái tát, da mặt của tên tu sĩ Trúc Cơ đã bong ra, ngay cả răng và máu tươi cũng phun đầy đất.

Sau đó Địch Cửu trực tiếp ném hẳn xuống đất, dùng chân giẫm lên đầu tên tu sĩ này, nói:

- Ta chính là muốn đổi nghịch với Hải Minh người, người có thể làm gì?

Cảm nhận được khí tức tử vong từ lòng bàn chân Địch Cửu truyền đến, tên tu sĩ Trúc Cơ vội vàng cầu xin:

- Thật xin lỗi tiên bối, vẫn bối có mắt như mù...

Chỉ là bây giờ hàm răng của hắn đã gãy sạch cho nên nói chuyện cũng không rõ ràng.

Địch Cửu nhắc chân lên, từ tốn nói:

- Hà Minh người tốt nhất đừng đến chọc ta, bằng không ta sẽ nhổ tận gốc Hải Minh người.

- Tiên bối, đây là xếp hạng ngọc bài của ta.

Hà Thai căn bản không chờ Địch Cửu nói chuyện, liền chủ động lấy ngọc bài ra.

Địch Cửu tiếp lấy ngọc bài, gật đầu với Hà Thai một cái, nói:

- Người rất biết điều, nếu đã như vậy thì người đi đi.

- Vâng tiên bối.

Trong lòng Hà Thai có chút phiền muộn, hắn biết tình huống như vậy đối với hắn mà nói đã là chuyện tốt. Lúc này hắn có chút hối hận vì không nghe lời Tăng Bắc Tử. Trước đó Tăng Bắc Tử đã nói cho hắn biết, bảo hắn đừng đi tham gia giao đấu tán tu, nhưng hắn vẫn cho rằng nếu lên lôi đài thì sẽ có quy củ...

Bây giờ xem ra, quy củ chỉ có tác dụng đối với cường giả mà thôi. Đối với loại tán tu không có chỗ dựa như hắn, người ta tất nhiên không cần để ý

tới quy củ.

Hà Thai vừa đi ra khỏi đăm người, chợt có một tiếng truyền âm vang lên bên tai hẳn:

- Ta cầm ngọc bài xếp hạng của người nên cũng cho người một tấm Thiên Mạc Bài tiến vào Thiên Mạc bí cảnh, đang ở trong túi trữ vật của người đấy. Người không cần lấy ra xem, chờ đến khi tiến vào Thiên Mạc, người lấy ra ngọc bài đi vào là được.

Hà Thai theo bản năng muốn quay đầu, chẳng qua những năm này trải nghiệm nhiều, khiến hẳn cố nén suy nghĩ muốn quay đầu lại, càng vội vàng bước đi nhanh hơn. Đồng thời thần niệm của hẳn cũng tiến vào trong túi trữ vật, lập tức nhìn thấy một tấm Thiên Mạc Bài ở trong đó.

Đây là vị tiền bối nào? Vừa giảng quy củ, còn cân nhắc thiệt hơn với hẳn?

Chờ chút, thanh âm này dường như có chút quen thuộc...

Là Địch Cửu, nhất định là Địch Cửu đại ca. Cuối cùng Hà Thai cũng nhớ ra người vừa truyền âm cho hẳn là Địch Cửu, chỉ có Địch Cửu mới có thể cứu hẳn.

Về phần Địch Cửu có thể cứu hẳn hay không thì hẳn không hề nghi ngờ chút nào. Ngay cả Thích Gia Thương Lôu mà Địch Cửu đại ca còn không sợ, há lại e ngại một Hải Minh nho nhỏ?

Trong lòng Hà Thai tràn ngập cảm kích, càng bước đi nhanh hơn, hẳn nhất định phải nói cho Tăng Bắc Tử biết tin tức này, bởi vì hẳn biết Tăng Bắc Tử vẫn luôn tìm kiếm Địch Cửu đại ca.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 135: Tu Sĩ Phách Lối

Team dịch: ๓Tà ๓Tu ๓Chi ๓Địa

Địch Cửu mang theo ngọc bài xếp hạng tới nơi đổi Thiên Mạc Bài, Thiên Mạc Bài của hắn cho Hà Thai, mà hắn cũng muốn tiến vào Thiên Mạc, tất nhiên phải dùng Thiên Mạc Bài mà Hà Thai thắng được.

- Người muốn đổi Thiên Mạc Bài?

Cấp Thiên Mạc Bài là một nữ tu trung niên, nàng ngẩng đầu nhìn Địch Cửu, có chút không dám tin hỏi.

Theo kinh nghiệm của nàng, người đến nhận Thiên Mạc Bài đều là người của các đại thế lực, tán tu tuyệt đối không thể đến đây nhận Thiên Mạc Bài. Bởi vì cho dù tán tu có đạt được tư cách nhận Thiên Mạc Bài thì cũng không thể đến được nơi này. Đây là một quy củ được ngầm thừa nhận. Hơn nữa tu vi của Địch Cửu thoát nhìn cũng không cường đại, rất lạ mặt, sao có thể cầm ngọc bài xếp hạng của tán tu đến nhận Thiên Mạc Bài chứ?

- Không sai, ta muốn nhận Thiên Mạc Bài.

Địch Cửu lặp lại một lần nữa.

Nữ tu trung niên vẫn cầm ngọc bài nhìn đi nhìn lại vài lần, Địch Cửu có chút không kiên nhẫn nói:

- Rốt cuộc có thể lĩnh hay không, nếu như không lĩnh được thì để ta đi hỏi chấp sự.

- Có thể, có thể...

Nữ tu trung niên vội vàng đáp một câu, sau đó thu hồi ngọc bài xếp hạng, giao một tấm Thiên Mạc Bài cho Địch Cửu.

Địch Cửu cầm lấy Thiên Mạc Bài, hừ lạnh một tiếng, nói:

- Lần sau làm việc thông minh cơ linh một chút.

- Ha ha, chỉ là một đệ tử của gia tộc tu chân cũng dám cuồng vọng ở Thiên Mạc!

Một tên tu sĩ Trúc Cơ sáu tầng cười ha hả, nhìn chăm chăm Địch Cửu với vẻ mỉa mai.

Địch Cửu khinh thường nói:

- Đại gia cuồng vọng thì sao, đại gia ở đây chờ người động thủ đấy, tới đây!

Nói xong, Địch Cửu thậm chí lấy ra một cái ghế, trực tiếp ngồi xuống một góc đại sảnh, bất kể ngữ khí hay động tác đều cực kỳ phách lối.

- Cạn bã, cướp đoạt Thiên Mạc Bài của tán tu cũng chỉ có loại người không biết xấu hổ như người mới làm ra được.

Một nữ tu nhìn thấy Địch Cửu tranh đoạt Thiên Mạc Bài còn không nói, thậm chí còn lấy ra một cái ghế đặt xuống ngồi, khiêu khích tu sĩ khác, quả thật không nhịn được mà mắng.

Trong lòng Địch Cửu thầm nghĩ: còn có loại người chính nghĩa như vậy sao? Dám công khai nói hấn là ác bá? Theo lý thuyết, người cướp đoạt Thiên Mạc Bài của người khác đều là thế lực ác bá của nơi này mới đúng. Biểu hiện của hấn chẳng lẽ giống ác bá ở nơi này?

- Tần Âm sư muội, nói chuyện cẩn thận... Nơi này có rất nhiều tông môn không yếu hơn bốn tông chúng ta, đừng chọc bợn hấn.

Thấy Địch Cửu chú ý đến nữ tu vừa lên tiếng, người bên cạnh lập tức truyền âm cho nàng, mà Địch Cửu cũng có thể nghe thấy được.

Thì ra nữ nhân này tên là Tần Âm, lúc Địch Cửu nhìn thấy Tần Âm, trong lòng cũng thầm khen một tiếng: nữ nhân xinh đẹp.

Bắt đầu từ Tế quốc, hấn không biết đã gặp bao nhiêu mỹ nữ. Bất luận là Chân Mạn mà hấn từng ái mộ ở Tế quốc hay là Thâm Tử Ngữ từng có hôn ước với hấn ở Địa Cầu. Thậm chí ngay cả Tăng Bắc Tử, Du Tiệp và Cảnh Mạt Băng mới quen gần đây, cũng không có người nào không phải là mỹ nữ. Nhưng bất luận là ai, đều có cảm giác thiếu một thứ gì đó so với nữ tử Tần Âm này.

Tần Âm thuộc loại vẻ đẹp tự nhiên không trang điểm nhiều, dáng người thêm một phần thì béo, thiếu một phần thì gầy. Đôi lông mày thuần thiên nhiên không tô vẽ. Địch Cửu khẳng định nàng không hề trải qua bất kỳ tân trang nào. Da thịt cũng không phải loại tuyết trắng mà là trắng hồng như mô đông, khiến người khác nhìn cảm thấy rất dễ chịu.

Mái tóc dài được kết thành búi tóc của nữ tu, càng nhìn lại càng cảm thấy thân thiết.

Địch Cửu đứng lên đi đến gần, sợ dĩ hấn ở lại đây không ra ngoài là bởi vì nhìn thấy tên tu sĩ Trúc Cơ bị hấn đánh gần chết lúc trước. Lúc này, bên cạnh tên tu sĩ Trúc Cơ kia còn có ba tên tu sĩ Trúc Cơ khác, một người có lẽ là Trúc Cơ chín tầng. Không cần hỏi thì Địch Cửu cũng biết bọn chúng đều là người của Hải Minh. Bây giờ hấn ra ngoài, chỉ có thể đánh nhau với Hải Minh một trận.

Địch Cửu đương nhiên không sợ những người này, chẳng qua bây giờ Thiên Mạc sắp mở ra, hấn không muốn làm phức tạp. Chờ đến lúc Thiên

Mạc mở ra, nếu như hãn ra ngoài mà vẫn bị người của Hải Minh ngăn cản, vậy thì hãn sẽ không do dự mà hạ tử thủ. Dù sao thì giết người rồi trực tiếp tiến vào Thiên Mạc là được. Với tư chất của hãn hiện nay, sau khi tiến vào Thiên Mạc rồi tấn cấp đến Kim Đan cũng không có vấn đề. Sau khi đạt tới Kim Đan, loại thể lực như Hải Minh có lẽ cũng không dám chọc hãn.

- Người tên là gì?

Địch Cửu đi tới trước mặt Tần Âm, trong lời nói mang theo một tia ngữ khí khinh bạc.

Bây giờ hãn bị cho rằng là người cướp đoạt Thiên Mạc Bài của tán tu, còn bị xem là nhị thế tổ nào đó. Nếu Tần Âm đã nói như vậy mà hãn còn không đứng ra thì mới là có vấn đề. Địch Cửu phách lối như vậy là bởi hãn biết rõ không thể động thủ ở trong này. Hãn càng phách lối thì càng thể hiện hãn không sợ bị người khác kiểm chuyện.

Huống chi, hãn cũng không phải chưa từng phách lối, lúc ở thành Minh Châu của Tể quốc, hãn còn phách lối hơn bây giờ nhiều. Khác biệt duy nhất là lúc đó phách lối thật, còn bây giờ thì chỉ phách lối giả mà thôi.

Tần Âm hừ lạnh một tiếng, chủ động đứng ra trước mặt Địch Cửu, không hề e ngại, nói:

- Đệ tử Tần Âm của Chân Ly Kiếm Tông, vừa rồi chính là ta châm biếm ngươi đấy.

Địch Cửu có chút kinh ngạc, hãn không có chút hảo cảm nào với Chân Ly Kiếm Tông. Không chỉ bởi vì lúc trước Chân Ly Kiếm Tông cự tuyệt hãn trở thành đệ tử ngoại môn, mà còn một nguyên nhân khác, đó là hai đệ tử Chân Ly Kiếm Tông là Uông Tranh và Cảnh Mạt Băng mà hãn gặp được, đều không có người nào là người tốt.

Chính vì vậy, Chân Ly Kiếm Tông ở trong mắt hẳn chẳng khác gì tông môn rác rưởi. Nhưng khiến hẳn bất ngờ là loại tông môn rác rưởi như Chân Ly Kiếm Tông lại có dạng đệ tử tràn ngập tinh thần trọng nghĩa như Tần Âm, hơn nữa đệ tử này còn “xinh đẹp” nữa.

- Vị đạo hữu này, Chân Ly Kiếm Tông chúng ta cũng là một trong những đại tông cấp bậc cao nhất Bắc Vực châu. Tính cách của Tần Âm có chút ngay thẳng, mong đạo hữu bỏ qua. Nếu đạo hữu nhất định muốn kiếm chuyện, vậy thì Chân Ly Kiếm Tông chúng ta cũng không sợ.

Nam tử lúc trước khuyên Tần Âm nói chuyện cẩn thận liền đứng ra ôm quyền nói với Địch Cửu, trong lời nói cố tình nhấn mạnh Chân Ly Kiếm Tông cường đại.

Xem ra hẳn cũng biết nơi này là biên giới Cực Dạ đại lục, tông môn mạnh mẽ hơn Chân Ly Kiếm Tông còn rất nhiều. Cho dù những kẻ cướp đoạt lệnh bài tư cách của tán tu cũng có thể lực không hề thua kém Chân Ly Kiếm Tông, cho nên hẳn nói chuyện vẫn tương đối khách khí.

- Chân Ly Kiếm Tông? Ha ha, chưa từng nghe qua bao giờ. Hôm nay thấy người xinh đẹp, ta bỏ qua cho người một lần. Bằng không, chúng không hội chủ của chúng ta tới đây, lúc đó cho dù tu sĩ Hư Thần của Chân Ly Kiếm Tông các người tới đây thì đã sao?

Địch Cửu cười hắc hắc, làm bộ huênh hoang nói, sau đó dạo một vòng quanh Tần Âm, vừa tặc lưỡi vừa suyát soa, nói:

- Âm nhi sư muội, bằng không người làm song tu đạo侶 của ta nhé?

Không gian dường như thoáng chốc trở nên rét lạnh, một đạo sát khí lạnh lùng từ trường kiếm sau lưng Tần Âm thẩm thấu ra, dường như chỉ sau một khắc nữa là Tần Âm sẽ động thủ.

- Tần Âm sư muội, không nên làm vậy, cho dù muốn động thủ cũng không thể động thủ ở nơi này.

Nam tử đi bên cạnh Tần Âm vội vàng gọi lại.

Động thủ ở nơi này, cho dù là tông chủ của Chân Ly Kiếm Tông đến đây thì e rằng cũng không có kết cục tốt đẹp.

Tần Âm chỉ là một đệ tử Trúc Cơ tầng ba, nếu động thủ ở đây thì chẳng khác gì tìm đường chết.

- Hừ!

Tần Âm khắc chế ý nghĩ muốn động thủ của mình, thở ra một hơi, sắc mặt đã bình thản trở lại. Nàng lạnh lùng nhìn Địch Cửu, không nói gì thêm.

Địch Cửu cười cợt nói:

- Nếu không muốn thì bỏ đi, cần gì phải động đao động kiếm? Khiến trái tim ta đập loạn thành thạch như bị hươu con đâm trúng vậy.

- Xem ra vận khí của người không tệ, không ngờ có thể sống đến tận hôm nay.

Tần Âm không tiếp tục tức giận, chỉ nhìn Địch Cửu rồi lạnh lùng nói.

Địch Cửu cười hắc hắc, nói:

- Chẳng lẽ Âm nhi sư muội người chưa từng nghe nói: vận khí cũng là một loại thực lực sao? Ta sẽ cố gắng theo đuổi người, để người trở thành đạo lữ của ta.

Nói xong, Địch Cửu còn không đợi Tần Âm trả lời thì đã xoay người trở về chỗ ngồi.

Bây giờ sẽ không còn người nào hoài nghi hẳn có phải là nhị thế tổ từ gia tộc tu chân đi ra hay không. Mà mục đích hẳn ở lại đại điện này cũng đã tìm được, đó chính là: ngưỡng mộ Tần Âm chứ sao.

Quả nhiên, sau khi Địch Cửu trở lại ngồi trong góc đại sảnh, người trong đại sảnh đều giật mình. Loại nữ tu xinh đẹp như Tần Âm có rất nhiều nam tử muốn theo đuổi. Mà loại nhị thế tổ như Địch Cửu động tâm, ở lại nơi này không đi cũng rất bình thường.

...

- Người này nhìn trúng nữ nhân kia, xem ra trong thời gian ngắn sẽ không ra ngoài đâu.

Một tên tu sĩ Trúc Cơ tầng ba trong Hải Minh nhìn chăm chăm Địch Cửu, chờ hẳn đi ra, không nhịn được cảm hận nói.

- Nữ nhân kia là ai?

Người lên tiếng là tên tu sĩ có tu vi cao nhất trong đám người này.

- Nàng tên là Tần Âm, thuộc Chân Ly Kiếm Tông Bắc Vực châu, nàng có một sư phụ thực lực Nguyên Hồn bảy tầng. Nửa tháng trước có một tu sĩ Kim Đan ở Thiên Mạc xuống tay với nàng, kết quả bị sư phụ nàng đánh chết ngay tại chỗ. Bây giờ rất nhiều người nhìn chăm chăm vào nữ nhân này, có lẽ mọi người đều có suy nghĩ giống nhau, chuẩn bị tranh đoạt thuần nguyên (*) của nàng ở trong Thiên Mạc.

(*) lần đầu

Một tên tu sĩ Hải Minh ở bên cạnh vội vàng đáp.

- Nếu đã vậy, chúng ta cũng chặn ở đây, chờ đến khi Thiên Mạc mở ra, ta không tin hẳn sẽ không ra ngoài.

Tên tu sĩ tu vi cao nhất của Hải Minh khê gặt đầu, trong lời nói ẩn hàm sát khí.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 136: Thiên Mạc Mở Ra

Tần Âm quả thật xinh đẹp, nhưng Địch Cửu cũng không có ý đồ gì với nàng. Sau chuyện của Chân Mạn, Địch Cửu không còn động tâm với nữ nhân thứ hai nào nữa. Trải qua vô số chuyện, hắn đã sớm đi qua giai đoạn ngây thơ đấy rồi.

Tần Âm mấy lần muốn rời khỏi đại điện đối Thiên Mạc Bài, nàng nhìn Địch Cửu thế nào cũng thấy không thuận mắt. Chỉ là sư phụ đã nói với nàng, trước khi nàng tới, tuyệt đối không được rời khỏi đại điện này.

Ở Thiên Mạc, chỉ có đại điện này là an toàn nhất, không người nào dám động thủ ở trong này.

Nhưng cũng không phải bất kỳ kẻ nào cũng được che chở trong đại điện này, chỉ có người nhận được Thiên Mạc Bài thì mới có tư cách ở lại đây chờ. Nàng không nhận được Thiên Mạc Bài, nhưng sư phụ của nàng là cường giả Nguyên Hồn hậu kỳ, cho nên cũng có tư cách ở lại đây chờ.

Nàng và những tu sĩ khác đều cho rằng Địch Cửu ở lại đây chờ đợi là vì nhìn nàng, nhưng chỉ vờ vện một nén nhang, Tần Âm liền có chút hoài nghi suy nghĩ này.

Tu sĩ kia chọc ghẹo nàng xong, dường như trở về ghế ngồi yên không nhúc nhích nữa, thậm chí cũng không nhìn lên mình, lại càng không dùng thần niệm quét nàng.

Đây là trực giác của nữ nhân, nàng tin rằng cảm giác của mình không sai lầm. Nếu như không hề tư tưởng gì đến nàng thì tên phách lối không

biết xấu hổ này lưu lại trong đại diện làm cái gì?

...

Hà Thai quay trở về động phủ gián dị của mình, lấy ra Truyền Tin Châu, phát một tin tức cho Tăng Bắc Tử, truyền tin tức về Địch Cửu qua, sau đó chờ Tăng Bắc Tử hồi âm.

Hắn từng gặp Tăng Bắc Tử ở thành Thiên Khư, lúc ấy Tăng Bắc Tử đi cùng với Du Tiệp. Các nàng còn nói với hắn: chỉ cần Trúc Cơ thì sẽ lập tức đi tìm Địch Cửu, giúp Địch Cửu tránh khỏi Thích gia truy sát.

Đặc biệt là Tăng Bắc Tử, dường như nàng cực kỳ áy náy với Địch Cửu đại ca. Nên sau khi biết tin tức Địch Cửu đại ca xuất hiện ở Cực Dạ, còn bị Thích Gia Thương Lâu truy sát thì liền kích động lo lắng không thôi.

Mất mấy canh giờ, Hà Thai mới nhận được tin tức Tăng Bắc Tử truyền đến, tin tức rất ngắn gọn, chỉ có một câu: Chúng ta đang bị vây ở sâu trong sông băng Bách Vạn Thiên Khư...

Hà Thai vừa nghe liền biết không ổn, lúc đầu ở thành Thiên Khư, Tăng Bắc Tử và Du Tiệp lão sư đã từng mời hắn đi sông băng, chẳng qua hắn có cơ duyên của mình, muốn đi Thiên Mạc thử thời vận, cho nên mới không theo cùng.

Bây giờ xem ra, sau khi hắn rời đi, Tăng Bắc Tử vẫn đi sông băng, hơn nữa còn bị vây ở trong sông băng.

Dựa theo những gì hắn biết về sông băng thì căn bản không có người nào có thể từ trong sông băng đi ra. Với chút năng lực nhỏ nhoi của Hà Thai bây giờ, cũng không có biện pháp cứu ra Tăng Bắc Tử và Du Tiệp.

Nghĩ đến đây, Hà Thai lo lắng vạn phần, nào còn tâm tư tiếp tục ở lại đây chờ đợi? Hắn nhất định phải đi tìm Địch Cửu, nói cho Địch Cửu biết

tin tức này. Hãn vừa định xông ra khỏi động phủ thì bên ngoài lại truyền đến tin tức Thiên Mạc mở ra.

Hà Thai lập tức tỉnh táo lại, hãn vốn là muốn đi tìm Địch Cửu hỗ trợ. Nhưng sau khi hãn tỉnh táo lại, cũng biết cho dù hãn tìm được Địch Cửu thì e rằng cũng rất khó cứu được Tăng Bắc Tử và Du Tiệp ra khỏi sông băng.

Nếu như có thể rời khỏi sông băng dễ dàng như vậy, có lẽ đã có không biết bao nhiêu người vào đó tìm Băng Linh Liên Hoa rồi. Tin tức liên quan đến sông băng có rất nhiều, nhưng dù sao phần lớn là cũng là của những tu sĩ bị mắc kẹt trong đó, trên cơ bản đều vẫn lạc trong sông băng rồi.

Hà Thai bắt đầu tiến hành dịch dung đơn giản, hãn có thể từ thành Thiên Khư đi tới nơi này đã là cực kỳ may mắn rồi. Nếu bây giờ để hãn tới thành Thiên Khư, lại vào dòng sông băng trong Bách Vạn Thiên Khư. Vậy thì đừng nói hãn không đi được, cho dù hãn đi được thì e rằng cũng không thể cứu về Tăng Bắc Tử và Du Tiệp.

Bây giờ lựa chọn tốt nhất của hãn là tiến vào Thiên Mạc, sau đó ở trong đó tăng cường thực lực, đồng thời nói cho Địch Cửu đại ca biết chuyện này. Đến lúc đó, hãn và Địch Cửu sẽ cùng vào sông băng để cứu Tăng Bắc Tử và Du Tiệp.

Về phần Tăng Bắc Tử và Du Tiệp có thể kiên trì được thời gian dài như vậy hay không, chỉ có thể xem mệnh trời thôi.

Nếu như không trải qua chuyện ngọc bài bị cướp, nói không chừng Hà Thai cũng sẽ không dịch dung. Bây giờ hãn đã rõ: trước khi tiến vào Thiên Mạc, hãn nhất định phải cải trang thành một tu sĩ không có Thiên Mạc Bài.

...

Thành Hán Đài – thành thị tu chân lớn nhất Đông Vực châu. Địa vị của thành Hán Đài ở Đông Vực châu còn cao hơn thành Bắc Tích ở Bắc

Vực châu.

Nơi này tập trung toàn bộ tài nguyên tu chân nhiều nhất Đông Vực châu, đồng thời tụ tập toàn bộ thương gia giàu có nhất Đông Vực châu. Ngoài ra, các đại tông môn cũng đều có trụ sở ở Đông Vực châu này.

Lúc này, trong một động phủ xa hoa đến cực điểm ở thành Hán Đài, một tên thanh niên tóc lam yêu dị mở mắt ra, đưa tay nhìn một chút rồi đứng lên thở dài.

Cực Dạ đại lục quả thật hơi kém, hãn bước vào Vương Trận sư cấp chín đã 200 năm, thế nhưng 200 năm qua, tu vi của hãn vẫn chỉ là Tích Hải bảy tầng mà thôi. Đừng nói là bước vào Hóa Đỉnh, cho dù là Tích Hải chín tầng cũng không biết phải mất bao nhiêu năm tháng.

Xem ra hãn nhất định phải rời khỏi Cực Dạ đại lục rồi.

Nhưng hãn không cam lòng, hãn lấy được Thần Niệm Độn Thiên ở Cực Dạ đại lục, cho nên hãn khẳng định Thần Niệm Đoán Thiên cùng một bộ với Thần Niệm Độn Thiên cũng ở Cực Dạ đại lục.

Môn Độn thuật này là thần thông đỉnh cấp trong truyền thuyết, đáng tiếc là hãn chỉ đạt được nửa phần Thần Niệm Độn, còn nửa phần trước là Thần Niệm Đoán thì lại không đoạt được.

Không có Thần Niệm Đoán thì Thần Niệm Độn cũng không có tác dụng gì, hãn căn bản không thể tu luyện thành Thần Niệm Độn.

Cho nên hãn mới đổi tên Thần Niệm Độn thành Độn thuật thần niệm, khắc vào vô số ngọc giản rồi phát tán ra, mỗi một ngọc giản đều có ấn ký thần niệm của hãn. Chỉ cần có người tu luyện Thần Niệm Độn thì hãn sẽ có thể thông qua trận pháp mình bố trí trong ngọc giản mà biết được.

Có thể tu luyện Thần Niệm Độn thì nhất định có Thần Niệm Đoán, đây là lý luận của hãn.

Sau khi chỉnh trang lại một chút, thanh niên tóc lam mới đi tới bên ngoài pháp trận thần niệm. Lúc hãn nhìn thấy trong pháp trận thần niệm có một điểm đỏ lấp lóe thì trái tim lập tức kích động như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Hãn ôm suy nghĩ đi tìm Thần Niệm Đoán cùng một cặp với Thần Niệm Độn, không ngờ lần này quả nhiên để hãn tìm thấy. Điểm đỏ lóe lên trên pháp trận thần niệm của hãn, đại biểu cho có người tu luyện Thần Niệm Độn thành công, đồng thời còn từng thi triển Thần Niệm Độn. Điểm đỏ kia chính là vị trí của người này.

Thanh niên tóc lam phải mất hồi lâu mới nén được tâm tình kích động của mình, hãn tiến vào pháp trận thần niệm, chỉ trong tích tắc đã xác định được vị trí của điểm đỏ kia.

Hãn là đang ở một nơi ở cực tây Cực Dạ đại lục, không cần hỏi cũng biết là ở Thiên Mạc.

Cực tây Cực Dạ đại lục trên cơ bản không có vết tích tu sĩ, tu sĩ đến đó chỉ một mục tiêu duy nhất là đi Thiên Mạc.

Thanh niên tóc lam cũng không nghĩ ngợi nhiều, tiện tay kéo một cái, tin tức của điểm đỏ đã bị hãn thu được, sau đó thân hình hãn lóe lên, biến thành một tia sáng bay ra khỏi thành Hán Đài.

Về phần cấm chế cấm bay của thành Hán Đài thì chẳng khác gì đồ trang trí trong mắt hãn.

Hãn nhất định phải nhanh chóng chạy tới Thiên Mạc, sau đó lấy Thần Niệm Đoán kia đi.

...

Đối với tu sĩ mà nói, thời gian là trôi qua nhanh nhất. Địch Cửu nhắm mắt lại, vừa bắt đầu thôi diễn Động thuật thần niệm thì bên ngoài đã truyền đến thanh âm:

- Thiên Mạc mở ra rồi!

Địch Cửu nhảy dựng lên, chỉ vài bước đã xông ra khỏi đại điện.

Tần Âm vẫn một mực chú ý Địch Cửu liền kinh ngạc nhìn hắn. Tên này thật sự vì mình mới ở lại trong đại điện để chờ sao?

Từ đầu đến cuối, nàng không phát hiện Địch Cửu quan sát mình, mà lúc Thiên Mạc vừa mở ra, Địch Cửu liền xông ra ngoài, thật giống như đang ở trong này tránh họa, chỉ chờ đến lúc Thiên Mạc mở ra mà thôi.

Người ngang tàng như hắn cũng phải tránh tai họa sao?

Tốc độ của Địch Cửu quả thật quá nhanh, lúc hắn xông vào giữa đám tu sĩ Trúc Cơ của Hải Minh thì mấy tên tu sĩ kia mới kịp phản ứng lại, cấp tốc đứng ra chặn đường.

Chẳng qua, tốc độ của Địch Cửu nhanh đến mức chỉ trong giây lát đã xông tới biên giới Thiên Mạc.

Thiên Mạc mở ra, lối vào giống như một cái thác nước, từng đạo hoa văn vụn vẹo hư không không biết từ đâu rơi xuống. Có tu sĩ cầm Thiên Mạc Bài xông vào trong những đường vân vụn vẹo này, sau đó nhanh chóng biết mất không thấy đâu nữa.

Dựa theo tốc độ bình thường, sau khi Địch Cửu xông vào Thiên Mạc thì mấy tu sĩ Hải Minh kia cũng không thể đuổi kịp. Nhưng không biết xảy

ra chuyện gì, lúc Địch Cửu đến gần biên giới Thiên Mạc thì hãm ngược lại thả chậm tốc độ.

Mấy tên tu sĩ Hải Minh cuối cùng cũng chạy tới bên cạnh Địch Cửu, tên tu sĩ Trúc Cơ có tu vi cao nhất vung tay ném ra một cái lưới đen, quát:

- Tiểu tử, còn muốn đi...

Gần như trong khoảng khắc đối phương ném ra lưới đen thì đại chùy của Địch Cửu đã bổ xuống.

Phong Loan Tụ dung hợp vào đại chùy, cuốn lên tầng tầng cự phong chân nguyên. Dưới sự tập kích của cự phong kéo dài mãi không dứt này, phòng ngự chân nguyên của tên tu sĩ Trúc Cơ lập tức vỡ vụn, sau đó đại chùy trực tiếp đánh lên người tên tu sĩ Trúc Cơ này.

Phành...

Cùng lúc tên tu sĩ Trúc Cơ này bị đại chùy đánh chết thì Địch Cửu đã sải bước tiến vào Thiên Mạc đang vượn vẹo.

Thật hung hãn!

Đám tu sĩ vây quanh xem như đã hiểu lý do tại sao Địch Cửu đột nhiên giảm tốc độ, thì ra mục đích chính là vì giết chết tên tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ của Hải Minh.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 137: Tồn Tại Đáng Sợ

- Tu vi của người này tuyệt đối không đến Kim Đan kỳ, vậy mà có thể miểu sát một tên tu sĩ Trúc Cơ tầng chín, cho dù hãn vất bỏ đại chùy thì thực lực chân chính có lẽ cũng không thua Kim Đan sơ kỳ...

Một tên tu sĩ Kim Đan hậu kỳ nhìn bóng lưng Địch Cửu biến mất, không khỏi kinh hãi.

Hãn vừa nói xong, dường như cảm nhận được gì đó, theo bản năng nhìn về phía Nguyên Hồn lão tổ của Thích Gia Thương Lôu.

Trúc Cơ kỳ có thể xử lý tu sĩ Kim Đan, ngoại trừ tên Địch Cửu gan to bằng trời ra, còn có người nào nữa? Bây giờ hãn đã khẳng định đến 90%, tên tu sĩ Trúc Cơ vừa rồi chính là Địch Cửu đã cướp đoạt mấy phân bộ thương lâu của Thích gia bọn họ.

Nguyên nhân có hai điểm, thứ nhất là tên này lúc còn là Trúc Cơ sơ kỳ đã có thể giết Kim Đan kỳ, nghe nói tại Cực Dạ đại lục này, Trúc Cơ kỳ có thể giết chết Kim Đan kỳ chỉ có hai người, còn là người xuất hiện từ vài ngàn năm trước, một người trong đó là Tinh Hà lão tổ của Tinh Hà phái. Nếu như Tinh Hà lão tổ còn sống thì cũng không biết đã bao nhiêu tuổi, tuyệt đối không có khả năng tiến vào Thiên Mạc.

Thứ hai: tên này vì giết đối thủ mà ngay cả pháp bảo đại chùy của mình cũng ném đi. Một tu sĩ bình thường, nếu không phải tình huống vạn bất đắc dĩ thì sẽ không ném bỏ pháp bảo của mình. Trước đó, Địch Cửu giết tên tu sĩ Trúc Cơ của Hải Minh cũng không phải là không còn cách nào

khác, mà là cố ý gây ra. Lại thêm pháp bảo chân chính của Địch Cửu là đao khí, cho nên hẳn có thể khẳng định tên tu sĩ Trúc Cơ cực kỳ phách lối này chính là Địch Cửu.

Khá lắm, tên này đúng là gan to trùm trời, chỉ một tu sĩ Trúc Cơ nhỏ nhỏ lại cướp đoạt mấy tòa thương lâu của Thích gia, thậm chí còn dám tiến vào Thiên Mạc ngay trước mặt Nguyên Hồn lão tổ.

Như vậy còn chưa tính, tên này vậy mà không biết thu liễm, trước khi rời đi còn giết một tên tu sĩ Trúc Cơ tầng chín. Hành vi như vậy nào có thể dùng từ “phách lối cuồng vọng” để hình dung? Chẳng lẽ hẳn không biết chữ chết viết thế nào?

Người chỉ là một tu sĩ Trúc Cơ, cho dù giết chết Kim Đan thì người vẫn chỉ là một tu sĩ Trúc Cơ mà thôi.

- Âm nhi, nghe Hoàn Kỳ nói lúc trước chính tên sâu kiến Trúc Cơ vừa mới giết chết người của Hải Minh đã đùa giỡn người?

Một nữ tử mắt nhỏ nhìn Địch Cửu xông vào Thiên Mạc, trong lời nói tràn ngập sát khí.

Nữ tử mắt nhỏ này chính là cường giả Nguyên Hồn hậu kỳ của Chân Ly Kiếm Tông – Nguyên Giới.

Đứng bên cạnh nữ tử này là nữ tu xinh đẹp Tần Âm, cũng là đệ tử đặc ý nhất của Nguyên Giới, chỉ mới hơn 20 tuổi đã là Trúc Cơ tầng ba.

- Sư phụ, chính là hẳn. Chỉ có điều hẳn cũng không đùa giỡn ta, chỉ nói vài câu khinh bạc mà thôi.

Tần Âm vội vàng đáp.

Vừa rồi Địch Cửu dùng một chùy đánh chết tên tu sĩ Trúc Cơ của Hải Minh bị nàng nhìn thấy rõ ràng, trong lòng càng rung động vô cùng.

Nàng còn chưa từng nhìn thấy một tu sĩ Trúc Cơ nào thô bạo như vậy, thực lực của Địch Cửu trốn trong Thiên Mạc đại điện tất nhiên không phải vì tránh họa. Nhưng khiến nàng khó hiểu là tại sao Địch Cửu về sau không tiếp tục quấy rối nàng nữa.

- Người đi vào đi, gặp tên tu sĩ kia thì tránh xa hẳn một chút. Nếu hẳn lại dám không đứng đắn với người, người trực tiếp cảnh báo hẳn “ta ở ngoài này chờ hẳn đi ra...”

Nguyên Giới chỉ nói một nửa liền không nói tiếp nữa.

Lời cảnh cáo của cường giả Nguyên Hồn bảy tầng như nàng đối với người khác thì có lẽ hữu dụng, nhưng cảnh báo Địch Cửu thì e rằng chẳng khác nào đàn gảy tai trâu. Người ta ngay cả Thích Gia Thương Lôu còn không sợ, thậm chí giết chết tu sĩ Trúc Cơ tầng chín của Hải Minh ngay trước mặt Nguyên Hồn lão tổ và Hội chủ Hải Minh, chẳng lẽ còn sợ một vị Nguyên Hồn bảy tầng như nàng uy hiếp?

- Sư phụ, ngài không cần lo lắng, trước đó cũng là do ta gây sự hẳn, về sau ta không trêu chọc hẳn là được, ta vào trước đây.

Tần Âm an ủi một câu, sau đó nắm lấy Thiên Mạc Bài tiến vào trong Thiên Mạc.

Nguyên Hồn lão tổ của Thích gia thì tức giận đến tái mặt, một tu sĩ Kim Đan còn có thể nhận ra người vừa tiến vào là Địch Cửu, hẳn há có thể không nhận ra?

Nhưng nhận ra thì đã làm sao? Địch Cửu đã tiến nhập Thiên Mạc, cho dù hẳn là Nguyên Hồn thì cũng chỉ có thể giương mắt mà nhìn.

Điều kiện đầu tiên để tiến vào Thiên Mạc chính là trong vòng trăm tuổi, hãn hiện nay đã là Nguyên Hồn tầng bốn, không biết đã vượt qua bao nhiêu cái trăm tuổi rồi.

Hội chủ Hải Minh là một tên tu sĩ Kim Đan viên mãn, nửa bước tiến vào Nguyên Hồn, hãn cũng vừa mới đến đây. Địch Cửu giết tên tu sĩ Trúc Cơ tầng chín của Hải Minh trước mặt hãn, khiến hãn tức đến phát run. Chẳng qua, lúc ánh mắt hãn quét qua Nguyên Hồn lão tổ thì lập tức bình tĩnh lại.

Người mà Hải Minh hãn đắc tội chắc chắn là Địch Cửu không phải nghi ngờ, nhưng Địch Cửu ngay cả Nguyên Hồn lão tổ của Thích gia còn không sợ, nghênh ngang xử lý một tu sĩ Trúc Cơ trước mặt Nguyên Hồn lão tổ, sau đó tiến vào Thiên Mạc. Người như vậy há lại đặt Hải Minh trong lòng?

Người này lúc ở Trúc Cơ kỳ đã đáng sợ như vậy, một khi bước vào Kim Đan kỳ thì Hải Minh hãn tính là cái gì? Tư chất của đối phương như vậy, sau khi tiến vào Thiên Mạc, chẳng phải tiến vào Kim Đan dễ dàng như hít thở hay sao? Mà người này còn là hạng người có thù tất báo, Thích Gia Thương Lô chỉ mới ban bố lệnh truy nã hãn, hãn đã liên tục diệt đi bảy tám phân bộ của Thích Gia Thương Lô, cuối cùng còn tiêu diệt cả tổng bộ của Thích Gia Thương Lô tại Bắc Vực châu, nghe nói còn cướp một kiện chí bảo của Thích Gia Thương Lô nữa.

Hãn không biết Địch Cửu sở dĩ diệt Thích Gia Thương Lô cũng không phải vì lệnh truy nã, mà là bởi vì Thích Gia Thương Lô chạm vào ranh giới cuối cùng của hãn. Giết Úc Kinh Ngạn có ơn tri ngộ đối với hãn và Cảnh Kích, còn tiêu diệt quê hương Nhung Di thôn của Cảnh Kích. Nếu không phải thực lực của hãn hiện nay còn thấp, có lẽ hãn đã quang minh chính đại san bằng toàn bộ Thích Gia Thương Lô rồi.

Sau khi Hội chủ Hải Minh hiểu rõ đạo lý này, trái tim không khỏi rét lạnh, hấn hạ quyết tâm, lập tức ra lệnh người của Hải Minh bỏ đi tâm tư tìm Địch Cửu báo thù.

Nguyên Hồn lão tổ của Thích gia nhìn hơn mười người tập trung bên cạnh, nói:

- Lần này Thích Gia Thương Lâu ta có tổng cộng 37 người tiến vào Thiên Mạc, trong đó tu sĩ Kim Đan có 7 người, tên Địch Cửu kia chắc chắn còn chưa tiến vào Kim Đan. Mỗi lần hấn động thủ với Thích Gia Thương Lâu chúng ta đều là đột nhiên tập kích. Chuyển này nếu đơn độc gặp hấn thì các người không cần để ý tới hấn, chỉ cần tìm biện pháp tập trung lại cùng nhau, sau đó vây công hấn. Một khi người này trở thành tu sĩ Kim Đan, các người hãy tránh càng xa càng tốt, chờ sau khi ra ngoài ta sẽ trừng trị hấn...

Phành...

Một cái chân không lồ bỗng nhiên giẫm xuống trước mặt tu sĩ Nguyên Hồn của Thích gia, tro bụi cuốn lên, tiếp sau đó tất cả tu sĩ của Thích gia đều nhìn thấy một thanh niên tóc lam yêu dị.

- Các hạ là người nào?

Nguyên Hồn lão tổ lập tức kinh dị phát hiện hấn vậy mà không nhìn thấu tu vi của người trước mặt.

Mà thanh niên tóc lam yêu dị này cũng không để ý tới Nguyên Hồn lão tổ, hấn bỗng nhiên đưa tay bắt lấy một tên tu sĩ Trúc Cơ của Thích gia.

Nguyên Hồn lão tổ vội vàng tiến lên ngăn cản, thốt lên:

- Vị đạo hữu này...

Chỉ mới nói được bốn chữ thì một cái bàn tay khổng lồ đã đập về phía hắn, không gian xung quanh dường như cũng bị bàn tay này khống chế hoàn toàn, Nguyên Hồn lão tổ toàn thân thân rét run, trong lòng tràn ngập sợ hãi.

Đây là tu vi gì? Sao lại đáng sợ như vậy?

Phàn...

Huyết vụ nổ tung, tên lão tổ Nguyên Hồn tầng bốn của Thích gia ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có đã bị thanh niên tóc lam yêu dị một chưởng đánh thành bã vụn. Một khắc sau, tên thanh niên tóc lam yêu dị đã bắt lấy tên tu sĩ Trúc Cơ tầng một này, sau đó biến mất không thấy đâu nữa.

Đám tu sĩ xung quanh đều yên tĩnh, đây là thực lực gì? Một chưởng đập chết Nguyên Hồn tầng bốn, quả thật là...

Ngay cả tên tu sĩ Hư Thần cảnh duy nhất ở đây cũng tái mặt, hăng khăng định nếu mình đối mặt với thanh niên tóc lam kia, e rằng cũng chỉ có một con đường chết.

Trên Cực Dạ đại lục này có tồn tại người đáng sợ như thế, vậy mà bọn họ họ đều không hề hay biết gì.

...

Địch Cửu đoán được sau khi hắn giết tên tu sĩ Hải Minh sẽ bị người của Thích gia phát hiện, hắn cũng không hề để ý. Chỉ là mấy tên tu sĩ Hải Minh mà cũng ngăn hắn trong đại điện suốt một ngày, hắn không giết người thì bọn chúng còn tưởng rằng mình dễ ức hiếp. Một cái Hải Minh cũng nghĩ rằng mình sánh ngang với Thích Gia Thương Lôu.

Vừa bước vào Thiên Mạc vạn vạo, Địch Cửu đột nhiên cảm thấy thân thể mình không còn do bản thân khống chế nữa, tựa như bị cuốn vào một

vòng xoáy ly tâm vận chuyển cực hạn. Hắn không ngừng bị cuốn đi, không ngừng xoay tròn trong không gian này. Mỗi lần hắn cảm thấy mình sắp ngã xuống, bị đập nát bậy thì lại có một không gian khác cuốn hắn đi.

Không biết bao lâu trôi qua, Địch Cửu ngã xuống một bãi cát, phía sau lưng truyền đến cảm giác đau đớn, nhưng Địch Cửu lại mừng rỡ bò dậy.

Hắn cảm thấy linh khí nồng đậm tới cực hạn, loại linh khí này so với linh thạch mà hắn chất đống lại còn phong phú hơn...

Không đúng, Địch Cửu rất nhanh liền cảm thấy lúc tu luyện linh khí ở nơi này, dường như thiếu khuyết một loại cảm giác được thiên địa tán đồng. Cho dù linh khí sung túc thì cũng không thể tu luyện.

Lý giải về tu đạo của Địch Cửu tuyệt đối vượt qua đại đa số tu sĩ. Hắn rất nhanh liền hiểu rõ đạo lý: nơi này thiếu khuyết một loại quy tắc thiên địa.

Chỉ có linh khí mà không có quy tắc thì cũng không thể tu luyện.

Trong lòng Địch Cửu không khỏi cảm thấy thất vọng, hắn biết viên đá màu xám trong thức hải của hắn ẩn chứa một đạo thiểm điện màu vàng có khí tức quy tắc cực kỳ cường đại.

Lúc Địch Cửu tu luyện đã từng thử câu thông với viên đá xám này, quả nhiên, sau khi bị loại quy tắc này ảnh hưởng, linh khí lúc đầu không thể hấp thu đều chuyển đổi thành thực lực chân nguyên.

Địch Cửu mừng rỡ đình chỉ tu luyện, hắn đến Thiên Mạc không chỉ thuần túy vì tu luyện. Lấy thực lực của hắn hiện nay, không cần thiết phải ở trong này tu luyện đến cảnh giới gì đó rồi mới ra ngoài tìm kiếm đồ vật.

Muốn tìm bảo vật ở một nơi mới đến, nhất định phải tranh thủ thật sớm, chậm thì chỉ uống được canh thừa mà thôi.

Tại Thiên Mạc, Địch Cửu không hề cố kỵ chút nào, bắt đầu thi triển Thần Niệm Độn. Sau khi học được Thần Niệm Độn, hắn chỉ thi triển một lần rồi không dám tiếp tục sử dụng nữa, bây giờ có điều kiện, tất nhiên phải luyện tập thật tốt.

Lúc thi triển Thần Niệm Độn, thần niệm của Địch Cửu sẽ mở rộng đến cực hạn nhất. Đồ vật trong phạm vi thần niệm cũng có thể quan sát rõ ràng.

Làm như vậy thì hắn có thể luyện tập Thần Niệm Độn, đồng thời phát tài bên trong Thiên Mạc này, khuyết điểm duy nhất là hơi mệt mỗi một chút.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 138: Thế Giới Thư

Địch Cửu chỉ mất thời gian ba ngày đã có thể dịch chuyển từ phạm vi 4 mét đến gần 100 mét.

Mặc dù bởi vì thần niệm cô đọng trở nên rất chậm, cho nên Địch Cửu vẫn không ngừng thử sử dụng Độn thuật. Dù mỗi ngàn chỉ tiến bộ 1 cm, thì Địch Cửu cũng sẽ không do dự luyện tập, bởi đây chính là chuyện liên quan đến cái mạng nhỏ của hắn.

Tiến vào Thiên Mạc được ba ngày, Địch Cửu cũng gặp một ít khoáng thạch và linh thảo trân quý, nhưng ngoại trừ bỏ ra một ít thời gian thu thập Ô Kim Ngọc ra, hắn cũng không thu thập những thứ khác, tất cả thời gian đều để dành cho việc học tập Độn thuật.

Đến ngày thứ bảy, Địch Cửu mới ngừng lại. Lúc này Độn thuật thần niệm của hắn đã có thể dịch chuyển 150 mét.

Sở dĩ hắn dừng lại là bởi vì nhìn thấy một quyển sách to lớn.

Địch Cửu chưa từng nhìn thấy quyển sách lớn như vậy, quyển sách này dựng thẳng trên mặt đất, thoạt nhìn khí thế cực kỳ hùng hậu minh mông.

Mới đầu, Địch Cửu còn tưởng rằng đây là một khối cự thạch tự nhiên có hình dạng như quyển sách, về sau cảm nhận khí tức của nó, hắn mới giật mình phát hiện đây thật sự là một quyển sách.

Địch Cửu kéo Thụ đệ ra ngoài, Thụ đệ vừa đi ra liền giật mình kêu lên:

- Sách thật lớn... Đại ca, chúng ta đến Thiên Mạc rồi sao?

Địch Cửu gật đầu, nói:

- Không sai, nơi này chính là Thiên Mạc. Quyển sách mà người nhìn thấy tuyệt đối là một kiện chí bảo đỉnh cấp, ta chuẩn bị luyện hóa quyển sách này. Nhưng lúc ta luyện hóa nó sẽ không có thời gian đi tìm bảo vật, nên khoảng thời gian này người hãy thay ta đi tìm bảo vật đi, nếu có tin tức của Cảnh Kích, lập tức nói cho hẳn biết rằng ta đang ở trong Thiên Mạc luyện hóa quyển sách này.

- Vâng, đại ca.

Thụ đệ mừng rỡ xoa xoa bàn tay, nó đã sớm muốn ra ngoài đi dạo một mình, chẳng qua thế giới bên ngoài thật sự quá đáng sợ, không cẩn thận thì đoạn rễ cây như nó sẽ bị người khác bắt đi luyện khí hoặc nấu canh uống mất.

Trong Thiên Mạc sẽ không có kẻ nào quá mạnh mẽ, lấy tốc độ của nó hiện nay, hẳn là vẫn có thể bảo trụ cái mạng nhỏ.

- Trong Thiên Mạc nguy hiểm trùng trùng, nếu người không cẩn thận bị giết chết thì cũng chỉ có thể tự trách mình không may. Hơn nữa, người cũng mang theo bọ hung ra ngoài đi dạo đi, xem nó có thể thu được cơ duyên của mình hay không.

Địch Cửu không chút khách khí nói.

Con côn trùng giáp xác bám trên đỉnh đầu Thụ đệ nghe thấy Địch Cửu nói vậy, có chút không hài lòng kêu “ô ô” vài tiếng, nhưng Địch Cửu căn bản không để ý đến nó mà thôi.

Chờ sau khi Thụ đệ mang bọ hung rời đi, Địch Cửu mới đi tới gần quyển sách, hẳn muốn thử tiếp cận nó, đồng thời đưa tay chạm vào quyển sách. Nhưng lúc Địch Cửu tiếp cận khoảng cách một trượng thì lập tức bị một luồng lực lượng truyền đến, chấn hẳn bay ra ngoài mấy mét.

- Phương pháp của bằng hữu không đúng, Thế Giới Thư không phải là xem như vậy. Người muốn xem Thế Giới Thư thì ít nhất phải đứng cách xa Thế Giới Thư 10 trượng, sau đó dùng thần niệm từ từ cảm ứng, nếu vận khí tốt thì người sẽ đạt được một thứ vô cùng có giá trị.

Địch Cửu vừa đứng lên liền trông thấy một tu sĩ đi lại, hơn nữa còn chủ động giải thích phương pháp của Địch Cửu không đúng.

- Người biết quyển sách này?

Địch Cửu kinh ngạc hỏi hẳn, hẳn nghĩ rằng mình là người đầu tiên phát hiện ra thứ này, không ngờ tùy tiện một người tới đây lại biết nó, không những biết về nó mà ngay cả tên Thế Giới Thư cũng có thể gọi ra được.

Tu sĩ nói chuyện thoạt nhìn rất trẻ tuổi, tu vi Trúc Cơ tầng sáu, trên người mặc một bộ áo bào tu sĩ màu xám, bên hông cũng đeo túi trữ vật.

Hẳn nghe Địch Cửu nói vậy cũng kinh ngạc không thôi, nói:

- Đây là Thế Giới Thư của Thiên Mạc, tồn tại không biết bao nhiêu năm rồi, ta làm sao lại không biết? Ta tới đây cũng là muốn nhìn xem Thế Giới Thư, sau đó thử vận khí một chút.

Địch Cửu lúng túng vuốt cằm, vừa rồi hẳn tự cho là mình phát hiện được bảo bối, không ngờ đây lại là Thế Giới Thư mà toàn thế giới đều biết.

Việc này cũng chỉ có thể trách hẳn biết về Thiên Mạc quá ít, cho dù hẳn đã mua hai miếng ngọc giản Thiên Mạc, nhưng dù sao cũng chỉ giải

thích một ít tin tức ngoài lề như: cách tiến vào Thiên Mạc, cách thu hoạch Thiên Mạc Bài và một ít tình huống đơn giản bên trong Thiên Mạc mà thôi.

Về phần Thế Giới Thư trong Thiên Mạc thì đây là lần đầu tiên hẳn nghe được.

- Vị đạo hữu này, Thế Giới Thư này hẳn là rất không tầm thường đúng không? Tại sao không có người nào luyện hóa quyển sách này rồi mang đi?

Địch Cửu khó hiểu hỏi.

Hắn tin rằng không chỉ có mình hắn là nhìn ra được Thế Giới Thư này không đơn giản.

Nghe thấy Địch Cửu nói vậy, tên tu sĩ áo xám không khỏi trợn mắt há hốc mồm nhìn Địch Cửu hồi lâu, cuối cùng hẳn cũng biết Địch Cửu là gà mờ không biết gì, thật không hiểu làm sao một gà mờ như vậy có thể lăn lộn vào trong Thiên Mạc này?

- Ủm... Vị đạo hữu này có thể không biết, Thế Giới Thư này không thể luyện hóa, cũng không thể mang đi. Nghe nói nó là đồ vật của thượng giới, nói không chừng ngày nào đó có người phi thăng thượng giới, sẽ truyền tin tức này cho thượng giới biết, lúc đó người của thượng giới sẽ tới mang Thế Giới Thư đi. Tại Tu Chân giới này còn chưa nghe nói có người nào có thể luyện hóa Thế Giới Thư.

Tên tu sĩ áo xám phải mất một buổi mới trả lời cho Địch Cửu.

Nói xong những lời này, hẳn dường như đã đoán chắc Địch Cửu là gà mờ mới bắt đầu tu luyện, còn dứt khoát bổ sung:

- Đã từng có một cường giả Tích Hải cảnh dưới trăm tuổi tiến vào Thiên Mạc, hẳn ở bên cạnh Thế Giới Thư suốt một năm, kết quả bị Thế Giới Thư phản phệ, cuối cùng trọng thương rút đi, thậm chí căn cơ còn bị

tồn hại. Từ đó về sau, không người nào dám mạo hiểm luyện hóa Thế Giới Thư nữa, mà căn bản cũng không có cách nào làm được.

Địch Cửu nghe vậy không nhịn được hít vào một ngụm khí lạnh, cường giả Tích Hải cảnh dưới trăm tuổi? Hắn cũng sắp 30 tuổi rồi, dù có được Tinh Không mạch và viên đá màu xám thì cũng không dám khẳng định mình có thể bước vào Tích Hải cảnh trước trăm tuổi.

Thế giới này cường giả xuất hiện lớp lớp, quả nhiên núi cao còn có núi cao hơn.

Càng đáng sợ là một cường giả Tích Hải cảnh ở nơi này luyện hóa suốt một năm cũng không thể luyện hóa được quyển Thế Giới Thư này, vậy mà tu vi Trúc Cơ như hắn lại muốn luyện hóa nó?

- Vậy xin hỏi đạo hữu, lưu lại nơi này cảm ngộ Thế Giới Thư thì có chỗ tốt gì?

Địch Cửu liền ôm quyền, thành khẩn hỏi.

Tu sĩ áo xám chỉ vào Thế Giới Thư, nói:

- Bên trong quyển sách này bao hàm toàn bộ đại đạo lý và tên của tất cả bảo vật trong vũ trụ. Từng có một tu sĩ Luyện Khí gặp được cơ duyên xảo hợp, cảm ngộ được một tia chí lý Đan Đạo trong quyển sách này, bây giờ hắn đã là Đan Vương thất phẩm. Ta mắc kẹt ở Trúc Cơ tầng sáu nhiều năm, nên muốn mượn cơ hội tiến vào Thiên Mạc lần này để cảm ngộ một tia chí lý đại đạo, thừa dịp bước vào Trúc Cơ tầng bảy.

- Rất nhiều người đều đến nơi này cảm ngộ Thế Giới Thư?

Sau khi hiểu rõ về Thế Giới Thư, trong lòng Địch Cửu đã không còn ôm ấp bao nhiêu hy vọng luyện hóa nó.

Không phải hẳn không có lòng tiến thủ, nhưng biết rõ việc này không thành mà vẫn lãng phí thời gian thì tuyệt đối không phải là kiên trì, mà là ngu xuẩn.

- Đương nhiên, bây giờ Thiên Mạc chỉ vừa mới mở ra, rất nhanh nơi này sẽ tập trung rất nhiều tu sĩ. Một số người từ bỏ cơ hội tìm kiếm bảo vật trong Thiên Mạc, chỉ đặc biệt đến đây cảm ngộ Thế Giới Thư mà thôi.

Tên tu sĩ áo xám giải thích cho Địch Cửu xong, liền tự mình tìm một chỗ, bố trí một ít cấm chế phòng ngự xung quanh, sau đó bắt đầu nhắm mắt cảm ngộ Thế Giới Thư.

Địch Cửu thấy đối phương không định nói gì thêm, cũng chỉ đành bỏ qua.

Hắn cũng ngồi xuống một vị trí cách Thế Giới Thư mười trượng, học theo tên tu sĩ áo xám kia, bắt đầu cảm ngộ.

Thần niệm của Địch Cửu từ từ tiếp xúc Thế Giới Thư, sau đó thấm vào bên trong.

Một luồng khí tức mênh mêng tràn ngập trời đất tràn tới, Địch Cửu lập tức hiểu được dù mình đã giảm chậm tốc độ, nhưng vẫn còn quá mức vội vàng.

Phốc...

Khí tức mênh mêng tràn tới khiến Địch Cửu há mồm phun ra một đạo huyết tiễn. Còn không đợi luồng khí tức mênh mêng kia tràn vào thức hải thì viên đá màu xám trong thức hải của Địch Cửu đã bắt đầu nổi lên từng trận đạo văn, ngăn cản khí tức khủng bố của Thế Giới Thư.

Thần niệm của bản thân Địch Cửu cũng rất cô đọng, sau khi phun ra một ngụm máu thì trong quá trình ngăn cản khí tức mênh mêng của Thế

Giới Thư, thần niệm của hãn cũng lưu lại bên trong đó.

Tên tu sĩ áo xám ngồi ở đằng xa mở mắt nhìn Địch Cửu thổ huyết, không khỏi lắc đầu, lại tiếp tục nhắm mắt, bắt đầu lĩnh hội.

Trong quá trình lĩnh hội Thế Giới Thư, thần niệm tuyệt đối không thể tiếp xúc phạm vi Thế Giới Thư ba thước, bằng không sẽ bị khí tức mênh mông cường đại của Thế Giới Thư làm trọng thương. Đây cũng là nguyên nhân tại sao không thể luyện hóa được Thế Giới Thư. Thần niệm của người còn không thể chạm vào Thế Giới Thư thì làm thế nào luyện hóa được nó?

Khí tức mênh mông như biển tràn về phía Địch Cửu, Địch Cửu chấn động, cảm nhận được từng chữ lớn dày đặc trong đó: Thế giới mênh mông, hoặc tinh không, hoặc vũ trụ, hoặc nhất thống. Bất kỳ hình thức tồn tại nào của vũ trụ thế giới đều là do vật tạo thành, nếu đã có vật thì tất cả đều hữu hình. Bất luận Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Phong Lôi Băng Âm Quang, bất luận thời gian hay không gian...

Địch Cửu sợ ngây người, đây là lần đầu tiên hãn nghe được loại thuyết pháp như vậy. Trong ý thức và cảm nhận của hãn, thời gian và không gian đều là vô hình mới đúng. Cho dù quang, ám gì gì đó, hãn cũng là vô hình mới đúng...

Chương mở đầu của Thế Giới Thư đã mang đến cho hãn rung động to lớn như vậy, chỉ biết: tất cả đều hữu hình.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 139: Thì Ra Đây Là Tử Sa Sa

Bên trong quyển sách này hoàn toàn không có phân chia ra các hạng mục linh thảo, khoáng thạch gì hết. Toàn bộ mọi sự vật tồn tại trên thế giới này đều là một phần tử tạo nên thế giới vũ trụ.

Từ một ngọn cỏ tầm thường và một khối bùn đất không có chút đặc biệt nào bắt đầu, trong cuốn sách này, cần biết cái gì đều có cái đó.

Cũng may đồ vật bên trong quyển sách này cũng có phân chia theo cấp bậc từ thấp đến cao. Tiêu chí sắp xếp thứ tự cao thấp không được nói rõ nhưng mà Dịch Cửu đoán chắc là dựa theo lượng linh khí hay độ cứng để phân chia.

Dựa theo Thế Giới Thư nói thì tất cả mọi vật chất đều có hình thái riêng, nhưng mà các vật chất hữu hình đó lại dựa theo những tiêu chí quy tắc khác nhau mà phân chia thành các thứ tự cao thấp.

Địch Cửu đã xem qua rất nhiều ngọc giản nói về các loại linh thảo dược liệu, nhưng mà sau khi nghiên cứu cuốn sách này xong, hắn mới hiểu ra, những gì mà bản thân hắn hiểu biết chỉ là một chút tri thức da lông bên ngoài mà thôi.

Địch Cửu giống như chết đuối mà tiêu hóa hết nội dung bên trong cuốn sách, thần niệm của hắn đã rất cường đại rồi dẫn đến tốc độ đọc của hắn rất nhanh, nhưng mà đã mấy ngày trôi qua hắn vẫn còn đang xem trang thứ nhất.

Nếu như không phải nhìn thấy trên Thế Giới Thư viết về Tử Sa Sa chỉ sợ hẳn đã tiếp tục điên cuồng nhồi nhét kiến thức rồi.

Sau khi nhìn thấy phần giới thiệu của Tử Sa Sa, Dịch Cửu lập tức bừng tỉnh.

Tử Sa Sa đúng là tài liệu cấp chín, nó cũng có chút giống với Thiên Dao Kim Tinh bởi vì pháp bảo sau khi luyện chế xong đều có thể thăng cấp.

Hơn nữa, loại tài liệu có thể luyện chế cùng với Tử Sa Sa để nâng cấp pháp bảo cũng không phải chỉ có mình Thiên Dao Kim Tinh. Chỉ bao nhiêu đó thôi đã đủ thấy được Tử Sa Sa càng trân quý hơn một chút.

Tử Sa Sa còn có một điều đặc biệt nữa chính là, nếu như muốn lấy được Tử Sa Sa cao cấp hơn, thì trước tiên phải đem nó luyện chế thành pháp bảo. Sau đó để cho pháp bảo thăng cấp, đợi đến khi pháp bảo đã được thăng cấp đến một cảnh giới nhất định lại bắt đầu tiến hành phân giải, tách Tử Sa Sa trong pháp bảo đó ra, như vậy liền có được một loại Tử Sa Sa cao cấp hơn.

Biện pháp như vậy cũng chỉ có chủ nhân của pháp bảo mới làm được. Nói cụ thể hơn thì nếu như người muốn có được Tử Sa Sa cao cấp thì đầu tiên phải là người luyện chế ra pháp bảo thăng cấp, sau đó người cũng phải tự mình sử dụng pháp bảo đó. Chỉ khi thỏa mãn đủ hai điều kiện này, thì người mới có thể phân tách Tử Sa Sa đó ra khiến nó trở thành Tử Sa Sa cao cấp hơn.

Dịch Cửu cũng không quá để ý đến điểm đặc biệt này của Tử Sa Sa, cái hẳn để ý chính là hẳn cũng có một khối Tử Sa Sa, chỉ là trước giờ hẳn không biết mà thôi.

Đó chính là cục đá tròn hồi ở trong động phủ trên Tiên Nữ Tinh kia, cái cục đá tròn như trái banh nặng ời là nặng kia chính là một khối Tử Sa

Sa.

Sau khi biết được mình có được một khối Tử Sa Sa trong lòng Địch Cửu vô cùng nôn nóng muốn đi tìm một ngọn lửa tốt, sau đó lập tức luyện chế pháp bảo dành riêng cho mình.

Còn cuốn Thế Giới Thư này thì lúc nào cũng có thể chạy tới xem được. Nếu dựa theo tu vi hiện tại của hãn sợ là cho dù thêm một vạn năm nữa cũng chưa chắc sẽ xem xong quyển sách này.

Ngay lúc Địch Cửu tính thu hồi thần niệm của mình lại thì hãn đột nhiên nghĩ tới lời nói của tu sĩ áo xám lúc trước rằng thần niệm không có cách nào có thể tiếp xúc được cuốn Thế Giới Thư này, nhưng mà bây giờ hãn nhờ vào cục đá màu xám kia, thần niệm của hãn không chỉ có thể tiếp xúc với Thế Giới Thư mà còn có thể nhìn thấy rõ ràng nội dung bên trong nó nữa.

Vậy không phải là hãn có được cơ hội luyện hóa cuốn Thế Giới Thư này sao?

Vừa nghĩ tới việc luyện hóa cuốn Thế Giới Thư này thì trong lòng Địch Cửu đã kinh hoàng vô cùng. Dù sao thì hãn không thể nào bình tĩnh tới nỗi có thể thờ ơ với việc cuốn Thế Giới Thư này sẽ là vật của mình được.

Địch Cửu hiểu rất rõ giá trị của cuốn Thế Giới Thư này, hãn chỉ mới nhìn một chút da lông bên ngoài của nó thôi đã đạt được ích lợi không nhỏ rồi. Vậy một khi hãn luyện hóa được cuốn Thế Giới Thư này thì ngoài vũ trụ kia còn có cái gì có thể làm khó hãn chứ

Luyện hóa, nhất định phải luyện hóa nó!

Địch Cửu không nhìn nội dung trong sách nữa mà bắt đầu tìm kiếm cấm chế của Thế Giới Thư, hãn muốn thông qua cấm chế để luyện hóa

cuốn Thế Giới Thư này.

Một ngày sau, Địch Cửu mờ mịt đứng dậy.

Hắn không tìm thấy bất kỳ cấm chế nào trong quyển sách này hết, nhưng mà lại nhờ vào sự giúp đỡ của cục đá màu xám kia mà tìm được một đạo pháp tắc cuộn cuộn bên trong trang sách đầu tiên.

Hắn biết được đó là pháp tắc còn nhờ vào cục đá màu xám.

Từ lúc bắt đầu tu luyện tới bây giờ, Địch Cửu cũng đã mơ hồ mà hiểu ra tia chớp màu vàng kim ở trong cục đá màu xám kia hình như là một đạo pháp tắc của thiên địa. Còn chuyện là pháp tắc gì thì Địch Cửu đến bây giờ vẫn chưa hiểu ra được.

Pháp tắc ở trang thứ nhất của quyển Thế Giới Thư này đã vô biên vô hạn cho dù dùng con số hàng tỉ cũng không cách nào hình dung được một góc của nó nữa.

Nếu như phải hiểu được những pháp tắc kia mới có thể luyện hóa được cuốn Thế Giới Thư này thì Địch Cửu không biết phải qua bao nhiêu triệu năm mình mới có thể luyện hóa được nó nữa.

Ngay lúc Địch Cửu tính bỏ cuộc thì tia chớp màu vàng kim trên cục đá màu xám ở trong thức hải của hắn đột nhiên phát ra từng đạo đường vân màu vàng kim vô cùng huyền ảo, Địch Cửu cũng không thể nào nhìn rõ được những đường vân vàng kim đó, hắn chỉ có thể mơ hồ cảm nhận được đám đường vân kia hình như một loại pháp tắc thiên địa mà thôi.

Đường vân vàng kim nhiều không kể xiết thiếu chút nữa đã làm nổ tung thức hải của Địch Cửu. Bây giờ Địch Cửu còn hơi sức đâu mà nghĩ tới việc luyện hóa Thế Giới Thư nữa chứ, hắn nhanh chóng ngồi xuống điên cuồng vận chuyển Ngân Hà quyết để tu luyện. Lúc này hắn cũng chỉ hi

vọng có thể nhờ vào việc tu luyện này để dẫn đường những đường vân đó từ thức hải dung nhập vào Tinh Không Mạch.

Vốn dĩ linh khí nơi này vô cùng nồng đậm nhưng lại không có cách nào tu luyện được, bây giờ Địch Cửu lại nhờ vào pháp tắc bên trong đường vân vàng kim kia mà có thể hấp thu được những linh khí nồng đậm đó, hẳn rất nhanh đã vận chuyển xong một chu thiên.

Mà sau khi vận chuyển xong chu thiên thứ nhất, linh khí Địch Cửu hấp thu được càng lúc càng nhiều, tu vi cũng nhanh chóng tăng lên.

Chỉ gần nửa tháng mà Địch Cửu đã tăng lên đến Trúc Cơ tầng tám đỉnh phong, sau đó hẳn liền bắt được một đạo khí tức của pháp tắc. Địch Cửu có thể cảm nhận được đạo khí tức pháp tắc này cũng là nhờ vào biển đường vân vàng kim. Ngay lúc Địch Cửu cảm nhận được nó thì tu vi của hắn hoàn toàn không chút chướng ngại nào mà đột phá vào đến Trúc Cơ tầng chín.

Sau nữa thì Địch Cửu lại càng kinh hỉ hơn khi phát hiện ra, hắn đã bắt được một đạo pháp tắc trong hàng tỷ pháp tắc ở trang đầu tiên, thậm chí hắn còn có thể hiểu được rõ ràng,

Giờ phút này, giữa Địch Cửu và quyển Thế Giới Thư kia đã có một tia liên hệ như có như không.

Thì ra muốn luyện hóa Thế Giới Thư này không phải đi luyện hóa cấm chế mà là phải thông hiểu những pháp tắc trong nó mới có thể luyện hóa được.

Nếu như không có tảng đá màu xám thì cho dù Địch Cửu biết được việc này cũng sẽ không tiếp tục làm loại việc nhàm chán này nữa. Nhưng mà bây giờ hắn chỉ cần ngồi một bên tu luyện là có thể có được cơ hội thông qua những đường vân vàng kim hiểu được khí tức của đạo quy tắc thứ hai rồi.

Xác định rõ phương hướng, Địch Cửu bắt đầu đắm chìm vào việc vừa tu luyện vừa cảm nhận quy tắc bên trong quyển Thế Giới Thư.

Quyển Thế Giới Thư vốn đang yên tĩnh như hồ nước sau khi Địch Cửu không ngừng ngộ đạo, thì nó cũng bắt đầu thoát ra từng đạo pháp tắc của thiên địa.

Còn mười mấy tu sĩ đang ngồi xung quanh Thế Giới Thư cũng bởi vì những pháp tắc của thiên địa kia mà bắt đầu ngộ đạo. Bởi vì tất cả mọi người đều đang ngộ đạo nên cho dù Địch Cửu đang chìm sâu bên trong nó thì cũng không ai phát hiện ra.

.....

Nửa năm sau, ngay lúc Địch Cửu nắm bắt được đạo pháp tắc thứ chín của trang thứ nhất thì liên hệ mơ mơ hồ hồ của hắn và Thế Giới Thư đột nhiên biến mất. Sau đó Địch Cửu vô cùng kinh hi phát hiện ra bên trong thức hải của hắn đang nổi lơ lửng một quyển sách đang mở.

Đây không phải là Thế Giới Thư sao? Địch Cửu lập tức mở mắt, quả nhiên không nhìn thấy quyển sách vốn nên đứng thẳng bên cạnh hắn đâu nữa.

Địch Cửu dám chắc hắn chưa luyện hóa được Thế Giới Thư, ở trang thứ nhất kia có hàng tỷ tỷ pháp tắc thiên địa, hắn chững chỉ mới nắm giữ được chín đạo mà thôi, cái này cũng chỉ là mới cảm nhận được thôi chứ cũng không phải đã hoàn toàn hiểu ra nữa đó.

Vậy sao Thế Giới Thư tự nhiên thành của hắn rồi?

Chỉ một lát sau Địch Cửu liên hiểu ra, quyển Thế Giới Thư này xuất hiện bên trong thức hải của hắn cũng không phải vì hắn đã luyện hóa được Thế Giới Thư hay liên quan đến việc hắn ngộ ra mấy pháp tắc gì hết, đơn giản là bởi vì nhờ có tảng đá màu xám và tia chớp màu vàng kim kia thôi.

Cũng chính là bởi vì hai món đồ này cho nên Thế Giới Thư mới chủ động chui vào bên trong thức hải của hần.

Khí tức pháp tắc rõ rệt và chân nguyên cường đại đang lưu động làm cho Địch Cửu cảm giác được bản thân sắp sửa đột phá.

Địch Cửu biết đây cũng không phải là ảo giác, hơn nửa năm này tu vi của hần đã đạt đến Trúc Cơ viên mãn rồi, cộng thêm việc không ngừng ngộ ra các loại pháp tắc, cho dù một giờ hần vẫn chưa thể lĩnh ngộ được hết một đạo pháp tắc nào cả nhưng nhiều đó cũng đủ để hần bước vào Kim Đan kỳ rồi.

Nhìn mấy chục tu sĩ xung quanh còn đang nhắm mắt ngộ đạo mà không hề hay biết quyển Thế Giới Thư đã biến mất, Địch Cửu đứng dậy triển khai thân hình, nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 140: Dao Thứ Sáu

Team dịch: ๓Tà ๓Tu ๓Chi ๓Địa

Hơn mười vạn linh thạch thượng phẩm được Địch Cửu chất đống bên người linh khí xung quanh cũng quay cuồng bị Địch Cửu hấp thu lại. Tinh Không Mạch của Địch Cửu càng lúc càng rõ ràng, linh khí bên trong Tinh Không Mạch không ngừng được chuyển hóa thành chân nguyên, tu vi của Địch Cửu cũng bay lên nhanh chóng.

Ngay lúc ngân hà đầu tiên bắt đầu hình thành thành một cái bóng mơ hồ bên trong tinh không thì mười vạn linh thạch thượng phẩm bên cạnh Địch Cửu cũng giống như bị nghiền nát toàn bộ đều biến thành bụi phấn, chúng toát ra linh khí càng nồng đậm hơn lúc này, sau đó toàn bộ bị Địch Cửu cuốn vào bên trong Tinh Không Mạch.

Chân nguyên hùng hậu cuối cùng cũng phá tan tầng chướng ngại cuối cùng, thực lực của Địch Cửu lại bắt đầu tăng nhanh thêm lần nữa.

Cái bóng mơ hồ của ngân hà bên trong Tinh Không Mạch cũng càng lúc càng thêm rõ ràng, bên trong ngân hà cũng xuất hiện những chấm nhỏ màu vàng kim. Địch Cửu đứng lên, đánh mạnh một quyền ra ngoài.

Chân nguyên cuồng bạo vô cùng vô tận bị một quyền đó của Địch Cửu oanh ra ngoài, đùng một cái nổ vang, nổ ra một cái khe rãnh hơn mười trượng từ sâu bên trong động phủ kéo dài ra ngoài.

Tâm trạng Địch Cửu vô cùng sôi sục, nhìn cái khe rãnh bị một quyền của hãn oanh ra kia, cảm giác như vừa mới đánh bay tất cả mọi uất ức buồn rầu đi ra ngoài vậy.

Cuối cùng thì hãn cũng đã bước vào Kim Đan Kỳ rồi. Nhưng mà sau khi hãn bước vào Kim Đan Kỳ thì bên trong cơ thể của hãn cũng không có hình thành kim đan chân chính, chỉ là ở bên trong tinh không hư ảo kia xuất hiện thêm một cái ngân hà, mà bên trong ngân hà lại có thêm một đốm nhỏ màu vàng kim.

Địch Cửu thử thi triển thử Thần Niệm Độn Thuật một chút, sau khi bước vào Kim Đan hãn vẫn chưa bắt đầu cô đọng lại thần niệm, nhưng mà một lần Thần Niệm Độn Thuật này lại có thể chạy trốn ra xa hơn một cây số.

Với thực lực bây giờ, ít nhất ở Cực Dạ đại lục, không cần sợ chạy không lại người ta rồi.

Địch Cửu vô cùng vừa lòng lấy ra thông tin châu, hãn tính gửi cho Thụ Đệ một tin tức, để xem nhóc đó bây giờ đang ở chỗ nào rồi.

Vừa mới lấy thông tin châu ra Địch Cửu đã nhìn thấy bảy tám cái tin tức, toàn bộ đều là do Thụ Đệ gửi. Mấy tin tức đầu đều có thể cảm nhận được sự hưng phấn vui vẻ của nhóc đó, nó nói là phát hiện được một bảo bối tốt, bảo hãn nhanh chạy qua đây xem.

Nhưng mà tới hai tin tức cuối cùng thì đổi thành tin tức xin giúp đỡ, Thụ Đệ vô cùng thâm trầm khóc lóc lặn lội nói có người muốn giết chết nhóc, kêu hãn nhanh chạy lại đây cứu cái mạng nhỏ của nhóc đi.

Sau khi Địch Cửu xem tới hai tin tức sau trong lòng liền giận dữ vô cùng, hãn không chút do dự lấy ra phi thuyền chạy về phía vị trí của Thụ Đệ.

Bên trong Thiên Mạc không thể nào dùng pháp bảo phi hành được, bởi vì không gian bên trong nó vô cùng bất ổn, có rất nhiều lỗ xoáy không gian và khe nứt, nếu như lỡ chạy lầm vào thì chính là thập tử vô sinh. Lúc trước ở trong Chiếu Hải rừng rậm cũng từng gặp phải tình huống này một lần rồi, lần đó toàn là nhờ vào Thụ Đệ mới có thể may mắn thoát khỏi.

Nhưng mà bây giờ lại không có Thụ Đệ ở đây Địch Cửu vẫn muốn làm như vậy. Hắn không chỉ lấy ra phi thuyền mà còn cho phi thuyền chạy với tốc độ nhanh nhất nữa. Chỉ là trong lúc bay trong Thiên Mạc thì thần niệm của Địch Cửu vẫn luôn chặt chẽ giám sát không gian xung quanh.

Phi thuyền chỉ mới bay không tới nửa nén hương thì thần niệm của Địch Cửu đã cảm nhận được một loại dao động của pháp tắc.

Cho dù bây giờ hắn vẫn không thể hiểu rõ những pháp tắc, cũng không thể biết được nó là pháp tắc gì nhưng mà có lẽ là được cục đá màu xám có tia chớp màu vàng kim kia ảnh hưởng, cộng thêm mấy tháng ròng rã ngộ pháp tắc trong Thế Giới Thứ, cho nên loại dao động pháp tắc này vừa mới xuất hiện đã bị Địch Cửu phát hiện ra ngay.

Mặc kệ nó là pháp tắc gì, Địch Cửu lập tức liền khống chế phi thuyền né nó đi.

Quả nhiên, sau khi phi thuyền của hắn né qua đạo dao động pháp tắc đó thì không xảy ra chuyện gì nữa.

Sau khi biết được chỉ cần né mấy cái pháp tắc kia thì sẽ không có việc gì thì tốc độ phi thuyền của Địch Cửu càng tăng lên thêm.

Một ngày sau, phi thuyền của Địch Cửu đã dừng ở bên ngoài sơn cốc. Bên ngoài sơn cốc đã đứng đầy người, nhưng mà Địch Cửu vẫn không nhìn thấy Thụ Đệ đâu.

Ngược lại, hắn lại nhìn thấy một người quen, Tần Âm.

Lúc này Tần Âm đang đứng phái sau một tu sĩ Kim Đan kỳ tầng ba, vẻ mặt tràn đầy tuyệt vọng. Thần niệm của Địch Cửu thoáng đảo qua một cái, chỉ biết được trên người nàng đã bị người ta hạ cấm chế, hơn nữa cấm chế này mới hạ cách đây không lâu, chắc là chỉ mới vài canh giờ trước mà thôi.

Địch Cửu không để ý đến Tần Âm nữa, ánh mắt lướt qua đám người đứng ở cửa sơn cốc, trọng giọng nói tràn ngập sự bá đạo:

- Tiểu thụ nhân sủng vật của ta biến mất ở chỗ này, là tên nào dám đụng vào đồ của ta?

Không một ai trả lời Địch Cửu cả, vừa nhìn liền biết Địch Cửu không phải hạ tu sĩ bình thường, tu sĩ có thể điều khiển phi thuyền phi hành ở chỗ này mà bình thường mới là lạ đó.

Huống chi chỗ này cũng chả ai quen biết Địch Cửu, đương nhiên là sẽ không có ai chỉ chỗ tiểu thụ nhân cho hắn rồi.

- Đại ca, ta biết tiểu thụ nhân ở chỗ nào....

Tần Âm giống như là người chết đuối vớ được cọc gỗ vậy, nhanh chóng nhảy ra nói.

- Người muốn chết!

Tên tu sĩ Kim Đan tầng ba đã hạ cấm chế cho Tần Âm vỗ một chưởng về phía nàng.

Địch Cửu không đợi gã đó chạm tới Tần Âm đã đạp ngay một cước ra, chân nguyên cuồng bạo đi theo một cước này của Địch Cửu mà bao bọc lại toàn bộ không gian xung quanh tu sĩ Kim Đan, gã ngay lập tức cảm giác được không gian xung quanh trở nên trì trệ rất nhiều.

Chỉ vừa mới bắt đầu ra tay như vậy thôi nhưng gã tu sĩ Kim Đan cũng đã biết không xong rồi, Địch Cửu thật sự là mạnh hơn gã rất nhiều. Gã cũng không kịp suy nghĩ lại xem vì sao ở trong Thiên Mạc này còn có người có thể mạnh hơn gã nhiều như vậy nữa, lúc này gã đang điên cuồng điều động chân nguyên thậm chí còn bắt đầu thiêu đốt chân nguyên của bản thân.

Thình thịch! Răng rắc.

Ngay lúc một cước này sắp sửa đến nơi thì gã cũng đã kịp thoát khỏi trói buộc của chân nguyên cường đại rồi.

Chỉ là tốc độ cũng bị tạm dừng một lát cho nên một cánh tay của gã đã bị một cước kia của Địch Cửu đá nát.

- Đạo hữu làm vậy là có ý gì?- Có ý tứ gì hả? Chẳng lẽ người không biết nàng ta là bằng hữu của ta sao? Ta mới muốn hỏi ngược lại người làm vậy là có ý gì đó?

Địch Cửu giơ tay lên, một thanh trường đao liền xuất hiện trên tay hắn.

Địch Cửu có ấn tượng không tệ với Tần Âm nên vốn cũng đã muốn ra tay cứu nàng, chỉ là chuyện của nàng ta đương nhiên sẽ xếp sau chuyện của Thụ Độ. Bây giờ lại không ai chịu nói cho hắn biết Thụ Độ ở chỗ nào hết, chỉ có mình Tần Âm chịu nói ra, cho nên hắn đương nhiên sẽ cứu nàng rồi.

Tên tu sĩ Kim Đan tăng ba kia giật mình, lúc này Địch Cửu vẫn chưa sử dụng pháp bảo đã mém xiu nữa đập chết gã rồi, bây giờ Địch Cửu lại lấy trường đao ra nữa, nếu như lại tiếp tục đánh nhau gã cũng không dám tưởng tượng đến kết cục của mình sẽ thảm tới cỡ nào nữa.

- Thì ra là vậy, nếu như đã vậy thì quên đi.

Trong lòng gã đã có chút sợ sệt nên khi nói chuyện, giọng điệu cũng không tự giác được mà yếu hơn lúc nãy nhiều.

- Ha hả, nói vậy liền quên đi hả, mặt của người còn bự hơn cả cái đít heo nữa ha.

Trường đao trong tay của Địch Cửu động một cái, tuy rằng chưa trực tiếp ra tay nhưng từng đao đao khí cũng đã bắt đầu tràn ra ngoài.

Tu sĩ Kim Đan kia rùng mình một cái, nhanh chóng nói:

- Đạo hữu, ta là người của Đoạn Không Đảo, nếu người dám làm gì ta, Đoạn Không Đảo nhất định sẽ không tha cho người đâu.

Địch Cửu cười ha ha:

- Đoạn Không Đảo là chỗ nào này? Bốn đại gia chưa bao giờ nghe nói tới.

Tần Âm đứng ở phía sau Địch Cửu cẩn thận lên tiếng:

- Đoạn Không Đảo không phải là tông môn ở Cực Dạ đại lục, họ là đến từ đại lục khác.

Nếu như là tông môn ở Cực Dạ đại lục thì cho dù lá gan có lớn cỡ nào cũng không dám bắt nạt một cách trắng trợn lộ liễu như vậy được.

- Ồ, ra vậy....

Địch Cửu hiểu ra.

Tên tu sĩ Kim Đan tự xưng là người của Đoạn Không Đảo này cảm thấy Địch Cửu không có sát ý nữa, trong lòng cũng nhẹ nhàng thở phào một hơi, ngay lúc tính tìm cách chạy khỏi chỗ này thì đột nhiên một đạo ánh đao hóa thành bức màn đổ ập xuống.

Gã vốn đã bị thương từ trước cộng thêm một đao đột ngột này nữa khiến cho gã ngây người quên cả né tránh. Chờ tới lúc phản ứng lại thì đao thể của bức màn đao kia đã khóa chặt thân mình gã lại rồi.

- Người không thể giết ta.....

Tên tu sĩ Kim Đan này điên cuồng kêu, cùng lúc đó thân thể cũng bắt đầu vận vẹo muốn né tránh một đao kia của Địch Cửu.

Sau khi Địch Cửu bổ xuống một đao này liền cảm nhận được một loại ý cảnh hoàn toàn mới. Hơn nửa năm miệt mài nghiên cứu các loại pháp tắc của thiên địa, tuy rằng hắn chưa từng hiểu nhưng lại gặp được rất nhiều loại pháp tắc khác nhau. Mà một đao mới bổ ra khi này hình như có chút tương tự với một loại pháp tắc, giống như là.....

Đúng rồi! Địch Cửu đột nhiên nhớ ra, một đao này rất giống như lúc hắn vào Thiên Mạc. Gợn sóng vô cùng vô tận từ trên cao đổ ập xuống, cuối cùng hình thành cửa vào của Thiên Mạc.

Mà một đao khi này hắn bổ ra chính là bức màn đao vô cùng vô tận hình thành một cơn thác đao.

Màn đao như thác nước đổ ập xuống, hàng tỉ màn sáng trút xuống hình thành một thế giới riêng của màn đao.

“Thiên Cổ Trường Như Bạch Luyện Phi.

Nhất Điều Giới Phá Thanh Sơn Sắc”

(2 câu trong bài “Thác Lư Sơn” của Từ Tử Nhưng)

Không gì hơn cái này, những từ này chính là miêu tả rõ nhất một đao kia.

Phốc!

Tên tu sĩ Kim Đan tăng ba tự xưng là người của Đoạn Không Đảo kia bị một đao đó chém thành hai nửa.

Địch Cửu lại nắm chặt trường đao nhắm mắt trầm tư, giờ phút này xung quanh hắn không còn bất kỳ âm thanh nào cả. Mọi người vừa nhìn đã biết, Địch Cửu là đang ngộ đạo.

Tùy tiện đánh một cái cũng có thể ngộ đạo, hơn nữa dùng một đao đã có thể chém rụng một tu sĩ Kim Đan tăng ba, loại người lợi hại như vậy thì không ai dám đi lên chọc cả. Hoặc ít ra là ở bên trong Thiên Mạc này không ai dám đi chọc hắn.

Tần Âm sợ đến ngây người mà nhìn Địch Cửu, nếu như không phải bởi vì quá tuyệt vọng nàng sẽ tuyệt đối không đi cầu xin sự giúp đỡ của tên gia hỏa dám đùa giỡn với nàng lúc trước đâu. Hơn nữa nhân phẩm của Địch Cửu cũng rất kém, ngay cả ngọc bài thứ tự của tán tu mà cũng cướp nữa mà. Lúc trước nàng cảm thấy Địch Cửu rất mạnh nhưng mà bây giờ xem ra lúc trước nàng cũng chưa thật sự biết được con người thật của hắn rồi.

Chẳng trách hắn lại dám đòi đầu với Thương Lô Thích Gia, hắn đúng là có tư cách đó.

Qua hơn mười tức sau, Địch Cửu mở to mắt, trong lòng hắn đã có quyết định, một đao kia sẽ gọi là Thiên Mạc Đao, nó là đao thứ sáu của hắn.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ
www.dtv-ebook.com

Chương 141: Lam Quang Phúc Thiên

Team dịch: ๓Tà ๓Tu ๓Chi ๓Địa

- Bây giờ người đã có thể nói cho ta biết sủng vật của ta đang ở chỗ nào rồi.

Địch Cửu thu đao về, đi đến bên cạnh Tần Âm, đưa tay ra vỗ vỗ vào người nàng.

Cấm chế trên người Tần Âm đối với Địch Cửu mà nói chỉ như mấy món đồ chơi của con nít mà thôi.

Tần Âm cũng đã cảm nhận được cấm chế trên cơ thể đột nhiên biến mất, thực lực của nàng cũng được khôi phục nhanh chóng, trong một thời gian ngắn ngủi mà chân nguyên đã trở lại trong thân thể.

- Đa tạ đại ca đã giúp đỡ.

Tần Âm vô cùng kinh ngạc với vốn hiểu biết về cấm chế của Địch Cửu, có thể thấy được hẳn rất thường xuyên làm những chuyện này.

Địch Cửu cười ha hả;

- Không cần nói mấy lời khách khí đó, ta đoán chắc người cũng đã biết ta là ai rồi, vậy thì hai ta cũng không cần phải lừa tới gạt lui nữa, nhanh chóng dứt khoát trả lời câu hỏi của ta đi.

Địch Cửu lúc đi vào Thiên Mạc đã làm vô cùng râm rộ, nếu như mà hãn vẫn cho rằng người khác còn chưa biết hãn chính là Địch Cửu thì hãn cũng đã không thể sống đến ngày hôm nay rồi. Thêm vào hồi này hãn còn tuyên bố tiểu tỵ nhân chính là sủng vật của hãn nữa, bây giờ ở trên Cực Dạ đại lục chắc là không có bao nhiêu người không biết được việc ba người hãn, Cảnh Kích và tiểu thụ nhân cướp Thương Lô Thích Gia ở Chiếu Hải trấn nữa đâu.

Lúc đầu hãn đã tính không địch dung nữa rồi, bây giờ nếu như ai cũng đã đoán hãn chính là Địch Cửu vậy thì người ta chắc cũng sẽ để ý hết tất cả tu sĩ ở đây rồi. Với thực lực hiện tại của hãn chỉ cần không đụng phải tu sĩ Nguyên Hồn thì không cần tiếp tục trốn trốn tránh tránh nữa.

Còn lỡ như mà đụng phải tu sĩ Nguyên Hồn thì hãn bỏ chạy thôi. Giờ chỉ cần chờ hãn tìm được Thụ Đệ sau đó luyện chế ra pháp bảo dành riêng cho mình xong, nhất định sẽ bỏ hết mọi việc mà đi rèn luyện thần niệm. Cho dù có thế nào đi nữa thì hãn cũng nhất định phải học được Thần Niệm Độn Thuật.

Địch Cửu cũng không biết là hãn đã sắp học xong Thần Niệm Độn Thuật rồi bởi vì hãn cũng chỉ mới vừa bắt đầu học tập nó mà thôi. Một cái độn thuật, cho dù không thể trốn một cái liền rời khỏi phạm vi thần niệm của người khác nhưng ít nhất cũng phải trốn ra được hơn trăm dặm đi.

- Được.

Tần Âm đáp nhanh, bây giờ trong lòng nàng bắt đầu nghi ngờ việc lúc trước Địch Cửu đùa giỡn với nàng có phải là có mục đích gì khác không.

Nếu như mà Địch Cửu thực sự là thích nàng thì bây giờ vừa mới cứu nàng xong nhất định phải an ủi vỗ về nàng một chút chứ. Tuy rằng nàng chưa từng yêu bao giờ nhưng mà cũng đã gặp qua không ít cặp đôi đạo lữ rồi.

Ngay lúc còn đang suy nghĩ lung tung thì nàng cũng đã cảm nhận được Địch Cửu đang không kiên nhẫn nên nhanh chóng nói:

- Lúc ta vừa mới đến là đã nhìn thấy súng vật tiểu thụ nhân của người bị một cường giả Kim Đan xách vào trong sơn cốc rồi. Ta nghe mấy người kia nói là do súng vật của người phát hiện được chí bảo gì đó.....

- Nếu như có chí bảo xuất hiện vậy tại sao các người không vào trong đó đi.

Địch Cửu nhìn mấy tu sĩ kia.

Bây giờ ở chỗ này thì Địch Cửu chính là cường giả mạnh nhất, nghe thấy hăn hỏi thì có một tu sĩ Kim Đan tăng một đi ra ôm quyền nói:

- Vị đạo hữu này, thật ra nếu như muốn đi vào bên trong sơn cốc này phải vượt qua được một cái không gian giáo trận. Súng vật của đạo hữu là linh thể trời sinh cho nên có thể vượt qua được đại trận này, mà người bắt tiểu thụ nhân đi là một cường giả Kim Đan kỳ tăng bảy, y chỉ đồng ý cho những tu sĩ Kim Đan tăng bốn trở lên theo vào cùng, còn những người khác thì bị bỏ lại ở ngoài này.

Thần niệm của Địch Cửu quét qua một lượt rất nhanh liền cảm nhận được dao động của pháp tắc. Ngay cửa vào sơn cốc đúng là có một cái pháp trận không gian, mà cái pháp trận này là do thiên nhiên tự hình thành, cấp bậc thì chắc là ở khoảng giữa cấp năm cấp sáu.

Cho dù cấp bậc trận pháp này không phải là quá cao đối với Địch Cửu nhưng mà hăn vẫn không thể làm gì nó được. Vì cái trận này có liên quan đến các loại pháp tắc của thiên địa, đừng thấy hăn đã gặp qua một đồng pháp tắc mà lầm, thực ra hăn chả hiểu được cái pháp tắc nào hết, đương nhiên là không thể bố trí loại đại trận không gian như vậy rồi.

Nhưng mà cho dù không thể bố trí được thì hắn vẫn có thể vượt qua nó được. Nguyên nhân vô cùng đơn giản là vì hắn có được một bản lĩnh mà không tu sĩ nào có thể có được, đó chính là cảm nhận được dao động của pháp tắc, cộng thêm cả việc hắn là một trận pháp tông sư cấp năm nữa.

Thụ Đệ dù sao cũng là sủng vật của hắn, bây giờ sủng vật lại bị người ta ép buộc đi vào bên trong sơn cốc rồi, cho nên Địch Cửu cũng không chút do dự đi vào bên trong.

Tần Âm thấy Địch Cửu đi vào bên trong cũng nhanh chân đuổi theo.

Địch Cửu tiện tay tháo cái mặt nạ xuống quay qua nói với Tần Âm:

- Người sao lại đi theo ta nữa? Ta thay đổi chủ ý rồi, không muốn theo đuổi người làm đạo lữ nữa.

Tần Âm sững sờ nhìn Địch Cửu, tuy rằng nàng từng thấy hình trụ nã của Địch Cửu nhưng mà bây giờ chính thức nhìn rõ tướng mạo của hắn, nàng vẫn kinh hoàng trước sự trẻ tuổi của hắn.

So với tên đệ tử gia tộc tu chân lúc này thì tên Địch Cửu trước mặt này vẫn là thuận mắt hơn nhiều. Mà rậm như liễu, khuôn mặt nhu hòa, ngũ quan lại cực kỳ phân minh, một đầu tóc đen dày mượt phối hợp với đôi mắt sáng ngời kia càng làm cho gương mặt thêm vẻ cương nghị. Ánh mắt của hắn hình như có một chút tang thương, một tu sĩ trẻ tuổi như vậy không biết đã phải trải qua bao nhiêu việc mới có thể làm cho nàng cảm nhận được như vậy. Đồng thời nàng cũng có chút không hiểu, một tu sĩ trẻ tuổi có tiền đồ như vậy tại sao lại phải đối nghịch với Thương Lô Thích Gia chứ.

Tần Âm từng học qua một ít tướng thuật (thuật xem tướng), nhưng mà nàng nhìn ngang nhìn dọc, cho dù nhìn kiểu nào thì cũng không cảm thấy Địch Cửu là hạng người đi cướp đoạt ngọc bài thứ tự của tán tu.

Nhưng mà nghĩ lại tình cảnh của Địch Cửu thì việc hấn đi cướp đồ của người khác hình như cũng có thể hiểu được. Hấn đã bị Thương Lô Thích Gia đuổi giết cho nên không thể trực tiếp đi so đấu để lấy ngọc bài được rồi. Mà nếu như không thể đi so đấu thì cũng chỉ có một cách duy nhất để lấy được ngọc bài, đó cũng chính là cướp. Trong lòng Tần Âm thở dài, nàng đột nhiên nhớ đến một câu, người vốn là tốt nhưng không thể không ép buộc bản thân thành kẻ trộm (khanh bản giai nhân nề hà tổ tặc)

Địch Cửu thấy Tần Âm đang ngây người cũng không quản nàng nghĩ gì nữa, xoay người đi vào bên trong sơn cốc.

Tần Âm nhanh nhẹn đuổi kịp lần nữa, nói:

- Địch sư huynh, bây giờ ta mà ra ngoài thì cũng chỉ còn một con đường chết. Không phải là bởi vì dung mạo mà là vì thể chất của ta rất thích hợp để làm lô đỉnh.

- Nếu như vậy thì người đi theo đi, xem kỹ những chỗ ta đặt chân, đi sai một bước tự hại chết mình thì cũng đừng có trách ta.

Địch Cửu cũng không hề dừng bước, bắt đầu đi vào trong không gian ảo diệu rồi.

Toàn bộ thần niệm của hấn đã tản ra hết, đi vào bên trong loại đại trận nguy hiểm như vậy, Địch Cửu đương nhiên không dám sơ suất chút nào rồi. Còn chuyện Tần Âm có thể đi theo bước chân của hấn không thì còn tùy thuộc vào vận may của nàng ta.

Tần Âm đang tính nói cho Địch Cửu nghe sự đáng sợ của trận pháp này bởi vì nàng đã chính mắt nhìn thấy một tu sĩ Kim Đan bị trận pháp này vụn thành bột phấn. Nếu như không phải nàng không dám ở bên ngoài một mình thì nàng nhất định sẽ không đi vào trong này với Địch Cửu đâu.

Đi theo sau Địch Cửu bước vào bên trong đại trận, sau đó lại không ngừng biến hóa phương vị, trong lòng của Tần Âm cũng càng lúc càng khâm phục. Đến cả sư phụ nàng cũng chưa chắc dám tùy tiện đi vào bên trong đại trận giống như vậy đây, vậy mà Địch Cửu lại có thể đi lại tự nhiên bên trong trận pháp này, nói không chừng hẳn chính là một trận vương.

Nàng cũng không phải hoàn toàn không biết gì về trận pháp, loại đại trận do thiên nhiên hình thành giống như vậy trừ ra một ít linh thực đã sinh ra linh trí có thể cảm nhận được nguy hiểm ra thì những trận pháp sư bình thường khác hoàn toàn không có cách nào vượt qua được.

Tần Âm đương nhiên hiểu rõ sự đáng sợ của loại sát trận thiên nhiên này cho nên bước sát theo từng bước chân của Địch Cửu. Một mùi hương thần nhiên truyền đến làm Địch Cửu đột nhiên cảm giác như là trở về những ngày tháng ăn chơi đàng điếm ở Minh Châu Thành, nhưng mà những cô gái ở Minh Châu Thành cũng sẽ không có được mùi hương sạch sẽ như trên người Tần Âm.

Địch Cửu vút bỏ mớ suy nghĩ loạn thất bát tao này, bước nhanh hơn, chỉ tốn khoảng nửa nén hương đã vượt qua được đại trận thiên nhiên này rồi. Trước mặt hẳn xuất hiện một cái cửa động, ở giữa cửa động có một luồng ánh sáng xanh, thần niệm của Địch Cửu lập tức thâm nhập vào bên trong, nhưng mà chỉ mới vào được mấy trượng đã bị loại lam quang này chặn lại, Địch Cửu chỉ biết được cái động này nghiêng chếch xuống phía dưới lòng đất.

Chuyện có liên quan đến cái mạng nhỏ của Thụ Đệ cho nên Địch Cửu cũng không do dự nhiều trực tiếp chui vào trong động có đầy ánh sáng xanh này.

Tần Âm cũng không có lựa chọn nào khác, chỉ đành đi theo Địch Cửu chui vào động.

Trong động quả nhiên là nghiêng xuống, càng đi xuống dưới Địch Cửu càng cảm nhận được linh khí nồng đậm. Hắn chỉ mới vừa bước vào Kim Đan kỳ thôi cho nên cũng rất cần linh khí nồng đậm giống như vậy. Hơn nữa Địch Cửu còn phát hiện một chuyện khó tin khác là, ở trong động này có thể tu luyện một cách dễ dàng.

- A, không ngờ chỗ này lại là động thiên Thiên Mạc.

Tần Âm kinh ngạc hô sau đó vô cùng vui vẻ.

- Động thiên Thiên Mạc là cái gì thế?

Địch Cửu thuận miệng hỏi một câu.

Tần Âm đáp:

- Bên trong Thiên Mạc thì đại đa số khu vực đều không thể tu luyện bởi vì không thể nào hấp thu được linh khí ở mấy chỗ đó. Nhưng mà thật ra có được một ít chỗ có thể tu luyện được, mà những chỗ hiếm có này được gọi là động thiên. Có rất nhiều tu sĩ tăng trưởng tu vi nhanh chóng ở trong Thiên Mạc cũng là bởi vì tìm được những động thiên này.

Bây giờ Địch Cửu mới hiểu thì ra bên trong Thiên Mạc này cũng không phải chỉ có mình hắn tu luyện được, những người khác chỉ cần tìm được động thiên cũng có thể tu luyện, xem ra hiểu biết của hắn đối với Thiên mạc vẫn còn quá ít.

Chỉ đi thêm mười trượng nữa thì Địch Cửu đã nhìn thấy Thụ Đệ, nhưng mà Thụ Đệ không phải ở một mình, bên cạnh nhóc còn có thêm sáu gã tu sĩ Kim Đan nữa. Người có tu vi thấp nhất là Kim Đan tầng bốn, bên trong còn có một tu sĩ Kim Đan tầng năm là người của Thương Lô Thích Gia nữa, Địch Cửu nhìn ra được cái túi trữ vật của mấy người Thương Lô Thích Gia.

Trước mặt bọn tu sĩ và Thụ Đệ là một cái ao lớn màu xanh lam, Địch Cửu đoán mấy cái ánh sáng xanh kia là do từ trong ao này phản xạ ra bên ngoài.

Thụ Đệ lúc này nhìn rất thâm, một cánh tay đã biến mất không thấy.

- là ai?

Tu sĩ Kim Đan có tu vi cao nhất là người đầu tiên phát hiện được sự tồn tại của Địch Cửu, y đột nhiên xoay người nhìn chăm chăm Địch Cửu và Tần Âm.

Sau khi thấy rõ tu vi của Tần Âm thì y cũng nhẹ nhàng thở ra, tu vi của Địch Cửu tuy có hơi mơ hồ nhưng mà loại người cùng một nhóm với Tần Âm thì chắc tu vi cũng chả cao hơn được bao nhiêu.

Sau đó y nhanh chóng bị Tần Âm hấp dẫn, Tần Âm thực sự là rất đẹp, không chỉ vậy linh vận xung quanh của nàng cũng không hề có chút tạp chất nào, đây quả nhiên là một cái lô đỉnh tốt.

- Đại ca....

Thụ Đệ sau khi thấy Địch Cửu thì thâm thiết kêu lên, không đợi Địch Cửu nói chuyện thì một con bọ hung đang trốn trong tóc của nhóc đột nhiên bay ra, chớp mắt một cái đã đậu lên vai của Địch Cửu

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 142: Dưới Núi Không Còn Đường Sống

Team dịch: ๓Tà ๓Tu ๓Chi ๓Địa

Địch Cửu cũng không thèm nhìn con bọ hung, ánh mắt của hắn luôn nhìn tên tu sĩ Kim Đan đang đứng bên cạnh Thụ Đệ, đó là một tên tu sĩ Kim Đan kỳ tăng bảy. Khí tức của cấm chế trên người Thụ Đệ rất giống với tên tu sĩ này, hiển nhiên nhóc là bị tên này bắt đi.

Ngay lúc Địch Cửu xuất hiện thì tên tu sĩ thuộc Thương Lô Thích Gia cũng lùi về sau theo bản năng.

Lão tổ Nguyên Hồn của Thương Lô Thích Gia từng nói qua, nếu như sau này có gặp được Địch Cửu mà tu vi của hắn đã đạt đến Kim Đan rồi thì nhất định phải né càng xa càng tốt.

Nhưng mà cho dù lão tổ Nguyên hồn không dặn dò trước thì bây giờ cậu cũng không dám chạy lên chọc Địch Cửu đâu. Địch Cửu từng cướp tổng bộ Thương Lô Thích Gia ở Bắc Tích thành, có thể một mình giết mười chín tu sĩ Kim Đan, bây giờ cậu chỉ là một tu sĩ Kim Đan tăng năm mà thôi, hoàn toàn không đủ nhét kẽ răng Địch Cửu nữa đó.

- Cái cây này là của người?

Tên tu sĩ Kim Đan tăng bảy bắt đi Thụ Đệ nhìn chăm chăm Địch Cửu hỏi.

Nếu như không phải y thấy được tu sĩ Kim Đan của Thương Lô Thích Gia sau khi gặp được Địch Cửu đột nhiên lùi lại vài bước thì y còn lười không thèm nhìn tới Địch Cửu nữa là. Mở miệng hỏi Địch Cửu như vậy chứng tỏ y chẳng sợ gì hắn. Muốn đi vào Thiên Mạc thì phải chịu hạn chế về độ tuổi, những người có thể ở trong vòng một trăm tuổi tu luyện đến Kim Đan tầng bảy như y là vô cùng hiếm có.

Cho dù Địch Cửu có ăn nấp tu vi thì nhiều lắm cũng chỉ là một tên Kim Đan tầng chín mà thôi. Mà một tên Kim Đan tầng chín có khả năng áp chế được y dễ dàng chứ muốn giết chết y thì cũng không phải đơn giản như vậy. Huống chi nơi này còn có thêm năm người nữa, y cũng không tin sáu người bọn họ còn không làm chết được một tên Kim Đan tầng chín.

Địch Cửu cười ha hả không nói tiếng nào, trường đao trong tay đã bắt đầu cuộn cuộn nổi lên từng đạo lốc xoáy đánh về phía tên Kim Đan tầng bảy này.

Tiểu thụ nhân của hắn bị người ta chém đứt một cái tay rồi, còn nói chuyện làm cái khi gì nữa.

Thấy Địch Cửu không nói tiếng nào đã bắt đầu ra tay đánh nhau, tên tu sĩ Kim Đan tầng bảy hừ lạnh một tiếng, y không thèm lùi về phía sau mà ngược lại còn bước lên trước một bước tế xuất ra một cái Ly Thương Ẩn.

Ly Thương Ẩn vừa ra liền hóa thành một ngọn núi lớn, âm âm rớt xuống chặn hết tất cả đao khí của Địch Cửu đánh tan toàn bộ lốc xoáy kia.

Nếu như đổi thành mấy tu sĩ khác chỉ sợ là phải né tránh đi đầu mũi nhọn này rồi. Nhưng mà Địch Cửu cũng lại giống như tên kia, không thèm lùi mà lại bước lên thêm một bước, giơ tay đánh ra một quyền. Đao khí lốc xoáy vừa rồi hắn cũng chỉ muốn thử xem đối phương lợi hại ra sao thôi, nếu như đã thử được sâu cạn thì Địch Cửu cần gì phải lùi về sau né tránh nữa chứ.

Quyền ảnh hóa thành một ngọn núi lớn gần như ngưng thực bay nhanh ra ngoài, đụng mạnh vào Ly Thương Ẩn của tên tu sĩ kia.

Oanh!

Chân nguyên cuồng bao nổ tung, tên tu sĩ Kim Đan tầng bảy này cảm giác như ai đó nện một búa thật mạnh lên ngực vậy, y nhìn không được phải há miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Y đoán chắc bản thân không phải là đối thủ của Địch Cửu rồi, nghĩ như vậy, y cũng không muốn tiếp tục đánh nhau nữa mà là thu hồi Ly Thương Ẩn của mình lại, lùi về phía sau.

Nhưng mà y chưa kịp lui ra ngoài thì đã kinh hãi phát hiện ra một quyền của Địch Cửu không phải chỉ có một ngọn núi mà thôi, ngọn núi thứ hai đã chuẩn bị đánh tới nơi rồi.

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng sau lưng, y làm gì dám lùi lại nữa, điên cuồng thiêu đốt chân nguyên tế xuất ra Ly Thương Ẩn một lần nữa.

Oanh!

Lần đụng thứ hai này còn mạnh mẽ hơn lần đầu nữa. Lại tiếp tục trả giá bằng một ngụm máu tươi, cuối cùng thì tu sĩ Kim Đan tầng bảy cũng nổ bay được ngọn núi thứ hai của Địch Cửu.

Nhưng mà rất nhanh sau đó y liền bắt đầu cảm thấy tuyệt vọng, nếu như có thể cho y một chút thời gian, y nhất định cũng có thể làm nổ bay ngọn núi thứ ba kia.

Chỉ tiếc là không ai cho hắn thêm thời gian cả. Y đã bắt đầu hối hận rồi, nếu như y không nói bậy nói bạ với Địch Cửu thì cũng đâu cần thua nhanh như vậy. Chỉ cần hắn có thể cản lại Địch Cửu một chút thôi thì sẽ được những người khác giúp đỡ rồi.

Mà ngay lúc ngọn núi thứ ba mang theo hơi thở tử vong bao trùm xung quanh tu sĩ Kim Đan tầng bảy này thì y đột nhiên nghe được Địch Cửu nói:

- Một quyền này của ta nhiều nhất cũng chỉ có ba ngọn núi mà thôi, đáng tiếc người cũng chỉ chặn được hai ngọn.....

Nghe thấy Địch Cửu nói như vậy, trong mắt tu sĩ Kim Đan đã tràn ngập hối hận. Nếu như y biết trước chỉ có ba ngọn núi, vậy y nhất định sẽ không bước lên trước một bước, chỉ cần hẩn đứng yên thì nhất định có thể cản được cả ba ngọn núi này. Y còn chưa xuất ra tuyệt chiêu của bản thân thì đã phải chết rồi, y thật sự không cam lòng a.

- Nhưng mà một quyền này của ta sau khi mấy ngọn núi biến mất còn thêm cả sóng gió to lớn nữa, cho dù người chặn được ngọn núi thứ ba thì cũng vô dụng thôi hà, người dám ăn hiếp sủng vật của ta thì chỉ có một con đường chết mà thôi.

Câu nói tiếp theo của Địch Cửu làm cho tên tu sĩ Kim Đan tầng bảy này chịu không được phải phun thêm một ngụm tươi nữa, cũng không biết là do bị ngọn núi kia đánh trúng hay là bị Địch Cửu chọc cho tức ói máu nữa.

Oanh!

Ngọn núi to lớn thứ ba trực tiếp nện lên người của tu Kim Đan tầng bảy.

Thình thịch!

Tên tu sĩ Kim Đan kia bị ngọn núi nện trúng, giống như một con diều bị đứt dây bay ra xa, chờ đến lúc rơi xuống đất thì đã không còn hơi thở nữa rồi.

Cuồng phong nổi giận liên miên không dứt, dưới núi không còn đường sống! Đây là miêu tả rõ nhất cho một quyền này của Địch Cửu.

Thụ Đệ dùng tốc độ cực nhanh chạy lại phía sau người Địch Cửu, đứng chung một chỗ với Tần Âm.

Năm tên tu sĩ Kim Đan còn lại đều hết hồn nhìn Địch Cửu, thật sự là đoán không ra thực lực thực sự của Địch Cửu, nhưng mà của thể dùng một quyền một đao đã giết chết một tu sĩ Kim Đan tầng bảy thì chỉ sợ là Kim Đan viên mãn hay là nửa bước Nguyên Hồn mới làm được. Cả quá trình diễn ra bọn họ hoàn toàn không có được cơ hội để ra tay giúp đỡ, mà người bị giết cũng không có cơ hội cầu cứu nữa.

Đặc biệt là lúc Địch Cửu đánh ra một quyền kia, cho dù bọn họ chỉ đứng ở bên ngoài xem thôi nhưng cũng đã có thể cảm nhận được hơi thở tử vong dày đặc bên trong nó rồi. Nếu như đổi thành bọn họ đối mặt chỉ sợ là thở cũng không nổi nữa.

Địch Cửu giơ tay lên lấy túi trữ vật của tên đã chết kia, sau đó lại ném một ngọn lửa, tên đó liền nhanh chóng trở về cát bụi.

Cấm chế trong túi trữ vật của tên tu sĩ Kim Đan tầng bảy trong mắt Địch Cửu cũng chỉ trưng cho đẹp mà thôi, hễ dễ dàng mở ra túi trữ vật sau đó lấy cái tay bị chém rụng của Thụ Đệ ra quăng cho nhóc, lại giải cấm chế trên người của nhóc đi nói:

- Tự ráp lại đi.

- Chúc mừng đạo hữu tìm lại được sủng vật của mình, nơi này chắc chắn có chứa bí mật cực lớn, đạo hữu cũng đã giết chết Mi Táp coi như là đã báo được thù cho sủng vật rồi, không bằng cùng ở lại chỗ này liên thủ với chúng ta tìm kiếm bí mật nơi này một phen đi.

Sau khi một tên tu sĩ Kim Đan tầng khác nhìn thấy thủ đoạn lôi đình giết chết người đã ăn hiếp Thụ Đệ của Địch Cửu liền bước ra ôm quyền nói.

- Đại ca, mấy người bọn chúng đều muốn bắt đệ hết đó, mấy người đó còn nói ai chặt được tay của đệ trước thì đệ thuộc về người đó. Là do tên Mi Táp kia ra tay nhanh hơn thôi chứ nếu không có khi bọn họ chém đệ nát bét luôn rồi.

Thụ Đệ vừa mới ráp cái tay xong đã tức giận kể lể với Địch Cửu.

Nhưng mà Địch Cửu lại không nói gì, tuy là hẳn có thể dễ dàng giải quyết được một tên Kim Đan tầng bảy nhưng cũng không có nghĩa là hẳn có thể giải quyết được luôn năm tên Kim Đan trung hậu kỳ này liên thủ.

Cho dù có thể giải quyết hết thì hẳn cũng sẽ bị thương.

Chỗ này là một thánh địa tu luyện, thậm chí có khi còn có cả bảo vật cao cấp, người biết được chỗ này có không ít, cho dù không gian giáo trận bên ngoài có mạnh cỡ nào đi nữa thì cũng không chịu nổi sự công kích của nhiều người như vậy. Chỉ cần mấy người ở bên ngoài liên thủ với nhau cùng tấn công đại trận bên ngoài kia thì sớm muộn gì nó cũng sẽ bị phá hủy mà thôi.

Nếu như đại trận đó bị hủy thì người có thể đi vào trong này sẽ không phải chỉ có bọn họ nữa.

- Địch đạo hữu, mặc dù ta là người của Thương Lô Thích Gia nhưng cũng không phải hoàn toàn bán mình cho bọn chúng. Ta không phải họ Thích hơn nữa lúc trước ta cũng không có ra tay với súng vật của người.....

Thấy Địch Cửu không nói lời nào thì tên tu sĩ Kim Đan tầng năm của Thương Lô Thích Gia chủ động đứng ra nói chuyện.

Địch Cửu nhìn tên tu sĩ của Thương Lô Thích Gia:

- Đây là người hi vọng ta không giết người sao?

Nếu như hỏi ở Cực Dạ đại lục này hẳn ghét thế lực nào nhất thì đó chính là Thương Lô Thích Gia.

Mấy người khác đều ngạc nhiên nhìn tên tu sĩ của Thương Lô Thích Gia này, trong lòng nghĩ thầm cho dù Địch Cửu lợi hại thì sao chứ, bọn họ có tới năm người, nếu như cùng nhau liên thủ lại cũng chưa chắc đã phải sợ Địch Cửu. Nhưng mà còn chưa kịp động thủ đánh nhau lại có người chạy ra xin tha thứ rồi.

Tên tu sĩ Thương Lô Thích Gia này không giống với mấy người kia, hẳn biết được lần Địch Cửu cướp tổng bộ Thương Lô Thích Gia ở Bắc Tích Thành đã giết bao nhiêu tên tu sĩ Kim Đan rồi, mười chín người đó nha. Mặc kệ Địch Cửu là dùng cách gì để giết mấy người kia nhưng mà hôm nay nếu như cậu không nói gì thì chắc chắn chỉ có một con đường chết mà thôi

Người này cắn răng lấy ra một cái ngọc giản đưa cho Địch Cửu nói:

- Địch đạo hữu, chỗ ta có một cái ngọc giản người có thể nhìn một chút. Nếu như người đồng ý bỏ qua cho ta, ta sẽ cho người thứ này luôn.

Thần niệm của Địch Cửu lướt qua ngọc giản này liền hiểu ra ý tứ của người này.

Cậu ta cũng không phải họ Thích mà là họ Trọng, gọi là Trọng Tuân, cũng coi như là một trong số rất ít các thành viên trung tâm khác họ của Thích gia. Lúc trước lão già lưng còng kia cướp đi một ngọn lửa, nó chính là thu hoạch của cha Trọng Tuân ở trong Thiên Mạc lần trước.

Phụ thân của Trọng Tuân vì lấy được ngọn lửa đó đã bị trọng thương vừa ra khỏi Thiên Mạc đã chết. Trọng Tuân có thể có được một danh ngạch đi vào bên trong Thiên Mạc cũng là bởi vì nhờ phụ thân đã lập được công lần trước.

Nhưng mà phụ thân cậu còn dấu một bí mật, ngọn lửa đó cũng không được đầy đủ, nó còn thiếu một cái Hỏa Niết Sào, nếu như không có thứ này thì ngọn lửa không thể thăng cấp được.

Mà cái này cũng chính là lí do vì sao Thương Lô Thích Gia lại đặt ngọn lửa trong một động phủ có thuộc tính hỏa ở tổng bộ Bắc Tích Thành ôn dưỡng chứ không phải giao cho một tu sĩ Nguyên Hồn nào đó sử dụng.

Hỏa Niết Sào chính là chỗ Sào Thạch sinh ra ngọn lửa, ngọn lửa sau khi sinh ra phải cắn nuốt hết toàn bộ Sào Thạch thì mới coi như là một ngọn lửa hoàn chỉnh, sau này mới có thể thăng cấp được.

Lúc trước phụ thân của Trọng Tuân còn chưa kịp lấy Hỏa Niết Sào đi thì đã bị ngọn lửa làm cho trọng thương. Sau khi ông giao ngọn lửa cho Thích gia xong cũng không nhắc đến chuyện của Hỏa Niết Sào. Mà đến khi phụ thân của cậu chết đi thì chuyện này cũng chỉ còn lại mình Trọng Tuân cậu biết.

Trọng Tuân cho rằng Địch Cửu đã lấy ngọn lửa đó đi rồi cho nên cậu bây giờ mới muốn lấy vị trí của Hỏa Niết Sào để đổi lấy mạng của mình.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 143: Ao Xanh

Team dịch: ๓Tà ๓Tu ๓Chi ๓Địa

Trọng Tuân không phải là dòng chính của Thích gia cho nên Địch Cửu cũng không muốn giết chết đối phương. Bây giờ Trọng Tuân còn muốn dùng vị trí của Hỏa Niết Sào để trao đổi cho nên Địch Cửu càng không có lí do gì giết cậu ta cả.

Nhưng mà mấy ý nghĩ này Địch Cửu cũng sẽ không tùy tiện nói ra, hần nhìn thoáng qua Trọng Tuân hỏi:

- Lúc trước là kẻ nào đã diệt Nhung Di thôn?

- Là Thích Hoàn của Thích gia, ý nghĩ muốn tiêu diệt Nhung Di thôn là do gã đề xuất cũng chỉ có mình gã đi thực hiện.

Trọng Tuân không chút do dự nói ra, hoàn toàn không có ý bao che gì hết.

Dù sao chỗ này cũng không có tu sĩ của Cực Dạ đại lục, mà cho dù có thì cậu cũng không quan tâm lắm. Sau khi ra khỏi Thiên Mạc cậu cũng không tính ở lại Thích gia nữa. Phụ thân của cậu là vì Thích gia mà chết vậy mà bọn họ lại không chịu trả lại ngọn lửa đó cho cậu. Nguyên nhân chính khiến cậu quyết định không tiếp tục bán mạng cho Thích gia nữa chính là Địch Cửu đang đứng trước mặt nè.

Nghe nói lúc Địch Cửu phá hủy Thương Lô Thích Gia ở Chiếu Hải trấn thì hẳn còn đang là một tu sĩ Luyện Khí trung kỳ. Bây giờ chỉ mới qua mấy năm đã có thể bước vào Kim Đan. Trong vòng vài năm tu luyện đến Kim Đan không phải là không có, nhưng mà muốn giống như Địch Cửu, vừa bước vào Kim Đan đã có thể miểu sát Kim Đan tầng bảy thì tuyệt đối là không có ai.

Một người như hẳn thì tương lai như thế nào cũng có thể đoán được, nếu như tiền đồ sau này của Địch Cửu là quang minh thì tiền đồ của Thương Lô Thích Gia cũng có thể đoán trước được.

- Được, lấy được đồ tới tay, sau này chỉ cần người rời khỏi Thương Lô Thích Gia thì ta sẽ không so đo với người nữa.

Địch Cửu gật gật đầu.

Địch Cửu cũng không bình tĩnh như bên ngoài đâu, thực ra, nếu xét từ một góc độ khác thì Hỏa Niết Sào còn quý hơn ngọn lửa nhiều.

Cũng không phải nói ngọn lửa không quý, thực tế thì nó rất hiếm có, cho dù là mấy tông môn hạng nhất kia cũng chưa chắc có được một ngọn lửa chân chính nữa, bọn họ chỉ có thể lựa chọn một Hỏa Mạch sau đó xây dựng mấy chỗ để luyện đan và luyện khí mà thôi.

Ngọn lửa đúng là rất quý, nhưng mà những ngọn lửa có thể thuận lợi thăng cấp thực ra càng không có bao nhiêu, phần lớn ngọn lửa đều thiếu Hỏa Niết Sào. Sau khi ngọn lửa ra đời cũng không chủ động đi cắn nuốt Hỏa Niết Sào mà sẽ chậm rãi hấp thu những hỏa linh khí đó để lớn dần lên. Thời gian lâu những Hỏa Niết Sào đó cũng sẽ giống như những cục đá tằm thường rất khó để phân biệt. Một ít ngọn lửa sau khi trưởng thành tới một trình độ nào đó thì sẽ cắn nuốt hết toàn bộ Hỏa Niết Sào, nhưng mà càng có nhiều ngọn lửa chưa kịp trưởng thành đã bị người ta lấy đi.

Mà cũng chính vì vậy cho nên so với những ngọn lửa quý hiếm kia thì Hỏa Niết Sào còn hiếm hơn nhiều.

Nghe Địch Cửu nói như vậy, Trọng Tuân lại lấy ra một cái ngọc giản khác đưa cho Địch Cửu, thần niệm của Địch Cửu vừa đảo qua đã biết Trọng Tuân không nói dối, bên trong ngọc giản này có ghi lại một địa điểm.

Hắn cũng tin Trọng Tuân sẽ không dám lừa hắn, nhìn bộ dạng của Trọng Tuân là không muốn ở lại Thương Lô Thích Gia để tránh đắc tội hắn, nếu như Trọng Tuân đã không muốn chọc hắn thì đương nhiên cũng sẽ không lừa gạt hắn.

- Thụ Đệ đi thôi.

- Địch đạo hữu, chỗ này có một cái đại trận, hay là chúng ta cùng nhau liên thủ được không?

Thấy Địch Cửu tính dẫn theo tiểu thụ nhân đi, tên tu sĩ Kim Đan tầng bảy còn lại sốt ruột nói.

Địch Cửu dừng lại nhìn y một cái thản nhiên nói:

- Tại sao ta phải liên thủ với người chứ? Một mình ta cũng có thể đi qua, mắc mớ gì phải phân đồ tốt cho người?

Địch Cửu biết vì sao tên này lại sốt ruột, linh khí trong cái ao xanh trước mặt nhiều như vậy, nhưng mà phía đối diện nó lại vô cùng mơ hồ. Hơn nữa bởi vì thần niệm bị hạn chế cho nên cũng không thể nhìn rõ được bên đó là cái gì.

Nếu như muốn đi qua bên kia thì nhất định phải vượt qua cái ao màu xanh này. Nhưng mà cái ao này lại giống như bên ngoài sơn cốc, cũng có một đại sát trận thiên nhiên.

Lúc này bọn họ bị cản ở chỗ này là bởi vì muốn để cho Thụ Đệ xem thử dùng cách gì để đi qua đó được. Ai mà biết Thụ Đệ nhìn một hồi, mỗi khi nói chắc là được rồi chuẩn bị đi qua thì ngay lập tức nhóc đó lại nói còn thiếu cái gì đó.

Nếu không phải chỉ có Thụ Đệ mới giúp được thì bọn họ đã sớm bầm chết nhóc rồi.

Cứ như vậy mà lãng phí một đồng thời gian, đến khi Địch Cửu vào tới trong này mà bọn họ còn chưa đi qua bên kia được.

Nghe Địch Cửu trả lời, tên kia cũng ghen hòng không biết nói gì.

Người ta không muốn mang theo người, người còn nói cái gì nữa chứ.

Thần niệm của Địch Cửu đã cảm nhận được giao động kịch liệt ở bên ngoài, xem ra ngoài kia cũng đã bắt đầu tấn công đại trận rồi.

Đối diện cái ao này chắc chắn là có đồ tốt, bây giờ Địch Cửu cũng không muốn cùng mấy tên tu sĩ Kim Đan này đánh nhau nữa. Nhưng mà nếu như bọn họ muốn đánh hội đồng hãn thì cũng đừng trách hãn lại hạ sát thủ.

Tên tu sĩ Kim Đan tăng bảy theo bản năng mà quay qua nhìn mấy người kia, thấy bọn họ cũng không có chút chiến ý nào. Thật sự là Địch Cửu quá lợi hại rồi, bây giờ bọn họ cũng không biết phía đối diện có cái gì, nếu như lại liều mạng với Địch Cửu thì cũng không đáng rồi.

Lấy thực lực của Địch Cửu bây giờ thì cho dù bọn họ có cùng nhau đánh hãn thì chỉ sợ kết quả là lưỡng bại câu thương mà thôi.

Tên tu sĩ Kim Đan tăng bảy hít sâu một hơi, ôm quyền nói với Địch Cửu:

- Địch đạo hữu, ta có hai gốc linh thảo cấp bốn.....

Y còn chưa dứt lời thì Địch Cửu đã hiểu rõ ý của đối phương rồi, hắn khoát tay ngăn chặn lời nói của người này, liếc nhìn mọi người đứng ở đây, thần nhiên nói:- Mấy thứ linh thảo khoáng thạch này nọ ta không quan tâm lắm. Ta chỉ thiếu một ngọn lửa mà thôi, nếu như người nào có thì ta sẽ mang tên đó đi theo.

Nói xong thì Địch Cửu đi đến một chỗ gần cái ao xanh hơn. Thần niệm của hắn này giờ vẫn luôn cảm nhận dao động pháp tắc ở đây, nếu như dựa vào trực giác của Thụ Đệ cũng có thể vượt qua được cái ao này. Nhưng mà thứ khiến Địch Cửu để ý cũng không phải đồ vật đối diện mà chính là cái ao này.

- Ta biết một chỗ có ngọn lửa.

Nằm ngoài dự đoán của Địch Cửu, một tên tu sĩ Kim Đan tầng sáu đứng dậy ôm quyền nói với Địch Cửu

Phía đối diện ao có cái gì thì Địch Cửu chưa từng thấy qua, nhưng mà cái ao này có nhiều linh khí như vậy thì đương nhiên cũng không phải vật tầm thường gì rồi.

Địch Cửu ngẩn ra, hắn cũng chỉ thuận miệng nói mà thôi, hắn không muốn mang theo những tu sĩ này qua cùng. Nếu như bình thường thì cho dù biết chỗ của ngọn lửa thì cũng sẽ không ai chủ động nói ra cả, có lẽ thứ bên kia cũng rất trân quý nhưng mà cũng chưa chắc có thể so sánh được với ngọn lửa đi?

- Người biết chính xác chỗ của ngọn lửa?

Địch Cửu có chút nghi ngờ nhìn tu sĩ Kim Đan tầng sáu kia.

Người nọ nhanh chóng lấy một cái ngọc giản từ trong túi ra, đưa cho Địch Cửu

- Chỗ này chính là chỗ có ngọn lửa, đạo hữu có thể xem xét, chỗ này nằm ở bên trong Thiên Mạc.

Địch Cửu cầm lấy cái ngọc giản xem sơ qua, sắc mặt lập tức có chút khó coi.

Vị trí bên trong ngọc giản này là một cái Hỏa Mạc, vị trí được đánh dấu rất cẩn thận, thậm chí còn chỉ rõ chỗ ở của ngọn lửa.

Nhưng mà cái ngọc giản này hẳn cũng có mà, hồi nãy Trọng Tuân mới đưa cho hẳn một cái ngọc giản cũng đánh dấu chỗ này đó thôi.

Tu sĩ Kim Đan tầng sau thấy sắc mặt của Địch Cửu thì nhanh chóng bổ sung:

- Địch đạo hữu, chỗ này đúng là có rất nhiều người biết đến nhưng ta bảo đảm không có ai có thể đánh dấu tỉ mỉ như của ta đâu.

Địch Cửu nghe hai chữ tỉ mỉ thì cũng giật mình, thần niệm lại đảo qua ngọc giản lần nữa, lần này thì đã phát hiện điểm khác nhau giữa hai vị trí.

Phụ thân của Trọng Tuân đã tự mình lấy ngọn lửa kia đi cho nên chắc chắn sẽ không đánh dấu sai vị trí, mà tên trước mặt này lại nói vị trí của y đánh dấu là vô cùng tỉ mỉ chính xác. Vậy nói cách khác, rất có khả năng ngọn lửa của phụ thân Trọng Tuân và của người này là hai ngọn lửa hoàn toàn khác nhau.

Địch Cửu mặt không đổi sắc thu hồi cái ngọc giản này, giọng điệu bình thản nói:

- Người nếu như đã đưa cho ta vị trí của ngọn lửa này thì ta cũng sẽ giữ lại, người cứ đi phía sau ta đi.

- Được, đa tạ Địch đạo hữu.

Tên tu sĩ Kim Đan tăng sáu nhanh chóng ôm quyền cảm tạ, bước nhanh lại sau lưng Địch Cửu.

Ngọn lửa kia đúng là có quý thật nhưng y cũng rất tự hiểu mình. Lấy thực lực của y bây giờ mà đi đến chỗ này thì đừng nói tới lấy ngọn lửa, cho dù là tới gần nó thôi đã vô cùng khó khăn rồi. Thiên Mạc cũng không phải lúc nào cũng mở ra, mà trước khi Thiên Mạc đóng cửa thì y cũng không có cách nào lấy được nó cả, nếu như đã không lấy được thì không bằng đem nó đi trao đổi với Địch Cửu để lấy được thứ có ích lợi hơn.

- Địch đạo hữu....

Trọng Tuân cũng không cam lòng, ôm quyền nói.

Địch Cửu hiểu ý cậu muốn nói gì

- Người cũng đi theo ta đi.

Trọng Tuân đã cho hẳn một món đồ rất quan trọng, hơn nữa sau khi rời khỏi đây cậu nhất định sẽ rời khỏi Thương Lô Thích Gia, lấy tính tình thối nát của đám Thương Lô Thích Gia kia thì cậu chỉ có thể làm kẻ thù chứ không thể làm bằng hữu với Thích gia nữa, cho nên Địch Cửu mới đồng ý để cho cậu đi theo hẳn một lúc.

- Đa tạ Địch đạo hữu.

Trọng Tuân vui vẻ nói, nhanh chóng chạy đến sau lưng Địch Cửu.

Ba gã tu sĩ Kim Đan còn lại nhìn nhau, bây giờ Địch Cửu có thêm hai tên tu sĩ Kim Đan khác giúp đỡ, bọn họ càng không dám manh động hơn.

Nhưng mà nếu như muốn bọn họ lấy ra một món bảo vật ngang ngửa với ngọn lửa thì bọn họ đúng là không lấy ra được.

Địch Cửu cũng mặc kệ ba người kia nghĩ cái gì, hắn đã nhìn thấy một cái sát trận không gian ở phía trên của cái ao này, đại trận này cho dù là hắn cũng không thể phá được, thêm Thụ Đệ vào cũng vẫn không được.

Nhưng mà trận pháp bên trong cái ao hoàn toàn khác với cái đại trận trên không kia, cấp bậc cũng thấp hơn nhiều, cao lắm thì cũng chỉ mới là một cái trận pháp cấp năm mà thôi, vậy thì hắn chỉ cần đi qua trận pháp bên trong cái ao này thì cũng qua bên kia được.

Địch Cửu giơ tay lấy ra trận kỳ quăng ra ngoài, hắn bố trí một cái hộ trận cấp bốn bảo vệ khu vực xung quanh hắn an toàn xong lập tức lấy tiếp trận kỳ ra quăng vào bên trong ao.

Cái ao màu xanh vốn vô cùng bình thường kia đột nhiên toát ra thật nhiều linh khí nồng đậm đến cùng cực. Chỉ mới cảm thụ một chút thôi mà Địch Cửu đã có thể cảm nhận được bình cảnh tu vi của mình đã bắt đầu buông lỏng rồi.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 144: Phá Sát Trận

Cái ao màu xanh vốn được trận pháp che giấu bây giờ đã có thể dùng thần niệm xem được rõ ràng, mặc kệ là hai tu sĩ Kim Đan hay là Tần Âm, Thụ Đệ thì cũng đều khát vọng nhìn cái ao này.

Thần niệm của Địch Cửu dừng ở trong ao, sau khi xác nhận hoàn toàn không có vấn đề gì thì nói:

- Nước trong ao này cho dù đem đi chắc cũng không có ích lợi gì đâu, mọi người ráng nắm chặt thời gian đi tu luyện đi.

Nói xong thì Địch Cửu cũng là người đầu tiên đi vào bên trong ao, cảm giác lạnh đến thấu xương đánh úp lại, đến cả Địch Cửu còn cảm thấy nước này hình như là lạnh quá rồi.

Sau cơn rét lạnh đó chính là linh khí nồng đậm cùng cực, giờ phút này cho dù là Tần Âm hay hai tu sĩ Kim Đan kia cũng đề không thèm để ý đến cái rét lạnh kia nữa mà chỉ chuyên tâm tu luyện điên cuồng hấp thu linh khí bên trong cái ao này.

Địch Cửu không thể không bội phục tư chất của Tần Âm, chỉ mới vận chuyển vài chu thiên mà thôi, nàng đã có thể thăng cấp vào Trúc Cơ tầng bốn. Hơn nữa tốc độ tăng trưởng tu vi của Tần Âm thực sự là có thể nhìn thấy bằng mắt thường đó.

không chỉ riêng Tần Âm, tu vi của Trọng Tuân cùng với tu sĩ Kim Đan tầng sáu kia cũng đang tăng lên nhanh chóng.

Địch Cửu vô cùng kinh ngạc, không biết linh khí bên trong cái ao xanh này rốt cục là thứ gì nữa, vậy mà lại thần kì như vậy.

Thụ Đệ đã ráp cánh tay xong rồi bây giờ cũng đang điên cuồng hấp thu linh khí bên trong ao. Tốc độ hấp thu linh thạch của Thụ Đệ vốn rất chậm nhưng mà đổi thành linh khí trong đây thì lại khác hoàn toàn, Địch Cửu cũng có thể cảm giác được khí tức tu vi của nhóc cũng đang tăng lên.

Mà tới cả con bọ hung trên vai Địch Cửu cũng đã bay xuống cái ao luôn rồi.

Địch Cửu ngược lại không tu luyện mà lại lấy trận kỳ ra, hẩn lại bố trí lại hộ trận kia lần nữa, sau đó bắt đầu đi tới bờ bên kia.

Hai tu sĩ Kim Đan và Tân Âm đều đang điên cuồng tu luyện, Địch Cửu cũng lười đi gọi bọn họ dậy. Hơn nữa hẩn cũng biết, đây là mấy người kia cam chịu nhường thứ tốt ở bờ bên kia lại cho hẩn.

Càng đi vào sâu bên trong thì Địch Cửu càng cảm nhận được linh khí càng nồng đậm, đồng thời hẩn cũng cảm nhận được nước ao đang càng lúc càng lạnh thêm.

Địch Cửu liên tục ném ra trận kỳ, ao nước xanh đã bị Địch Cửu mở ra một con đường đi.

Đi được một lúc thì Địch Cửu cũng đã nhìn thấy phía bên kia ao. Một hạt châu màu xanh lam lớn cỡ nắm tay đang trôi nổi trên không ở phía đối diện ao.

Thần niệm của Địch Cửu đảo qua, thì ra cảm giác rét căm căm này là do hạt châu đó tỏa ra.

Cái này tuyệt đối là đồ tốt, Địch Cửu định giơ tay lấy hạt châu này xuống rồi. Nhưng mà chỉ vừa mới giơ tay hẩn liền cảm nhận được một loại

dao động của pháp tắc, xem ra hạt châu này cũng không phải thật sự lơ lửng trên không trung mà là do xung quanh nó đang có một đại trận thiên nhiên bao phủ.

Nếu như hãn không phá trận pháp này mà cứ thò tay lấy thì sợ là cả cánh tay của hãn sẽ biến thành bụi luôn rồi.

Địch Cửu ngồi xuống phía dưới của hạt châu, thần niệm bắt đầu xâm nhập vào mép hộ trận của hạt châu, bắt đầu quan sát cẩn thận không gian hộ trận này.

Thời gian cứ như vậy lặng lẽ mà trôi qua, Địch Cửu hoàn toàn đắm chìm vào việc nghiên cứu trận pháp.

Trước kia, mỗi lần hãn bố trí trận pháp đều là theo những quỹ tích nhất định, ít nhất thì cũng phải xác định rõ ràng vị trí đặt của các trận kỳ sau đó lại phối hợp với linh khí thiên địa để khởi động trận pháp.

Nhưng mà không gian trận xung quanh hạt châu này hoàn toàn không có quỹ đạo gì cả, hãn nhìn không ra trận kỳ, không nhìn được nền tảng cơ sở của trận pháp càng nhìn không ra mắt trận ở đâu....

Nhưng mà Địch Cửu tin tưởng thật sự có một không gian hộ trận ở đây, ở trang đầu Thế Giới Thư cũng đã từng nói qua, tất cả vật chất tạo nên vũ trụ đều là vật hữu hình. Người không cảm nhận được hình của vật đó là bởi vì ánh mắt của người quá thấp, thực lực không đủ mà thôi.

Chỉ cần thực lực của người đủ, người còn có thể cảm nhận được những điểm tiếp nối của không gian, có thể tùy tay xé rách hư không, từ thế giới này đi đến thế giới khác một cách dễ dàng.

.....

Mà ba tên tu sĩ Kim Đan còn lại đứng ở bên ngoài, sau khi nhìn thấy bọn họ biến mất thì sắc mặt đều âm trầm lên

- Hoàng Bình huynh, nếu như chúng ta cứ chờ ở đây thì không phải là công cốc hết rồi sao?

Trong ba người còn lại, có một tên đột nhiên đứng ra ôm quyền nói với tên tu sĩ Kim Đan tăng bảy.

Hoàng Bình chính là tu sĩ Kim Đan tăng bảy từng nói chuyện với Địch Cửu lúc trước, Địch Cửu đã từ chối y, mà y lại không dám đánh nhau với Địch Cửu cho nên chỉ đành đứng đợi ở chỗ này.

Nghe tên kia hỏi thì y mới thu hồi tầm nhìn lại nói:

- Động tĩnh bên ngoài có chút lớn rồi, chắc là có rất nhiều người đang tấn công đại sát trận bên ngoài sơn cốc kia. Cho dù đại trận kia có lợi hại cỡ nào cũng không thể chịu đựng được. Ngụy Khải nói rất đúng, chúng ta không thể cứ đứng chờ như vậy mãi được, còn chờ nữa thì coi như uống công một chuyến rồi. Nhưng mà không gian đại trận trên không của ao này chúng ta chắc chắn là không làm gì được rồi, nếu như không cần thận chỉ sợ sẽ bị chôn vùi ở chỗ này mất....

- Hoàng huynh, Ngụy huynh, các người nói thử coi, có khi nào mấy người kia không phải là vượt qua đại trận trên không này mà là đi vào trong trận ở dưới cái ao này không?

Tên tu sĩ Kim Đan tăng bốn đột nhiên lên tiếng, tu vi của hắn thấp nhất trong ba người.

Nghe hắn nói thì mắt Hoàng Bình cũng sáng lên, kích động nói:

- Đúng rồi, cần gì phải bay qua cái ao này chứ? Chúng ta cũng có thể lợi qua ao mà. Hộ trận của cái ao này có khả năng không giống với hộ trận

ở trên không, ba người chúng ta cùng nhau liên thủ, ta cũng không tin không phá được cái trận này.

Có khi sự thật đã ở rất gần chúng ta rồi, chỉ cần người nhẹ nhàng vạch trần một chút, lập tức sẽ không còn bí mật gì nữa.

Ba gã tu sĩ Kim Đan cùng nhau tấn công về phía ao xanh kia, tuy rằng không nhanh gọn lẹ bằng Địch Cửu những mà cũng không tốn tới một ngày đã nghe trận pháp rảng rặc một tiếng vỡ vụn, ngay sau đó là linh khí dày đặc chen chúc nhau tuôn ra.

- Đúng là chỗ tốt!

Ba người bây giờ còn thêm quan tâm tới chuyện gì nữa chứ, gần như là cùng một lúc nhảy xuống ao.

Ba người không cần lo lắng gì nữa, đắm chìm trong linh khí dày đặc từ nước trong ao, bắt đầu điên cuồng tu luyện.

Trong ao này chỗ nào cũng có các loại cấm chế và hộ trận khác nhau, cho nên dù là đám Tần Âm và ba tên Kim Đan này cùng nhau tu luyện trong ao nhưng mà không có ai phát hiện ra ai cả.

Còn vị trí của Địch Cửu thì càng ở sâu hơn nữa, trừ khi nào bọn họ chạy qua bên phía đối diện chứ nếu không thì không cách nào nhìn thấy bóng dáng của Địch Cửu được.

Ở trong ao này tu luyện không lâu đã có thể thăng cấp một bậc, trừ khi nào bọn họ bị điên mới không chịu ngồi tu luyện mà đi chạy vòng vòng.

Còn chuyện thứ tốt ở phía đối diện bên kia thì cũng chỉ có thể làm cho tu vi của bọn họ tăng nhanh mà thôi. Nhưng mà nếu như ngồi trong ao này đã có thể tăng tu vi thì ai rảnh hơi chạy qua bên kia cướp đồ chộc tên điên Địch Cửu kia chứ.

.....

Bọn họ đã tu luyện trong ao được năm ngày rồi, cánh tay của Thụ Đệ đã khôi phục trở lại như cũ, đây là lần đầu tiên nhóc cảm thấy tu luyện vui như vậy đó, nhóc chỉ cách cấp ba một đoạn nữa thôi. Bây giờ trong lòng nhóc chỉ mong có thể mau chóng thăng lên cấp ba, như vậy thì dù cho có gặp phải tu sĩ Kim Đan cũng không cần thảm như lần này rồi.

Tần Âm vốn có được một sư phụ Nguyên Hồn hậu kỳ, hơn nữa Chân Ly Kiếm Tông lại là đệ nhất tông môn ở khu vực phía Bắc cho nên có thể nói tài nguyên tu luyện của nàng chẳng thiếu thốn thứ gì cả.

Nhưng mà đến bây giờ Tần Âm mới hiểu được, không thiếu tài nguyên tu luyện cũng không đồng nghĩa với việc có thể làm cho tu vi có thể tiến bộ không ngừng được. Cho dù tư chất của nàng có cao cỡ nào thì mấy linh thạch đan dược bình thường kia cũng không cách nào so sánh được với được với việc tu luyện bên trong cái ao xanh này.

Lúc nàng vừa vào ao đã đột phá lên Trúc Cơ tầng bốn, bây giờ lại tu luyện thêm năm ngày, tu vi của nàng đã đạt đến Trúc Cơ tầng sáu.

Nếu như nàng chạy ra ngoài nói với người ta, trong vòng năm ngày, nàng đã tu luyện từ một Trúc Cơ tầng ba lên đến Trúc Cơ tầng sáu chắc là không ai thềm tin nàng đâu.

Đồng thời, Tần Âm cũng rõ, có tiến bộ cao như vậy cũng không phải chỉ có mình nàng, tu sĩ gọi là Trọng Tuân kia lúc trước khí tức cũng từng dao động nói vậy chắc cũng đã thăng lên một bậc rồi.

Tần Âm càng không muốn lãng phí cơ hội lần này một chút nào cả, tiếp tục điên cuồng tu luyện, cơ hội tốt như vậy sợ là chỉ có một lần trong đời mà thôi.

.....

Phốc phốc phốc!

Hơn mười đạo không gian phong nhận lại bay ra từ trong đại trận không gian ngoài sơn cốc, cuốn đi hơn mười sinh mệnh nữa.

Nhưng mà những tu sĩ vẫn không thèm quan tâm mà vẫn điên cuồng tấn công đại trận, bởi vì mọi người đều hiểu rõ bên trong đại trận này có thể có rất nhiều bảo vật. Hơn nữa mọi người cũng biết đã từng có tám người đi vào bên trong rồi.

Răng rắc!

Dưới sự tấn công của hơn một trăm người này thì đại trận trên không kia rốt cục cũng phát ra một tiếng răng rắc.

- Đại trận này sắp phá được rồi, mọi người mau thêm sức nữa đi nào, chỉ cần phá được trận, chúng ta sẽ lấy được vô số bảo vật cực tốt đó.

Một tu sĩ Kim Đan tầng tám lớn tiếng cổ vũ mọi người.

Lúc tu sĩ tầng tám này biết tin chạy tới thì đám người Thụ Đệ hay là Địch Cửu thì cũng đã vào trong đó hết mất rồi.

Thân là một Kim Đan tầng tám gần như là tồn tại mạnh nhất trong Thiên Mạc rồi, đương nhiên sẽ không cam lòng nhường đồ tốt lại cho người khác rồi, cho nên y liền tụ tập tất cả tu sĩ ở đây lại, cùng nhau liên thủ tấn công cái đại sát trận này.

Lại tiếp tục cố gắng thêm mấy ngày nữa thì cái đại sát trận này cuối cùng cũng không kiên trì nổi nữa, phát ra âm thanh vỡ vụn.

Lần này thì mọi người cũng không cần tu sĩ Kim Đan tầng tám kia nói thì cũng biết cái trận pháp này cũng không chịu được bao lâu nữa, sắp sửa phá trận được rồi.

Hơn hai trăm pháp bảo đồng loạt tấn công, tuy rằng có mấy người bị không gian phong nhận giết chết nhưng mà cái đại sát trận này cuối cùng cũng bị mọi người liên thủ phá vỡ.

Gần hai trăm người chen lấn chạy vào, điên cuồng chạy về phía cửa động có ánh sáng xanh kia.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 145: Một Đánh Năm

Địch Cửu kinh hỉ mở to mắt, hẳn cuối cùng cũng đã tìm được dấu vết của trận pháp xung quanh hạt châu màu xanh lam kia rồi.

Lần này thu hoạch của hẳn không chỉ có mỗi hạt châu này thôi mà còn một thứ khác nữa, chỉ cần cho hẳn đủ thời gian thì sau này chính hẳn cũng có thể bố trí được loại trận pháp hư không vô hình vô ảnh giống như vậy.

Địch Cửu đưa tay lấy hơn mười trận kỳ ra, sau đó ném ra ngoài, trận pháp vốn đang khóa chặt xung quanh hạt châu đột nhiên xuất hiện một kẽ hở, tay của Địch Cửu đã nhanh chóng tóm lấy hạt châu này.

Hàn ý lạnh đến thấu xương đột nhiên truyền đến làm cho Địch Cửu suýt chút nữa đã quăng hạt châu này xuống đất luôn rồi. Một ngọn chân hỏa xuất hiện trên lòng bàn tay của Địch Cửu, nhưng mà cho dù là vậy thì Địch Cửu cũng vẫn còn cảm giác tay của mình sắp sửa bị đông thành băng luôn rồi.

Hạt châu lạnh như vậy cho nên Địch Cửu hoàn toàn không dám cầm nó quá lâu, hẳn nhanh chóng lấy ra một cái hộp ngọc, đặt hạt châu, lại đánh thêm vài đạo cấm chế lên xong mới cất hộp lại.

Hạt châu màu xanh lam kia bị Địch Cửu lấy đi rồi, thần niệm của hẳn cũng đã nhìn thấy toàn bộ hình ảnh đại trận của cái ao xanh này, hẳn lại ném ra mười đạo trận kỳ nữa liền thấy một Lam Mạch xuất hiện trước mặt hẳn.

Địch Cửu cuối cùng cũng hiểu ra vì sao nước trong ao kia là màu xanh, vì sao linh khí trong đó lại nồng đậm như vậy rồi.

Thì ra là bởi vì trong ao này có được một Lam Mạch, tuy rằng bây giờ hẳn chưa biết Lam Mạch này là cái gì, nhưng mà mấy thứ này trong Thế Giới Thư chắc chắn có giải thích, chỉ cần tìm một chút là ra.

Lam Mạch này chính là ngọn nguồn của linh khí trong ao thì Địch Cửu mà không hốt nó đi mới là lạ đó. Từng cái từng cái trận kỳ được Địch Cửu ném ra ngoài, nhưng mà chưa đợi Địch Cửu lấy được Lam Mạch thì thần niệm đã phát hiện ra có một hai trăm người đang ồ ạt chạy tới chỗ này. Địch Cửu làm sao dám do dự nữa, nhanh chóng đẩy nhanh tốc độ.

Rầm! Rầm! Oanh!!

Trong âm thanh rung trời, cuối cùng thì Địch Cửu cũng thu được Lam Mạch dài hơn mười trượng vào dực viên giới chỉ của hắn rồi.

Hai trăm người kia vọt vào gần như là cùng một lúc với lúc Địch Cửu thu Lam Mạch xong. Sau khi lấy đi Lam Mạch thì hộ trận xung quanh ao và trên không đều mất di tác dụng. Mà ở bên bờ ao bên kia, có một gốc cây ăn quả cao cỡ ba bốn thước, trên cây có ba trái cây màu xanh, mà vỏ ngoài của mấy trái này lại có những đường vân gợn sóng.

Bởi vì Địch Cửu đã lấy đi linh mạch màu xanh kia rồi cho nên mọi người vừa chạy vào liền nhìn thấy ngay gốc cây này.

- Hồn Nguyên quả?

Phần lớn người ở đây đều nhận ra ba trái cây đó là thứ gì, mắt cả đám đều phát sáng lên.

Mặc kệ là ai ở trong Tu Chân giới cũng đều biết được Hồn Nguyên quả trân quý cỡ nào. Có rất nhiều tông môn không thể trở thành tông môn

hạng nhất mà nguyên nhân lớn nhất chính là vì không tìm được Hồn Nguyên quả.

Hồn Nguyên quả có thể luyện chế được Ngưng Hồn Đan, đây chính là đan dược tốt nhất giúp cho tu sĩ Kim Đan kỳ có thể thăng cấp lên Nguyên Hồn cảnh.

Có một ít tu sĩ Trúc Cơ và tu sĩ vừa mới bước vào Kim Đan biết rõ bản thân không có cơ hội lấy được nó, trong mắt bọn họ chỉ có khát khao mà thôi không có ý định chạy lên cướp đoạt. Mà một ít tu sĩ Kim Đan trung kỳ hậu kỳ lại điên cuồng chạy vọt qua phía bên kia ao, muốn cướp lấy gốc cây có Hồn Nguyên quả kia.

Nhưng mà mấy tu sĩ Kim Đan bên trong ao thì lại chẳng động đậy gì cả, bọn họ biết rõ sự lợi hại của Địch Cửu, bây giờ vị trí của Địch Cửu lại gần như vậy, bọn họ hoàn toàn cướp không được.

Địch Cửu đúng là cố gắng hạn chế việc dùng đan dược để thăng cấp, nhưng mà loại quả trân quý như Hồn Nguyên quả thì ai mà lại không muốn chứ? Huống chi Hồn Nguyên quả là loại bảo vật có thể giúp đột phá cảnh giới, nếu như hẳn không thể đột phá vào Nguyên Hồn cảnh thì dùng Hồn Nguyên quả cũng không có nhiều tác dụng phụ lắm.

Tốc độ của mấy người vào sau kia có lẽ cỡ nào thì cũng không bằng Địch Cửu được, Địch Cửu chỉ cần dùng Thần Niệm Độn Thuật một cái đã tới ngay bên cạnh Hồn Nguyên quả, vừa đưa tay ra một cái đã thu luôn cả gốc cây vào bên trong dược viên giới chỉ rồi.

Sau khi Địch Cửu lấy được Hồn Nguyên quả rồi thì mấy tên tu sĩ Kim Đan kia cũng đã dừng lại ở khu vực bên cạnh Địch Cửu, bao vây hẳn lại.

- Linh khí bên trong ao này có thể tẩy rửa tạp chất bên trong kinh mạch.

Một tu sĩ Trúc Cơ đã phát hiện ra chỗ tốt của cái ao này cho nên kinh hỉ kêu lên.

Linh mạch màu xanh trong ao đã bị Địch Cửu lấy đi nhưng mà không biết linh mạch đó đã ở đây được bao lâu cho nên nước trong ao này đã sớm thấm thấu đủ linh khí rồi.

Trừ mấy tu sĩ Kim Đan còn đang bao vây Địch Cửu ra thì những tu sĩ khác biết rõ không có cơ hội cướp lấy Hồn Nguyên quả cho nên đã nhanh chóng nhảy xuống ao tu luyện. Bọn họ chỉ là đi vào chung với tên tu sĩ Kim Đan tầng tám kia mà thôi cũng không phải là thuộc hạ của tên đó.

- Trả gốc cây đó lại đây ta sẽ chữa cho người một con đường sống.

Người nói chuyện chính là tên tu sĩ Kim Đan tầng tám kia, y không thấy được lúc Địch Cửu lấy đi hạt châu màu xanh lam và Lam Mạch, chứ nếu không sợ là y sẽ không nói như vậy đâu.

Địch Cửu nhìn lướt qua chín tên tu sĩ đang vây quanh hẳn, bốn tên là tu sĩ Kim Đan dưới tầng ba, ba tên là Kim Đan trung kỳ, hai tên cuối cùng là Kim Đan hậu kỳ, trong đó tên vừa mới mở miệng đòi hẳn nhả đồ ra là một Kim Đan tầng tám, người còn lại là Kim Đan tầng bảy.

Nhấc tay lên, trong tay xuất hiện một thanh trường đao, ánh mắt của Địch Cửu đảo qua chín người, thản nhiên nói:

- Lúc này đúng là ta đã lấy được Hồn Nguyên quả, nhưng mà trên đó chỉ có ba trái mà thôi. Ta là người của đại tông môn, nếu các vị dưới tình huống chưa chắc sẽ cướp được một Hồn Nguyên quả mà muốn kết thù với ta thì xin cứ việc ở lại.

Tu vi của Địch Cửu cũng chỉ mới là Kim Đan tầng một mà thôi, mặc dù là cũng đang ở trong ao xanh nhưng mà tinh lực của hẳn đều đặt ở trên trận pháp, cho nên tu vi vẫn chưa đột phá lên Kim Đan tầng hai nữa.

Nếu như muốn đánh với chín người cùng một lúc thì cũng hơi quá sức rồi.

- Ta còn một thời gian dài nữa mới đạt tới Kim Đan viên mãn, cho nên ta rút lui.

Một tu sĩ Kim Đan tầng hai ôm quyền nói xong một câu liền nhảy vào bên trong ao bắt đầu tu luyện.

Ba tên Kim Đan sơ kỳ kia thấy tên Kim Đan tầng hai lui ra như vậy thì cũng ôm quyền nói một câu liền nhảy xuống ao tu luyện.

Bọn họ cũng không phải là bị Địch Cửu hù dọa mà là tại vì Địch Cửu nói Hồn Nguyên quả chỉ có ba trái. Cho dù có hợp sức xử lý xong Địch Cửu thì cũng chưa chắc tới phiên mấy tu sĩ Kim Đan sơ kỳ như bọn họ cướp được Hồn Nguyên quả. Nếu như đã cướp không được thì mắc mớ gì phải vì vậy mà đắc tội với đại tông môn chứ? Vẫn là nên nắm chặt thời gian tu luyện đi.

Tên tu sĩ Kim Đan tầng tám kia thấy bọn họ rút lui cũng không nói gì, thực ra y càng mong mọi người đều rút lui hết đi để một mình y ở lại đối phó với Địch Cửu thôi là được rồi.

Sau khi bốn người kia đã rời khỏi thì trường đao của Địch Cửu cũng đã bổ ra từng đạo đao khí tiêu điều đầy sát khí.

Thấy Địch Cửu thật sự có gan dám ra tay trước thì tên tu sĩ Kim Đan tầng tám kia tức giận vô cùng. Trên ngực y đột nhiên xuất hiện một cái hộ giáp vàng kim, y còn lười đi cản trở đao khí của Địch Cửu mà lại giơ lên trường thương tấn công về phía ngực hắn.

Thình thịch! Thình thịch! Thình thịch!

Đao khí sắc bén chém lên trên hộ giáp của tu sĩ Kim Đan tầng tám kia, đao khí thẳng tiến không lùi kia tuy rằng không thể làm vỡ hộ giáp nhưng mà đao ý lại xâm nhập vào bên trong, khiến cho thân thể của y lạnh run. Y thậm chí có một loại cảm giác Địch Cửu nhất định phải giết chết y thì mới chịu bỏ qua. Cũng may là sau đó Địch Cửu cũng không có tiếp tục ra tay với hắn nữa.

Tuy rằng Địch Cửu lại không tiếp tục tấn công y nữa nhưng mà cái loại đao ý chỉ tiến không lùi kia vẫn còn đang tiếp tục ăn mòn y.

- Mọi người cùng nhau động thủ đi, cướp được đồ vật thì chia đều.

Tên tu sĩ Kim Đan tầng tám đã không dám coi Địch Cửu giống như mấy con kiến Kim Đan tầng một bình thường kia rồi, trong lúc nói chuyện thì khí thế của trường thương vốn đã bị Phong Tiêu Đao của Địch Cửu ăn mòn cũng không giữ lại chút nào nữa.

Bốn tên tu sĩ Kim Đan còn lại cũng chỉ ra tay chậm hơn một nhịp mà thôi, không phải là bọn y không kịp phản ứng mà là vì khi đối phó với một con kiến Kim Đan tầng một thì sẽ không có ai sẽ chủ động xuất ra lá bài chưa lật của mình trước hết.

Địch Cửu lại không chút lưu tình, tuy là Phong Tiêu Đao của hắn đầu tiên tấn công tên tu sĩ Kim Đan tầng tám trước nhưng mà hắn lại hiểu rõ mình nên làm gì tiếp theo rồi.

Sau khi chém ra Phong Tiêu đao xong thì Địch Cửu cũng không để ý đến trường thương của y, mà lại chém ra thêm một đao nữa, lần này là đao thứ năm Liệt đao chém về phía tên tu sĩ Kim Đan tầng bảy, rồi lại đánh thêm một quyền về phía mấy tên tu sĩ Kim Đan còn lại.

Hai tên Kim Đan hậu kỳ kia hẳn nhất định phải giải quyết xong một người rồi mới tính tiếp được, mà người hắn chọn giải quyết trước chính là tên tu sĩ Kim Đan tầng bảy.

Mấy tên tu sĩ Kim Đan còn lại động tác có hơi chậm một chút, nhưng mà sau khi tên tu sĩ Kim Đan tăng tám nói xong thì họ cũng lấy ra pháp bảo của mình tấn công Địch Cửu.

Lần này Núi Non Liên Miên của Địch Cửu cũng không phải đánh tới một người cho nên hóa thành ba ngọn núi lớn cùng một lúc. Mà lúc này thì Liệt đao của hắn cũng đã chém lên người của tên tu sĩ Kim Đan tăng bảy rồi.

Tên tu sĩ Kim Đan tăng bảy này vốn chưa lấy hết toàn bộ thực lực ra, vì mặc kệ thế nào thì gã cuối cùng cũng sẽ có được một Hồn Nguyên quả mà thôi, nhưng mà bây giờ lại thấy Địch Cửu dám lựa chọn mình làm mục tiêu tiêu diệt thì giận dữ. Hai cái chũm chọe (Chũm chọe làm bằng hợp kim đồng thiếc, gồm hai chiếc giống nhau, hình tròn như chiếc đĩa, có núm để cầm) bị lấy ra đã phát ra âm thanh chói tai như xé rách không gian muốn xé Địch Cửu thành mảnh nhỏ

Oanh!

Gợn sóng của Liệt đao đụng vào chũm chọe bùng nổ chân nguyên ra xung quanh cũng làm cho thể tới của chũm chọe bị giảm đi. Trong lòng gã chấn động vô cùng, hắn đã lấy chũm chọe của mình ra vậy mà chỉ có thể ngăn lại thế đao của Địch Cửu mà thôi, hơn nữa sau khi ngăn được cơn sóng đao của Địch Cửu thì chân nguyên bị phản phệ trở lại cũng làm cho đan điền của gã đảo lộn.

Người trước mặt này nhất định không phải là tu sĩ Kim Đan tăng một!

Mà ngay lúc gã suy đoán Địch Cửu không phải là Kim Đan tăng một thì gợn sóng của Liệt đao cũng đã đánh tới người gã rồi.

Vậy mà còn Không thể hoàn toàn cản nó lại sao? Trong lòng của tu sĩ Kim Đan tăng bảy càng rung động. Cho dù Liệt đao của Địch Cửu được chũm chọe của hắn cản trở cho nên sẽ không có uy hiếp gì với gã nữa,

nhưng chuyện khiến gã kinh ngạc chính là chũm chọe của hắn lại không thể cản được cơn sóng đao kia của Địch Cửu, điều này cũng chứng minh Địch Cửu không những không phải là Kim Đan tầng một mà còn nói lên thực lực của hắn cao hơn mấy tu sĩ ở đây nhiều.

Rầm! Rầm! Oanh!

Cùng lúc đó thì Núi Non Liên Miên của Địch Cửu cũng đã đụng phải công kích của ba tên tu sĩ Kim Đan kia, Địch Cửu há miệng phun ra một ngụm máu tươi, sau đó xoẹt một cái, bên hông của Địch Cửu cũng đã xuất hiện vết thương.

Cho dù người đầu tiên Địch Cửu ra tay chính là tên tu sĩ Kim Đan tầng tám hơn nữa còn dùng cả Phong Tiêu đao, nhưng mà người này sau khi chặn được một đao kia thì y cũng dùng trường thương chọc ra một miệng vết thương thật sâu bên hông của hắn.

Cái này là do Địch Cửu đột nhiên nghiêng người một chút đó, nếu như không thì một thương này có khi đã chém đứt nửa thắt lưng của hắn rồi.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 146: Đỏ Mắt

Bây giờ thì Liệt đao đã bùng nổ trong cơ thể của tu sĩ Kim Đan tầng bảy kia rồi.

Lúc mà đao thứ năm Liệt đao của Địch Cửu đánh lên người gã thì gã chỉ đang kinh ngạc vì chân nguyên hùng hậu của Địch Cửu mà thôi, chiêng của gã vậy mà lại không thể cản được làn sóng đao đó của Địch Cửu.

Gã cũng giống với phần lớn các tu sĩ khác hoàn toàn không thèm để ý đến chút đao khí yếu xiu kia. Cho dù bị đánh trúng thì cũng chỉ là một vết thương nhẹ mà thôi, đối với tu sĩ Kim Đan thì chút vết thương đó không đáng là gì.

Ai mà biết được đòn sát thủ của một đao này lại là sự bùng nổ khi làn sóng đao đó chạm vào người chứ, đao vùn vù cùng vô tận chui vào bên trong cơ thể gã sau đó nổ tung. Giống như bọt sóng va chạm với đá ngầm sẽ tóe ra vô số giọt nước vậy....

Cơn đau xé rách kèm theo hơi thở tử vong lan tràn khắp người gã, tên tu sĩ Kim Đan tầng bảy kia giơ tay chỉ vào Địch Cửu muốn nói gì đó, nhưng mà từ trong cơ thể gã đột nhiên phun ra một cơn mưa máu, gã còn chưa kịp nói được một chữ nào đã tuyệt khí chết đi.

Địch Cửu hoàn toàn không để ý đến tu sĩ Kim Đan tầng bảy đó, hẳn đã liều mạng chịu thương như vậy rồi mà còn không làm chết được tên tu sĩ Kim Đan tầng bảy kia vậy thì hôm nay hẳn chỉ còn cách chạy mà thôi. Cho nên cái chết của gã hoàn toàn nằm trong tính toán của Địch Cửu.

Sau khi giết chết tên Kim Đan tầng bảy xong thì Địch Cửu cũng không để ý đến vết thương bên hông, nhấc đao lên, đao mang hóa thành một màn đao nổi lên sát khí cuồn cuộn trong khu vực này.

Giống như có một thác nước đột nhiên xuất hiện từ hư không, đổ ập xuống từ trên cao ba ngàn thước xuống dưới bọn họ.

Phốc!

Một tên Kim Đan tầng bốn vừa mới đánh nát được một ngọn núi trong quyền kia của Địch Cửu thì đã bị màn đao kia thổi quét qua. Khí thể nghiền ép không gian đột ngột lan đến khiến cho tên Kim Đan tầng bốn này không có chút đường sống nào bị màn đao kia chém thành hai nửa.

Xung quanh đột nhiên yên tĩnh lại, ba người còn lại không dám động thủ nữa mà hết hồn nhìn Địch Cửu.

Cho dù là Kim Đan tầng chín thực lực mạnh mẽ cũng chưa chắc có thể làm được như Địch Cửu, bọn họ là năm người đánh một mình Địch Cửu, vậy mà mới đánh nhau một chút Địch Cửu đã xử đẹp một tên Kim Đan tầng bảy, sau khi bị thương vẫn có thể nhanh gọn lẹ mà giết luôn một tên Kim Đan tầng bốn.

Tên tu sĩ Kim Đan tầng tám hít vào một hơi, mấy cái này nói thì dài chứ thực ra chỉ đánh tới đánh lui trong chớp mắt. Vốn y còn nghĩ đánh cho Địch Cửu bị thương rồi sẽ tiếp tục sử dụng thêm một thương kỹ nữa, chuẩn bị rèn sắt khi còn nóng mà chém rụng Địch Cửu luôn.

Ai mà ngờ được thương kỹ của y còn chưa kịp hình thành thì Địch Cửu vừa mới giết xong một Kim Đan tầng bảy liền dễ dàng mà xử luôn một Kim Đan tầng bốn như vậy chứ. Tốc độ dùng pháp bảo đánh nhau còn muốn nhanh hơn y gấp đôi. Điều này nói lên cái gì chứ? Chứng tỏ là thần niệm của đối phương được cô đọng hơn y ít nhất là gấp hai lần, hơn nữa chân nguyên cũng không thua kém y tí nào.

Nói cách khác, nếu như y một chọi một với Địch Cửu thì người ta hoàn toàn có thể nhẹ nhàng mà xử lý y. May mà vừa rồi Địch Cửu chọn tên Kim Đan tăng bảy kia xuống tay, chứ nếu đổi thành y thì cũng chưa chắc y có thể tránh được một đòn đó.

Cảm nhận được sự đáng sợ của Địch Cửu, ngay lúc này tên tu sĩ Kim Đan tăng tám không dám lại tiếp tục ra tay.

Mà hai người Kim Đan trung kỳ đã có chút sợ sệt nhìn Địch Cửu, Địch Cửu có thể một mình đánh với năm người bọn họ, chỉ trả giá trúng một thương đã có thể dễ dàng giải quyết một tên Kim Đan tăng bảy và một tên Kim Đan tăng bốn. Bây giờ bọn họ chỉ còn lại ba người mà thôi, có thể nghĩ được nếu như bọn họ muốn xử lý Địch Cửu thì bản thân họ chắc cũng chả tốt lành gì đâu, ít nhất cũng phải rụng thêm hai đứa nữa mới có hi vọng thành công.

Thần niệm của Địch Cửu đã được cô đọng rất nhiều cho nên việc biến đổi pháp kỹ chỉ là việc trong tích tắc, chỉ một điểm này thôi đã mạnh hơn đám bọn họ nhiều rồi. Vậy bọn họ làm sao dám cướp đồ của một tên khủng bố như vậy chứ?

Ngay lúc hai tên kia chuẩn bị rút lui có trật tự thì ánh mắt của một người đang tu luyện bên trong ao đột nhiên sáng lên, gã chính là tên tu sĩ Kim Đan tăng bảy từng bắt cóc Thụ Đệ đi vào bên trong này đó.

Đúng là Địch Cửu rất mạnh, nhưng mà sau khi năm tên tu sĩ này vây công hắn thì cũng đã làm hắn bị thương rồi. Nếu như bây giờ lại thêm mấy người nữa chạy lại giúp thì sợ là Địch Cửu cũng không dễ dàng nữa đâu.

Mấy người kia không biết trên người Địch Cửu có bảo bối nhưng mà gã lại biết rõ ràng. Địch Cửu từng lấy được một cái linh mạch màu lam, chính mắt gã nhìn thấy Địch Cửu đã thu Lam Mạch đó vào, hơn nữa sau khi Địch Cửu lấy đi Lam Mạch rồi thì số lượng linh khí trong ao xanh này

giảm đi rõ rệt. Gã chỉ tu luyện trong đây tám ngày đã muốn bước vào Kim Đan tầng tám, hơn nữa gã còn thấy tên tu sĩ đưa cho Địch Cửu cái ngọc giản được Địch Cửu dẫn vào cùng lúc đó đã đạt tới Kim Đan tầng bảy.

Nếu như sau khi Địch Cửu xử lý hai người kia xong mà vẫn chưa bị thương thì gã cũng không dám nghĩ nhiều, nhưng mà Địch Cửu đã bị thương cho nên trong lòng gã cũng nhịn không được bắt đầu nóng lên rồi. Gã cũng biết rõ lúc đầu khi năm người vây công Địch Cửu thì bọn họ cũng chưa sử dụng toàn bộ thực lực.

Không đợi hai tu sĩ Kim Đan trung kỳ lui ra ngoài, tên tu sĩ Kim Đan tầng bảy lớn tiếng nói:

- Hẳn không phải chỉ lấy được một gốc cây Hồn Nguyên quả đâu mà là ba gốc lận, ít nhất có được chín trái Hồn Nguyên quả. Hơn nữa trừ ba cây Hồn Nguyên quả kia ra hẳn còn lấy được một linh mạch màu lam. Linh khí trong cái ao xanh này không bằng một phần mười lúc đầu là do hẳn đã lấy Lam Mạch gần trăm trượng kia mất rồi. Đồ tốt thì mọi người cùng hưởng, cho dù mỗi người chỉ lấy được nửa trượng Lam Mạch kia thôi cũng đã đủ cho chúng ta bước vào Nguyên Hồn cảnh rồi, mọi người do dự gì nữa chứ cùng tiến lên đánh hẳn đi thôi...

Nói dứt câu thì tên tu sĩ Kim Đan tầng bảy đỉnh phong này liền vọt ra khỏi ao, mà hai tu sĩ Kim Đan lúc trước đi theo y cũng không chút chần chờ xông lên theo.

Bọn họ cũng biết rõ, linh khí trong ao này đã giảm xuống mấy lần so với lúc đầu rồi.

Nghe nói trên người của Địch Cửu có được một cái Lam Mạch dài hơn trăm trượng, lại nghe nói linh khí trong ao không bằng một phần mười so với linh mạch kia thì bọn họ đã đỏ mắt rồi.

Tên Kim Đan tăng tám nghe nói Địch Cửu có nhiều đồ tốt như vậy cũng đỏ mắt theo. Không nói tới cái linh mạch màu lam dài hơn trăm trượng Địch Cửu mới lấy được, chỉ riêng cái thứ có thể chứa được linh mạch đó đã là chí bảo tối cao rồi.

- Mọi người mau giết chết hắn, linh mạch chúng ta chia đều, người nào ra tay người đó có phần.....Tu sĩ Kim Đan tăng tám điên cuồng kêu to, làm người dẫn đầu tấn công Địch Cửu.

Trong lòng Địch Cửu trầm xuống còn chưa đợi hắn bỏ chạy đã thấy vô số pháp bảo đánh lại đây.

Cùng lúc đó có người đóng lại cửa sơn cốc. Cho dù cái cấm chế trên cửa kia chả là gì với Địch Cửu cả, nhưng mà nếu như đợi hắn phá cửa xong chạy ra sợ là đã bị mấy người kia giết chết không biết bao nhiêu lần rồi.

Tần Âm và Thụ Đệ đang ở trong ao cũng trầm xuống, cho dù Địch Cửu có lợi hại cỡ nào đi nữa thì ở đây cũng có một đồng tu sĩ, hắn có thể giết được bao nhiêu chứ?

Thấy vô số tu sĩ đang điên cuồng chạy tới đánh Địch Cửu, ngay cả Trọng Tuân cũng nhịn không được chạy qua theo.

Cậu cũng có thể cảm nhận được linh khí trong ao đã giảm xuống một cách rõ ràng, cậu không biết linh mạch Địch Cửu lấy được dài bao nhiêu nhưng mà việc Địch Cửu có được linh mạch là chuyện chắc chắn. Cậu chỉ ở trong ao tu luyện mấy ngày đã lên đến Kim Đan tăng sáu viên mãn rồi, chỉ cần lấy được vài thước của linh mạch thì cậu hoàn toàn có cơ hội bước vào Nguyên Hồn cảnh.

Thấy xung quanh Địch Cửu đã có vô số công kích, cuối cùng Trọng Tuân cũng không suy nghĩ nhiều nữa, vọt tới tấn công.

Cho dù Địch Cửu có lợi hại hơn nữa thì hôm nay cũng phải chết, cậu cũng không cần phải sợ hãi nữa. Lúc trước nghe nói Địch Cửu là nhờ vào việc bố trí sát trận mới có thể giết được mấy tu sĩ Kim Đan trong Thương Lô Thích Gia, mà bây giờ Địch Cửu hoàn toàn không có thời gian để bố trí trận pháp rồi. Huống hồ cậu còn tận mắt nhìn thấy trường thương của tu sĩ tầng tám kia đâm vào thắt lưng của Địch Cửu, xem ra thì Địch Cửu cũng không phải lợi hại như cậu nghĩ.

Phốc! Phốc!

Cho dù Địch Cửu đã mặc linh giáp rồi nhưng mà trong thời gian ngắn vẫn bị mấy pháp bảo kia đánh ra vài đạo vết thương.

Thần niệm Địch Cửu dừng ở cửa hang đã bị cấm chế phong bế kia, xem ra hôm nay chỉ có thể đánh bừa mà thôi, không có lựa chọn khác rồi.

Địch Cửu chém ra trường đao, từng bức màn đao bắt đầu điên cuồng đại sát tứ phương.

Ngược lại Địch Cửu không dám tùy tiện sử dụng Núi Non Liên Miên và Cuồng Phong Bạo Nộ, hai chiêu này rất tiêu phí chân nguyên và thần niệm của hắn.

Rầm! Rầm! Oanh!

Một khi hỗn chiến đã bắt đầu thì không ngừng có tu sĩ phải ngã xuống, mà Địch Cửu cũng liên tục bị đủ loại pháp bảo tấn công lên thân thể.

Đúng lúc này thần niệm của Địch Cửu cũng nhìn thấy tên tu sĩ Kim Đan tầng bảy đang trốn phía sau đám người, gã chính là kẻ đã phóng đại gấp mười lần thu hoạch của hắn rồi kêu gọi mọi người vây đánh, sau khi nhìn thấy như vậy, hắn lập tức hiểu ra, có rất nhiều người muốn không làm mà hưởng đây mà.

Nếu như cả đám bọn họ đồng tâm hiệp lực cùng nhau tấn công thì chỉ sợ là thời gian nửa nén hương hắt cũng kiên trì không nổi nữa đó.

Nghĩ như vậy Địch Cửu liền bắt đầu chạy, đồng thời trong lúc chạy cũng bố trí một cái trận kỳ.

Gần như là mỗi khi bố trí một cái trận kỳ thì Địch Cửu cũng sẽ giết chết vài tên tu sĩ, mà trên người hắn cũng sẽ nhiều thêm vài vết thương.

Oanh!

Một viên thạch châu đánh lên ngực của Địch Cửu bị vỡ thành đá vụn bay đầy trời, nhưng mà cũng đã ngăn cản được đao ý vừa mới hình thành của Địch Cửu

Nhưng mà không đợi Địch Cửu chém ra đao thứ hai thì trường thương của tên tu sĩ Kim Đan tầng tám kia giống như rắn độc luôn ẩn nấp trong bóng tối đột ngột đâm ra, trường thương kéo theo thương ý cuộn cuộn phá tan vòng bảo hộ chân nguyên và cả linh giáp của Địch Cửu, xuyên qua ngực của hắn.

Phốc!

Trường thương vừa rút ra thì Địch Cửu đã phun ra một ngụm máu tươi, cả người đều suy yếu đi rất nhiều.

Ta nhất định không thể chết được, ý thức của Địch Cửu đã có chút mơ hồ rồi, trường đao trong tay hắn lại chém ra ngoài thêm một lần nữa, đao thứ sáu Thiên Mạc đao bị hắn chém ra.

Nhưng mà khác với Thiên Mạc đao lúc bình thường, Lần này màn đao không phải hạ từ trên trời xuống nữa, mà ngược lại từ phía xa quét ngang lại đây, gần như tất cả tu sĩ đều bị màn đao này quét qua

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 147: Hãn Không Xong Rồi

Màn đao mang theo một đạo hơi thở hư ảo quét ngang qua, khắp nơi văng lên từng đạo huyết vụ.

Phốc! Phốc! Phốc!

Có mười mấy tên tu sĩ bị màn đao này chém thành hai nửa, thậm chí có hai tu sĩ Kim Đan tầng một cũng không tránh được loại xui xẻo này.

Sau khi chém ra một đao này thì đã bắt đầu cảm nhận được bản thân suy yếu vô cùng, trong lòng Địch Cửu lạnh lùng. Hãn biết cảm giác suy yếu này cũng không phải là vì thi triển ra Thiên Mạc đao mà là do một thương của tên tu sĩ Kim Đan tầng tám kia. Một thương của y xuyên qua ngực của hãn, một loại chân nguyên không thuộc về hãn bắt đầu tàn sát bừa bãi trong cơ thể, tuy rằng không cách nào so được với Liệt đao nhưng mà phương thức công kích cũng cùng một loại.

Nếu như không thể bức được chân nguyên này ra thì hãn sẽ không khôi phục lại năng lực động thủ được.

Trong lúc khẩn trương, Địch Cửu bắt đầu điên cuồng vận chuyển Ngân Hà quyết, hãn muốn thông qua việc vận chuyển Ngân Hà quyết để tống khứ loại chân nguyên không phải của hãn này ra ngoài.

Ngay từ chu thiên đầu tiên thì biểu hiện của Tinh Không Mạch cũng làm Địch Cửu kinh hỉ rồi, quả nhiên chân nguyên không thuộc về hãn đã được Tinh Không Mạch cuốn đi sau đó hoàn toàn bị tiêu diệt trong Tinh Không Mạch.

Chỉ mới vài chu thiên mà ngôi sao thứ hai trong cơ thể hắn đã bắt đầu hình thành hình dáng mơ hồ rồi.

- Kẻ nào dám giữ lại sức lực hoặc là trốn ở phía sau không ra tay đều không có phần, Trác Dật Phi ta nói được làm được.

Tên tu sĩ Kim Đan tăng tám nổi giận la lên, trường thương trong tay cũng hóa thành vô số thương ảnh.

Một Thiên Mạc đao của Địch Cửu đã chém chết hơn mười mấy gã tu sĩ, gần hai trăm tu sĩ chi trong thời gian ngắn đã giảm hơn phân nửa. Thật ra thì không cần tên tu sĩ Kim Đan tăng tám này nói thì mọi người cũng biết lần này đá phải tấm sắt cứng rồi.

Lời nói của y còn chưa dứt thì đã có hơn mười đạo công kích bay về phía Địch Cửu. Tuy là số lượng công kích ít đi nhưng cường độ công kích lại bắt đầu tăng lên hơn gấp đôi.

Lần này thì tu sĩ trốn ở phía sau đã ít hơn hồi nãy nhiều, đại đa số tu sĩ đều bắt đầu ra tay toàn lực, mà đến cả hai tu sĩ Kim Đan đang canh giữ ngoài cửa động cũng đã chạy lại tấn công Địch Cửu. Bọn họ vì sao phải ngăn cản Địch Cửu chứ? Còn không phải là vì bảo vật trên người của hắn sao?

Nhưng mà lúc này tên Trác Dật Phi kia đã nói kẻ nào không ra tay thì sẽ không có phần. Bọn họ canh giữ cửa động không có gì sai cả, nhưng mà đợi đến khi phân chia bảo vật có khi sẽ không ai để ý xem bọn họ làm đúng hay không. Nói không chừng tên Trác Dật Phi gì đó thật sự sẽ không chia linh mạch cho bọn họ.

Địch Cửu thét dài, kkhí thể của hắn dâng cao kịch liệt, trong một thời gian ngắn liền bước vào Kim Đan hai.

- Hắn đột phá....

Một tu sĩ Kim Đan sơ kỳ hoảng sợ kêu lên, lúc Địch Cửu đột phá gã hình như cảm giác được bên trong thân thể của Địch Cửu có một đốm sáng nhỏ sáng ngời lóe lên.

Loại công pháp tu luyện này gã chưa nghe tới bao giờ, nhưng mà cái này không phải trọng điểm, trọng điểm là,... Gã chưa bao giờ thấy qua ai hung mãnh như vậy, đang chiến đấu mà cũng có thể đột phá vào Kim Đan tầng hai.

Thương thế vẫn còn nặng như cũ, Địch Cửu lại lấy ra trường đao lần nữa, hấn bổ ra từng đao đao ánh băng hàn thấu xương, chỉ cần thứ gì đứng trước đao của hắn đều bị đao ảnh lạnh lẽo này chém tan tành.

Đao thứ tư Phong Tiêu Đao!

Phong Tiêu Đao không phải đao kỹ quần sát mà là đao kỹ một chọi một, sau khi bổ ra một đao là hoàn toàn không còn đường lui, loại đao ý ai cản ta là chết này cho dù đổi thành Kim Đan hậu kỳ cũng không cách nào chống đỡ trực diện được.

Hơi thở lạnh lẽo của đao thế bao phủ toàn bộ không gian, Địch Cửu lại lấy ra hai tấm khiên.

Những người khác không có cách nào vào lúc đang tấn công toàn lực mà lấy pháp bảo phòng ngự ra nhưng hắn lại làm được dễ dàng. Thần niệm của hắn đã đạt đến cực hạn, muốn trong lúc đang công kích lấy ra một hai tấm khiên thì cũng không khó khăn gì.

.....

Sắc mặt Tần Âm có chút trắng bệch rồi, Thụ Đệ cuối cùng cũng phản ứng kịp, vô cùng lo lắng thúc giục:

- Là đại ca mang người tới đây, người mau lại giúp huynh ấy đi.

Thụ Đệ chỉ là một cái cây mà thôi, năng lực phòng ngự của nhóc yếu vô cùng, hơn nữa bây giờ nhóc còn chưa tiến vào cấp ba, nếu như gia nhập vào cuộc hỗn chiến này chỉ chết sớm hơn mà thôi.

Tần Âm tỉnh táo lại, nhưng mà nhìn xem tình trạng hỗn chiến và lắng nghe âm thanh nổ vang của pháp bảo thì trong lòng nàng đã vô cùng rõ ràng, cho dù có chạy lên cũng chỉ là đang tìm chết mà thôi.

Thấy Tần Âm không nhúc nhích gì, Thụ Đệ càng lúc càng lo lắng:

- Người là nữ nhân đại ca mang tới, nếu như đại ca chết người còn sống được mới là lạ đó. Đồ cái thứ sợ chết, lớn lên coi cũng không tệ, nếu như người không dám liều mạng thì dựa vào cái gì mà dám chạy theo đại ca chứ....

Bây giờ Thụ Đệ đang lo lắng cho tính mạng Địch Cửu muốn chết, hoàn toàn không khống chế được miệng của mình.

- Câm miệng!

Tần Âm nhìn chăm chăm Thụ Đệ nói:

- Người chắc hẳn hiểu về trận pháp hơn ta, bây giờ chỗ này đã bị vây trận bao vây lại rồi, bây giờ chuyện quan trọng nhất chính là phá vây trận này đi.....

- Đúng, đúng, đúng!Thụ Đệ nghe đề nghị của Tần Âm xong nói mấy từ đúng liên tiếp:

- Bây giờ đại ca đi không được nhưng mà chờ ta phá được vây trận rồi, đại ca nhất định có thể chạy thoát.

- Từ từ đã, chúng ta không thể quang minh chính đại mà chạy qua được, phải lén lút đi.

Tần Âm thấy Thụ Đệ tính trực tiếp chạy qua, cảm nín nứu nhóc đó lại.

Thụ Đệ vốn đã tính chạy cái vèo qua bên kia nghe thấy Tần Âm nói như vậy liền hừ lạnh:

- Thụ Đệ ta không lẽ không biết mấy chuyện này sao. Người cứ chống mắt lên mà coi thủ đoạn của ta đi.

Thụ Đệ tuy là chưa đột phá đến cấp ba nhưng đầu gì cũng đã là thụ yêu cấp hai đỉnh phong rồi, nó trực tiếp kéo dài rễ cây của mình, lén lút chui dưới đất chạy qua bên chỗ vây trận.

Nếu như lúc bình thường thì mấy động tác của Thụ Đệ chẳng khác nào bịt tai trộm chuông cả.

Nhưng mà bây giờ thì chả ai đi để ý một cái rễ cây cả, ai cũng đang lo tấn công Địch Cửu, ai mà rảnh hơi đi nhìn ngó xung quanh chứ? Chỉ lâu lâu chú ý một chút đừng để ai lại gần vây trận là được rồi.

Hơi lạnh thấu xương tỏa ra từ Phong Tiêu đao, bây giờ bất cứ thứ gì cản trước một đao này đều sẽ bị phá tan nát. Loại khí thể quyết tiến không lùi này một khi đã hình thành thì không có kẻ nào có thể ngăn cản được nữa.

Phốc!

Tên tu sĩ Kim Đan tầng bảy đỉnh phong từng kích động mọi người cùng nhau tấn công Địch Cửu lúc này đang mở to mắt nhìn Phong Tiêu đao phá nát phòng ngự của gã, chém thẳng vào mi tâm gã.

Nếu như Địch Cửu đã muốn giết gã thì gã có trốn đằng trời cũng sẽ bị giết thôi.

Trong mắt tên tu sĩ Kim Đan tầng bảy lóe lên vẻ hối hận, gã không phải hối hận vì đã động thủ với Địch Cửu mà hối hận vì đã kích động mọi người đi tấn công hắn. Với loại trạng thái này của Địch Cửu thì sợ là cũng không kiến trì được bao lâu nữa, nếu không phải là do lúc đầu gã là người kêu gọi mọi người cùng nhau vây công Địch Cửu thì hắn cũng sẽ không nhằm vào gã như bây giờ rồi.

Huyết vụ nổ tung, gã tu sĩ Kim Đan tầng bảy không có khả năng còn sống nữa.

Rầm! Rầm! Oanh! Răng rắc! Răng rắc!

Ngay lúc Phong Tiêu đao của Địch Cửu đánh lên mi tâm của gã Kim Đan tầng bảy thì hai tấm khiên chắn của gã cũng đã hứng chịu vô số công kích từ người khác, anh dũng hi sinh. Vài đạo công kích đánh lên người Địch Cửu, Một vết đao trực tiếp chém từ vai trái kéo xuống đến bên hông phải hắn, mà mấy đạo công kích kia lại đánh lên cẳng chân của hắn, xương cẳng chân của Địch Cửu phát ra tiếng vỡ vụn.

Địch Cửu quỳ rạp xuống đất, đồng thời hắn cũng lại chém ra một Thiên Mạc đao nữa.

Cho dù bây giờ Địch Cửu đang bị trọng thương nhưng mà sau khi đột phá Kim Đan tầng hai xong lại thi triển ra Thiên Mạc đao thì màn đao kia càng trở nên hư ảo. Đao ý của Thiên Mạc đao mơ hồ chứa đựng một ít pháp tắc của thiên địa, màn đao mang theo sát khí tiêu điều.

Tam thiên tổ luyện huy ngân đao, nhất phiến huyết ảnh ngưng mạc sảo.

Màn đao xẹt ngang qua không gian lại có thêm mười mấy tên tu sĩ bị Thiên Mạc đao chặt ngang, mưa máu bay tứ tung bị ngưng tụ lại cùng một chỗ.

Chờ đến khi Thiên Mạc đao bay về phía cuối thì một mảnh huyết ảnh này lại chổng lên nó hình thành một cực quang hoàn mỹ, chỉ có điều cực quang này chỉ có một màu đỏ tươi mà thôi.

Một Thiên Mạc đao đầu tiên của Địch Cửu có thể giết ít nhất năm mươi tên tu sĩ, nhưng mà một đao kia cũng không quá mạng, giết chết đa phần là tu sĩ Trúc Cơ và Luyện Khí mà thôi, đến Thiên Mạc đao thứ hai thì Địch Cửu giết được hơn hai mươi người, nhưng khác biệt chính là hai mươi người này có bảy tu sĩ Kim Đan, trong đó một tên còn là Kim Đan tầng sau.

Gần hai trăm người vây công Địch Cửu, bây giờ, chỉ còn lại không tới sáu mươi người.

Địch Cửu khuyụ một gối quỳ dưới đất, thậm chí còn nhắm cả mắt lại. Bây giờ cả người hẳn đều khát khao đượ ngủ một giấc, thân thể đã suy yếu đến cực hạn rồi.

Sâu trong nội tâm của hẳn thở dài, người thật sự là quá nhiều a.

Sau khi Địch Cửu chém ra Thiên Mạc đao lần thứ hai thì làn sóng công kích tiếp theo của mấy người kia cũng đột nhiên bị dừng lại một chút. Tên này rốt cục là ai vậy? Thật sự là quá đáng sợ rồi.

Tay của tên tu sĩ Kim Đan tầng tám kia cũng có chút không ổn, mắt cũng giật liên tục. Hai tấm khiên chắn của Địch Cửu lúc này thì một cái là do một thương của y xử lý.

- Hẳn không xong rồi, giết hẳn.

Một tên tu sĩ Kim Đan tầng hai bị chém mất một cánh tay rỗng giện đứng lên, người này cũng bị Thiên Mạc đao lần thứ hai của Địch Cửu làm cho kinh sợ không thôi, nhưng mà cừu hận do bị Địch Cửu chém đứt một cánh tay đã làm cho gã nhanh chóng tỉnh táo lại.

- Đúng rồi, tất cả mọi người cùng nhau ra tay, giết chết hắn!

Hơn mười tên tu sĩ lại bắt đầu điên cuồng lấy ra pháp bảo đánh về phía Địch Cửu, mà vào lúc này, thậm chí có rất nhiều người đều quên đi những bảo vật trên người Địch Cửu, bọn họ chỉ chăm chú đến việc giết chết hắn mà thôi.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 148: Chạy Trốn

Địch Cửu không có khả năng tiếp tục công kích, hắn chỉ có thể miễn cưỡng đủ sức tể xuất ra hai tấm khiên lần nữa.

Chạy, nhất định phải chạy! Đây là suy nghĩ duy nhất của Địch Cửu.

Thần niệm của Địch Cửu quét ra ngoài, rất nhanh thì hắn đã thấy vui mừng vì Thụ Đệ đã âm thầm phá giải khốn trận, Tiểu Thụ Nhân cũng rất thông minh nha.

Rầm rầm rầm!

Lại có hơn mười đạo công kích đánh vào thuẫn của Địch Cửu, Tấm Thuẫn của Địch Cửu liên tiếp vỡ vụn, trường thương của tên tu sĩ kim đan tầng tám lại xuyên qua thuẫn đâm vào hông của Địch Cửu

Lần này Địch Cửu không đánh trả, giờ khắc này độn thuật thần niệm của hắn phát động. Sau một khắc Địch Cửu đã rơi vào bờ bên kia của ao, một tay bắt lấy Thụ Đệ ném vào vườn linh dược, tay kia nắm lấy Tần Âm rồi lần nữa sử dụng độn thuật.

Hai lần độn thuật chỉ cách nhau tối đa một hơi thở, chờ lúc những người bên này kịp phản ứng thì Địch Cửu đã biến mất đâu không thấy.

Thương thế của Địch Cửu vô cùng trầm trọng, nhưng hắn vẫn điên cuồng phát động độn thuật. Trước kia trước mỗi lần dùng độn thuật, sẽ dùng thần niệm cảm thụ xung quanh xem có không gian chập chờn hay không, phòng ngừa bị cuốn vào vòng xoáy không gian. Hiện tại hắn vì chạy

thoát thân, căn bản là không thể nghĩ nhiều như vậy, chỉ có thể nhờ vào vận khí cấp bách độn đi thôi.

Từ lúc bước vào kim đan tầng hai về sau thì mỗi lần dùng độn thuật có thể độn đi xa hai, ba ngàn mét.

Mấy chục người còn sót lại không có ai đi ra ngoài đuổi theo Địch Cửu, với thực lực của Địch Cửu, nếu không tạo thành thế vây công trước thì không ai dám đuổi theo cả. Cho dù kéo Địch Cửu lại được thì thế nào? Chỉ có thể mất mạng trước tiên, làm giá áo cho người khác mà thôi.

Giống như tên tu sĩ kim đan tầng tám sắc mặt âm trầm nhìn cửa động vậy, trong vòng mười mấy hơi thở thì Địch Cửu đã biến mất khỏi thần niệm của gã.

Tuy rằng lúc Địch Cửu vừa mới bắt đầu chạy trốn thì gã có cơ hội đuổi theo, có thể là gã cũng không dám, vì tin tưởng Địch Cửu có thể giết gã. Cảm nhận được giao động độn thuật, đã có thể thấy môn độn thuật này rất lợi hại.

Cái ao màu xanh bây giờ đã bị nhuộm thành màu đỏ nhàn nhạt, thì thế của hơn 100 tu sĩ năm la liệt, cho thấy nơi đây đã xảy ra một trận chiến vô cùng đáng sợ.

Sắc mặt Trọng Tuân đã trắng bệch, gã vô cùng hối hận. Địch Cửu cũng không giống như hãn suy đoán, bị vây công trí mạng như vậy, mà vẫn có thể chạy ra ngoài.

Tại sao hãn lại ngu ngốc như thế, nếu Địch Cửu dễ giết thì Thích gia đuổi giết vài năm mà còn không giết được ư?

Nếu như có thể quay lại lúc đó, hãn thà đứng một bên không tham gia, thậm chí bỏ đi chứ không đời nào động thủ với Địch Cửu nữa. Bây giờ nói

gì cũng đã muộn, bây giờ hẳn phải nhanh chóng bước vào nguyên hồn, nhưng sau....

Ha ha, Trọng Tuân cười tự giễu, bước vào nguyên hồn thì làm sao? Loại lực chiến đấu như Địch Cửu bây giờ, muốn chiến thắng tu sĩ nguyên hồn cảnh, đó chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi. Hơn nữa, Địch Cửu còn lấy đi một cái linh mạch cao cấp nữa.

Lúc này các tu sĩ đã kịp phản ứng lập tức cướp đoạt tới tấp túi trữ vật trên đất, một số tu sĩ cướp được túi trữ vật không chút do dự phóng ra khỏi động biến mất.

Ngay cả cái ao có chứa linh nguyên, cũng không có mấy người nguyện ý ở lại chỗ này tu luyện.

...

Mắt Địch Cửu đã tối sầm lại, hẳn đoán chừng hẳn là đã ra khỏi phạm vi thần niệm của tu sĩ kim đan tầng tám rồi. Hẳn muốn gọi Thụ Đệ ra, Tần Âm tính cách không tệ, chỉ có điều Địch Cửu vẫn không muốn đem cái mạng nhỏ của mình giao cho Tần Âm. Cứu Tần Âm là một chuyện, đem mạng nhỏ giao cho Tần Âm thì hẳn còn chưa làm được.

Thần niệm Địch Cửu vừa mới hơi động, còn chưa kịp gọi Thụ Đệ ra, thì "Oành!" một tiếng, thần niệm đã tiêu hao hết, Địch Cửu từ không trung ngã xuống, cùng Tần Âm té cùng một chỗ.

Tần Âm tỉnh dậy nảy lên trước tiên, lại phát hiện Địch Cửu đã hoàn toàn hôn mê.

Thời khắc mảy đờng nói là Địch Cửu, mà chính nàng được Địch Cửu mang theo chạy trên người cũng dính đầy máu. Địch Cửu đã biến thành rồi một người toàn máu rồi, hẳn đã đỡ bảy, tám đạo thương ảnh từ phía sau,

Tần Âm hoài nghi có mấy đạo thương đâm xuyên qua người Địch Cửu, không biết có phá hư đan điền của hắn hay không nữa?

Ngoại trừ đờ phía sau, thì bên hông Địch Cửu cũng bị thương, một bắp chân đứt gãy. Mấy chỗ xương tay vỡ nát. Ngay cả ở cổ cũng có vết thương do kiếm chém trúng, nhìn rất rợn người.

Tần Âm cũng thường xuyên đi ra ngoài thí luyện, thường hay nhìn thấy các tu sĩ đánh nhau. Nhưng vết thương thâm trọng như của Địch Cửu thì mới lần đầu tiên nhìn thấy.

Page của team dịch: nếu có thay đổi gì sẽ thông báo ở đây.
<https://www.facebook.com/pg/TaTuChiDia/posts/>

Tần Âm không phải là loại người tri ân không báo, cho dù nàng rất xem thường những tán tu như Địch Cửu. nhưng hắn đã cứu nàng hai lần.

Lần đầu nếu Địch Cửu không cứu nàng thì đã chết trong tay tên tu sĩ kim đan chế trụ nàng rồi, lần thứ hai trước hắn trọng thương còn mang nàng đi, nếu không thì nàng chết chắc, mà còn chết rất thâm trọng nữa.

Sư phụ nàng đã từng nói, nếu nàng bước vào kim đan kỳ thì sẽ không còn gặp nguy hiểm nữa. Không người nào có thể nhìn ra thể chất của nàng, mặc dù có xinh đẹp một chút, nhưng cũng không tới nỗi để các tu sĩ khác thèm muốn nhớ nhung.

Bởi vì như thế, nên nàng càng cảm kích Địch Cửu đã mang nàng đến cái ao trong động, bây giờ nàng đã là tu sĩ Trúc Cơ tầng tám rồi.

Với tư chất của nàng thì ở trong Thiên Mạc bước vào kim đan kỳ không có gì khó khăn cả.

Tần Âm nàng ân oán phân biệt rõ ràng, Địch Cửu đã hai lần cứu mạng nàng, còn làm cho nàng trong vài ngày ngắn ngủi bước vào Trúc Cơ

tầng tám, đương nhiên là nàng sẽ cứu Địch Cửu, chờ cho hãn tỉnh lại rồi mới chạy trốn.

Nghĩ tới đây, Tần Âm không do dự ôm lấy Địch Cửu rời khỏi chỗ này.

Nửa ngày sau thì rốt cuộc Tần Âm cũng tìm được nơi ẩn nấp.

Một động phủ được che giấu giữa hai vách núi. Không biết trải qua bao nhiêu lâu mà linh khí ở trong động phủ vẫn còn. Tần Âm mang Địch Cửu tới động phủ này xong rất muốn bỏ đi, nhưng Địch Cửu chưa tỉnh lại nên nàng vẫn không yên tâm.

Cũng may Địch Cửu không có để Tần Âm chờ bao lâu thì đã tỉnh lại, thần niệm của hãn quét ra bên ngoài, lúc thấy Tần Âm thì hãn đã biết.

Hãn là hãn còn chưa kịp gọi Thụ Đệ ra, thì đã hôn mê, Tần Âm là người mang hãn dẫn tới chỗ này.

Địch Cửu biết rõ mình mạnh nhất chính là năng lực tự chữa trị, trước đây tất cả kinh mạch đều đứt gãy cũng có thể bình phục lại. Bây giờ nhìn qua thì thấy thương thế của hãn rất nặng, nhưng hãn biết cũng không nặng bằng lúc vừa tới đại lục Cực Dạ, chỉ cần cho hãn thời gian thì vết thương có thể khép lại.

- Người đã tỉnh rồi!

Tần Âm ngoảnh đầu lại thấy Địch Cửu tỉnh dậy, thì không khỏi vui mừng reo lên.

Nàng cũng không muốn ở chung một chỗ với Địch Cửu, bây giờ hãn đã tỉnh rồi thì có nghĩa là nàng có thể đi.

- Cám ơn cô.

Địch Cửu chưa thể đứng dậy, chỉ có thể ôm quyền nói với Tần Âm.

Tần Âm lắc đầu nói:

- Không cần cảm ơn ta, đúng hơn là do người dẫn ta tới nơi đó, còn cứu ta hai lần. Không phải là người thì ta đã chết từ lâu, ta cũng chỉ là mang người đến cái động phủ này mà thôi.

Hắn chỉ cười chứ không giải thích, cảm tạ cũng không vì Tần Âm cứu hắn mà vì tính cách của nàng

Đổi lại thành một tu sĩ xấu tính khác, thì đã giết hắn rồi cướp hết bảo vật trên người.

Hơn hai trăm người vây công hắn, không phải là do đồ trên người hắn hay sao?

Vì Tần Âm không ra tay với hắn, nên bây giờ hắn cảm tạ chính là do điều này. Điều này nói rõ là hắn đã không nhìn lầm, đáng co hắn cứu hai lần.

- Người đã không sao rồi thì ta cũng phải đi thôi.

Tần Âm đứng lên, phong cách làm việc của Địch Cửu và nàng hoàn toàn khác nhau.

- Cô chờ một chút, để ta lấy ít đồ cho cô....

Địch Cửu gọi Tần Âm lại.

Tần Âm ngừng lại, nàng bình tĩnh nhìn Địch Cửu nói:

- Cảm ơn, ở bên trong Thiên Mạc này, ta chắc có đủ thực lực để lấy những tài nguyên mà mình cần.

Nói xong Tần Âm cúi người hành lễ đối với Địch Cửu, nhưng đó lại nói:

- Mặc dù ta không biết người nói thích ta là thật hay giả, nhưng ta đối với người thật không có bất kỳ ý nghĩ nào như đạo lữ cả, ta cũng không có thứ tình cảm đó. Cho nên ta không thể nhận đồ đạc của người, ta phải đi rồi, người nên cũng nên bảo trọng.

Nhắc nhở Địch Cửu bảo trọng vì hắn đã đắc tội với rất nhiều người.

Địch Cửu ngăn ra, Tần Âm quả thực đẹp, nhưng hắn cũng không có tình cảm với Tần Âm. Hắn gọi Tần Âm lại, chỉ là cảm kích Tần Âm không cướp đoạt đồ đạc của hắn, hắn dự định lấy ra một đoạn linh mạch màu lam cho Tần Âm, sau đó sẽ cho Tần Âm một quả Hồn nguyên.

Không nghĩ tới Tần Âm thật có cá tính, ngay cả loại bảo vật này đều có thể bỏ đi không màng tới. Hắn khẳng định Tần Âm có thể đoán được hắn sẽ cho cái gì, bởi vì hắn lấy được một số thứ trong động tất cả mọi người đều biết.

Nhìn thấy Tần Âm xoay người muốn đi, Địch Cửu không thể làm gì khác hơn là nói:

- Nếu như vậy, chỗ ta còn có một cái mặt nạ, có thể che giấu khí tức của người khi mang nó lên.

- Cái đó... Đa tạ.

Lần này Tần Âm không có cự tuyệt, nhận lấy đồ của Địch Cửu:

Trước khi bước vào kim đan thì rất dễ bị người ta nhìn ra thể chất đặc thù của nàng, nếu có vật này thì nàng sẽ an toàn hơn rất nhiều.

Nhìn Tần Âm nhanh chóng rời khỏi động phủ, Địch Cửu gọi Thụ Đệ ra, lấy một đồng trận kỳ đưa cho Thụ Đệ rồi nói:

- Người đi ra cửa động bố trí hộ trận phòng ngự, ta muốn nhanh chóng chữa thương.

- Đại ca, bộ hung chưa có trở về.

Thụ Đệ năm trận kỳ, có chút bận tâm nói.

Địch Cửu khoát tay:

- Ta cảm giác được nó không việc gì, chỉ cần nó không ra gây chuyện, sẽ khó có người phát hiện được.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 149: Tu Sĩ Có Tên Là Địch Cửu

Trên người Địch Cửu có rất ít đan dược chữa thương, bây giờ Thụ Đệ còn chỉ có thể luyện chế linh đan cấp ba tầm thường, đan dược chữa thương cao nhất có thể luyện cũng chỉ linh đan cấp hai, đối với Địch Cửu không có bất cứ tác dụng gì.

Lúc này Địch Cửu trọng thương, chỉ có thể dựa vào linh thạch cùng Tinh Hà Quyết.

Một ngày sau, Địch Cửu kinh ngạc vui mừng phát hiện ra thần niệm của hắn lần nữa ngưng luyện rất nhiều. Không phải thông qua Tinh Hà Quyết ngưng luyện, mà là của thần niệm cạn kiệt sau đó mới tái cô đọng nhiều hơn trước.

Việc này không khác gì là đang bị hành hạ cả, nhưng đối với địch cửu thì đây là một thủ đoạn cô đọng thần niệm mới.

Việc cô đọng thần niệm bây giờ còn quan trọng hơn cả đề thăng tu vi bản thân nữa.

Trước đó, nếu không có thần niệm độn thuật thì Địch Cửu đã chết giữa cuộc vây công rồi.

Nửa tháng sau, thương thế của Địch Cửu đã hoàn toàn bình phục, người khác phải tốn mấy năm dùng đan dược chữa thương đỉnh cấp thì địch cửu chỉ cần dùng nửa năm.

Thân thể của hãn vốn có năng lực tự chữa trị nhanh chóng, với tu vi của hãn tăng lên nên năng lực tự chữa trị cũng mạnh lên. Nếu không phải lần này bị thương quá nặng thì cũng không cần tới nữa năm.

Thương thế đã bình phục, trước tiên Địch Cửu bố trí hộ trận cho động phủ. Cái này động phủ này tính ra cũng không nhỏ, nhưng với hãn thì cũng chưa đủ lớn.

Tốn thời gian hai ngày, để Địch Cửu mở rộng động phủ ra gấp hai lần. Cho dù trong này chỉ có một cái phòng tu luyện, nhưng đã được Địch Cửu mở rộng ra hơn hai mươi trượng.

Địch Cửu lại sửa lại toàn bộ hộ trận ở cửa thành trận pháp cấp năm, bao gồm phòng ngự trận, khốn sát trận, ẩn linh trận, trói buộc linh trận.

Làm xong những điều này, Địch Cửu mới lấy linh mạch màu lam trong vườn linh dược ném ra ngoài.

Sau khi ném linh mạch màu lam ra ngoài, linh khí khí nồng nặc tràn ra lan tỏa khắp động phủ. Giống như linh khí trong cái ao trước kia vậy, chẳng những linh khí rất nồng đậm mà còn có thể tẩy rửa tạp chất trong kinh mạch.

Thụ Đệ kinh ngạc vui mừng nhảy lên linh mạch:

- Đại ca thật sự lấy được linh mạch màu xanh này à? Đệ còn tưởng rằng tên khốn kiếp kia nói bừa.

- Tên đó đúng là nói bừa thật mà, ta chỉ lấy được có vài chục trượng linh mạch, mà hãn lại nói là 100 trượng. Còn người hãy xuống dưới cạnh linh mạch mà tu luyện, ta ở đây muốn đột phá.

Địch Cửu đẩy Thụ Đệ xuống dưới.

Hắn phải nhanh chóng tiến cấp, linh mạch màu xanh này đúng là thích hợp cho hắn đánh vào bình cảnh. Địch Cửu có cảm giác rằng ở trong linh mạch này có khí tức của quy tắc, nếu Thụ Đệ ở đây tu luyện sẽ làm ảnh hưởng đến cảm ngộ của hắn.

Thụ Đệ sắp bước vào cấp ba, linh mạch căn phòng này cũng đủ cho nó tu luyện rồi.

- Vâng, đại ca.

Thụ Đệ vẫn rất vui mừng, tu luyện ở cạnh linh mạch này sẽ không kém với tu luyện bên trong cái ao nước xanh đó. Với tốc độ tu luyện của nó thì không tới một tháng là đã tiến vào cấp ba rồi.

Địch Cửu ngồi trên dãy linh mạch đó, vận chuyển Tinh Hà Quyết thu vào lượng linh khí lớn nhất có thể. Linh khí trong linh mạch bị Địch Cửu rút ra, hấp thu vào trong tinh không mạch.

Linh khí vô cùng tinh khiết, làm cho Địch Cửu có cảm giác khoan khoái, hắn có thể cảm nhận rõ ràng tạp chất trong cơ thể được dòng linh khí lạnh lẽo chạy trong cơ thể cọ rửa.

Từ lúc có được viên đá màu xám, thì tạp chất trong cơ thể hắn ngày càng ít lại, mà bây giờ những tạp chất nhỏ kia được tẩy rửa đi, làm cho tu vi hắn tăng lên nhanh chóng.

Chỉ cần mấy vòng chu thiên thì tu vi của Địch Cửu đã tăng lên một cấp.

Nếu khí tức lạnh như băng kia nhiều hơn chút thì tạp chất được cọ rửa sẽ sạch sẽ hơn...

Lạnh hơn nữa sao? hắn nhớ tới mình lấy được hạt châu màu lam kia. Địch Cửu không chút do dự lấy hạt châu màu lam ra đặt ở trên dãy linh

mạch.

Nhìn khí tức lạnh lẽo trong phòng tu luyện, còn lạnh hơn hơi lạnh trong cái ao kia nữa. Địch Cửu thử vận chuyển một vòng chu thiên, linh khí lạnh như băng bị tinh không mạch cuốn vào, Địch Cửu ngay lập tức cảm nhận được chỗ tốt không gì có thể diễn tả.

Loại kinh khí lạnh lẽo này chẳng những đẩy nhanh tốc độ cạo rửa tạp chất trong cơ thể, còn làm tu vi hần tăng lên nhanh chóng.

Vớ sự tăng nhanh của tu vi, đã làm Địch Cửu quên đi cái lạnh như băng của hạt châu này mang đến.

Tu luyện ở trong môi trường như thế này, đúng thật rất là sảng khoái. Địch Cửu cực ít dùng đan dược, cộng thêm sau khi có viên đá màu xám thì tạp chất trong cơ thể lại càng ít. Lại được linh khí tinh khiết nồng đậm như thế này cạo rửa, qua năm ngày thì trong tinh không mạch lạc của hần đã trần đầy chân nguyên. Sau một vòng chu thiên, cả người Địch Cửu rung lên, một huyện vị mới được giải khai, chân nguyên kịch liệt dâng cao, thức hải bắt đầu khuếch trương lớn hơn, bên trong tinh không mạch lạc của hần xuất hiện ngôi sao thứ ba

Từ lúc ngôi sao này xuất hiện đến khi nhìn rõ nét thì chỉ trong một vòng chu thiên mà thôi.

Kim đan tầng ba, mới tu luyện được mấy ngày kia chứ.

Trong động ngày càng lạnh, Địch Cửu thì lại là hoàn toàn đắm chìm vào trong tu luyện, linh khí nồng nặc xung quanh thân thể của hần tạo thành một cái kén(giống kén tơ tằm) màu xanh.

Bởi vì có trói buộc trận, nên linh khí mà Địch Cửu không hấp thu kịp chỉ vờn quang trong phòng mà không bị tản mát ra ngoài.

Trong một tháng, Địch Cửu đã phá vỡ chướng ngại kim đang tầng ba, bước vào kim đang tầng bốn. Trong tinh không mạch lạc cũng đã xuất hiện ngôi sao thứ tư.

Gần như đồng thời lúc Địch Cửu bước vào kim đan tầng ba thì Thụ Đệ cũng bước hàng ngũ thụ yêu cấp ba. Nó vô cùng kích động đi tới đi lui ngay cửa phòng, tiếc rằng Địch Cửu đang tu luyện, còn bọ hung và Cảnh Kích không ở nơi này, không có ai cho nó chia sẻ cả.

Sau khi đặc ý đi tới đi lui, không tìm được ai để khoe khoang cả, nên nó buồn bực bắt đầu hấp thu linh khí băng hàn tiếp tục tu luyện.

...

Ở ngoài Thiên Mạc, Một thanh niên tóc xanh yêu dị đang nhìn chăm chăm cửa vào Thiên Mạc.

Những tu sĩ ở bên ngoài Tiên mạc, khi thấy thanh niên tóc xanh này đều tránh xa một chút. Vì thanh niên tóc xanh yêu dị này chỉ dùng một tát đã đánh chết nguyên hồn lão tổ của Thích gia, sau đó bắt đi đệ tử trúc cơ tầng hai của họ.

Không cần biết vì cái gì mà người thanh niên này lại đến đây lần nữa, nhưng không một ai dám đến nói nhảm câu nào.

Người thanh niên tóc lam yêu dị này sát khí vờn quanh thân, trong đôi mắt cũng tràn đầy sát cơ nồng nặc.

Hắn thật không ngờ chính mình lại bị một con giun để lừa gạt, sau khi hắn bắt tên trúc cơ tầng hai của Thích gia đã tra hỏi qua rất nhiều lần, kết quả đối phương không biết thứ gì là rèn luyện thần niệm cả.

Sau khi hắn sưu hồn thì đúng là tên đó không biết gì về rèn luyện thần niệm cả, hơn nữa trong trí nhớ cũng không có tin tức gì về rèn luyện thần

niệm.

Hắn xem xét rất nhiều lần trí nhớ của tên tu sĩ trúc cơ tầng hai này mới có thể tìm ra câu trả lời.

Trước khi mở màn thiên Mạc, có một con kiến hôi luyện khí đưng phải tên này, kết quả là kẻ đó xin lỗi rất nhiều lần, chuyện này cũng không làm tên tu sĩ trúc cơ tầng hai bận tâm.

Tên trúc cơ tầng hai này lại không có gì, nhưng bên trong túi trữ vật lại xuất hiện ngọc giản thần niệm độn thuật, chắc chắn là tên kiến hôi kia đã bỏ vào.

Một tên luyện khí có thể bỏ đồ vào túi trữ vật của tu sĩ trúc cơ tầng hai, mà không làm kinh động tên trúc cơ tầng hai, thì chắc chắn trình độ trận pháp đã gần đạt tới trận pháp sư cấp năm rồi. Còn về tu vi luyện khí kỳ thì có lẽ là do ẩn giấu tu vi.

Giản Dị Vũ đối với trình độ trận đạo của mình vẫn rất tự tin, hẳn tin chắc rằng tên gia hỏa bỏ ngọc giản vào túi trữ vật của tên tu sĩ trúc cơ tầng hai kia, cho dù là trận pháp sư cấp năm hay cấp sáu đi nữa cũng khó có thể phát hiện thần niệm ẩn ký của hắn lưu lại. Nếu đối phương đã không phát hiện được thần niệm ẩn ký của hắn, thì tại sao phải bỏ ngọc giản vào túi trữ vật của tên trúc cơ kia chứ?

Kẻ đó bỏ ngọc giản vào túi trữ vật của tên trúc cơ là do vô tình hay cố ý lựa chọn đối tượng? Đáng chết nhất là cái tên kia lại không thèm để ý tới người đưng mình là ai, thậm chí chẳng nhớ nổi mặt mũi người đó nữa.

Nghĩ tới đây, Giản Dị Vũ đột nhiên nhìn một tên tu sĩ kim đan trung kỳ ở phía xa:

- Người tới đây một chút.

Tên tu sĩ kim đan này cả kinh, không dám nhưng cũng phải đi.

- Văn bối là Chiến Chi Kiến, có việc gì xin tiền bối phân phó.

Tu sĩ Kim Đan đi tới trước mặt cúi người hành lễ, kinh hồn táng đảm nói.

- Trước kia ta ở nơi này giết một tên nguyên hồn và bắt đi một tên trúc cơ tầng hai, người có biết họ xuất thân từ nơi nào, hay thuộc tông môn nào không?

Giọng của Giản Dị Vũ mang theo một tia âm hàn.

- Bẩm tiền bối, bọn họ đều là người của Thích Gia Thương Lôu cả.

Tên tu sĩ kim đan này không dám nói dối câu nào.

- Thích Gia Thương Lôu này có kẻ thù nào không? Kẻ thù đó có đến Thiên Mạc này không?

Giản Dị Vũ gật đầu, Thích Gia Thương Lôu hẳn cũng có nghe nói qua.

Tên tu sĩ Kim Đan này vội vàng nói:

- Có một người tên là Địch Cửu đối với tu sĩ của Thích Gia Thương Lôu cừu hận rất lớn, trước khi hắn tiến vào Thiên Mạc còn giết một tên tu sĩ trúc cơ tầng chín của Hải bang.

Địch Cửu? trong lòng Giản Dị Vũ đúng là mừng rỡ không thôi, câu nói vừa rồi của hắn cũng không muốn hỏi ra cụ thể, mà chỉ muốn hỏi thăm thử kẻ thù của Thích Giả Thương Lôu là ai.

Không nghĩ tới lại đơn giản như thế, hắn đã có được đáp án, chính là tu sĩ có tên Địch Cửu kia...

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 150: Ẩn Ký Phụ Cốt

Lúc Địch Cửu bế quan tháng thứ sáu thì đã bước vào kim đan tầng bảy, Địch Cửu ngưng tu luyện lại. Hắn không biết lúc nào Thiên Mạc sẽ đóng cửa và cũng không muốn bỏ tất cả thời gian ra để tu luyện.

Đã có linh mạch màu xanh này thì dù đi tới đâu cũng có thể tu luyện, không nhất thiết phải tu luyện trong Thiên Mạc này.

- Chúc mừng đại ca tu vi tăng nhanh, đệ dính chút hào quang của ca nên tu vi cũng đã lên yêu thụ cấp ba rồi.

Trong giọng nói của Thụ Đệ mang theo vẻ đắc ý.

Thực ra yêu thụ vốn lên cấp rất chậm, Tiểu Thụ cũng không phải là thụ yêu có lai lịch gì lớn cả, chỉ là sống lâu năm hơn mà thôi. Bước vào cấp ba đối với nó mà nói thì cũng là niềm vui lớn.

Nhìn linh mạch màu xanh nhỏ đi trong thấy rõ, trong lòng Địch Cửu rất tiếc. Vội vàng giơ tay cuốn linh mạch cất lại, rồi cũng cất hạt châu băng hàn kia luôn.

Hắn có thể cảm nhận được hạt châu này còn giá trị hơn linh mạch.

Lúc hắn đưa linh mạch vào vườn linh dược, Địch Cửu mới kinh ngạc phát hiện ra, vườn linh dược trong chiếc nhẫn lại có cấm chế.

- Đại ca, đệ hoài nghi bọ hung còn ở trong cái ao nước xanh kia.

Thụ Đệ lại nhớ thương tới bọ hung rồi.

Địch Cửu vội vàng nói:

- Người chờ một chút, chiếc nhẫn của ta có chút vấn đề rồi.

Thần niệm của Địch Cửu vội vàng thấm thấu vào vườn linh dược trong chiếc nhẫn, đúng là hẳn có thể cảm nhận được cấm chế mới trong vườn linh dược

Lúc trước hẳn luyện hóa chiếc nhẫn này ở Tiên Nữ tinh thì chỉ có tu vi luyện khí kỳ mà thôi.

Xem ra do trước đây tu vi của hẳn quá thấp, chứ đây không đơn giản chỉ là vườn linh dược bình thường. Hiện tại hẳn đã bước vào kim đan hậu kỳ, thần niệm tăng lên gấp mấy lần, nên lúc sử dụng chiếc nhẫn này mới nhận ra chỗ không đúng.

Địch Cửu vội vàng đem mọi thứ trong nhẫn ra ngoài, rồi bắt đầu luyện hóa lại nó.

...

Ở nơi nào đó bên trong Thiên Mạc, cách vị trí Địch Cửu mười triệu dặm, một người con gái dung mạo xinh xắn ngấn đầu hướng về phía Địch Cửu.

Đứng bên cạnh cô gái xinh xắn này là một người con trai mặc kim sam(áo lót vàng), cậu ta mang trên lưng một cây trường thương nhìn cực kỳ anh tuấn. Hai người đứng chung một chỗ có thể gọi là kim đồng ngọc nữ.

- Bích Quân, có chuyện gì sao?

Người con trai mặc kim sam thấy cô gái xinh đẹp này nhìn về một hướng mãi, trong mắt lại có một loại cảm giác hoang mang khó có thể nói

rõ được, nên vội hỏi thăm:

- Mẫn sư huynh, ta cảm nhận được khí tức một món pháp bảo của người thân...

Cô gái nắm chặt tay, nhìn chăm chăm về phương xa.

- Nơi này là Thiên Mạc mà?

Người con trai mặc kim sam nghi ngờ nói.

Cô gái hít một hơi thật sâu, sau đó trả lời:

- Không sai, đó chính là một món pháp bảo của ca ca muội, muội phải lập tức đi qua đó xem.

- Bích Quân sư muội hãy chờ một chút, mặc dù ở trong Thiên Mạc chúng ta không sợ ai hết, nhưng cũng phải cẩn thận mọi tỳ, nếu Thiên Mạc chưa khép lại thì chúng ta cũng không cần phải gấp gáp như vậy.

Mẫn sư huynh ngăn cản cô gái kia lại.

Cô gái xinh đẹp sau khi bình tĩnh lại mới nhớ lời cha đã lặp lại vô số lần với nàng, gặp chuyện gì cũng phải bình tĩnh, suy nghĩ cho kỹ rồi mới hành động, đây mới là phong độ của cường giả.

Thấy cô gái đã bình tĩnh lại, Mẫn sư huynh mới nhẹ nhàng an ủi.

- Bích Quân, ca ca của muội chẳng phải đã mất tích nhiều năm hay sao.

Cô gái gật đầu rồi nói:

- Đúng vậy, năm đó anh trai muội đại diện tông môn đi Thiên Cương tinh thí luyện, không ngờ tới Thiên Cương tinh đã tồn tại suốt bao nhiêu

năm lại đột nhiên bỏ chạy mất. Lần đó tất cả tu sĩ thí luyện bao gồm cả anh trai muội đều biến mất không một ai trở lại. Lúc ca ca muội mất tích thì muội còn chưa ra đời, nhưng khí tức của pháp bảo gia đình thì muội không thể nhận sai được, rõ ràng là có người đang luyện hóa pháp bảo của nhà muội.

Những món pháp bảo cao cấp của gia đình muội, ngoại trừ món kia do anh trai mang theo thì tất cả vẫn ở trong nhà. Điều này nói rõ người kia luyện hóa pháp bảo chính là của anh trai muội, dù cho pháp bảo đó có phải là do hãn cướp hay không, thì cũng có liên quan tới người đó, bất kể là như thế nào thì muội cũng phải giết hãn.

Nói đến đoạn sau thì sát khí của cô gái đã tràn ra ngoài.

Mẫn sư huynh đột nhiên nói:

- Bích quân, chuyện này ta đã nghe nói qua, chẳng lẽ là tiểu thế giới của Thành gia hay sao?

Cô gái xinh đẹp gật đầu rồi nói:

- Đúng vậy, chính là tiểu thế giới đó.

Mẫn sư huynh hít vào một hơi khí lạnh, tiểu thế giới có một không hai hiện tại do Trữ gia nắm giữ, bây giờ cái tiểu thế giới đã mất tích kia lại xuất hiện ngay bên trong Thiên Mạc này.

- Đã như vậy thì còn chần chờ gì nữa. Mau đi thôi!

Mẫn sư huynh quả quyết nói.

...

Răng rắc!

Cùng với đạo cấm chế thứ nhất bị Địch Cửu luyện hóa xong thì hãn cũng đã đột phá đứng vào hàng ngũ trận pháp sư cấp sáu.

Cái này là do từ lúc trốn khỏi cái hang động có ao nước màu xanh kia, thì hãn đã không luyện tập. Nếu như hãn có nghiên cứu thì đã sớm bước vào hàng ngũ cấp sáu rồi.

Cái trận pháp bảo vệ hạt châu trên mặt ao nước đã dẫn dắt hãn rất nhiều. Chờ sau này hãn dung hợp các lại sở học lại rồi liên kết với Thế Giới Thư, trận đạo của hãn chắc chắn sẽ tăng thêm một bước.

Đồng thời lúc Địch Cửu luyện hóa xong đạo cấm chế thứ nhất và bước vào hàng ngũ trận pháp sư cấp sáu thì có một điểm sáng rơi vào cánh tay của hãn.

Thần niệm ấn ký? Địch Cửu nhìn trên cánh tay đúng là thần niệm ấn ký, nhưng cũng không nói gì.

Thần niệm ấn ký càng che giấu càng tốt, không để người khác phát hiện, như vậy mới là thần niệm ấn ký tốt. Loại ấn ký quang minh(chiếu sáng) này thì hãn mới lần đầu tiên nhìn thấy.

Người làm ra ấn ký này bị ngu sao? sao lại không biết suy nghĩ như thế?

Thần niệm của Địch Cửu cuốn qua, muốn cuốn trôi ấn ký này. Nhưng một khắc sau, sắc mặt Địch Cửu đã thay đổi, hãn không có cách nào xóa bỏ ấn ký này đi.

Loại ấn ký này so với cấp chín vương trận sư làm ra trước kia còn lợi hại hơn, quang minh chính đại hiện trên tay, mà không có cách nào xóa bỏ được.

Địch Cửu hít vào một hơi khí lạnh, nhìn dáng vẻ của chiếc nhẫn này vậy mà lại không đơn giản. Hắn nhớ tới lúc cướp đồ của Thích Gia Thương Lâu có lấy được một miếng ngọc giản giới thiệu về thần niệm ấn ký, loại thần niệm ấn ký này gọi là Phụ Cốt

Thần niệm ấn ký Phụ Cốt này là loại ban đầu sẽ nằm dưới da thịt. Muốn loại bỏ thần niệm ấn ký này bằng cách cắt đi chỗ đó là không thể được. Có ba loại phương pháp loại bỏ ấn ký này, thứ nhất là trình độ trận pháp cao hơn đối thủ, thứ hai là tu vi phải mạnh hơn đối thủ, thứ ba là dùng ngọn lửa cường đại, thiêu đốt ấn ký.

Đây mới là giai đoạn đầu của ấn ký, lúc thần niệm ấn ký Phụ Cốt cao thâm nhất thì căn bản không thể cảm nhận ra nó. Loại thần niệm ấn ký này cũng sẽ không bám vào trên da thịt nữa, mà sẽ bám vào xương, chỉ cần người còn có xương, thì nó sẽ bám mãi trên đó, không thể xóa bỏ được.

Đáng tiếc là Địch Cửu cũng chỉ đọc qua giới thiệu về nó, chứ chưa biết làm cách nào làm ra nó.

Sau khi biết rõ mình có khả năng đã trúng ấn ký Phụ Cốt, Địch Cửu cũng không thêm suy nghĩ biện pháp loại trừ thần niệm ấn ký này nữa. Vì chiếc nhẫn này hắn lấy được trên Tiên Nữ tinh, trong thời gian ngắn thì không ai có thể tìm ra hắn được.

Chỉ cần hắn luyện hóa chiếc nhẫn này xong hay là tìm được ngọn lửa nào đó, là có thể xóa bỏ ấn ký.

Đã có quyết định rồi thì Địch Cửu tăng thêm tốc độ luyện hóa chiếc nhẫn này.

Đạo cấm chế thứ nhất sau khi bị Địch Cửu luyện hóa thì chỉ có ấn ký Phụ Cốt, ngoài ra không còn gì nữa, nên về sau các đạo cấm chế khác chẳng có gì khó khăn với hắn.

Mấy ngày sau, khi hần đã luyện hóa hết tất cả cấm chế của chiếc nhẫn, hần lại lần nữa nhìn vào chiếc nhẫn, lần này hần không khỏi kinh ngạc.

Không đúng, đây không phải là chiếc nhẫn, mà là một thế giới, chỉ có điều là hơi nhỏ mà thôi.

Địch Cửu không phải là một người không có kiến thức, nên lập tức nhận ra đây là một tiểu thế giới.

Trong một góc của tiểu thế giới còn chất đống hơn triệu linh thạch thượng phẩm, trước đây hần chỉ luyện hóa cấm chế phía ngoài của chiếc nhẫn nên không nhận ra. Hiện tại hần đã luyện hóa hoàn toàn tiểu thế giới nên có thể nhìn thấy tất cả. Ngoại trừ hơn một triệu linh thạch thượng phẩm ra còn có một đống lớn khoáng thạch và dược liệu, mấy món pháp bảo cũng chưa nhìn ra hình dáng.

Đáng tiếc là những linh thảo kia không được ai chăm sóc hay luyện chế thành đan dược nên đã khô héo.

- Đúng là thứ tốt nha.

Địch Cửu trong lòng mừng rỡ không thôi, lần này tới Thiên Mạc thật đúng là thu hoạch không hề nhỏ.

Sau khi cẩn thận kiểm tra một chút tiểu thế giới này còn có cấm chế khác hay không, Địch Cửu đem tất cả mọi thứ lần nữa thu vào tiểu thế giới.

- Thụ Đệ, bây giờ chúng ta có thể đi tìm bọ hung rồi.

Địch Cửu cùng Thích Gia Thương Lôu đã sớm công khai là kẻ thù của nhau, lúc này Thụ Đệ cũng bước vào hàng ngũ thụ yêu cấp ba, chính hần cũng đã tới kim đan tầng bảy, căn bản cũng không sợ bất luận kẻ nào.

...

- Ồ!

Mấy ngày nay cô gái xinh đẹp kia đều vội vã lên đường, nhưng bây giờ lại nhùng nhai, kêu lên.

Không đợi Mẫn sư huynh hỏi tới, cô gái đã giải thích:

- Thật kì quái, kẻ kia sao lại đổi chỗ rồi.

- Hẳn là đã luyện hóa xong tiểu thể giới kia, cho nên mới đổi chỗ, Bích quân sư muội, chúng ta mau chóng đổi theo.

Mẫn sư huynh lập tức nói.

Cô gái xinh xắn lắc đầu phủ định:

- Không thể như vậy, cấm chế của tiểu thể giới kia rất phức tạp, muội nghe phụ thân nói là cấm chế chia làm hai tầng, tầng cấm chế đầu tiên chỉ là bước đầu tương đối đơn giản. Nếu có bị luyện hóa cũng không thể nào cảm ứng ra được

Tầng cấm chế thứ hai mới là cấm chế cao thâm, tương đối phức tạp. Nếu là tu sĩ nguyên hồn thì luyện hóa cũng phải mất thời gian rất lâu, tuyệt đối không thể nào chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi đã luyện hóa xong. Chỉ có lúc luyện hóa cấm chế tầng thứ hai mới có thể kích hoạt cấm chế của Thành gia được... Người này chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi đã luyện hóa xong, thì có lẽ đã là cấp năm trận pháp sư.

- Vậy muội còn cảm ứng được thần niệm ẩn ký nữa không?

Mẫn sư huynh vội vàng hỏi.

Cô gái xinh đẹp gật đầu nói:

- Có thể, cho dù hần mạnh hơn nữa cũng không tới một trăm tuổi(dưới 100 tuổi mới vào Thiên Mạc được), nên tuyệt đối không có khả năng loại trừ thần niệm ấn ký của Thành gia được.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 151: Ngọn Lửa Xanh Trên Đỉnh Núi

Địch Cửu vốn dự định đi tìm bọ hung trước rồi mới đi tìm ngọn lửa. Về thần niệm ẩn ký trên người hắn thì cũng không có vấn đề gì lớn cả, chỉ là hắn cảm thấy không thoải mái mà thôi.

Chỉ là rất nhanh sau đó Địch Cửu đã phát hiện ra, con côn trùng bé tí đó lại ở ngay vị trí ngọn lửa mà hắn cần tìm, mặc dù Địch Cửu không biết bọ hung làm sao có thể tới đó được, nhưng vẫn tăng tốc chạy qua.

Bước vào kim đan tầng bảy, một lần dùng độn thuật hắn có thể độn đi ra xấp xỉ hai mươi dặm. Cái này là do hắn không tiếp tục cô đọng thần niệm, Địch Cửu tin tưởng rằng nếu hắn tiếp tục cô đọng thần niệm thì hắn còn có thể độn đi xa hơn nữa.

Địch Cửu càng đi tới thì càng cảm thấy nóng, mấy ngày sau, trong thần niệm của Địch Cửu xuất hiện một hỏa diệm sơn(núi lửa).

Địch Cửu cảm thấy đây cũng không phải hỏa diệm sơn, nếu là hỏa diệm sơn thì khi phun ra phải mang theo dung nham, đến gần sẽ thấy khắp nơi đều là tro bụi. Mà tòa hỏa diệm sơn trước mắt này toàn bộ chỉ thấy lửa, thuần túy chỉ có lửa mà thôi.

Làm cho Địch Cửu khiếp sợ hơn là, trên đỉnh của ngọn núi lửa này vậy mà lại có một đóa lửa màu lam.

Cảm giác đầu tiên của Địch Cửu là mừng như điên, đây tuyệt đối đúng là một đóa bảo bối. Ngọn lửa này còn cao cấp hơn ngọn lửa mà hắn cùng lão gù thấy ở Thích Gia Thương Lô nhiều.

Chờ chút...

Rất nhanh Địch Cửu đã nhận ra chỗ không đúng, chỗ này không phải là chỗ Trọng Tuân và tên tu sĩ kim đan tầng sáu kia đã nói cho hẳn biết sau.

Mặc dù vị trí mà hai người khắc có chút khác nhau, nhưng chỗ hai người khắc vào ngọc giản đều cùng một ngọn núi, hiển nhiên đây là ngọn núi mà hai người kia đã chỉ ra.

Lẽ ra địa hỏa phải nằm dưới ngọn núi này mới đúng, bất kể là hỏa niết bàn của Trọng Tuân hay là ngọn lửa của tu sĩ kim đan tầng sáu kia chỉ ra đều phải nằm dưới núi mới đúng.

Địa hỏa kia đâu không thấy, mà bây giờ địa hỏa đã chạy tới đỉnh ngọn núi rồi, chẳng lẽ là....

Địch Cửu không cần phỏng đoán nữa rồi, vì thần niệm của Địch Cửu đã quét thấy có hơn mười người đứng ở chân núi. Những người này cũng giống như Địch Cửu vậy, trong mắt họ tràn đầy khát vọng, chỉ tiếc là không có ai có thể chiếm được.

Lòng Địch Cửu trầm xuống, đứng ở xa mà còn cảm thấy nóng như thế này, thì hẳn cũng không có cách nào đến gần được.

Chuyện này có chút kỳ lạ, lẽ ra chỗ này tồn tại đã nhiều năm, tại sao hẳn vừa có được ngọc giản, thì lại bộc phát ra một ngọn núi lửa kinh khủng như thế? Ngay cả ngọn lửa được che giấu cũng chạy tới đỉnh núi như vậy chứ?

Rất nhanh trong lòng Địch Cửu đã có thể đoán được, chuyện này nếu không phải là do Trọng Tuân làm, thì cũng là do tên tu sĩ kim đan tầng sáu đã làm ra, hai người này đã tu luyện trong ao nước xanh mấy ngày nay, cho nên có thể dễ dàng đoán được là muốn đến thử vận may, kết quả không đạt được, còn kích phát hỏa diệm Sơn đáng sợ.

Địch Cửu đoán cũng không sai bao nhiêu, chuyện này đúng thật là do Trọng Tuân làm ra.

Sau khi Trọng Tuân lần nữa đả tội Địch Cửu, thất hồn lạc phách đứng ở chỗ đó mãi. Sau khi tất cả tu sĩ rời khỏi cái ao nước xanh, hãn dứt khoát trở lại trong hồ tu luyện tiếp, cho đến khi đạt tới kim đan tầng tám.

Hãn cũng là lấy cái mạng nhỏ của mình ra đánh cược, biết rõ ở lại trong ao tu luyện rất là nguy hiểm, nếu Địch Cửu thật sự trở về thì bao nhiêu Trọng Tuân cũng bị hãn giết hết.

Khi tu luyện tới kim đan tầng tám thì linh khí trong hồ đã vô cùng mỏng manh, lúc hãn chuẩn bị đi thì phát hiện ra sủng vật của Địch Cửu là bọ hung.

Lúc tu luyện con vật này từng bay từ trên người Địch Cửu xuống ao, Trọng Tuân còn có chút ấn tượng. Nhìn thấy động vật giáp xác này, Trọng Tuân không chút do dự bắt lấy nó rồi đánh lên cấm chế bỏ vào trong hộp ngọc.

Hãn cũng biết một khi bị Địch Cửu bắt gặp, dựa vào một con vật thế này để cầu tha cho một mạng thì rất khó, chỉ có điều đây cũng là một cái điều kiện.

Bước vào kim đan tầng tám, chuyện đầu tiên Trọng Tuân làm là đi tìm hỏa niết bàn.

Ai biết được rằng tu vi hãn luyện tới tầng tám, nhưng trận đạo của hãn vẫn không có gì tiến triển. Địa hỏa ở đây lại nuôi dưỡng ra hai ngọn lửa, trong đó có một ngọn đã được cha của Trọng Tuân đem đi, ngọn lửa còn lại là cái là tu sĩ kim đan tầng sáu đã khắc vị trí cho Địch Cửu trong ngọc giản.

Trọng Tuân không cẩn thận nên đã phá vỡ pháp trận trấn áp địa hỏa, thả tất cả lửa trong này ra ngoài, kết quả là cũng chết cháy bởi biển lửa

trong núi.

Ngọn lửa thứ hai đã thoát khỏi trói buộc bao năm qua, điên cuồng hấp thu tất cả tinh hoa của địa hỏa. Chỉ cần chờ nó hấp thu tinh hoa trong lửa đủ tiến cấp là sẽ trốn chạy lên hư không.

Bùng nổ một tòa hỏa diễm sơn lớn như vậy thì tất nhiên sẽ hấp dẫn các tu sĩ trong Thiên Mạc đến.

Khi những tu sĩ này tới nơi này thấy được ngọn lửa màu lam thì càng lúc càng điên cuồng. Có một số tu sĩ liều mạng muốn có được ngọn lửa này, kết quả là trong thời gian ngắn ngủi nửa tháng, đã có năm, sáu tên tu sĩ kim đan kỳ bỏ mạng.

Về sau, có một số tu sĩ biết mình không thể có được ngọn lửa này, chỉ có thể không cam lòng đứng nhìn mà thôi.

Địch Cửu biết rất rõ là hẳn phải có được ngọn lửa này. Không chiếm được ngọn lửa này, mãi mãi chỉ có thể mang theo thần niệm ấn ký chạy trốn, nghĩ tới việc này thì trong lòng đã thấy không thoải mái rồi.

- Thụ đệ, hãy trở vào vườn thuốc đi.

Cho dù vườn thuốc đã biến thành tiểu thế giới, Địch Cửu vẫn quen miệng gọi là vườn thuốc.

Khi Thụ Đệ đã vào vườn thuốc, Địch Cửu hạ xuống dưới chân núi.

Dưới chân núi hỏa diễm sơn có ba, bốn mươi tu sĩ quanh quẩn không đi, phần lớn là tu sĩ trúc cơ hậu kỳ cùng Kim Đan. Nếu có thể có được ngọn lửa xanh này, sẽ là trợ giúp vô cùng lớn đối với con đường tu luyện của bọn họ, điều bọn họ trông đợi chính là ngọn lửa trên núi này tắt đi hay là suy giảm một chút.

Già trị của ngọn lửa này không thể dùng linh thạch tầm thường so sánh được.

Hai tên tu sĩ kim đan sơ kỳ một mực đứng quan sát nhìn thấy Địch Cửu hạ xuống sau, sắc mặt lập tức tái nhợt, bọn họ theo bản năng lui về phía sau.

Căn bản không đợi hai người này rút lui, Địch Cửu đã bỏ ra hai đạo Liệt đao.

- Đao hữu hãy dừng tay, ta có lời muốn nói...

Một tên tu sĩ kim đan tầng ba trong đó lấy ra pháp bảo, đồng thời hô to để Địch Cửu dừng tay.

Địch Cửu không có ý định dừng lại, đao quang như dây lụa mỏng buông xuống.

"Ầm!"

Pháp bảo của tên tu sĩ kim đan tầng ba này bị đánh bay đi, một vệt sáng màu máu phun ra, tên tu sĩ này không đỡ nổi một đòn của Địch Cửu nữa.

Ngay khi tên tu sĩ kim đan tầng ba chết thì tên kim đan tầng một cũng bị Địch Cửu giết, ngay cả pháp bảo cũng không kịp lấy ra.

Nhìn Địch Cửu đi qua lấy hai túi trữ vật của họ, các tu sĩ còn lại ai cũng lùi về phía sau, vẻ mặt lộ rõ sự phòng bị.

Địch Cửu bình tĩnh nói:

Việc này không liên quan tới các người, do hai tên này trước kia đã từng đánh lén ta. Cho nên ta mới giết bọn họ.

Hai tên tu sĩ kim đan này là hai trong những người bao vây hãm trong động, một thương đâm từ phía sau bị hãm chặn lại cũng là của tên klim đan tăng ba này.

Nếu hãm không có thần niệm độn, thì đã sớm bỏ mạng ở trong ao nước xanh rồi, đối với người như vậy, Địch Cửu không ý nghĩ lưu tình một chút nào. Có ân báo ân, có oán báo oán, không có việc gì để nói cả.

Sau khi Giết hai tên tu sĩ kim đan, đang muốn rời đi, thì thần niệm của Địch Cửu đã quét thấy một người thanh niên, trong chớp mắt đã đứng trước mặt hãm.

- Huynh đệ thật độc ác. Giết người của đại lục Thường Thiên ta rồi muốn rời đi dễ dàng như vậy sao.

Người lên tiếng là một thanh niên mặc áo lót màu vàng kim, khi nói thì chặn đường đi của Địch Cửu lại.

- Mẫn sư huynh, trên đỉnh núi kia có một ngọn lửa màu xanh kia...

Cô gái đi theo phái sau kích động chỉ về hướng ngọn lửa.

Bọn họ đến là để bắt Địch Cửu, tìm tiểu thế giới. Không ngờ tới, vừa đến đây đã thấy ngay một ngọn lửa còn quý hơn tiểu thế giới.

Có lẽ tùy theo hoàn cảnh mà nói thì tiểu thế giới được sử dụng nhiều hơn. Nhưng chỉ cần là tu sĩ, cũng biết giá trị của ngọn lửa màu xanh này còn hơn cả tiểu thế giới.

Tiểu thế giới không thể lên cấp, mà ngọn lửa này có thể không ngừng lên cấp. Bất kể người tu vi đến trình độ nào, thì ngọn lửa cũng sẽ có cỗ hữu dụng.

- Ta biết rồi Bích Quân sư muội, chuyện ngọn lửa hãy để sau nói...

Người thanh niên anh tuấn nói xong thì ôm quyền đối với mọi người.

- Các vị, ngọn lửa này đoán chừng các vị cũng không cách nào lấy được, nơi đây chúng ta có chút chuyện riêng tư muốn làm, các vị đạo hữu xin cứ tự nhiên.

Chuyện này không cần thanh niên anh tuấn nói ra, những người còn lại đều đã dự định rút lui.

Dù cho ban đầu họ có thể lấy được ngọn lửa thì sau khi Địch Cửu hung hãn tới thì đã không còn cơ hội nào rồi. Huống chi, căn bản là bọn họ cũng không có cách nào lấy được ngọn lửa, thậm chí ngay cả lên núi cũng không làm được.

Họ tự dè nén sự tham lam của mình lại, thực lực của họ cũng không hơn hai tên lúc này là bao, tiếp tục ở lại nơi này để tìm chết sao?

Trong khoảng thời gian ngắn, những tu sĩ ở chỗ này đều tản đi, có một hai người không cam lòng thì cũng chỉ tìm một chỗ ẩn nấp, chứ không dám đứng ở đây quan sát.

Địch Cửu vẫn không nói chuyện, hần cảm nhận được một nam một nữ này rất mạnh. Người ngăn hần lại đã bước vào kim đan viên mãn, chỉ nửa bước nữa thôi sẽ bước vào nguyên hồn. Mà cô gái xinh đẹp kia khí tức cường đại tỏa ra khắp người, Địch Cửu có cảm giác nàng chắc là mới vừa bước vào cảnh giới nguyên hồn tầng một.

Vũ trụ mênh mông, đúng là thiên tài vô số.

Nghe nói đã từng có cường giả ích hải cảnh dưới một trăm tuổi vào Thiên Mac, suy cho cùng cũng chỉ là nghe nói. Mà bây giờ nguyên hồn dưới một trăm tuổi đứng trước mặt hần, cũng có thể nói là bây giờ hần đã tận mắt nhìn thấy rồi.

Ngay sau đó Địch Cửu liền bình tĩnh lại, tu luyện tới canh giới nguyên hồn trong vòng một trăm tuổi thì đã làm sao? Hẳn mới tu luyện không tới mười năm cũng đã đạt tới kim đan tầng bảy hay sao? Chắc chắn sau khi từ Thiên Mạc trở ra thì cũng bước vào cảnh giới nguyên hồn ma thôi.

- Huynh đệ Uy phong cũng thật lớn, đoán chừng cũng là kim đan viên mãn đi? Vừa đến ngay cả nguyên do cũng không hỏi, thì đã ra tay giết hai người tu kỹ kim đan của đại lục Thương Thiên, bội phục bội phục. Ta là Tông Mẫn, đệ tử của Trữ Tiên tông trên đại lục Thương Thiên, tự mình lãnh giáo chút bản lãnh của cậu xem sao.

Người thanh niên chằm chọc nhìn Địch Cửu, đung đưa trường thương đeo phía sau.

Địch Cửu vừa đến ngay cả lời cũng không có nói đã ra tay giết hai tên kim đan sơ kỳ, hẳn và Bích Quân sư muội đã nhìn thấy rõ ràng.

Địch Cửu từ tốn nói:

- Thế nào? Dính dáng gì đến người?

Lúc này tên kia đàn bà xinh đẹp lạnh lùng theo dõi Địch Cửu nói,

- Người nói không sai, chuyện này có dính dáng đến ta, ta báo thù cho ca ca của ta, để cho người làm quỷ cũng được rõ ràng.

Địch Cửu cảm nhận được sát ý của cô ta đối với mình rất sâu đậm, dường như hận không thể lập tức ăn thịt hẳn.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 152: Cứ Đi Như Thế Sao

Ồ, hình như trong hai người mà ta mới giết, thì có một người là ca ca của cô sao?

Địch Cửu bình tĩnh nói.

Một nam một nữ này, một người thì cảnh giới kim đan viên mãn, một vừa mới bước vào nguyên hồn, hẳn thật vẫn không sợ. Dù hai người này liên thủ hẳn không đánh lại được, nhưng hai người này muốn mạng của hẳn thì đúng là người ngọc nói mê.

Cô gái xinh đẹp xuất ra một viên ngọc lưu ly bảy màu bay vòng quanh người, nàng đề nén xuống sát ý của mình nhìn chăm chăm Địch Cửu nói:

- Người hãy nghe cho kỹ, anh ta là Thành Bích Quân, ta tên là Thành Bích Quân. Ta đến từ Trữ Tiên Tông đại lục Thường Thiên, tiểu thế giới của anh trai ta đang trong tay người người giết anh trai ta dù không phải là người thì chắc chắn cũng có quan hệ tới người. Nếu như người thức thời, nói ra làm thế nào người lấy được tiểu thế giới này, sau đó trả tiểu thế giới lại cho ta. Nếu thật không liên quan gì đến người, ta có thể không giết người. Nhưng điều kiện tiên quyết chính là những điều người nói hoàn toàn là sự thật

Địch Cửu sững sốt, hẳn cạn lời luôn rồi. Rõ ràng là tiểu thế giới lấy được ở Tiên Nữ tinh, vậy mà ở Thiên Mạc lại bị người ta tìm tới, vận khí của hẳn đúng là rắm thối mà.

Ngược lại, Địch Cửu hoàn toàn tin tưởng lời của cô gái này nói, khi hẳn luyện hóa tầng cấm chế thứ hai đã được ẩn giấu trong tiểu thể giới, kích phát thần niệm ấn ký Phụ Cốt, bây giờ thần niệm ấn ký ngay ở trên cánh tay của hắn đây.

- Thế nào, không có lời gì để nói rồi hả?

Thành Bích Quân(tác viết sai thành trần bích quân) lên tiếng châm chọc, Lưu Ly Bảy Màu hóa thành từng đạo cầu vòng khóa chặt toàn bộ không gian xung quanh.

Địch Cửu có thể ngay lập tức chém chết hai tên kim đan sơ kỳ, thực lực chắc là kim đan viên mãn, thậm chí có thể là nửa bước nguyên hồn. Bọn họ muốn giết Địch Cửu sẽ không có vấn đề gì, việc mà bọn hắn lo lắng chính là Địch Cửu có thể chạy mất.

Mặc dù nàng cùng Tông Mẫn đều chưa thấy qua độn thuật của Địch Cửu, nhưng mà suốt chặn đường đuổi theo thần niệm ấn ký, có thể cảm nhận được tốc độ Địch Cửu không hề yếu hơn bọn họ. Đây là kết quả mà bọn hắn dùng hết sức đuổi theo, nếu Địch Cửu cũng không có dùng toàn lực di chuyển, thì tốc độ thật của Địch Cửu sẽ nhanh hơn. Khả năng này rất thấp, nhưng không phải là không tồn tại.

Thành Bích Quân cùng Tông Mẫn không ngờ tới là, bọn họ đã đoán đúng, Chính xác là Địch Cửu không dùng toàn lực.

Nghe được tiểu thể giới này là của Thành Bích Quân anh trai Thành Bích Quân, giọng điệu Địch Cửu hòa hoãn, ôm quyền nói:

- Hai vị đạo hữu, chiếc nhẫn này là ta lấy được từ trên một tinh cầu không người, lúc ấy chiếc nhẫn nằm trên ngón tay một bộ xương. Mà bộ xương khô là ai ta cũng không biết, ta chỉ là nhặt được mà thôi. Anh trai cô, ta thấy cũng chưa từng thấy qua, làm sao có thể giết hắn?

Thành Bích Quân cũng đoán được Địch Cửu không thể nào giết anh nàng, nàng nhất định phải thu hồi chiếc nhẫn này, bây giờ nghe Địch Cửu nói đến Thiên Cương tinh thì nàng vội vàng hỏi:

- Tinh cầu kia ở chỗ nào?

Địch Cửu giang hai tay ra nói:

- Ta cũng không biết, ta vốn là ở trên tinh cầu đó, bởi vì một ít chuyện nên bị thương, nhưng sau tỉnh lại ở một nơi mà ta không hề biết đến. Về phần ta làm sao đi tới nơi này thì một chút ta cũng không hề biết.

- Hoàn toàn là giả dối.

Thành Bích Quân lạnh giọng quát, chỉ có ngu si mới tin tưởng lời Địch Cửu nói.

Địch Cửu từ tốn nói:

- Người không tin ta thì ta cũng hết cách.

- Trước tiên người hãy trả lại chiếc nhẫn cho ta.

Thành Bích Quân hít và một hơi, nàng biết rõ không chế trụ Địch Cửu, thì Địch Cửu sẽ không bao giờ nói ra tung tích Thiên Cương tinh.

Địch Cửu khẽ mỉm cười:

- Chiếc nhẫn này là người Thành gia luyện chế?

Thành Bích Quân lạnh lùng nói:

- Tiểu thế giới này là cha của ta trong một lần lang bạc tìm thấy ở một bí cảnh. Người nói có phải là của Thành gia không?

Thì ra là như vậy, Địch Cửu gật gật đầu nói:

- Thứ nhất chiếc nhẫn này là do ta nhặt được, người nói là của Thành gia nhưng lại không có chứng cứ. Chứng cứ duy nhất là trên chiếc nhẫn này có một cái ấn ký, nhưng ấn ký này ai cũng có thể làm ra. Thứ hai là cho dù Thành gia từng sở hữu chiếc nhẫn này đi nữa. Hiện tại ta nhặt được thì sẽ thuộc về ta, chiếc nhẫn này cũng không thể coi của Thành gia.

- Ha ha,ta đã thấy qua nhiều người không biết xấu hổ, nhưng chưa thấy ai da mặt dày như người cả. Đồ của Thành gia ta thất lạc, người nhặt được thì là của người sao? Ở đại lục Thường Thiên, mỗi một tông môn đều có bảo vật đỉnh cấp, nếu như người nói, thì những bảo vật này sau khi thất lạc, ai nhặt được chính là của người đó, vậy thì đại lục Thường Thiên đã sớm rối loạn rồi.

Thành Bích Quân châm chọc.

Tại Thường Thiên đại lục, những tông môn đỉnh cấp đều có bảo vật trấn tông. Những bảo vật này dù cho đúng là bị thất lạc, người khác cũng không dám lấy ra dùng. Một khi phát hiện, thì nhất định những tông môn ấy sẽ lấy trở về, nếu không trả lại thì chắc chắn sẽ có một trận đại chiến.

Địch Cửu cười ha ha:

- cô vừa rồi cũng đã nói, chiếc nhẫn này là do cha của cô nhặt được trong một bí cảnh. bây giờ lại nói như vậy, ý là Thành gia nhặt được đồ là của Thành gia, còn người khác nhặt được lại không phải? Quả thực,ta cũng chưa từng thấy người nào không biết xấu hổ như cô cả.

- Cái này hoàn toàn khác nhau, những thứ trong bí cảnh đều là vô chủ.

Bình thường Thành Bích Quân đều tiếp xúc với những thiên tài cao cao tại thượng, có khi nào lại gặp người như Địch Cửu, về mặt ăn nói thì chấp mười người như cô ta cũng không nói lại Địch Cửu.

Địch Cửu khinh thường nói:

- Đồ vật vô chủ? Ý cô nói là chiếc nhẫn này có từ thời khai hoang tích địa sao? Thành gia cô không biết xấu hổ hay là cô không biết xấu hổ đây? Cô Có thể chắc rằng chủ nhân đầu tiên của chiếc nhẫn này không liên quan tới ta chứ? Nói không chừng chủ nhân đầu tiên của chiếc nhẫn này là bằng hữu của sư phụ ta, hay là bằng hữu của ta cũng không chừng.

- Bích Quân, nói dài dòng với hãn làm gì cho mệt, cứ giết hãn là được rồi.

Tông Mẫn nói xong liền đưa tay ra, trong nháy mắt đã có một đôi bao tay trên đó. Hãn bước về phía trước, tung quyền đánh về phía Địch Cửu.

Hãn đeo một cây trường thương phía sau, dáng dấp nhìn cũng thanh tú, nhưng những người quen hãn sẽ biết, rất ít khi hãn dùng trường thương để chiến đấu. Thủ đoạn chân chính của hãn là nắm đấm, hãn tin tưởng nắm đấm của mình nhiều hơn là trường thương.

Một quyền đấm ra, không gian xung quanh giống như bị chén ép, một đạo chân nguyên cuống theo cuồng phong, đập về phía Địch Cửu.

Tông Mẫn xuất thủ không hề nương tay, hãn muốn cho loại tu sĩ từ địa phương nhỏ bé tới như Địch Cửu thấy, cùng một cảnh giới cũng có khác biệt.

Lúc Tông Mẫn động thủ thì Thành Bích Quân cũng ra tay. Lưu Ly Bảy Màu trói buộc không gian xung quanh Địch Cửu, nó hóa thành bảy đạo cầu vồng.

Bảy đạo cầu vồng rõ ràng là hư ảo, lúc này lại mang theo tiếng gào thét như muốn xé rách mọi thứ. Sát thế từ xung quanh tràn tới, đánh vào Địch Cửu đang đứng ở giữa.

Thành Bích Quân cũng không ra tay hết sức, nàng lo lắng Địch Cửu sẽ nhân cơ hội chạy trốn, cho nên đang dùng sát thế đè ép tu vi Địch Cửu.

Địch Cửu không có ý định chạy trốn, lấy trường đao ra, bổ Phong Tiêu Đao về phía Thành Bích Quân, đao mang chứa đầy khí tức điêu tàn băng hàn chưa từng có từ trước tới nay.

So với Phong Tiêu Đao mà Địch Cửu dùng để chém tên tu sĩ kim đan tầng bảy, Phong Tiêu Đao này còn mạnh hơn gấp mấy lần.

Sau khi chém ra đao mang điêu tàn khốc liệt này, cầu vồng trời buộc không gian xung quanh Địch Cửu như là bong bóng nổ tung.

Trên thực tế Địch Cửu cũng không thèm để ý tới cầu vồng trời buộc không gian với hắn, cũng chẳng quan tâm khí thế nguyên hồn cảnh của Thành Bích Quân. Chỉ mới bước vào nguyên hồn cảnh, còn chưa cũng cố tu vi lại dám dùng trời buộc không gian đối với hắn, còn dùng khí thế nguyên hồn chén ép hắn, đúng là chuyện nực cười.

Sau khi chém ra Phong Tiêu Đao, thì hắn mới quay lại đâm ra một quyền.

Phong loan như tụ ba đào nộ!

Thành Bích Quân vừa mới bước vào nguyên hồn, thần niệm còn mạnh hơn Tông Mẫn rất nhiều. Phong Tiêu Đao của Địch Cửu vừa chém ra đã xé tan trời buộc của nàng đối với Địch Cửu, về phần khí thế nguyên hồn của nàng cũng không có chút tác dụng nào, trong nội tâm nàng không khỏi đúng là trầm xuống. Với thực lực như thế này, cho dù không đánh lại nàng và Tông Mẫn, cũng có thể ung dung bỏ đi.

Lúc bảy đạo cầu vồng của cô mới hình thành, thì Phong Tiêu Đao của Địch Cửu đã chém lên trên.

"Ầm!"

Phong Tiêu Dao cùng Lưu Ly Bảy Màu chính diện đụng vào nhau, cầu vòng bảy màu nổ tung, sát khí tiêu tán, làm nổi bật một góc trời huyền ảo này.

Xung kích cuồng bạo lan tới, Thành Bích Quân bị trúng đòn phải lui lại mấy bước, sắc mặt trắng bệch. Nàng chưa kịp báo cho Tông Mẫn về sự lợi hại của Địch Cửu, thì có mấy đạo chân nguyên cuồng bạo nổ tung truyền tới.

Quyền thế của Tông Mẫn và núi non liên miên của Địch Cửu đụng vào nhau, ngọn núi thứ nhất bị một quyền đánh cho nổ tung. Nếu như quyền núi non liên miên này của Địch Cửu chỉ tạo ra một ngọn núi, thì thực lực của Tông Mẫn có lẽ sẽ ngang bằng với Địch Cửu.

Đáng tiếc đúng là quyền này của Địch Cửu có tới ba đạo, khi hấn bước vào kim đan hậu kỳ, quyền núi non này của hấn quyền sau còn mạnh hơn quyền trước.

Tông Mẫn vừa mới đánh nổ đạo quyền núi thứ nhất, thì đạo quyền núi thứ hai đã cuốn tới.

"Răng rắc!"

Xương bàn tay của Tông Mẫn đều vỡ vụn, theo sau đó là tới xương cánh tay cũng vỡ nát. Đạo quyền núi thứ ba đánh vào lồng ngực Tông Mẫn, Tông Mẫn giống như điều đứt dây bay đi, trên không phun ra một ngụm máu tươi.

Trong lòng của hấn không khỏi kinh hãi, hấn chưa từng thấy quyền pháp nào lợi hại như Địch Cửu. Thậm chí hấn còn không tiếp được một quyền nào cả, phải biết rằng lúc Địch Cửu đánh với hấn, còn phải đối phó Bích Quân.

Thành Bích Quân sau khi biết rõ sự lợi hại của Địch Cửu, cũng biết Tông Mẫn không phải là đối thủ Địch Cửu, gần như lúc Tông Mẫn bị đánh bay, nàng liền lao tới đón lấy hắn, bỏ hai viên đan dược vào miệng Tông Mẫn.

Địch Cửu cũng không có truy kích, mà nhàn nhạt đứng nhìn Thành Bích Quân cùng Tông Mẫn.

Nguyên hồn tăng một cũng chỉ có thể mà thôi, Địch Cửu còn đang suy nghĩ, có nên giết hai người này. Nếu như giết chết hai người này, nguy hiểm của hắn sẽ hạ thấp hơn rất nhiều.

Rất nhanh Địch Cửu đã từ bỏ ý nghĩ này, nếu hắn giết hai người này cũng không làm giảm hệ số nguy hiểm. Trong đám tu sĩ mà hắn đã gặp qua lúc này, chắc chắn sẽ có người của đại lục Thương Thiên.

- Hai người chúng ta không phải là đối thủ của người, người đứng là rất mạnh, chỉ có điều muốn giết bọn tay cũng không phải dễ.

Thành Bích Quân đã không còn cái khí thế cao thượng như lúc đầu, lúc này giọng nói của nàng đối với Địch Cửu có chút kiêng kỵ.

- Thế nào, còn muốn chiếc nhẫn của ta sao?

Địch Cửu cười lạnh, nếu như hai người này còn dám ra tay, hắn cũng không ngại giết bọn họ.

- Đại lục Cực Dạ đúng là rất xa, nhưng không có nghĩa là Trữ Tiên tông của chúng ta không thể đi đến. Mẫn sư huynh, chúng ta đi thôi.

Thành Bích Quân biết rõ bây giờ chiếc nhẫn đã nằm trong tay Địch Cửu, nên dứt khoát để lại một câu, chuẩn bị rời đi.

Trên người Địch Cửu còn có thần niệm ấn ký của tiểu thế giới, chỉ cần ấn ký vẫn còn, cha của nàng có thể tìm tới dù ở bất cứ nơi nào.

Địch Cửu cười lạnh lên tiếng:

- Cứ như vậy mà đi sao?

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 153: Di Chi Tông Môn Từ Thời Thượng Cổ

- Mỗi người lấy ra mười triệu linh thạch thượng phẩm, sau đó rút đi.

Địch Cửu biết rõ nếu như hai người đều bỏ trốn, hẳn cũng chỉ có thể giết được Tông Mẫn.

Sắc mặt Tông Mẫn trở nên tái nhợt, vốn chỉ là con kiến hôi trong mắt hắn, thế mà có thể ung dung nghiền áp hắn. Tông Mẫn hẳn đường đường thiên chi kiêu tử, toàn bộ thiên tài của đại lục Thương Thiên, không ai có tốc độ tu luyện nhanh hơn hắn được.

Thành Bích Quân tức đến nổi ngực không ngừng phập phồng, với tư cách là con gái duy nhất tông chủ Trử Tiên tông, là một tông môn đỉnh cấp của đại lục Thường Thiên, chưa bao giờ bị người ta khi dễ.

Rất nhanh nàng đã tỉnh táo lại, sự tàn nhẫn của Địch Cửu nàng đã thấy qua. Trước đó Địch Cửu không phân biệt tốt xấu, giết hai kim đan sơ kỳ của đại lục Thương Thiên, có thể thấy người này chính là một kẻ giết người như ghóa.

- Ta không có mười triệu linh thạch thượng phẩm, tối đa chỉ có năm trăm ngàn, nếu như người không thấy không đủ, vậy mọi người cùng liều mạng với nhau thôi.

Khi đã tỉnh táo lại, Lưu Ly Bảy Màu của Thành Bích Quân lần nữa cuốn theo cuồng phong, từng đạo cầu vồng vắt ngang giữa nàng và Địch Cửu.

Địch Cửu khoát tay chặn lại:

- Thật là quý nghèo, vậy cũng được, một người năm trăm ngàn linh thạch thượng phẩm, móc ra.

Hai túi trữ vật bị ném đến tay Địch Cửu, bất kể là thành Bích Quân hay là Tông Mẫn, đều có nhẫn trữ vật, một cái túi đựng đồ thì hai người cũng không để trong lòng.

- Các người có thể lăn, đừng để cho ta thay đổi chủ ý.

Địch Cửu chỉ chỉ nơi xa, giọng điệu ác liệt nói:

Tông Mẫn và Thành Bích Quân mặc dù đều mong mọi ngọn lửa trên đỉnh núi này, nhưng lúc này cũng chỉ có thể rời đi.

Một kim đan viên mãn cùng một nguyên hồn tầng một của Trữ Tiên Tông, lại bị người ta khi dễ ở Thiên Mạc này, chuyện này nếu truyền tới đại lục Thường Thiên, chắc chắn sẽ không có ai tin tưởng, nhưng sự thật lại là như vậy mới đau chứ.

...

Sau khi đuổi Tông Mẫn và Thành Bích Quân đi, Địch Cửu lập tức bắt đầu quan sát toà hỏa diệm sơn này.

Nếu không có được ngọn lửa này thì đối với hắn vô cùng bất lợi. Không có được ngọn lửa này thì hắn phải dồn hết tâm trí vào trận đạo. Không tới Cửu cấp Vương trận sư, hắn đừng nghĩ tới việc loại trừ thần niệm ấn ký Phụ Cốt trên người.

Đừng tưởng rằng mới qua mấy năm mà hắn đã có thể đạt tới cấp sáu bước vào hàng ngũ trận pháp đại sư, Địch Cửu tin tưởng rằng cho hắn thêm

thời gian mấy năm, hãn cũng không nhất định có thể bước vào cấp chín - vương trận sư.

Con đường tu đạo trận pháp, càng đi về sau thì càng rắc rối khó khăn. Tu vi của hãn phải tiến bộ theo, thì trận đạo của hãn mới có thành tựu. Nếu hãn một lòng nghiên cứu trận đạo, tu vi nhất định sẽ không theo kịp, dưới sự tuần hoàn như thế, trận đạo của hãn chắc chắn sẽ không có tiến bộ.

Tu vi của hãn nhất định không thể chậm chạp được, Địch Cửu lo lắng tên gia hỏa ném ra ngọc giản thần niệm độn thuật đang ở ngoài lối vào Thiên Mạc chờ hãn, tu vi của hãn không thể mau sớm tăng lên, đồng nghĩa với đưa đồ ăn vào tận miệng người ta mà thôi.

Cho nên hãn nhất định phải lấy được ngọn lửa này.

Chỉ vòng ngoài hỏa diệm sơn thôi đã có nhiệt độ cực cao, Địch Cửu mới vừa đi đến chân núi thôi mà đã có cảm giác hít thở không thông rồi, mái tóc dài cũng đã bị nướng khét lẹt. Da thịt phát ra phát ra âm thanh xuy xuy như mỡ sôi lên, giống như là nướng thịt trên đá nóng vậy, chân nguyên cũng bắt đầu chậm chạp.

Trong lòng Địch Cửu trầm xuống, khoảng cách từ chỗ này đến đỉnh núi còn rất xa, mới đến chân núi thôi mà hãn đã muốn không kiên trì nổi, thì làm sao có thể lấy được ngọn lửa trên đỉnh đây.

Địch Cửu lui ra, mặc dù hãn rất muốn lấy ngọn lửa này, nhưng cũng không thể hy sinh mạng nhỏ này ở đây được.

Toàn thân Địch Cửu nám đen, sắc mặt khó coi nhìn chăm chăm ngọn lửa xanh trên đỉnh núi, chỉ có thể nói hãn tới quá trễ. Nếu như hãn tới sớm hơn lúc mà ngọn lửa còn bị giam cầm, hãn còn có cơ hội lấy được ngọn lửa này, bây giờ trừ phi tu vi của vượt qua mấy đại cấp bậc nữa thì có thể có cơ hội.

Cho dù có thể vượt mấy đại cấp bậc nữa vẫn gặp nguy hiểm. có thể luyện thể cảnh mới có cơ hội lấy được.

Luyện thể, luyện thể...

Địch Cửu bất chấp tất cả, nhất định phải luyện thể, hẳn có dự cảm rằng, nếu không có được ngọn lửa này thì tương lai hẳn không dễ qua.

Ngọn lửa như thế này, thấy được đã là vận may ngất trời, nếu muốn thấy đóa thứ hai là chuyện rất khó, có lẽ sẽ rất nhiều năm sau.

Công pháp luyện thể trong nhẫn Địch Cửu có mấy cái, nhưng toàn là những công pháp rác rưởi.

Thần niệm Địch Cửu rơi vào người Thụ Đệ.

- Thụ Đệ, bây giờ ngươi có thể luyện chế đan dược gì rồi?

- Đã có thể luyện chế linh đan cấp ba rồi.

Thụ Đệ vội vàng trả lời, nó biết Địch Cửu hỏi như vậy là muốn biết trình độ đan đạo của nó có tiến triển hay không.

Vừa mới bước vào cấp ba, nếu muốn tiến tới cấp bốn là điều không thể, đối với thụ yêu thì chỉ có thể nhờ vào thời gian mà tích lũy. Cho nên lúc Địch Cửu tu luyện, nó đành lấy ra tất cả dược liệu Địch Cửu đưa cho nó mà luyện tập.

Nó đi theo Địch Cửu cũng không phải là một hai ngày, cho nên tính khí của Địch Cửu nó rất hiểu rõ. Biết rõ Địch Cửu giao cho nó một đồng lớn dược liệu như vậy, mà nó không có tiến bộ, chắc Địch Cửu sẽ đuổi nó đi mất.

Lúc ban đầu nó nhận Địch Cửu làm chủ cũng không tình nguyện lắm, có thể nói là vô cùng vội vã. Bây giờ nó chỉ muốn theo bên cạnh Địch Cửu,

nếu không theo cạnh đại ca này thì nó muốn bước vào cấp ba, không biết phải trốn trong rừng cây đó hút máu bao nhiêu năm mới được, với điều kiện là không bị người ta chém đứt.

- Có thể luyện chế bồi chân đan hay không?

Địch Cửu mừng rỡ, rất hài lòng với Thụ Đệ.

Linh dược Địch Cửu lấy được đều giao cho Thụ Đệ, có thể luyện chế đan dược cấp ba, đồng nghĩa với việc nó không có lười biếng.

- Đại ca, đệ có thể luyện chế bồi chân đan.

Nói xong, Thụ Đệ lấy ra một lọ đan dược đưa cho Địch Cửu. Nó trong lòng vẫn còn đắc ý, nếu là loại đan dược lạc hậu như bồi chân đan mà không thể luyện chế được, thì làm sao có thể gọi là dược dư cấp ba chứ.

Bồi chân đan là đan dược cao cấp để trúc cơ bước vào kim đan, dược liệu chủ yếu là tổ đan thảo, loại đan dược này nó cùng đại ca cũng không dùng tới.

Về phần hai tháng trước nó mới có thể luyện chế ra bồi chân đan thì nó đã quên mất.

Thần niệm Địch Cửu quét qua đan dược, cũng biết lọ này là đan dược thượng phẩm. Đây nhất định là do cấp bậc đan hỏa của Thụ Đệ không đủ, nếu đủ đan hỏa thì lọ đan dược này đã là đan dược đỉnh cấp rồi.

Thụ yêu đúng là luyện đan sư trời sinh, Địch Cửu thu hồi đan dược rồi nói:

- Đưa toàn bộ đan dược người đã luyện chế cho ta.

Đan dược mà Thụ Đệ luyện chế thì cần gì đều có, chẳng những có bồi chân đan, còn có trúc cơ đan, phục chân đan, ích nguyên đan, uẩn nguyên

đan.. vân vân.

Có thể lấy được công pháp luyện thể cao cấp hay không thì phải nhờ vào vận may của mình rồi.

Lúc Dịch Cửu lấy ra trận kỳ muốn bố trí trận pháp, thì đã có mấy đạo độn quang chui vào rìa thần niệm của hắn. Ở trong Thiên Mạc mà dùng tốc độ này đi tới là cực kỳ mạo hiểm, nếu như không có chỗ tốt, chắc chắn sẽ không có người dùng loại tốc độ này.

Vốn Dịch Cửu định bố trí một tụ linh trận cực lớn, sau đó dùng vòng xoáy linh khí thu hút người tới, mở một gian hàng pháp bảo đan dược ngay chỗ này, đặc biệt là chỉ trao đổi công pháp luyện thể.

Bây giờ nhìn thấy có người nhanh chóng đuổi tới, hắn cũng thu hồi trận kỳ trong tay đuổi theo. Khí tức súng vật bọ hung của hắn còn ở trong hỏa diệm sơn. Hắn không vào được hỏa diệm sơn thì làm sao có thể tìm được con bọ hung đây.

- Vị đạo hữu này, xin dừng bước.

Dịch Cửu tăng thêm tốc độ, ngăn cản một tu sĩ kim đan sơ kỳ đang cấp bách chạy đi.

Tên tu sĩ Kim Đan này nhìn tốc độ Dịch Cửu còn nhanh hơn mình, lại không nhìn ra tu vi Dịch Cửu, vội vàng ngừng lại ôm quyền đối với Dịch Cửu, mang theo đề phòng hỏi:

- Xin hỏi đạo hữu có chuyện gì?

Dịch Cửu cũng ôm quyền nói:

- Ta thấy rất nhiều đạo hữu đều vội vã chạy tới cùng một phương hướng, còn phải thỉnh giáo một chút, chuyện gì đã xảy ra?

Nghe được câu này, tên tu sĩ Kim Đan trong lòng thở phào nhẹ nhõm, khách khí trả lời:

- Trong thiên mạc phát hiện một di chỉ tông môn thượng cổ, chỉ là có tông môn thượng cổ này được một hộ trận cao cấp bảo vệ, tất cả mọi người đang công kích cái hộ trận này. Hộ trận này quá mức mạnh mẽ, đến giờ vẫn chưa thể phá vỡ được, ta cũng là mới vừa nhận được tin tức nên chạy đến. Nếu như đạo hữu có hứng thú, thì có thể đi cùng với ta. Tin tức nói đi càng nhiều người càng tốt, nhiều người lực lượng lớn.

- Vậy thì phải làm phiền rồi.

Địch Cửu nghe đến tất cả tu sĩ đều tụ tập tới di chỉ tông môn thượng cổ này thì tất nhiên phải đi qua rồi.

Hắn muốn mua được công pháp luyện thể tốt, thì phải tới nơi có nhiều người rồi.

Tên tu sĩ Kim Đan ôm quyền với Địch Cửu rồi tăng thêm tốc độ lại lần nữa chạy đi. Địch Cửu theo ở phía sau, hơn nửa ngày sau, hai người mới ngừng lại.

Nhìn đám người đông nghìn nghịt, Địch Cửu thán phục không thôi, nơi đây ít nhất có một hai ngàn người. Lần tiến vào Thiên Mạc này không biết có bao nhiêu tu sĩ, chỉ có một cái di tích đã tụ tập được nhiều tu sĩ như vậy rồi.

Ngay sau đó Địch Cửu đã bị sự mênh mông của di chỉ làm khiếp sợ, cái này chính là di chỉ tông môn từ thời thượng cổ sao. Cũng không biết thời gian qua bao nhiêu năm, sau khi di chỉ này hiện ra vẫn còn rất hào hùng. Nhìn những dãy núi liên miên bên trong tông môn thì có thể tưởng tượng được, trước đây tông môn này rộng rãi bao nhiêu rồi.

- Tất cả cường giả nguyên hồn cảnh cùng ta đứng ở hàng thứ nhất, tu sĩ kim đan chia nhau đứng ở hai bên, tu sĩ trúc cơ đứng cách nhau...

Một giọng nói hùng hậu âm vang lên, cắt đứt liên tưởng về tông môn này của Địch Cửu.

Tất cả tu sĩ nguyên hồn? Thần niệm Địch Cửu quét qua, lúc này mới kinh dị phát hiện, người vừa nói chuyện là một tên tu sĩ nguyên hồn tầng hai. Chẳng những như thế, ở bên cạnh người này còn có ba, bốn tu sĩ nguyên hồn tầng một. Trong đó có một người hẳn còn nhận biết, chính là Thành Bích Quân.

Lúc hẳn nhìn thấy Thành Bích Quân, thì Thành Bích Quân cùng Tông Mẫn cũng phát hiện ra hẳn, chỉ là hai người đều không nói gì. Nhìn dáng vẻ thì cánh tay Tông Mẫn đã bình thường trở lại, những đại tông môn thế này đúng là có đan dược chữa thương cao cấp.

Thần niệm của Địch Cửu quét qua, lập tức tên tu sĩ nguyên hồn tầng hai đã cảm ứng được, ánh mắt của hẳn rơi vào trên người Địch Cửu, ngay sau đó nhìn chằm chằm Địch Cửu lạnh giọng nói:

- Nơi đây mọi người đồng tâm hiệp lực công kích đại trận viễn cổ, người lại che giấu tu vi, tạo thành rắc rối cho ta khi an bài, hãy bỏ kỹ năng che giấu tu vi của người đi, cho mọi người thấy tu vi chân chính nào.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ
www.dtv-ebook.com

Chương 154: Vô Tâm Xen Vào

Địch Cửu từ tốn nói:

- Ta vừa mới bước vào hư thần cảnh, người không nhìn ra tu vi của ta, đó là vì cảnh giới của người không đủ.

Hư thần cảnh?

Nghe được lời Địch Cửu nói, tất cả tu sĩ đều khiếp sợ nhìn chằm chằm Địch Cửu, điều này sao có thể? Tuy nói đã từng có tu sĩ ích hải cảnh đi vào, nhưng đây là việc của nhiều năm trước rồi. Lúc đó mỗi đại lục đều có tài nguyên tu luyện phong phú, trong vòng trăm tuổi bước vào ích hải cảnh cũng không thành vấn đề.

Bây giờ thiên địa tài nguyên thiếu thốn, linh khí không đủ. Một nguyên hồn tu sĩ tiến vào thiên mạc đã là thiên tài trong thiên tài, về phần hư thần cảnh thì khả năng không lớn.

- Hẳn tuyệt đối không phải là hư thần cảnh, trước đây không lâu vẫn còn ở Kim đan kỳ, vậy công bị thương nặng.

Một giọng nói sắc bén vang lên.

Địch Cửu nhận ra tên tu sĩ này, là một trong những người vây công hắn trọng động có ao nước xanh đây mà, bị hắn gãy một cánh tay, không nghĩ tới tên này còn chạy được đến nơi đây.

Không đợi tên tu sĩ nguyên hồn tăng hai nói chuyện, Địch Cửu phát động thần niệm độn thuật, trực tiếp đến bên cạnh tên tu sĩ kim đan sơ kỳ này, trường đao trong tay chém một nhát, vạch ra một đạo đao mang.

- Hãn muốn giết...

Tên tu sĩ kim đan biết rõ sự lợi hại của Địch Cửu, cho dù hãn có đề phòng Địch Cửu, cũng ngại tới Địch Cửu ngay lập tức tiến đến bên cạnh hãn như vậy.

"Phù!"

Tên kim đan sơ kỳ còn chưa kịp nói hết câu, đã bị một đao của Địch Cửu chém chết.

Địch Cửu cười lạnh, cho rằng có tu sĩ nguyên hồn ở chỗ này, hãn không dám báo thù sao?

Cảm nhận sự mạnh mẽ trong một đao này của Địch Cửu, ánh mắt tên tu sĩ nguyên hồn tăng hai ngưng lại, hãn khẳng định Địch Cửu không phải tu sĩ Kim Đan.

Dù cho là tu sĩ Kim Đan, cũng là một tên kim đan viên mãn cường đại. Chỉ có điều hãn cũng khẳng định, Địch Cửu không phải là cường giả hư thần cảnh.

- Máy vị thầy thế nào?

Gã nguyên hồn tăng hai đưa mắt nhìn ba tu sĩ nguyên hồn tăng một ở bên cạnh.

Thành Bích Quân bình tĩnh nói:

- Ta đã giao thủ với hãn một lần, ta không phải là đối thủ của hãn.

Tên tu sĩ nguyên hồn tăng hai giật mình:

- Thành Bích Quân mặc dù chỉ là nguyên hồn tăng một, thực lực cũng sẽ không yếu. Nếu Thành Bích Quân đã nói như vậy, có thể là hắn đã đoán sai, tu sĩ này mặc dù không phải là hư thần cảnh, cũng là cường giả nguyên hồn hoặc có thể còn cao hơn.

Ngay cả Thành Bích Quân cũng nói không phải là đối thủ của Địch Cửu, thì hai tên tu sĩ nguyên hồn còn lại cũng phải ngậm miệng. Cùng Địch Cửu không thù không oán, không cần thiết vì một tu sĩ kim đan không hề quen biết mà dặt tội cường giả.

Địch Cửu lại có chút nghi ngờ, nữ nhân này đúng ra phải cố động mọi người động thủ với hắn mới đúng, tại sao bỏ qua cơ hội tốt như vậy?

Vừa suy nghĩ thì Địch Cửu đã hiểu ra. Tiểu thế giới mà Thành Bích Quân cực kỳ khát vọng đan nằm trong tay hắn, một khi hắn bị giết, thì tiểu thế giới có thể lọt vào tay tên nguyên hồn tăng hai. Có lẽ Thành Bích Quân nghĩ, tiểu thế giới nằm trong hắn sẽ dễ dàng đoạt lại hơn.

Tu sĩ nguyên hồn tăng hai cười ha ha, ngay sau đó hướng về phía Địch Cửu nói:

- Nếu đạo hữu cũng là cùng cấp bậc với chúng ta, không bằng cùng nhau hợp sức công phá hộ trận của tông môn thượng cổ này.

Địch Cửu từ tốn nói:

- Đây là điều hiển nhiên, chẳng qua là ta tương đối nghèo, trước khi động thủ ta muốn bán một số đồ vật vặt vãnh. Các vị là người có tiền, không cần để ý đến ta.

Nói xong Địch Cửu đi tới địa phương trống trải, phất tay một cái, từng kệ hàng trưng bày xuất hiện trước mắt mọi người.

Đại trận tông môn thượng cổ này chắc chắn là một hộ trận cấp chín hoàn chỉnh, đừng xem nơi đây nhiều người như vậy, muốn oanh phá đại trận này, không tốn thời giờ mấy tháng sẽ không làm được. Có hẳn dẫn đầu thì ít nhất cũng cần một tháng.

Địch Cửu cũng không muốn làm việc không công như thế này, nhân lúc nơi này đông người, tranh thủ làm chuyện buôn bán của mình đã.

- Các vị đạo hữu, chỗ này của ta có cao cấp bồi chân đan, trúc cơ đan, uẩn nguyên đan...

Địch Cửu còn chưa nói hết, đã có đông đảo tu sĩ chen lấn nhau mà tới. tu sĩ luyện khí đỏ con mắt nhìn chăm chăm trúc cơ đan, tu sĩ trúc cơ thì thêm thường ngắm bồi chân đan, về phần uẩn nguyên đan là đan dược cấp bách của tu sĩ kim đan.

Đan dược này bình thường trong các đại thương lâu cũng đa thừa thớt, ở đây lại có rất nhiều.

Đặc biệt là trúc cơ đan, loại đan dược này cấp bậc mặc dù không cao, nhưng linh thảo luyện chế đã cực kỳ thừa thớt. Còn có bồi chân đan, dược liệu chính là tổ đan thảo nghe nói đã gần như tuyệt chủng.

- Ta muốn trúc cơ đan cùng bồi chân đan..

- Ta muốn bồi chân đan, ích nguyên đan...

Không có tu sĩ nào còn lòng dạ đi kích phá đại trận nhìn như không thể phá hủy, tất cả mọi người chen lấn tới gian hàng chật chội của Địch Cửu.

Tay Địch Cửu ném ra từng đạo trận kỳ, trong thời gian cực ngắn đã bảo vệ gian hàng bằng hộ trận, ngay sau đó lớn tiếng nói:

- Mọi người xếp hàng từng người bến thoi, nhưng mà đan được của ta không thu linh thạch...

Nghe được Địch Cửu không thu linh thạch, đám người đang khí thế hùng hực rốt cuộc cũng bình tĩnh lại. Ngược lại mắt tu sĩ nguyên hồn cảnh lại sáng rực, Địch Cửu tiện tay bố trí một pháp trận đã là trận cấp bốn. Điều này nói rõ Địch Cửu chí ít là một cấp bốn trận pháp đại sư.

Chờ cho loại cường giả trận đạo như Địch Cửu gia nhập liên minh, cái đại trận tông môn thượng cổ này tuyệt đối rất nhanh sẽ bị phá vỡ.

Nghĩ đến phải nhờ Địch Cửu hỗ trợ, hãn cố nuốt xuống những khó chịu trong lòng.

Thấy mọi người rốt cuộc tỉnh táo lại, Địch Cửu nói lần nữa:

- Trừ những đan dược này, ta còn có hồn nguyên quả.

Nói xong Địch Cửu lấy ra một cái hộp ngọc đặt ở cái kệ hàng cao nhất.

- Trong này chính là Hồn nguyên quả.

Nếu như những thứ trước chỉ làm cho tu sĩ luyện khí và trúc cơ đỏ mắt, tu sĩ Kim Đan nhiều nhất chỉ là muốn uẩn nguyên đan mà thôi, ngưng lúc này những tu sĩ kim đan cũng đã đỏ mắt theo nhìn chăm chăm.

Hồn nguyên quả, vật này là bảo vật có thể dùng luyện chế ngưng hồn đan. Ngưng hồn đan là cái gì, đây là đan dược để tu sĩ kim đan bước vào nguyên hồn cảnh. Loại đan dược này sở dĩ khó có được, vì không có hồn nguyên quả.

Tại sao trước kia có tu sĩ ích hải cảnh vào Thiên Mạc? Chính là vì trước kia khắp nơi đều có những linh dược này, lên cấp cũng không phải là

chuyện khó khăn gì. Còn bây giờ cho dù là thiên tài đi nữa, lúc gặp bình cảnh mà không có đan dược phụ trợ, muốn đột phá cũng chỉ có thể dựa vào tích tụ thời gian. Một khi tinh huyết thoái hóa mà chưa lên cấp, thì chỉ có thể chờ chết già mà thôi.

- Tiền bối, xin hỏi người muốn vật gì vậy?

Có người không chờ đợi được nữa hỏi.

Địch Cửu lấy tay ra hiệu cho mọi người im lặng, rồi cất cao giọng nói:

- Gần đây tu vi ta đến bình cảnh, muốn tiến thêm một bước rất khó. Cho nên ta muốn luyện thể, hôm nay ta chỉ trao đổi công pháp luyện thể, công pháp luyện thể kém cõi thì đừng mang ra, thứ như vậy ta có một đống lớn rồi, ta cần là công pháp luyện thể cao cấp, chỉ cần công pháp của người đủ tốt, giá bao nhiêu tùy người ra giá.

Vì lấy được công pháp luyện thể cao cấp, mà Địch Cửu không hề che giấu những thứ tốt của mình.

Nghe được Địch Cửu muốn công pháp luyện thể, Thành Bích Quân cùng Tông Mẫn lập tức hiểu ra, Địch Cửu là vì muốn lấy ngọn lửa mà đến. Với thực lực Địch Cửu vẫn phải cần luyện thể mới có thể vào hỏa diệm sơn, thì bọn họ đối nói đó đã không cần hy vọng.

Nghe được Địch Cửu chỉ đổi công pháp luyện thể, trong mắt đám tu sĩ có sự mất mát, nắm giữ công pháp luyện thể cũng không có mấy người. Rất rõ ràng, đồ Địch Cửu lấy ra rất nhiều, nhưng bọn họ không có khả năng đổi. Về phần ra tay cướp vị tiền bối này, ha ha, người hết muốn thờ rồi sao? Ngay cả tu sĩ nguyên hồn cũng không dám có ý kiến gì, vị tiền bối này không giết bọn hắn, chỉ cần tát một cái là xong đời.

- Tiền bối, nhất định phải là công pháp luyện thể sao?

Một tên tu sĩ trúc cơ viên mãn không cam lòng hỏi lại.

Hắn vào Thiên Mạc chính là tìm cơ duyên kim đan, vì danh ngạch Thiên Mạc, đã tiêu phí hết tất cả dành dụm. Bây giờ cơ duyên "Bồi chân đan" đặt ở trước mặt của hắn, nhưng ngay cả tư cách mua cũng không có, còn có chuyện gì đau lòng hơn thế này chứ?

Thần niệm Địch Cửu quét qua tên tu sĩ trúc cơ, đã nhìn ra tu vi của đối phương.

Mặc dù hắn biết rõ tên tu sĩ trúc cơ viên mãn này khát vọng có được bồi chân đan, chỉ có điều hắn không phải nhà từ thiện. Khát vọng có được bồi chân đan của tu sĩ rất nhiều, hắn cũng không giúp được nhiều như vậy.

- Cũng không nhất định, nếu như người cho ta xem pháp kỹ nào thuận mắt, pháp bảo... À đúng rồi, nếu như người có công pháp cô đọng thần niệm, có thể ra điều kiện với bất cứ đan dược gì.

Địch Cửu từ tốn nói.

Nghe được công pháp cô đọng thần niệm, trong lòng tên tu sĩ trúc cơ này trở nên kích động, hắn vội vàng lấy ra một ngọc giản bị tàn phá đưa cho Địch Cửu nói:

- Tiên bối, vân bối có lấy được một pháp kỹ, tiên bối có thể xem thử một chút không.

Địch Cửu nhận lấy, dùng thần niệm thẩm thấu vào, ngọc giản này thật đúng là bị tàn phá, cũng không biết bao nhiêu năm đã trôi qua, rất nhiều chữ viết trong đó đều mờ nhạt không nhìn rõ nữa. Cái này còn là thần niệm Địch Cửu cô đọng vô cùng tốt, nếu không ngay cả 10% nội dung trong đây hắn cũng không thấy được.

Vì như vậy, nên Địch Cửu chỉ có thể thấy được 6 phần nội dung trong đó.

Nhìn nội dung trong ngọc giản này, Địch Cửu hiểu rất rõ ngọc giản này trân quý biết bao nhiêu.

“Ngọc giản Khi Thiên”:

“Có người tu thần hồn, có người lại tu thân thể. Thân thể chí cường, cuối cùng không bị năm tháng trời buột, như vu tộc, Hồng Tộc, như Tất Ích Tộc. Tu thần Hồn đến cực hạn, không dám nói sống lâu cùng trời đất, nhưng đắc đạo mới là chân lý... Lần này vào Thiên Mạc vì thần giả, thần hồn, thần niệm, thân cực hạn hóa thành Hồn...”

Cái ngọc giản này thế mà là Nhất Thiên Đoán Thần Thuật, thật là hữu tâm trồng hoa - hoa không tốt, vô tình xen vào được ngọc giản. Tinh không mạch lạc của hắn có thể cô đọng thần niệm, có điều tinh không mạch lạc chỉ là cô đọng chân nguyên. So ra thì kém hơn là tự tu luyện thần niệm, cái Nhất Thiên Đoán Thần Thuật này đúng lúc hắn đang cần.

Nếu hắn có thể tìm được công pháp luyện thể cùng ngọc giản Nhất Thiên Đoán Thần Thuật, bắt hắn lựa chọn thì hắn nguyện ý lấy ngọc giản Nhất Thiên Đoán Thần Thuật này.

Địch Cửu không có tiếp tục nhìn nữa, hắn cố nén nội tâm xúc động, thu hồi ngọc giản bình tĩnh nói:

- Vật này đối với ta hữu dụng, cho người đan dược này.

Nói xong, Địch Cửu cầm lên một cái bình ngọc đưa cho tên tu sĩ trúc cơ, trong cái bình ngọc có ba viên bồi chân đan.

Hắn biết rõ tại sao tên tu sĩ trúc cơ này lại lấy ngọc giản ra đổi, đổi thành hắc hắc cũng nguyện ý trao đổi. Nội dung trong ngọc giản này, tên

trúc cơ chắc chắn đã nhìn qua, cũng phục khắc ngọc giản. Giữ ngọc giản giá trị như thế này bên người, hiển nhiên là kém hơn bồi chân đan rồi.

Bàn về giá trị, tất cả mọi thứ mà hắn lấy ra, cũng còn thua giá trị miếng ngọc giản này. Hắn lại không thể đưa lại quá nhiều thứ, đưa nhiều sẽ khiến người khác nghi ngờ.

Thần niệm tên trúc cơ đảo qua bình ngọc, lập tức nói:

- Đa tạ tiền bối.

Hắn cũng biết ngọc giản này có giá trị, nội dung ngọc giản hắn đã nhớ kỹ rồi, ngọc giản lại là rèn luyện thần niệm của mình, không cách nào giúp hắn bước vào kim đan. Bây giờ lấy ra đang trao đổi bồi chân đan, hắn vô cùng nguyện ý.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 155: Cấp Bảy – Vương Trận Sư

Có một cái ví dụ ở trước mắt, sau đó các dạng ngọc giản đều tới chỗ Địch Cửu, một giờ sau, Địch Cửu bắt đầu đi thu hồi gian hàng.

Ngoại trừ lần đầu tiên thu được miếng ngọc giản Đoán Thần Thuật bị tàn phá ra, trong một giờ sau hẳn không thu được một miếng ngọc giản có giá trị nào.

Ngọc giản công pháp luyện thể hẳn cũng thu được một đồng lớn, nhưng không có miếng nào tốt cả. Rất nhiều ngọc giản luyện thể chính hẳn cũng có thể viết ra, đúng là rác rưởi trong rác rưởi.

Về phần ngọc giản pháp kỹ hẳn cũng thấy rất nhiều, nhưng đều vô giá trị.

Điều này hẳn cũng có thể lý giải, những công pháp đó đều là vật bảo mệnh của các tu sĩ, trừ khi có khát vọng bước vào kim đan như tu sĩ trúc cơ kia. Hơn nữa Đoán Thần Thuật tu sĩ kia lấy ra cũng không phải là pháp kỹ. Nếu không, ai lại đem ngọc giản pháp kỹ ẩn giấu của bản thân ra chứ.

- Lý Xán đại lục Thường Thiên ra mắt đạo hữu, không biết xưng hô đạo hữu như thế nào?

Thấy Địch Cửu dẹp quây, tên tu sĩ nguyên hồn tầng hai bước tới trước mặt Địch Cửu ôm quyền hỏi thăm.

Lúc Địch Cửu bày sạp bán đồ, tu sĩ nguyên hồn cảnh này không tổ chức mọi người oanh kích đại trận của tông môn viễn cổ, cũng không có

ngăn trở hẳn bày sạp, việc này làm cho Địch Cửu có chút hảo cảm. Hẳn cũng là liền ôm quyền nói:

- Tán tu Địch Cửu của đại lục Cựu Dạ.

- Ta thấy đạo hữu rất có hiểu biết về mặt trận đạo, không biết Địch đạo hữu có thể cùng chúng ta đã kích đại trận tông môn viễn cổ này hay không. Nếu như Địch đạo hữu đồng ý, ta nguyện ý giao ra quyền chỉ huy, để Địch đạo hữu chỉ huy mọi người cùng nhau đả kích hộ trận.

Giọng điệu Lý xán ấm áp, lời nói cực kỳ khách khí.

Địch Cửu hiểu được vì đối phương nhìn thấy hẳn giỏi trận đạo, nên mới tới tìm hẳn nhờ giúp đỡ.

Trên thực tế hẳn cũng dự định xem thử bên trong của tông môn thượng cổ này một chút, chỉ có điều hẳn cũng không định chủ đạo chuyện này.

Nếu như là lúc trước thì có lẽ hẳn sẽ đứng ra làm chủ đạo. Nhưng hẳn hiểu biết càng nhiều, càng biết rõ sự đáng sợ bên trong tông môn thượng cổ này.

Đừng thấy hiện tại tông môn trong Thiên Mạc này đã diệt vong không biết bao nhiêu năm, nhưng không có nghĩa là người của tông môn này không còn. Vũ trụ mênh mông không biết có bao nhiêu vị diện tiếp xúc với nhau, thượng cổ tông môn này bị hủy, không biết có bao nhiêu tu sĩ bình an trốn ra ngoài.

Hủy đại trận tông môn người khác, đây là huyết hải thâm thù. Thích Chí Thương của Thích Gia Thương Lôu sở dĩ dám công phá đại trận hộ tông của Tinh Hà phái, vì căn bản là không coi Tinh Hà phái ra gì, thậm chí có ý nghĩ tiêu diệt Tinh Hà phái. Chỉ là không ngờ tới, Tinh Hà phái còn

một cường giả nguyên hồn cảnh, sau khi bị vây công còn mất đi một cánh tay.

Trên thực tế chuyện này cũng chưa có kết thúc, một khi Tinh Hà phái xuất hiện cường giả, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho Thích Gia Thương Lâu. Giống vậy, những cao thủ Thích Gia Thương Lâu trở về, sẽ mượn cơ tiêu diệt Tinh Hà phái.

Cho nên nếu muốn phát tài, bảo hãn hỗ trợ thì được, chứ để hãn chỉ huy thì miễn bàn.

- Lý đạo hữu, ta đối với sự an bài trước đây hoàn toàn bội phục giống như sông Trường Giang Hoàng Hà. Ta chỉ là hiểu sơ trận đạo một chút, nếu như Lý đạo hữu không ngại, ta hy vọng Lý đạo hữu tiếp tục chủ trì lần công kích này, ta ở bên cạnh hiệp trợ bày bố trận kỳ.

Địch Cửu nở nụ cười đáp.

- Địch đạo hữu, tu vi của người cao nhất...

Không đợi Lý Xán nói xong, Địch Cửu đã khoát tay:

- Lý đạo hữu, trước đây chúng ta không quen biết nhau, là do ta lừa gạt người. Bây giờ mọi người cũng coi như bằng hữu rồi, nên ta nói thật cho mọi người biết, tu vi của ta thấp hơn đạo hữu.

Đúng là Lý Xán cũng không muốn chủ trì chuyện này, ai bấu tu vi của hãn cao nhất ở đây, hãn không chủ trì thì ai chủ trì chứ. Bây giờ Địch Cửu nói tu vi thấp hơn hãn, hãn cũng không thể làm gì được. Hãn cũng không hoài nghi Địch Cửu nói láo, Địch Cửu nhìn qua cực kỳ trẻ tuổi, bây giờ tài nguyên tu luyện ở tu chân giới vô cùng thiếu thốn, muốn trong vòng trăm tuổi bước vào nguyên hồn cảnh, đúng thật là rất khó khăn. Về phần Địch Cửu là hư thần cảnh, căn bản là hãn chưa hề tin bao giờ.

- Đã như vậy, ta đây sẽ không khách khí.

Lý Xán nói xong rồi hướng đông đảo tu sĩ ôm quyền:

- Các vị đạo hữu, cái tông môn này đã tồn tại ở đây không biết bao nhiêu năm, không tốn thời gian mấy tháng thì rất khó phá giải hộ trận này. Bây giờ có Địch Cửu đạo hữu tinh thông trận đạo, liên thủ với chúng ta phá cái hộ trận này, mọi người hãy đánh theo vị trí trận kỳ của Địch đạo hữu.

Nghe được lời Lý Xán nói, dường như tất cả tu sĩ có mặt đều hô hào theo.

Địch Cửu cũng không biết làm sao, hẳn cũng muốn đi vào thượng cổ tông môn này, nên mặc cho Lý Xán nói.

- Địch đạo hữu, bây giờ chúng ta có thể bắt đầu chưa?

Lý Xán nói xong, quay lại nhìn về phía Địch Cửu.

Địch Cửu liền ôm quyền:

- Hộ trận này ít nhất là cấp chín, trước tiên ta phải tìm hiểu một chút, rồi mới có thể hành động.

- Được, chúng ta nghe theo Địch đạo hữu.

Lý Xán không chút do dự kéo Địch Cửu vào.

Những lão già chết tiệt này đúng là khôn khéo, về sau bất luận người có nói gì thì vẫn bị coi là tông phạm. Địch Cửu đứng trước hộ trận dùng thần niệm thấm vào, nắm bắt từng cái trận cơ cùng trận tâm.

Có thể đi vào Thiên Mạc, chỉ có một ít người, nhưng toàn là những thiên tài. Địch Cửu nhắm mắt nghiên cứu hộ trận này, không có ai lo lắng

cả, tất cả mọi người an tĩnh ở một bên chờ đợi, có người thậm chí bắt đầu tu luyện.

Tất cả mọi người đều hiểu được, đừng tưởng ở đây có nhiều người, cũng chỉ có vài tên tu sĩ nguyên hồn mà thôi. Đối mặt với hộ trận tông môn cấp chín, nếu không có người am hiểu trận đạo, thì cho dù có công kích một năm, chưa chắc có thể công phá được cái đại trận này.

Thời gian Thiên Mạc mở ra cũng không cố định, lần dài nhất là ba năm, có khi chỉ mở ra một năm rồi đóng lại.

Tốn thời gian một năm để công kích hộ trận này, cho dù Thiên Mạc khép lại cũng chưa chắc đã mở được hộ trận.

Cho nên Địch Cửu tốn thời gian nghiên cứu cái hộ trận này, sẽ không có ai ý kiến gì.

Chỉ qua mấy ngày, Địch Cửu đã mở mắt đứng dậy.

- Địch huynh, có thu hoạch gì không?

Lý Xán vẫn luôn chú ý tới Địch Cửu, thấy Địch Cửu đứng dậy, hẳn đã vội vàng tới hỏi.

Địch Cửu gật đầu nói:

- Có thể công kích rồi, mọi người theo trận kỳ của ta mà ra tay.

Lý Xán vội vàng hô to:

- Mọi người thấy trận kỳ của Địch đạo hữu rơi trúng chỗ này, thì công kích chỗ đó.

Địch Cửu lấy ra một cái trận kỳ, đồng thời gọi Thụ Đệ ra.

- Đạo hữu lại có loại thụ linh này, quả thực là vận khí tốt.

Thấy Địch Cửu gọi Thụ Đệ ra, Lý Xán chặt lưỡi cảm thán.

Địch Cửu cũng không đáp lời, mà ném trận kỳ đầu tiên ra. Hắn gọi Thụ Đệ ra, chỉ là chuẩn bị lúc mở được hộ trận, cho Thụ Đệ đi cướp đồ mà thôi. Bây giờ gọi Thụ Đệ ra, chủ yếu cho mọi người biết Thụ Đệ là của hắn, nếu không nhất định sẽ có người động thủ đối với Thụ Đệ.

- Động thủ!

Lúc Địch Cửu ném trận kỳ đầu tiên, Lý Xán là người đầu tiên lấy ra pháp bảo đánh tới, đồng thời lớn tiếng la lên.

Cùng lúc pháp bảo của Lý Xán đánh ra, mấy ngàn món pháp bảo cùng nhau đánh xuống, công kích đại trận này hầu như mọi người đều dùng hết sức. Cho dù có nương tay thì chỉ là giữ sát chiêu riêng của mình lại mà thôi.

Trận kỳ của Địch Cửu ném xuống, theo đó là hàng ngàn đạo công kích khác. Công kích mạnh như vậy, làm cho người ta có cảm giác, đợt tấn công làm không gian xung quanh phải vụn vẹo.

"Rầm rầm rầm!"

Công kích liên miên không dứt rơi vào bên ngoài hộ trận, những công kích này không ngừng chuyển đổi vị trí.

Địch Cửu có thể cảm nhận rõ ràng bên trong hộ trận này đang tự phục hồi, mỗi lần bị công kích đánh trúng, hộ trận sẽ tự sửa chữa một bộ phận.

Việc này càng làm cho lòng Địch Cửu nóng rang, việc này đã nói lên một chuyện, phía dưới hộ trận này có chôn một linh mạch.

Loại linh mạch này phải tốt hơn loại bình thường dùng để tu luyện rất nhiều, trong lòng Địch Cửu càng khát vọng có được linh mạch đỉnh cấp

này hơn.

Tới ngày bắt đầu công kích thứ hai mươi mốt, một tiếng rảng rặc truyền ra, toàn bộ người công kích đều rung lên.

Công kích một hộ trận có thể tự chữa trị, khó khăn nhất là giai đoạn đầu, một khi có thể phá hủy một trận cơ trở về sau, cái hộ trận này chỉ chờ công phá.

Đồng thời lúc trận cơ thứ nhất bị phá hủy, Địch Cửu đột nhiên có một loại đốn ngộ, giờ khắc này có rất nhiều chi tiết trận đạo dung hợp vào trong đầu hẳn. Một loại kiến thức trận đạo mới mẻ được hình thành, vốn có rất nhiều khái niệm mơ hồ, bay giờ đã có thể hiểu được rõ ràng.

Lẽ ra sau khi phá hủy được trận cơ thứ nhất, thì mọi người phải cùng nhau tăng nhanh tốc độ công kích hộ trận mới đúng.

Bây giờ Địch Cửu lại bắt đầu đốn ngộ trận đạo, đã không còn người chỉ huy, công kích đột ngột ngừng lại.

- Hẳn đang đốn ngộ sao....

Nhìn thấy Địch Cửu không tiếp tục, có người đã nhìn ra Địch Cửu đang đốn ngộ.

Rất nhiều người đều hâm mộ nhìn Địch Cửu, đồng dạng cũng có người không hài lòng.

- Chúng ta thật vất vả công kích gần một tháng, chỉ lát nữa là có thể mở ra cái hộ trận này, thế nhưng bây giờ ngừng lại, không phải là làm uổng phí công sức của chúng ta sao?

Lời này nói cũng không sai, cái hộ trận tông môn cấp chín này là loại có thể tự động chữa trị, bây giờ Địch Cửu đốn ngộ, nếu thời gian quá dài

thì đại trận này có thể chữa trị hoàn hảo như lúc ban đầu chưa tấn công. Mặc dù có thể công kích lại từ đầu, nhưng sẽ lãng phí rất nhiều thời gian.

- Ý của cậu là, không cần Địch huynh hỗ trợ, cậu vẫn có thể trong vòng một tháng đánh vỡ hộ trận này sao?

Một tên tu sĩ kim đan trung kỳ không ưa cái tên tu sĩ nói xuyên xỏ này.

Lý Xán khoát khoát tay nngăn lại:

Chúng ta chờ Địch đạo hữu đốn ngộ đi, không có Địch đạo hữu, có thể mấy tháng sau chúng ta cũng chưa đánh vỡ được hộ trận này.

Nhưng trong lúc này Địch Cửu đã mở mắt, hẳn ôm quyền đối với Lý Xán và tu sĩ Kim Đan đã nói tốt giúp hẳn.

- Đa tạ mọi người đã không quấy phá trong lúc ta đốn ngộ, bây giờ có thể tiếp tục công kích rồi.

Trong lòng của hẳn rất là vui mừng, trong hơn hai mươi ngày chỉ huy công kích hộ trận cấp chín này, khi trận cơ đầu tiên của hộ trận bị phá hủy thì hẳn cũng bước vào hàng ngũ cấp bảy – vương trận sư.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ
www.dtv-ebook.com

Chương 156: Thiên Dao Tông

- Địch huynh khách khí rồi, huynh xem cái hộ trận này.....

Lý Xán thấy Địch Cửu tỉnh lại từ trong đốn ngộ nhanh như vậy, trong lòng cũng rất cao hứng, chỉ ít Địch Cửu đã nhận ân huệ từ câu hán nói giúp vừa rồi.

Với tư cách là đệ tử thiên tài của đại tông môn, tuy Lý Xán ở cùng Địch Cửu trong thời gian rất ngắn, nhưng hán cũng đã nhìn ra Địch Cửu tuyệt đối là một tu sĩ rất có tiềm lực. Nếu không có xung đột lợi ích, thì giao hảo cùng người như thế này, sẽ không có bất kỳ chỗ xấu nào.

- Tiếp tục công kích.

Địch Cửu nói xong rồi lấy ra một cây trận kỳ ném xuống.

Lần này trận kỳ mà Địch Cửu lấy ra khác lúc trước, trước đó dùng trận kỳ chỉ dẫn mọi người công kích, đó chỉ là công kích đơn thuần mà thôi.

Sau khi bước vào cấp bảy vương trận sư, thì trận kỳ của Địch Cửu đã có thể áp chế tự chữa trị của đại trận, cùng với trận kỳ ném ra ngày càng nhiều thì sự ức chế đối với hộ trận cũng càng lớn.

Đại trận dù có cường đại đến mức nào đi nữa, đã mất đi công năng tự chữa trị, với sự công kích của mấy ngàn tu sĩ, cũng không chịu được bao lâu.

Chỉ có thời gian ba ngày, đại trận lại phát ra âm thanh rạn nứt “răng rắc”.

Lần rạn nứt này với lần trước khác nhau, lần âm thanh nứt vỡ này là của toàn bộ đại trận liên miên không dứt vang lên, theo đó là linh khí nồng nặc thấm ra ngoài.

Toàn bộ tu sĩ tham gia công kích đại trận đều kinh ngạc đứng nhìn biến hóa trước mắt, cùng với nổ vang răng rắc kịch liệt.

Một con đường lớn bằng đá xanh rộng hơn mười trượng hiện ra, đường đá xanh này dẫn qua cửa vào sơn môn, ở cửa sơn môn có lơ lững ba chữ rõ ràng là Thiên Dao tông.

Ba chữ kia mang theo một loại khí thể hào hùng, như có ánh từ trên cao nhìn xuống có cảm giác như muốn nghiền áp thiên địa.

Ở nơi cao nhất của Thiên Dao tông, có một thanh trường đao trôi lơ lững phía trên một ngọn núi, đao ý vờn quanh thân đao, chứng tỏ thanh đao này không phải là phàm phẩm.

Tất cả tu sĩ đều bị linh khí nồng đậm ở nơi đây làm cho kinh sợ, sau vài giây chần chừ, mấy ngàn tu sĩ hò hét xông vào bên trong.

- Địch đạo hữu, chúng ta cũng vào tìm cơ duyên cho mình thôi.

Lý Xán ôm quyền với Địch Cửu, sau đó không chút hoang mang bước vào Thiên Dao tông, so với những tu sĩ kia thì bình tĩnh hơn nhiều.

Địch Cửu sững sờ nhìn ba chữ Thiên Dao tông to lớn hùng vĩ, hẳn có thể cảm nhận vô cùng vô tận đao ý trong ba chữ đó, loại đao ý này đại biểu cho sự nghiêm nghị không khuất phục, khí thể quyết tuyệt chưa từng có từ trước đến nay.

Cái này cùng đao ý của hắc đường như có một loại cộng hưởng, có một cảm giác quen thuộc nhớ nhung.

Đột nhiên trong lòng Địch Cửu cảm thấy hận, hối hận vì đã trợ giúp những người này phà hủy đại trận của Thiên Dao tông, hắc không quen biết một người nào trong tông môn này, nhưng nơi đây làm cho hắc có cảm giác thân thuộc.

- Đại ca, Chúng ta cũng nhanh chóng vào thôi, nếu không thứ tốt đều bị người ta lấy hết.

Thụ Đệ ở bên cạnh Địch Cửu lo lắng la lên.

Tất cả mọi người đều vọt vào tông môn, chỉ còn hai người bọn họ đứng ở bên ngoài.

Địch Cửu hít vào một hơi thật sâu, rồi nói với Thụ Đệ:

- Chúng ta chia nhau vào tìm đồ vật, nếu có gì khác thường phải báo cho ta biết nhau nghe chưa.

- Vâng.

Sau khi trả lời, Thụ Đệ đã lao vào chỗ sâu nhất trong sơn môn.

Thần niệm của Địch Cửu ào ạt tràn ngoài, hắc quyết định bảo vệ truyền thừa của tông môn này, vì chuyện này hắc đã làm sai.

Thần niệm đã được cô đọng của Địch Cửu rất nhanh đã phát hiện ra tàng kinh các.

Truyền thừa của một tông môn, hiển nhiên nơi trọng yếu nhất là tàng kinh các.

Phát động thần niệm độn thuật, trong nháy mắt Địch Cửu đã có mặt ở bên trong tàng kinh các. Đã có hai tên kim đan đến bên ngoài tàng kinh các, đang cố sức phá vỡ hộ trận nơi này.

Địch Cửu xuất hiện, hai tên kim đan ngừng công kích, bọn họ biết rõ sự đáng sợ của hắn..

- Xin lỗi hai vị đạo hữu, tàng kinh các này ta muốn mang đi, mong hai vị đến nơi khác phát tài đi.

Địch Cửu ôm quyền, giọng điệu như vậy có thể xem là khách khí rồi.

Hai tên tu sĩ kim đan tới trước luyện tiếc không muốn rời đi, có thể thấy bên trong Thiên Dao tông vô cùng hoàn chỉnh, chưa từng chịu sự hóa hủy nào, loại tàng kinh các của tông môn như thế này chính là bảo bối. Tiếc rằng bọn họ đều biết sự cường đại của Địch Cửu, càng hiểu rõ sự tàn nhẫn của hắn.

Hộ trận của Thiên Dao tông bị công phá, hơn phân nửa công lao là của Địch Cửu.

- Vâng, tiền bối.

Cho dù trong lòng rất uất ức, nhưng hai tên này cũng đành bỏ đi.

Địch Cửu chờ cho hai người này đi xa mới tra xét hộ trận của tàng kinh các, hộ trận của tàng kinh các mặt dù là cấp chín, nhưng không biết vì sao đã bị hư hại. Thảo nào hai tên tu sĩ kim đan kia lại ở nơi này công kích hộ trận, với thực lực của hai người này, chỉ cần nửa ngày đã có thể phá hủy hộ trận đã hư hại này rồi.

Theo lẽ thường thì đại trận hộ tông hoàn chỉnh thì, hộ trận này cũng vậy chứ, tại sao lại bị hư hại, cũng không biết trước đây xảy ra chuyện gì mà lại phong tỏa tông môn như vậy.

Địch Cửu quyết định dời tàng kinh các này đi, hẳn là cấp bảy vương trận sư nên rất nhanh đã phát hiện ra trận tâm của hộ trận này..

Từng đạo trận kỳ được hẳn ném ra, nhanh chóng bảo vệ xung quang tàng kinh các. Địch Cửu trốn vào vị trí trận tâm, ném ra mấy trăm trận kỳ.

Một linh mạch có linh khí nồng đậm xuất hiện trước mặt hẳn, Địch Cửu lấy tốc độ nhanh nhất, giấu linh mạch dài hơn hai mươi trượng này vào tiểu thế giới của mình.

Địch Cửu rút linh mạch ra làm vang lên tiếng nổ “âm ầm”, làm kinh động những tu sĩ đang có mặt ở đây. bọn họ chỉ nhìn về hướng Địch Cửu, chứ không có ai tới, ai cũng bận tranh đoạt tài nguyên tu luyện, ai mà bận tâm tới chuyện này chứ.

Linh mạch của tàng kinh các đã bị Địch Cửu rút đi, thì hộ trận của tàng kinh các không còn chút tác dụng nào. Địch Cửu là một trận sư cấp bảy – vương trận sư, dời tàng kinh các vào tiểu thế giới dễ như trở bàn tay.

Lấy xong tàng kinh các, Địch Cửu nhanh chóng rời khỏi, chuyện tranh đoạt được thảo trong vườn linh dược chỉ có thể ký thác cho Thụ Đệ.

Vật trân quý nhất của thiên linh tông hiển nhiên là tàng kinh các, sau đó là linh mạch của Thiên Dao tông

Tất cả mọi người đều biết linh mạch của một tông môn hoàn chỉnh rất là trân quý, chỉ có điều loại linh mạch của đại tông môn như thế này đâu phải ai muốn lấy cũng được. Đầu tiên là phải biết linh mạch nằm ở vị trí nào, thứ hai là phải có đồ trữ vật đủ lớn để chứa nó.

Linh mạch ở chỗ nào thì ai có thể biết rõ như Địch Cửu được.

Hộ trận của Thiên Dao tông là do hẳn mở ra, nên Địch Cửu cũng không vội lấy linh mạch này đi, hẳn đi tới chỗ thanh trường đao trên đỉnh

núi. Thanh trường đao khẳng định là bảo vật, linh mạch hẳn cũng không cần gấp gáp lấy đi, ngoài hẳn ra không ai có thể trông thời gian ngăn rút nó ra được.

Lúc Địch Cửu tới chỗ thanh trường đao trên đỉnh núi, đã có mấy người ở đó.

- Địch tiền bối.

Nhìn thấy Địch Cửu tới, mấy người kia vội vàng ôm quyền đối với Địch Cửu, ở trong mắt bọn họ, Địch Cửu thấp nhất cũng là cường giả nguyên hồn cảnh..

- Các người cũng muốn lấy thanh đao này.

Địch Cửu hỏi một câu.

Một tên tu sĩ Kim Đan trong số đó vội vàng nói:

- Chuôi đao này rất khó lấy được, có một dãy bậc thang dẫn lên chỗ cây đao này, ta chỉ có thể bước tới bậc thứ hai mươi bảy là đã bị đao ý quét trở xuống rồi.

Địch Cửu thấy trên ngực tu sĩ kim đan này có một vết máu, chắc hẳn là do đao ý của thanh đao này làm ra.

Địch Cửu ngẩn đầu nhìn ngọn núi cao chót vót, trên đó có ba chữ màu bạc to lớn “Đao Thiên Phong”

Dưới hàng chữ đó có một dãy bậc thang dẫn lên đỉnh núi, mỗi bậc thang cách nhau hơn mười mét.

Địch Cửu đi tới bước lên bậc thang đầu tiên, một đạo đao khí yếu ớt quét ngang tới, tới giờ này Địch Cửu mới hiểu ra ý câu nói bị đao khí quét xuống của tên tu sĩ kim đan.

Đạo đao khí yếu ớt này hình thành từ đao ý, nhìn tình cảnh này có lẽ càng đi lên trên đao ý sẽ càng mạnh.

Trong lòng Địch Cửu càng nóng hơn, pháp bảo của hắn chính là đao, đao ý của cái bậc thang bằng đá này đối với hắn là sự trui rèn tốt nhất.

Đúng như Địch Cửu dự đoán, khi bước lên bậc thang thứ hai thì đao khí đã mạnh lên sắp xỉ gấp hai lần.

Đối mặt với đao khí mạnh hơn nữa, thì với Địch Cửu cũng không là gì, trong thời gian ngắn hắn đã bước tới bậc thứ bốn mươi.

Nhìn thấy Địch Cửu dễ dàng bước tới bậc bốn mươi, còn bọn họ mới tới hai, ba mươi bậc là đã bị đao khí chém cho thương tích đầy mình, trong lòng bọn tu sĩ kim đan càng kính sợ Địch Cửu hơn.

Đến bậc thứ bốn mươi chín, Địch Cửu mới cảm nhận được một chút áp lực.

Từng đạo đao khí đã nhưng thành thực chất chém tới, làm Địch Cửu không thể không lấy ra trường đao ngăn cản. Hơi không cẩn thận một tý sẽ bị đao khí chém bị thương, cũng có thể bị đao khí quét xuống.

Đao này khí mặc dù có thể làm hắn bị thương, nhưng không thể ngăn cản hắn bước tiếp lên trên.

Từ bậc thứ năm mươi trở về sau, mỗi lần bước một bước thì trên người Địch Cửu lại xuất hiện một hai vết đao. Cái này là do thần niệm Địch Cửu cường đại, trong chớp mắt lúc không gian ba động, hắn nhanh tay dùng trường đao ngăn cản. Nếu không, hắn cũng sớm bị đánh bay xuống rồi.

Lúc bước tới bậc thứ bảy mươi hai, một đạo đao khí không có dấu hiệu báo trước nào chém thẳng vào ngực Địch Cửu.

"Phù!"

Một vệt ánh sáng màu máu nổ tung, Địch Cửu sợ tới nỗi hồn phi phách tán, điên cuồng huy động chân nguyên.

"Oành!"

Đạo đao ảnh vô hình này đánh lên chân nguyên Địch Cửu, nhưng vẫn chém đứt một nửa xương cốt hắc. Cũng may Địch Cửu dùng chân nguyên hùng hậu tạo thành bức tường chắn một đao này lại, làm cho đao khí vô hình dừng lại trước linh không mạch của hắc. Nếu không, đạo đao ảnh này đã chém chết hắc chứ không đơn giản là quét ra khỏi bậc thang dễ dàng như vậy.

Địch Cửu nhìn thấy còn mấy chục bậc thang nữa, thì đã biết không có cách nào lấy được chuỗi trường đao này rồi. Lúc đao ảnh vô hình kia chém tới hắc, thần niệm vẫn không có cảm giác được gì.

Muốn lấy chuỗi đao đó thì hắc phải có thần niệm cường đại hơn nữa, hay ít nhất là bước vào Luyện Thể cảnh, nếu không thì đừng mơ tưởng tới cảm ngộ đao ý ở nơi này, có khi hắc chết ở đây cũng không chừng.

Địch Cửu rất là dứt khoát, nếu đã không lấy được đao kia, thì tốt nhất nên lui xuống.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ

www.dtv-ebook.com

Chương 157: Cường Giả Thích Gia Trở Về

Một giờ sau hấn tìm ra chỗ giấu linh mạch, khi hấn thấy đại trận bảo vệ linh mạch, cũng phải há hốc miệng kinh ngạc.

Theo Dịch Cửu thấy đại trận này còn mạnh hơn hộ trận bảo vệ tông môn nữa, thậm chí có thể vượt qua cấp chín.

Nếu hấn gọi tất cả đám người kia lại cùng công phá, thì hơn hai tháng cũng không phá nổi nữa.

Gọi một hai ngàn người tới công phá chỗ này, dùng thời gian hai tháng mới có thể đánh vỡ, mà chỉ phân chia được một chút xíu, hấn cũng không rảnh làm loại chuyện đầu vô nước thế này đâu.

Huống chi hấn có một loại hảo cảm đối với tông môn này, hảo cảm bắt nguồn từ đạo ý nghiêm nghị bất khuất.

Truyền một đạo tin tức cho Thụ Đệ, Dịch Cửu nghĩ tốt nhất nên rời khỏi nơi này, nghiên cứu Đoán Thần Thuật trước.

Thụ Đệ rất nhanh đã chạy tới, nhìn dáng vẻ hơn hở của nó thì đã biết, lần này thu hoạch không nhỏ.

- Đại ca, trong này có rất nhiều thứ tốt, đệ tìm thấy một vườn linh dược, đào được hơn một ngàn gốc, chỉ tiếc toàn là cấp năm trở xuống.

- Chúng ta đi thôi.

Địch Cửu ngắt lời Thụ Đệ, không có linh thảo cao cấp đã nằm trong dự liệu của hắn. Linh thảo cao cấp trừ khi sinh trưởng trong thiên nhiên, trồng trong vườn linh dược tông môn thì phải được sự yêu thương chăm chút của linh dược sư, nếu không bất kì việc ngoài ý muốn nào cũng dẫn đến linh thảo khô héo.

Quan trọng hơn là, muốn linh thảo cao cấp sống được thì phải hoàn thành quy tắc thiên địa. Việc này là hắn biết là cảm nhận được từ Thế Giới Thứ, rõ ràng quy tắc thiên địa của Thiên Mạc đã rách nát, làm sao dược thảo cao cấp có thể sinh trưởng chứ.

- A...

Thụ Đệ kinh ngạc a lên.

- Đại ca, có thể còn thứ tốt trong này mà.

- Đi thôi, đừng nhiều lời.

Địch Cửu lấy ra phi thuyền, người khác không dám bay trong này, chứ Địch Cửu không kiên kỵ gì, mà đã đi qua một lần rồi nên cũng không có nguy hiểm gì phải sợ.

Nhìn thấy Địch Cửu lấy ra phi thuyền, Thụ Đệ không dám tiếp tục ở lại nơi đây, vội vàng nhảy lên phi thuyền.

Đã đi qua một lần, nên tốc độ điều khiển phi thuyền của hắn rất nhanh, chỉ cần một ngày là đã trở về hẻm núi cũ.

Cái động phủ này là do Tần Âm tìm cho hắn, Địch Cửu lại rất thích ở chỗ này tu luyện. Nơi đây im lặng, cũng không có linh vật hay khoáng thạch, nên không có tu sĩ nào mò tới.

Thiên Mạc lúc nào đóng lại thì hẳn không biết, chỉ biết là khi Thiên Mạc đóng lại thì hẳn sẽ được truyền tống tới quảng trường.

Với thực lực bây giờ, hẳn không phải sợ người của Thích gia nữa, cái mà hẳn e dè chính là người đã khắc ấn ký cấp chín lên ngọc giản thần niệm độn thuật.

Hẳn không có được công pháp luyện thể, thì ngọn lửa đó đừng mong nghĩ tới, cũng may hẳn đã có được một miếng ngọc giản Đoán Thần Thuật, chuyện này có tác dụng cực kỳ lớn với hẳn.

Thăng cấp phòng ngự trên lên cấp sáu xong, Địch Cửu gọi Thụ Đệ lên, lấy linh mạch màu xanh và hạt châu lạnh như băng ra, mới bắt đầu nghiên cứu ngọc giản Đoán Thần Thuật bị hư hại kia.

Chữ trên miếng ngọc giản Đoán Thần Thuật càng về sau viết càng mờ nhạt, nhưng cũng đã cho Địch Cửu gợi ý cực lớn. Mấy ngày sau, lúc Địch Cửu dùng Đoán Thần Thuật rèn luyện thần niệm, hẳn liền cảm thấy ngạc nhiên mừng rỡ.

Đoán Thần Thuật giống như được tạo ra cho tinh không mạch vậy, thần niệm dựa theo phương thức rèn luyện của Đoán Thần Thuật tiến hành áp súc, rồi thông qua tinh không mạch, sau đó lại dùng Đoán Thần Thuật rèn luyện áp súc lần nữa, Chỉ qua mấy chu thiên, chẳng những là thần niệm Địch Cửu càng lúc càng cô đọng, mà tu vi cũng dần tăng lên.

...

"Ầm!"

Hộ trận to lớn của Tinh Hà phái rung lắc kịch liệt.

Tất cả đệ tử của Tinh Hà phái đều kinh hoàng chạy vọt ra, không chờ mọi người chạy tới cửa đại trận, thì đã có tiếng nổ tung truyền tới.

Hộ trận của Tinh Hà phái nổ tung thành hư vô, tông môn giống như bị lột hết quần áo, hoàn toàn lộ ra bên ngoài.

- Thích Trầm Tượng, Thích gia.

Người lao ra đầu tiên là cường giả Tinh Hà phái - Liễu Mộc Sinh thốt lên.

Thích Trầm Tượng là đệ nhất cường giả của Thích gia, lúc này Thích Trầm Tượng khí tức hùng hậu, khí thế mạnh mẽ, rõ ràng là tu vi lại tiến một bước.

Tu vi tiến thêm một bước? Trong lòng Liễu Mộc Sinh càng kinh hoàng, Thích Trầm Tượng bước vào nguyên hồn viên mãn đã rất nhiều năm, nếu tiến thêm một bước, đây chẳng phải là nói...

Không cần suy đoán, Liễu Mộc Sinh khẳng định Thích Trầm Tượng đã bước vào hư thần cảnh. Trước kia, Thích gia không đụng đến Tinh Hà phái không phải là do chuyện Tinh Hà phái đã làm, mà là do cường giả thực sự của Thích gia còn chưa trở về. Lần này Thích Trầm Tượng của Thích gia chẳng những bước vào hư thần cảnh, còn đi tới Tinh Hà Phái, giải thích duy nhất là Thích gia từ trước đến nay cũng không có định bỏ qua cho Tinh Hà Phái. Chỉ là chờ cường giả trở về thì mới tìm Tinh Hà phái tình số.

Hắn lập tức ôm quyền nói:

- Tinh Hà phái ta cũng được coi là một tông môn có danh tiếng, năm đó Địch Cửu...

Thích Trầm Tượng cũng không đợi Liễu Mộc Sinh nói hết lời, giơ tay đâm ra một quyền, thế quyền cuồng bạo lập tức bao phủ lấy Liễu Mộc Sinh.

Nguyên hồn tăng một của Liễu Mộc Sinh cũng coi như là già(do cường ép tiến cấp), đối mặt một quyền này, gần như không có sức phản kháng.

Hai tên tu sĩ kim đan Tinh Hà phái theo phía sau, thấy Liễu thái thượng đang gấn sức chống một quyền này, không chút do dự xông tới.

Oành!

Hai đạo huyết vụ nổ tung, hai tên tu sĩ kim đan bị một quyền của Thích Trầm Tượng đánh cho nổ tung.

Chân nguyên còn sót lại cũng làm cho Liễu Mộc Sinh phun ra một ngụm máu tươi, tông chủ vừa thay thế là Hòa Khôi lấy ra mấy chục trận kỳ ném ra ngoài, đồng thời thể lương la lên:

- Tất cả đệ tử Tinh Hà phái nghe lệnh ta, rời khỏi Tinh Hà phái....

Hắn biết rõ Tinh Hà Phái sẽ bị Thích Trầm Tượng san bằng trong hôm nay, bây giờ nếu đệ tử trong tông môn giải tán, còn có một tia hi vọng bảo tồn mầm sống.

Khốn sát đại trận của Tinh Hà phái khởi động, giam cầm Thích Trầm Tượng ở trong đó. Thích Trầm Tượng cười ha ha:

- Chỉ là một cái khốn sát trận, mà cũng đòi giam giữ ta sao?

Ngay cả pháp bảo cũng không cần lấy ra, đánh ra một quyền, khốn sát đại trận vừa mới hình thành đã vang lên tiếng nứt vỡ, chỉ trong chốc lát đã vỡ vụn.

Trong chớp mắt Liễu Mộc Sinh nuốt vào một viên đan dược, diênnon òng đánh về phái Thích Trầm Tượng.

Sau khi nuốt đan dược vào, khí thể khắp người Liễu Mộc Sinh điên cuồng tăng vọt, rất nhanh đã tăng đến nguyên hồn hậu kỳ.

Đừng nói đến nguyên hồn của Liễu Mộc Sinh chỉ là giả tạo, bây giờ dưới sự kích thích của đan dược tăng đến nguyên hồn hậu kỳ, cũng không thể ngăn cảm Thích Trầm Tượng được bao lâu.

...

Địch Cửu không biết Tinh Hà Phái sắp diệt vong, thần niệm của hắn đã ngưng luyện đến cực hạn, tu vi cũng từ kim đan tầng bảy lên đến kim đan tầng chín, việc này chỉ trong không tới bốn tháng mà thôi. Duy nhất để Địch Cửu làm đau lòng là, linh mạch màu làm lại nhỏ đi nữa rồi.

Địch Cửu ngưng việc rèn luyện thần niệm lại, có lại công pháp như Đoán Thần Thuật này, thì mọi lúc thần niệm hắn cũng được cô đọng.

Hiện tại hắn bước vào kim đan tầng chín, việc phải làm là bước vào nguyên hồn cảnh. Hiện nay thần niệm hắn đã cực kỳ cô đọng, nếu như lại bước vào nguyên hồn, thì khi ra ngoài sẽ có thêm chút hy vọng sống.

Sau khi vận chuyển Tinh Hà Quyết, Địch Cửu kinh ngạc vui mừng phát hiện ra tốc độ hấp thụ linh khí từ linh mạch màu xanh của mình nhanh hơn không ít. Việc này hắn là có liên quan đến cô đọng thần niệm, tu luyện ngày càng dễ dàng.

Thụ Đệ ngồi cách đó không xa nhìn linh khí xung quanh linh mạch màu xanh bị Địch Cửu hút lấy, tốc độ hao mòn của linh mạch có thể thấy bằng mắt thường, làm nó sợ hãi.

Đại ca tu luyện tốc độ hấp thụ linh khí quả thực là có hơi nhanh, nếu tu luyện với tốc độ này thì linh mạch màu xanh này cũng không đủ cung cấp bao lâu nữa.

Cái linh mạch màu xanh đối với nó cũng cực mới có lợi, chỗ tốt nhất của linh mạch này là trợ giúp đột phá bình cảnh. Nó còn tính đợi đến lúc cấp ba đỉnh phong, tiếp tục nhờ vào linh mạch này đột phá một lần nữa, hiện tại xem ra loại ý nghĩ như thế này chỉ có thể để ở trong lòng.

Với cách làm phá gia chi tử của Đại ca, linh mạch màu xanh chỉ có thể dùng trong thời gian một năm, mà khoảng cách tới cấp bốn còn xa lắm đây.

Nếu như có thể, nó cũng muốn nói Địch Cửu không nên tiếp tục dùng linh mạch này nữa, đột phá bằng linh mạch này còn tốt hơn dùng đan dược, giữ lại để đột phá cảnh giới một lần nữa không phải tốt hơn sao.

Nó cũng rất rõ ràng, Đại ca không thích dùng các loại đan dược, hơn nữa nó cũng không luyện chế được ngưng hồn đan.

Chỉ hơn nửa tháng trôi qua, Địch Cửu đã tới kim đan viên mãn.

Hắn bắt đầu dùng toàn bộ lực trùng kích đánh vào nguyên hồn cảnh, mỗi lần trùng kích đánh vào, Địch Cửu có thể cảm nhận được tinh không mạch rung lắc theo.

Nhưng bản chất của nguyên hồn và kim đan có chút khác biệt, việc này là hình thức ban đầu của những luyện thần hồn sau cảnh giới. Cảm ngộ của Địch Cửu trong lúc ở Kim đan kỳ cũng không nhiều, cho nên cho dù cảnh giới đến, dưới sự trùng kích nhiều lần thì với nguyên hồn cảnh vẫn có một khoảng cách. Duy nhất có thể tạo ra, là mỗi lần tinh không mạch đều bị rung động. Về phần ngăn cách tu vi nguyên hồn cảnh, hẳn ngay cả chạm cũng không có chạm tới.

- Đại ca, có phải bây giờ đệ nên học cách luyện chế ngưng hồn đan hay không?

Ngồi cách không xa, Thụ Đệ nhìn thấy Địch Cửu không cách nào bước vào nguyên hồn cảnh, vội vàng nói.

Địch Cửu không có để ý đến Thụ Đệ, hẳn khẳng định Thụ Đệ không luyện chế được ngưng hồn đan. Cái này không chỉ là liên quan tới hạn chế cảnh giới của Thụ Đệ, mà còn liên quan tới ngọn lửa dùng để luyện. Cộng thêm ngọc giản luyện đan mà Thụ Đệ có, đều là hẳn lấy từ Thích Gia Thương Lôu, một vài ngọc giản của Thích Gia Thương Lôu, chỉ có thể cho Thụ Đệ bước vào tam phẩm linh đan sư, hẳn đã rất là hài lòng rồi.

Ước chừng trùng kích một ngày, Địch Cửu ngưng trùng kích vào nguyên hồn cảnh. Một ngày cũng không chạm tới miễn da lông nào, tiếp tục thì cũng chỉ là lãng phí thời gian mà thôi.

Tu luyện không thể lo lắng, đạo lý này hẳn rất hiểu, chỉ có là đến lượt hẳn thì hẳn không hiểu mà thôi.

- Thụ Đệ, một vài linh thảo cao cấp người không nên lãng phí, sau này có thể hữu dụng với ta. Ta cần thời gian nghiên cứu Thế Giới Thư, người không nên quấy rầy ta.

Địch Cửu biết rõ Thụ Đệ không có lửa tốt, luyện chế đan dược cao cấp cũng chỉ là lãng phí linh thảo.

Hẳn xác định mình chỉ mới kim đan tầng chín, cộng thêm trên người còn có một Phụ Cốt thần niệm ấn ký, hẳn cần phải nhanh một chút tìm được biện pháp.

Thiếu biên tập, đôi lúc có sạn, mong bỏ qua... SátCầu

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngủ

www.dtv-ebook.com

Chương 158: Đạo Hỏa

Thần niệm của Địch Cửu lần nữa thẩm thấu vào Thế Giới Thư, ngay lập tức hấn bị vô cùng vô tận nội dung trong đó nhấn chìm. Cũng may Địch Cửu đã xác định mục đích của mình, bây giờ không phải lúc học tập kiến thức mới, cho nên cố hấn kìm nén lại, chờ sau khi rời khỏi Thiên Mạc rồi nghiên Cửu cũng chưa muộn.

Địch Cửu tập trung tìm kiếm thông tin về ngọn lửa, hấn muốn tìm cách lấy được ngọn lửa trên ngọn lửa sơn kia. Cũng may vận khí hấn vẫn rất tốt, rất nhanh đã tìm được thông tin.

Thế nhưng, khi nhìn thấy giới thiệu về các loại ngọn lửa thì da đầu Địch Cửu cũng phải ta dại, vì trong giới thiệu có tới mấy trăm triệu ngọn lửa khác nhau.

Địch Cửu không hiểu nổi, thứ quý giá như thế này sao lại có thể xuất hiện nhiều như thế. Khi hấn cẩn thận xem lại thì mới hiểu ra, trên thực tế thì mặc dù có nhiều loại lửa như thế, nhưng có giá trị thì chỉ khoảng 1000 loại thôi.

Tiêu biểu nhất là 108 loại lửa thiên địa, trong đó có 36 ngọn thuộc loại Thiên Cương Hỏa, 72 loại Địa Sát Hỏa.

Xem đến đây, Địch Cửu cũng rất tò mò muốn biết ngọn lửa xanh trên đỉnh núi đầy lửa kia là thuộc loại nào, vì trong 108 loại ngọn lửa vừa rồi ngọn lửa màu xanh màu không phải là ít, chắc chỉ khi nào cầm được trên tay thì mới có thể biết được.

Địch Cửu chỉ quan tâm một việc, ấy là đóa ngọn lửa nọ có trợ giúp thăng cấp được hay không, nếu có, vậy nó chính là Đạo Hỏa - loại ngọn lửa đặc biệt nhất.

Đạo Hỏa chỉ là một cái tên gọi chung chung mà thôi, nó không thuộc về 108 loại ngọn lửa của thiên địa bởi vì nó vốn là do tu sĩ tu luyện ngưng kết ra. Đạo Hỏa có liên quan đến tư chất, nhục thân, đạo niệm của tu sĩ. Cho nên mức độ cường đại của nó tùy thuộc vào người chế luyện, tư chất càng cao, đạo niệm càng mạnh, vậy Đạo Hỏa ngưng tụ ra sẽ càng cường đại.

Mỗi một tu sĩ chỉ cần đạt đến trình độ nhất định thì sẽ sở hữu được ngọn lửa cho riêng bản thân, tỉ như Luyện Khí kỳ nội hỏa, Trúc Cơ kỳ Trúc Cơ chân hỏa, Kim Đan kỳ Kim Đan chân hỏa, Nguyên Hồn kỳ Nguyên Hồn chân hỏa chẳng hạn...

Đạo Hỏa không phải là những chân hỏa tự thân, nhưng muốn ngưng kết ra Đạo Hỏa nhất định phải dung hợp với chân hỏa. Thế nên có thể nói, Đạo Hỏa chính là sự kết hợp giữa đạo niệm và chân hỏa bản thân mà thành.

Căn cứ vào phần giới thiệu trong Thế Giới Thư, ngưng kết Đạo Hỏa vô cùng nguy hiểm, bởi vì muốn ngưng kết thành công cần phải trải qua đạo niết. Tỷ lệ tu sĩ chết trong quá trình đạo niết này lên đến tận chín phần.

Sau khi ngưng tụ Đạo Hỏa thành công, tu sĩ có thể tự đặt tên cho nó. Đạo Hỏa chất lượng có thể giúp thăng cấp rất nhanh, ngoài ra còn có thể thôn phệ ngọn lửa trong vũ trụ để vô hạn thăng cấp nữa chứ.

Trong lòng Địch Cửu lập tức nóng lên, tuy Thế Giới Thư không nhắc đến phải đạt đến cấp bậc nào mới có thể ngưng kết Đạo Hỏa, nhưng Địch Cửu vẫn cực kỳ nóng lòng muốn ngưng kết ra Đạo Hỏa của riêng mình.

Ngưng kết Đạo Hỏa là việc vô cùng nguy hiểm, nhưng do hãn có viên đá màu xám cho nên vẫn muốn thử một lần. Nếu như xuất hiện chuyện gì

bất trắc, vậy hẳn sẽ lập tức điều động viên đá kia hỗ trợ. Khi trước kinh mạch đứt gãy còn có thể nối liền lại được, thế thì hẳn còn lo lắng ngưng kết Đạo Hỏa sẽ mất mạng làm gì cho mệt? Cho nên người khác nói ngưng kết Đạo Hỏa là chuyện Cửu tư nhất sinh, nhưng hẳn tự tin mình chính là một phần sinh còn lại.

Địch Cửu thu hồi thần niệm, dặn dò Tiểu Thụ Nhân không nên quấy rầy hẳn, sau đó ngồi ở trên linh mạch màu xanh bắt đầu tập trung hành động.

Địch Cửu chưa từng ngưng kết Đạo Hỏa, đây là lần đầu tiên hẳn thử nghiệm. Mọi tình huống có thể xảy ra hẳn đều đã tính toán đến, việc ngồi trên linh mạch màu xanh là do hẳn sợ thiếu thốn linh khí mà thôi.

Trong tinh không mạch của Địch Cửu có một rung động nhàn nhạt mờ ảo, trong tinh hà lại có chín ngôi sao đang Ióe sáng, Kim Đan chân hỏa của hẳn đang được ngưng tụ từ chín ngôi sao kia.

Một đoàn ngọn lửa lơ lửng bên trong tinh không mạch lạc của Địch Cửu, ngọn lửa nhìn qua vô cùng nhu hòa. Địch Cửu chậm rãi vận chuyển Tinh Hà Quyết, hẳn thử nghiệm điều động vận chuyển chân nguyên chạy vòng chu thiên tiếp xúc đến ngọn lửa kia. Hẳn căn bản không biết làm sao để ngưng kết ra Đạo Hỏa, lúc này hẳn chỉ muốn thử một chút xem sao.

Sau khi vận chuyển mấy vòng chu thiên, Kim Đan chân hỏa trong tinh không mạch vẫn không có chút phản ứng nào. Địch Cửu hơi nhíu mày, xem ra hiện tại còn chưa thể ngưng kết Đạo Hỏa.

Đạo Hỏa sở dĩ được gọi như thế, là bởi vì nó dùng đại đạo bản thân ngưng kết ra ngọn lửa. Mà hiện tại đại đạo là gì hẳn còn không biết, muốn ngưng kết Đạo Hỏa quả là chuyện không tưởng.

Sau khi vận chuyển hơn mười chu thiên vẫn không có phản ứng gì, Địch Cửu thử đưa một đạo pháp tắc mơ hồ mình lĩnh ngộ được vào Kim

Đan chân hỏa.

Lý giải của hần đối với đạo tắc chủ yếu đến từ viên đá màu xám, ngay cả Liệt Dao, Thiên Mạc Dao đều được lĩnh ngộ từ viên đá màu xám, tuy chỉ là một đạo khí tức quy tắc nhỏ bé nhưng đã hơn xa đại pháp kỹ bình thường. Địch Cửu hoài nghi những chiêu đao này đã vượt qua cấp độ pháp kỹ, gần tiếp cận đến cấp độ thần thông.

Thứ gọi là thần thông, Địch Cửu cũng chỉ mới nhìn thấy trên ngọc giản mà thôi. Sau khi đạo tắc mơ hồ kia thấm thấu vào ngọn lửa, ngọn lửa liền mãnh liệt lên một chút. Hần phát hiện, khi hần dời đạo tắc kia ra thì Kim Đan chân hỏa lại trở lại bình thường, hoàn toàn không có điểm gì khác biệt.

Sau khi thử nghiệm mấy lần, Địch Cửu đã nghĩ ra một cách là chia đao ý và quyền ý ra. Kế tiếp lại mang lĩnh ngộ đao ý và quyền ý dung nhập vào bên trong chân hỏa, sau khi thử đi thử lại nhiều lần, Địch Cửu chán nản phát hiện hần dùng bất cứ cách nào cũng không thể ngưng kết ra Đạo Hỏa được.

Nhìn vậy mà khó làm thật. Hần chưa tận mắt thấy ai ngưng kết Đạo Hỏa bao giờ, càng đừng nói đến việc chỉ dựa vào mấy động giới thiệu ngăn ngừa thế này mà muốn thành công.

Đi một vòng cuối cùng lại trở về con đường cũ, xem ra trước tiên phải tìm được công pháp luyện thể trước, rồi mới đến hỏa diệm sơn tìm cách luyện hỏa ngọn lửa màu xanh đó sau.

Có lẽ đạo tắc hần cảm ngộ quá mức mơ hồ nên thất bại, Địch Cửu không cam lòng dùng thần niệm câu thông với viên đá màu xám, trong viên đá màu xám còn có một đạo tắc hình tia chớp màu vàng. Tuy Địch Cửu không biết lai lịch đạo đạo tắc màu vàng ấy, nhưng hần tin tưởng nếu dùng

nó dung hợp vào chân hỏa thì nhất định có thể thành công ngưng tụ ra Đạo Hỏa.

Địch Cửu cố cưỡng ép di chuyển khí tức viên đá màu xám vào bên trong tinh không mạch lạc, một loại đạo tắc rõ ràng dần xuất hiện. Vừa vận hành một chu thiên, Tinh Hà Quyết đã mang theo đại đạo khí tức ở trong tinh không mạch lạc va chạm với đại đạo khí tức của viên đá màu xám.

Trong nháy mắt đó, Địch Cửu thấy được tinh không minh mông vô biên vô tận. Hắn đã chạm tới cảnh giới Nguyên Hồn trước nay chưa từng đạt đến, kỳ thật cảnh giới Nguyên Hồn rất đơn giản, chẳng qua chỉ cần ở bên trong tinh không mạch lạc hình thành tinh hà mà thôi.

Hắn cảm nhận được một tia chân lý trong tinh không, thậm chí còn cảm nhận được không bao lâu sau tinh không trong cơ thể hắn sẽ hoàn toàn hình thành.

Một cổ khi thế hào hùng tràn ngập trong tâm trí, Địch Cửu bỗng nhiên đứng lên, thần niệm và chân nguyên đánh thẳng vào tầng ngăn cách cảnh giới Nguyên Hồn, hắn có một loại dư cảm, chỉ cần xông vào cảnh giới Nguyên Hồn xong, hắn sẽ lĩnh ngộ kỹ hơn tinh không minh mông cuồn cuộn này.

Dưới sự kích động, hắn thậm chí quên mất Kim Đan chân hỏa vẫn còn ở trong tinh không mạch lạc của mình. Đúng lúc này, việc đột phá cảnh giới Nguyên Hồn và ngưng tụ Đạo Hỏa cùng nhau diễn ra. Giống như một thùng xăng trút vào núi lửa, "Oanh!" ngọn lửa cuồn cuộn bốc lên.

Ngọn lửa nổ tung ở bên trong tinh không mạch lạc, mặc dù đây là Kim Đan chân hỏa của hắn nhưng hắn lại không có cách nào chịu đựng. Giờ phút này hắn đã hiểu rõ hai chữ đạo niết có ý nghĩa gì, đó chính là Đạo Hỏa niết bàn, căn bản đây chính là một con đường chết.

Dưới sự hoảng loạn, Địch Cửu nhanh chóng dùng thần niệm huy động viên đá xám, hẳn muốn dùng nó để chữa trị cho mình, nếu chậm trễ thì tinh không mạch lạc chẳng mấy chốc sẽ bị thiêu cháy thành tro bụi, vậy hẳn làm sao sống nổi đây?

Thế nhưng, làm Địch Cửu khiếp sợ hơn là viên đá xám lại chậm trễ không tiến hành chữa trị, cứ để mặc cho ngọn lửa thiêu đốt thân thể của hẳn.

Địch Cửu vô cùng lo lắng, trong chớp mắt hẳn lập tức ra quyết định, hẳn chẳng những không đình chỉ vận chuyển Tinh Hà Quyết nữa mà lại bắt đầu tăng tốc lên, sau đó trực tiếp trùng kích Nguyên Hồn cảnh.

Đồng thời, hẳn nhanh chóng di chuyển hạt châu băng hàn màu xanh kia vào bên trong tinh không mạch lạc. Khi hạt châu đó vừa tiến vào tinh không mạch lạc, hẳn lập tức cảm thấy nó truyền ra từng đợt băng hàn, ngọn lửa thiêu đốt đáng sợ kia cũng dần dịu lại một chút.

“Oanh!”

Tinh Hà Quyết liên tục vận chuyển, thần niệm và chân nguyên của Địch Cửu trùng kích vào tầng ngăn cách cảnh giới Nguyên Hồn. Vách ngăn cảnh giới Nguyên Hồn không chút nào lay động, mặc dù Địch Cửu hiện tại có thể đụng chạm đến, nhưng muốn chân chính bước vào lại không dễ dàng như thế.

Trong lòng Địch Cửu vẫn chưa yên, tuy hạt châu màu xanh có thể làm dịu ngọn lửa đang cháy hừng hực trong tinh không mạch lạc, nhưng lại không thể hoàn toàn dập tắt được, ngọn lửa sẽ càng ngày càng mãnh liệt hơn.

Sau một khắc, ngọn lửa cuồng bạo vô biên bao lấy thân thể Địch Cửu, Tiểu Thụ Nhân ở đằng xa nhìn Thấy cũng sợ đến ngây người, nó chưa từng

thấy người nào tu luyện đến mức ngọn lửa bao phủ cả người như thế. Tình trạng tẩu hỏa nhập ma có lẽ cũng chỉ vậy mà thôi.

“Rầm rầm rầm!”

Đúng lúc đấy, mười mấy đạo thiên lôi thô to từ trên trời giáng xuống, dù trong động phủ được bố trí vô số hộ trận phòng ngự nhưng cũng chẳng thể ngăn cản được.

Tiểu Thụ Nhân sợ đến mức chạy ào ra ngoài. Một bên là ngọn lửa, một bên là lôi kiếp, nếu như còn tiếp tục ở lại thì chết là cái chắc.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ
www.dtv-ebook.com

Chương 159: Quang Minh Tinh Không

Rầm, rầm, rầm!

Hơn mười tia sét đánh thẳng vào người Địch Cửu, đau đớn do bị ngọn lửa thiêu đốt đã không còn nhằm nhò gì nữa, hiện tại hẳn chỉ nghe tiếng từng đoạn xương của bản thân liên tục vỡ nát.

“Phù, phù!”

Địch Cửu quỳ rạp xuống đất, sấm sét kinh khủng bây giờ đang tàn phá trong cơ thể hắn, đầu tiên là xương sống, tiếp đó là những loại xương khác lần lượt vỡ vụn.

Địch Cửu đau đến nỗi cảm lạnh, trong đầu chỉ còn lại duy nhất suy nghĩ phải vận chuyển Tinh Hà Quyết nhằm đột phá cảnh giới Nguyên Hồn, như vậy thì may ra mới còn một tia cơ hội sống sót. Chưa bao giờ khát vọng có công pháp luyện thể của hắn mãnh liệt như lúc này, nếu trước đây hắn đã từng luyện qua thì bây giờ đâu có thể thảm như vậy.

Vách ngăn trở Nguyên Hồn bị những đợt trùng kích liên tục của Địch Cửu đang không ngừng lay động, tuy nhiên không đợi hắn đột phá, thì đợt sấm sét thứ hai đã tụ lại trên không trung, chuẩn bị bổ xuống.

vẫn là hơn mười tia sét như trước! Trong lòng Địch Cửu đang vô cùng tuyệt vọng, tuy hắn chưa từng thấy người khác tiến cấp Nguyên Hồn bao giờ, nhưng lời kiếp của bọn họ chắc cũng chỉ đáng sợ như thế này mà thôi.

Địch Cửu khẳng định dù không bị Kim Đan chân hỏa thiêu đốt thì hẳn cũng không thể nào vượt qua đợt sấm sét tiếp theo này.

Tiểu Thụ Nhân run rẩy nhìn mây đen đang tụ sấm sét trên đầu đại ca. Trước đây khi còn là một gốc đại thụ, nó đã từng tận mắt thấy cường giả Nguyên Hồn độ kiếp rồi.

Nhưng trong trí nhớ của nó, lôi kiếp lúc ấy không đáng sợ như thế này. Mỗi lần độ kiếp thường là Tam Cửu hoặc Tứ Cửu Lôi Kiếp, nghĩa là mỗi lần có chín tia sét đánh xuống mà thôi, thậm chí có người chỉ độ Nhất Cửu Lôi Kiếp, trụ qua được một đợt sét thì đã bình an vô sự.

Thế nhưng mỗi một đợt sét giáng xuống trên người Địch Cửu lại là mười tám tia, tương đương với Nhị Cửu, gấp hai lần Tứ Cửu và đây chỉ là mới bắt đầu mà thôi, loại lôi kiếp này quá kinh khủng, nếu Thụ Đệ bước vào thụ yêu cấp bốn mà cũng gặp giống như vậy, chắc chắn là nó không chịu nổi.

Không đúng, bây giờ mà Địch Cửu bị sấm sét đánh chết là Tiểu Thụ Nhân sẽ không bao giờ có cơ hội bước vào cấp bốn.

Trong thời điểm nguy nan, Địch Cửu vội lấy ra hai Hồn Nguyên quả nuốt vào, sau đó điên cuồng vận chuyển Tinh Hà Quyết, nếu hẳn vẫn không thể đột phá thì có thể xác định chết là cái chắc.

Dù không phải là Ngưng Hồn Đan nhưng Hồn Nguyên quả đã ẩn chứa pháp tắc thiên địa rất phù hợp với đạo tắc Nguyên Hồn cảnh. Địch Cửu vận chuyển Tinh Hà Quyết, tất cả linh khí trong cơ thể đều dồn về phía vách ngăn tu vi.

“Rắc!”

Một âm thanh rất nhỏ vang lên, Địch Cửu kích động đến mức suýt chút nữa gào lên, trong lúc sấm sét đang đánh thân thể hẳn muốn nát bấy

thì hãn đã thành công đột phá lên cảnh giới Nguyên Hồn.

Chân nguyên trong cơ thể Địch Cửu hiện giờ giống như một cái đập nước đột nhiên được mở cửa xả vậy, cứ ào ào tuôn ra.

Tu vi và khí thể của hãn ngay lập tức dâng lên, nhờ vậy mà đợt sấm sét thứ hai cũng bắt đầu yếu dần bớt.

Địch Cửu an định lại, nếu hãn không chết đồng nghĩa với việc đã độ được lôi kiếp, về phần ngọn lửa thì cứ để đó từ từ, chắc chắn rồi sẽ có biện pháp.

Một khắc sau khi bước vào cảnh giới Nguyên Hồn, không chỉ chân nguyên của Địch Cửu gia tăng nhanh chóng, mà cả thức hải của hãn cũng được mở rộng gấp bội, thần niệm lại càng phát triển mạnh.

Linh khí giống như vô tận trong linh mạch màu xanh đã bị Địch Cửu hút sạch, linh mạch cấp tốc hòa tan, linh khí xung quanh hãn gần như biến thành thực thể.

Hộ trận đã bị phá hủy từ lâu, cũng may chỗ này tương đối hẻo lánh, tuy rằng linh khí nồng đậm kinh người nhưng vẫn chưa bị ai phát hiện ra.

Đợt sấm sét thứ hai gần như khiến Địch Cửu mất mạng, tuy nhiên sau khi bước vào cảnh giới Nguyên Hồn, năng lực khôi phục của hãn đã tăng gấp mấy lần. Điều khiến cho Địch Cửu vui mừng hơn chính là Kim Đan chân hỏa dường như đã bị lôi kiếp áp chế rồi.

Đợt sấm sét thứ ba giáng xuống, lần này Địch Cửu bình tĩnh hơn nhiều. Lúc còn ở Kim Đan mà hãn đã sống qua hai đợt, hiện tại hãn đã thăng cấp thành cường giả Nguyên Hồn, tất nhiên là có đủ sức vượt qua.

“Rầm rầm.”

Lần này cũng là hơn mười tia sét như trước.

Tuy nhiên đợt sấm sét thứ ba còn chưa xong thì đợt thứ tư, thứ năm đã nhanh chóng đánh tới.

Địch Cửu vô cùng kinh ngạc. Đúng là tu vi của hắn đã tăng vọt, thế nhưng lôi kiếp cỡ này vẫn là quá sức nghịch thiên rồi rồi. Nếu lôi kiếp Nguyên Hồn nào cũng thế thì làm sao các tu sĩ khác có thể thuận lợi vượt qua đây?

“Rắc, rắc...”

Xương cốt mới vừa chậm rãi khôi phục giờ lại bị vỡ nát, cũng may là với tu vi hiện tại của Địch Cửu, vẫn có thể giữ được cái mạng nhỏ này.

Địch Cửu lấy ra sinh cơ màu xanh ăn vào, thế nhưng xương cốt chưa kịp chữa trị thì đợt sấm sét thứ sáu, thứ bảy và cả thứ tám đã đánh xuống.

Đã trải qua năm đạo lôi kiếp, thậm chí trong đó còn có một lần ba đợt sấm sét liên tiếp giáng vào người hắn, thế nhưng Địch Cửu vẫn có thể chậm rãi đứng dậy. Dù cơ thể hắn hiện giờ vết thương chổng chát, nhưng dù sao thì ít nhất hắn cũng đã tìm ra biện pháp để đối phó với tình huống trước mắt này rồi.

Kể từ khi tấn cấp lên Nguyên Hồn, những đạo sấm sét kia đã không còn đủ khả năng tạo thành thương thế chí mạng với hắn nữa. Cùng lắm nó chỉ khiến cho xương cốt vừa lành lại đã bị đánh vỡ thêm một lần nữa, thậm chí có thể vỡ vụn đến độ vô cùng đáng sợ. Nhưng thế thì đã làm sao, hắn có năng lực khôi phục kinh người, chẳng mấy chốc rồi sẽ lại đầu vào đấy cả thôi.

Chỉ cần đừng đánh đến mức thân thể nát bét, thì hắn không dễ chết vậy đâu.

Da thịt trên người Địch Cửu chẳng còn được mấy chỗ nguyên vẹn, phần lớn xương cốt đều bị gãy, nhìn qua tuy rất khủng khiếp nhưng trên thực tế thì hắn không bị thương nặng lắm.

Linh khí trong linh mạch màu xanh không ngừng bị hấp thu giúp khí thể Địch Cửu liên tục tăng lên.

“Âm”

Đợt sấm sét thứ chín giáng xuống, chín tia sét thô to nặng nề đánh lên người hắn. Bởi vì tu vi Địch Cửu đã tăng lên vượt bậc, thế nên nó chỉ có thể đánh nát hai xương vai và phun một ngụm máu, chứ không đến nỗi tạo thành vết thương chí mạng nào cho hắn.

Địch Cửu thở phào nhẹ nhõm, hắn dự cảm lôi kiếp đến đây là kết thúc, xem ra màn tra tấn này giờ rốt cuộc cũng dừng lại. Tuy rằng thương tích đầy mình nhưng ít ra hắn vẫn còn sống.

Địch Cửu nhanh chóng ngồi xuống vận chuyển Tinh Hà Quyết, vừa củng cố tu vi vừa dùng để chữa thương. Từng đạo linh vũ ngưng tụ trên đầu, sau đó thâm thấu vào người hắn.

Hiệu quả chữa thương của linh vũ tốt hơn đan dược rất nhiều, da thịt Địch Cửu nhanh chóng lành lại, xương cốt cũng cấp tốc liền lại, tốc độ hồi phục vô cùng nhanh chóng.

Một lúc lâu sau, khi thương thế đã giảm bớt một chút, Địch Cửu mới ngạc nhiên phát hiện Kim Đan chân hỏa vốn luôn bao bọc thân thể hắn lúc này đã biến mất. Thay vào đó là cảm giác mát lạnh theo sau Tinh Hà Quyết chữa trị vết thương cho hắn.

Một ngọn lửa màu đen lơ lửng trong tinh không mạch, Địch Cửu vui đến độ đứng bật dậy, lẽ nào đây chính là Đạo Hỏa trong truyền thuyết?

Không lẽ trong lúc vô tình hãn đã ngưng kết thành công Đạo Hỏa rồi sao? Nhưng mà khoan, màu sắc... màu sắc của nó có cái gì đó không đúng lắm. Ngọn lửa này màu đen tuyền, mà ở giữa còn có vài tia sáng màu xanh xen lẫn trong đó.

A, hạt châu màu xanh đã biến mất rồi?

Địch Cửu đã đoán được chuyện gì xảy ra rồi. Nhất định là hạt châu đã dung hợp với ngọn lửa, cho nên ngọn lửa trước mặt hãn mới xen lẫn vài tia màu xanh và có cảm giác mát lạnh.

Địch Cửu giơ tay ra, trong lòng bàn tay đột nhiên xuất hiện một ngọn lửa màu đỏ, đây mới là Nguyên Hồn chân hỏa, nó yếu hơn thứ trong tinh không mạch nhiều lắm.

Xem ra ngọn lửa màu đen kia đúng là Đạo Hỏa không còn gì phải nghi ngờ. Địch Cửu thu hồi Nguyên Hồn chân hỏa, tâm niệm khẽ động, ngọn lửa màu đen nhanh chóng xuất hiện.

Địch Cửu có thể cảm nhận được bên trong nó có khí tức tinh không vô biên, chắc hẳn là có liên quan đến Tinh Hà Quyết mà hãn tu luyện nên Đạo Hỏa hãn ngưng tụ ra mới có khí tức tinh không như thế.

Lôi kiếp vừa rồi gần như là hai lần Cửu Cửu Lôi Kiếp, rất có thể một trong số đó chính là lôi kiếp của Đạo Hỏa. May mà đúng lúc ấy Địch Cửu bước vào cảnh giới Nguyên Hồn cảnh, nếu không thì có khi bản thân chết như thế nào cũng không hay biết.

Sở hữu được Đạo Hỏa này quả thật là quá gian nan, thiếu chút nữa nó đã dồn hãn vào chỗ chết.

Cũng không có gì, miễn sao hãn có một ngọn lửa thuộc về riêng mình.

Địch Cửu nhìn ngọn lửa màu đen đang nhảy múa trong lòng bàn tay, hẳn là nên đặt cho nó một cái tên nhỉ.

Ngọn lửa màu đen, tinh không hắc ám... sao?

Ngọn lửa của người ta đều tỏa ra ánh sáng chiếu rọi thế giới, mà của hẳn màu gì không lấy lại là màu đen, làm sao mà chiếu sáng được đây?

Địch Cửu đột nhiên nhớ đến hai câu thơ:

“Đêm tối hãy cho ta ánh mắt màu đen, ta sẽ dùng nó tìm kiếm ánh sáng...”

Nhất định có một ngày ngọn lửa này cũng có thể to lớn mênh mông như tinh không, chiếu sáng toàn thế giới.

Vậy thì quyết định đặt cho nó cái tên là: Quang Minh Tinh Không!

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ
www.dtv-ebook.com

Chương 160: Ác Hồn Trì

- Địch Cửu...Địch Cửu sư huynh...

Một tiếng gọi bất lực vọng từ phía xa tới bên tai Địch Cửu, hần ngay lập tức dùng thần niệm quét xem thử thì nhìn thấy một cô gái toàn thân thương tích thê thảm đang lao về phía mình.

Thân người cô ấy như vừa mới tắm trong huyết trì ra vậy, quần áo không khác nào một đồng vải rách được phủ lên người, da thịt lộ ra một mảnh lớn, tóc tai rối bù, trông chật vật vô cùng.

- Đại ca, chúc mừng tu vi của huynh vừa tăng tiến thêm một bước dài.

Tiểu Thụ không quan tâm đến tình trạng của người xa lạ kia, vừa trông thấy Địch Cửu đứng lên thì đã thở phào một hơi nhẹ nhõm rồi vui vẻ chúc mừng.

- Huynh là Địch Cửu đúng không?

Cô gái vất vả chạy tới gần nơi Địch Cửu và Tiểu Thụ Nhân đang đứng, dường như nàng không quá tin tưởng rằng mình đã gặp được người cần tìm.

Địch Cửu cũng không mấy để ý tới người lạ mặt vừa xuất hiện, hần niệm một lần Khử Trần Quyết xong, thò tay lấy ra bộ y phục rồi khoát lên người xong mới thông thả đáp:

- Không sai, ta chính là Địch Cửu, chỉ là... hình như ta chưa từng gặp cô?

Mặc dù nói thế, nhưng cẩn thận quan sát thêm vài lần, hắn cũng cảm thấy cô gái trước mặt này có chút quen mắt, có vẻ như đã gặp qua ở đâu rồi thì phải.

Cô gái kia khom người thi lễ:

- Muội là Ngụy San San, là đệ tử của phong chủ Hà Liên Phong ở Tinh Hà phái.

Nghe Ngụy San San tự giới thiệu, Địch Cửu mới giật mình nhớ ra đúng là bản thân hắn đã từng gặp qua nàng ta. Ngụy San San chính là một trong nhóm đệ tử được tuyển chọn vào Tinh Hà phái chung một đợt với hắn. Tuy nhiên, do linh căn của Ngụy San San khá tốt nên đã được một trong bốn vị phong chủ nhận làm đệ tử chân truyền, kể từ đó bọn họ hiếm có cơ hội gặp mặt.

- Tại sao sư muội đây lại thành ra như vậy, còn biết ta bế quan ở chỗ này?

Địch Cửu kinh ngạc nhìn bộ dáng chật vật không thể tả của Ngụy San San, hiện giờ tu vi cô ấy đã là Trúc Cơ tầng hai, xem ra việc nhận được một vị sư phụ tốt đúng là vận may rất lớn mà.

Chỉ với việc Ngụy San San đến từ Tinh Hà phái đã làm cho hảo cảm của hắn đối với cô ấy tăng lên không ít. Mặc dù đại đa số cơ duyên của hắn là nhờ vào viên đá kia nhưng hắn không thể phủ nhận bọn họ đã trợ giúp cho hắn rất nhiều, đặc biệt là Tinh Hà Quyết - công pháp đã đồng hành với hắn suốt bấy lâu nay. Cũng nhờ căn cơ vững chắc đó mà hắn mới có được kết quả như ngày hôm nay.

Tinh Hà phái chưa bao giờ làm gì có lỗi với hãn cả, Địch Cửu không phải là người vô ơn.

- Địch...Địch sư huynh, cầu xin người...xin người ra tay cứu Mạt Song sư tỷ đi...

Mạt Song? Mạt Song nào nhì? Địch Cửu có chút mơ màng, nhưng rất nhanh liền giật mình nhớ ra.

- Mạt Song mà muội nhắc chính là Cảnh Mạt Song đến từ Cảnh gia đúng không?

Ngụy San San vội gật đầu:

- Đúng vậy, là Cảnh Mạt Song sư tỷ, tỷ ấy và Tần Âm sư tỷ đã bị bắt nhốt bên trong Ác Hồn cốc, còn bị Ác Hồn Ti xuyên qua và treo lên Ác Hồn trì nữa... Đúng rồi, còn một người nữa gọi là Hà Thai, huynh ấy nói huynh nhất định nhận ra mình.

Nghe Ngụy San San nhắc đến tên Tần Âm, Địch Cửu đã biết hãn là do Tần Âm tiết lộ nên Ngụy sư muội mới biết tìm tới chỗ này để cầu cứu hãn. Nơi hãn tu luyện chỉ có hãn và nàng ấy biết được.

- Được, muội dẫn ta tới đó đi.

Địch Cửu không chần chờ chút nào, ngay lập tức chuẩn bị hành lý lên đường.

Tuy hãn không biết Ác Hồn cốc là nơi nào, thế nhưng cho dù là Tần Âm hay là Cảnh Mạt Song, thậm chí là Hà Thai thì đều là người Địch Cửu nhất định phải cứu cho bằng được.

Ngụy San San đứng một bên trông thấy Địch Cửu triệu hồi pháp bảo phi hành ra thì vội ngăn cản:

- Sư huynh, ở đây không thể sử dụng được pháp khí phi hành...

Nói chưa hết câu, Ngụy San San đã tỉnh ngộ, kiến thức của Địch sư huynh chắc còn cao hơn nàng không biết bao nhiêu lần, phép tắc ở nơi đây như thế nào, huynh ấy chắc chắn còn rõ hơn mình nhiều!

- Muội không cần lo, mau chóng xuất phát thôi, bây giờ chúng ta đi hướng nào đây?

Địch Cửu dùng tay kéo Ngụy San San lên thuyền, không đợi muội ấy kịp lên tiếng thì phi thuyền đã nhanh chóng bay lên trời, theo hướng Ngụy San San chỉ mà tiến tới.

- Vì sao muội lại ở chung một chỗ với Mạt Song sư tỷ và lại Ác Hồn cốc là chỗ như thế nào, mau chóng nói cho huynh.

Địch Cửu một mặt khống chế thuyền phi hành đồng thời tranh thủ hỏi thăm thêm vài tin tức hữu dụng, âm thầm vận công chữa thương cho bản thân.

Thời điểm hãn cố gắng hết sức để đột phá cảnh giới Nguyên Hồn cũng đã khiến chính mình thụ thương không nhẹ, mặc dù tạo ra được Linh Vũ nhưng trong khoảng thời gian ngắn vẫn không có cách nào nhanh chóng phục hồi trạng thái tốt nhất được.

- Là do Hòa Chương môn phân phó, ngài ấy đặc biệt coi trọng sư tỷ. Kể từ lúc Mạt Song sư tỷ trở lại tông môn, Chương môn đã thu tỷ ấy làm đồ đệ thân truyền của mình và cho phép Mạt Song tỷ tiến vào bên trong nơi có linh khí nồng đậm nhất núi để tu luyện. Lần này sư phụ chỉ cử hai người đến Thiên Mạc, Mạt Song tỷ là một trong số đó. Chương môn còn nhắc nhở muội và Phương An Đốc phải luôn nghe lời sư tỷ.

Ngụy San San nhanh nhẹn thuật lại những gì mình biết cho Địch Cửu nghe. Bây giờ, trong lòng nàng vẫn cảm thán không thôi, dù gì mình cũng

là một tu sĩ Trúc Cơ, vậy mà Địch sư huynh chỉ dùng một tay là có thể kéo nàng mà không cách nào chống cự lại được. Khó trách Thích Gia Thương Lâu không làm gì được huynh ấy. Nếu nàng đoán không nhầm, hiện tại sư huynh có lẽ đạt tới Kim Đan hậu kỳ.

Nghe Ngụy San San kể xong, Địch Cửu có chút khó hiểu hỏi lại:

- Muội vừa nói tông môn chỉ có hai danh ngạch tiến vào Thiên Mạc, vì sao lại có tới ba người được?

Ngụy San San giải thích:

- Lệnh bài của muội là do sư phụ cho, với tư chất của muội thì làm sao có thể tiến vào Thiên Mạc chứ.

Lần này lại đến lượt Địch Cửu thầm than trong lòng, quả thật nhận được sư phụ tốt đúng là có phúc mà.

Việc tiến vào cảnh giới Nguyên Hồn giúp cho thần niệm của hắn cường đại hơn rất nhiều, cho nên tốc độ di chuyển phi thuyền cũng nhanh đến chóng mặt. Chưa tới một canh giờ Ngụy San San đã hô lên:

- Tới rồi, là ở chỗ này.

Tiểu Thụ Nhân này giờ vẫn im lặng đứng một bên quan sát, lúc này mới cảnh giác lên tiếng:

- Đại ca, đệ có cảm giác chỗ này có chút quỷ dị.

Bản thể của Thụ Đệ là một gốc cây đại thụ, mặc dù từ lúc sinh ra cho đến khi gặp Địch Cửu thì chẳng bao giờ đi đâu ra khỏi kết giới cả, nhưng dù sao nó cũng sống được hơn ngàn năm, kiến thức và như trực giác so với người bình thường khẳng định là cao hơn rất nhiều.

Địch Cửu điều khiển phi thuyền đáp xuống một chỗ không xa Ác Hồn cốc. Hắn kiểm tra cơ thể lại một lượt, may mà thương thế từ việc đột phá Nguyên Hồn cũng đã bình phục lại ít nhiều rồi.

Ở trước mặt hắn bây giờ là một khu mỏ linh thạch có lẽ đã bị bỏ hoang rất nhiều năm, cái hố này sâu đến nỗi gần như không nhìn thấy đáy. Địch Cửu dùng thần niệm quét xuống phía dưới thì phát hiện ra bản thân bị vô số cấm chế ngăn trở, không cách nào tiến về phía trước được. Những cấm chế này có cái là được hình thành từ tự nhiên, có cái là được người bố trí mà thành.

- San San sư muội, không lẽ Ác Hồn cốc chính là cái mỏ linh thạch bị bỏ hoang này sao?

Địch Cửu không khỏi do dự hỏi Ngụy San San. Trong lòng hắn có chút nghi ngờ, không biết Cành Mạt Song và Tần Âm có vấn đề gì hay không mà lại chạy tới cái nơi quái dị này.

- Đúng rồi đó Địch sư huynh, huynh nhìn này.

Ngụy San San vươn tay ném hai trận kỳ ra ngoài.

Bỗng nhiên một cái cầu thang có linh khí bức người ngay lập tức xuất hiện ở trước mặt Địch Cửu khiến hắn khẽ giật mình, mém chút nữa hắn đã tưởng Ngụy San San là Vương Trận sư.

Thế nhưng bình tĩnh lại suy nghĩ thì Địch Cửu biết khả năng này không lớn, có thể là do Ngụy San San đã sớm hiểu rõ việc nếu như ném trận kỳ ra thì nơi này sẽ xuất hiện một cái cầu thang.

Sau khi quan sát cầu thang trước mặt một lúc, Địch Cửu bèn tò mò muốn đi xuống dưới xem xét kỹ hơn. Đây chắc chắn là thật chứ không phải ảo giác do mê trận tạo thành, bởi vì hắn có thể cảm nhận được rõ ràng linh

khí bức người phát ra từ nó, chỉ là một cái cầu thang mà đã không tầm thường như thế, vậy thì bên trong sẽ ra sao đây?

- Sư huynh, đi xuống dưới là tới Ác Hồn cốc rồi.

Ngụy San San vừa chỉ tay xuống lối đi vừa giải thích với Địch Cửu.

Địch Cửu nhìn lướt qua Tiểu Thụ Nhân và Ngụy San San dặn dò:

- Hai người nhớ phải đi sát sau lưng ta, đừng cách nhau quá xa, ta cần phải xuống dưới xem xét tình hình ra sao đã.

- Vâng, Địch sư huynh.

Ngụy San San đứng kế bên nhanh chóng trả lời.

Thời điểm Ngụy San San vào tông môn, xuất phát điểm của nàng cao hơn Địch Cửu rất nhiều. Những chuyện liên quan tới Địch Cửu nàng cũng đã được nghe qua, mà những chuyện huynh ấy đã làm, có thể nói sư phụ nàng cũng chưa chắc đã làm được, mà dù có khả năng thì sư phụ cũng chẳng dám làm. Thế nhưng Địch sư huynh lại có đủ can đảm làm ra một đồng chuyện ồn ào như thế.

Tổng bộ tại Bắc Tích Thành của Thích Gia Thương Lôu đâu có dễ dàng đánh cướp sao? Vậy mà Địch sư huynh nói cướp là cướp.

Đáng tiếc sư phụ lại từng nói với nàng, Địch Cửu không nên trở về Tinh Hà phái nữa, nếu không tông môn của bọn họ chỉ còn một con đường chết thôi. Mà nàng cũng từ miệng của Tần Âm sư tỷ mới biết được Địch sư huynh đang bế quan trị thương tại động phủ nọ, lúc ấy tình huống vô cùng nguy cấp, nàng không có thời gian suy nghĩ nhiều, chỉ đành cấp tốc chạy tới cầu cứu. Nếu không vì việc này thì nàng sẽ chẳng bao giờ dám tiếp xúc với Địch Cửu, không khéo còn làm ra thêm tai họa liên lụy đến sư phụ và mọi người nữa.

Nhưng hôm nay nếu nàng không tìm tới Địch Cửu, chẳng lẽ lại đứng nhìn Mạt Song sư tử bỏ mạng ư? Chương môn đã sớm nói, Mạt Song sư tử chính là tương lai của Tinh Hà phái. Bất luận như thế nào cũng phải bảo vệ tử ấy, không được để tử ấy xảy ra bất kỳ chuyện gì. Mà Địch sư huynh ngay cả Thích Gia cũng dám chống lại, khẳng định sẽ có cách cứu Mạt Song sư tử.

ở phía trước, Địch Cửu phát hiện ra cái cầu thang này rất dài, giống như vô tận không có điểm kết vậy, điều này làm hắn không khỏi thắc mắc làm sao mà Ngụy San San có thể trở ra từ bên trong được.

Thêm chừng nửa canh giờ nữa bọn họ mới đến nơi, lúc này ở phía trước mặt là một cái hẻm núi, mà ngọn núi ở hai bên thì vô cùng xơ xác tiêu điều.

Khí tức âm lãnh u ám không ngừng phả vào mặt Ngụy San San, cho dù đây là lần thứ hai tới đây nàng cũng không nhận được mà rung mình liên tục.

Thế nhưng đối với Địch Cửu đã bước vào cảnh giới Nguyên Hồn mà nói thì thần niệm của hắn đã mạnh hơn không biết bao nhiêu lần, cho dù hẻm núi có mù mịt đến cỡ nào thì hắn vẫn thấy được rõ ràng.

- Địch sư huynh, đây chắc chắn là Ác Hồn cốc, lúc ấy bọn muội có rất nhiều người cùng nhau đi xuống đây, mà bây giờ chỉ còn sống vài người, đại đa số những người còn sống đều đang bị giam giữ tại Ác Hồn trì...

- Chỗ này có đồ vật gì tốt sao, nếu không bọn muội cũng không mạo hiểm tính mạng mà đi vào, đúng không?

Địch Cửu nghi hoặc dò hỏi.

Ngụy San San sẽ không ngu ngốc đến nỗi giấu diếm Địch Cửu, nàng lập tức chỉ vào chỗ sâu nhất trong hẻm núi, nhỏ giọng giải thích:

- Lúc trước bọn muội nhìn thấy ở chỗ đó có một cột ánh sáng màu xanh phóng lên trời, hào quang phát ra ánh sáng xanh đó ẩn chứa khí tức pháp tắc thiên địa vô cùng vô tận. Có vài tu sĩ Trúc Cơ tầng chín bởi vì cảm ngộ được khí tức ấy mà đột phá và tiến vào cảnh giới Kim Đan. Mạt Song tỷ và Tần Âm tỷ cũng là nhờ vào nó mà tu vi tiến bộ vượt bậc, bước vào hàng ngũ Kim Đan kỳ. về sau, khi ánh sáng xanh kia tản dần, tất cả mọi người đều muốn đi xuống dưới này để tìm thêm cơ duyên, nhưng mất một khoảng thời gian dài vẫn không có kết quả.

- Cuối cùng là do một Trận Sư nghĩ tới việc nơi này được bảo vệ bởi một cái Ẩn trận, nên người đó lấy hai trận kỳ ném thẳng xuống, không ngờ lại thật sự phát hiện ra cái thang màu trắng chúng ta vừa đi qua. Sau đó bọn muội cùng nhau tiến vào và ác mộng cũng bắt đầu....

Cuối cùng Địch Cửu cũng hiểu được đại khái vài điều, bàn tay hắc khê đảo một cái, thanh trường đao ngay lập tức hiện ra từ không khí.

Nếu như Ngụy San San đợi một thời gian nữa mới tìm hắc, nói không chừng hắc đã luyện chế ra được đao khí của chính mình rồi. Tiếc là Địch Cửu chỉ vừa mới đột phá được cảnh giới Nguyên Hồn, thương thế hoàn toàn chưa hồi phục hắc thì đã gặp được Ngụy San San.

Vì đề phòng bất trắc, Địch Cửu dùng thần niệm của mình bao quanh ba người lại để bất kỳ nguy cơ nào xảy ra hắc đều sẽ kịp thời ngăn trở. Địch Cửu tin tưởng bản thân sẽ cảm ứng được rõ ràng bất kỳ sự di động nào trong không khí, những cách thức đánh lên dù cao hay thấp đều không thể dung được với hắc.

Thế nhưng bản thân hắc cũng biết, ở những nơi có mức độ nguy hiểm cao thì bất kỳ sự tình gì đều có thể phát sinh. Giống như trước đó lúc hắc leo lên 70 bậc thang để lấy được Thiên Đao, chẳng phải thiếu chút nữa cũng bị đao đao khí vô hình kia xử lý rồi sao?

Còn lúc hấn ngưng kết đạo hỏa nữa, không ngờ viên đá kia lại không đáng tin đến vậy. Nếu không phải Địch Cửu kịp thời phá vỡ bức màn ngăn cách với Nguyên Hồn cảnh thì thiếu chút nữa bản thân đã bỏ mạng bởi Kim Đan chân hỏa của chính mình, chuyện ấy mà thực sự xảy ra thì hấn sẽ trở thành trò cười cho mọi người mất.

Ước chừng sau nửa nén nhang, thần niệm của Địch Cửu đột nhiên phát hiện một bóng đen như ẩn như hiện đang tiến tới gần với tốc độ vô cùng nhanh. Không đợi hấn kịp phản ứng thì đã nghe được tiếng kinh hô của Ngụy San San, ngay lập tức hấn liền nhanh chóng bổ một đao về hướng đó.

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, đồng thời sắc mặt của Ngụy San San cũng tái nhợt đi, nàng vội đưa tay khẽ vuốt vuốt cổ mình.

- San San sư muội, làm thế nào mà muội có năng lực tự mình rời khỏi đây vậy?

Địch Cửu dừng lại, không nhịn được nữa phải hỏi thẳng. Cái loại địa phương nguy hiểm như thế này, sau khi đi vào rồi còn có thể bình yên đi ra thì chứng tỏ đây phải là một người vô cùng lợi hại.

- Là Mạt Song sư tỷ cho muội một cái độn phù, nên muội mới có thể bình an mà thoát khỏi cái nơi địa ngục này.

Ngụy San San thành thật trả lời. Vừa rồi cổ nàng dường như bị ai đó bóp lấy, cho đến tận bây giờ vẫn chưa có cách nào bình tĩnh lại được.

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ
www.dtv-ebook.com

Chương 161: Rơi Vào Ác Hồn Trì

Chỉ cần Ngụy San San không có vấn đề thì không sao. Lúc Địch Cửu tiếp cận thì càng cẩn thận hơn, đi được mười nhịp hô hấp thì lập tức ngừng lại.

Hắn đã nhìn thấy Tần Âm, Hà Thai, Cảnh Mạt Song, nơi này không chỉ có ba người bọn hắn mà còn có nhiều người bị một loại tơ màu đen xuyên qua cơ thể, treo trên một cái ao màu đen.

Ao nước này rất quý dị, thần niệm của Địch Cửu tràn tới lại không thể thấm vào trong đó, hắn chỉ có thể cảm nhận được một loại khí tức liên quan tới linh hồn lan tỏa trong ao, vài bộ xương trắng trôi nổi trong ao, lúc ẩn lúc hiện. Mùi thối kỳ quái truyền đến, khiến người khác cảm thấy buồn nôn.

Đúng như Thụ đệ đã nói, nơi này không phải nơi tốt lành gì, ao này có lẽ là Ác Hồn Trì.

Địch Cửu vừa nghĩ đến đây, liền nhìn thấy một sợi tơ đen đột nhiên tan ra, tên tu sĩ bị treo trên sợi dây trực tiếp rơi thẳng vào trong Ác Hồn Trì, phát ra tiếng hét cực kỳ thảm thiết.

Trong Ác Hồn Trì nổi lên vài cái bọt đen, sau đó biến mất không thấy gì nữa.

Địch Cửu giật mình không thôi, hắn đưa mắt nhìn trên thân ba người Tần Âm, Hà Thai, Cảnh Mạt Song, đều thấy bọn họ cúi gập đầu, đoán chừng đã chấp nhận số mệnh rồi.

Có lẽ bởi vì tên tu sĩ vừa rơi xuống ao đã đánh thức Cảnh Mạt Song, cho nên nàng theo bản năng ngẩng đầu lên. Lúc nàng nhìn thấy Địch Cửu, Địch Cửu cũng đồng thời phát hiện sợi tơ màu đen trên người nàng đột nhiên biến mất.

Địch Cửu không kịp nghĩ nhiều, lao thẳng tới, hăn tuyệt đối không thể chờ đến lúc Cảnh Mạt Song rơi vào Ác Hồn Trì. Bởi vì một khi Cảnh Mạt Song rơi xuống đó, e rằng ngay cả thần tiên cũng không cứu được.

Địch Cửu vừa nhảy lên không trung trên Ác Hồn Trì thì lập tức bị một loại lực lượng kinh khủng giữ lại, loại giữ lại không phải nhằm vào chân nguyên và nhục thân của hăn, mà là nhằm vào linh hồn. Tựa như có một đôi bàn tay vô hình đang xé rách linh hồn của hăn, khiến hăn không thể hô hấp nổi.

Trong chốc lát, thần niệm của hăn đã bị đôi bàn tay vô hình này xé thành mảnh vụn, chút thần niệm còn sót lại cũng bị ép lùi về thức hải, sau đó thân thể rơi thẳng xuống.

Địch Cửu hét lên một tiếng đau đớn, thần niệm trong thức hải điên cuồng bành trướng, một khắc sau, thần niệm bị hăn áp súc lại lần nữa khuếch trương như cũ, ngăn cản xu thế rơi xuống của thân thể.

Thật lợi hại. Địch Cửu thầm giật mình, nếu không phải thần niệm của hăn được Tinh Hà Quyết cô đọng, lại thêm Đoán Thần Thuật tôi luyện, e rằng vừa rồi đã rơi vào trong ao nước màu đen này rồi.

Cảnh Mạt Song nhìn thấy Địch Cửu, rất muốn mở miệng nói chuyện, thế nhưng không thể thốt lên lời nào, lập tức nàng liền kinh hãi phát hiện Địch Cửu xông về phía mình.

Địch Cửu không hiểu rõ sự đáng sợ của Ác Hồn Trì, nhưng nàng thì rất rõ ràng. Ác Hồn Trì này có thể áp chế linh hồn, phi hành trên Ác Hồn Trì hoặc phát tán thần niệm ra ngoài đều sẽ bị xé rách hoặc áp súc trở về.

Thần niệm bị xé rách hoặc áp súc trở về cũng đồng nghĩa với không có thần niệm, không có thần niệm thì tất nhiên sẽ bị rơi xuống. Bất luận dựa vào thần niệm, chân nguyên hay pháp bảo, tuyệt đối không thể phi hành trên Ác Hồn Trì.

Lùi lại mà nói: cho dù có thể phi hành trên Ác Hồn Trì đi chăng nữa, một khi tiến vào phạm vi Ác Hồn Trì, Ác Hồn tơ cũng sẽ xuyên qua thân thể tu sĩ, treo hẳn trên không trung của Ác Hồn Trì.

Cảnh Mạt Song điên cuồng thiêu đốt chân nguyên, lúc Địch Cửu chộp được nàng thì thân thể nàng bỗng nhiên uốn éo, trực diện ôm lấy Địch Cửu.

Ngay sau đó, thần niệm của Địch Cửu liền nhìn thấy rõ một sợi tơ đen lại lần nữa xuyên qua cơ thể Cảnh Mạt Song. Cảnh Mạt Song đẩy mạnh ra ngoài, Địch Cửu cũng hiểu suy nghĩ của Cảnh Mạt Song cho nên không hề chống cự, thuận theo hướng Cảnh Mạt Song đẩy mà rơi ra ngoài Ác Hồn Trì.

- Địch sư huynh, không trung của Ác Hồn Trì không thể dùng thần niệm, cho nên không thể vượt qua được...

Ngụy San San hối hận vô cùng, nàng quá khẩn trương nên đã không nói chuyện quan trọng này cho Địch Cửu biết.

- San San sư muội, tại sao sợi tơ đen kia xuyên qua Mạt Song sư tỷ thì không tiếp tục xuyên qua thân thể ta?

Địch Cửu ngược lại rất kỳ quái việc này.

Dựa theo đạo lý mà nói: khoảnh khắc Cảnh Mạt Song chính diện ôm lấy hẳn, sợi tơ đen kia xuyên qua Cảnh Mạt Song thì nhất định cũng sẽ xuyên qua hẳn mới đúng, thế nhưng trên thực tế là sợi tơ đen kia lại không xuyên qua thân thể hẳn.

Ngụy San San giải thích:

- Sợi tơ đen kia là Ác Hồn tơ, chỉ xuyên qua một người, một khi xuyên qua người nào thì sẽ không tiếp tục xuyên qua người thứ hai. Sau thời gian nửa nén hương, người bị Ác Hồn tơ xuyên qua sẽ mất đi năng lực nói chuyện và hành động. Nếu như người rời khỏi khoảng không trên Ác Hồn Trì chậm một lúc nữa thì sẽ có sợi Ác Hồn tơ thứ hai xuất hiện, sau đó xuyên qua thân thể người.

Ngụy San San nhìn thấy Cảnh Mạt Song bị Ác Hồn tơ xuyên qua lần thứ hai thì vành mắt đỏ lên. Nàng biết rõ cảm giác đáng sợ lúc Ác Hồn tơ xuyên qua thân thể. Loại cảm giác này, cho dù nàng chưa từng trải qua, nhưng cũng đã từng thấy.

Mỗi tu sĩ bị Ác Hồn tơ xuyên qua đều sẽ phát ra tiếng hét thảm thiết hoặc đau đớn giãy dụa, thậm chí nàng cũng không dám nghĩ lại cảnh tượng đó. Nếu không phải thống khổ cực độ thì tu sĩ sẽ không hét thê thảm như vậy. Chẳng qua, nhiều nhất chỉ có thể giãy giụa nửa nén hương, sau nửa nén hương, chẳng những không thể giãy dụa mà ngay cả hét thảm cũng không được.

Mạt Song sợ tử vì cứu Địch Cửu nên mới bị Ác Hồn tơ xuyên qua.

- Ta biết rồi, bây giờ ta đi cứu người, sau khi người được cứu ra, người đừng chạm vào.

Địch Cửu nói xong, lại lần nữa xông về phía Hà Thai.

Hắn đã có chút nhận biết về khoảng không trên Ác Hồn Trì, lần đầu tiên vì không rõ tình huống cho nên mới chịu thiệt, lần này hắn chắc chắn sẽ không giẫm lên vết xe đổ vừa rồi.

Quả nhiên, lúc Địch Cửu xông tới khoảng không của Ác Hồn Trì, loại khí tức âm lãnh xé rách thần niệm lại lần nữa tràn tới. Địch Cửu phóng

thích thần niệm của mình đến trình độ lớn nhất, mặc dù thần niệm của hắn đã bị xé rách hơn phân nửa, nhưng thần niệm còn sót lại vẫn đủ giúp hắn không gặp trở ngại trên khoảng không của Ác Hồn Trì.

Dường như cảm nhận được Địch Cửu khác biệt, khí tức âm lãnh níu giữ này lập tức huyền hóa thành một bàn tay lớn màu đen, trực tiếp chộp tới thức hải của Địch Cửu.

Thức hải ẩn giấu trong Tử Phủ, thế mà bàn tay lớn màu đen này vẫn cực kỳ chính xác tìm được vị trí của thức hải.

Địch Cửu tức giận, cho dù thần niệm của hắn có cô đọng ngưng tụ đến mức nào đi nữa thì khi thức hải bị bắt lấy, hắn cũng chỉ có con đường chết.

Không đợi Địch Cửu chống cự, một sợi Ác Hồn tơ màu đen giống như thiểm điện bắn tới, tựa như muốn xuyên qua thân thể hắn.

Địch Cửu lật tay một cái, một ngọn lửa màu đen bị hắn phóng thích ra, đồng thời chuẩn bị tùy thời rút lui. Một khi Quang Minh Tinh Không của hắn không thể thiêu đốt được Ác Hồn tơ này, hắn sẽ lập tức rút lui, suy nghĩ biện pháp khác.

Xèo...

Mùi khét lẹt truyền đến, Địch Cửu rõ ràng nhìn thấy Ác Hồn tơ bắn tới bị Quang Minh Tinh Không của hắn thiêu đốt gần như không còn.

Đạo Hỏa quả nhiên cường đại, chỉ một khắc sau đó, Đạo Hỏa màu đen liền bắn về phía bàn tay lớn màu đen chộp tới thức hải của hắn.

Khoảnh khắc Đạo Hỏa màu đen đánh trúng bàn tay lớn này, Địch Cửu liền nghe thấy tiếng hét thê lương thảm thiết truyền tới, bàn tay lớn lập tức tán loạn.

Địch Cửu cũng mặc kệ bàn tay lớn đang tán loạn này, Đạo Hỏa đánh tới Ác Hồn tơ đang xuyên qua người Hà Thai. Ác Hồn tơ biến mất, ấn ký màu đen trên người Hà Thai cũng bị ngọn lửa màu đen của Địch Cửu xóa đi, sau đó Địch Cửu lật tay một cái, ném Hà Thai ra bên ngoài Ác Hồn Trì.

Cùng lúc đó, Địch Cửu dựa theo cách cũ, sau khi giải cứu Tần Âm và Cảnh Mạt Song cũng đều ném tới bên cạnh bờ ao.

Không đợi Địch Cửu đi cứu những người còn lại, những tu sĩ bị Ác Hồn tơ xuyên qua treo người đều bị thả rơi xuống Ác Hồn Trì.

Địch Cửu không quen biết những người này, hẳn cũng không mạo hiểm đi cứu giúp. Nhưng còn không đợi Địch Cửu lao ra ngoài thì Ác Hồn Trì bỗng nhiên gầm lên giận dữ, vô cùng vô tận nước ao màu đen kịt từ khắp bốn phương tám hướng tràn tới, bao vây lấy Địch Cửu trên không trung.

thần niệm cũng không thể xuyên qua được nước ao bao vây tứ phía này, Địch Cửu biến sắc, lập tức hét to:

- Thụ đệ, nhanh dẫn bọn họ lui ra ngoài, ta sẽ tìm người sau.

- Đi mau!

Thụ đệ tuyệt đối trung thành với mệnh lệnh của đại ca. Trên người nó duỗi ra mấy cái rễ cây, cuốn lấy ba người Cảnh Mạt Song, Tần Âm và Hà Thai còn chưa thể cử động được, sau đó rống to với Ngụy San San:

- Đi nhanh lên, đại ca sẽ có biện pháp thoát ra sau.

Thụ đệ là Thụ Yêu cấp ba, nó biết rõ: nó lưu lại nơi này cũng không thể giúp được gì cho Địch Cửu, cùng chờ chết còn không bằng sớm rời đi, tránh khiến cho đại ca sốt ruột. Giải quyết bản khoản của đại ca mới là việc nó cần làm lúc này.

Có lẽ bị Địch Cửu kiềm chế cho nên Thụ đệ và đám người Ngụy San San không bị ngăn cản chút nào, thuận lợi chạy lên bậc thang màu trắng.

Lúc đi lên thì không cần cẩn thận như lúc Địch Cửu đi xuống, chỉ mất vùn vụt gần nửa canh giờ thì Thụ đệ và Ngụy San San đã chạy hết bậc thang trắng, nhảy ra khỏi hầm mỏ.

Quay về sau nhìn lại, nào thấy bậc thang đâu nữa?

Lúc này Cảnh Mạt Song đã mở mắt, quá tình phát sinh như thế nào, nàng đều biết rõ. Nàng nhìn hầm mỏ màu đen kia, trong mắt tràn ngập áy náy.

Có nhiều lúc, nàng thà rằng bản thân chết đi cũng không muốn liên lụy đến người khác. Huống chi Địch Cửu còn là ân nhân cứu nàng nhiều lần, lúc trước may nhờ có Địch Cửu giúp nàng cản Âu Dương Đào lại, nếu không thì đã sớm không còn Cảnh Mạt Song nàng. Nàng đã giúp được gì cho Địch Cửu? Nhiều nhất chỉ là không vạch trần Địch Cửu, sau đó dẫn Địch Cửu tới thành Tịch Xuyên tham gia đại hội đăng tiên môn mà thôi.

- Ta quá vô dụng, Địch đại ca đã cứu ta ba lần...

Hà Thai vò tóc mình, nàng vẫn còn một tin tức quan trọng chưa kịp truyền cho Địch Cửu, không ngờ Địch Cửu vì cứu nàng mà vẫn lạc trong Ác Hồn Trì mất rồi.

Thụ đệ cũng lo lắng nhìn hầm mỏ bị vứt bỏ này, nó biết Địch Cửu không có việc gì, nhưng bây giờ không có cũng không có nghĩa là tương lai cũng không có

THIÊN HẠ ĐỆ CỬU

Ta Là Lão Ngũ
www.dtv-ebook.com

Chương 162

Lúc Địch Cửu gọi Thụ đệ rời đi thì đồng thời Quang Minh Tinh Không cũng bao trùm lấy toàn thân.

Hắc thủy bên trong Ác Hồn Trì còn chưa phủ lên hẳn thì loại khí tức mãnh liệt ăn mòn linh hồn đã truyền đến, Địch Cửu tuyệt đối khẳng định mình không thể ngăn cản hắc thủy này ăn mòn.

Nọn lửa màu đen tạo thành một vòng bảo hộ màu đen bên ngoài thân thể Địch Cửu, lúc hắc thủy của Ác Hồn Trì chạm vào vòng bảo hộ, liền phát ra tiếng kêu xèo xèo.

Mùi hôi thối truyền đến, Địch Cửu vận chuyển chân nguyên gia tăng cường độ của Quang Minh Tinh Không.

Địch Cửu nhanh chóng phát hiện: hắc hỏa của hắc thiêu đốt hắc thủy của Ác Hồn Trì, vậy mà cường độ lại chậm rãi tăng lên, sau đó đột phá hỏa diễm cấp hai, bước vào Đạo Hỏa cấp ba.

Ác Hồn Trì có thể khiến Quang Minh Tinh Không của mình thăng cấp? Địch Cửu mừng rỡ vô cùng.

Ác Hồn Trì dường như biết Địch Cửu lợi hại, hắc thủy xung quanh hết lớp sóng này đến lớp sóng khác tràn tới Địch Cửu. Tình huống này khiến Địch Cửu không khỏi nhớ tới một quyền Ba Đào Nộ của hắn, sóng đen này cũng khá là tương đồng.

Hắc thủy bị Quang Minh Tinh Không xung quanh Địch Cửu thiêu đốt hết thì lộ ra từng sợi Ác Hồn tơ đen kịt dày đặc, khiến người khác nhìn mà tê cả da đầu. Chẳng qua, những Ác Hồn tơ này không duy trì được bao lâu thì đã bị Đạo Hỏa màu đen của Địch Cửu thiêu đốt triệt để gần như không còn.

Quang Minh Tinh Không của Địch Cửu càng tấn cấp thì cường độ thiêu đốt lại càng lớn.

Hắc thủy che trời lấp đất cảm thấy không làm gì được Địch Cửu, bắt đầu lui xuống dần. Đừng nói là Địch Cửu biết hắc thủy này có lợi ích đối với Quang Minh Tinh Không, cho dù không biết đi chẳng nữa, nhưng hẳn bị Ác Hồn Trì bức cho chật vật như vậy, cũng không thể tùy tiện buông tha được.

Hắc thủy thối lui thì hắc hỏa của Địch Cửu lại điên cuồng khuếch trương.

- Đây là Đạo Hỏa, người có Đạo Hỏa... Mau dừng tay, ta sẽ lùi lại, để cho người đi...

Trong Ác Hồn Trì vang lên âm thanh khó nghe như đang nghiến răng, ý tứ là để Địch Cửu rời đi, trong giọng nói còn pha lẫn chút hoảng sợ và bối rối. Nếu như nói hồn phách sợ nhất thứ gì thì đó chính là Đạo Hỏa.

Thanh âm này từ trước tới nay vẫn quen cường thế, bây giờ nó cũng cho rằng để Địch Cửu rút lui là cơ duyên rất lớn, Địch Cửu gặp được cơ duyên như vậy, chắc chắn sẽ nhanh chóng rời đi mới đúng.

Địch Cửu lại như không nghe thấy, hẳn đã sớm biết Ác Hồn Trì này bị một linh hồn cường đại khống chế, linh hồn này rất có thể là dựa vào căn cốt nguyên thần hồn phách của tu sĩ mà tồn tại.

Ác Hồn Trì muốn vây khốn hẳn, lại thêm nó có tác dụng thăng cấp Đạo Hỏa, Địch Cửu sao có thể cho phép hẳn dễ dàng rời đi được. Ngọn lửa màu đen càng điên cuồng tràn ra ngoài, mùi cháy khét tràn ngập toàn bộ không gian Ác Hồn cốc. Địch Cửu càng cảm thấy cường độ của Đạo Hỏa gia tăng nhanh chóng.

- Nhanh dừng lại, người có thể ra điều kiện, chỉ cần người ngừng tay...

Thanh âm trong Ác Hồn Trì càng trở nên lo lắng.

Địch Cửu từ tốn nói:

- Người có thứ gì có thể khiến ta động tâm?

- Ta có một đống lớn pháp bảo, công pháp, còn có linh thạch...

Địch Cửu giật mình, hỏi:

- Vậy người có công pháp luyện thể hay không?

- Có, có...

Đang lúc nói chuyện, vài cái ngọc giản xuất hiện bên ngoài Quang Minh Tinh Không, thần niệm của Địch Cửu cuốn lấy một cái, những ngọc giản này liền bay tới trước mặt hẳn.

Rất nhanh, Địch Cửu lại ném mấy chục cái ngọc giản này ra ngoài, mắng:

- Đồ vớ vẩn, thứ này cũng dám gọi là ngọc giản luyện thể, cầm cú!

Quang Minh Tinh Không càng trở nên thịnh hơn, tiếng xèo xèo càng lúc càng dày đặc.

- Không... Ta có thể đáp ứng bất kỳ điều kiện gì của người, chỉ cần người đình chỉ dùng Đạo Hỏa thiêu đốt ta, van xin người...

Thanh âm của Ác Hồn Trì là thực sự sợ hãi, lúc hấn thu lấy hồn phách và linh hồn của người khác thì vui vẻ, bây giờ đến lượt Địch Cửu thiêu đốt hấn thì hấn lại luống cuống.

Địch Cửu cũng không hề giảm bớt cường độ hắc hỏa thiêu đốt, lại lần nữa nói:

- Ta quả thật còn một việc không thể giải quyết, ta đến từ một nơi gọi là Hằng Vực Tinh, nếu như người có biện pháp giúp ta trở về một chuyến, ta có thể sẽ không đốt người.

Địch Cửu quả thật có khát vọng trở lại Á Luân đại lục, tiêu diệt Ô Bá Hồ của Tế quốc là một chuyện, còn một chuyện khác là: hấn cực kỳ lo lắng cho Khúc Tiểu Thụ.

- Có biện pháp, có biện pháp...

Thanh âm trong Ác Hồn Trì vội vàng hô to, không dám chậm trễ chút nào.

Địch Cửu giảm bớt cường độ thiêu đốt của Quang Minh Tinh Không, ngữ khí hung tợn nói:

- Người nói đi, nếu không thể khiến ta hài lòng thì người nhất định phải chết.

Thanh âm của Ác Hồn Trì cũng trở nên khàn khàn, nói:

- Nếu Hắc Vực Tinh mà người nói và nơi này là cùng một vị diện, vậy thì lúc tu vi cường đại, người có thể xé rách giới diện (*) để đi qua, cũng có

thể thông qua hư không định vị để bay tới. Nếu như không cùng một vị diện... vậy thì... vậy thì...

(*) giới diện: màng bọc ngăn cách các vị diện trong vũ trụ, vũ trụ phân thành vô số mặt phẳng không gian và không gian này được gọi là vị diện

Mất nửa ngày mà Ác Hồn Trì vẫn không nói hết câu.

Quang Minh Tinh Không của Địch Cửu lại lần nữa bốc lên, đồng thời khinh thường nói:

- Xé rách giới diện còn cần người nói ta biết sao?

- Còn một cách khác: người có thể thông qua Liệt Giới phù để đi qua đây, chẳng qua nơi Liệt Giới phù đi đến cũng không nhất định là nơi người muốn đi...

Ác Hồn Trì vội vàng lên tiếng.

Địch Cửu lại giảm bớt cường độ của Quang Minh Tinh Không, hẳn quả thật biết biện pháp xé rách giới diện, chẳng qua, muốn xé rách giới diện thì ít nhất cũng phải đột phá tới Hóa Chân cảnh thì mới có thể làm được. Liệt Giới phù thì hẳn quả thật chưa từng nghĩ tới, đây dường như cũng là một biện pháp.

Liệt Giới phù có thể xé rách giới diện, tuy nhiên e rằng không thể tìm thấy thứ này ở Cực Dạ đại lục được.

- Hắc thủy trong Ác Hồn Trì của người là cái gì?

Sở dĩ hỏi thăm như vậy là bởi vì hắc thủy trong Ác Hồn Trì có thể khiến Quang Minh Tinh Không của hắn thăng cấp.

- Là Linh Hồn Hắc Thủy, Ác Hồn tư được hình thành từ ác niệm trong linh hồn của tu sĩ...

Sợ Địch Cửu lại động thủ lần nữa, lần này Ác Hồn Trì trả lời cực nhanh.

- Ta nghe nói nơi này từng xuất hiện một đạo hào quang màu xanh, luồng hào quang màu xanh này vừa xuất hiện liền khiến nhiều người tấn cấp, hào quang màu xanh kia là thứ gì? Lấy ra ta xem một chút!

Địch Cửu tiếp tục hỏi.

Thanh âm bên trong Ác Hồn tư thoáng trở nên trầm mặc, qua thật lâu sau mới lên tiếng:

- Hào quang màu xanh đó là một mảnh vụn pháp bảo, không phải của ta.

- Một mảnh vụn pháp bảo có thể khiến tu sĩ Trúc Cơ tấn thăng tới Kim Đan? Là hình dạng gì?

Địch Cửu ngạc nhiên hỏi, ngay cả Thế Giới Thư của hắn cũng không có biện pháp khiến cho tu sĩ Trúc Cơ vừa nhìn một chút liền có thể bước vào Kim Đan.

- Là một mảnh...

Ác Hồn Trì vừa mới nói vài chữ, đột nhiên sâu bên trong Ác Hồn cốc vỡ ra, một đạo hào quang màu xanh phóng lên tận trời.

Trong nháy mắt đó, Địch Cửu liền cảm nhận được một loại đạo tắc đại đạo vô cùng rõ ràng, Tinh Hà mơ hồ của hắn dần trở nên rõ ràng, ngay cả Tinh Không mạch cũng càng trở nên lớn mạnh...

Địch Cửu há có thể không biết nắm chặt thời gian? Hắn điên cuồng vận chuyển Tinh Hà Quyết. Dưới sự ảnh hưởng của đạo tắc đại đạo này,

linh khí nồng nặc xung quanh tựa như bị ép hết toàn bộ về phía Địch Cửu, căn bản không cần Địch Cửu cố hấp thu mà tất cả đều tự động tràn tới.

Chỉ trong vùn vện vài chu thiên ngắn ngủi, Địch Cửu liền cảm nhận được tu vi của hắn xuyên phá bình cảnh Nguyên Hồn tầng một, bước vào Nguyên Hồn tầng hai. Thương thế còn sót lại của hắn cũng biến mất vô ảnh vô tung trong khoảnh khắc.

Không chỉ có vậy, tu vi của hắn không ngừng tăng trưởng, không chỉ không khiến căn cơ bất ổn, mà sau khi bước vào Nguyên Hồn tầng hai thì cảm ngộ của hắn đối với đại đạo và căn cơ càng trở nên cực kỳ kiên cố hơn.

Đạo Hòa Quang Minh Tinh Không của hắn cũng từ hỏa diễm cấp ba tấn thăng tới cấp ba đỉnh phong.

Đây là thứ tốt, Địch Cửu chỉ có thể cảm nhận được một chiếc lá cây màu xanh bên trong thanh quang nhàn nhạt kia. Mắt thấy thanh quang sắp sửa thu liễm, Địch Cửu nào kịp để ý những chuyện khác, hắn lập tức phát động Thần Niệm độn thuật, trực tiếp bắt lấy chiếc lá cây màu xanh đó.

Tồn tại bên trong Ác Hồn Trì nhìn thấy Địch Cửu muốn đoạt lấy nó, liền muốn hô Địch Cửu ngừng lại, nhưng hắn phản ứng quá chậm. Sau khi bước vào Nguyên Hồn tầng hai thì Thần Niệm Độn Thuật của Địch Cửu đã nhanh đến mức nào?

Lúc ngón tay của Địch Cửu chạm vào chiếc lá màu xanh kia, còn không đợi hắn kịp bắt lấy thì không gian xung quanh chợt trở nên vụn vẹo, từng đạo lưỡi đao không gian xuất hiện, thậm chí còn xen lẫn một ít không gian đảo nghịch, khiến Địch Cửu bị hù suýt nữa hồn phi phách tán.

Phốc phốc...

Hai đạo lưỡi đao không gian trực tiếp quét qua người Địch Cửu, tu vi Nguyên Hồn tầng hai của hắn đối mặt với lưỡi đao không gian này chẳng

khác gì tờ giấy mỏng, không chịu nổi một kích. Hai đạo lưỡi đao không gian xuyên qua cơ thể Địch Cửu, tạo thành hai đoàn sương máu ở chỗ ngực và đùi hấn.

Cũng may là hai đạo lưỡi đao không gian này chỉ là mảnh nhỏ, không chém Địch Cửu thành hai nửa. Nếu như lưỡi đao không gian này lớn hơn chút nữa, e rằng Địch Cửu đã bị nó phân thân từ lâu rồi.

Địch Cửu nào kịp suy nghĩ đến việc đi bắt chiếc lá cây kia nữa, thần niệm điên cuồng khuếch tán ra ngoài, sau đó thân thể dựa vào cảm ứng của thần niệm, lúc tiến lúc lùi dưới “cơn mưa” lưỡi đao không gian này.

Hấn tận lực tránh bị lưỡi đao không gian cắt trúng, nếu không tránh thoát thì chỉ để lưỡi đao đi qua những bộ phận nhỏ trên cơ thể. Lần này may mắn là hấn có thể cảm nhận được quy tắc không gian chấn động, bằng không thì đừng nói là thụ thương càng lúc càng nặng, e rằng đã bị chém thành bã vụn rồi.

Tiếng âm âm vang lên trong Ác Hồn cốc. toàn bộ Ác Hồn cốc giống như bóp méo sau đó quăng đập vài lần, bùn đất bay tứ tung, lộn xộn cực kỳ.

- Xong rồi...

Ác Hồn Trì hô lên một tiếng, Hồn Thủy màu đen bốc lên, hóa thành vô số điểm đen, biến mất dưới “cơn mưa” lưỡi đao không gian hỗn loạn.

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Tiên Nữ Tinh

Chương 2: Thiếu Niên Nào Mà Không Đa Tình

Chương 3: Trốn Mau

Chương 4: Hòn Đá Nhỏ Màu Xám

Chương 5: Kiếp Trước Của Bản Thân

Chương 6: Dây Núi Nguyên Thủy

Chương 7: Cây Cầu Gỗ Thần Bí

Chương 8: Vong Xuyên Tự

Chương 9: Ta Là Ai

Chương 10: Trầm Tử Ngữ

Chương 11: Tiên Nữ Tinh Thần Bí

Chương 12: Địch Gia Thất Đạo

Chương 13: Tại Sao Phải Kết Hôn

Chương 14: Vẽ Một Dấu Chấm Hết

Chương 15: Bằng Hữu

Chương 16: Viện Võ Thuật Đại Học Lạc Bắc

Chương 17: Sống Khỏe Mạnh Người Không Muốn

Chương 18: Đệ Nhất Đạo

Chương 19: Võ Vương Chi Bí

Chương 20: Giúp Đỡ

Chương 21: Đại Hành Môn Lục

Chương 22: Sinh Gia

Chương 23: Vây Giết

Chương 24: Sự Thay Đổi Của Tô Du

Chương 25: Rời Khỏi Đàm Hạnh Đường

Chương 26: Sự Cố

Chương 27: Công Việc An Tĩnh Mới

Chương 28: Đốt Giấy Tại Nhà Xác

[Chương 29: Ngũ Âm Lục Dương Thủ](#)
[Chương 30: Sự Kiện Gây Chấn Động Bệnh Viện](#)
[Chương 31: Người Thừa Kế Được Phẩm Địch Thị](#)
[Chương 32: Đến Tận Cửa Cầu Cạnh](#)
[Chương 33: Sự Nguy Hiểm Của Tiên Nữ Tinh](#)
[Chương 34: Giả Bất Liễu](#)
[Chương 35: Đi Bắt Địch Cứu](#)
[Chương 36: Đêm Khuya Gặp Khách Đi Hóa Duyên](#)
[Chương 37: Hai Cô Gái Bị Bắt](#)
[Chương 38: Nếu Rơi Vào Trong Tay Ta](#)
[Chương 39: Ngồi Canh Ở Yến Đại](#)
[Chương 40: Viện Võ Thuật Yến Đại](#)
[Chương 41: Con Có Thể Bái Ta Làm Thầy](#)
[Chương 42: Người Này Thật Là Mạnh](#)
[Chương 43: Kẻ Âm Sát](#)
[Chương 44: Chửi Âm Lên](#)
[Chương 45: Thần Y Đệ Nhất Hoa Hạ](#)
[Chương 46: Đệ Nhất Thiên Kiêu Tăng Bắc Tử](#)
[Chương 47: Nhân Phẩm Là Cái Gì](#)
[Chương 48: Hãn Chính Là Thần Y](#)
[Chương 49: Đệ Tam Dao Chân Chính](#)
[Chương 50: Trong Người Có Bảo Vật Mà Không Biết](#)
[Chương 51: Hạng Ổ Của Giả Bất Liễu](#)
[Chương 52: Giả Bất Liễu, Ta Đã Tới Rồi](#)
[Chương 53: Hai Dao](#)
[Chương 54: Chuẩn Bệnh Cho Mọi Người](#)
[Chương 55: Tiền Tới](#)
[Chương 56: Đồ Của Giả Bất Liễu](#)
[Chương 57: Chiêu Sinh Đặc Biệt Của Tiên Nữ Tinh](#)
[Chương 58: Thông Qua Khảo Hạch](#)
[Chương 59: Mười Thẻ Đánh Bạc](#)
[Chương 60: Ta Là Tới Thắng Tiền](#)

[Chương 61: Người Ăn Gian](#)
[Chương 62: Đánh Cược](#)
[Chương 63: Khó Mà Làm Tốt Được](#)
[Chương 64: Uy Hiếp](#)
[Chương 65: Hội Đấu Giá Bắt Đầu](#)
[Chương 66: Ba Viên Ngọc Giản](#)
[Chương 67: Giá Chiếc Nhẫn Càng Cao Hơn](#)
[Chương 68: Tri Thức Là Vô Giá](#)
[Chương 69: Tên Điên Ở Hội Đấu Giá](#)
[Chương 70: Nhẫn Trữ Vật](#)
[Chương 71: Lời Trấn Trối](#)
[Chương 72: Đi Đến Tiên Nữ Tinh](#)
[Chương 73: Thịnh Trả Lại Ba Viên Ngọc Giản](#)
[Chương 74: Một Thanh Dao Phay Dài](#)
[Chương 75: Tinh Anh Ban 5](#)
[Chương 76: Vô Đê](#)
[Chương 77: Giao Dịch Với Tăng Đông Lăng](#)
[Chương 78: Nguy Hiểm Của Tiên Nữ Tinh](#)
[Chương 79: Thay Đổi Phương Thức Thí Luyện](#)
[Chương 80: Cầu Phú Quý Trong Nguy Hiểm](#)
[Chương 81: Năm Chắc Thời Cơ](#)
[Chương 82: Động Phủ Yêu Thú](#)
[Chương 83: Anh Không Nhịn Được!](#)
[Chương 84: Tín Hiệu Cầu Cứu](#)
[Chương 85: Tiểu Thụ Nhân](#)
[Chương 86: Đạo Pháp Của Dịch Cửu](#)
[Chương 87: Đồ Vật Của Tiểu Thụ Nhân](#)
[Chương 88: Ủy Khuất Của Tiểu Thụ Nhân](#)
[Chương 89: Dọa Sợ Tiểu Thụ Nhân](#)
[Chương 90: Nguy Cơ Trên Quảng Trường](#)
[Chương 91: Người Cũng Như Tên](#)
[Chương 92: Thiên Cương Cung](#)

[Chương 93: Tai Nạn Ở Quảng Trường Tiên Nữ Tinh](#)
[Chương 94: Kịch Biến](#)
[Chương 95: Ở Rẽ](#)
[Chương 96: Đăng Tiên Môn](#)
[Chương 97: Kiểm Tra Linh Căn](#)
[Chương 98: Đây Là Linh Căn Gì](#)
[Chương 99: Gia Nhập Tinh Hà Phái](#)
[Chương 100: Tinh Hà Quyết](#)
[Chương 101: Mạt Song Bị Đánh](#)
[Chương 102: Sư Huynh Bệnh Vực Kẻ Yếu](#)
[Chương 103: Hai Con Châu Châu Nhỏ](#)
[Chương 104: Đàm Hải Sâm Lâm](#)
[Chương 105: Người Mới Tu Luyện](#)
[Chương 106: To Gan Lớn Mật](#)
[Chương 107: Trốn Vào Rừng Rậm Chiêu Hải](#)
[Chương 108: Thích Gia Nguyên Hồn Lão Tổ](#)
[Chương 109: Lửa Giận Của Cường Giả Nguyên Hồn](#)
[Chương 110: Hai Đệ Tử Thiên Tài](#)
[Chương 111: Thu Hoạch](#)
[Chương 112: Núi Non Liên Miên, Cường Phong Bạo Nộ](#)
[Chương 113: Thực Lực Tăng Mạnh](#)
[Chương 114: Cứng Rắn Tiệc Nổi Của Sư Tử Đàm Lầy Cấp Ba](#)
[Chương 115: Trở Về Chiêu Hải Trấn](#)
[Chương 116: Chiến Đấu Với Tu Sĩ Kim Đan](#)
[Chương 117: Kế Hoạch Diên Cường](#)
[Chương 118: Thì Ra Là Người](#)
[Chương 119: Tuyệt Đối Có Vấn Đề](#)
[Chương 120: Vật Ông Già Lưng Còng Muốn Lấy](#)
[Chương 121: Lão Gù Âm Hiểm](#)
[Chương 122: Trở Về Tông Môn](#)
[Chương 123: Sinh Cơ Liễm Tức](#)
[Chương 124: Bọ Hung](#)

[Chương 125: Tổ Đội](#)
[Chương 126: Gặp Chuyện Không May](#)
[Chương 127: Tiên Nhân Khiêu Và Thiên Dao Tinh Kim](#)
[Chương 128: Chuyện Này Chỉ Vừa Mới Bắt Đầu Thôi](#)
[Chương 129: Thật Thật Giả Giả](#)
[Chương 130: Nơi Động Thủ](#)
[Chương 131: Thực Lực Chiến Đấu Của Dịch Cửu](#)
[Chương 132: Độn Thuật](#)
[Chương 133: Bom Hẹn Giờ](#)
[Chương 134: Người Quen](#)
[Chương 135: Tu Sĩ Phách Lối](#)
[Chương 136: Thiên Mạc Mở Ra](#)
[Chương 137: Tồn Tại Đáng Sợ](#)
[Chương 138: Thế Giới Thư](#)
[Chương 139: Thì Ra Đây Là Tử Sa Sa](#)
[Chương 140: Dao Thứ Sáu](#)
[Chương 141: Lam Quang Phúc Thiên](#)
[Chương 142: Dưới Núi Không Còn Đường Sống](#)
[Chương 143: Ao Xanh](#)
[Chương 144: Phá Sát Trận](#)
[Chương 145: Một Đánh Năm](#)
[Chương 146: Đỏ Mắt](#)
[Chương 147: Hẳn Không Xong Rồi](#)
[Chương 148: Chạy Trốn](#)
[Chương 149: Tu Sĩ Có Tên Là Dịch Cửu](#)
[Chương 150: Ẩn Ký Phụ Cốt](#)
[Chương 151: Ngọn Lửa Xanh Trên Đỉnh Núi](#)
[Chương 152: Cứ Đi Như Thế Sao](#)
[Chương 153: Di Chỉ Tông Môn Từ Thời Thượng Cổ](#)
[Chương 154: Vô Tâm Xen Vào](#)
[Chương 155: Cấp Bảy – Vương Trận Sư](#)
[Chương 156: Thiên Dao Tông](#)

[Chương 157: Cường Giả Thích Gia Trở Về](#)

[Chương 158: Đạo Hỏa](#)

[Chương 159: Quang Minh Tinh Không](#)

[Chương 160: Ác Hồn Trì](#)

[Chương 161: Rơi Vào Ác Hồn Trì](#)

[Chương 162](#)